

Giới thiệu Gặp Lại Vui Vẻ

Bên cạnh những tựa truyện hay thì Gặp Lại Vui Vẻ được đánh giá cao trong dòng truyện ngôn tình sủng của Miêu Diệc Hữu Tú. Truyện viết về Tạ Xuân Hồng, quá vội vã. Cả đời này, quả nhiên quá vội vã rồi!

Bạn có biết nhớ tự vị của một người là như thế nào hay không? Giống như là không kịp nhai kĩ đã nuốt lòng trắng trứng gà luộc vào, thứ che chắn cho cả trái tim của bạn chợt dừng lại giống như thế, máu toàn thân đều không thể chảy thuận lợi. Càng giống như là... Cái kia trong lòng động đập thật mạnh, gió lạnh ào ào đến, viết ra bất mãn, nhưng lại được bổ sung không đầy đủ...

Dịch Hồi, chỉ sợ anh sẽ không biết, anh từng điểm từng điểm lấp đầy đầy lòng em, nhưng lại mang đi cả trái tim của em như siêu phẩm Ép yêu 100 ngày.

Cuối cùng em phát hiện một truyện, mình đã yêu anh, nhưng mà anh lựa chọn rời đi.

Nhìn đi, ông trời cho chúng ta duyên phận giống như là quá nhiều rồi, thiếu chút nữa là không thể viên mãn.

Một ly rượu kia rơi vào ngực trái áo sơ mi trắng, bỗng nhiên rất nhiều tia lạnh lẽo xuyên thấu qua quần áo mà lan đến tận đáy lòng, Dịch Hồi thật sự cảm nhận được đáy lòng có thứ gì đó lan ra, không khỏi nhớ đến thời gian trước kia xem Đại Thoại Tây Du, Từ Hà Tiên Tử ở Chí Tôn Bảo trong lòng lưu lại một giọt nước mắt, từ đó ràng buộc Chí Tôn Bảo ngàn vạn năm. Như vậy vài giọt rượu đỏ này rơi vào đáy lòng anh, có hay không cũng sẽ làm bản thân này nhớ thương cả đời?

Bỗng nhiên lòng bàn tay dài dây dưa đường cong.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nhớ Người Xem Như Là An Ủi Hay Bi Ai?

Nắng giữa hè xuyên thấu qua tầng tầng tán cây rơi xuống đất, bỗng nhiên có cảm giác nghiền nát. Rõ ràng là tia sáng chói mắt, giờ khắc này lại bỗng nhiên mang vị ưu thương.

Tạ Xuân Hồng mặc đồng phục màu trắng lưng mang cặp xanh, tóc đuôi ngựa cao cao đưa qua đưa lại, khuôn mặt mằm mại của thiếu nữ phiếm hồng, chớp mũi lộ ra những tầng mồ hôi mịn, giày xăng-đan nhựa màu trắng đi trên mặt đất nóng rực đã lâu, có hơi đau, làm cho Tạ Xuân Hồng không kiên nhẫn vừa đi vừa đá chân.

Đây là ngày đầu tiên lớp Cao Nhị khai giảng, Tạ Xuân Hồng 15 tuổi, đang ngồi ở phòng học vừa mới chuyển đến trên lầu, cùng lúc đó thì Đường Sơ đến, áo màu trắng đang đi nhẹ nhàng tung bay, sau đó đứng lại ở trước bục giảng, gương mặt trẻ sạch sẽ lộ ra nụ cười Erya: "Chào các em, tôi là chủ nhiệm lớp của các em, tên là Đường Sơ."

[Cao Nhị: Lớp 11 ở Việt Nam]

Đường Sơ, Đường Sơ, lúc ấy phòng học đang nóng ran đột nhiên lại bỗng loạt yên tĩnh, tiếng ve kêu bên ngoài ngày một rõ ràng, bỗng nhiên gió ngoài cửa sổ như thổi qua trái tim ngây thơ của Tạ Xuân Hồng, đột nhiên nghĩ đến trong Hồng Lâu Mộng, Lâm Đại Ngọc có một câu thơ, "Khẩu xỉ cảm hương đối nguyệt ngâm".

[* Khẩu xỉ cảm hương đối nguyệt ngâm: Miệng có hương thơm đối với trăng ngâm]

Có phải hay không chính là như vậy? Đường Sơ, đầu lưỡi giống như vẫn quanh quẩn âm tiết ấy.

Tạ Xuân Hồng mở mắt ra, ánh trăng rất tốt, rèm cửa sổ không có kéo lại, rất rõ ràng chiếu vào bên trong, nhưng cũng có một loại cảm giác lạnh lạnh. Thất thần ngồi ở trên giường rất lâu, trong mộng nhìn thấy dáng vẻ thư sinh của Đường Sơ thì nụ cười lập tức dần dần tàn đi, Xuân Hồng thờ dãi, trong phòng đột nhiên yên tĩnh, còn, đặc biệt tịch mịch.

Bạn có biết nhớ tự vị của một người là như thế nào hay không? Giống như là không kịp nhai kĩ đã nuốt lòng trắng trứng gà luộc vào, thứ che chắn cho cả trái tim của bạn chợt dừng lại giống như thế, máu toàn thân đều không thể chảy thuận lợi. Càng giống như là... Cái kia trong lòng động đập thật mạnh, gió lạnh ào ào đến, viết ra bất mãn, nhưng lại được bổ sung không đầy đủ...

Mà Đường Sơ, chính là khoảng trống không đầy như vậy.

Tắt tắt tác tác trong bóng đêm mờ đến tù lạnh, lấy ra nước đá lạnh lẽo, tiếp xúc với nhiệt độ cao bên ngoài của ly thủy tinh, dần dần hóa thành nước, càng lúc càng nhiều, cuối cùng tất cả biến thành nước, giống như là nước mắt của người nào đó không kịp chảy xuống.

Xuân Hồng uống một hơi hết ly nước đá lạnh, dạ dày bị lấp đầy rồi, giống như sẽ không trống không như vậy nữa, những phiền não trong lòng mới an tĩnh lại, một lần về giường nằm lại, thế nào cũng bị mất ngủ, vì thế Xuân Hồng cuộn mình trong chăn, nhắm mắt lại lần nữa bắt đầu hồi tưởng lại thời gian lúc trước.

Giấc ngủ chưa đủ nửa đêm còn uống nước, làm cho buổi sáng rời giường không có cách nào gặp người, xử lý tình tế bản thân một phen, trước khi ra cửa, cô gái nửa đêm tịch mịch đã biến mất, vừa vặn trở thành cô gái xinh đẹp phong tình.

Sau khi tốt nghiệp Tạ Xuân Hồng ở lại công ty thực tập, mấy cô gái trẻ cùng kí túc xá cũng nhanh chóng có hành động, Phương Tinh cùng Nhị Hỉ đều là một tay cầm chứng nhận tốt nghiệp, một tay cầm giấy hôn thú, sau khi cưới bắt đầu làm bà chủ nhà, Phương Tinh hoàn hảo, ở nhà thảnh thơi viết viết gì đó, Nhị Hỉ thì làm phụ nhân rồi. Có Mạch từ trước đến giờ không làm cho người ta quan tâm, luôn biết mình nghĩ muốn cái gì, hiện tại đã đính hôn, rất nhanh sẽ tiến vào cung điện hôn nhân. Trái ngược với bản thân, lịch sử yêu đương trong kí túc xá của Tạ mỹ nữ rất phức tạp, đến nay kết giao bạn trai không vượt qua hai tháng, vẫn đang vật lộn với đủ thứ loại nam nhân.

Công ty này là xí nghiệp tư nhân, quy mô không phải là rất lớn, cũng không nhiều tiền đồ phát triển lắm, hướng chi ở chỗ này Xuân Hồng là một nhân viên phòng thị trường nho nhỏ, chỉ là nhất thời không có vị trí hợp lí, nên trước tiên đành chờ đợi thôi.

Gần đến giờ tan tầm, trưởng phòng thị trường Lâm đầu to đã chạy đến báo buổi tối cùng ăn cơm với mấy khách hàng lớn, chỉ đích danh nói họ muốn Xuân Hồng đi. Xuân Hồng mặt đầy ý cười nhận lời, nhưng ở trong lòng thầm mắng chết Lâm đầu to, nhìn mình rất xinh đẹp mỗi lần đi ra ngoài xã giao đều mang theo mình, cũng không phải là đến làm thiệp, sớm muộn gì có một ngày cô cũng không thêm làm nữa. Mắng đi mắng lại, Xuân Hồng vội vã đổi bộ quần áo, đai lưng cao màu xanh lá cây đậm trên váy, vạt dưới là vải dạ Lace phiền phức, cùng màu với đai lưng, thướt tha, rất có cảm giác.

Một trong số khách hàng đó là người Quảng Đông, một bữa cơm vẫn không ngừng khuyên Xuân Hồng uống rượu, lớn miệng "Nữa, nữa" không dứt. Xuân Hồng vừa cười kiêu kiêu mị mị, vừa không lộ: đầu điểm đầu vết địa tứ lạng bạt thiên cân, nâng ly cạn chén, chỉ chốc lát sau khuôn mặt của lão già người Quảng Đông kia đỏ bừng.

"Tiểu Tạ, đến nào, uống một chén nữa, đừng chỉ vui đầu ăn uống, cô không uống là không nể mặt rồi!" Cùng đi với lão già Quảng Đông kia cũng hiểu được sự tình, vội vàng rót đầy rượu rồi đẩy tới trước mặt Xuân Hồng.

Xuân Hồng nhìn ly rượu kia, cái gì cũng không nói, tay vuốt tóc, đặc biệt quyến rũ địa nhìn đối phương, thấy sắc mặt của đối phương dần lúng túng, không cần người khác nói, hấn vội vàng nâng ly rượu trước mặt lên: "Được, tôi cạn trước vì kính!" Vừa nói vừa cau mày uống một ngụm rượu si nhục trong tay.

Xuân Hồng cười cười, cầm ly rượu uống hết.

Muốn cùng lão nương đối nghịch? Hừ!

Lường trước lòng dạ tên đàn ông muốn đối phó Xuân Hồng, cũng có như vậy mới không luống cuống không biết làm sao. Đại khái là tối hôm qua uống quá nhiều nước đá, lúc này bụng lại một trận lạnh lạnh quặn đau, cảm giác tự nhiên như vậy là quen thuộc, Xuân Hồng bất động thanh sắc rồi đi, vào phòng rửa tay vội vàng xử lý tình huống, không được, nghĩ cái có rồi đi cho phải phép.

Tựa người vào cửa toilet, bụng của đau đớn làm cho một điểm khí lực cô cũng không có, không dám tùy ý đi lại, Xuân Hồng có chút sững sờ, sắc mặt trắng bệch, dù cho là m4 phẩm trên mặt là cao cấp cũng không che hết lại được, đáy lòng có tảng băng lớn phẳng phát thối qua, từng đợt rét lạnh.

"Vâng... Có?" Thanh âm trầm thấp dễ nghe từ phía sau lưng truyền đến, mang theo vài tia không xác định.

Xuân Hồng quay đầu, người đàn ông trước mặt rất cao lớn, mặc dù mang giày Tây, vẫn có thể làm cho bạn cảm giác được dưới quần áo là thân thể cường hãn như thế nào, giống như là Tiểu Báo, cường tráng, nguy hiểm.

Nhìn kỹ một chút khuôn mặt của người đàn ông, đèn hành lang rất sáng, lông mi của người đàn ông rất dài, anh mắt đen nhánh thâm thúy, mũi rất, rất giống như là tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ từ Phương Tây, đôi môi mỏng mím lại, đường nét thập phần cường tráng. Người này... A, là đúng là gặp mặt một lần rồi, ở hỗn lễ của Phương Tinh, là anh họ của Phương Tinh – Dịch Hồi.

"Thì ra là anh họ, chào anh!" Xuân Hồng cười nhạt, lễ phép vươn tay ra.

Dịch Hồi trong mắt có cái gì chột lóc lên, không dao động dưới ánh đèn mà cầm tay ngọc, ngay sau đó lễ phép buông ra.

"Tạ tiểu thư, sắc mặt cô nhìn qua không tốt lắm, không thoải mái sao?"

Xuân Hồng kinh ngạc một chút, người đàn ông này thoạt nhìn thật không dễ sống chung, không giống như là sẽ chủ động cùng người khác nói chuyện, bất quá cũng không đề ý, chỉ gật đầu.

"Không có gì, gặp phải thời điểm: phiền toái nhỏ."

Dịch Hồi nhú mày, nghĩ là cô ở đây bị quấy rầy, dù sao nơi này thường xuyên có các buổi tiệc thương mại, nhiều người làm càn cũng không phải là không thể được.

"Có cần tôi giúp gì không?"

Xuân Hồng ngược mắt nhìn anh một chút, có chút khó có thể mở miệng: "Không... Không làm phiền anh!"

Dịch Hồi nghĩ trong lòng cô có lẽ cô còn khách khí, gặp phải người khác quấy rầy dù sao vẫn là có chút lúng túng.

"Không cần khách khí!"

Xuân Hồng cắn môi dưới có hơi trắng bệch, thật sự là tình huống đặc biệt: "Việc này, có thể hay phiền anh mua giúp tôi vài món đồ hay không?"

Dịch Hồi kinh ngạc nhìn Xuân Hồng, gật đầu, không để ý lắm nói: "Được thôi, thứ gì?"

"Băng vệ sinh..." Xuân Hồng rũ mắt, cố gắng hết sức bình thản nói.

Trên hành lang đột nhiên an tĩnh vài giây, Dịch Hồi ho một tiếng, quay đầu: "Cô ở đây chờ tôi một chút." Dứt lời vội vã rời đi.

Xuân Hồng không thể tin nhìn chằm chằm vào bóng lưng vội vã rời đi, vừa mới... Thật giống mặt của anh ấy đỏ lên? Tối nay nhất định là uống nhiều rượu rồi!

Dịch Hồi trở về rất nhanh, trên tay ôm túi môi trường cực lớn trong siêu thị

"Cái này, nhiều như vậy?" Cầm lấy một bao lớn đồ dùng phụ nữ, Xuân Hồng sợ hết hồn.

"Khụ, tôi không biết mua loại nào, nên mỗi loại lấy một cái..." Dịch Hồi cảm thấy không được tự nhiên, chỉ chỉ phòng rửa tay, "Cô nhanh đi đi!" Nói xong hận không đem ngón tay đi chặt.

Quả nhiên cả người Tạ Xuân Hồng cũng không được tự nhiên, may là bình thường tiếp xúc với nhiều nam nhân nên cũng hơi lớn mật, lúc này cũng đành phải vội vã nói cảm ơn rồi trốn vào phòng rửa tay.

Lúc Dịch Hồi đi ra từ đây, đã khôi phục lại hình tượng BOSS lạnh lùng, nhàn nhạt nói: "Rất khuya rồi, tôi đưa cô về!"

Xuân Hồng lúc này vừa đi lại lại đau, mỗi một không nói ra được, nên cũng không già mồm cãi láo mà cự tuyệt, trở về chào tạm biệt Lâm đầu to, mặc kệ nét mặt của mọi người trong bàn, liền ôn hòa rời đi.

Dọc theo đường đi cũng không nói gì, Dịch Hồi hiển nhiên không phải là người hay nói, Xuân Hồng đau tới cực điểm, cũng không muốn hao tổn tâm cơ tìm đề tài.

Dịch Hồi bình tĩnh lái xe, thỉnh thoảng dựa lưng ánh đèn trong xe còn sót lại lờ mờ cô một cái, Xuân Hồng nhắm hai mắt dựa vào cửa kính xe, ánh đèn phía ngoài chiếu lên mặt, Dịch Hồi nhìn cô như vậy, có cảm giác thương tiếc làm cho người ta không nói lên lời.

Kết thúc mười mấy phút đi xe, mặc dù Dịch Hồi lái xe rất chậm.

Xuân Hồng mở mắt ra: "Tối nay cảm ơn Dịch tiên sinh rất nhiều."

"Không có gì, gọi Dịch Hồi là được rồi!" Dịch Hồi bộ dạng lạnh lùng, ánh mắt tối lên nhìn chằm chằm Xuân Hồng.

"Được, vậy anh cũng đừng gọi tôi là 'Tạ tiểu thư', trực tiếp gọi tên tôi nha!" Xuân Hồng cười tủm tỉm nói.

Dịch Hồi nhếch khóe miệng, biết nghe lời phải: "Được, Xuân Hồng."

Thanh âm rất trầm thấp, bật kín ở trong xe, có một loại ní non đặc ý giữa tình nhân, Xuân Hồng ngậy ra một lúc, lập tức buông xuống tâm tình kì quái này: "Đã khuya rồi, hôm nay làm phiền anh quá, không quấy rầy anh nữa, gặp lại sau!"

Dịch Hồi không để ý cô không muốn mời anh ngồi lại một chút, gật đầu: "Được, nghỉ ngơi sớm một chút, gặp lại sau!"

Nhìn lên trên lầu có ánh đèn sáng lên, Dịch Hồi khẽ cười cười, rồi khởi động xe lái vào bóng đêm mịt mờ.

Xuân Hồng, không vội, chúng ta còn nhiều thời gian.

Dù sao phần công tác này cũng không có tiền đồ, Xuân Hồng chỉnh đốn tâm tư, chỉ là lười chuyển việc, mới làm đến giờ.

Chậm rãi ngồi ở vị trí làm việc của mình, ngay cả chút nước cũng không kịp uống, Lâm đầu to khí thế hùng hục đã chạy đến hỏi tội.

"Tạ Xuân Hồng, ngày hôm qua cô có chuyện gì xảy ra?"

"Cái gì chuyện gì xảy ra? Tôi không phải đã nói rồi sao, thân thể ta không thoải mái!" Thái độ của Xuân Hồng làm cho Lâm đầu to trong lòng phi thường không thoải mái.

"Cô có biết hay không hôm qua cứ thế rời đi làm cho khách hàng không hài lòng, đơn hàng lớn như vậy cũng bị mất luôn!"

Tạ Xuân Hồng khinh thường liếc hắt một cái: "Ngày hôm ở đây cũng không phải chỉ có một mình tôi, tôi thế nào mà không biết mình là nhân viên trọng yếu như vậy?"

Lâm đầu to giận đến mức cánh mũi phì phò, tròn tròn trông mắt: "Tạ Xuân Hồng, cô đây là cái gì thái độ? Cô đi tiếp khách hàng như vậy có biết mất mặt hay không, khách hàng sẽ nghĩ như thế nào về cô, khách hàng sẽ nghĩ công ty của chúng ta không có đem họ để vào trong mắt!"

Xuân Hồng cũng nổi giận, "Hoặc" một cái đứng lên, cô vốn cao, vừa mang giày cao gót, cứ như vậy thẳng tắp nhìn xuống Lâm đầu to, thoáng cái khí thế lên rồi.

"Vậy ông bảo tôi làm gì đây? Tối hôm qua đi cả của tôi đến mấy người vẫn liều mạng rót rượu cho tôi, ta con mẹ nó nếu máu chảy thành sông, ông cũng không thả tôi đi? Có người không có lương tâm như ông à!"

Không hổ là bạn học, thành ngữ hạ bút thành văn, vẫn là dùng rất đúng!

Trong phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh, cho dù không nhìn, Xuân Hồng cũng biết mọi người cùng ánh mắt ngưỡng mộ như thế nào nhìn mình.

Lâm đầu to then quá hóa giận, nhe răng đỏ bừng: "Cô...cô... cô không muốn ở đây nữa có phải hay không!"

Tạ Xuân Hồng thần nhiên cười, nhẹ nhàng nhấn mạnh từng chữ: "Ngài nói thật là nói đúng, làm việc cùng cái người suốt ngày bắt tôi ra ngoài tiếp khách thật là quá phiền! Tôi muốn hoàn lương rồi!" Xuân Hồng tiêu sái quăng tài liệu làm việc xuống trước mặt Lâm đầu to: "Lão, nương, không, làm, nữa!".

Ôm đồ đạc của mình ra khỏi cửa công ty, Tạ Xuân Hồng có khoái chí hành diện, cảm thấy ngay cả không khí cũng tươi mới hẳn, đi bộ nhẹ nhàng trên đường cái.

"Này, Cố Tiểu Mạch cậu đang làm gì đó?" Xuân Hồng ngồi ở trong xe taxi rất thích thú gọi điện thoại cho bạn mình báo tin mình từ chức.

"Đang thử áo cưới, Tinh từ với Nhị Hi cũng ở đây!" Cố Mạch thanh âm lạnh lùng, lại hết sức dễ nghe.

"Được, tới đến ngày, chờ tới!"

Cố Mạch tháng sáu kết hôn, hôm nay cũng không thêm làm việc, toàn tâm chuẩn bị gả vào Hạ gia.

Đẩy cửa đi vào, đã nhìn Cố Mạch đứng ở trước gương, tóc còn không vén lên, áo cưới màu trắng thướt tha dài đến đất, nổi bật lên đường nét thon thả thả, bả vai lộ ở bên ngoài, da thịt mịn trắng như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Việc Tận, Thì Đầu Có Việc Mới Đến

"Được nha, cô dâu quá xinh đẹp rồi!"

Nghe thấy có người tới, Cố Mạch ưu nhã xoay người lại, cười nói: "Xuân Hồng, cậu đến thật đúng lúc, thuận tiện thử trang phục phù dâu đi nè!"

Phương Tinh ở bên cạnh hỗ trợ sửa sang làn váy của Cố Mạch, Nhị Hi cười híp mắt gật đầu: "Đúng nha! đúng nha, Xuân Hồng cậu nhanh thử đi, nếu là so với cô dâu đẹp hơn thì phải thay cái xấu hơn đó!"

Phương Tinh âm thầm tròn trĩnh mắt, trong bốn người Tạ Xuân Hồng thật sự là người đẹp nhất, vẻ đẹp của cô rất câu nhân, Câu Hồn Nhiếp Phách làm người rung động. Khêu gọi, thanh thuần, nóng bỏng, hàm súc, tinh xảo, dày dặn, giỏi giang, quyến rũ... Chỉ cần cô nghĩ đến, thì sẽ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Chẳng qua là, nếu như phù dâu so sánh với cô dâu xinh đẹp...

Nhị Hi cậu không muốn sống nữa hay sao mà đụng đến Cố Mạch!

Cố Mạch ôn nhu cười một tiếng, chỉ vào váy công chúa tay phồng màu hồng phấn trong góc: "Nhị Hi, bộ váy kia rất hợp với cậu!"

Nhị Hi vừa nhìn xong đã liều mạng lắc đầu: "Không nên, không nên! Trang phục ngây thơ như vậy là dùng cho trẻ em nha!"

Cố Mạch trêu trêu ngọn tóc: "Vậy thì thật tốt, cho cậu dùng cái xuyên thấu của trẻ em nha!"

Xuân Hồng nhìn hai người lại bắt đầu tranh đấu lắc đầu, cầm trang phục đi vào phòng thử quần áo.

Bốn người đi từ trong cửa hàng ra đã là giữa trưa. Cố Mạch mời khách, mấy người hô gọi nhỏ đĩa điểm rồi chọn một đồng lớn những món ăn đắt tiền.

"Xuân Hồng, hôm nay sao cậu rảnh rồi vậy? Không đi làm sao?"

Xuân Hồng uống hết một ly rượu rồi mới dừng cảm nói: "Tớ đem ông chủ xào rồi!"

Nhị Hi cùng Phương Tinh kinh ngạc hỏi: "Tại sao vậy?"

Xuân Hồng tức giận bắt đầu đem tiền căn hậu quả nói ra, sau khi nghe xong ba người còn lại nhất trí tán thưởng.

"Như thế này làm sao được, Xuân Hồng của chúng ta là cái tên tên đứng đầu bảng, không thể đi ra ngoài gặp khách tùy tiện nha!" Phương Tinh gật đầu.

Nhị Hi lòng đầy căm phẫn tiếp lời: "Chính là, nên để những vương tôn quý tộc chủ động đến gặp Xuân Hồng của chúng ta!"

Cố Mạch khẽ cười lạnh: "Đã vậy cô nương nhà mình thân thể khó chịu còn bắt người ta tiếp khách, Lâm đầu to kia thật là không có nhân tính!"

Xuân Hồng tức giận nhìn ba người há hê càng nói càng kì cục kia, cảm giác sâu sắc bản thân kết bạn thật không thận trọng.

"Hiện tại cậu có tính toán gì không?" Cố Mạch mắt thấy Tạ Xuân Hồng lửa giận bùng nổ, lập tức trấn an nàng.

"Không biết, trước tiên nghỉ ngơi đã! Dù sao mình cũng học ở một trường đại học danh tiếng, việc làm là cái gì chứ, không phải là vấn đề lớn!"

"Nếu như không có tiền nhớ nói với mình, mình vừa nhận được không ít tiền nhuận bút." Phương Tinh tương đối lo lắng.

"Không có chuyện gì, bình thường tớ cũng không xài cái gì, bây giờ còn có tiền gửi ngân hàng!" Xuân Hồng cũng không lo lắng mình chịu đói, hơn nữa mấy ngày hôm trước mới vừa nộp nửa năm tiền thuê nhà.

"Có muốn mình hỏi giúp cậu công việc khác hay không?" Cố Mạch mình chính là đại gia đình tiểu thư, vị hôn phu Hạ Khải Minh cũng là thương nhân, hơn nữa chồng của Phương Tinh và Nhị Hi ở thành phố N có giao thiệp rộng, tùy tiện an bài công tác thật sự không phải là vấn đề.

"Không cần!" Xuân Hồng không nhận được, "Tớ muốn nghỉ ngơi đã, các người phải cho tớ tỷ tỷ buông lỏng một chút chứ!"

Nhị Hi khinh bỉ nàng: "Nơi làm việc còn không có!"

Xuân Hồng nổi giận: "Cả đám các cậu đều có danh hoa đã có chủ, an tâm làm bà chủ nhà, mỗi ngày đều rảnh rỗi! Tớ đi? Tớ không phải là chỉ muốn nghỉ ngơi hai ngày thôi sao? Chờ tớ có hứng làm việc các cậu không đầu lại tớ đâu!"

Mọi người biết cô không muốn làm phiền người khác, nên cũng không nói nữa.

Dịch Hồi khó được về nhà một chuyến, không nghĩ tới vừa lúc gặp Phương Tinh, theo thói quen nhú mào.

Quả nhiên Phương Tinh vừa thấy được anh họ nhà mình liền tròn trừng mắt.

"Em đến làm cái gì?"

Phương Tinh vừa nghe lời này liền tức giận, cô là cháu ngoại của nhà này cô muốn đến thì đến còn phiền anh trông nom?

Không đợi Phương Tinh phát tác, Dịch Lão Tướng Quân lòng mi dựng lên lại bắt đầu dạy dỗ anh: "Tại sao lại nói với em họ của con như vậy? Nó vất vả đến thăm ta theo con không thể khách khí một chút à!"

Dịch gia từ trước đến giờ trọng nữ khinh nam, cháu gái đều là hòn ngọc trên tay của mọi người.

Mẹ của Dịch Hồi vừa đi nghỉ dưỡng ở nước ngoài trở về, cũng ngồi ở trong phòng khách, nhìn thấy con trai thì vội bảo anh đến ngồi cạnh mình.

"Con cũng thiệt là, mười ngày nửa tháng không trở về nhà, công việc bận rộn như vậy sao? Sắp ba mươi rồi mà ngay cả bạn gái cũng không có, con xem con của Tinh từ kia, cũng có thể gọi ông bà rồi..."

Dịch Hồi không kiên nhẫn nhưng vẫn nhịn, sắc mặt rất đen, Phương Tinh thấy vậy thì trong lòng cười trộm.

"Tinh từ, con có nhiều bạn bè như vậy, để mắt giúp anh họ con một chút, có cô gái nào trong sáng giúp anh họ con giới thiệu một chút."

Phương Tinh biết điều gật đầu, nhưng ngay sau đó làm ra bộ dáng phải chịu ủy khuất vô cùng nắm lấy cánh tay mẹ Dịch nói: "Mợ, mợ không biết đấy thôi, con cũng vì anh họ mà gấp gáp, đoạn thời gian trước đem con đem bạn tốt nhất giới thiệu cho anh ấy, anh ấy ngay cả gặp cũng không gặp liền cự tuyệt, khiến cho con đứng trước mặt bạn mình rất khó làm người, sau đó anh ấy trở mặt với con luôn..."

Mẹ của Dịch Hồi vỗ vỗ tay trấn an cô, tức giận nhìn chằm chằm Dịch Hồi: "Con cũng thiết là, không muốn liền không muốn, trở mặt với em của mình!"

Phuong Tinh làm bộ thập phần gặp khó khăn, thở dài: "Mợ, anh họ yêu cầu thật đúng là cao, Xuân Hồng là cô bé xinh đẹp như vậy, lại là sinh viên xuất sắc của đại học danh tiếng, anh ấy cũng không thấy thuận mắt... Con thật không biết anh ấy còn xem trọng người nào không nữa... Mợ, mợ nói xem, anh họ có phải hay không... Đã yêu mến cô gái nhà nào?"

Vốn là nghĩ hăm hại nói Dịch Hồi thích đàn ông, nhưng là ông ngoại đang ngồi ở bên cạnh, cô không dám nói làm ông kinh hãi.

Dịch Hồi vốn chuẩn bị rồi đi nhưng vội đứng lại, tay đã giờ lên liền không tiếng động thu hồi trở về.

"Em vừa mới nói... à?"

Phuong Tinh cảnh giác nhìn anh: "Xuân Hồng, tại sao vậy?"

Dịch Hồi sắc mặt bất động, nhàn nhạt nói: "Không có gì, tối hôm qua gặp cô ấy, trạng thái giống như là không tốt lắm."

Phuong Tinh nghe vậy trong lòng có chút lo lắng: "Đúng vậy, sáng nay bạn ấy vừa từ chức, con gái mà suốt ngày lăn lộn bên ngoài thật sự không tốt cho lắm."

"Từ chức?"

Phuong Tinh gật đầu, nói ra hai câu đã gặp Xuân Hồng.

Dịch Hồi im lặng lắng nghe, trong bugn nghĩ ngờ nhìn Phuong Tinh.

Phuong Tinh đảo tròn mắt: "Anh quay lại, anh em có thể giúp Xuân Hồng tìm việc mới hay không? Xem như là nhận lỗi?"

Dịch Hồi sắc mặt bình tĩnh nhìn cô một chút, đứng lên đi về phía gian phòng của mình: "Nói sau đi!"

Tạ Xuân Hồng là bị đối nên mới tỉnh lại.

Ngủ một giấc quên trời đất, tỉnh lại đã nhanh đến 7h, sắc trời cũng tối lại, Xuân Hồng đến tủ lạnh, cũng không còn thức ăn gì, hai ngày qua ở đây thật sự rất chán chường.

Tạ Xuân Hồng quơ quơ tay vì ngủ đến choáng váng cả đầu óc, sau đó mới chậm chậm bước ra khỏi cửa.

Ban đêm gió có chút lạnh, Tạ Xuân Hồng hít sâu mấy lần mới làm cho mình hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng đi vào quán ăn nhỏ dưới lầu, điểm một bàn lớn cật tới trấn an mấy ngày qua chịu đủ tàn phá dạn dày.

Ăn vào một nửa lúc điện thoại di động vang lên, Xuân Hồng đến cái tên gọi đến, không khỏi nhăn mày, do dự một chút có nên nhận hay không.

"Chu Lịch Dương?"

"Đúng, là tôi." Giọng nói bên kia điện thoại của người đàn ông có chút uất ức, "Nhiều ngày qua như vậy mà em đang làm cái gì? Điện thoại không gọi được, công ty nói em đã từ chức, đã có chuyện gì xảy ra?"

Tạ Xuân Hồng thở dài: "Chu Lịch Dương, chúng ta đã chia tay rồi."

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, mở miệng nói giọng khàn khàn: "Xuân Hồng, em có thể ra ngoài không, chúng ta nói chuyện một chút?"

"Chúng ta không phải là đã nói rõ rồi à?" Tạ Xuân Hồng đảo mắt, người đàn ông này vẫn còn chưa rõ sao.

Có thể cảm giác được sự kháng cự của Xuân Hồng, Chu Lịch Dương thanh âm mang chút bất đắc dĩ: "Xuân Hồng, xem như anh cầu xin em..."

Tạ Xuân Hồng nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, nhất thời cảm thấy khẩu vị vừa rồi một đi không trở lại: "Được rồi, anh ở đâu?"

Thời điểm Tạ Xuân Hồng đến quán rượu, Chu Lịch Dương đã uống có chút say.

"Chu Lịch Dương, anh đừng uống nữa, có say tôi cũng mặc kệ anh."

Xuân Hồng nhướn mày rót rượu, có chút bất đắc dĩ nói: "Anh muốn cùng tôi nói cái gì?"

Chu Lịch Dương "Xuy" một tiếng bật cười, hơi có chút tự giễu: "Xuân Hồng, em lo lắng cho anh sao?"

Tạ Xuân Hồng hỏi ngược lại: "Anh là trẻ con sao? Còn cần người quản anh?"

Chu Lịch Dương trong mắt tối tăm chợt lóe lên: "Xuân Hồng, có đôi khi anh thật là không hiểu em một chút nào cả... Em rốt cuộc có yêu anh không?"

Tạ Xuân Hồng trầm mặt chỉ chốc lát, chậm rãi mở miệng: "Tôi nhớ kỹ, là anh nói lời chia tay."

"Đúng, là anh nói chia tay!" Chu Lịch Dương uống một hơi cạn sạch rượu trong tay, nặng nề để cái ly xuống, nắm tóc của chính mình: "Chính là cái bộ dáng này, em và anh ở chung một chỗ, vô luận anh nói gì làm cái gì, em đều là cái dạng này, một điểm đều không để ý! Anh muốn chia tay em ngay cả hỏi cũng không hỏi, đồng ý thật dứt khoát!"

Tạ Xuân Hồng tối nay than thở đến vô lực: "Chúng ta cũng không phải là trẻ con, hai người ở chung một chỗ, hợp thì đến, không hợp thì giải tán, không cần thiết như vậy dây dưa."

"Hừ, Xuân Hồng, em nói quá nhẹ nhàng rồi, em nếu là có chút yêu anh, em cũng sẽ không như vậy mà buông tay! Cho đến bây giờ, em đều có bộ dáng không sao cả kia, bất kể anh mới tìm mớ phổi mình ra đối tốt với em, thì em cũng chỉ cũng thờ ơ..."

Chu Lịch Dương càng nói càng bị phẫn, ánh mắt phiem hồng nhìn chăm chăm hỏi: "Xuân Hồng, em nói xem, em rốt cuộc có tim hay không?"

Tạ Xuân Hồng tỉnh táo đứng lên: "Chu Lịch Dương, anh say rồi!"

"Anh không có say!"

May mắn trong quán rượu có nhiều người hỗn tạp, Chu Lịch Dương luống cuống cũng không có ai chú ý.

Tạ Xuân Hồng nhân dịp nói: "Tôi cũng không phải là vô tâm, anh làm gì mắt tôi đều thấy và ghi lại ở trong lòng, nếu không tôi cũng sẽ không đứng ở chỗ này... Thật xin lỗi, tôi còn có việc, đi trước!"

Chu Lịch Dương trong cơn giận dữ, đi nhanh hai bước bắt được cổ tay của cô: "Không cho phép đi!"

Hai cánh tay của Tạ Xuân Hồng không có tránh thoát, miễn cưỡng nói: "Mọi người đều là người lớn, không cần thiết chơi những trò một khúc hai nháo ba thất cổ, vô duyên vô cớ làm trò cười cho người khác, có thấy bề mặt hay không? Chu Lịch Dương, buông tay tôi ra được không?"

Chu Lịch Dương tàn bạo nhìn chăm chăm cô, vốn khuôn mặt được cho là anh tuấn nay bởi vì tức giận mà có chút vặn vẹo: "Cô đừng cho là tôi không biết cô có đàn ông nhiều hay ít! Tôi không nói là cho cô mặt mũi, loại nữ nhân giống như cô, quả nhiên là vô tình vô nghĩa!"

Lời nói này cũng có chút khó nghe, cho dù từ trước đến nay Xuân Hồng không quan tâm đến cái nhìn của người khác nhưng cũng không nên được giận, huống chi, cô vốn là không nên nhân nhượng vì lợi ích toàn cục của người này.

Tạ Xuân Hồng thu hồi thái độ, lạnh lùng mở miệng: "Buông, tay!"

Chu Lịch Dương không có buông tay, ngược lại sức lực tăng thêm.

Xuân Hồng cũng không tức giận, đột nhiên đến gần mặt hắn nói: "Anh có tin chỉ cần tôi nói một câu “Anh vô lễ” thì hàng loạt nam nhân khác sẽ xông đến giáo huấn anh?"

Chu Lịch Dương đương nhiên tin, chỉ bằng dung nhan tuyệt sắc của Tạ Xuân Hồng, cũng sẽ có rất nhiều nam nhân cam tâm tình nguyện nhảy ra anh hùng cứu mỹ.

Xuân Hồng thừa dịp thời điểm hắn còn do dự, cổ tay liền giật khỏi.

Lúc này Chu Lịch Dương hoàn toàn mất đi phong độ, không cam lòng hướng về phía bóng lưng của cô hét to: "Tạ Xuân Hồng, Chu Lịch Dương tôi thật là mất bị mù mới vừa mất loại phụ nữ lăng lợ như cô, sớm biết cô là loại người tùy tiện vui một chút, cô căn bản là không có trái tim!"

Tạ Xuân Hồng có chút khó tin nhìn hắn, lại là loại cực phẩm nam nhân này, hơn nữa còn bị nàng gặp được?

Đang nghĩ ngợi nên mở miệng thế nào, đã thoáng nghe bên cạnh âm thanh lạnh lùng quen thuộc vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Đúng Lúc, Nên Xoay Người Rồi Đi

Editor: Tinh Du

"Theo đuổi không được liền quay ra mắng con gái nhà người ta... Thật là không nhìn ra loại đàn ông thế này có điểm nào khiến người khác yêu thích."

Tạ Xuân Hồng có chút kinh ngạc quay đầu, phát hiện ra Dịch Hồi không biết từ lúc nào đã trầm mặt đứng ở bên cạnh cô, lạnh lùng đối diện nhìn người đàn ông kia chật vật.

"Không có sao chứ, Xuân Hồng?"

Tạ Xuân Hồng lắc đầu, quay đầu nhìn Chu Lịch Dương nhàn nhạt nói: "Tôi chưa từng có ý nghĩ giấu diếm lịch sử yêu đương của mình, tôi cũng không có hứng thú chơi những trò chơi tình ái kia, bất kể anh có tin hay không, mỗi một phân tình cảm của anh tôi cũng rất nghiêm túc đối đãi... Chu Lịch Dương, chúng ta xong rồi!"

Nói xong, Xuân Hồng ngó ý bảo Dịch Hồi rời đi.

"... Tôi có bạn gái..." Chu Lịch Dương cười khở một tiếng, hơi có chút tự giễu đắc ý, "Nhìn đi, em căn bản cũng không quan tâm, bất kể anh làm cái gì em cũng sẽ không có một chút quan tâm nào..."

Chu Lịch Dương chuyển ánh mắt sang Dịch Hồi bên cạnh, trên mặt đột nhiên hiện lên ghen tỵ cùng với sự căm hận: "Đừng trách tôi không có nhắc nhở cậu, cậu ở bên cạnh người phụ nữ có tâm địa sắt đá này, khác gì hao tổn sức lực, cậu cùng cô ấy không có kết quả tốt ! Sớm muộn gì cậu cũng sẽ hối hận!"

Dịch Hồi đi đến, sắc mặt bình tĩnh mở miệng: "Bởi vì là cậu, cho nên cô ấy mới có thể tâm địa sắt đá, tôi sẽ không có kết cùng giống cậu."

"Cám ơn anh, vì tới nay đã giúp tôi một lần!"

Đi ra khỏi quán rượu, Xuân Hồng thở ra một hơi xả giận, tâm tình tốt đẹp vừa lúc vừa ra khỏi nhà đã mất hết.

Dịch Hồi cúi đầu nhìn cô một chút: "Không cần khách khí! Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

Tạ Xuân Hồng vội vàng từ chối: "Không cần, Dịch tiên sinh, đã rất đã làm phiền người, ta hiện tại phải về nhà liểu, cách đây mà không xa."

Dịch Hồi khẽ cau mày: "Dịch tiên sinh?"

Thấy ngữ điệu của đối phương có chút bất mãn, Xuân Hồng ngẩn người, lập tức tỉnh ngộ, ngay sau đó cười đổi lại lời nói: "Anh họ Dịch Hồi."

Dịch Hồi sắc mặt đen lại, không rõ tư vị nói: "Vừa nghe đến hai chữ 'anh họ' này tôi liền không thể không nghĩ đến Phương Tinh... Cái phản xạ có điều kiện này thật không tốt chút nào."

Bộ dáng Xuân Hồng có chút lúng túng nhìn anh, thật buồn cười, Phương Tinh mỗi lần nhắc tới anh ấy cũng có nét mặt giống như vậy.

Dịch Hồi rất kiên trì muốn đưa cô về: "Buổi tối đi một mình không an toàn, vừa lúc anh cũng có chuyện muốn nói với em."

Xuân Hồng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, chờ anh đi lấy xe.

"Anh nghe Phương Tinh nói em đã từ chức?"

Tạ Xuân Hồng gạt đầu, mơ hồ không rõ nói: "Em thấy cũng không có gì, hợp rồi lại tan."

Dịch Hồi không hỏi nhiều, khẽ trầm ngâm hỏi: "Đối với công việc em có yêu cầu gì? Anh sẽ lưu ý giúp em"

Xuân Hồng nhú lông mày: "Không cần đâu, em sẽ tự mình đi tìm việc..."

Thật sự cô thấy không quen, chỉ mới gặp nhau có mấy lần thôi, làm sao có thể để anh ấy giúp đỡ một việc lớn như vậy.

"Phương Tinh nhờ anh giúp em, cho nên em không cần khách khí."

Xuân Hồng vừa nghe thế thì liền bình thường trở lại, quả thật Phương Tinh có nói sẽ giúp cô. Mặc dù cô ngoài miệng nói không cần hỗ trợ, nhưng việc làm không phải là việc nhỏ, không khỏi thờ dốt, tóm lại là trong lòng có chút lo lắng.

"Vậy thì cám ơn anh, tôi cũng không có yêu cầu gì, đãi ngộ hợp lý, có thể không cần có quá nhiều xã giao. Mặc khác, tôi đã làm văn thư, chờ ở phòng thị trường hơn nửa năm... Cho nên không thể không tính là có kinh nghiệm làm việc, đúng không?"

Dịch Hồi một tay tay nắm tay lái, một tay sờ đầu nhìn cô hứng thú, trong ánh mắt toát ra một nụ cười.

"Không sao, cho dù không có kinh nghiệm công tác cũng không sao, yên tâm, anh sẽ sớm an bài."

Tạ Xuân Hồng thờ phào một cái, sau lưng buông lỏng tựa vào ghế ngồi.

"Rất cảm ơn anh, tìm được công việc, em sẽ mời anh ăn cơm!"

Dịch Hồi nhìn cô mỉm cười...nói: "Được!"

Năng suất của Dịch Hồi quả nhiên rất cao, ngày thứ hai liền có người gọi điện thoại cho Xuân Hồng, trong phút chốc sợ nói không rõ ràng, hai người liền hẹn ra bên ngoài gặp mặt để bàn bạc.

Vừa ra cửa liền có một cuộc điện thoại gọi đến, Xuân Hồng vốn là không nghĩ nhiều nên không nhắc máy, nhưng người gọi có vẻ cố chấp, điện thoại di động vẫn không ngừng vang lên, làm cho cô không thể làm gì khác hơn là nhận cuộc gọi.

"Này, xin chào, xin hỏi có phải Tạ tiểu thư không?"

Giọng nữ xa lạ làm Tạ Xuân Hồng hơi nhúm mày: "Đúng là tôi, xin hỏi bạn là ai?"

Đối phương trầm mặc một chút, có thể là xác định thân phận, lại mở miệng nói tiếp nhưng lúc này giọng nói có chút hung hăng: "Tôi là Lý Bội Bội, là bạn gái của Chu Lịch Dương! Tôi gọi điện thoại tới là muốn cùng Tạ tiểu thư nói chuyện một chút, sẽ không làm phiền cô lâu đâu, không biết Tạ tiểu thư có đồng ý hay không?"

Sự thật chứng minh, điện thoại lạ gọi đến đúng là không thể nhận.

Xuân Hồng thờ dài, việc này vẫn chưa xong.

"Xin lỗi, tôi không biết có thể cùng Lý tiểu thư nói cái gì." Phụ nữ tự cho mình là đúng thật là phiền phức, không đạt mục đích không bỏ qua.

"Vậy nên Tạ tiểu thư vẫn muốn cùng đây đưa với bạn trai tôi?"

Xuân Hồng thật sự chưa hiểu, không gặp cô với đây đưa với bạn trai của cô ấy có liên quan gì đến nhau.

"Tôi đang ở ngoài cửa, một lát nữa gặp!"

Tạ Xuân Hồng tắt điện thoại di động, tròn trĩnh mắt nhìn lên trời.

Để cho tiện Tạ Xuân Hồng hẹn gặp mặt ở một quán coffee ôn hòa, thời điểm cô đến đã phát hiện Lý Bội Bội đã ngồi đó chờ cô rồi, mà cùng chờ cô, còn có Chu Lịch Dương.

Tạ Xuân Hồng cảm thấy kỳ quái, chưa từng thấy người đàn ông nào lại mang bạn gái mới đến điều võ dương oai với bạn gái cũ.

Trang phục trên người Lý Bội Bội rất tinh xảo, giá trị không rẻ, khẽ ngẩng nhìn cô bằng ánh mắt để phòng cảm hận làm cho Tạ Xuân Hồng âm thầm cau mày.

Cô sớm biết đến đây sẽ chẳng có gì tốt lành, nhưng cô cũng rất rõ ràng nếu như không đến, Lý Bội Bội nhất định vẫn sẽ quấy rầy cô.

"Lý tiểu thư muốn cùng tôi nói về cái gì, xem chừng tôi cũng có thể đoán được..." Tạ Xuân Hồng ngồi ở đối diện bọn họ, không đợi cô ấy mở miệng liền nói giọng bức người, "Cho nên, tôi nghĩ mình nên nói rõ trước, tôi và người đàn ông bên cạnh cô, hiện tại một chút quan hệ cũng không có."

Lý Bội Bội muốn cười khéo nhưng có chút tan vỡ, nếu đối phương cũng đi thẳng vào vấn đề rồi, cô cũng không cần thiết là mặt lá trái.

"Hiện tại không sao, không có nghĩa là sau này không sao." Lý Bội Bội nâng tách cà phê lên, tư thái ưu nhã nhấp một miếng, nếu như không phải là làm cho đáng vẻ kệch cỡm quá mức, thì đường cong mảnh khảnh trên cổ làm cho cô ấy ưu nữ đến mức khiến người ta rung động.

Xuân Hồng nhìn cười đến nội thương: "Nghe khẩu khí của Lý tiểu thư, thật giống như rất hi vọng anh ấy và tôi có quan hệ gì... Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, Lý tiểu thư như vậy là không tin tưởng anh ta sao?"

Mặt của Lý Bội Bội đanh lại, nhưng ngay sau đó có chút tức giận nói: "Tạ tiểu thư không cần ở chỗ này hoa ngôn xảo ngữ với tôi, tôi chỉ cần cô bảo đảm sau này không gặp mặt Lịch Dương là được!"

Ngô, dùng thành ngữ không quá thỏa đáng rồi.

Tạ Xuân Hồng cười như không cười mắt nhìn Chu Lịch Dương: "Tiết mục này không quá phù hợp nha, không phải là nên để một mình Lý tiểu thư định ngày hẹn tôi ở nơi riêng tư, sau đó uy hiếp cảnh cáo hoặc là đau khổ cầu khẩn để cho tôi giúp cô ấy toại nguyện sao? Thế nào mà còn lôi kéo vai nam chính của chúng ta cùng lên chiến trường?"

Sắc mặt khó chịu của Chu Lịch Dương trong nháy mắt hiện lên, nhưng vẫn nhịn xuống không lên tiếng, cô ý cầm tay Lý Bội Bội, làm ra một bộ dạng thâm tình khẩn thiết.

Tạ Xuân Hồng bây giờ đối với người đàn ông này toàn thân đều có ác cảm, không khỏi mất đi nhẫn nại.

"Các người hẹn tôi ra đây, rốt cuộc muốn làm gì?"

Lý Bội Bội cười lạnh một tiếng: "Xem ra Tạ tiểu thư đây không chuẩn bị buông tay?"

"Tôi có cảm cái gì sao?" Tạ Xuân Hồng cảm thấy không giải thích được, con mắt nào của bọn họ thấy cô không tha? Bất lý không tha rõ ràng là bọn họ mà!

"Không cần cô múa mép khua môi ở chỗ này, thu hồi lại bộ dạng đối phó đàn ông của cô! Cô cũng nhìn thấy rồi đó, Lịch Dương bây giờ cùng tôi ở chung một chỗ, chúng tôi rất yêu nhau, cho nên phiền cô sau này cách chúng tôi xa một chút!" Mặt của Lý Bội Bội tràn đầy khinh bỉ, không thể giấu đi vẻ chán ghét cô.

Tạ Xuân Hồng lạnh lùng xa cách địa nhìn bọn họ: "Cô hẹn tôi ra đây đơn giản là bởi vì cô không yên lòng với Chu Lịch Dương thôi, cô rất rõ ràng người đẩy đưa căn bản không phải là tôi, Lý tiểu thư, cô không cảm thấy hành động này rất buồn cười sao?"

"Cô..." Lý Bội Bội nhìn chằm chằm cô, lúc này mất hết vẻ ưu nhã đoan trang vừa nãy, "Cô nói nhảm! Không phải là cô quyến rũ Lịch Dương à, tối hôm qua anh ấy làm sao có thể uống rượu say đến như vậy? Nếu Lịch Dương vẫn đối với chuyện của cô chưa dứt được, nếu anh ấy không thương tôi, hôm nay cũng sẽ không chủ động đưa ra ý kiến gặp cô để chấm dứt tất cả! Loại người như cô giống như hồ ly tinh, thấy người đàn ông nào cũng nhào lên, cô cho là đàn ông của toàn thể giới ai cũng quay xung quanh cô sao?"

Nghe được câu này chân mày của Tạ Xuân Hồng càng nhíu lại thật chặt, đột nhiên cười quyền rũ một tiếng: "Không phải là... Cô đang ghen tỵ với loại hồ ly tinh như tôi sao?" Xuân Hồng không đợi cô ấy phát tác, ánh mắt bỗng dưng lạnh lẽo, có chút khí thế đe dọa nhìn cô, "Tôi câu tam đáp tứ? Như vậy chỉ sợ Chu Lịch Dương cũng không phải là người đứng đắn gì, Tạ Xuân Hồng tôi dù đối bụng ăn quàng, cũng không chút dây dưa với loại đàn ông này!"

Chu Lịch Dương cũng không ngồi yên nữa, lạnh lùng nói: "Tạ Xuân Hồng, cô có ý gì?"

Tạ Xuân Hồng nhíu lông mày, ý vị thâm độc hỏi ngược lại: "Tôi có ý gì? Tôi còn muốn hỏi anh có ý gì đây? Chu Lịch Dương, anh làm vậy là có ý gì?"

Mặt của Chu Lịch Dương đỏ lên: "Tôi không hiểu cô nói cái gì cả!"

Tạ Xuân Hồng tựa lưng vào ghế ngồi nhàn nhạt nói: "Vừa mới bắt đầu quả thật tôi không rõ ràng lắm anh muốn làm gì, bắt quá vừa mới nói xong liền hiểu..."

Tạ Xuân Hồng liếc mắt Lý Bội Bội một cái, tiếp tục không nhanh không chậm mà nói: "Anh chủ động đưa ra ý phụng bồi Lý tiểu thư tới gặp tôi, không phải là muốn trấn tĩnh lòng cô ấy sao, hứa hẹn với cô ấy anh sẽ cùng tôi cùng tôi nhất đao lưỡng đoạn, mặc khác anh muốn mượn Lý tiểu thư để thử xem tôi có ghen hay không, anh muốn kích thích tôi, thử dò xét xem lòng tôi rốt cuộc có anh hay không, đúng không, Chu Lịch Dương?"

Sắc mặt Chu Lịch Dương đặc biệt âm trầm, cầm tay Lý Bội Bội không khỏi dùng sức: "Tạ Xuân Hồng, cô đừng quá mức tự tin!"

"Không phải sao?" Tạ Xuân Hồng vô tình trêu chọc ngọn tóc, "Không biết là ai tối hôm qua dù chết cũng quán quít lấy tôi không tha..."

Lý Bội Bội nghe nữa cũng không vào, đột nhiên thân thể nghiêng về phía trước, cánh tay trống không giơ về phía Xuân Hồng định đánh.

Xuân Hồng lập tức nhanh tay một bắt được cổ tay của cô ấy, lớn tiếng quát lớn: "Cô muốn làm gì?"

Lý Bội Bội cũng không cách nào duy trì được hình tượng tao nhã của mình được nữa, bị Tạ Xuân Hồng vạch trần vết sẹo xấu xí thể này cô thấy vô cùng thất bại.

"Loại hồ ly tinh không biết xấu hổ như cô! Đừng mơ tưởng chia rẽ chúng tôi!"

Tạ Xuân Hồng nhìn mặt cô gái méo mó vì tức giận trước mặt, tâm tư liên động, ra vẻ bất đắc dĩ thở dài, hơi có chút thương hại nhìn cô ấy: "Cô đây là ghen quá hóa giận sao? Lý tiểu thư, phụ nữ cần gì phải làm khó nhau? Cô không nên đem sai lầm của tên đàn ông đó đổ lên đầu tôi, cô nên nhanh chóng tìm hiểu xem tên họ Sở - Chu Lịch Dương này rốt cuộc có yêu cô hay không... Có lẽ hẳn rất là tốt, đáng đáp không tệ cũng coi như có sự nghiệp thành công, nhưng những thứ này có thể bù đắp vào việc hẳn không chung thủy sao? Thật ra cô nên biết, trên cái thế giới này đàn ông tốt còn nhiều mà, hơn nữa cô xinh đẹp như vậy, còn có thể sợ mình không tìm được đàn ông thật lòng với mình sao..."

Chu Lịch Dương xanh mặt, cắt đứt lời cô nói: "Đủ rồi!"

Tạ Xuân Hồng khinh thường liếc nhìn hắn một cái: "Anh gấp cái gì?"

Lý Bội Bội kinh ngạc nhìn Chu Lịch Dương, trong lúc đó sắc mặt cực kỳ phức tạp.

"Bội Bội, em không nên nghe cô ta nói nhảm... Anh đối với em như thế nào em là người rõ ràng nhất bất quá..." Chu Lịch Dương có chút bối rối nắm lấy tay cô ấy.

"Lịch Dương, tại sao anh phải theo em đến gặp cô ấy?" Lý Bội Bội lẩm bẩm hỏi.

Chu Lịch Dương ấp úng không nói được lí do, sắc mặt không che giấu trừng mắt nhìn Xuân Hồng một cái.

Tạ Xuân Hồng nhíu lông mày, không nghĩ đến đã động Lý Bội Bội lại dễ dàng như vậy.

"Không trả lời được sao? Thật thật xin lỗi, tôi còn có việc..." Tạ Xuân Hồng đã nhìn thấy Dịch Hồi đang đợi cô, đứng lên đối với bọn họ nói, "Tôi lập lại

lần nữa, tôi và anh hoàn toàn xong, các người sau này nếu không có gì thì đừng đến tìm tôi!"

Lý Bội Bội thất hồn lạc phách nhìn cô, miệng nhép nhép, còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy Tạ Xuân Hồng nhanh chóng chạy về phía một người đàn ông.

"Dịch ca ca..." Tạ Xuân Hồng đưa lưng về phía bọn họ trừng mắt nhìn Dịch Hồi, đưa tay khoắc ở cánh tay anh, giọng nói hờn dỗi: "Làm sao bây giờ anh mới đến?"

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quang Cảnh Mới Mẻ Khôn Cùng

Lý Bội Bội thất hồn lạc phách địa nhìn cô, nhép nhép miệng, còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy Tạ Xuân Hồng nhanh chóng chạy về phía một người đàn ông.

"Dịch ca ca..." Tạ Xuân Hồng đưa lưng về phía bọn họ trừng mắt nhìn Dịch Hồi, đưa tay khoắc ở cánh tay hắn, nhẹ giọng hờn dỗi: "Làm sao bây giờ anh mới đến?"

Dịch Hồi không nắm bắt được suy nghĩ quét nhìn hai người họ, nhìn Xuân Hồng cười nói: "Thật xin lỗi, trên đường kẹt xe nên đến chậm."

Xuân Hồng tựa sát vào anh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ động lòng người lên cười: "Em đây cần phải phạt anh..."

Thật giống như trong mắt Xuân Hồng chỉ có người đàn ông này, giữa hai người ôn tình lưu chuyển, làm cho Lý Bội Bội trong lòng nghi ngờ không rõ ràng. Nếu như nói họ vừa mới bắt đầu, cô vẫn lừa mình dối người tin Tạ Xuân Hồng ôm lấy Chu Lịch Dương không tha, lúc này không cách nào không nghi ngờ Chu Lịch Dương có chút dụng tâm... Dù sao, người đàn ông trước mắt này một thân khí chất cao quý, mặt mũi người lạnh nhưng không mất đi vẻ tuấn lãng, Chu Lịch Dương làm sao có thể so sánh với người ta. Huống chi là phụ nữ, không ai lại đi bỏ anh ấy mà chọn Chu Lịch Dương!

Xuân Hồng thật giống như đột nhiên nhớ đến, đi đến cửa rồi mới quay đầu nhìn Lý Bội Bội nói: "Chỉ có dẹp hết những thứ 'Không đứng đắn' kia, mới có thể nhanh chóng tìm được người đàn ông tốt!"

Dịch Hồi ý vị thâm trường nhìn Xuân Hồng một cái, nhưng ngay sau đó lạnh lùng nhìn về phía Chu Lịch Dương, ánh mắt ngoan lệ, làm Chu Lịch Dương không tự chủ co rúm lại một chút.

Vừa ra khỏi quán cà phê, Tạ Xuân Hồng liền buông cái tay kéo cánh tay của anh ra, cười cười xin lỗi: "Xin lỗi anh, lại làm cho anh cười nhạo rồi."

Dịch Hồi bất động thanh sắc mở cửa xe cho cô: "Tôi mời em ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện."

Xuân Hồng kinh ngạc nhìn đồng hồ: "Sớm như vậy?"

"Khụ..." Dịch Hồi khụ thấp một tiếng, trong lòng có chút ảo não, vừa mới nghe được cô nói những lời làm lòng anh không khỏi thấp thỏm phập phồng, không có suy nghĩ nhiều thuận miệng nói ra một câu như vậy.

Cuối cùng Dịch Hồi lái xe đến một quán trà, bốn bề yên tĩnh, nước lượn chén trời, hoàn cảnh có chút u nhã.

Dịch Hồi chọn một bình trà ngon, Tạ Xuân Hồng đối với trà không có nghiên cứu gì, chỉ chọn một số điểm tâm.

Tướng mạo thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần của cô gái nhỏ và dài bàn tay trắng nõn cầm lấy dụng cụ pha trà, tưới pha ra tri âm tri kỷ, Phượng Hoàng ba điểm đầu...

Xuân Hồng cảm thấy thấy mười phần thú vị, từ từ thưởng thức một tách trà thơm n糯 nhỏ, đột nhiên nghĩ đến lúc trước Bảo Ngọc uống trà, liền mắng Bảo Ngọc giống như bò uống, lòng người phẫn tục, không khỏi nhếch môi cười cười.

Dịch Hồi nâng tách trà nhìn cô, Xuân Hồng giả vờ khụ một tiếng, đẩy điểm tâm đến trước mặt anh.

"Ăn đi, không phải anh đói bụng sao?"

"... Cảm ơn." Dịch Hồi mặt không thay đổi về một khối bánh hạnh nhân, "Cũng không tệ lắm... Em không ném thử à?"

Tạ Xuân Hồng lắc đầu: "Không sao, tôi không đói bụng, những cái này là tôi chọn giúp anh!"

Được rồi, Dịch Hồi thừa nhận mình ở trước mặt cô, anh mình thần võ thường ngày cũng mất hết. Mặc dù có chút khó xử, nhưng Dịch Hồi trong lòng vẫn có chút mừng rỡ, điểm tâm ngọt anh chán ghét cũng trở nên ngon hơn nhiều.

"Đúng rồi, tôi ở Dịch thị đã an bài công việc giúp em."

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn anh: "Công ty chi nhánh của Dịch thị?"

"Không phải, hiện tại ở tổng công ty Dịch thị còn trống một ghế trợ lý, không biết em có muốn làm hay không?"

Xuân Hồng suy nghĩ một chút mới cân nhắc từng câu từng chữ nói: "Tôi không biết mình có thể làm được hay không..."

Dịch Hồi cười nhẹ: "Không sao, sẽ có người hướng dẫn em, phần công việc này không khó, chỉ là có chút phức tạp."

Xuân Hồng sững sốt nhìn nụ cười của anh, quả nhiên người không hay cười như anh ấy, cười lên một cái là vô cùng đẹp mắt.

Xuân Hồng nhanh chóng hoàn hồn, cảm kích cười nói: "Cảm ơn anh, vô cùng cảm ơn anh! Khi nào tôi có thể đi làm?"

"Chuyện nhỏ không cần khách khí... Bất cứ lúc nào em cũng có thể đến trình diện, lúc đến nhớ mang một phần sơ yếu lý lịch là được, còn các loại giấy chứng nhận điền đầy đủ hết, sau đó trực tiếp đi đến Bộ phận nhân sự nhận công tác."

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn hân: "Như vậy, không cần thử việc sao?"

Dịch Hồi mắt thần khẽ chớp: "Tôi tin em."

Xuân Hồng nóng lòng bắt đầu công việc mới, bàn luận một số vấn đề lớn sau đó trở về chuẩn bị hồ sơ.

Sau khi Dịch Hồi đưa cô về, thanh toán lái xe xu dòng người đông đúc.

Tạ Xuân Hồng cảm giác mình đã thay đổi hoàn toàn thái độ chán chường đối với cuộc sống trước đây, cho nên sáng sớm đã rời giường, hứng khởi bừng bừng đến trước Dịch thị.

Dịch thị quả nhiên là rộng lớn ở thánh phố N, tổng công ty xa hoa quý phái không diễn tả hết, nhìn bảo vệ nghiêm túc đứng ở cửa làm cho Tạ Xuân Hồng cảm thấy áp lực, tuy như vậy, nhưng nó làm cho cô bỗng sinh ra ý chí mạnh mẽ, cả người lập tức sục sôi ý chí chiến đấu.

Người tiếp Tạ Xuân Hồng vừa nhìn sơ yếu lý lịch, lập tức biến thành bộ dạng một mực cung kính, không chỉ tự mình giúp cô chạy sang bộ phận nhân sự làm thủ tục, mà còn giúp cô giới thiệu hoàn cảnh công tác.

Tạ Xuân Hồng nghỉ ngơi nhìn công việc của mình, lúc này mới phát giác ra có cái gì không đúng.

Thì ra là Dịch Hồi chọn cô làm trợ lý tổng giám đốc, phòng làm việc ở ngoài phòng làm việc của khi Dịch Hồi.

"Này, Tạ tiểu thư!"

Tạ Xuân Hồng đề xuống tạm trạng tràn đầy nghi ngờ cùng bất an, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông đột nhiên xuất hiện nhìn cô cười: "Chào cô!"

Người đàn ông mang giày Tây, cái người Đông – Tây hỗn hợp trước mặt nhìn cô thân thiện mỉm cười: "Tôi là trợ lý của Dịch, Dan."

Đột nhiên Tạ Xuân Hồng đỏ mặt, người này là cấp trên của mình rồi: "Sau này phiền anh chiều cô tôi nhiều hơn!"

Dan chớp chớp ánh mắt màu lam, tò mò nhưng không mất đi lễ phép đánh giá cô, lớn lên thật đúng là xinh đẹp.

"Không cần khách khí... Cô và Dịch tổng quen biết nhau sao?" Có thể do nhìn thấy Xuân Hồng có nét mặt khó xử, Dan lập tức giải thích: "Xin lỗi cô, tôi không có ý gì khác, chỉ có một sự hiếu kỳ thôi..."

Tạ Xuân Hồng gật đầu: "Anh ấy là anh họ của bạn thân của tôi, nhưng thật ra cũng không quá quen."

Dan thật giống như thật cao hứng: "Thật tốt quá, cô cũng không biết hầu hạ Dịch tổng khó khăn đến cỡ nào đâu, sau này chúng ta sẽ phải cùng chung hoạn nạn rồi!"

Tạ Xuân Hồng cười xấu hổ: "Dịch tổng cũng là người rất tốt mà..."

Dan lập tức ừm khuất, vẻ mặt đau khổ nói: "Tốt cái gì, cậu ấy là bạo quân, Haizz... Cô không biết đâu, thật ra ta trước kia ai cũng gọi tôi là Alex, cậu ấy nói tên quá dài quá mệt mỏi, áp buộc tôi đổi thành Dan."

Tạ Xuân Hồng dờ khóc dờ cười nhìn cậu ấy: "Anh thân với anh ấy lắm sao?"

Dan gật đầu, thần bí tựa sát vào người cô nói: "Nói nhỏ cho cô biết, đừng nói cho người khác biết nha, thật ra Dịch tổng là đàn anh khóa trên của tôi, tôi vốn định sẽ phát triển ở Mỹ, nhưng cậu ấy nhìn trúng năng lực của tôi cho nên dùng hết mọi thủ đoạn đoạt tôi đem vào công ty của cậu ấy..."

"Chẳng lẽ không phải cậu thích văn hóa của Trung Quốc nên dùng hết mọi thủ đoạn chen chân vào công ty của tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quang Cảnh Mới Mẻ Khôn Cùng (2)

Editor: Tinh Du

Dan lập tức đứng thẳng người, cung kính nói: "Dịch tổng, tôi đã bước đầu hướng dẫn tính chất công việc cho Tạ tiểu thư, đang chuẩn bị đi lấy báo cáo tài vụ quý này!" Vừa nói vừa đưa lưng về phía Dịch Hối, mắt liếc nhìn Tạ Xuân Hồng ra hiệu, sau đó cảm thấy hơi thở cường đại của Dịch Hối giảm xuống liền tự động lên lút chạy đi.

Dịch Hối đi đến trước mặt Xuân Hồng nói: "Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta từ trước giờ đều như vậy, cái kẻ người Tây đó trên người thiếu hụt truyền thống trầm ổn, thành thật, mỹ đức của dân tộc Trung Hoa... Được rồi, em có cái gì không thích ứng được không?"

Tạ Xuân Hồng do dự một chút: "Không có, bất quá... Tôi cảm giác, cảm thấy chức vị này quá cao..."

Dịch Hối nhíu mày: "Em không cần để ý, chỉ là vừa lúc công ty thiếu một trợ lý mà thôi."

Nếu Dịch Hối đều nói không cần để ý đến, nên Xuân Hồng cũng không già mồm cãi láo nữa, cảm kích nói: "Cảm ơn anh rất nhiều!"

Dịch Hối gật đầu bộ dạng không để ý lắm: "Tôi còn có việc bận, trước tiên em cứ quen thuộc hoàn cảnh ở đây đi, có vấn đề gì nói sau."

"Vâng, Dịch tổng!"

Dịch Hối nhíu mày, xoay người đi trở về phòng làm việc.

Tạ Xuân Hồng mới đến công ty, chẳng qua là muốn tìm hiểu trước điều lệ với văn hóa công ty, cho nên ngày đầu tiên rất nhẹ nhàng đã trôi qua rồi.

Dịch Hối đến chỗ của cô đúng lúc tan làm, đơn giản hỏi cô có quen với công việc hay không, mặc dù giọng điệu của anh rất bình thản, lại làm Xuân Hồng nồng nặc mùi bất an như cũ.

"Cùng nhau ăn cơm nha?" Dịch Hối nhìn đồng hồ, giống như lơ đãng hỏi.

Tạ Xuân Hồng trong lòng do dự, suy nghĩ một chút nói: "Vừa đúng lúc trước tôi đã nói anh giúp tôi tìm được công việc nên tôi sẽ mời anh ăn cơm."

Dịch Hối sao cũng được, cùng nàng cùng nhau xuống lầu.

"Anh muốn ăn cái gì?"

Dịch Hối cẩn thận suy nghĩ một chút: "Ngày thường em thích ăn cái gì, chúng ta liền ăn cái đó."

Xuân Hồng hơi sững sờ: "Anh xác định?"

Dịch Hối gật đầu, chỉ thấy khóe môi của Xuân Hồng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Tạ Xuân Hồng chỉ huy Dịch Hối đến hẻm lớn nơi bán rất nhiều món ăn vặt đường phố giá bình dân, sau khi dừng xe cô quen cửa quen nẻo mà dẫn anh đi vào một gian bên trong, Dịch Hối nhìn sơ một vòng xung quanh, vô cùng đơn sơ mộc mạc.

Xuân Hồng tìm chỗ trống ngồi xuống, nhìn Dịch Hối có chút không phù hợp đứng ở nơi đó, không khỏi buồn cười: "Đến đây ngồi."

Dịch Hối hơi có chút do dự, ngồi ở đối diện cô: "Nơi này có cái gì ngon để ăn sao?"

Xuân Hồng cười thần bí, trực tiếp hô to gọi ông chủ: "Hôm nay cho cháu hai phần!"

Không lâu sau ông chủ liền bưng lên hai phần tôm hùm bóng loáng.

Dịch Hối nhíu mày, nhìn Xuân Hồng xắn tay áo lên.

"Em thích ăn... Cái này?"

Tạ Xuân Hồng trong lòng buồn cười, dù sao hiện tại kinh tế của cô eo hẹp mời anh ấy ăn cái gì cũng cảm thấy mình thật keo kiệt, nên kéo anh ấy đến ăn Tôm Hùm Chua Cay, món cô thêm ăn, chẳng qua là gần đây không có cơ hội đến. Bất quá bằng địa vị của Dịch Hồi, sợ rằng cho tới bây giờ anh ấy cũng không ở hàng ăn vặt ăn thử qua món này.

Thỉnh thoảng cô sẽ cùng các bạn Đại Học của mình đến đây ăn, mặc dù chỉ là hàng ăn vặt, nhưng tôm hùm ở đây vừa cay vừa chua tê dại cả đầu lưỡi, vô cùng ngon miệng, ngon đến mức hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi, tuyệt đối vật đẹp giá thấp.

Xuân Hồng mang lên bao tay, đích thân bóc vỏ một con tôm trắng mềm, chấm nước chấm rồi bỏ vào trong đĩa của anh.

Lập tức Dịch Hồi không còn cố kỵ vấn đề có vệ sinh hay không, gấp lên con tôm đã bóc vỏ lên thưởng thức .

Khó trách nơi này nhiều người như vậy, quả nhiên ngon, con tôm nhỏ mùi vị rất đầy đủ, vị cay nồng đậm.

Dịch Hồi dứt khoát cời xuống áo khoác tây trang, học Xuân Hồng xắn tay áo lên bắt đầu bóc vỏ.

"Như thế nào? Mùi vị rất ngon sao!" Tạ Xuân Hồng có chút đắc ý cười hỏi.

Dịch Hồi gật đầu, vừa ăn thêm một con tôm, vừa uống lyia lạnh như băng tại như vào buổi tối, quả nhiên có một tư vị khác hẳn.

Dịch Hồi không tính là người hay nói, cho nên trên bàn ăn phần lớn thời gian đều là Xuân Hồng nói..., bất quá Dịch Hồi tương đối phối hợp, mỗi khi cô buồn tè liền tự động gọi lên câu chuyện khác. Tổng thể mà nói, bữa ăn này được xem như là sung sướng.

Sau khi ăn xong Dịch Hồi kiên trì để anh tính tiền, Tạ Xuân Hồng không đồng ý, là cô nói mời anh vì sự giúp đỡ của anh, nhưng Dịch Hồi không để cô cự tuyệt liền ngăn tay cô lại, Xuân Hồng cảm thấy đứng trước mọi người làm ra chuyện này rất khó coi, hơn nữa cũng biết đề đàn ông trả tiền là phép lịch sự, không thể làm gì khác hơn là tùy anh ấy đi.

Trải qua một chiều kia, Tạ Xuân Hồng mơ hồ cảm giác được tâm tư của Dịch Hồi, cũng không nói toạc ra, cô cũng quen biết rất nhiều đàn ông, tự biết kiểu đàn ông nào có thể chọc ghẹo, kiểu đàn ông nào không thể tùy tiện trêu chọc, cho nên mỗi khi Dịch Hồi đưa ra yêu cầu, luôn là có thể từ chối được thì từ chối, lý trí vẫn luôn giữ một khoảng cách.

Dịch Hồi lại không dễ nổi giận như vậy, cơ hồ mỗi ngày tan sở hoặc là đưa cô về nhà hoặc là cùng đi ăn tối, hoàn toàn không để ý lời đồn nhảm trong công ty, thậm chí có những lời ác ý nói Xuân Hồng và anh mập mờ không rõ ràng.

Về sau Tạ Xuân Hồng cũng không cự tuyệt nữa, một người ăn cơm quá nhàm chán, cứ về đêm là cô lại sợ tịch mịch, có người bên cạnh cũng tốt, thói quen gặp nhau cứ thế tạo thành, cuối cùng dứt khoát tùy Dịch Hồi an bài địa điểm mỗi ngày dùng cơm tối.

Khí trời càng ngày càng lạnh, tựa hồ mùa đông năm nay so với bình thường lạnh hơn rất nhiều, Tạ Xuân Hồng thể chất thuộc nhóm hàn, chính vì thế đông về càng không thể tả nổi. Từ nhỏ cô là một đứa mù vận động, cảm hận hết thấy mọi thể loại vận động, thiếu rèn luyện thân thể hơn nữa làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, vừa đến mùa đông là Tạ Xuân Hồng thỉnh thoảng cảm mạo, hơn nữa bình thường kéo dài rất lâu nhưng cũng không thấy khá hơn.

Ngày đó về nhà liền nhận được bưu kiện đến từ phía nam gửi đến.

Tạ Xuân Hồng mở bao giấy bên ngoài ra, quả nhiên là một số dược liệu. Ngồi ở trên ghế sofa phát ngốc một chút, mới chậm quá địa lấy điện thoại ra bấm một dãy số rồi nhấn nút gọi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mưa Lạnh, Gió Muộn Về

Editor: Tình Du

"Alo, mẹ, đã ngủ chưa?"

"Còn chưa."

"Con đã nhận được bưu kiện."

"Ừ."

Tạ Xuân Hồng cầm điện thoại di động, cảm thấy cứ thế này cũng không có gì để nói: "Kia... Mẹ mẹ nghỉ ngơi sớm đi, chú ý thân thể, con cúp máy trước!"

Theo lý mà nói, hai mẹ con người ta thân như bạn bè, nhưng là mặc dù Xuân Hồng gắn bó làm bạn với mẹ từ nhỏ, lại không thân thiết như cũ.

Khi còn bé mẹ cô cũng rất bận, muốn làm việc thật tốt để chiều cô tuổi thơ cho Xuân Hồng, cho nên từ rất nhỏ Xuân Hồng đã tự lập tự chỉ. Cô biết mẹ rất tốt với cô, chỉ là tính tình của mẹ quá mức lạnh lùng, làm cho cô không có cách nào gần gũi được. Hai mẹ con cô cũng không có cãi nhau, giống như chẳng qua đó là cuộc sống dưới một mái nhà của hai người xa lạ, từng người trải qua cuộc sống của riêng mình.

Tạ Xuân Hồng thờ dài, bất kể như thế nào, không có người mẹ nào không thương con của mình, chẳng qua mẹ của cô không giống như thế, đối với sự quan tâm của con gái mình hoàn toàn như chén nước sôi đã nguội lạnh, vô tư vô vị, nhưng chỗ nào cũng đầy đủ.

Đại khái là "Nam Kiều trần" ba chữ kia mang quá nhiều kí ức, thời điểm Xuân Hồng nằm ở trên giường, giống như bông tuyết lớn ngoài kia lưu lại đã lâu, dón dập vụn tới.

Trong phòng quá an tĩnh, cảm mạo làm cho đầu đau nhức càng làm Xuân Hồng nghe rõ ràng hơn âm thanh của mạch đập trên thái dương, trong đầu phảng phất có thiên quân vạn mã ở đó chém giết kêu gào, từng đợt nổ vang.

Tạ Xuân Hồng thói quen nằm cuộn mình lại, lấy con gấu bông ở đầu giường ôm vào ngực, trần trọc một lúc lâu mới từ từ ngủ.

Trong mộng cũng không an ổn, cô lại nhớ đến một năm lớp 11 kia, cũng vào cuối mùa thu, mùa thu ở Phương Nam cũng không lạnh như ở đây. Chàng vạng, ánh nắng trời chiếu vào sân thể dục nhỏ nhỏ những vệt sáng màu đồng, cô quên đem chìa khóa, mẹ thì vẫn đang giúp một học sinh khác ôn tập nên chưa về, cô buồn chán muốn chết ngời nhìn những cậu thiếu niên chơi bóng

Đường Sơ cầm trên tay quyển sách đi đến, nụ cười ôn hòa : "Em là con gái của cô giáo Tạ sao?"

Tạ Xuân Hồng từ trên lan can nhảy xuống, lần vấy tung bay, cô hơi có chút co quắp cúi đầu: "Phải... Em là Tạ Xuân Hồng, chào thầy Đường ạ!"

Đường Sơ gật đầu, than thở: "Tên rất hay!"

Xuân Hồng kinh ngạc ngẩng đầu.

Đường Sơ nhìn cô cười, ánh mắt ôn nhu sáng ngời, giống như hoa liễu trắng đầu xuân phảng phất, sạch sẽ ấm áp, quần quanh thân từng vòng, không cần thận quần quýt vào tận đáy lòng, cắt không đứt, để ý vẫn loạn.

" 'Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông. Vô nại triều lai hàn vũ, văn lai phong'*, tên của em rất đẹp!"

Giọng nói của Đường Sơ làm cho trong lòng của người ta có cảm giác rất trong sáng, rất thoải mái, trong sân trường an tĩnh như vậy mà nhẹ nhàng ngân vang, cánh thật giống như một khúc thanh Tiêu, đầu độc luôn trái tim ngây thơ của Xuân Hồng.

Đây là lần đầu tiên Tạ Xuân Hồng nghe người đánh giá tên của cô như vậy, từ trước đến giờ Tạ Xuân Hồng luôn cảm thấy chán ghét cái tên của mình, luôn cảm thấy nó quá thô tục, được Đường Sơ thì thậm chí nói như vậy, bao nhiêu tình thơ ý họa cũng thức tỉnh hết.

Ngày đó việc đầu tiên khi Tạ Xuân Hồng về nhà làm chính là lục tung mọi thứ tìm cho được những câu lúc nãy.

"Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông,

Vô nại triều lai hàn vũ,

Văn lai phong,

Yên chi lệ,

Tương lưu tụy,

Kỷ thời trùng,

Tự thị nhân sinh trường hận,

Thủy trường đông."**

Vui về gặp nhau, vui về gặp nhau...

Trong tim của Tạ Xuân Hồng bỗng nhiên xuất hiện nhiều hơn một tia mừng rỡ, thối thối tập thơ cổ trên tay.

Tạ Xuân Hồng không tự giác khụt khụt mũi, rồi rầm nhìn chiếc váy hoa lệ nhưng thập phần "mát mẻ" này.

Kì họp hằng năm của Dịch thị tại sao phải tổ chức vào cái ngày lạnh lẽo này chứ?

Tạ Xuân Hồng mơ hồ có chút như đầu, bệnh cảm của cô vừa mới có chút chuyển biến tốt, hiện tại ai lại muốn bị động lạnh cơ chứ.

Vừa mới thay quần áo xong, đã nghe thấy dưới lầu có tiếng kèn, Tạ Xuân Hồng thò đầu ra nhìn thấy xe của Dịch Hối, lần đầu tiên thấy việc Dịch Hối chủ động đưa đón cô là hành động lịch thiệp biết bao nhiêu.

Tạ Xuân Hồng run run rẩy rẩy xuống lầu, không đợi Dịch Hối đi ra mở cửa cô liền nhanh chóng mở cửa xe chui vào.

"Lạnh không?"

Tạ Xuân Hồng gật đầu, chỉ thấy Dịch Hối mở điều hòa trong xe hơn lớn một chút.

Bất quá đến rồi hội trường, Tạ Xuân Hồng liền không thấy cảm giác đi vào cùng Dịch Hối là tốt đẹp gì, vô số ánh mắt như cặp đèn pha quét về hướng của cô, trong đầu của Tạ Xuân Hồng cực kỳ ảo não, nhưng vẫn âm thầm điều chỉnh hô hấp : hít một hơi, vừa đứng lộ ra nụ cười, bất kể mọi người ai này đều dùng ánh mắt phức tạp kia nhìn cô, giống như là diễn viên trong lễ trao giải đứng thẳng người, khẽ ngẩng đầu xuyên đại sảnh.

Dịch Hối theo sát phía sau, tự nhiên đem biến hóa của cô để ở trong mắt, không khỏi buồn cười cười một tiếng.

Sau bài phát biểu thường lệ chính là buổi liên hoan, Dịch Hối là người mở màn, vô cùng tự nhiên mời Xuân Hồng một điệu nhảy.

Tạ Xuân Hồng thật sự là muốn mượn nhảy múa để làm ấm người, nhưng mà cứ ôn hòa mà nhảy như vậy... những ánh mắt nhìn chăm chăm xung quanh chắc sẽ đông lạnh cô như rơi vào hầm băng cho mà xem.

Nhưng cô không có biện pháp, cô trở về với đúng tác dụng hôm nay của mình, là bạn gái của Dịch Hối, Xuân Hồng không thể làm gì nên đặt tay ở trong lòng bàn tay anh, tùy ý anh dẫn cô vào sàn nhảy.

Tay của Dịch Hối cố gắng trấn định ôm thắt lưng của cô, kèm chế dục vọng muốn ôm cô vào trong ngực. Anh hiểu được Tạ Xuân Hồng mặc dù ngoài mặt đối với mình nói cười riu rít, nhưng thật ra nội tâm rất dễ phòng, anh không muốn bởi vì sự nóng vội của mình mà làm cho cô cách anh càng ngày càng xa.

Xuân Hồng cảm thấy càng ngày càng không được tự nhiên, bàn tay to đang đỡ ở ngang hông mình xuyên thấu qua vài vóc mỏng manh mà truyền nhiệt lại làm cho cô cảm thấy cả người tự dưng nóng rực, hai người nhờ gần như vậy, quá thực nghe thấy cả tiếng hô hấp của nhau, trong đại sảnh không khí dần dần trở nên nhẹ nhàng, cái loại không khí kỳ dị mập mờ cũng đang từng điểm từng điểm trở nên nồng đậm.

Kết thúc một khúc nhạc, Tạ Xuân Hồng lui mạnh về phía sau hai bước, thấy ánh mắt nghi hoặc của Dịch Hối mới chợt hiểu ra mình quá đáng nhạy cảm, xấu hổ cười nói: "Xin lỗi, tôi có chút mệt mỏi, có lẽ nên nghỉ ngơi một chút."

Dịch Hối nhiu mày: "Ừ, tôi giúp em lấy đồ uống."

Tạ Xuân Hồng còn chưa kịp cự tuyệt, Dịch Hối liền xoay người rời đi.

Xuân Hồng khẽ cau mày, nâng chân váy lên tìm nơi vắng người nghỉ ngơi.

Dịch Hối rất nhanh bưng một ly đồ uống trở lại.

Tạ Xuân Hồng buồn chán nhìn ngoài cửa sổ, lòng tràn đầy mệt mỏi làm cho cô chán ghét việc phải đi ứng phó những ánh mắt ám muội kia, cũng lười đi suy đoán tâm tư của bọn họ.

"Làm liên lụy đến em?"

Tạ Xuân Hồng quay đầu lại cười nhạt: "Làm sao anh cũng đi ra?"

Dịch Hối cẩn thận nhìn thần sắc của cô một chút, có chút do dự hỏi: "Sắc mặt của em không tốt lắm, có muốn hanh đưa em về trước hay không?"

"Không cần!" Tạ Xuân Hồng thái độ rất kiên quyết, "Tôi tự mình trở về!"

Mặt của Dịch Hối bỗng dưng trầm xuống, Xuân Hồng cũng thấy thái độ mình có chút vô cùng cứng ngạnh, vội vàng giải thích: "Nhất định là anh có rất nhiều việc phải làm... Tôi liền không làm phiền anh..."

"...Tôi nay, rốt cuộc em đang trốn tránh cái gì?" Dịch Hối quay lại nhìn cô một hồi lâu mới chậm rãi hỏi.

(*) (**): Bài thơ: Tương kiến hoan kỳ 1

"相見歡其一

林花謝了春紅,

太匆匆。

無奈朝來寒雨，

晚來風。

胭脂淚，

相留醉，

幾時重。

自是人生長恨，

水長東。"

Tương kiến hoan kỳ 1

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông,

Vô nại triều lai hàn vũ,

Vãn lai phong,

Yên chi lệ,

Tương lưu túy,

Kỷ thời trùng,

Tự thị nhân sinh trường hận,

Thủy trường đông,

Dịch thơ:

Rừng xuân tàn tạ thừa hồng,

Rối lung bung,

Không cần ban mai mưa lạnh,

Gió chiều đông,

Đỏ ngầu lệ,

Say túy lúy,

Lại tuôn rông,

Từ đây kiếp người trường hận,

Nước xuôi đông."

Nguồn: Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hoá - Thông tin, 1996

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 5.2

Editor: Tinh Du

Mặt của Dịch Hồi bỗng dưng chìm xuống, Xuân Hồng cũng thấy thái độ mình có chút vô cùng cường ngạnh, vội vàng giải thích: "Nhất định là ở đây có rất nhiều chuyện cần phải nhờ đến Dịch tông... Tôi không dám làm phiền anh..."

"... Tôi nay em, rốt cuộc đang trốn tránh cái gì?" Dịch Hồi quay lại nhìn cô một hồi lâu mới chậm rãi hỏi.

Xuân Hồng cả kinh, nhưng ngay sau đó lại bình tĩnh như cũ, trêu chọc lộn tóc nói: "Anh suy nghĩ nhiều rồi, do tôi chỉ muốn đi về một mình thôi."

Không đợi Dịch Hồi nói gì, Tạ Xuân Hồng vội vã bỏ đi: "Xin lỗi, tôi có chút không thoải mái, đi trước!"

Trời tối đen, hoàn toàn bất đồng với cảnh nhảy múa vui vẻ bên trong phòng, gió lạnh cuộn cuộn nổi lên trên mặt đất lá rụng, lộ ra vẻ dị thường tiêu điều.

Tạ Xuân Hồng ngẩn đầu nhìn lên khoảng trời tối đen ấy, một vì sao cũng không có, sợ rằng trời sắp đổ mưa.

Mới vừa đến nhà liền nhận được điện thoại của Dịch Hồi, Tạ Xuân Hồng tùy tiện ứng phó vài câu liền dập máy.

Ngâm mình trong làn nước ấm, mới làm xua tan đi một thân đầy khí lạnh, thể xác và tinh thần của Tạ Xuân Hồng mệt mỏi, ngã xuống giường không lâu liền ngủ thật say.

Không biết ngủ bao lâu, Xuân Hồng đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, phía ngoài thỉnh thoảng xuất hiện vài tia chớp làm cho bên trong phòng trong nháy mắt sáng ngời, sấm chớp ầm ầm giữa đêm khuya làm cho người ta thấy rợn người, tiếng mưa ào ào rơi lại càng thêm trống trải.

Trong căn phòng lạnh lẽo bao trùm, bóng những vật dụng kia vùng vẫy trong đêm mưa đầy tịch mịch, hoang vu, không có bất cứ giới hạn nào, cản trở như một đóa hoa quỳ rũ trong đêm khuya, giống như câu thuốc phiện đang sinh trưởng trong đêm u tối, muôn vàn dụ dỗ, nhưng lại có độc tính trí mạng.

Tạ Xuân Hồng cơ hồ là theo bản năng ngừng hô hấp, khắp nơi đều đen như mực, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón, thời gian dường như ngưng đọng trong đêm mưa xối xả, chỉ còn lại có một mình cô trống rỗng chết lạng khó khăn thở dốc. Những kí ức không thể gọi là hoài niệm ấy, được đóng băng dưới đáy lòng, toàn bộ ầm ầm ủa về.

Con buồn ngủ tiêu tan toàn bộ, Xuân Hồng từ từ ngồi dậy, lấy cái gối ở đầu giường ôm vào trong ngực, ngón tay không cẩn thận chạm đến bàn phím trên điện thoại di động.

Dịch Hồi mới vừa chớp mắt bỗng dưng nhận được điện thoại của Xuân Hồng, đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh, anh giật mình từ trên giường ngồi dậy.

"Alo?"

Dịch Hồi nghi ngờ nhìn điện thoại di động một chút, đúng là đang ở trạng thái trò chuyện, nhưng trừ tiếng mưa và sấm chớp ra thì cái gì cũng không nghe thấy.

Dịch Hồi nghĩ đến việc tinh thần của cô hôm nay vẫn không tốt, trong lòng không khỏi cả kinh, có chút bối rối kêu tên Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng hoàn toàn không biết, ôm đầu gối không biết ngồi bao lâu mới xuống giường đi rót nước, kết quả đụng vào cái tủ đầu giường, giật mình buông ly nước trên tay, ly thủy tinh rơi xuống lấm lũng lổ, Xuân Hồng hét kinh hãi một tiếng vì tiếng động dọa người ấy, âm thanh vỡ vụn trong đêm khuya yên tĩnh càng chói tai.

Dịch Hồi bỗng nhiên nghe được động tĩnh bên kia, tim đập lỡ một nhịp, một tay cầm điện thoại không dám cất dứt, một tay luống cuống mặc quần áo, vội vàng cầm chìa khóa xe ra cửa.

Mưa bên ngoài càng ngày càng nặng hạt, Tạ Xuân Hồng mở đèn lên quét sạch sẽ những mảnh thủy tinh đầy trên mặt đất, trong tiếng sấm ầm ầm vang lên tiếng gõ cửa.

Tạ Xuân Hồng lóng tai nghe ngóng, quả nhiên có tiếng gõ cửa.

"Ai vậy?"

"Là tôi, Xuân Hồng, mở cửa!"

Tạ Xuân Hồng cả kinh, vội vàng mở cửa, Dịch Hồi toàn thân ướt nhẹp liền xông vào, nắm bả vai của cô lo lắng hỏi: "Thế nào, em không có sao chứ?"

Tạ Xuân Hồng chóng mặt, cô có thể có chuyện gì?

Dịch Hồi quét mắt cẩn thận nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, xác nhận cô thật sự không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đã trễ thế này, anh làm sao lại đến đây?"

Dịch Hồi cau mày, tay giờ lên chiếc điện thoại vẫn còn trạng thái trò chuyện: "Không phải là em gọi điện thoại cho tôi à? Xong vẫn không nói lời nào, làm tôi nghĩ em xảy ra chuyện gì, dọa chết tôi rồi!"

Tạ Xuân Hồng bộ mặt kinh ngạc: "Tôi không có..." Đợi đến khi nhìn vào di động của chính mình, mới phát hiện từ lúc nào bản thân đã ấn mở danh bạ, chọn người trò chuyện là Dịch Hồi, sau đó không biết từ gọi điện cho anh từ lúc nào.

Tạ Xuân Hồng rất cảm động, đau lòng nhìn một thân ướt đầm ướt dề của anh, tóc vẫn còn nhỏ nước, bởi vì gấp gáp chạy đến, trên người chỉ choàng một áo khoác, trong đêm muộn như vậy, người nhất định lạnh cóng.

"Thật xin lỗi, tôi không cẩn thận..."

Hiện tại Dịch Hồi cũng hiểu được, cả người cũng bình tĩnh lại: "Không sao, em không có chuyện gì là tốt rồi!"

Tạ Xuân Hồng thuê một phòng ở rất nhỏ, lúc này Dịch Hồi đứng trong phòng khách liền lộ ra vẻ càng thêm chật chội. Xuân Hồng có chút không được tự nhiên, nhìn một chút bên ngoài trời mưa như trút nước, do dự mà nói: "Anh... Có muốn tắm nước nóng hay không, thay quần áo khác đi, trời lạnh như vậy sẽ cảm mạo."

Dịch Hồi cũng cảm thấy quần áo ướt sũng dán ở trên người rất khó chịu, liền gật đầu: "Được!"

Tạ Xuân Hồng tìm ra một bộ đồ dùng vệ sinh cá nhân mới, giúp anh xả nước nóng.

Dịch Hồi cũng không khách khí, ném di động bỏ xuống liền vào phòng tắm.

Tạ Xuân Hồng nghe trong phòng tắm ào ào tiếng nước chảy, đột nhiên nhớ tới mình xem rất nhiều tình tiết như vậy trong tiểu thuyết, vai nữ chính đang tắm, vai nam chính ở bên ngoài nghe tiếng nước chảy miên man bất định, tâm viên ý mãn, nhìn lại trước mắt tình cảnh của mình, không khỏi khích thích cười một tiếng.

Bất quá rất nhanh Tạ Xuân Hồng liền không cười được nữa, tiếng nước chảy dừng lại, Dịch Hồi quấn chiếc khăn tắm màu trắng của cô đi ra.

Giờ này khắc này mới thấy Dịch Hồi xuất thân từ lĩnh đặc chủng cường hãn khí lực, da màu đồng, lồng ngực cường tráng, cơ bụng bển chắc tinh xảo, không chỗ nào không chất chứa khí lực cường đại của đàn ông, giống như một con báo nguy hiểm và kiêu mỹ, có loại dụ dỗ trí mạng.

Tạ Xuân Hồng muốn dời hai mắt đi chỗ khác, rồi lại nhịn không được để ánh mắt chậm rãi dời xuống, cái khăn tắm kia đối với Dịch Hồi mà nói quá mức nhỏ hẹp, run run rẩy rẩy đeo bên hông, hai chân có lực từ trong khăn tắm vươn ra, lại làm cho Xuân Hồng cảm thấy càng gọi cảm.

Đáng chết! Tại sao cô thể quên mất căn bản lúc này Dịch Hồi không mặc gì nên trong cơ chứ!

P/S: hôm nay muộn quá, mai mình sẽ beta lại sau nha

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chạm Đến Cảm Xúc Mềm Mại Nơi Đáy Tim

Editor: Tinh Du

Đáng chết! Tại sao cô có thể quên mất trong căn nhà này căn bản không có quần áo nam cho Dịch Hồi!

Tạ Xuân Hồng hậu tri hậu giác lúng túng, nhiệt độ trên mặt từng chút từng chút tăng cao.

Nét mặt chân thật của Dịch Hồi cũng đủ trấn định, cho dù chỉ bọc khăn tắm, giống như là mặc lễ phục thượng hạng vẫn ưu nhã thông dong không chút hoảng hốt bất loạn.

Tạ Xuân Hồng ho một tiếng, cảm thấy bộ dạng như vậy đi ra ngoài không phải là biện pháp tốt, không thể làm gì khác hơn là mở miệng đánh vỡ trầm mặc: "Anh... Làm sao bây giờ? Chỗ này của tôi không có quần áo anh có thể mặc vừa..."

Dịch Hồi trầm mặc nhìn cô, trong lòng có chút đắc ý nhỏ, cứ như vậy, anh đương nhiên có thể ở đây rồi.

Tạ Xuân Hồng nhìn một người cao lớn như vậy đang ở trong phòng khách nhỏ xíu của cô cảm thấy cực kỳ khó xử, hơi có chút không được tự nhiên mời anh: "Trước tiên ngồi xuống một chút, từ từ nghĩ biện pháp."

Dịch Hồi nhìn cô thật sâu, ánh mắt kia làm cho Xuân Hồng cảm thấy quý dị không nói ra được.

"... Tôi không có cách nào ngồi xuống được..." Dịch Hồi chậm rãi giải thích, "Khăn tắm quá ngắn..."

Khăn tắm quá ngắn, nếu như ngồi xuống cảnh vật sẽ lộ ra ngoài ánh sáng sao...

Tạ Xuân Hồng đột nhiên từ trên ghế salon nhảy dựng lên, có chút bối rối nhìn phía phòng tắm: "Anh cứ tùy tiện ở đây đi, trước tiên tôi đi giúp anh sấy khô quần áo..."

Dịch Hồi quay lại nhìn bóng lưng rồi ren của cô, khoe miệng từ từ lộ ra một nụ cười.

Tạ Xuân Hồng trốn ở trong phòng tắm thật lâu, dùng lại phòng tắm mà Dịch hồi đã dùng qua, cảm thấy có chút gì đó không giống lắm. Cô giặt quần áo của Dịch Hồi, sau đó giặt lên hệ thống sưởi bên cạnh, hi vọng sáng mai có thể khô.

Xuân Hồng ngồi ở trên bồn cầu phát ngốc, không tình nguyện trở lại phòng khách.

Dịch Hồi cũng là hiểu được chính mình thoải mái vui vẻ, một người đứng ở trước giá sách xem sách, thấy Xuân Hồng đi ra, quơ quơ quyển sách trên tay hỏi: "Em rất thích lịch sử thời Đường?"

"Cái gì?" Tạ Xuân Hồng có chút mê hoặc địa nhìn hắn.

"Tôi nhìn trên giá sách của em có rất nhiều bộ sách lịch sử của Đường triều, còn nữa quyển này 《 Đường sơ thịnh thế 》 đang ở trên bàn."

Trái tim đang đập của Tạ Xuân Hồng chợt dừng lại, ánh mắt khê biến, miễn cưỡng duy trì như không có chuyện gì xảy ra nói: "Không có gì, gần đây muốn viết một quyển tiểu thuyết xuyên không về Đường triều, cho nên tìm tài liệu thôi."

Lấy có này nhưng thật ra có trăm ngàn chỗ hở, vừa nhìn cũng biết những sách này cũng không phải gần đây mới có được, quyển 《 Đường sơ thịnh thế 》 bởi vì lật xem rất nhiều nên trông rất cũ kỹ. Bất quá Dịch Hồi cũng không quá để ý, cười cười hỏi: "Đúng vậy, em cùng Phương Tinh đều là bạn học, con bé cũng thích viết vài thứ thế này."

Tạ Xuân Hồng không có nghe vào, có chút hoảng hốt nhìn những quyển sách kia.

Thì ra con người ta có một số việc, thật là không thể chạm đến.

"Sắc trời đã muộn..." Dịch Hồi rất uyển chuyển nhắc nhở để Xuân Hồng phục hồi tinh thần lại trong nháy mắt.

"Đã trễ thế này, ngoài trời mưa vẫn còn lớn như vậy..." Xuân Hồng nhìn phía bên ngoài cửa sổ có sấm chớp hơi có chút bối rối, như thế thì ban đêm lái xe rất nguy hiểm, nói như thế nào anh ấy cũng là vì cô mà nửa đêm mặc cho mưa gió mạo hiểm chạy đến, hơn nữa... Anh bây giờ không có gì để mặc!

"Bằng không, anh ở đây một đêm đi?"

Dịch Hồi hạ mi mắt, nhân nhặt hỏi: "Có tiện không?"

Tạ Xuân Hồng liếc anh một cái, đôi mắt xinh đẹp mê hoặc lòng người lộ ra tia hiểu rõ.

"Nếu anh là cảm thấy không mặc quần áo mà có thể vượt mưa lái xe trở về dễ dàng hơn... Tôi cũng không cản!"

Dịch Hồi yên lặng, lặng lẽ để sách xuống, nhẹ giọng hỏi: "Tôi ngủ ở đâu?"

Cái này thật đúng là khó nha, Tạ Xuân Hồng nhìn quanh phòng khách có chiếc ghế sofa đáng yêu đủ cho hai người ngồi, ban đầu bởi vì gian phòng quá nhỏ cho nên không có mua sofa dài, cái ghế này dùng nói Dịch Hồi, ngay cả cô cũng ngủ không vừa.

Dịch Hồi nghiêm trang mở miệng: "Mặc dù tiệc xả giao trong kì họp hằng năm làm tôi buổi tối hơi mệt một chút, đã vậy lái xe chạy đến đây cũng có chút gấp, nhưng ở trên ghế sofa ngồi một đêm cũng có thể được, bất quá tốt nhất có thể cho tôi một cái chăn, mùa này buổi tối rất lạnh."

Tạ Xuân Hồng ảo não cắn môi, thật sự thấy tội lỗi nếu để anh ấy ngồi ở đây sau đó cô thì chạy đi ngủ, hơn nữa ngủ được mới là lạ.

"Khi ngủ anh có ngứa không?"

Dịch Hồi sùng sốt, vội vàng như chặt đinh chém sắt nói: "Không có ngứa, ngủ rất sâu, rất an tĩnh!"

Tạ Xuân Hồng tròn trĩnh mắt: "Tướng ngủ thì sao?"

"Cả đêm nằm ngay đó!"

Xuân Hồng vỗ trán thở dài: "Người chết rất đáng sợ!"

Dịch Hồi không che dấu được nội tâm mừng rỡ, giống như một con mèo giáo hoạt ăn vụng thành công, đi theo phía sau Xuân Hồng vào phòng ngủ.

Giường của Tạ Xuân Hồng dạng King-size, nhưng lại bị một con gấu bông chiếm hơn nửa.

Dịch Hồi nhìn chăm chăm đáng điệu thơ ngây chân thành của con gấu, nhìn không được ghen tỵ số của nó thật tốt, có thể hằng đêm ngủ bên cạnh Xuân Hồng, đột nhiên cảm thấy nó quá chướng mắt.

Tạ Xuân Hồng bỏ con gấu sang một bên, mở ngăn tủ lấy ra một cái chăn đặt ở trên giường.

"Tốt lắm, anh ngủ bên kia, là chăn mới đó!"

Tạ Xuân Hồng nằm sát mép giường, rõ ràng cảm thấy bên cạnh lồm xồm, trong lòng nhất thời có chút khản trương.

Giữa hai người có một ranh giới, một người bọc một cái chăn, hai tay vén để ở trước ngực rất đàng hoàng, không gian ở giữa trống không, có thể để thêm một người ngủ cùng.

"Tắt đèn đi!"

Tạ Xuân Hồng nhắm mắt lại, giọng nói có chút không yên.

"Ba !"

Trong phòng tối chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, Dịch Hồi cố gắng làm cho hô hấp của mình vững vàng, cảm thấy ở đây so với sofa còn đau khổ hơn, có thể nhìn mà không thể chạm vào thì thống khổ biết bao, ngay cả khi thở cũng cố thở nhẹ, sợ Xuân Hồng hiểu lầm mình... Được rồi, anh thừa nhận trong đầu thật có chút cảnh tượng kiều diễm.

Tiếng đồng hồ "Tí tách" làm cho trong lòng Dịch Hồi càng thêm phiền não, người đàn ông nào trần truồng nằm cạnh người con gái mình thích mà không có phản ứng cơ chứ?

Tạ Xuân Hồng đột nhiên trở mình đưa lưng về phía anh, từ từ cuộn tròn thân thể lại, biến thành tư thế ngủ quen thuộc của mình.

Dịch Hồi không thể nhìn được nữa, thanh âm nhẹ nhàng gọi: "Xuân Hồng?"

Hô hấp của Tạ Xuân Hồng đều đều, rõ ràng đã ngủ thiếp đi.

Dịch Hồi không do dự nữa, lật mở chăn, lặng lẽ cò đến bên cạnh cô đưa tay đem thân thể từng chút từng chút lại gần cô, sau đó cảm thấy có một chút cảm giác mỹ mãn kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6.2

Editor: Tinh Du

Ngày thứ hai Tạ Xuân Hồng tỉnh dậy trước.

Ngày mới bắt đầu bằng một con tịt huyết áp làm cho cô mơ mơ màng màng sờ sờ thế nào không biết lại chạm đến cánh tay mạnh mẽ ở ngang hông của cô, một lúc lâu mới kịp phản ứng nhớ ra đây là cái gì.

Tạ Xuân Hồng quá sợ hãi, ngồi bật dậy, chỉ vào Dịch Hồi thét chói tai: "Làm sao anh ngủ ở chỗ này?"

Dịch Hồi cau mày mông lung nhìn cô: "Tôi hôm qua không phải là em để cho anh ngủ ở chỗ này sao?"

Tạ Xuân Hồng ngây người, lúc này mới nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, bất quá... Tại sao cô lại tỉnh dậy trong lòng ngực của anh?

Xuân Hồng hỏi không được, không khí lúc rời giường làm cho cô thủy chung đen mặt, Dịch Hồi nhìn mặt cô có chút ả nấp không phát ra được, làm cho trong bụng Dịch Hồi có chút bất an.

"Em..."

"Tôi đi xem quần áo anh xem có khô hay chưa." Tạ Xuân Hồng ngang ngạnh ném cho anh một câu rồi đi xuống giường, để lại Dịch Hồi ngẩn người ở đó.

Sau khi rửa mặt, Xuân Hồng mới hoàn toàn tỉnh táo lại, sờ sờ quần áo đã khô, lúc này mới lấy xuống đem đi đưa cho Dịch Hồi.

Lúc đi ra Dịch Hối đã sửa sang lại thật chỉnh chu, Xuân Hồng đã thay xong quần áo chờ anh ở cửa.

"Không ăn sáng sao?"

Xuân Hồng trong lòng khinh bỉ anh được tiện nghi còn khỏe mẽ, không chút để ý nói: "Từ trước đến giờ tôi không ăn sáng."

Dịch Hối nhíu mày, theo cô đi ra: "Không ăn sáng rất có hại, để anh làm cho em!"

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn anh thật sự xắn tay áo lên đi đến phòng bếp, thật sự không thể tin tưởng một người đàn ông xuất thân từ một gia thế có chủ nghĩa đàn ông có chút lớn như vậy lại có thể làm cơm.

Xuân Hồng có điều suy nghĩ, bất tri bất giác liền nhìn chăm chăm bóng lưng bận rộn của Dịch Hối đến ngốc ra, từ trước đến giờ cô ngủ không sâu, hơi có động tĩnh liền ngủ không được, bình thường cũng chỉ ngủ thiếp đi, nhưng ngày hôm qua lại có thể ở trong ngực của một người đàn ông xa lạ này một đêm mộng đẹp, không thể không cảm thấy kỳ quái.

Dịch Hối nấu cháo hoa, luộc hai quả trứng, rất nhanh liền bùng bữa sáng đi ra.

Nhìn cũng không tệ lắm, Tạ Xuân Hồng giờ lên chiếc đĩa ném thử một miếng, trứng gà hỏa hầu vừa vặn tốt.

"Không tệ, thật không nghĩ tới anh có thể làm cơm!"

Dịch Hối cười cười: "Hối còn ở quân ngũ học được... Chúng ta cùng đến công ty?"

Tạ Xuân Hồng từ từ uống cháo, ưu nhã lau khóe miệng một chút, tươi sáng cười một tiếng nói: "Tôi cũng muốn đi nhờ xe, bắt quá anh không cản trở về thay bộ quần áo khác sao?"

Cô nguyện ý cùng anh đến công ty mới là lạ ý! Mỗi lần anh đón cô là tin đồn nhảm bay đầy cả công ty rồi, nếu mà còn cùng đi làm nữa, còn không biết sẽ bị người khác truyền thành cái dạng gì nữa!

Dịch Hối nhìn nếp nhăn trên quần áo một chút, quả nhiên nhíu mày, hình tượng của anh ở trong công ty là rất trọng yếu nha.

Dịch Hối do dự nhìn cô: "Như vậy đi, anh đưa em đến công ty, sau đó lại về nhà thay quần áo."

Nụ cười của Tạ Xuân Hồng có chút ngưng trệ: "Không cần, anh cũng không thể đến trễ."

Kể từ bắt đầu, tựa như chuyện đêm qua không phát sinh, nhưng Tạ Xuân Hồng luôn cảm thấy có đối với Dịch Hối trong lúc đó có cái gì đột nhiên thay đổi, giữa hai người càng thêm mập mờ không rõ.

Thái độ của Dịch Hối quá rõ, Tạ Xuân Hồng nếu giả bộ cái gì cũng không biết là quá giả dối. Đối mặt với sự cường thế của anh, Xuân Hồng không cự tuyệt cũng không chấp nhận, dù sao hiện tại cô lại không có bạn trai, bên cạnh có thể có người tỉ mỉ săn sóc phụng bồi lúc rảnh rỗi cũng rất tốt.

--- -----D.Đ.L.Q.Đ----- ---Tĩnh Du----- ---

Hôn lễ của Cố Mạch cuối cùng cũng diễn ra, Tạ Xuân Hồng làm phù dâu nên từ sáng sớm đã bắt đầu bận rộn.

Cố Mạch từ trước đến giờ thanh thanh lãnh lãnh, hôn nhân đại sự như vậy cũng không còn có thể làm cho tâm tình của cô biểu hiện ra ngoài quá nhiều, bất quá nhìn hai tay đang nắm chặt của cô cũng phần nào cảm nhận được cô gái này đang khấn trương.

Tạ Xuân Hồng đem bó hoa sửa sang lại thật tốt rồi đưa cho cô, vỗ vỗ bả vai của cô trấn an: "Đừng khấn trương."

Cố Mạch lạnh lùng nhìn cô một cái, sự uy hiếp trong mắt hàm xúc mười phần: "Tớ khấn trương sao?"

Tạ Xuân Hồng giựt giựt khóe miệng, không chút do dự trả lời: "Dạ, là tớ khấn trương."

Cố Mạch cảm thấy mỹ mãn quay đầu lại, đoan đoan chánh chánh ngồi đằng hoàng.

Hôn lễ mặc dù được yêu cầu theo tính đơn giản, nhưng cũng mời không ít người, dù sao gia thế của Cố Mạch với Hạ Khải Minh đều không tầm thường, nên bạn bè cũng rất nhiều.

Tạ Xuân Hồng cùng Phương Tinh còn nữa Nhị Hi cùng nhau phụng bồi Cố Mạch đi đến giáo đường, Hạ Khải Minh một thân tây trang màu trắng, đang đứng trên đầu kia của tấm thảm, mỉm cười chờ cô dâu.

Xuân Hồng đứng ở bên cạnh cô, rõ ràng nghe thấy Cố Mạch lặng lẽ hít sâu, sau đó mắt nhìn thẳng đi đến chỗ của Hạ Khải Minh.

Hạ Khải Minh vươn tay nắm tay của Cố Mạch, hai người đứng trước mặt, thật là một đôi trời đất tạo nên.

Tạ Xuân Hồng thờ phào một cái lui sang một bên, nhìn một đôi này tuyên thệ bản thân mới đột nhiên cảm thấy có điểm gì là lạ, Cố Mạch vẫn luôn tỉnh

táo như vậy, cho nên so với bình thường cô dâu trầm ổn an tĩnh như vậy cũng có thể lý giải, nhưng Hạ Khải Minh không nên biểu hiện hồ hững như vậy chứ. Theo cô biết Hạ Khải Minh vẫn luôn là người đàn ông ôn nhuận như gió, chuyện kết hôn thế này, cũng không nên biểu hiện hồ hững như người đến xem chuyện vui thế kia chứ.

Đang suy nghĩ về vấn đề ấy, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có một tiếng khụ trầm thấp.

Dịch Hồi cúi đầu nhìn cô, trong mắt có chút ý cười: "Nghĩ gì thế? Làm phù dâu cũng không chuyên tâm."

Tạ Xuân Hồng cũng cười, tao nhã địa nhún vai: "Sáng nay bận rộn không ngừng, hiện tại tôi còn có thể yên lặng đứng đây là không dễ chút nào đâu."

Dịch Hồi nhìn cặp đôi đang trao nhẫn trên kia một chút, đột nhiên cười một tiếng: "Anh nhớ kỹ lần đầu tiên nhìn thấy em là trong hôn lễ của Phương Tinh, khi đó em cũng là phù dâu."

Tạ Xuân Hồng gật đầu, làm bộ bất đắc dĩ thờ dài: "Đúng vậy, không nghĩ tới đến bây giờ rồi vẫn còn là phù dâu!"

Dịch Hồi nhìn cô thật sâu: "Sẽ không lâu nữa đâu, em nhất định sẽ trở thành cô dâu!"

Tạ Xuân Hồng đột nhiên cảm thấy cuộc nói chuyện này mà phát triển thêm chút nữa quả thật rất nguy hiểm, vội vàng đổi đề tài: "Anh không làm phù rể sao, quan hệ của anh với Hạ Khải Minh không phải rất tốt à?"

"Làm phù rể quá mệt, làm khách quý thì tương đối khá hơn."

Nhất thời trong lòng của Tạ Xuân Hồng có tia suy nghĩ: "Quả nhiên rất sáng suốt."

"Xem ra em làm phù dâu rất khổ cực." Dịch Hồi trêu ghẹo nói, "Anh còn nhớ lần trước phù dâu còn bị sau khước trước cả cô dâu."

Xuân Hồng nhớ đến chuyện xấu của mình cũng cười lên: "Anh cũng biết tư lượng của em họ anh, không có mấy người đàn ông nào có thể hơn được... Bất quá, anh nên cảm ơn lần uống say đó của tôi, nếu không có nó thì trên người anh cũng không phải chỉ có vài giọt rượu đỏ đâu!"

Dịch Hồi hứng thú, hỏi: "Tại sao?"

"Ai bảo anh cứ như vậy cự tuyệt quan hệ của mình và Phương tinh, tôi bị cự tuyệt như vậy thật quá mất mặt rồi? Nếu biết đó là anh thì tôi nhất định sẽ đem ly rượu sang đưa anh!"

"..." Dịch Hồi có thâm ý khác nhìn cô, "Nếu như biết là em, tôi chắc chắn sẽ không cự tuyệt."

Nụ cười của Tạ Xuân Hồng cứng lại, quay mặt sang chỗ khác tránh ánh nhìn chăm chăm của anh.

Hoàn thành, tân nương kéo chú rể đi xuống. Tạ Xuân Hồng liền vội vàng tiến lên, lại nghe được giọng nói thâm sâu kín phía sau "Hiện tại thì quan hệ của chúng ta như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đều Do Trắng Sáng Gây Họa

Editor: Tinh Du

Dịch Hồi có thâm ý khác nhìn cô, "Nếu như biết là em, tôi chắc chắn sẽ không cự tuyệt."

Nụ cười của Tạ Xuân Hồng cứng lại, quay mặt sang chỗ khác tránh ánh nhìn chăm chăm của anh.

Hoàn thành, tân nương kéo chú rể đi xuống. Tạ Xuân Hồng liền vội vàng tiến lên, lại nghe được giọng nói thâm sâu kín phía sau "Hiện tại thì quan hệ của chúng ta như thế nào?"

Tạ Xuân Hồng vẫn bước đi, sau khi nghe được lời nói ấy cũng không quay đầu lại.

Hôn lễ vẫn kết thúc rất muộn, Cố Mạch với Hạ Khải Minh đang chào hỏi mọi người, nhìn Xuân Hồng hỏi: "Đã trễ thế này, tớ nói tài xế đưa cậu trở về nhà?"

Tạ Xuân Hồng cười lắc đầu: "Không cần, tớ tự bắt xe trở về là được rồi!"

Cố Mạch không yên lòng nhìn cô: "Không được, quá muộn rồi!"

Tạ Xuân Hồng nhủ mảy: "Ít nói nhảm, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, cậu nhất định phải đem thời gian của đêm động phòng hoa chúc lãng phí ở trên người của tớ à?"

Ánh mắt của Cố Mạch có chút mất tự nhiên nhìn Hạ Khải Minh bên cạnh, nhất thời có chút do dự.

"Anh đưa em về!"

Cố Mạch kinh ngạc nhìn Dịch Hồi đang đi đến, sắc mặt khẽ trầm xuống, trong ánh mắt tràn đầy nghiên cứu phán xét.

Hạ Khải Minh nhẹ nhàng cười một tiếng: "Biết cậu nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy cậu cũng sẽ có thời điểm nhiệt tình như vậy nha."

Dịch Hồi lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái: "Cậu còn rảnh rồi trông nom người khác?"

Cố Mạch nghiêm túc nhìn Dịch Hồi: "Dịch tiên sinh, hi vọng Xuân Hồng có thể hoàn hoàn chỉnh chỉnh bình an về đến nhà."

Tạ Xuân Hồng im lặng nhìn trời, những người này xem cô là thiếu nữ không biết gì sao? Cô không để cho người khác yên tâm đến như vậy sao?

Dịch Hồi mất lạnh nhìn cô, đối với mặt nhìn của người khác anh từ trước giờ không quan tâm lắm, từ trước đến giờ anh đêm không che dấu sự ngạo mạn cùng xa cách của mình.

Cố Mạch đứng thẳng người, không lùi bước chút nào nhìn thẳng vào anh.

Không khí cường đại của cả hai tạo thành hau dòng khí đối lưu va chạm nhau, Tạ Xuân Hồng mặc dù cả kinh nhưng cũng không thể không ngăn lại tiếp mà tục xem cuộc vui.

"Khụ, Tiểu Mạch cậu cứ yên tâm đi, Dịch Hồi thế nào cũng là anh họ của Phương Tinh..."

Hạ Khải Minh đưa tay ôm Cố Mạch nói tiếp: "Đúng rồi, Dịch Hồi là bạn từ nhỏ của anh, em không cần lo lắng."

Cố Mạch tròn trừng mắt, chẳng lẽ sẽ không ai biết cái cô chân chính lo lắng rốt cuộc là cái gì sao? Ánh mắt Dịch Hồi nhìn Xuân Hồng giống như con sói đói bụng lâu ngày, ánh mắt sâu kín tản ra tia sáng xanh, cường ép làm cho lòng người khác lâm vào tình thế kinh hãi!

Dịch Hồi mặc kệ có Cố Mạch ở đó, bất lấy cổ tay của Tạ Xuân Hồng kéo đi ra ngoài.

Cố Mạch mở miệng muốn nói, lại nghe được Hạ Khải Minh nhẹ nói: "Lần nay Dịch Hồi thật sự suy nghĩ bằng trái tim rồi."

Cố Mạch nhủ mảy: "Chính là như vậy, em mới lo lắng!"

Tạ Xuân Hồng ngồi ở trong xe vẫn còn cười không ngừng, cảm thấy Cố Mạch thật sự chuyện bé xé ra to.

Hãng hái của Xuân Hồng vẫn rất cao, dọc theo đường đi nói không ngừng, thỉnh thoảng Dịch Hồi sẽ phụ họa đôi câu theo cô.

Xuống xe, Xuân Hồng đứng ở ven đường nhìn anh mỉm cười xinh đẹp: "Nhìn nè, tôi không phải là trở về an toàn rồi sao?"

Dịch Hồi lẳng lặng nhìn cô, trong ánh mắt có tia sáng phức tạp sâu thẳm.

Ánh trăng rất sáng, chiếu lên đường như một mảnh vải trắng, đây là lần đầu tiên Xuân Hồng tỉ mỉ nhìn anh ở khoảng cách gần, ngũ quan rõ ràng, mũi thẳng, quá cường tráng nha, hốc mắt hơi lõm xuống, ánh mắt mà cứ thâm tình nhìn người khác như vậy cũng đủ cho quân lính của đối phương tan rã hết, bình thường hết lần này đến lần khác Dịch Hồi quá mức lạnh lùng, làm cho người ta không biết thì ra anh cũng có một mặt nhu tình như vậy.

Xuân Hồng cứ như vậy bại trận trong ánh mắt sâu khó lường ấy, chỉ chỉ hướng căn phòng nhỏ phía sau của mình nói: "Tôi đi lên trước?"

Dịch Hồi không nói gì, ánh trăng nhu hòa chiếu lên mặt anh, có một loại ánh sáng ôn nhuận như ngọc.

Xuân Hồng bước đi từng bước nhỏ, vừa mới chuẩn bị xoay người, chợt cảm thấy cổ tay căng thẳng, giấy tiếp theo Dịch Hồi cúi đầu xuống, ở trên bờ môi của cô nhẹ nhàng in xuống một cái hôn, chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) loại lướt qua thì dừng lại.

Tạ Xuân Hồng bị hôn bất thành lình cả người ngưng trệ sững sốt, lúc phản ứng kịp thì dịch Hồi đã buông cô ra.

Tối nay ánh trăng quá mức mê luyến, không khí vô cùng tốt đẹp, Xuân Hồng nhìn đôi mắt chuyển động và nụ cười nhạt của anh, trong lúc nhất thời thậm chí có những ý loạn tình mê.

Ngay khi trong lòng của Dịch Hồi càng ngày càng thấp thỏm bất an, Tạ Xuân Hồng đột nhiên nở một nụ cười quyến rũ, anh mất mê người nhìn anh.

"Dịch ca ca, hôn môi cũng không phải thể này nha?"

Nói xong không đợi Dịch Hồi phản ứng, kiễng chân lên, vịn bả vai của Dịch Hồi hôn khẽ lên đôi môi mỏng mím lại kia.

Đại não của Dịch Hồi "Oanh" một tiếng, giống như có cái gì trong phút chốc nổ tung, lý trí của anh bị cháy sạch hoàn toàn không nghĩ được gì, chỉ có cảm xúc bị trêu chọc trên môi chạm vào sợi dây trong đầu anh.

Khỏe miệng của Tạ Xuân Hồng vén lên nụ cười tươi tắn, hé mở đôi môi đỏ mọng, vươn ra đầu lưỡi ờ dễ dàng trêu chọc, sau đó không chút do dự dò xét đi vào, gầy nhẹ quét qua răng môi của anh, giống như một con rắn nhỏ, trơn trượt, linh hoạt vô cùng.

Dịch Hồi toàn thân run lên, lập tức đưa tay ôm lấy giai nhân, đầu lưỡi hung hăng mạnh mẽ phản kích, bá đạo cậy mạnh xông vào lãnh địa của của nàng, làm cho thần hồn của cô điên đảo lên mà cô hòng khê rên nhỏ, Xuân Hồng ý thức được cô không thể lui được nữa rồi, bị động thừa nhận nụ hôn của anh, cùng răng môi của anh dây dưa.

Nhất thời trên con đường yên tĩnh có những thanh âm trầm thấp mập mờ vang lên.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức Xuân Hồng cho là một giây sau bản thân sẽ vì không thờ được mà chết đi, thì Dịch Hồi mới chậm rãi buông cô ra, lưu luyến trần trọc vuốt lên đôi môi ấy, hôn nhẹ lên khoe môi nàng.

Xuân Hồng từng ngum từng ngum thờ, cho đến khi hơi thở vững vàng lại mới rời khỏi ngực của anh, đôi mắt đẹp hàm lộ, môi đỏ mọng ướt nhẹp sưng đỏ, trên mặt phát ra một loại ánh sáng cực kì chói mắt, ánh trắng ở trong mắt cô toát ra ánh sáng nhỏ, giống như một Tiểu yêu tinh kiều mị mê hoặc lòng người, làm cho máu nóng của Dịch Hồi sục sôi.

Xuân Hồng cảm thấy trên môi hơi có chút đau, không tự chủ vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi đỏ, Dịch Hồi thấy vậy nên trong lòng giống như có một cây lông vũ nhẹ nhàng mềm mại quét qua, không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 7.2

Editor: Tĩnh Du

Xuân Hồng nhìn đôi mắt tràn ngập dục vọng cùng với hầu kết chuyển động không ngừng của anh, vội vươn tay ra ngăn trước ngực của anh ngăn lại.

Dưới bàn tay của cô chính là trái tim đập mạnh mẽ, mặc dù cách một thân quần áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ có lực trong lòng ngực của anh, Xuân Hồng không khỏi nuốt nước miếng một cái, lắp ba lắp bắp mở miệng: "Đù, đủ rồi... Em lên nha!"

Nói xong vội vã thoát thoát khỏi cái nhìn chăm chú của anh, chạy vào trong nhà.

Dịch Hồi nhìn ánh đèn lâu thật lâu mới sáng lên, không khỏi cười nhẹ một tiếng, gương mặt thoả mãn giẫm lên bộ ly hợp, phảng phất ngay cả chiếc xe cũng nhẹ nhàng nhanh chóng chạy đi.

Thật ra trong lòng của Tạ Xuân Hồng có chút ảo não, lúc nằm trên giường không tự chủ sờ sờ môi của mình, hơi thở của Dịch Hồi vẫn phảng phất lưu ở đó.

Xuân Hồng hơi có phiền não trở mình, cô đoán được Dịch Hồi dùng tất cả tâm tư để đối xử với cô, cũng hiểu sẽ không bao giờ ... có thể tiếp tục duy trì sóng nước chẳng xao nữa, như đầu quá, cô đem đầu chôn vào trong chăn.

Nếu như Tạ Xuân Hồng có thể đoán trước được dư âm của một cái hôn có tác động mạnh mẽ đến thế nào, vậy thì cho dù đêm ánh trăng đêm đó có chói mắt đến đâu mù cặp mắt của cô, cô cũng sẽ không nhất thời đại não thiếu dưỡng khí mà hôn Dịch Hồi.

Kể từ khi chuyện sau hôn lễ của Cố Mạch diễn ra, Dịch Hồi tựa như một người đột nhập cuộc sống của Tạ Xuân Hồng, cơ hồ chỗ nào cũng có, luôn trở thành một người bạn trai mẫu mực bên cạnh cô, hơn nữa làm cho không người nào có thể chịu được chính là, trước sau gì, Dịch Hồi giống như thực tủy tri vị ba năm, thỉnh thoảng lại đánh lên cô!

Tạ Xuân Hồng tương đối bất đắc dĩ, lại không có cách nào cự tuyệt.

Xuân Hồng ngồi cạnh bàn "Hắt xì hắt xì" cắn hạt dưa, nhìn chằm chằm bóng lưng thoải mái trong nhà bếp của mình vui vẻ xào ra, có chút bức mình nhớ đến việc cho anh chút tin tức là sai lầm, thế nào mà anh tự cho phép chính mình có thể mỗi ngày chạy đến nhà của cô ăn ké thế kia?

Được rồi, mặc dù phần lớn thời gian đều là do Dịch Hồi nấu cơm.

"Com chín rồi, anh cố ý làm hai món em thích ăn, ném thử đi!"

Tạ Xuân Hồng tức giận trong lòng, làm sao mà nuốt trôi: "Không muốn ăn, em no rồi!"

"No rồi?" Dịch Hối không đồng ý nhìn trong tay cô còn dư lại một ít hạt dưa, "Anh đã nói trước khi ăn cơm không nên ăn những thứ này rồi mà, nếu không vừa không ăn cơm thật ngon..."

Tạ Xuân Hồng cười lạnh một tiếng: "Em vẫn sống được như vậy hơn hai mươi năm nay đấy thôi, thói quen rồi."

Dịch Hối nhìn cái người ngang ngạnh kia tính tình cương nghị cũng bay mất, sắc mặt có chút cứng nhắc rồi lại nhu hòa trở lại trong nháy mắt.

"Sống có quy luật mới có thể khỏe mạnh... Được rồi, thức ăn còn nóng, em ăn một chút nha."

Tạ Xuân Hồng im lặng nhìn anh rồi đứng lên, trong bụng vừa nhịn không được áy náy, kéo anh ngồi xuống, buồn buồn nói: "Em sẽ ăn một chút!"

Dịch Hối rõ ràng lần nữa cao hứng ngồi xuống, cầm lấy chiếc gấp thức ăn bỏ vào chén của cô, nhìn Xuân Hồng cúi đầu ăn cơm lộ ra một nụ cười không dễ dàng nhìn thấy.

Sau khi ăn xong Tạ Xuân Hồng giúp đỡ Dịch Hối dọn dẹp mọi thứ trong nhà bếp, Dịch Hối lắc lắc nước trên tay, dường như lơ đãng nhắc đến: "Đúng rồi, cuối tuần có một cuộc họp mặt nhỏ, mấy người bạn của anh đến chơi, em đi cùng anh nha."

"Không đi!" Tạ Xuân Hồng khẩu khí không thân thiện nói, "Cuối tuần buồn ngủ, một mình anh đi đi!"

Rốt cuộc trong miệng vừa nói không đi, cuối tuần thời điểm Dịch Hối chạy đến đón cô, Xuân Hồng vẫn là theo chân anh đi xuống lầu.

Quả nhiên như Dịch Hối nói là một buổi họp mặt nhỏ, ở đây đều là bạn bè cùng anh lớn lên hoặc cùng nhau ở trong quân ngũ, thời điểm Xuân Hồng xuất hiện cùng anh trong mắt mọi người lộ ra tia kinh ngạc, rồi lại rất nhanh biến mất, cười chào hỏi cô.

Đám người kia đều là cao thủ đùa giỡn, cùng nhau đi nông viện.

Thức ăn là vừa mới từ trong viện hái xuống nên rất tươi, đến thịt cũng là do các bác nông dân tự mình chăm sóc nuôi dưỡng, rất ngon, còn có một đồng lớn những thứ đồ khác, một nhóm người hăng hái dạt dào tự mình động thủ.

Dịch Hối ngồi ở bên cạnh Xuân Hồng, bụng cái mâm thật cẩn thận giúp cô nướng đồ, mặc khác hỏi cô có khát không có muốn uống nước hay không.

Đám người kia đều là cùng nhau lớn lên, trong ngày thường vui đùa thành quen, mắt thấy hầu như không có ai mang bạn gái hay vợ cùng đến đây mà Dịch Hối là người có địa vị cao như vậy lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp hơn hòng lấy lòng một cô gái, không khỏi bắt đầu trêu ghẹo.

"Ồ, tôi thấy hôm nay mọi người xem như mở rộng tầm mắt rồi, đến lúc nào mà tên khó trị nhất trong nhóm lại trở thành một tiểu tướng dưới tay cô gái nhỏ thế kia nha!"

Mọi người cũng ồn ào hòa theo, nhìn Xuân Hồng lơ đãng cười không ngớt, ngược lại đem mũi tên nhắm ngay cô: "Thế nào Tạ tiểu thư, trở thành sủng phi của Dịch tiểu tướng nhà chúng tôi thì ân trạch như thế nào?"

Tạ Xuân Hồng trêu chọc lộn tóc cười cười mà không nói gì, quay mặt lại nhìn Dịch Hối.

Dịch Hối mặt đen lại lạnh giọng quát lớn: "Nói cái gì đó lão nhì! Đừng cả ngày từ sáng đến tối trong miệng không có một câu nào nghiêm chỉnh!"

Mọi người ai cũng cười to, Dịch Hối mạn bất kinh tâm quét mắt nhìn quanh, khinh thường nói: "Cái gì 'Sủng phi', rõ ràng là 'Cưng chịu vợ' mới đúng!"

Một câu nói ra miệng, tất cả mọi người đều đồng loạt im lặng, tính cách của Dịch Hối bọn họ tự nhiên rõ ràng, nếu không phải quan tâm tuyệt đối sẽ không mang đến đây, lại không nghĩ rằng là như thế nhận định con nhà người ta rồi, trong lúc nhất thời không khỏi khiếp sợ.

Một hồi lâu một người thập phần có nhãn lực địa cảm ly hướng Xuân Hồng lung lay nâng ly, sửa lại giọng trêu đùa nói: "Được, tôi kính chị dâu một ly trước!"

Những người khác trong nháy mắt bừng tỉnh, vội vàng sửa lại miệng gọi "Chị dâu", thái độ trêu chọc lúc đầu cũng thay đổi.

Trong lòng của Tạ Xuân Hồng cũng chấn động, không thể tin nhìn Dịch Hối, cô cho là Dịch Hối nhiều lắm là chính là nhất thời tâm huyết dâng trào, lại không nghĩ rằng anh trình trọng đem cô giới thiệu với bạn bè của anh.

Dịch Hối quảng cho cô một nụ cười trấn an, đem đồ nướng ngon bỏ vào tay cô nói: "Không có chuyện gì, bọn tiểu tử này ngày thường cứ như vậy, không cần để ý đến bọn họ."

Tạ Xuân Hồng nhận lấy, thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ đành phải cười cười nói cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Là Ai Chấp Niệm Ai

Editor: Tinh Du

Bảo bảo của Nhị Hi là Lư Duyệt mừng sinh nhật hai tuổi, Lư Hiệp cố ý mời bạn tốt đến tham gia tiệc sinh nhật của bảo bảo.

Tiểu bồng hữu Lư Duyệt khoẻ mạnh khoẻ khinh, mặc quần áo màu xanh biếc, làm nổi bậc lên làn da trắng trắng mềm mềm, hiển nhiên được bao bọc như một cái bánh chưng.

Tạ Xuân Hồng vừa thấy được tiểu bánh chưng liền không nhịn được véo véo vào khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của bé, đoán chừng là bánh chưng được kẻ thừa tật xấu từ người cha cầm thú của mình, từ nhỏ liền đối với mỹ nữ đều trưng ra vẻ mặt ôn hoà, vừa nhìn thấy Xuân Hồng xinh đẹp thế kia liền gia tăng sức lực chui vào trong ngực cô, cô dụ dỗ thế nào cũng không muốn rời khỏi, làm cho Xuân Hồng dở khóc dở cười.

Nhị Hi nhìn mình con trai nhanh như vậy đã đem mẹ của mình quên ở sau đầu, tâm tình lập tức chịu không được bị ghen tỵ ăn mòn, con người đen lúng liếng nhìn chăm chăm hỏi: "Lư Duyệt, mẹ không cho con ăn ngon hả"

Ánh mắt bánh bao đào hoa được thừa kế từ người cha phong lưu phóng khoáng của Tiểu bánh chưng từ từ xé lên, thập phần khinh thường liếc mẹ mình một cái, ôm cổ Xuân Hồng đang mơ hồ không hiểu gì nói: "Dì xinh đẹp, ăn - -"

Tạ Xuân Hồng rất thích toan tính tiếp tục cho Nhị Hi thêm một đả kích trầm trọng, đương đương tự đắc nâng mông nhỏ của cục cưng từ đi qua trước mặt Nhị.

Nhị Hi xắn tay áo đang muốn tiến lên đoạt lại con trai, đột nhiên nghe được Tiểu bồng hữu Lục Dương ngọt ngào ngây thơ gọi: "Dì Nhị..."

Nhị Hi xoay mặt vừa nhìn, chỉ thấy Phương Tinh ôm Lục Dương và Lục Hân cùng đã cùng nhau vào cửa rồi.

Nhị Hi lập tức cười híp mắt tiến lên vươn tay, chồng con khôn kiếp của cô không cần cô, thì còn có tiểu Dương Dương thích cô mà.

Lục Dương vịn vẹo uốn éo thân thể, ôm vòng tay qua ngực của mẹ mình: "Không muốn ôm đâu ạ, bánh chưng đâu rồi dì?"

Tay của Nhị Hi dừng tại giữa không trung, Phương Tinh "khúc khích" một tiếng bật cười, để cục cưng xuống để cậu bé đi tìm người bạn nhỏ của mình mà vui đùa.

"Nhị Hi, sinh nhật của con cậu, vui vẻ lên nào!" Nói xong vỗ vỗ bả vai của cô bày tỏ an ủi, ngoài mặt bày ra vẻ xót thương, nhưng đôi mắt của cô ấy lại bày ra một nụ cười hả hê.

Lục Hân ôn nhu nhìn Phương Tinh khẽ mỉm cười, rồi đi tìm Lư Hiệp nói chuyện phiếm.

Tạ Xuân Hồng có chút lưu luyến nhìn chăm chăm cái miệng không ngừng hưởng điển cuồng nhai đồ ăn của Tiểu bánh chưng, cuối cùng hiểu đứa trẻ khoẻ mạnh khoẻ khinh này làm sao mà trở nên tròn như vậy.

Đầu tiên Tiểu bồng hữu Lục Dương Tiểu nho nhã lễ độ chào Tạ Xuân Hồng, mới bước lên đầu tiên là lấy thức ăn trong tay Lư Duyệt sau đó là ném qua mặt bên.

Tiểu bánh chưng giận tím mặt: "Tên phúc hắc kia cậu làm gì đó?"

Lục Dương cười híp mắt nói: "Bánh chưng, cậu thật muốn ăn đến nỗi góc cạnh trên mặt cậu cũng không phân biệt được nữa luôn sao? Tớ chưa thấy Tiểu bánh chưng nào tròn như cậu cả."

Lư Duyệt do dự nhìn một bàn đầy đồ ăn ngon, nhìn lại Lục Dương nụ cười của cậu có chút buồn rười rượi nụ cười, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, tớ không ăn."

Lục Dương gạt đầu, bộ dáng trưởng thành nhìn đứa trẻ nhỏ dễ dạy nói: "Ừ, không tệ, như vậy chúng ta bắt đầu đi!"

"Bắt đầu cái gì?" Phương Tinh ngồi xổm người xuống nhìn hai cậu bé, giọng tràn đầy uy hiếp hỏi.

"Bắt đầu..." Lục Dương một tay che miệng của bánh chưng, cười đến thấy răng không thấy mắt, "Bắt đầu tiệc sinh nhật đấy ạ, con không kịp đợi đem quà mừng của mình đưa cho cậu ấy rồi!"

Lư Duyệt mở trừng hai mắt liều mạng gạt đầu.

Mặt Phương Tinh lạnh xuống: "Lục Dương mẹ cảnh cáo con, nếu con dám gây sự mẹ liền bóp chết con!"

Lục Dương mở tay ra thở dài: "Mami, con có làm cái gì đâu."

"Thật là vô tội!" Cố Mạch vừa đến liền thuận tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Dương, cái này giống như việc cô với tiểu trướng thói này đều phúc hắc nên chưa bao giờ nương tay, "Phúc hắc không nên mang ra phá hư Tiểu bằng hữu bánh chưng nha!"

Lục Dương ra về vô tội: "Di Tiểu Mạch luôn không muốn gặp con."

Nhị Hi gạt đầu đương nhiên nói: "Cùng tính chất nên không gần nhau được đâu, phúc hắc gặp phúc hắc nhất định có chiến tranh!"

Cố Mạch sẽ không bị nét mặt ai oán giả bộ đáng thương của cậu lừa gạt, đuổi hai bạn nhỏ đi chỗ khác, sau đó mới xoay người lại hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Tạ Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng đang cao hứng xem cuộc vui thấy ánh mắt lấp lánh của Cố Mạch chiếu đèn liền cả kinh.

"Cố Tiểu Mạch cậu làm gì thế? Tớ đâu có trêu chọc cậu!"

"Thành thật khai báo, Dịch Hồi đưa cậu về rồi có chuyện gì xảy ra?"

Tạ Xuân Hồng còn chưa mở miệng, Phương Tinh vẽ mặt nghi ngờ bước đến hỏi: "Xuân Hồng cùng anh họ làm sao?"

Cố Mạch cười lạnh, hai ba câu đem chuyện đã xảy ra sau hôn lễ khai báo.

Nhị Hi vẽ mặt cảm khái: "Cái này tốt lắm, bốn người chúng ta đều có chủ rồi!"

Tạ Xuân Hồng không khách khí nói: "Tớ không phải là súc vật, không cần chủ nhân, cảm ơn!"

Phương Tinh nhất thời bùng tình ngộ: "Tớ liền nói ngày đó hảo đoan đoan Dịch Hồi thế nào lại rảnh rỗi như vậy ngồi nghe tớ nói chuyện của cậu, thì ra là hai người các cậu đã sớm có gian tình nha."

Xuân Hồng không nhịn được tròn trĩnh mắt: "Cái gì thông đồng? Tớ cùng anh ta mới không phải làm chuyện như vậy đâu!"

Cố Mạch nhíu lông mày: "Không phải sự việc như vậy? Vậy cậu nói một chút xem, những ngày qua thành phố N lưu truyền chuyện ai là bạn gái thần bí của Dịch đại BOSS?"

Tạ Xuân Hồng nhớ tới ngày đó gặp mặt, hiểu ra ý định của khi giới thiệu chính mình với đám bạn của anh

"Không phải là... Tớ chưa có thừa nhận mình là bạn gái của anh ta."

Cố Mạch gạt đầu, thần sắc như đã hiểu rõ: "Ừ, nói như vậy, bạn gái thần bí chính là cậu rồi."

Tạ Xuân Hồng có chút không biết nói gì, nhiều ngày mập mờ dây dưa như vậy tới nay, thật đúng là không có biện pháp nói cô ô và Dịch Hồi không có gì.

Phương Tinh thở dài: "Không nghĩ đến ban đầu trăm phương ngàn kế tác hợp các cậu không thành, hiện tại tự đến với nhau."

Tạ Xuân Hồng nhún vai: "Tớ cùng anh ấy... Không phải như các cậu tưởng tượng đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 8.2

Editor: Tĩnh Du

Cố Mạch có chút nghiêm túc nói: "Mặc dù tớ đối với Dịch Hồi không hiểu nhiều, bất quá cũng biết anh cùng với những người đàn ông trong quá khứ của cậu không giống nhau, anh không phải là cậu có thể cao hứng thì ca hát yêu đương, mất hứng liền đá văng người ta, chắc cậu hiểu rõ điều này mà."

Phương Tinh cũng có chút nóng nảy tiếp lời: "Xuân Hồng, anh họ của tớ mặc dù mặt lạnh, cường ngạnh, vô tình, mặt than, nhưng là nếu là anh ấy thật tâm, đây tuyệt đối là không chết không được!"

Tạ Xuân Hồng "Xuy" một tiếng bật cười: "Làm gì mà các cậu cứ nghiêm trọng hóa như thế chứ? Tốt lắm tốt lắm, tớ sẽ chú ý... Đi thôi, đừng làm cho

Tiểu bánh chưng sốt ruột chờ nha!"

Phương Tinh cùng Cố Mạch cùng nhau thở dài, có chút lo lắng cùng liếc nhìn nhau một cái.

Trong buổi tiệc sinh nhật nghĩ lại những điều Cố Mạch cùng Phương Tinh nói, Tạ Xuân Hồng không phải là không có nghe vào trong lòng, cô ngoài mặt mặc dù lơ đãng, nhưng trong lòng vẫn còn có chút phiền não.

Kể từ khi lần đó sau khi hợp mặt bị Dịch Hồi giới thiệu mình với bạn của anh, cô nhất định duy trì thái độ không gần, không xa với anh, đã lâu như vậy, đôi lại là người đàn ông khác đã sớm chịu không được buông tha rồi, cơ mà Dịch Hồi giống như là hoàn toàn không có có ý thức đến việc cô xa cách lạnh nhạt, vẫn kiên trì không ngừng cùng cô tiếp tục dây dưa.

Bằng một tư thái tuyệt đối cường thế, Dịch Hồi dần xâm nhập vào cuộc sống của cô, mặc cho cô cự tuyệt vẫn từng bước đến gần cô, không cho cô kháng cự.

Tạ Xuân Hồng ngồi ở trên bồn cầu của công ty nghĩ ngợi, có nên cùng anh nói rõ ràng hay không nhỉ? Hoặc là dứt khoát chuyển sang nơi khác làm?

Đầu của Xuân Hồng đau nhức cả lên, nên đứng dậy, vừa mới chuẩn bị đẩy cửa ra, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh nhạt và kinh thường bên ngoài.

"Mệt chết đi được, sống mệt như thế có ích lợi gì? Còn không bằng người khác dựa vào gương mặt, dễ dàng lên được tầng cao!"

"Đúng rồi đó, cô biết không cái bộ dạng của cái cô Tạ Xuân Hồng kia là không có đem người khác để vào trong mắt đó chứ, cô ta cho mình là ai? Là một người dựa vào quy tắc ngầm mà có được vị trí đó, có gì đặc biệt hơn người đâu!"

Bàn tay vừa vươn ra của Tạ Xuân Hồng vội rút trở về, lúc này đi ra ngoài, khó tránh khỏi khó xử.

"Hừ, ai mà làm ra được cái dáng hồ ly tinh mê hoặc lòng người đạt như người ta chứ? Cô dĩ nhiên nếu thừa dịp còn trẻ phải ra ngoài nhanh chóng kiếm được chút ít tiền, nếu không chờ thêm hai năm nữa hoa tàn ít bướm, làm gì còn có thể bên cạnh người giàu có nữa chứ?"

"Haha, cô cũng đừng khách khí, ai bảo cô không học được cái sự phong nhã tận xương tủy của người ta? Chúng ta là ở đây bán mạng, làm sao so sánh được với thể loại bán bản thân mình chứ!"

Tạ Xuân Hồng nghe đến đó đột nhiên bật cười, cô cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy buồn cười nữa, trong mắt hiện lên chút tinh nghịch. Vốn là không muốn đi ra ngoài để mọi người khó xử, bất quá ai bảo các cô ấy xui xẻo, ngay lúc trong lòng cô không thoải mái mà nói xấu cô, cô không thoải mái tự nhiên sẽ không để cho người khác thư thái như vậy!

Tạ Xuân Hồng quyết định thật nhanh ngay lực tức đẩy cửa ra, như không có việc gì đi đến bên cạnh ba người kia rửa tay.

Ba nhân viên nữ rồi rãnh Bát Quái kia lập tức hóa đá, biểu hiện trên mặt khác nhau, lộ ra chút lúng túng.

Tạ Xuân Hồng chậm chậm lau khô tay đem giấy vụn ném vào trong thùng rác, mắt nhìn thẳng liền bước ra ngoài.

Khi cánh cửa phòng vệ sinh sắp đóng lại, Xuân Hồng đột nhiên ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, tỏ ý sâu sắc khuyên: "Làm hồ ly tinh cũng phải có tư cách, tôi không để ý các người bị cái thành phố này ức chế đến phát điên nên mới lấy tôi ra để làm cho hả giận... Bất quá, lần sau nhớ kỹ đừng cho người trong cuộc biết, nếu không vạn nhất cô ấy không cần thổi gió bên tai ông chủ của các cô, chẳng phải các cô sẽ rất thê thảm sao?"

Nói xong không để ý ánh mắt phức tạp của các cô ấy, "Thịnh thịnh" cửa được đóng lại.

Tạ Xuân Hồng trở lại phòng làm việc, càng nghĩ càng tức giận, cảm giác mình thật là oan khuất muốn chết, cô cũng không có thông đồng với Dịch Hồi, hiện tại trốn anh ấy còn không kịp, thế nào ai cũng nghĩ cô và anh có cái gì đó chứ?

Tạ Xuân Hồng tức giận bỏ lại bút, dứt khoát chỉ cục địa trốn việc.

"Biệt lai vô dạng" vẫn là như cũ, trang trí bên trong với cái tên quán một điểm không giống một gian của một quán rượu.

Tạ Xuân Hồng gọi một chai rượu đỏ, tìm được chỗ ngồi thích hợp trong góc, vừa mới chuẩn ngồi xuống, thì cảm thấy có người vỗ vỗ bả vai

"Giai Hi?"

Hà Giai Hi ngồi ở đối diện cô, nhìn khung cảnh đầy chai rượu ở trên bàn một chút, cười nói: "Tại sao vậy, một mình uống rượu giải sầu?"

Tạ Xuân Hồng vỗ trán thở dài: "Ngán vạn lần đừng nói với em cái gì uống rượu hại thân, bác sĩ tỷ tỷ, em không say rượu!"

Hà Giai Hi thập phần sáng khoái địa mở chai rượu: "Ha ha... Cũng may là đúng lúc tỷ tỷ hôm nay cũng không thoải mái, cùng em uống!"

Tạ Xuân Hồng cao hứng cùng cô chạm cốc, một ly liền uống hết.

Uống trong chốc lát, Hà Giai Hi nhìn không được chọc chọc cô: "Em làm sao vậy? Uống rượu như uống nước ấy!"

Tạ Xuân Hồng thở dài: "Phiền chết đi được, chị nói xem những người đàn ông kia rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Thật là không giải thích được!"

Hà Giai Hi nghe cô rầy rà, hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chẳng có tên đàn ông nào tốt cả!"

Tạ Xuân Hồng vừa nghe liền vui vẻ: "Chị nói lời này, mười phần là oan phụ rồi... Cơ mà tên đàn ông nào có thể đối phó lại chị chứ?"

Hà Giai Hi nhớ tới cái tên đàn ông làm cho cô không có biện pháp kia liền buồn bực cuống hết một ly rượu mới hỏi: "Còn em? Chị nhớ là đàn ông bên cạnh em rất nhiều, mọi người đem em trở thành hoa mẫu đơn mà nuông chiều, lần này cũng vậy à?"

Tạ Xuân Hồng lắc đầu, mông lung trong men say hỏi: "Chị nói xem, nếu muốn tìm một người vừa hợp lòng đẹp ý... Làm sao lại khó khăn như vậy chứ?"

Hà Giai Hi trầm mặc một hồi lâu, thở dài nói: "Cái thế giới này lớn như vậy, gặp một người trong lòng cũng khó như vậy, huống chi còn phải lường tính tương duyệt nữa đúng không? Hơn nữa, cho dù lường tính tương duyệt thì thế nào, còn nhiều vấn đề trở ngại lắm, muốn ở cạnh nhau thì ti lệ lại nhỏ hơn rồi."

Tạ Xuân Hồng uống đến sắc mặt dần dần đỏ lên, dựa vào nơi đó không biết suy nghĩ cái gì, qua thật lâu mới mở miệng: "Đúng vậy, người chị thích không thích chị, ngay cả muốn quên mất cũng không nổi, biết rõ không thể nào vẫn không muốn bỏ xuống..." Tạ Xuân Hồng quay mặt lại nhìn Hà Giai Hi hỏi: "Em nhớ từng nghe Nhị Hi nhắc tới, chị đã nói nếu cả đời này con người ta có một lần khắc cốt铭 tâm, cho dù cuối cùng không có kết cục tốt đẹp, cả đời sẽ lưu lại kỉ niệm, cũng không nguyện im lặng mà nhạt đi. Như vậy, chị có thấy hối hận không?"

Hà Giai Hi đột nhiên cười một tiếng, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Vậy còn em? Có thể hối hận vì cái người ngay cả quên cũng không muốn đó không?"

Tạ Xuân Hồng sùng sốt, cũng cười lên, giờ ly rượu lên nói: "Được rồi, vì chúng ta... Không hối hận, cạ ly!"

Tạ Xuân Hồng uống đến say khướt trở về, mới vừa vào cửa chung cư đã bị một bóng đen đột nhiên nhảy ra làm sợ hết hồn.

"Em đi đâu đó? Tại sao muốn như vậy mới về, anh chờ em cả một buổi tối, điện thoại cũng không gọi được."

Tạ Xuân Hồng hí hí mắt, thấy rõ ràng là anh, cười khoát khoát tay: "Anh Dịch, sao anh lại đến đây?"

Dịch Hồi cau mày lắng nghe, đỡ lấy cô gái có chút lảo đảo kia nói với giọng hơi trách cứ: "Làm sao lại uống rượu nhiều như vậy?"

Xuân Hồng lục lọi móc ra cái chìa khóa mở cửa, Dịch Hồi theo ở phía sau thao thao bất tuyệt trách cô: "Con gái không nên uống rượu một mình bên ngoài, uống nhiều như vậy rất tổn thương thân thể..."

Tạ Xuân Hồng cảm thấy rất phiền, mãnh liệt xoay người, một thanh túm chặt cả vạt đem trước ngực anh kéo đầu anh xuống.

"Àm ỉ muốn chết..."

Xuân Hồng nói xong liền ấn lên một nụ hôn vang dội lên môi anh, sau đó chép miệng, ánh mắt mị hoặc hỏi: "Anh Dịch, có muốn nếm thử rượu không?"

Dịch Hồi nhìn gò má đỏ hồng của cô, ánh mắt ướt nhẹp sưng mù, chậm rãi vươn ra đầu lưỡi hồng phất, dùng lưỡi phác thảo lướt qua từng chỗ một.

Dịch Hồi lúc này nếu là vẫn thờ ơ thì không phải là đàn ông, lúc này nâng hông của cô lên hôn một nụ hôn thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Có Một Loại Tình Yêu Chỉ Biết Quan Tâm Từ Xa

Tạ Xuân Hồng say rượu vui vẻ về nhà, vừa mới đi đến hành lang thì đột nhiên bị một bóng đen cao lớn xuất hiện làm cho hoảng sợ.

"Em đi đâu vậy? Tại sao về trễ như thế, anh chờ em cả buổi tối, điện thoại cũng không gọi được."

Tạ Xuân Hồng chớp mắt mấy cái, khi nhìn thấy rõ mặt người đối diện liền cười cười khoát tay: "Anh Dịch, sao anh lại đến đây?"

Dịch Hồi nhíu mày lắng nghe, đỡ lấy con người đang lảo đảo đứng không vững kia trách cứ hỏi: "Làm gì mà uống nhiều rượu vậy?"

Xuân Hồng lục lọi lấy ra chìa khóa mở cửa, Dịch Hồi đi theo phía sau liên miên căn nhắc cô không dứt: "Phụ nữ ra ngoài uống rượu mà không có ai đi cùng, uống nhiều như vậy có thể làm tổn hại đến bản thân..."

Tạ Xuân Hồng cảm thấy rất phiền toái, xoay mạnh người một cái, túm lấy cả vạt trước ngực anh, kéo đầu anh xuống.

“Àm ỉ chết mất...”

Nói xong, Xuân Hồng in một nụ hôn lên môi anh, sau đó mở miệng, ánh mắt quẩn rũ hỏi: “Anh Dịch, có muốn nếm thử chút rượu?”

Dịch Hồi nhìn hai gò má ửng hồng, ánh mắt ướt át như sương mù giăng ngang, cái lưỡi nhon màu hồng đang chậm rãi hoạt động, lướt dọc theo vành môi trên như muốn dụ dỗ người khác.

Nếu Dịch Hồi thờ ơ thì chắc chắn anh không phải là đàn ông, anh lập tức nâng hông cô lên và hôn cô thật sâu.

Nụ hôn này thật mạnh mẽ khác thường, Dịch Hồi quán lấy lưỡi cô buộc cô phải đáp lại, một tay đặt ở eo cô gắt gao ôm cô vào lòng mình, một tay cố định sau đầu cô khiến cô không thể lùi lại được.

Đầu óc Tạ Xuân Hồng căn bản là đang hỗn độn vì hơi men lại thêm nụ hôn này khiến cô cảm thấy muốn mê man vì thiếu đường khí, hai tay nắm chặt áo anh, cố sức tiếp nhận nụ hôn có phần hung hăng của anh.

Tạ Xuân Hồng miệng còn phảng phất hơi rượu, nháy mắt đã say Dịch Hồi, không biết hôn trong bao lâu, đến khi Xuân Hồng cảm thấy không khí trong phổi đều bị hút hết mới bị anh hung hăng đẩy ra.

Tạ Xuân Hồng đứng không vững, lao đảo lùi về sau vài bước chạm phải ghế sofa liền ngồi xuống, vô ngữ thờ.

Dịch Hồi vội vàng tiến trước mặt cô ngồi xổm xuống, đỡ bả vai của cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Tạ Xuân Hồng hơi thờ đã ổn định, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Anh đói khát như vậy đã bao lâu rồi? Chưa từng thấy người nào tàn bạo như anh!”

Tàn bạo ...

Được rồi, Dịch Hồi cảm thấy cô đã thật sự quá say rồi.

Đôi mắt Tạ Xuân Hồng đang trừng trừng nhìn anh kỳ thật một chút uy lực cũng không có, hơi men làm cho ánh mắt cô có vẻ đặc biệt mê ly, đôi môi đỏ mọng vừa bị anh dày vò giờ hơi sưng lên quẩn rũ, hai gò má ửng hồng thật xinh đẹp.

Tạ Xuân Hồng bỗng nhiên cười: “Anh trai, mắt anh này giờ không chớp kia.”

Dịch Hồi hoàn hồn nháy mắt, vô cùng xấu hổ khẽ ho một tiếng: “Muốn uống nước hay không? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Tạ Xuân Hồng vịn vai anh đứng lên, có chút buồn phiền chỉnh lại quần áo, xương quai xanh xinh đẹp lộ ra, hai chân bước đi xiêu vẹo muốn bay bổng như bướm bướm, làm cho Dịch Hồi tự nhiên không tự chủ đưa tay cào cào mái tóc.

Xuân Hồng nhú mày, làm loạn cả một buổi tối mờ mờ hồ hồ ra không ít, dính trên người rất không thoải mái.

Tạ Xuân Hồng đẩy Dịch Hồi đang đỡ cánh tay của cô ra, lắc lư đi về phía phòng tắm “Em muốn đi tắm một cái. Anh trai, anh cứ tự nhiên đi!”

Dịch Hồi lo lắng đi theo phía sau: “Em có thể chứ?”

Tạ Xuân Hồng mở cửa phòng tắm quay đầu nhú mày cười: “Anh Dịch là người giúp việc sao?”

Dịch Hồi bị trêu đùa cả một buổi tối, lúc này cũng đã bình tĩnh lại, quang minh chính đại thường thức phong cảnh đang lộ ra dưới lớp cổ áo hở rộng, cười như không cười: “Chỉ cần em muốn, anh đây rất vui lòng!”

Tạ Xuân Hồng hừ nhẹ một tiếng, đập cánh cửa cái rầm.

Lần này Dịch Hồi ở bên ngoài nghe tiếng nước chảy miên man bất định.

Tạ Xuân Hồng ngâm mình trong bồn tắm ấm áp, bên trong khí ẩm giăng đầy, nước ấm dâng cao bọc lấy cơ thể cô, hơi nóng có chút ngược đãi làn da ửng hồng của cô, cảm giác tê tê trên da giống như có thể giảm được cảm giác hỗn loạn trong lòng.

Xuân Hồng gogi đầu lên thành bồn tắm, cả người trầm tĩnh lại mới thấy cực kỳ mệt mỏi, rõ ràng mà mệt đến cực điểm, trong đầu những hình ảnh mờ nhạt bắt đầu hiện ra.

Một năm học cấp ba tuy rối loạn hoảng sợ nhưng lại là thời gian Xuân Hồng vui vẻ nhất.

Một năm kia trôi qua như vậy đơn giản là rất tốt đẹp, mục tiêu rõ ràng, chưa từng phải dành nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung, trong lòng ôm lấy bí mật nho nhỏ. Trên lớp nhìn Đường Sơ hăng hái giảng giải môn cổ văn phức tạp, nào là văn thơ lộng lẫy phát ra từ miệng anh, không hiểu sao lại có ý nghĩa thật đặc biệt.

Là do cô vẫn tùy hứng cố chấp.

Năm mười sáu tuổi ấy, Đường Sơ cùng Tô Văn đính hôn làm cho toàn bộ trường trung học của thị trấn sôi sục lên, thầy cô lẫn bạn học đều chúc phúc cho hai người, toàn bộ không khí đều tràn ngập niềm vui, chỉ có Xuân Hồng cảm thấy giá lạnh thấu xương.

Tình yêu thời niên thiếu thường say đắm sâu đậm? Tạ Xuân Hồng không biết người khác có như thế hay không, cô cố chấp giữ kín một phần tình cảm vĩnh viễn không thể nói ra đó, một mình chấp nhận sự cô đơn hoang vắng, anh ấy cái gì cũng không biết, mà cô đã muốn trải qua mỗi tình nặng nề trôi nổi rồi.

Ở một tình yêu không có bắt đầu, người ta vĩnh viễn không tưởng tượng được yêu một người là phải như thế nào.

Mà cô, yêu đến quên đến đi chính mình, để mặc cho tâm hồn mình bị bóp nát.

Trong lòng cô tràn ngập ác cảm, không nhận được hi vọng độc ác là Tô Văn biến mất, ích kỷ cầu nguyện từ nay về sau nụ cười Đường Sơ về chỉ thuộc về mình.

Còn nhớ rõ ngày đó cô giúp đỡ Đường Sơ sửa bài tập cho các bạn, trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ, đúng thời điểm cô không kịp suy nghĩ mà mở miệng ra hỏi.

“Thầy thực sự thích cô Tô sao?”

Đường Sơ cười dịu dàng, trên mặt đều là sự lưu luyến thâm tình, làm Tạ Xuân Hồng vô cùng đau đớn.

“Đương nhiên, nếu không Thầy đã không kết hôn với cô ấy.”

Tạ Xuân Hồng hốt hoảng cười: “Cái gì gọi là... Thích ạ?”

Đường Sơ vỗ vỗ đầu cô, có chút cưng chiều suy tư nói: “Thích à? Mỗi người đều có cảm giác không giống nhau. Bản thân Thầy, thích chính là trong lòng luôn muốn cô ấy và Thầy cùng nhau ngắm hoàng hôn dần tắt mỗi ngày cho đến tận cuối đời.”

Chỉ là từ “Muốn”, lại khiến cho trái tim Tạ Xuân Hồng tan nát như tro tàn, cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc.

Đường Sơ đột nhiên cười, vỗ vỗ đầu cô: “Nhóc con bây giờ còn nhỏ, không hiểu chuyện này đâu, Xuân Hồng của chúng ta là một cô gái tốt, tương lai nhất định sẽ gặp một người đàn ông tốt!”

Lời nói kia mười phần là của một người lớn đối với con trẻ rất thân thiết ôn hòa, lại làm cho Tạ Xuân Hồng cực kỳ oán hận phần thân thiết này của anh.

Cô muốn hỏi rằng, nếu cô là một cô gái tốt, vậy anh ấy có bằng lòng chờ cô lớn lên không, sau đó mặc trang phục cưới đỏ chói, để mặc anh ấy đưa đi?

Nhưng là do cô không dám, sợ lời nói phát ra, sẽ không còn đường cứu vãn, sợ sẽ bị ngăn cấm yêu thương, dẫn tới việc anh ấy ghét và lánh xa cô.

Buồn cười biết bao, trong lòng cô tràn đầy tình cảm đơn thuần nhất, lại phải tránh xa anh như tránh xa tai họa.

Tạ Xuân Hồng đưa tay mở vôi sen, nước từ vôi hoa sen tuôn nước xuống khuôn mặt cô như muốn che dấu đi những giọt nước mắt đang chảy.

Đường Sơ, em nghĩ về anh, không thể nào kiềm chế được nỗi nhớ anh, những ký ức không rõ ràng cứ âm thầm quay về không thể nào ngăn cản nổi, muốn trốn cũng trốn không thoát, để mặc cho nó tùy ý cắn xé cho vỡ nát tâm can.

Mọi người đều nói thời gian sẽ khiến cho con người thay đổi, những tình cảm không quên cũng sẽ bị thời gian bào mòn. Nhưng tại sao đã nhiều năm như vậy trôi qua, em vẫn không thể quên, vẫn không nhận ra phượng hương, vẫn không muốn bước tiếp, đặt ra phạm vi mà đem giam cầm hoạt động của chính mình. Thời gian không thể thay đổi được em, lại làm cho tình cảm của em đối với anh càng thêm lưu luyến gấp bội.

Tạ Xuân Hồng rốt cuộc không thể nhận được khẽ khóc thành tiếng, chỉ có lúc say cô mới có dũng khí, dám thành thật nhớ lại, đoạn tình cảm chôn sâu từ lâu kia rốt cuộc cũng bị hơi men tác động làm cho bộc lộ ra ngoài. Sợ bên ngoài Dịch Hồi nghe thấy, Xuân Hồng chỉ khóc thành hai tiếng ngán ngùi rồi lập tức cắn vào ngón tay, làm cho những tiếng nức nở đều bị ngăn lại, muốn khóc thật to thật lâu để giải tỏa mà không được làm cho ngực cô buồn bã đến đau đớn.

Ngày đó Đường Sơ phát kẹo cưới cho đám học trò, tiết trời cuối thu gió lạnh lạnh thổi buốt cả tâm hồn Xuân Hồng, thổi bay cô gái hoa đào rực rỡ trong lòng cô, cô gái tươi đẹp ấy đã ra đi như vậy ở tuổi mười sáu của chính mình, mang theo cả tuổi thanh xuân tươi đẹp vui vẻ nhẹ nhàng.

Sau đó cô thi vào trường Cao Đẳng, dứt khoát đi vào cuộc sống mới ở thành phố này, nuôi tóc dài ra, bắt đầu tô son điểm phấn, che dấu đi vẻ đẹp hoang sơ tươi mát.

Từ năm mười bảy tuổi trở đi, Tạ Xuân Hồng dần dần trở thành một người con gái trưởng thành xinh đẹp, giống như một cây hoa Mẫu Đơn kiêu diễm, nở ra từng tầng từng tầng lá, chậm rãi nở rộ thành một đóa hoa say đắm lòng người.

Sự phản loại trong lòng tăng thêm một chút, nếu anh ấy nói cô là một cô gái tốt, như vậy khi cô tùy tiện làm trái với sự mong đợi của anh, biết đâu sự tương phản rõ ràng như vậy có làm cho một ngày nào đó anh ấy nhận ra được sự tồn tại của cô.

Dịch Hồi cau mày nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm, âm thanh gõ cửa ngày càng dồn dập: “Xuân Hồng, Xuân Hồng, em làm sao vậy? Có chuyện gì hay không?”

Tạ Xuân Hồng nghe tiếng gõ cửa, vốn không để ý tới, nhưng lý trí lại nói với cô rằng nếu cô không mở cửa Dịch Hồi chắc chắn sẽ phá cửa xông vào, bắt đắc dĩ cô phải đóng vội sen lại.

Dịch Hồi nghe tiếng nước trong nhà tắm đột nhiên ngừng chảy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Em đừng tắm lâu quá, bằng không sẽ không tốt cho sức khỏe!”

Xuân Hồng hắng giọng một cái, cố gắng dùng giọng bình tĩnh trả lời: “Em lập tức ra ngay!”

Tạ Xuân Hồng chìm xuống nước, cảm giác thờ không được làm cho cô tạm thời quên đi cảm thấy đau đớn bất lực này.

Dịch Hồi trong chốc lát lại phát hiện trong nhà tắm lại không có âm thanh gì, giờ tay lên định gõ cửa, đột nhiên Tạ Xuân Hồng từ bên trong mở cửa ra.

Dịch Hồi buông tay xuống thở dài: “Nếu em không ra anh đã xông vào trong ấy.”

Tạ Xuân Hồng có chút ngây dại nhìn anh, hốc mắt còn chút hồng hồng, trên mặt không biết có phải là do tác dụng của rượu, cảm giác choáng váng đỏ bừng cả mặt.

Dịch Hồi cẩn thận hỏi cô: “Làm sao vậy? Em khóc có phải không?”

Tạ Xuân Hồng lấy lại tinh thần, lập tức dịu dàng quyến rũ cười rộ lên: “Làm gì có chuyện gì khiến em phải khóc? Chẳng qua là tắm bồn không cẩn thận nước chảy vào mắt thôi!”

Dịch Hồi nghi ngờ nhìn sắc mặt của cô, thấy cô cười cười trầm ngâm nhìn mình nên cũng yên tâm.

“Em không có việc gì là tốt rồi, trẻ như vậy rồi anh phải về thôi, em nghỉ ngơi sớm chút đi!”

Trong đầu Tạ Xuân Hồng còn quanh quẩn hình ảnh lúc nãy, bên tai còn vang vọng tiếng nói chan chứa ý cười của Đường Sơ.

“Xuân Hồng là một cô gái tốt, tương lai nhất định sẽ gặp người đàn ông tốt!”

“Xuân Hồng là một cô gái tốt.....”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng nảy sinh ý nghĩ gian tà, chậm rãi phát triển thành mạng lưới không thể thoát ra được.

Tạ Xuân Hồng không biết chính mình đang nói gì, nhưng Dịch Hồi cũng nghe được rõ ràng rành mạch.

“Ồ lại đây đi!”

Trong phòng bất chợt yên lặng, Dịch Hồi khàn giọng hỏi nhỏ: “Em biết mình đang nói gì không?”

Nụ cười Tạ Xuân Hồng càng thêm quyến rũ, ánh mắt tà mị như muốn bắt lấy hồn phách người đối diện khẽ nhướn lên, giọng nói điềm tĩnh mềm mại phát ra từ cổ họng cô: “Vậy anh có muốn hay không?”

Ánh mắt Dịch Hồi bỗng dưng sâu thẳm, u ám không thể nhìn thấu, giống như bất chợt chìm vào dòng nước xoáy không thể thoát ra được.

“Ý của em là..... Anh nên hiểu ý của em sao đây?”

Tạ Xuân Hồng đưa bàn tay mảnh mai ra nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày kiên nghị lạnh lùng, ánh mắt ôn nhu như được tạo thành từ nước giống y hệt đôi mắt của Đường Sơ.

Tạ Xuân Hồng mê muội ngắm nhìn cặp mắt kia, vô thức dùng ngón tay phát họa hình dáng của nó.

“Ý của em là Là ý nghĩ anh đang nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đốt Cháy Nhiệt Tình Còn Sốt Lại

Tạ Xuân Hồng không biết chính mình đang nói gì, nhưng Dịch Hồi cũng nghe được rõ ràng rành mạch.

“Ồ lại đây đi!”

Trong phòng bất chợt yên lặng, Dịch Hồi khàn giọng hỏi nhỏ: “Em biết mình đang nói gì không?”

Nụ cười Tạ Xuân Hồng càng thêm quyến rũ, ánh mắt tà mị như muốn bắt lấy hồn phách người đối diện khẽ nhướng lên, giọng nói điềm tĩnh mềm mại phát ra từ cổ họng cô: “Vậy anh có muốn hay không?”

Ánh mắt Dịch Hồi bỗng dừng sâu thẳm, u ám không thể nhìn thấu, giống như bất chợt chìm vào dòng nước xoáy không thể thoát ra được.

“Ý của em là Anh nên hiểu ý của em sao đây?”

Tạ Xuân Hồng đưa bàn tay mảnh mai ra nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày kiên nghị lạnh lùng, ánh mắt ôn nhu như được tạo thành từ nước giống y hệt đôi mắt của Đường Sơ.

Tạ Xuân Hồng mê muội ngắm nhìn cặp mắt kia, vô thức dùng ngón tay phát họa hình dáng của nó.

“Ý của em là Là ý nghĩ anh đang nghĩ.”

Dịch Hồi đưa tay lên gất gao ngăn ngón tay đang nhẹ nhàng lang thang trên khuôn mặt anh, khó khăn nói: “Em uống say rồi ...”

Tạ Xuân Hồng dùng bàn tay còn lại đặt lên ngực của anh, lông mày nhíu lại: “Em đang rất tỉnh táo.”

Dịch Hồi nắm bàn tay mềm mại như không có xương của cô, cảm nhận ngón tay cô đang vẽ ra những vòng tròn trên ngực anh, cảm giác râm ran khó tả thâm nhập vào tận đáy lòng.

Ánh mắt Dịch Hồi càng lúc càng đen tối: “Em biết mình đang làm cái gì không?”

“Dĩ nhiên!” Tạ Xuân Hồng nhón chân lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét lên đôi môi của anh, như tạo ra những đốm lửa nhỏ nóng bỏng, rất nhanh chóng lan ra thiêu đốt cả vùng nam tính của anh.

Dịch Hồi mạnh mẽ ôm cô vào lòng, một tay đỡ lấy đầu cô không do dự hôn lên môi cô, bá đạo chiếm lấy môi cô trên chọc, dùng đầu lưỡi luồn vào giữa hai hàm răng cô, đánh thành chiếm đất, như muốn càn quét sạch sành sanh tất cả hương thơm trên từng tấc đất.

Tạ Xuân Hồng hoàn toàn không còn sức lực chống đỡ, mềm nhũn tựa vào ngực anh, mặc cho anh chuyên chế tấn công miệng cô, từng cơ tê dại truyền khắp toàn thân, cộng thêm sức nóng của rượu đang sôi trào trong máu, làm cho cô không khỏi cảm thấy thêm phấn kích thích.

Đôi chân Tạ Xuân Hồng như mất hết sức lực, hoàn toàn dựa vào Dịch Hồi để đứng thẳng, Dịch Hồi càng hôn càng sâu, dần dần một nụ hôn còn con này không thể thỏa mãn được anh, anh thở hổn hển khẽ lùi lại, sau đó thừa lúc cô tỉnh loạn ý mê liền bế nàng lên, đá văng cửa phòng ngủ, ôm cô cùng nhau ngã xuống giường.

Áp lực bất chợt gia tăng trên cơ thể khiến Xuân Hồng không nhận được liên rướn cổ lên khẽ rên lên một tiếng.

Đôi mắt Dịch Hồi chợt lóe sáng khi nhìn xuống chiếc cổ thanh mảnh tuyệt đẹp của cô, thanh tao như cổ một con thiên nga, có độ cong làm mê hoặc lòng người.

Dịch Hồi giống như bị mê hoặc, cúi đầu hôn lên cổ của cô, đưa lưỡi nhấm nháp một chút, hết sức cẩn thận ngậm lấy, giống như đang tôn thờ vị nữ thần trong lòng mình, tràn đầy thành kính cảm kích.

Rốt cuộc, rốt cuộc, cô đã không còn ngăn tròng xa cách cự tuyệt anh, cho phép anh thân mật với cô.

Tại Xuân Hồng cứ như vậy mà bị anh nhẹ nhàng liếm qua. Làm hạ thân cảm thấy càng lúc càng mềm yếu. Ngứa ngát rứt cổ một cái ý muốn né tránh sự đụng chạm của anh, cô lại không biết cử động đó gây thêm kích thích cho nhu cầu của đàn ông đang bị kìm nén này giờ.

Dịch Hồi đột nhiên hưng hăng di chuyển xuống mút lên mạch máu đang đập trên cổ nàng, tạo ra một dấu vết hồng hồng mập mờ trên đó, sau đó lại mút thêm lần nữa để khắc rõ thêm dấu vết vừa rồi.

Có chút nhói đau lại có chút nhột nhạt, Tạ Xuân Hồng vô thức bị kích động đến tận gốc rễ của các dây thần kinh, đột nhiên bật cười “Ha ha ha”

Dịch Hồi chợt ngừng ra, lập tức ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn cô, Xuân Hồng càng cười càng vui vẻ, vừa cười vừa giải thích: “Em không phải cười anh ... chỉ là ... ha ha ... em rất sợ nhột ...”

Dịch Hồi hí híp mắt, đột nhiên khoe miệng cong lên quý quyết.

“Thật sao? Thì ra là em không thích anh lạnh nhạt như vừa rồi, anh có thể gia tăng chút nhiệt tình!”

Vừa dứt lời, không cần giải thích gì thêm liền cắn lên đôi môi đỏ au của cô, sau đó liếm nhẹ mút lấy lưỡi cô, anh dùng sức như vậy khiến Xuân Hồng cảm thấy lưỡi mình vừa đau vừa xót, như là sắp bị mút cho đứt đến nơi.

Hai tay của Dịch Hối trên người cô cũng không hề nhả rời, một tay ôm hông cô ép chặt vào người mình, một tay trực tiếp đặt lên ngực cô, thành thạo chậm rãi vuốt ve.

Tạ Xuân Hồng đầu óc hỗn độn không suy nghĩ được gì, cả thể xác và tâm hồn đều hòa theo động tác của Dịch Hối mà chuyển động, hoàn toàn không khống chế được mình trước sự trêu chọc ấy.

Xuân Hồng bị đè dưới thân Dịch Hối chỉ cách nhau một làn vải mỏng manh, cảm nhận bàn tay mềm mại, nóng bỏng đang vuốt ve chầm chậm, chỉ trong chốc lát liền khiến Xuân Hồng cảm thấy khó chịu hừ nhẹ một tiếng.

Dịch Hối hôn dần dần xuống phía dưới, ngậm vào tai trắng như bạch ngọc của cô, hơi thở nóng bỏng phả lên lỗ tai, nỗ lực một phát như thiêu đốt toàn thân cô.

“Thế nào? Như vậy có đủ nhiệt tình hay không?” Tiếng anh khàn khàn vọng về bên tai có chút ma lực kỳ lạ, đột nhiên khiến Tạ Xuân Hồng khẽ run rẩy toàn thân.

Tạ Xuân Hồng cắn môi không trả lời, Dịch Hối đột nhiên gia tăng áp lực lên bàn tay đang đặt trên ngực cô, vân vê đầu cúc hoa nhạy cảm mê hoặc lòng người của cô và hỏi: “Sao hả? Có thích như vậy không?”

Tạ Xuân Hồng khẽ kêu một tiếng “A”, gấp rút thở hổn hển, cô tự nhiên không có câu trả lời loại câu hỏi này, trong lòng vừa thẹn vừa cáu, đột nhiên nghiêng đầu cắn lên trái táo A-Dam của Dịch Hối lúc đó đang ngất ngây, sau đó dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng xoay một vòng lên đó.

Yết hầu của Dịch Hối chuyển động lên xuống không ngừng, cổ họng không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ, lập tức phản công lại, nắm lấy quyền chủ động một lần nữa. Xuân Hồng tắm xong chỉ mặc một chiếc áo ngủ hai dây mỏng manh, Dịch Hối vừa hôn lên xương quai xanh của cô, vừa đẩy dây áo ngủ xuống, không chút kiên nhẫn, dồn chút lực lên ngón tay, tiếng vải rách trong trẻo vang lên.

Trong phòng ngủ mặc dù không mở đèn, nhưng ánh trăng ngoài kia rất sáng, hơn nữa đèn phòng khách cũng sáng choang, cho nên tuyệt nhiên không ảnh hưởng đến thị lực, Dịch Hối nhìn rõ ràng cảnh quang xinh đẹp cực hạn đang bày ra trước mắt, cặp mắt bỗng nhiên dấy lên hai ngọn lửa nhỏ.

Rõ ràng là không có gì, Xuân Hồng chỉ mặc váy ngủ, bên trong chẳng có cái gì cả!

Dịch Hối đỏ mặt quan sát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thật đúng là một tiểu yên tinh!”

Không khí đột nhiên lạnh lẽo khiến Xuân Hồng co rúm lại một chút, liền ngay sau đó một thân thể trắng kiêu nóng như lửa áp lên cơ thể cô.

Thuần thực cởi áo tùy tiện ném sang một bên, không kiên nhẫn cúi đầu há miệng ngậm lấy trêu đùa thật lâu trên thân thể trắng nõn mềm mại của cô. Vùng bí ẩn nữ tính của Xuân Hồng có cảm giác nóng bỏng ẩm ướt khiến cô không nhịn được nữa, phát ra một tiếng rên rỉ, mười ngón tay Dịch Hối đang dịu dàng xoa nhẹ lên lên nó, cô lại vô thức chuyển động vừa vặn đánh bay chút lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu anh.

Dịch Hối vừa dùng môi lưỡi đốt thành những nhóm lửa nhỏ nóng bỏng khắp cơ thể cô, vừa nhanh chóng cởi dây áo ngủ, trong chốc lát giữa anh và cô không còn gì chen ngang nữa.

Dịch Hối áp lồng ngực cường tráng rắn chắc lên cô, làn da nâu rắn rỏi cùng với cơ thể săn chắc, trong ánh sáng mờ ảo phơi bày tất cả những vẻ đẹp mạnh mẽ hoang sơ khiến Tạ Xuân Hồng cảm thấy không khỏi kinh ngạc và mê hoặc, cô không kiềm được run rẩy vươn tay ôm lấy hông anh, vuốt ve cảm nhận rõ ràng cơ bụng vạm vỡ vừa mạnh mẽ vừa quyến rũ.

Hơi lạnh tỏa ra từ ngón tay, cơ thể rõ ràng căng thẳng, Dịch Hối nhìn chăm chăm Xuân Hồng, hai mắt bỗng nhiên ánh lên tia nhìn kỳ lạ, sáng rực lấp lánh, kết hợp với tác động của hơi men, khiến Xuân Hồng cảm thấy cực kỳ hấp dẫn.

Dịch Hối đã không thể nhịn được nữa, vàng trắng đầy đặn sáng sủa của anh lúc này thấm đẫm mồ hôi, tên đã lấp vào cung, đột nhiên dùng đôi tay đang làm loại khắp nơi kia, khẽ nhắc thân mình, nâng khuôn mặt Xuân Hồng lên hỏi: “Em chán chán chứ? Em có biết anh là ai không?”

Tạ Xuân Hồng cười vô cùng quyến rũ, ánh mắt long lanh bóng nước, đôi môi đỏ mọng cong lên, tràn ngập hờn dỗi nói: “Anh trai, anh thật là nhiều lời...”

Sợi dây lý trí trong đầu Dịch Hối cuối cùng cũng bị chặt đứt, không đợi cô nói xong, một động tác chuyển thân nhanh, chính xác, tàn nhẫn đi vào trong cô.

Tạ Xuân Hồng hét lên một tiếng thảm thiết, đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vốn là đang ôm ngang eo anh, lập tức dùng sức đẩy anh ra.

Dịch Hối toàn thân cứng đờ, sững sờ nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang xoắn lại vì đau đớn dưới thân mình, ánh mắt dần dần thể hiện sự vui mừng như điên.

“Em...”

Dịch Hối nghẹn giọng, một cử động cũng không dám, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt đang tuôn trào nước mắt, hối hận nói: “Thực xin lỗi, anh không biết đây là lần đầu tiên của em...”

Dịch Hối vươn một bàn tay xuống dưới, nhẹ nhàng vuốt ve xoa bóp nhắm làm giảm bớt đi cơn đau của cô, tay kia gắt gao ôm lấy cô, tựa như vừa nhặt được bảo vật, trần trọc hôn cô.

Tạ Xuân Hồng đau muốn xé đôi cơ thể, tâm trí đang mê loạn bỗng thức tỉnh

“Dịch Hồi ... anh mau ra khỏi đi!”

Dịch Hồi làm sao có thể? Không thể cử động ở trong cô đã là sự chịu đựng cực hạn rồi, nghe xong lời của cô lập tức bàn tay vuốt ve nhanh hơn, muốn làm cho cô không còn đau như vậy nữa.

“Ngoan, đừng sợ ...”

Tạ Xuân Hồng bị động tác dịu dàng cung chiều ấy tác động, dần dần thôi không giãy giụa nữa, có cái gì đó kỳ lạ tê ngứa xua tan đi cơn đau, cơ thể hơi trầm tĩnh lại, mọi ý chí của một người đàn ông chỉ tập trung vào từng biểu hiện nhỏ nhất của cô, đột nhiên nhận ra những thay đổi của cô, ngay lập tức bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển.

Nơi bí mật mềm mại của cơ thể vốn kiên cố đang dần bị khám phá lần lượt vỡ ra, Tạ Xuân Hồng không nhận được cắn vào đốt của ngón trỏ tay phải, như muốn ngăn cản tiếng rên rỉ đang chực phát ra, nhưng lại bị Dịch Hồi ngăn cản, sau đó tập trung ngậm chặt lấy môi cô, hôn thật sâu.

Không biết qua bao lâu, giống như lâu cả thế kỷ, lâu đến biển xanh hóa nương dâu, giống như cảnh còn người mất, vạn vật đều ngưng, lại giống như chỉ mới thoáng qua trong chớp mắt, trong nháy mắt đã trở thành lão nhân.

Động tác càng lúc càng nhanh, Dịch Hồi dùng tất cả sự nhẫn nại mới không chế được chính mình không tùy ý lao nhanh về phía trước, ở thời điểm cuối cùng gặt gao ghi cô vào trước ngực, hôn cô không thương tiếc.

Vật thể to lớn trơn trượt đang nhanh chóng xâm chiếm cơ thể là cho Tạ Xuân Hồng vô thức bám víu lấy bả vai anh, nhưng đôi tay không còn chút sức lực đành ôm chặt lấy cổ của anh, hai chân giống như hai con rắn quấn lấy thắt lưng anh, từ từ nhắm hai mắt lại giống như con cá dưới nước miệng há to nhưng không phát ra âm thanh nào.

Sau cơn kích tình mãnh liệt không thể kiềm chế là một nụ hôn dài nóng bỏng để kết thúc, Tạ Xuân Hồng không còn chút sức lực nào nữa, tùy ý để Dịch Hồi nằm trên người cô từ từ lấy lại sức cho chính mình.

Dịch Hồi chậm rãi rời khỏi Xuân Hồng làm cho cô bị thêm một cơn đau nữa, anh vô cùng nhẹ nhàng hôn cô, đôi mắt sâu thẳm không có sự hối tiếc mà chứa chan tình cảm dịu dàng.

“Rất đau?”

Dịch Hồi từ trên người cô đặt mình xuống, nghiêng người nằm bên cạnh cô, tình cảm mãnh liệt đang xâm chiếm cơ thể anh, làm khản đặc giọng nói không thể thốt nên lời.

Tạ Xuân Hồng không trả lời, ngọn lửa ấm áp sưởi ấm cơ thể theo Dịch Hồi rời đi khiến cô đột nhiên cảm thấy lạnh. Đưa tay qua kéo tấm chăn vừa bị ném sang một bên bọc lấy thân mình, Xuân Hồng trở người đưa lưng về phía anh.

Dịch Hồi thấy cô mệt mỏi, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô, lồng ngực ấm áp dính sát vào lưng cô, hài lòng mỉm cười.

Tạ Xuân Hồng nhắm mắt, căn phòng tranh tối tranh sáng trầm mặc không nói nên lời, cực kỳ giống cuộc sống cô đơn của cô mấy năm nay, đêm khuya yên tĩnh ở trong nhà, cô an tĩnh rúc vào lòng Dịch Hồi, không nhận được những dòng nước mắt đang lặng lẽ chảy xuống.

Bàn tay đang đặt trên eo cô của Dịch Hồi dần dần dời lên phía trên, anh sờ đến gương mặt của cô, lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt lạnh lẽo.

“Tại sao khóc? Em hối hận phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngày Tốt Cảnh Đẹp, Giấc Mơng Đầu Tiên

Dịch Hồi thấy cô mệt mỏi, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô, lồng ngực ấm áp dính sát vào lưng cô, hài lòng mỉm cười.

Tạ Xuân Hồng nhắm mắt, căn phòng tranh tối tranh sáng trầm mặc không nói nên lời, cực kỳ giống cuộc sống cô đơn của cô mấy năm nay, đêm khuya yên tĩnh ở trong nhà, cô an tĩnh rúc vào lòng Dịch Hồi, không nhận được những dòng nước mắt đang lặng lẽ chảy xuống.

Bàn tay đang đặt trên eo cô của Dịch Hồi dần dần dời lên phía trên, anh sờ đến gương mặt của cô, lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt lạnh lẽo.

“Tại sao khóc? Em hối hận phải không?”

Đã luôn luôn là một đàn ông lạnh lùng mạnh mẽ vậy mà cũng có lúc mang nỗi thấp thòem lo âu trong lòng, cẩn thận dò hỏi từng li từng tý, vì sợ cô loại bỏ mình ra khỏi thế giới của cô ấy.

Dịch Hồi chưa bao giờ cảm thấy thất bại và ảo não như lúc này.

Tạ Xuân Hồng lật người nằm ngửa, ngẩng người nhìn lên trần nhà.

Có gì đâu mà phải hối tiếc? Mặc dù cô đã say, nhưng tâm trí vẫn rất tỉnh táo, từ đầu đến cuối cô biết mình phóng túng, lại muốn hối hận cái gì chứ? Cô cũng chỉ là Có chút sợ hãi khổ sở thôi.

“Dịch Hồi”

Tạ Xuân Hồng giọng nói bình tĩnh hỏi: “Em không còn là một cô gái tốt nữa rồi hả?”

Dịch Hồi sững sờ, nắm thật chặt cánh tay: “Làm sao lại như vậy?”

Thì ra là cô ấy không phải hối hận.

Dịch Hồi lập tức thở phào một cái, trong lòng có một chút vui mừng mơ hồ, Xuân Hồng ngoài mặt phong tình quyến rũ như vậy, thì ra trong lòng lại là một cô gái tư tưởng bảo thủ đến như vậy, chỉ là rất may mắn là cô bảo thủ, để cho anh có thể có cô trọn vẹn.

“Anh ấy ... bọn họ, cũng rất nhiều người nói em là cô gái tốt, nhưng việc em làm, vẫn luôn không phải là việc một cô gái tốt nên làm”

Giọng nói sâu kín của Tạ Xuân Hồng vọng trong đêm tối tĩnh mịch, giọng nói đều đều như không chút gợn sóng, lại làm cho người ta cảm thấy đau lòng vô cớ.

Dịch Hồi thương tiếc vuốt ve mái tóc cô, dùng ngón tay vén những sợi tóc đang xòa bung tán loạn của cô qua một bên, giọng nói chứa đựng sự cung chiêu nhân nhạ: “Đồ ngốc, làm sao có thể, em không làm chuyện gì xấu xa thương thiên hại lý, đương nhiên em là cô gái tốt!”

Tạ Xuân Hồng quay đầu, con ngươi đen nhanh không hề chớp mắt nhìn vào anh: “Nhưng là, em và anh... không nên...”

“Shh___” Dịch Hồi cười cười, “Cái gì có nên hay không, chuyện tình cảm đi đến nước này là điều bình thường, hơn nữa ... Anh tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm với em tới cùng đấy!”

Dịch Hồi đặt cánh tay ôm chặt eo cô, giọng nói ấm áp trầm ấm, không hiểu sao khiến cho Xuân Hồng cảm động không ít, cảm thấy không thể diễn đạt sự an lòng của mình.

Tạ Xuân Hồng xoay người nằm đối mặt với anh, cuộn tròn người vùi mình vào ngực anh, nhắm mắt lại nói: “Em mệt rồi, ngủ thôi.”

Dịch Hồi xoa xoa lưng cô giống như vỗ về một đứa bé dỗ cho cô ngủ, dùng chính thân nhiệt của mình làm cho cơ thể đang cứng ngắt của Xuân Hồng dần dần thả lỏng, chỉ trong chót lát đã nghe được tiếng thở đều đều của cô.

Trải qua một đêm như vậy, Dịch Hồi làm sao có thể ngủ được, ôm cô trong ngực một lần nữa cuộc kích tình vừa mới đi qua lại lập tức quay trở lại, Dịch Hồi cười gầy gò, trong chốc lát cơ thể giai nhân mềm mại nằm trong vòng tay mà trong lòng cảm thấy bức rức không yên, tròn tròn mắt nằm thức cả đêm.

Sáng sớm, Dịch Hồi liền lặng lẽ rời giường, nhìn Xuân Hồng đang ngủ say cũng biết tối qua cô thật sự mệt đến mức nào, cánh tay trắng ngần của cô lộ ra bên ngoài, Dịch Hồi cẩn thận kéo chăn đắp cho cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô sau đó mới sáng khoái tinh thần bước ra khỏi phòng ngủ.

Tạ Xuân Hồng hiếm khi ngủ sâu như vậy, tuy nhiên khi thức dậy cơ thể cũng cảm thấy không khỏe và không muốn rời khỏi giường, nhìn thấy Dịch Hồi không có trong phòng thật là thở phào nhẹ nhõm, nếu không cô cũng không biết phải nói gì với anh, thật sự quá lúng túng!

Tạ Xuân Hồng dụi mắt mới phát hiện ra mình còn đang khóa thân, không khỏi đỏ mặt, nhìn xuống dưới giường quần áo bị ném loại xạ xung quanh thì càng thêm thẹn thùng không thể tả, vội vã tìm quần áo khoác qua loa lên người, Tạ Xuân Hồng mới đi ra phòng ngủ.

Vừa mở cửa đã thấy Dịch Hồi đứng ngay đó, có vẻ như cũng muốn mở cửa không biết đang làm gì, Xuân Hồng sợ hết hồn, vốn cô nghĩ rằng anh đã đi trước.

“Anh đứng ở đây làm gì?”

Dịch Hồi đột nhiên có chút ngượng ngùng cười cười, lời giải thích không được tự nhiên: “Anh ra ngoài mua đồ ăn, thấy em ngủ say, sợ gõ cửa làm em thức giấc nên anh chỉ muốn mở cửa để chờ ...”

Tạ Xuân Hồng vốn dĩ đang tức giận cũng ngượng ngùng cúi thấp đầu, từ từ bình tĩnh mới miễn cưỡng nói: “Em đi rửa mặt.”

Tạ Xuân Hồng sau khi chỉnh đốn xong bước ra thì Dịch Hồi cũng đã bày xong bát đĩa, cô trước sau vẫn giữ vẻ mặt nhân nhạ, Dịch Hồi cũng không biết làm sao để làm cho cô bỏ đi về mặt ấy, làm sao anh có sở trường ăn nói để lấy lòng người khác? Nhất thời trên bàn ăn cơm có chút trầm mặc.

Tạ Xuân Hồng trong lòng không vui, ăn cơm cũng không ngon, theo thói quen dùng chiếc đĩa mở cái bánh bao hấp, đem nhân bên trong lura ra ngoài, sau đó chỉ ăn vỏ bánh bao.

Dịch Hồi nghi ngờ hỏi: “Em không thích ăn cái nhân này?”

Xuân Hồng ngần ngại: “Không phải, em không thích ăn nhân bánh, bánh bao sùi cảo hoành thánh đều chỉ ăn vỏ bánh.” Nói rồi có chút ngượng ngùng gầy gầy đĩa trong đĩa bánh bao hấp, “Em biết như vậy có phần lãng phí...”

Dịch Hồi cười, gấp cái bánh bao hấp lên lấy hết phần nhân bánh bên trong cho vào trong đĩa của mình, sau đó đem phần vỏ bánh còn lại thả vào chiếc đĩa đặt trước mặt Xuân Hồng.

“Tốt lắm, em ăn vỏ anh ăn nhân!”

Xuân Hồng nhìn anh thỏa mãn không chấp nhận ăn những thứ cô ném ra, không tránh khỏi giật mình.

Trước kia cô cũng đã từng ăn cơm chung với người đàn ông khác, bọn họ luôn chỉ trích cô có khẩu vị kỳ lạ, kén ăn, lãng phí, hoặc là đề nghị cô không cần ăn những thứ này, cứ trực tiếp ăn mì hoặc bánh mì nhân thịt là tốt rồi, nhưng chưa từng có một người đàn ông nào ăn những thứ cô ăn dư lại.

Tốt như vậy giống như sự cưng chiều xen lẫn bao dung cực hạn, làm cho những lời cô định nói vào sáng nay lại không thể cất thành lời.

Cô vốn đã suy nghĩ xong, cuối cùng vẫn là muốn trêu đùa Dịch Hồi, vậy thì càng muốn nói rõ một chút, không thể cùng anh tiếp tục dây dưa nữa.

Tối hôm qua uống say, nhất thời không cảm lòng được, tất cả mọi người đều là người trưởng thành thì không cần để ý...

Cô nghĩ ra rất nhiều lời giải thích, lại không nghĩ rằng sẽ bị cảm động đến như vậy.

Đối mặt với người đàn ông như vậy, có người phụ nữ nào lại có thể quyết tâm nói ra những lời tàn nhẫn như vậy chứ?

Tạ Xuân hồng im lặng không lên tiếng trong suốt bữa ăn, bởi vì là Chủ Nhật không cần phải đi làm, cô không muốn cùng Dịch Hồi tiếp tục ở cùng một nơi, nên muốn tìm lấy một cái cớ để xua anh đi.

Là ai đó đã nói, nam nữ chung sống với nhau một khi đã có sự ràng buộc giữa hai cơ thể thì liền xảy ra không ít hỗn loạn, càng cố gỡ càng dây dưa không dứt.

Tạ Xuân hồng căn bản là đang tính toán tìm thời điểm thích hợp cùng Dịch Hồi nói cho rõ ràng, nhưng trước sau vẫn không tìm được cơ hội nào.

Dịch Hồi vẫn cứ thường xuyên hẹn cùng cô ăn cơm, cô đã từ chối đến bảy tám lần rồi, đối xử với anh lễ phép ôn hòa còn hơn cả trước kia, trước sau vẫn thân thiện duy trì thái độ nhân nhạ xa cách. Không biết làm sao Dịch Hồi quyết tâm tuyệt đối không lùi bước, cô càng tỏ ra xa cách, anh lại càng nhiệt tình. Những lúc cô đồng ý cùng anh đi ăn cơm tối, Dịch Hồi thường đưa cô về rồi lên nhà cô ngồi, sau đó tự nhiên ở lại.

Tạ Xuân Hồng từ nhỏ đến lớn đều quen ngủ một mình, mới đầu cô không sao thích ứng được, buổi sáng thức dậy thường phát hiện bên cạnh mình có thêm một người nữa thì đột nhiên tâm tình cực kỳ xấu, lại không thể đối xử hẹp hòi với Dịch Hồi, rồi giường trong tâm trạng bức rức nên buổi sáng của cô cũng không được thoải mái. Sau đó dần dần thành thói quen, cô từ trước đến nay giấc ngủ thường không tốt, luôn bị những giấc mơ hỗn loạn quấy rầy, nửa đêm thường xuyên đột ngột tỉnh giấc, sau đó sẽ không thể ngủ lại được nữa.

Nhưng khi nằm trong lòng Dịch Hồi, cô lại có thể ngủ rất ngon, ngẫu nhiên nửa đêm nằm mơ chợt tỉnh giấc, Dịch Hồi luôn dịu dàng dỗ dành cô, đem thân thể đang cuộn tròn của cô vuốt ve một chút cho cô thả lỏng sau đó ôm vào trong ngực.

Tối hôm đó, Xuân Hồng lại bị thức giấc, trong giấc mơ Đường Sơ mặc tây trang màu trắng, cánh tay đang kéo Tô Văn, cô dâu xinh đẹp mảnh mai với nụ cười hạnh phúc trên mặt làm cô đau đớn, cô đã không nhận được mà xông lên phía trước, gạt tay Tô Văn xuống, tham lam muốn sở hữu trọn vẹn Đường Sơ.

Nhưng Đường Sơ lại gỡ từng ngón tay của cô ra, nét mặt vô cảm nói: “Tạ Xuân Hồng, đừng làm rộn, anh chỉ muốn cùng Vô Văn cùng nhau nhanh chóng đi xem cực quang, em là một cô gái tốt, nhưng là em còn nhỏ quá!”

Trong giấc mơ tất cả đều là xấu hổ và tuyệt vọng, ánh mắt mọi người nhìn cô hoặc là hèn mọn hoặc là đồng tình thì đều mang lại cho cô cảm giác khó thở, rầu rĩ đến đau lòng.

Lúc Tạ Xuân Hồng thức giấc, bất giác đôi mắt đen sáng quắc của Dịch Hồi đang nhìn xuống cô, thấy cô tỉnh giấc mới thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa vàng trắng đầy mồ hôi lạnh và khô mắt ngập nước của cô, thấp giọng trấn an: “Đừng sợ, chỉ là giấc mơ mà thôi...”

Tạ Xuân Hồng trong cơn mơ đang nhảy từ trên cao xuống nước tự vẫn, tìm đập cực nhanh, bên tai nghe được giọng nói mạnh mẽ trầm ấm đang an ủi, tự nhiên rất nhanh liền an tâm ngủ tiếp.

Ngày hôm sau Xuân Hồng thức dậy trước, phát hiện mình vẫn bị anh từ phía sau ôm chặt cô vào lồng ngực như cũ, mười ngón tay gặt gao lồng vào nhau, đột nhiên cô có chút thấp thỏm lo âu.

Cô cảm thấy mình càng ngày càng có thói quen cho Dịch Hồi ôm ấp, thậm chí bắt đầu lưu luyến sự bình yên do anh tạo ra ... Nhưng như vậy thật không đúng, cô không yêu anh, làm sao có thể vì ham muốn sự ấm áp nhất thời mà ngã vào lòng anh?

“Tình rồi à?”

Dịch Hồi đưa cặp mắt còn mơ màng buồn ngủ nhìn xuống cổ áo của Xuân Hồng, ánh mắt rất nhanh trở nên nóng bỏng, sau đó không đợi Xuân Hồng nói gì liền hôn thật sâu lên môi cô chế ngự toàn bộ phản kháng của cô.

Sáng tinh mơ đúng là thời điểm khí huyết đang độ cao trào nhất, trong phút chốc hai người liền dây dưa qua lại cùng nhau, buổi sáng mùa đông giá lạnh bị tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ mờ ám làm cho không khí dần dần bị bốc cháy sôi trào, cả phòng chìm trong phong cảnh kiều diễm.

Tạ Xuân Hồng ngồi phịch xuống giường để bình phục hô hấp, nhìn người đàn ông đang mặc quần áo vội về mặt thỏa mãn, thần khí sáng khoải trong tay ra hai cái cà-vạt hơi ý kiến cô, không khỏi nổi giận ném chiếc gối về phía anh.

“Nếu anh dùng nó để thất cổ chính mình, thì màu sắc không cần phải chọn lựa!”

Dịch Hồi sừng sốt, lập tức cao hứng nhào lên giường, vũng vàng cảm khuôn mặt cô liều mạng hôn xuống.

Lửa giận của Tạ Xuân Hồng càng bốc cao, ra sức né tránh chỉ vào mũi anh mắng ầm lên: “Dịch Hồi anh là người đàn độn nhất, tình trùng điều khiển não, sáng sớm tinh mơ phát bệnh thần kinh à!”

Dịch Hồi ngồi trên giường, tâm trạng hưng phấn nhìn cô đầu bù tóc rối khóc lóc om sòm, ánh mắt tự nhiên tràn đầy vui sướng.

Tạ Xuân Hồng bị ánh mắt kỳ lạ của anh làm cho hoảng sợ, dừng lại nghi hoặc nhìn anh: “Anh làm sao vậy? Không phải thật sự bị đàn độn chứ?”

Dịch Hồi không chút mất hứng vì mấy lời nói của cô, vẻ mặt tươi cười thậm chí rất đáng được gọi là “Kinh hĩ” (Vui mừng tột độ)

Tạ Xuân Hồng đột nhiên cảm thấy có chút sồn tóc gáy, cười gượng hai tiếng nói: “Rất xin lỗi, tâm trạng em lúc thức dậy có phần nghiêm trọng. ... Vừa thức dậy tính khí đều rối loạn như vậy...”

Dịch Hồi có chút cảm thán lắc lắc đầu nói: “Xuân Hồng, anh thật thấy rất cao hứng khi em có thể vì anh mà phát giận, so với bộ dáng ôn hòa của em, hoặc là khiêm tốn xa cách lễ phép, anh càng thích em không kiêng nể gì anh mà tùy hứng khóc lóc om sòm ... Em vừa mới như vậy, giống như con mèo nhỏ xù lông, anh chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu. Em nguyện ý bộc lộ hết những cảm xúc chân thật nhất đối với anh, đã nói lên em rốt cục bắt đầu tin tưởng anh, chấp nhận anh. Anh cố gắng lâu như vậy, cuối cùng vẫn không phải là uổng phí.”

Trong ánh mắt Dịch Hồi tràn ngập lưu luyến thâm tình, đôi mắt đen láy đẹp như Hắc Diệu Thạch lấp lánh ánh sáng hạnh phúc, Xuân Hồng thấy vậy trái tim chợt như này lên.

Dịch Hồi tràn ngập yêu thương hôn lên trán cô, mặc quần áo chỉnh chu đi ra ngoài làm điểm tâm.

Nỗi bất an trong lòng Tạ Xuân Hồng ngày càng mãnh liệt, đột nhiên thấy anh sắp đi ra khỏi phòng liền bối rối gọi anh

“Dịch Hồi!”

Dịch Hồi quay lại nhìn cô, cô không tự chủ nuốt nước miếng, cố gắng tạo ra bộ dáng bình tĩnh.

“Hai ngày nữa anh không cần tới đây.”

Dịch Hồi nghi hoặc nhìn cô hỏi: “Vì sao? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải...” Tạ Xuân Hồng không thể để anh hiểu sai ý cô, hạ quyết tâm tàn nhẫn mở miệng, “Chúng ta đều đã đạt được ý muốn, dây dưa thật bất tiện.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tình Yêu Chỉ Là Chờ Đợi

Hai ngày nữa anh không cần tới đây.”

Dịch Hồi nghi hoặc nhìn cô hỏi: “Vì sao? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải...” Tạ Xuân Hồng không thể để anh hiểu sai ý cô, hạ quyết tâm tàn nhẫn mở miệng, “Chúng ta đều đã đạt được ý muốn, dây dưa thật bất

tiền.”

Ánh mắt Dịch Hồi đang nhìn cô đột nhiên có rút lại rất nhanh, thẳm sâu trong đôi mắt đen láy bỗng nhiên xuất hiện hai đốm lửa nhỏ, rồi sau đó nhanh chóng lan tràn thành hai đám lửa hừng hực cháy.

Dịch Hồi cảm thấy nắm cửa đến tay nổi gân xanh, khuôn miệng mở rộng nhưng tuyệt nhiên không phát ra được tiếng nào.

Tạ Xuân Hồng không chút sợ hãi đối diện với anh, cố gắng hết sức duy trì nét mặt lạnh nhạt, trong lòng lại dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Dịch Hồi chậm rãi thở ra một hơi, hít sâu vào một hơi, sau đó khó khăn hỏi: “Em nghĩ... Cho rằng như vậy?”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc không nói nhìn anh, trong ánh mắt xuất hiện một sự thần nhiên cùng áy náy.

“Em thật sự nghĩ rằng, anh đến đây chỉ là vì cùng em... Tạ, Xuân, Hồng, em rút cuộc xem anh là cái gì?” Âm thanh của Dịch Hồi không cao, từng chữ từng chữ một phát ra thậm chậm, Xuân Hồng nghe ra trong giọng nói đó nặng nề áp lực cùng sự ảm nẫn, “Đàn ông khi đến với phụ nữ đều là ngựa đực sao?”

Ánh mắt vốn đen bởi vì lửa giận mà càng thêm lóe sáng, Dịch Hồi cố gắng kiềm chế những lời trách móc đang muốn thốt ra, đôi môi mím thật chặt, không nói được lời nào nhìn chằm chằm Tạ Xuân Hồng.

Xuân Hồng trong lòng căng thẳng, mi mắt rủ xuống: “Rất xin lỗi...”

“Àm-----”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc ngược mắt lên nhìn, Dịch Hồi vì phần nộ mà đâm vào cánh cửa phòng, dùng lực quá mạnh nên làm vỡ vài thớ gỗ, dầm dẫm thẳng vào lòng bàn tay Dịch Hồi

“Anh...”

Tạ Xuân Hồng há hốc miệng không biết nên làm gì, Dịch Hồi từ trước tới nay ở trước mặt người khác thường tỏ ra ngạo mạn cứng rắn, còn đối với cô đều là rất ôn hòa, luôn luôn dịu dàng bao dung làm cho cô chút nữa quên rằng còn có một con người trong Dịch Hồi, hắc bạch lưỡng đạo gì đều xài được, Dịch tiểu tướng quân cũng là người đã nói là phải làm!

Dịch Hồi không hề để ý đến bàn tay đang chảy máu thành từng giọt, sắc mặt không chút thay đổi nhìn Tạ Xuân Hồng đang giương mắt hoảng sợ nói: “Anh còn có việc đi trước, em nghỉ ngơi cho tốt, bằng không đến thời ký sinh lý lại đau đến chết đi sống lại.”

Nói xong không đợi Tạ Xuân Hồng phản ứng liền bước chân khỏi cửa đi ra ngoài.

Trong phòng vắng vẻ chỉ còn một mình Tạ Xuân Hồng, không hiểu tại sao cô lại cảm thấy sáng sớm hôm nay không khí trở nên lạnh lẽo khác thường.

Tạ Xuân Hồng thờ dài, cô với Dịch Hồi coi như đã xong? Người đàn ông kiêu ngạo như anh, làm sao chịu được khi cô cứ liên tục gây chuyện?

Xuân Hồng mặc quần áo tử tế, cầm cái chổi bắt đầu dọn dẹp sạch sẽ chỗ vụn gỗ trên sàn nhà, tò mò đưa tay sờ vào chỗ vỡ trên cửa, không khỏi cảm thấy lực đâm mạnh bạo của Dịch Hồi.

Bỗng nhiên nghe thấy đập cửa, Tạ Xuân Hồng tưởng Dịch Hồi quay lại, cô do dự mở cửa, thấy là một người xa lạ mới yên lòng.

“Xin chào, xin hỏi cô là cô Tạ?”

“Vâng.”

“Đây là bữa sáng của cô!”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người: “Tôi không gọi...”

Bỗng dưng nhớ tới, cô thường nằm nướng trên giường, cho nên Dịch Hồi đều là người nấu bữa sáng, nói như vậy phần ăn sáng mua ở ngoài cũng là do anh gọi đến.

Tạ Xuân Hồng thanh toán tiền, trong hộp cơm đều là những thức ăn cô thích, trong lòng có chút tiếc nuối và mất mát.

Một người đàn ông mạnh mẽ như thế, tự nhiên ở trong con giận như vậy mà vẫn không quên chuẩn bị bữa sáng cho cô, nói không cảm động là gạt người, nhưng cảm động không thể trở thành tình yêu được.

Ở cùng với Dịch Hồi hơn hai tháng qua, Tạ Xuân Hồng cảm nhận được sự sùng ái từ trước tới nay chưa từng có, cô từ nhỏ vốn không có được tình yêu của ba, mẹ cũng không thân mật với cô, hoàn toàn chưa từng được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, cho nên đối với một người đàn ông như vậy, cô không có khả năng chống cự lại sự rung động, nhưng chỉ là một chút rung động mà thôi.

Nhiều năm như vậy tình cảm đã sớm phát triển thành cây đại thụ cao ngút tầng mây, những rắc rối khó tháo gỡ cứ chiếm giữ trong tim, cô làm sao có thể

nhỏ triết để cả góc rẽ, để cùng người đàn ông khác bay nhảy khắp nơi?

Huống chi ... cô chưa từng nghĩ tới việc chặt bỏ cây đại thụ này.

Sự tức giận của Dịch Hồi quả nhiên không hề nhẹ, đã vài ngày rồi vẫn chưa đến tìm cô, trong công ty nhìn thấy cũng lạnh lùng, bộ dáng chỉ tập trung giải quyết việc chung.

Bất quá ai cũng cảm nhận được tâm trạng của Dịch Tổng đang rất xấu, thậm chí Dan là người thân cận nhất cũng bị anh làm cho bề mặt trước mọi người trong hội nghị thương mại.

Dan ủy khuất chạy đến kê khổ với Xuân Hồng, anh chưa nói được vài câu liền bị cô gạt qua đề tài khác.

Tạ Xuân Hồng cùng với vị cấp trên này cũng thường đùa vui với nhau, cho nên không sợ anh, cô tốt xấu gì cũng học văn học nhiều năm như vậy, sao có thể chịu thua tên giặc tây này bởi vài ba câu nói, vòng vòng một hồi liền tìm cách đổi đề tài

Tạ Xuân Hồng không biết có phải mình đã tạo nghiệt nên không thể sống tốt, hay là nên nói miệng Dịch Hồi chính là miệng quạ.

Quả nhiên ký lý của cô đâu đến chết đi sống lại.

Cô bình thường nghỉ ngơi không đúng giờ giấc, ăn uống cũng không chú ý, hàng tháng đến những ngày sinh lý là giống như trải qua một cơn bệnh nặng.

Buổi sáng tự nhiên không thể đứng dậy đi làm, đành gọi điện thoại xin nghỉ ốm. Cô khát đến không chịu nổi nên bò xuống giường, không nghĩ ngơi gì vừa uống ly nước ấm lại không thể không chế mà ói ra hết.

Trong bụng vốn trống rỗng không có gì, chỉ có thể phun ra chút nước, Xuân Hồng thống khổ ngồi ghé vào bồn cầu, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Mê man không biết đã ngủ được bao lâu, lại bị một trận đập cửa dồn dập đánh thức.

Tạ Xuân Hồng không có ý định mở cửa, nhưng người gõ cửa đặc biệt kiên nhẫn, nhận định rằng phòng nhà nhất định có người. Cô không khỏi rên rỉ một tiếng, thống khổ đứng lên không mặc cả quần áo, run rẩy mở cửa ra, Dịch Hồi mang theo ngọn gió mùa đông lạnh lẽo bước vào phòng, làm cho cô bất giác sợ run cả người.

Người đàn ông đó vẫn giữ khuôn mặt nghiêm nghị khó chịu nhíu mày nhìn cô đang ôm lấy cơ thể đứng lui vào góc, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong ánh mắt chột thoáng qua một chút thương xót luyện tiếc.

“Sao anh lại tới đây?” Xuân Hồng đóng cửa lại, lập tức chui vào trong chăn.

Dịch Hồi không trả lời, cứng rắn hỏi: “Lạnh như vậy, sao không mở điều hòa?”

“Có mở, nhưng chắc do điều hòa của chủ nhà để lại, kiểu cũ, giống như hỏng rồi ...”

Phòng trọ này được Xuân Hồng thuê lúc đang gặp phải gánh nặng về kinh tế, bây giờ khá hơn nhưng vẫn còn đang trong thời gian hợp đồng nên gặp không ít trở ngại.

Dịch Hồi không nói gì thêm, trực tiếp đi vào bếp, nấu một ấm nước, sau đó bưng một chén tiến lại đưa cho Xuân Hồng. Sau đó từ trong túi áo khoác lấy ra một chiếc hộp mở đưa cho cô.

“Em vừa xin nghỉ anh đã khẳng định em không chuẩn bị thuốc giảm đau, uống đi rồi nghỉ ngơi cho tốt.”

Tạ Xuân Hồng yên lặng cảm việc thuốc, nước ấm bốc hơi làm mờ cả mắt, trong người đang lúc không thoải mái thường là thời điểm yếu đuối nhất, chỉ cần người khác an ủi vài câu là có thể cảm động đến tận đáy lòng.

Ly nước ấm vừa nuốt xuống, Xuân Hồng lập tức cảm thấy hơi ấm tỏa ra khắp cơ thể, không khỏi thở dài khoan khoái.

Thuốc uống vào rồi nhưng không phải lập tức có tác dụng nên cơ thể tạm thời vẫn mệt mỏi, nhưng Dịch Hồi không hề có ý định đi, cầm cuốn tạp chí ngồi bên cạnh giường.

Tạ Xuân Hồng ngáp một cái: “Anh hôm nay không đến công ty sao?”

Dịch Hồi không ngần đầu, lật tờ báo rồi trả lời: “Không đi”

Được rồi, dù sao cũng là công ty của anh, anh có đi hay không cũng vậy thôi.

Tạ Xuân Hồng không để ý đến anh, thật sự chống đỡ không nổi nữa, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong lúc mơ mơ màng màng cảm thấy phần giường bên cạnh trống xuống, một cánh tay choàng qua, khuôn ngực cứng rắn kia mang lại cảm giác cực kỳ an tâm, Xuân Hồng muốn thấy lại cảm giác quen thuộc đó, nên cũng không giẫy dụa, để anh tùy ý từ phía sau lưng đem cơ thể cô ôm vào trong lòng.

Dịch Hồi đưa bàn tay chậm rãi lần xuống phía dưới, Xuân Hồng bỗng đứng giật mình, gắt gao chặn bàn tay anh lại.

“Anh...”

“Đừng nhúc nhích!” Dịch Hồi nhẹ giọng trấn an bên tai cô: “Anh sẽ không làm xằng bậy.”

Nói xong liền tránh tay cô ra tiếp tục di chuyển, sau đó dừng lại ở bụng nhẹ nhàng xoa bóp, độ mạnh yếu vừa phải, lòng bàn tay ấm áp xuyên qua lớp vải mỏng manh đem lại cảm giác rói rấm, con đau đốn lạnh lẽo như băng từng chút một lùi dần đi.

Tạ Xuân Hồng thả lỏng, xoay người tựa đầu vào ngực anh, cơ thể nóng rực của Dịch Hồi là thứ an ủi tốt nhất trong cái rét giá lạnh của mùa đông.

Cuối cùng sau một giấc ngủ ổn định, Tạ Xuân Hồng tỉnh lại liền cảm thấy trong bụng đang sôi lên vì đói, nét mặt Dịch Hồi rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười, chuẩn bị rời giường đi làm bữa sáng cho cô.

Tạ Xuân Hồng kéo anh lại, trên mặt có vẻ áy náy nói: “Anh đừng đi, để em chuẩn bị cơm cho.”

Dịch Hồi bực cô vào trong chăn, thuận tay vỗ vỗ vào cô: “Vẫn là anh nên đi chuẩn bị, trong khoảng thời gian này tốt nhất là không nên dính vào nước lạnh, chờ em khỏe lại rồi thì làm cho anh ăn!”

Tạ Xuân Hồng làm sao còn ngủ được nữa? Khoác thêm cái áo khoác thật dày ngồi trong phòng khách thờ ơ nhìn vào TV, âm thanh lách cách trong bếp do Dịch Hồi tạo ra lúc này nghe rất ấm áp.

Như vậy được tính là cuộc sống hòa thuận sao?

Xuân Hồng nhìn bóng lưng Dịch Hồi đến gần cả người, nếu cứ hòa thuận như vậy, thì trước khi không phải là do cô đã uống phí tâm tư sao? Chẳng lẽ lại muốn tiếp tục dây dưa?

Có một số việc, một khi đã trở thành thói quen, từ bỏ sẽ là rất khó, giống như vòng tay Dịch Hồi rất ấm áp, mang lại cho cô một cảm giác an toàn rất lớn, thế cho nên cô từ đầu đến cuối rất lưu luyến, không đành lòng dứt bỏ.

Tạ Xuân Hồng mới biết nếu Dịch Hồi ra đi, bản thân cô cũng không phải là chỉ có một chút tiếc nuối không mà thôi. Ấm áp đối với cô là một thứ gì đó rất xa xỉ, trái tim cô đơn trống rỗng lâu như vậy, rốt cục giống như không hề thấy mặt trời nên chỉ cảm nhận được giá lạnh và đau đốn.

Hóa ra cô đúng là người ích kỷ, biết rõ rằng bản thân mình không thể đáp lại tình cảm của Dịch Hồi, lại cho anh hy vọng hão huyền mờ mịt.

Chờ đợi là nguồn gốc của tất cả các nỗi đau.

Tốt nhất nếu không là bạn, thì không thể nợ nần lẫn nhau.

Nhưng làm cô lại ngầm đồng ý để anh làm bạn, chôn xuống mọi nguồn gốc đau lòng trong tương lai.

“Làm sao vậy, xem anh làm món gì này?”

Tạ Xuân Hồng giật mình, mắt tự nhiên vuốt vuốt tóc: “Không có gì, làm cơm ngon lắm?”

“Ừây, có thể nói vậy!”

Tạ Xuân Hồng yên lặng đi đến ngồi vào bàn ăn, nhớ tới vấn đề mới suy nghĩ vừa rồi, rốt cục vẫn không nhận được nói: “Dịch Hồi, rất xin lỗi!”

Dịch Hồi ngẩn người, lập tức cười dịu dàng nói: “Không có gì, anh biết em khi ngủ dậy tính tình rất nghiêm trọng, những lời này anh cho là em nói nhảm.”

Áy náy trong lòng Tạ Xuân Hồng càng nặng thêm: “Dịch Hồi, anh đừng tốt với em như vậy, không đáng!”

Dịch Hồi trầm mặc trong chốc lát, nhìn cô với ánh mắt vô cùng kiên định, lộ ra uy thế khiến người ta kinh ngạc.

“Có đáng hay không phải thử qua một chút mới biết được, anh nghĩ đối tốt với em là chuyện của anh, em chỉ cần nhận lấy là được.”

“Nhưng mà ...”

“Không có nhưng mà gì hết!” Dịch Hồi đánh gãy lời cô, giọng nói trầm ấm ôn hòa: “Xuân Hồng, anh không biết vì sao em không muốn buông những thứ trong lòng, nhưng nếu anh đã cố gắng lâu như vậy, sẽ không dễ dàng từ bỏ, em không cần phải cự tuyệt nữa được không? Ít nhất hãy thử một chút, anh cũng không quá kém cỏi, hơn nữa... Em cũng không phải không có chút cảm giác gì với anh.”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu thời dài, có lẽ có một số người, số mệnh sinh ra là phải chịu thiệt thòi.

“Ăn cơm đi, anh đói bụng!”

Dịch Hội không thấy cô tỏ thái độ gì, trong lòng có chút do dự, định tiếp tục hỏi tới, nhưng lại sợ ép cô quá lại thành ra chữa tốt thành xấu, đành phải bắt đầu đi chuẩn bị bát đĩa.

Ít nhất là cô cũng không có cự tuyệt không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Không Thoát Được Tình Yêu

Cố Mạch vừa trở về sau tuần trăng mật, định ngày hẹn riêng các chị em tốt để phát quà.

Hạ Khải Minh không có ở nhà, mấy chị em phụ nữ cười nói náo loạn cả lên, buộc Cố Mạch phải kể chi tiết cuộc sống vợ chồng của cô.

Cố Mạch tất nhiên là không muốn nói, liếc mắt nhìn các cô: “Minh vừa kết hôn hơn một tháng, làm gì có cái gì mà kể cho các cậu? Bằng không các cậu nói trước về cuộc sống của các cậu đi, mình sẽ cần nhắc xem có thể học hỏi được thêm kinh nghiệm tốt nào không.”

Nhị Hi ngu ngốc gật đầu, mở miệng ra nói: “Luu Hiệp thích nhất ở trong phòng tắm...”

Cả ba người sững sốt nhìn cô chằm chằm, làm cô lập tức ngậm miệng.

“Khụ khụ” Phương Tinh ho khan hai tiếng, “Tiếp tục đi!”

Nhị Hi nghi hoặc gãi gãi đầu: “Không có gì!”

Tạ Xuân Hồng làm vẻ mặt tiếc nuối: “Thật là, còn tưởng rằng anh Luu cảm thú như vậy, xem ra còn nhiều cái thú vị bất ngờ đấy chứ!”

Cố Mạch mỉm cười: “Vẫn còn trẻ con lắm, tuổi trẻ không hiểu chuyện.”

Nhị Hi tức giận chỉ vào Cố Mạch: “Cậu mới là trẻ con, mình đây kết hôn còn lâu hơn cậu đấy!”

Phương Tinh gật đầu tán thành: “Đúng vậy, cậu sớm nhưng mà sớm thất thân!”

Cố Mạch quay sang Phương Tinh: “Đừng nghĩ đến chuyện chuyển đề tài, tới phiên cậu!”

Phương Tinh không ngốc như Nhị Hi, tuy rằng đã làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, có thói quen trêu đùa bốn cọt với nhau, nhưng chuyện riêng tư vẫn là chuyện rất ngại để nói.

“Này thật không công bằng!”

Phương Tinh đảo mắt, sau đó tức giận hất cằm nhìn Xuân Hồng: “Xuân Hồng bây giờ không có cuộc sống vợ chồng, không phải là khỏi kể cho chúng ta nghe sao?”

Tạ Xuân Hồng hơi mất tự nhiên ngoảnh mặt sang một bên, động tác nhỏ ấy bị Cố Mạch nhìn thấy ngay.

Cố Mạch cười: “Xuân Hồng, khai thật mau, con người ôn hòa ấy đã trở lại?”

Phương Tinh kinh ngạc, không thể tin nhìn các bạn: “Có chuyện gì mình không biết sao? Xuân Hồng, cậu cùng với anh họ mình...”

“Có gì ghê gớm đâu!” Tạ Xuân Hồng mất kiên nhẫn khoát tay. “Trai chưa vợ, gái chưa chồng, thuận theo nhu cầu thôi!”

Nhị Hi rốt cục cũng thông minh ra: “Nói như vậy, cậu cùng với anh ấy đã phá thành!”

Cố Mạch vỗ vỗ đầu cô khen ngợi: “Không sai, Nhị Hi rốt cuộc cậu không hề ngốc!”

Nhị Hi khoa tay múa chân, tràn trề hứng trí hỏi: “Dịch Boss cường tráng như vậy, oa oa oa, khẳng định là rất không bình thường!”

Càng nói ánh mắt càng phát sáng, Nhị Hi đặt hai tay lên đôi má đang tỏa sáng: “Thế nào thế nào? Có phải rất cuồng nhiệt hơ không? Đại Boss đáng người hớp hồn như vậy, đúng tiêu chuẩn tổng công đại nhân!”

Tạ Xuân Hồng khinh thường nhìn vẻ mặt bị ỉ hạ lưu của cô, tức giận nói: “Kỹ thuật ở trên không biết so sánh cùng ai nên không rõ lắm, nhưng rất hài lòng về phương diện phần cứng, thể lực thì tuyệt đối hơn người!”

Cố Mạch hài lòng gật đầu, tốt bụng thay đổi mục tiêu.

“Hai người thông đồng với nhau khi nào?”

Tạ Xuân Hồng trừng mắt nhìn Phương Tinh: “Làm sao vậy? Sợ mình là bồi nhọ anh họ cậu à? Quả nhiên vẫn là anh họ vẫn quan trọng hơn!”

Phương Tinh lạnh lùng hừ một tiếng: “Minh không phải là đang lo lắng cho cậu sao, cậu còn không biết à?”

Tạ Xuân Hồng cứng người, thờ dài nói: “Tiểu Tinh, mình không phải là trẻ con!”

“Nhưng mà...” Phương Tinh do dự một chút, rồi vẫn quyết định nói ra: “Xuân Hồng, mình mặc kệ cậu nghĩ như thế nào, nhưng nếu Dịch Hối đã quyết tâm muốn cái gì, nếu chưa đạt được thì tuyệt đối không bao giờ bỏ cuộc.”

Tạ Xuân Hồng đỡ trán thờ dài: “Minh biết, nhưng có rất nhiều chuyện không còn cách nào khác!”

“Được rồi!” Phương Tinh tựa vào sô pha, nhẹ nhàng thờ ra nói: “Tùy ý hai người, nếu cậu làm chị dâu mình, mình thật là rất thích... Cùng lắm...”

Sờ sờ cằm, Phương Tinh nhìn cô một lượt từ trên xuống: “Quả nhiên, cậu đúng là mạnh mẽ, Dịch Hối khó xiêu lòng như vậy mà cũng bị cậu bắt được, chắc chắn, quả nhiên cơ thể bé nhỏ rất dễ dàng cho việc bông bênh!”

Tạ Xuân Hồng ném chiếc gối tựa lưng qua: “Trước tiên là nói về cậu đi! Đừng có ở đây mà khai chiến!”

Phương Tinh áp ứng, không tình nguyện lặng thinh cả nửa ngày mới nói: “Có một lần trong washroom (phòng rửa tay) trên máy bay... ừ ừ, nhìn mình cái gì chứ? Minh là bị ép buộc! Đừng dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình như vậy!”

Phương Tinh trong nháy mắt nổi nóng, chỉ biết rất không thể nói ra được nữa!”

Cố Mạch giả vờ ho một tiếng: “Quan hệ, trên cao.... Rất kích thích!”

Nhị Hị nằm trên sô pha kêu hừ hừ.

“Lục mặt đen thật sự là ghê ghê rất kỹ, quả nhiên thuộc loại trong nóng ngoài lạnh.”

Phương Tinh khoát tay: “Được rồi, đó là tất cả!”

Cố Mạch tiếc nuối thờ dài: “Sao lại chỉ có vậy? Minh còn tưởng các cậu sẽ nói một chút về hóa thân vào nhân vật nào đó, ngọn nến roi da gì đó...”

Ba người lập tức đồng loạt ngồi thẳng lên nhìn cô, tất cả mấy đôi mắt đều toát lên vẻ kinh hãi.

“Cố Tiểu Mạch...” Nhị Hị nuốt nước miếng, “Khẩu vị của cậu thật là nặng!”

Tạ Xuân Hồng ừ ừ nói: “Thật là không nghĩ tới, anh Tiểu Hạ chính là trong nóng ngoài lạnh, hình tượng dịu dàng như công tử Như Ngọc... quả nhiên thật sự là khẩu vị nặng!”

Phương Tinh ghen hòng nhìn trần trời rồi lâm bầm nói: “Minh biết anh ấy nhiều năm như vậy, cuối cùng mới biết anh ấy trong nóng ngoài lạnh...”

Cố Mạch đứng lên, nhún vai: “Minh đi lấy hoa quả cho các cậu!”

Nhân cơ hội đó trốn luôn, dù sao cô cái gì cũng khai hết rồi, chuyện này đều là do các cậu ấy tự bồi bổ não bộ của chính mình, không thích trách cô được.

Tạ Xuân Hồng là người cuối cùng cô đi ngang qua, trước khi rời đi Cố Mạch vẫn không nhìn được nói

“Một số người không thể yêu được, vì trong trái tim không có người ấy. Những người đã từng yêu nhau, nhưng không được bao lâu, ruột cuộc có phải là chưa tìm đúng người?”

Tạ Xuân Hồng không nói gì, im lặng chờ cô nói nốt

Cố Mạch cũng không hỏi tới cùng, dịu dàng mỉm cười: “Có vài người phải nhìn thử xem mới biết yêu được hay không, Xuân Hồng, nếu tương lai của anh ta không có cậu, thì đây là thời điểm để anh ta lùi về quá khứ, không cần bởi vì đã từng lưu luyến, mà không để mắt đến hiện tại, đừng nên chờ đợi một người không nên chờ, cũng đừng tự tổn thương trái tim mình, Dịch Hối không phải xấu, anh ấy không phải là không xứng đáng với cậu!”

Tạ Xuân Hồng chấn động, lập tức đứng lên cười khổ: “Tiểu Mạch, chuyện tình cảm nếu có thể tự tiện trao đi hay lấy lại, mình làm gì phải vất vả như vậy?”

Cố Mạch bình thản nhìn cô, ánh mắt có chút ẩn hiện sự bất đắc dĩ.

“Chuyện này phải thử xem mới biết được a.”

Tạ Xuân Hồng và Dịch Hối giống như đang lâm vào một vòng lẩn quẩn, không có lối thoát.

Xuân Hồng không hề nói ra những lời gây tổn thương nữa, ngầm đồng ý cho Dịch Hối bá đạo lấn lướt mạnh mẽ, tuy rằng cô cũng có lúc nóng lúc lạnh, nhưng điều đó lại làm cho Dịch Hối cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Dịch Hối thường xuyên hận một nỗi là mỗi ngày đi tới đi lui rất bất tiện, nên không dưới một lần yêu cầu Xuân Hồng chuyển về ở cùng anh, Xuân Hồng vẫn không đồng ý. Dịch Hối ở lại qua đêm cùng cô là một chuyện, nhưng chuyển qua sống cùng anh lại là một chuyện khác. Hơn nữa, hiện tại cô có thể thử bắt đầu, không hề e ngại mà hòa nhập từ từ vào cuộc sống của Dịch Hối

Chóp mắt cũng gần hết năm, trong công ty công việc càng lúc càng nhiều, Dịch Hối cũng thường làm việc đến nửa đêm mới nghỉ.

Tạ Xuân Hồng một mặt bắt đầu thu xếp tình hình tài chính, vừa lên kế hoạch về thăm gia đình.

Hôm nay Dịch Hối xong việc về sớm, dẫn Xuân Hồng đến một nhà hàng riêng tư đến thưởng thức món ngon, trong lúc ăn Dịch Hối lơ đãng nhắc tới.

“Có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ không?”

Tạ Xuân Hồng đang ăn quên trời quên đất, thuận miệng trả lời: “Về đón năm mới với gia đình!”

Dịch Hối sững sốt, anh vốn chuẩn bị đề nghị đem cô về nhà họ Dịch gặp người nhà, cũng là để cho mẹ anh suốt ngày lải nhải, lại quên đi rằng Xuân Hồng cũng có nhà để về thăm, tết đến, đương nhiên là phải ở cùng cha mẹ đón năm mới.

“Làm sao vậy?”

Dịch Hối rầu rĩ lắc lắc đầu: “Vậy khi nào em đi? Khi nào thì trở lại?”

Tạ Xuân Hồng buông đũa, chăm chú nhìn anh vài giây: “Nói đi, anh muốn làm gì?”

Không thể nói chắc được rằng cô có thể để mẹ mình đơn độc lẻ loi ở nhà một mình hay không, đây vốn là thời điểm cả nhà đoàn viên trong tiết trời đầu năm lạnh lẽo, mà riêng việc gặp trưởng bối nhà anh thì chắc chắn cô sẽ không đáp ứng.

“Được rồi, chừng nào thì em đi, anh giúp em đăng ký vé máy bay.”

“Không cần.” Xuân Hồng nhìn anh mắt hừng đứng lên, vội vàng giải thích, “Nhà của em thật sự rất xa xôi, căn bản là không có sân bay.”

Dịch Hối miễn cưỡng nói: “Để anh đưa em đi.”

Tạ Xuân Hồng gật gật đầu: “Được, đúng lúc em mang theo tương đối nhiều đồ, anh đưa em ra nhà ga thì rất thuận tiện.”

Dịch Hối lắc lắc đầu: “Anh nói là, anh đưa em về nhà!”

Tạ Xuân Hồng cười cười vụng về nói: “Không nhất định phải đưa về nhà...”

“Vì sao?” Dịch Hối nghi hoặc hỏi: “Anh lái xe đưa em về không phải là dễ dàng hơn sao?”

Tạ Xuân Hồng bất đắc dĩ nhìn anh: “Bởi vì... Em đã đặt vé tàu rồi!”

Dịch Hối tức giận nói: “Em làm cái gì có nói với anh không? Nếu anh không hỏi em, có phải em đi về nhà rồi cũng không báo với anh không?”

Tạ Xuân Hồng đuối lý, yếu ớt giải thích: “Không phải, trước khi em nhất định sẽ nói với anh.”

Vừa nghe những lời này Dịch Hối lại càng thêm tức giận, âm thanh không tự chủ được bắt đầu cao lên mấy phần: “Trước khi đi?”

Tạ Xuân Hồng cười cười lấy lòng: “Đương nhiên trước khi đi sẽ nói với anh.”

Dịch Hối lạnh lùng nhìn cô: “Mặc kệ, anh đưa em về nhà, vé tàu vứt đi!”

Tạ Xuân Hồng trong lòng có chút không kiên nhẫn, cô đứng lên về mặt dần dần hiện ra vẻ xa cách, dùng dụng lau miệng, sau đó liếc mắt nhìn anh dò xét.

“Trong cuộc sống của em, vốn là làm chuyện gì cũng không cần ai cho phép, em không có thói quen để người khác chăm lo mọi việc từ đầu đến chân.”

Dịch Hối nhìn sắc mặt không tốt của cô, không khỏi cảm thấy ảo não cảm thấy mất mặt.

Tạ Xuân Hồng nhìn anh nửa ngày không nói câu nào, cũng không muốn không khí trở nên nặng nề, vì thế chậm chậm nói: “Cùng lắm sau này em sẽ hết sức cố gắng thích ứng...”

Ánh mắt Dịch Hồi bỗng nhiên sáng ngời, lại nghe Tạ Xuân Hồng tiếp tục nói: “Cho nên lần này một mình em ngồi tàu về nhà là được rồi.”

Dịch Hồi không cam tâm, nhưng phải miễn cưỡng đồng ý với cô.

Đồng ý thì đồng ý, Dịch Hồi không thể thuận lợi đem cô về nhà gặp người thân, lại cũng không thể đi theo cô về gặp ba mẹ vợ tương lai, trong lòng hiện tại có chút buồn bực.

Anh từ khi nào đã hao tâm tổn trí đi lấy lòng phụ nữ? Quả thực là đã hạ mình xuống thấp nhất, càng tức giận hơn vì vốn những điều đó cũng không làm người kia đánh giá cao.

Cho nên mấy ngày này, mặt anh vẫn thối ra, đối với bất cứ điều gì đều bày ra bộ dáng rất không kiên nhẫn.

Tạ Xuân Hồng nhìn thấy, cũng không thêm an ủi, chỉ lặng lẽ thu thập quà cáp.

Sáng sớm hôm đó, Dịch Hồi ép Xuân Hồng dậy thật sớm, từ từ quần quít lấy cô, trong lòng chất đầy không khí chia xa, xuống tay rất không dịu dàng, tấn công cơ thể miễn cưỡng của cô liên tiếp, đến cuối cùng Xuân Hồng thật sự chịu không nổi nữa, nức nở gào khóc ôm lấy cổ anh ghé miệng vào tai cầu xin anh tha mạng, cổ họng dịu dàng không ngừng gọi “anh, anh...”

Thiếu chút nữa là trễ tàu, trên đường ra Tạ Xuân Hồng nghiêm mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao trừng trừng người đàn ông đang nhàn nhã lái xe, nhìn về mặt anh thỏa mãn cô hận nghiền răng nghiền lợi.

“Em lặp lại lần nữa, nếu em không kịp chuyển tàu, anh chết với em!”

Dịch Hồi biết sáng nay mình có hơi quá đáng, không dám trêu chọc cô, giảm nhanh chân ga vội vàng phóng đi.

Thời điểm mọi người về nhà ăn tết, nhà ga chật ních, khắp nơi đều là người, toàn bộ không khí đợi tàu khẩn trương, tiếng người ồn ào, thật sự khiến cho lòng người sinh ra buồn phiền.

Dịch Hồi cau mày nghiêm mặt chen vào đám đông, thật vất vả mới tìm được hai vị trí để ngồi xuống, cất tiếng oán hận: “Để anh đưa em về có gì không tốt, sao phải hành xác như thế này?”

Tạ Xuân Hồng cũng bực bội, mỗi lần về nhà khổ nhất đúng là ngồi tàu.

“Em rất thích không khí náo nhiệt ở nhà ga!”

Dịch Hồi cười mỉa mai: “Như thế, anh so ra kém hơn em rất nhiều!”

Tạ Xuân Hồng cảm phẫn, trừng mắt nhìn anh nửa ngày không nói, đột nhiên trong mắt ánh lên tia nhìn quý quái, thân nhiên cười.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ai Thắng Ai Bại

Tạ Xuân Hồng cảm phẫn, trừng mắt nhìn anh nửa ngày không nói, đột nhiên trong mắt ánh lên tia nhìn quý quái, thân nhiên cười. Dịch Hồi nghĩ rằng cô bị choáng váng, vừa định quay sang an ủi cô vài câu, chỉ thấy Tạ Xuân Hồng vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm nâng lên đến quãng tám. (quãng tám tương đương nốt La) “Anh nói cái gì? Như thế mà còn bảo không tốt ư?” Dịch Hồi nhìn nàng khó hiểu. Tạ Xuân Hồng trung ra vẻ mặt thân thiết tiếp tục nói lớn: “Em không phải đã giúp em mua rồi sao? Bệnh trĩ, chẳng phải là điều trị trong thời gian dài sao?” Tạ Xuân Hồng cố ý nói to từ “Bệnh trĩ”, sau đó lại đau lòng thì thầm: “Anh không thể ngồi yên trong hai ngày sao? Chờ vết thương lành lại sẽ tốt thôi? Bạn trai như anh cũng thật là, anh không nghĩ em rất đau lòng vì anh sao?” Khuôn mặt Dịch Hồi đen lại hoàn toàn, chung quanh mọi ánh mắt tò mò đều bị anh hung hăng trừng mắt phải quay đi. Tạ Xuân Hồng thâm hoan hi trong lòng, dương dương tự đắc nhìn anh. Dịch Hồi tức giận đến tím mặt, nhưng khi thấy bộ dạng giảo hoạt của Tạ Xuân Hồng giống tiểu hồ ly, ánh mắt xinh đẹp đang dương oai diễm võ nhìn anh, không biết nên khóc hay nên cười bèn đứng lên. Dịch Hồi đứng lên một tay xách hành lý, một tay kéo cô: “Đã bắt đầu soát vé, đi thôi!” Tạ Xuân Hồng cười trộm sau lưng anh, dùng âm thanh không lớn không nhỏ tiếp tục nói: “Ai da, đừng ngượng ngùng mà, thích đàn ông cũng không có gì lạ hết, xã hội bây giờ đã rất cởi mở rồi...” Dịch Hồi căn bản là không để ý đến cô, lôi kéo cô đi xuyên qua dòng người, một mạch dẫn cô đưa lên tàu lửa. “Trên đường chú ý an toàn, về đến nhà thì gọi điện cho anh.” Tạ Xuân Hồng cười hi hi nhìn anh loay hoay sửa soạn lại hành lý cho cô, cố tình nói ý vị sâu xa: “Đã biết phụ nữ là thế nào chưa?” Dịch Hồi chợt tiến lên một chút, chậm rãi đứng lên quay sang nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, trong mắt như phát ra ánh sáng xanh lơ. Đối với loại ánh mắt như vậy Tạ Xuân Hồng đã quá quen thuộc, cảm thấy kinh động, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Dịch Hồi phong kín tại chỗ, hung hăng hôn lên môi. Toa xe đang rất ồn ào bỗng nhiên bị sự yên lặng kỳ quái bao trùm, Xuân Hồng mặt đỏ như gấc, dồn hết lực vào hai tay đẩy anh ra xa. Dịch Hồi đang giờ trò, bị cô đẩy ra liền liều mạng mút mạnh, sức hút mãnh liệt tạo thành một tiếng “Chụt” vang dội, trong không khí đột ngột tĩnh lặng của toa càng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Lỗ tai Tạ Xuân Hồng đều đã máu dồn lên thiêu cháy, cặp môi đỏ ướt át đẹp mê người đang mím chặt, cặp mắt ngấn ngấn nước tức giận trừng trừng nhìn anh, làm anh càng thêm đắc ý kinh người. Dịch Hồi quét mắt nhìn mọi người đang hóa đá, cúi đầu mập mờ nói: “Sáng nay em cũng mệt rồi, ngủ một giấc cho tốt, thức dậy là về đến nhà.” Sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô, cười cực kỳ rạng rỡ rồi đi. Tạ Xuân Hồng trong lòng oán hận mắng anh ta, cả đoạn đường về nhà cô dùng

mong nghĩ đến chữ “Tinh”, cô không có được da mặt thật dày để đối diện với biểu hiện khuôn mặt đa dạng của mọi người trong toa tàu, chỉ còn cách dựa vào cửa kính của toa tàu nhất quyết phải “Ngủ” đi. Nhưng không biết hành động của cô như vậy, lại làm cho mọi người chung quanh thêm suy đoán từ việc này đến việc khác... Rốt cuộc là cô bị mệt đến thế nào? Tạ Xuân Hồng đến nơi vào lúc trời chạng vạng tối, may mắn bắt được chuyến xe buýt số một cuối cùng đi về phía nam cây cầu của thị trấn. Về nhà vào đúng lúc không có ai ở nhà, chắc mẹ lại đến các lớp học ban đêm. Tạ Xuân Hồng buông hành lý xuống, nhân tiện uống mấy ngụm nước, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc. Kỳ thật, trong căn nhà này chẳng có gì để thu dọn. Mẹ cô, Tạ Văn, là một người cực kỳ thích sạch sẽ, phòng lại không lớn, đồ đạc không nhiều, lại bày biện gọn gàng ngăn nắp, mặt bàn, cửa sổ đều không có một hạt bụi. Không bao lâu sau Tạ Văn đã trở về, thấy Tạ Xuân Hồng chỉ cười nhẹ, hỏi: “Đã trở về?” Tạ Xuân Hồng sớm đã quen với cách nói chuyện lạnh nhạt đó, gật đầu hỏi: “Mẹ có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không?” “Ừ, Mẹ đi nấu chút gì ăn, con nghỉ ngơi đi.” Bộ dạng của hai mẹ con cực kỳ giống nhau, đều rất xinh đẹp, chẳng qua khuôn mặt Tạ Văn trải qua bao nhiêu năm tháng thăng trầm đã trở nên nhu hòa kín đáo hơn, ánh mắt cũng không mê hoặc và linh hoạt như của Xuân Hồng, ngược lại ánh mắt giống như có làn nước thờ ơ lạnh nhạt. Hai người im lặng ăn khuya, Tạ Xuân Hồng đi rửa chén, Tạ Văn đem sách ra đọc dưới ánh đèn. Xuân Hồng mỗi lần về thị trấn N đều mang theo rất nhiều đặc sản, nhưng không giống các cô gái khác đem hạnh phúc đặt trên những món quà đó. Cô cũng không có hy vọng Tạ Văn sẽ khen ngợi, mặc dù khi cô phạm sai lầm, Tạ Văn cũng ít khi nào dạy bảo cô, chỉ biết thật yên lặng nói cho cô biết cái gì là sai trái. Kỳ thật, Xuân Hồng lại hi vọng mẹ cô có thể giống như bao bà mẹ bình thường khác là đánh mắng con mình. Xuân Hồng rất nhanh rửa tay bước ra, Tạ Văn đóng sách lại: “Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm đi.” Tạ Xuân Hồng trong lòng ào ào thở dài, sắc mặt không đời cười đáp: “Vâng, mẹ cũng đi nghỉ ngơi sớm đi ạ.” Ngày hôm sau Tạ Xuân Hồng thức dậy sớm, Tạ Văn đã dậy trước làm xong điểm tâm. Lúc còn rất nhỏ, Tạ Văn cũng vì công việc bận rộn mà không có thời gian chăm sóc cô, vì thế cô đã hình thành cho mình thói quen dậy sớm tự làm điểm tâm, tuy rằng cô không thích ăn sáng sớm như vậy, nhưng vì vừa đến nhà vẫn là không tự chủ được mà dậy sớm. Tạ Xuân Hồng cắn đầu đũa nói: “Mẹ, bằng không để con giúp người lên lớp, mẹ có thể nghỉ ngơi vài ngày, dù sao kỳ thi cuối kỳ cũng đã qua rồi cũng không còn bao nhiêu.” Tạ Văn ngẩng đầu nhìn cô, giống như có gì đó lo lắng, sau đó lắc đầu nói: “Không cần, con cũng vừa được nghỉ, ở lại nhà nghỉ ngơi nhiều hơn đi.” “Không sao đâu, con đi cũng được mà.” Tạ Văn nghỉ ngơi nói: “Như vậy đi, buổi tối con giúp mẹ xem bài vở lớp tự học, ban ngày mẹ vẫn phải dạy.” Tạ Xuân Hồng cao hứng gật đầu. “Mẹ ăn xong rồi, đi đây.” Tạ Văn đi rồi, Xuân Hồng cũng vội vàng ăn cơm, thật sự khi không có việc gì làm mới nhớ ra là chưa gọi điện thoại cho Dịch Hối, cô sợ ồn ào ảnh hưởng đến mẹ nghỉ ngơi nên vừa về đến nhà đã tắt điện thoại, Dịch Hối chắc chắn đang rất nóng lòng. Tạ Xuân Hồng vội vàng khởi động điện thoại, nhạc hiệu khởi động vừa dứt, cô nhanh chóng gọi điện cho Dịch Hối, vừa đổ hồi chuông đầu tiên bên kia đã nhắc máy. “Ui...” Dịch Hối vừa về đến nhà thì có điện thoại của Xuân Hồng gọi đến, anh thờ phào nhẹ nhõm, sau đó một hồi nói: “Tổ tông, em có biết là anh lo muốn chết không?” Tạ Xuân Hồng hỏi lại nói: “Rất xin lỗi, em quên, vừa về nhà là khóa điện thoại.” Dịch Hối thở dài: “Anh còn tưởng em giận anh cho nên có tình tắt máy không nhận điện thoại của anh.” Tạ Xuân Hồng nghi hoặc hỏi lại: “Vì sao em lại giận anh?” Dịch Hối ngăn người nói: “Không, không, là anh suy nghĩ nhiều rồi!” Tạ Xuân Hồng lúc này mới nhớ “chuyện tốt” anh làm trên tàu lửa, cười lạnh một tiếng nói: “Anh nghĩ đến thật chính xác, em bây giờ vẫn chưa nguôi giận đâu!” Nói xong liền cúp điện thoại. Dịch Hối nhìn cái điện thoại cười khổ hai tiếng. Tạ Xuân Hồng ở nhà thật nhàn nhàn, mỗi ngày nấu cơm, buổi tối giúp Tạ Văn mang sách đến lớp tự học, thật giống như ẩn cư trong núi không biết ngày dài tháng rộng. Dịch Hối vẫn thường gọi điện cho cô, Tạ Xuân Hồng ngại làm phiền anh, luôn tùy tiện nói vài câu chiếu lệ rồi cúp máy. Cái chính là cô vẫn chưa gặp được Đường Sơ. Tạ Xuân Hồng làm bộ lơ đãng hỏi Tạ Văn, sao vào trường học mà không thấy Đường Sơ, Tạ Văn nói anh ấy chỉ dạy học vào ban ngày, bình thường buổi tối không đến. Xuân Hồng biết dáng vẻ lạnh lùng thân thiện của mẹ, biết rằng từ trước đến giờ bà lười quan tâm đến chuyện của người khác, nên cũng không hỏi nhiều. Cây cầu Nam của thị trấn nằm ở phía Nam, nằm trên con sông xinh đẹp, nhưng cũng rất xa xôi. Thôn rất nhỏ, đi nửa ngày có thể dạo hết một vòng quanh thôn, nơi này người dân chất phát, quả thật là nơi tu dưỡng tốt. Chiều hôm đó, Tạ Xuân Hồng mới vừa ngủ trưa dậy, liền phát hiện ra đột ngột đầu tiên bắt đầu rơi là tả khắp nơi. Đang thưởng thức cảnh sắc tuyệt đẹp khó gặp được, thì điện thoại reo vang. Không cần đoán cũng biết người đang gọi nhất định là Dịch Hối, cũng lắm là tâm trạng bây giờ của cô đang rất tốt, ngay tiếp theo cô trả lời điện thoại bằng một tiếng “Ừ” Dịch Hối tự nhiên đoán ra được tâm tình của cô, cười hỏi: “Hôm nay em thật cao hứng?” “Vâng, cũng không tệ lắm.” Tạ Xuân Hồng vẫn đứng bên cửa sổ như cũ, “Anh biết không, chỗ của em rất ít khi có tuyết rơi, từ nhỏ đến lớn vẫn chưa bao giờ nhìn thấy, thật bất ngờ hiện tại tuyết đang rơi.” Dịch Hối cười khẽ một tiếng, lập tức đồng loạt tuyên bố: “Hiện tượng khó gặp như vậy, tất nhiên là vì anh đến nên tuyết mới rơi.” Tạ Xuân Hồng sững sờ, không thể tin được hỏi lại: “Anh nói cái gì?” Dịch Hối sung sướng cười rộ lên: “Anh nói, bởi vì anh đến, cho nên nơi này có ý làm tuyết rơi để hoan nghênh anh.” Tạ Xuân Hồng lúc này mới hiểu ra Dịch Hối tự nhiên không nói không rằng đã chạy đến đây. “Anh đang ở đâu?” Dịch Hối miêu tả nơi mình đang đứng, cách nhà Xuân Hồng không xa. “Anh đứng ở đó đừng nhúc nhích, em lập tức tới ngay.” Lúc đó là thời điểm hoàng hôn mờ nhạt, bông tuyết tuôn rơi bay lượn trong không trung, một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác ba-đô-xuy dài đang đứng bên chân cầu cũ kỹ chờ cô, dáng người cao ngất, khiến cho người ta cảm giác đây là cuộc hẹn họ trong ánh hoàng hôn trước đây. Tạ Xuân Hồng cũng có cảm giác như thế, giống như cùng nhau xuyên qua mấy trăm năm, đứng đây chờ nhau chỉ vì một lời hẹn ước dưới ánh trăng. Dịch Hối vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô, ánh mắt lập tức sáng ngời lên, hé môi cười cực kỳ sáng lạn. “Anh sao chạy đến đây?” Tạ Xuân Hồng nhanh chóng thu hồi cảm giác kỳ lạ đang tràn ngập trong lòng, ôn hòa hỏi. Dịch Hối bắt đầu nhìn cô: “Anh từ xa chạy đây, thời tiết mùa đông lạnh chết đi được, em không chút an ủi nào thì thôi đi, làm gì mà tiếp đãi khách hung hăng như vậy?” Tạ Xuân Hồng quay người đi, nói giọng khinh thường: “Ai mời mà anh tới? Nói nhảm ít thôi, đi theo em.” Dịch Hối phá lên cười đắc ý, tinh thần phấn chấn, mở rộng áo ba-đô-xuy ôm trọn cổ vào trong lòng phàn trần: “Như vậy sẽ không lạnh.” Bởi vì Tạ Văn luôn luôn ở lại trường Trung học giảng dạy, nên nhà trường phân cho bà một phòng tập thể để ở, chính là chỗ ở hiện tại của bà và Xuân Hồng, nhà kiểu cũ của công chức ngày xưa, lối đi rất tối, phòng ở rất nhỏ, Dịch Hối đứng trong phòng khách có cảm giác rất bó tay bó chân. “Làm gì thất thần vậy, ngồi đi!” Tạ Xuân Hồng bưng cho anh chén nước ấm để làm ấm người, “Đây là phòng được phân cho giáo viên lâu năm, tuổi của nó cũng rất nhiều rồi, anh đừng lấy làm lạ.” Dịch Hối lắc lắc đầu: “Không có, nơi này thật sự rất sạch sẽ.” Tạ Xuân Hồng nhún vai: “Em lại thích tự nhiên thoải mái một chút, mẹ em lại thích sạch sẽ quá độ, những thứ này đều là dựa trên tiêu chuẩn của bà.” “Mẹ đâu?” Dịch Hối cực kỳ tự nhiên mở miệng hỏi. Tạ Xuân Hồng tức giận trừng mắt liếc anh một cái: “Mẹ? Anh gọi thật rất tự nhiên đó, em cảnh cáo anh, ở trước mặt mẹ em không nên ăn nói hồ đồ như vậy, bà đi dạy rồi, cũng sắp trở về.” Tạ Văn trở về nhà liền thấy trong nhà có người đàn ông tuấn tú tướng mạo cường tráng, hơi có chút ngạo nhiên nhưng cũng rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại, sắc mặt lạnh nhạt hỏi Xuân Hồng: “Bạn của con à?” Tạ Xuân Hồng gật đầu: “Đây là Dịch Hối ạ” Dịch Hối lập tức trở nên hiền lành cực độ chào hỏi: “Chào đi.” Tạ Văn giữ Dịch Hối ở lại dùng cơm, Dịch Hối cũng không từ chối, biến hiện của Tạ Văn vẫn giữ vẻ thân thiện, không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình, làm cho Dịch Hối có chút không chắc chắn về thái độ của bà. Dịch Hối rất nhanh chóng phát hiện trong căn nhà này không có chút dấu vết nào của đàn ông, nhưng thông minh cái gì cũng không hỏi. Sau khi ăn xong Dịch Hối chủ động yêu cầu dọn dẹp bát đĩa, Tạ Văn lúc này mới có thời gian cùng con gái hỏi chuyện. “Chính là người này.” Tạ Xuân Hồng có chút ngượng ngùng, vén vạt áo tóc xoa trước trán ra sau tai, cúi đầu nói: “Mẹ, không phải như mẹ nghĩ” Tạ Văn hộp ngậm trả: “Mẹ chưa nói gì, con khẩn trương cái gì chứ.” Tạ Xuân Hồng cứng người, hơi nũng nịu gọi: “Mẹ _____” Tạ Văn vỗ vỗ cô: “Nhìn ra được nó rất có tâm ý, con tự quyết định là được rồi.” Thấy thời gian càng lúc càng trễ, Dịch Hối đứng lên chào: “Thật sự cảm ơn đi đã mời cơm, con nghĩ con nên đi, bằng không càng về khuya tuyết càng rơi nhiều, khó tìm khách sạn.” Tạ Văn nhún nhún nhìn ra ngoài cửa sổ: “Còn tìm được khách sạn sao?” Dịch Hối có vẻ hối lỗi nói: “Con đến hơi vội vàng, cho nên không chuẩn bị trước, con không quen thuộc với nơi này, như đi nói hình như ở đây có vẻ như không có khách sạn ạ?” Tạ Xuân Hồng nghe anh hỏi như vậy biết là sẽ có điều không tốt.

Chương 20: Chỉ Còn Lại Một Đồi Đơn Độc

Thấy thời gian càng lúc càng trễ, Dịch Hồi đứng lên chào: “Thật sự cảm ơn dì đã mời cơm, con nghĩ con nên đi, bằng không càng về khuya tuyết càng rơi nhiều, khó tìm khách sạn.”

Tạ Vân nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ: “Còn tìm được khách sạn sao?”

Dịch Hồi có vẻ hối lỗi nói: “Con đến hơi vội vàng, cho nên không chuẩn bị trước, con không quen thuộc với nơi này, như dì nói hình như ở đây có vẻ như không có khách sạn ạ?”

Tạ Xuân Hồng nghe anh hỏi như vậy biết là sẽ có điều không tốt.

Quả nhiên Tạ Vân rất khách khí giữ anh ở lại: “Nơi này là thị trấn nhỏ, cũng chỉ có hai nhà nghỉ nhỏ, điều kiện thật sự không tốt. Nếu không chê, con cứ ở lại đây.”

Dịch Hồi tự nhiên sẽ không chê, trong mắt lóe lên tia sáng đắc ý, vội vàng cúi đầu che nụ cười đang không ngừng hiện trên môi.

“Như vậy rất phiền toái cho mọi người ạ.”

Tạ Xuân Hồng hoàn toàn không muốn, Dịch Hồi ở lại theo ý Tạ Vân thì hiển nhiên cô phải nhường phòng ngủ của mình cho anh. Dịch Hồi ở lại, Tạ Xuân Hồng lên lớp tự học cũng không được, Tạ Vân thực sự rất hiểu lòng người liền bảo Xuân hồng đưa Dịch Hồi đi dạo xung quanh một chút.

Tạ Vân vừa đi, Xuân Hồng liền lộ ra vẻ mặt hung hãn, dữ tợn nói: “Tôi vội vàng à? Đối với nơi này không quen à?”

Dịch Hồi vội vàng cười lấy lòng: “Anh nói thật mà, anh là lần đầu tới thị trấn nhỏ, làm sao có thể quen được?”

Xuân Hồng cười lạnh: “Như thế nào? Anh muốn học hỏi Lưu Hiệp vượt ngàn dặm bắt vợ? Thật sự đáng tiếc, chuyện của em cho tới bây giờ đều do em tự quyết định, sẽ không bị người khác khống chế, anh tính toán sai rồi!”

Sắc mặt Dịch Hồi khẽ có chút xấu hổ, kỳ thật anh vẫn nghĩ mãi không rõ Tạ Xuân Hồng đến cuối cùng vì sao vẫn không tiếp nhận anh, anh không cho là chính mình có điểm nào không tốt, muốn thử xem thái độ, mới quyết tâm tiếp cận người thân cận nhất của cô.

Dịch Hồi rất nhanh thu lại tâm tình của mình, trêu ghẹo: “Em nói như vậy, có phải là không thừa nhận là vợ anh?”

Tạ Xuân Hồng bị ghen giọng không nói được, rõ ràng không thèm quan tâm đến anh.

Không khí ngày càng lạnh, Xuân Hồng mặc áo khoác, tay cầm chìa khóa cùng Dịch Hồi ra cửa hàng mua ít vật dụng cá nhân cho anh.

Thị trấn nhỏ nên chỉ có một siêu thị rất nhỏ nhưng cũng bán đầy đủ những vật dụng cần thiết, rất nhanh chóng hai người đã xách túi đồ to đi ra.

Tuyết đã ngừng rơi, ánh sáng trắng của thảm tuyết dưới chân làm cho bầu trời đêm sáng thêm một chút, khiến cho người ta cảm thấy có thể nhìn được những đám mây đang lững lờ trôi trên cao, giống như sương khói lượn lờ, đất trời như thêm vài phần mông lung huyền ảo.

“Đừng về nhà vội, đi theo em một chút đi!”

Tạ Xuân Hồng gật gù, dẫn theo Dịch Hồi đi đến một hướng khác.

Thị trấn nhỏ cổ xưa, lưu giữ lại rất nhiều phong tục cũ, cho nên bầu không khí năm mới ấm áp hơn rất nhiều so với thành phố. Dịch Hồi nhìn hai bên đường, đâu đâu cũng bắt gặp trên những cánh cửa, trên những ngọn cây được treo đèn lồng, chùm ớt Đỏ au, nổi bật trong làn tuyết trắng, biểu lộ sự vui mừng đón chào năm mới.

Càng đi nhà cửa càng thưa thớt, không lâu sau đã đến được một cái bực gác tàu hỏa bị bỏ hoang, cỏ dại mọc đầy nhấp nhô chia ra trong tuyết trắng.

Tạ Xuân Hồng leo lên bực gác cao cao, thở ra từng làn khói mỏng.

“Từ nơi này có thể thấy toàn bộ thị trấn.”

Dịch Hồi thả túi đồ xuống, cùng cô sóng vai đứng trên bực, quả nhiên cách đó không xa có rất nhiều điểm sáng của ánh đèn.

Tạ Xuân Hồng cười cười, sương mù lãnh đánh giăng không thể thấy rõ khuôn mặt.

“Trước kia em rất thích một mình chạy đến đây, suy nghĩ tất cả những gì không thể nghĩ được vào ban ngày...” Tạ Xuân Hồng giống như đang chìm vào giữa một vùng cảm xúc nào đó, khẽ nhắm mắt, lông mi thật dài vẽ thành hình rẽ quạt trên khuôn mặt.

“Anh biết không? Em từ trước đến giờ chưa từng thấy mặt ba mình, ngay cả một tấm ảnh chụp của ông cũng không có...” Dịch Hồi ngăn người, sau đó dịu dàng ôm lấy cô, im lặng chờ cô tiếp tục nói.

“Mười mấy năm trước khi nhà ga này vẫn còn hoạt động...” Tạ Xuân Hồng thở dài, “Mẹ em... đã gặp ba tại chính nơi đây. Mẹ em xuất thân từ gia đình truyền thống nho học nổi tiếng, giáo dục con cái rất nghiêm khắc, đúng vào thời điểm bà vừa bước chân vào đại học, chính thức thoát ly khỏi sự trói buộc nghiêm ngặt của gia đình, chuyến tàu đưa bà tới trường đại học nửa đường dừng lại vùng này, bà đã xuống tàu để hít thở bầu không khí mới mẻ quanh mình, không nghĩ rằng chính tại thị trấn nhỏ này, bà đã gặp người thay đổi cả cuộc đời bà.”

Khuôn mặt Tạ Xuân Hồng không nhìn ra được sự bi thương, chỉ là trên ấy lưu lại chút tiếc thương và xúc động.

“Rất giống tình tiết truyện ngôn tình, cô gái nhỏ bắt người gặp anh quân nhân đẹp trai dũng cảm...” Tạ Xuân Hồng cười cười, “Mẹ em khi đó vẫn là một cô gái ngây thơ xinh đẹp, ôn áp tình cảm đơn thuần, nhanh chóng quyết định thay đổi hành trình, lên xe lửa đi theo ông, nhất quyết cùng ông chung đường. Lúc ấy, bọn họ yêu nhau oanh oanh liệt liệt, nghĩ rằng không có khó khăn nào có thể chia lìa, cũng không nghĩ rằng gia đình ba sẽ khinh thường xuất thân nghèo khó của mẹ, cuối cùng lại vì quân hôn, buộc ba em phải cưới người khác. Mẹ em không muốn liên lụy ông, không muốn ảnh hưởng đến tiền đồ của ông, cho nên ngay cả mang thai cũng không nói cho ông biết, lặng lẽ không nói tiếng nào ra khỏi cuộc đời ông.”

Dịch Hồi thở dài: “Mẹ em vẫn luôn ở tại thị trấn này? Nhiều năm như vậy vẫn không đi tìm ba em?”

Tạ Xuân Hồng lắc lắc đầu: “Đừng nghĩ mẹ em dịu dàng ôn nhu như vẻ bề ngoài, kỳ thật trong lòng đặc biệt ngang bướng, lúc trước mọi người trong nhà đều phản đối bà sinh ra em, bà dứt khoát cự tuyệt mọi người, một thân một mình sinh ra em, nuôi nấng em đến khôn lớn.”

“Nhiều năm như vậy quả thật Di phải vất vả. Em cũng không đi tìm ba mình sao?”

Tạ Xuân Hồng nhún vai: “Tại sao em phải đi tìm ông ấy? Mẹ em cho đến bây giờ vẫn không nghĩ đến chuyện đi tìm ông, thì vì cứ gì em lại muốn tìm? Trước đây em không hiểu chuyện, thường xuyên hỏi về chuyện tình cảm của hai người họ, mỗi lần như vậy mẹ em thường cảm thấy khó chịu, cho nên sau này em cũng không hỏi tới... Không có ba, em cũng tự lớn lên được, em không muốn làm cho mẹ đau lòng.”

Trong mắt Dịch Hồi tràn đầy sự thương xót, vuốt ve mặt cô nói: “Quá khứ của em thật sự là rất không tốt?”

Tạ Xuân Hồng ngược lại cảm thấy thoải mái cười rộ lên, thần nhiên an ủi Dịch Hồi: “Em không sao, sớm đã thành thói quen. Tuy rằng lúc nhỏ không có ba, đối với người không biết thương cho là em rất thiếu thốn, mẹ em....bà ấy thời điểm đó đang là một cô gái trẻ trung năng động vui tươi, sau đó xảy ra nhiều chuyện như vậy, tính tình trở nên lạnh lùng, bà tuy rằng không thân mật với em lắm, nhưng em biết rằng bà chính là người bên ngoài lạnh nhạt, nhưng kỳ thật trong thâm tâm rất quan tâm đến em... Em biết bà thật sự rất yêu em, bằng không sẽ không một thân một mình sinh ra em.”

Tạ Xuân Hồng nhìn Dịch Hồi, giống như đang nhìn xuyên qua anh nhìn về phía rất xa của thị trấn: “Dịch Hồi, em thường suy nghĩ rằng, mẹ rốt cuộc yêu ba nhiều đến thế nào, mới có thể quyết tâm từ bỏ gia đình, một mình đối mặt với vô số lời đồn đãi vô căn cứ lúc đó, chấp nhận tất cả áp lực để sinh em ra, sau đó lặng lẽ nuôi em khôn lớn mà không hề nói cho ba biết. Bà thật đại độ, tưởng như gắn bó cùng ông suốt đời, cuối cùng thì một chút liên hệ cũng không có, không muốn làm cuộc sống của ông phức tạp thêm, tình nguyện làm một người canh giữ tại nơi hai người lần đầu tiên gặp gỡ, cố gắng nuốt trôi bao cay đắng khổ sở... Yêu một người thật sâu đậm, mới có thể vì ông ấy tình nguyện vứt bỏ toàn bộ, canh giữ từng chút kỷ niệm của hai người mà người kia không hề hay biết, vì ông ấy mà hoang phí nửa đời người, không cần sự đáp lại.”

Dịch Hồi từ phía sau ôm cô vào lòng, ngăn chặn những cơn gió lạnh cho cô. Anh mơ hồ hiểu ra vì sao Tạ Xuân Hồng từ trước tới nay lúc nào cũng giữ bộ dáng thờ ơ, hiểu rõ rằng tại sao hằng đêm cô không bao giờ ngon giấc. Đúng là bởi vì thiếu đi phần tình yêu của ba, làm cho cô có cảm giác không an toàn, từ nhỏ cuộc sống đã không ổn định đã tạo ra ngay cả trong khi ngủ đều cuộn tròn ôm lấy mình, không thể nào có dáng ngủ thư thái được.

Chưa bao giờ Dịch Hồi trải qua cảm giác đau lòng như thế này, chỉ hận rằng chính mình không thể biết cô sớm hơn, đem đến cho cô một phần yên ổn trong cuộc sống. Đồng thời, trong lòng cũng tràn ngập cảm giác vui mừng như điên, cô rốt cuộc cũng không để anh ra xa cuộc sống của cô nữa, anh cố gắng lâu như vậy cuối cùng cũng khiến cho Tạ Xuân Hồng mở lòng với anh.

Dịch Hồi cúi xuống hôn lên đỉnh đầu Tạ Xuân Hồng, đem những xót xa thương cảm trong lòng truyền cho cô.

Tạ Xuân Hồng nghiêng đầu hôn lên cằm anh: “Em sẽ không khờ dại giống như mẹ, em không đủ kiên cường cũng không đủ dũng khí như mẹ, có thể vì một người mà đánh đổi nhiều thứ, hơn nữa... Một mình nuôi nấng một đứa con không cha, sẽ gặp phải muôn vàn khó khăn, huống chi, khi không có cha đứa trẻ luôn cảm thấy không vui vẻ, phải làm như thế nào mới bù đắp được tình thương của cha? Em tự thấy mình không thể... Cho nên, bất luận là vì em hay vì đứa trẻ, em cũng sẽ không thể không có chồng mà có con!”

Dịch Hồi sững sờ, có chút mơ hồ về ý tứ của Tạ Xuân Hồng khi nói câu nói đó, không biết là cô chỉ đơn giản đang trải lòng cùng anh, nói với anh chung chung về tương lai của cô, hay đang ám chỉ cô sẽ không cùng anh sinh con, cô còn chưa chuẩn bị tốt.

Dịch Hồi miễn cưỡng cười cười, bình thần trên choker cô: “Em yên tâm, em nếu như có mang thai con của anh, anh tuyệt đối sẽ không để hai mẹ con em lưu lạc bên ngoài!”

Tạ Xuân Hồng khó có thể phản bác lại Dịch Hồi, cô thực sự biết anh là người thế nào: “Dịch Hồi, anh là người đàn ông tốt, em biết anh tuyệt đối không

phải là người vô trách nhiệm... Tốt lắm, trời không còn sớm nữa, chúng ta về nhà thôi!”

Ngày hôm sau, khi Dịch Hồi thức dậy, Tạ Văn đã rời nhà đi dạy học.

Dịch Hồi ăn qua loa bữa sáng, sau đó cùng Xuân Hồng ra phố mua đồ Tết.

Thời tiết trong lành, những hạt tuyết mong manh vương vãi mọi nơi bị ánh mặt trời chiếu xuống liền tan ra thành nước, mặt đường ướt sũng, làm cho thị trấn Nam Phương bé nhỏ mang phong cách cổ xưa thêm thanh thần tươi mát.

Ở thị trấn nhỏ, chợ cũng không lớn vì vậy thêm chật chội náo nhiệt, nơi nơi đều là hàng quán, những cái cần thiết đều có bán. Rất nhiều đồ vật cổ xưa kỳ quái mà Dịch Hồi chưa từng thấy qua, nên anh không khỏi hứng chí hết xem đông rồi lại ngó tây.

Trong nhà chỉ có hai người, hơn nữa hai mẹ con cô đều không phải đang ở độ tuổi háo hức đón Tết, nên Xuân Hồng rất nhanh chóng chỉ mua những thứ cần dùng, sau đó quay lại thấy Dịch Hồi đang rất hứng thú ngồi lựa lựa đồng hàng đang bày biện trước mặt người bán hàng rong, liền một mực kéo anh đứng lên.

Lúc trở về, một tay Dịch Hồi xách đồ vừa mua, một tay cầm tay cô thật chặt, trong mắt thủy chung tràn đầy ý cười. Cứ như vậy mười ngón tay đan vào nhau im lặng đi bên nhau trên con đường nhỏ, thật sự rất giống như một đôi vợ chồng đã ở với nhau hơn nửa đời người.

Xem ra lần này anh đến không nhằm thời điểm, không chỉ là ra mắt mẹ vợ tương lai, còn làm cho Xuân Hồng mở lòng đón nhận anh.

Anh có thể ở lại cùng cô đón năm mới, sau đó ra giêng lại cùng Xuân Hồng quay lại thành phố N, như vậy cô không có cách từ chối cùng anh về nhà họ Dịch thăm người thân của anh... Có lẽ không bao lâu sau, anh có thể đưa ra lời cầu hôn.

Dịch Hồi đang muốn bàn bạc về tương lai tốt đẹp của hai người, thì đột nhiên phát hiện bàn tay Xuân Hồng đang lồng vào tay anh bỗng nhiên căng cứng rồi lập tức bỏ ra.

Dịch Hồi nghi hoặc quay sang nhìn cô, chỉ thấy Xuân Hồng sững sờ dừng bước, ánh mắt đen tối khó hiểu nhìn chăm chú về phía trước.

Dịch Hồi theo ánh mắt của cô nhìn lại, đã thấy trên chiếc cầu bằng đá có mái vòm có đôi vợ chồng trẻ đi xuống, người đàn ông khuôn mặt nghiêng nghiêng vô cùng dịu dàng, tại địa phương cổ xưa như nơi đây tất nhiên phải có những Giang Nam tài tử phong độ hơn người, người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, tuy sắc mặt có vài phần tái nhợt. Người đàn ông dịu dàng đến cực điểm kéo người con gái, hai người ôm nhau như tạo thành một sự hài hòa vô cùng hoàn mỹ.

Giống như cảm thấy gì đó, người đàn ông quay đầu nhìn về phía bọn họ, sau đó mặt mày giãn ra hớn hờ, lộ ra vẻ cực kỳ cao hứng nở nụ cười ôn hòa bao dung.

“Xuân Hồng, em đã trở về.”

Giọng nói trầm trầm ôn hòa, có khí chất dịu dàng như ngọc, không biết vì lý do gì mà làm cho Dịch Hồi dựng lên sự đề phòng cao độ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thế Giới Bỗng Nhiên Thay Lòng

Giống như cảm thấy gì đó, người đàn ông quay đầu nhìn về phía bọn họ, sau đó mặt mày giãn ra hớn hờ, lộ ra vẻ cực kỳ cao hứng nở nụ cười ôn hòa bao dung.

“Xuân Hồng, em đã trở về.”

Giọng nói trầm trầm ôn hòa, có khí chất dịu dàng như ngọc, không biết vì lý do gì mà làm cho Dịch Hồi dựng lên sự đề phòng cao độ.

Tạ Xuân Hồng gật gật đầu, bình thường cô là người can đảm quyết, bất chợt biến thành cô gái nhỏ hiền lành đến cực điểm trả lời: “Vâng, chào thầy Đường, chào chị Tô.”

Tô Văn nở nụ cười: “Tiểu Xuân Hồng cũng đã thành cô gái trưởng thành, thật sự ngày càng xinh đẹp!”

Tạ Xuân Hồng cười cười, nhưng nụ cười đó lại vô cùng miễn cưỡng.

“Chị Tô cũng rất xinh đẹp mà!”

Tô Văn càng cười sung sướng, ngừng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh nói: “A Sơ, anh xem anh dạy học trò thật tốt, miệng lưỡi đúng là rất ngọt

ngào!”

“Thành tích của Xuân Hồng tốt lắm, đọc sách mà thành người, đâu phải tất cả đều do anh dạy dỗ!”

Hai vợ chồng coi như chôn không người cùng nhau cười đùa, Tạ Xuân Hồng đã lấy lại sắc mặt bình tĩnh, nhưng chính cặp mắt kia đang cất giấu sóng ngầm nguy hiểm, những điều ấy lại bị Dịch Hối bên cạnh thấy rõ ràng hết.

Người đàn ông dịu dàng khiêm tốn nhìn Dịch Hối cười nói: “Anh nhất định là bạn trai của Xuân Hồng, xin chào, tôi là thầy giáo dạy trung học của cô ấy, Đường Sơ.”

Đường Sơ, Đường Sơ ...

Ánh mắt Dịch Hối dường như co rút mạnh, sát bên nhìn về phía anh ta.

Đường Sơ nhạy cảm nhận ra đối phương có thái độ thù địch, nhưng hiện tại không biết vì sao lại có thái độ như vậy, chỉ tỏ ra không để ý cười cười, vừa định thu hồi cánh tay thì lại bị Dịch Hối nắm chặt.

“Xin chào, tôi là Dịch Hối, bạn trai của Xuân Hồng.”

Giọng Dịch Hối vừa bình thản nhẹ nhàng lại vừa giống như thị uy, không che dấu được sự sở hữu Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng thấy Dịch Hối tự giới thiệu có phần không hài lòng, nhưng không nói gì, lạnh lẽ nhìn Đường Sơ hy vọng thấy được biểu hiện gì khác trên vẻ mặt của anh.

Nhưng tất nhiên sự thật đã khiến cô thất vọng, Đường Sơ trước sau vẫn tươi cười vui vẻ như làn gió mùa xuân, không có chút gì gọi là không hài lòng.

“Xuân Hồng quả thật là có mắt nhìn người!” Tô Văn dịu dàng mà không kém phần linh động, dáng người gầy yếu khiến cho người khác đem lòng thương tiếc, sắc mặt dù có hơi ồm yếu tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo như cũ.

Trong lòng Xuân Hồng có chút không tự nhiên, cố gắng cười đáp: “Chị Tô, hai người đang muốn ra chợ sao?”

Tô Văn gật gù đầu: “A Sơ hôm nay không có lớp, thời tiết đẹp nên muốn theo chị ra chợ một chút...”

Tô Văn bắt gặp ánh mắt Dịch Hối đang nhìn Xuân Hồng, đột nhiên cười, lời kéo Đường Sơ nói: “A Sơ, chúng ta đi thôi, không cần làm chậm trễ việc của hai người bọn họ!”

Đường Sơ cười ôm vai cô, đối diện với Xuân Hồng nói: “Giúp thầy gọi lời hỏi thăm Cô Tạ, thầy không quấy rầy hai người nữa! Dịch tiên sinh lần đầu tới thị trấn nhỏ, hy vọng nơi đây khiến anh thích thú!”

Giọng nói cũng giống như chủ nhân thật chân tình khiến cho Dịch Hối trong lòng cảm thấy có chút không phải, chỉ có thể khách sáo lễ phép chào tạm biệt.

Đường Sơ không nói gì thêm, cùng Tô Văn rời đi.

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn đôi hình dáng kia càng ngày càng đi xa, cho tới bây giờ vẫn là như thế, Đường Sơ cùng với Tô Văn, hai người bọn họ đứng cùng với nhau thật giống như một bức tranh, cô vĩnh viễn là người đứng ngoài bức tranh của bọn họ.

Về mặt Xuân Hồng rốt cục cũng xuất hiện vẻ cô đơn, Dịch Hối nhìn thấy rất tức giận trong lòng.

“Đều đã đi xa như vậy rồi, nhìn nữa cũng vô dụng!”

Giọng điệu của Dịch Hối lạnh lùng làm cho Xuân Hồng đột nhiên ý thức sự tồn tại của anh ngay bên cạnh, nhú mày nhìn anh, mắt híp nói: “Anh nói nhảm gì vậy?”

“Anh nói bậy?” Dịch Hối liên tục cười lạnh, “Anh có là thằng ngốc cũng nhìn thấy hết, <<đường sơ="" rục="" rở="">> đã bị em nhìn đến cháy đen rồi!”

Tạ Xuân Hồng có chút chột dạ khẽ quay mặt, tránh ánh mắt giận dữ hung hăng của anh.

“Anh muốn nói cái gì?”

“Anh muốn nói gì?” Dịch Hối hoàn toàn bị dáng vẻ không nóng không lạnh của Xuân Hồng chọc cho tức giận, “Chẳng lẽ không phải là em nên giải thích với anh sao? Em muốn anh trở thành cái gì?”

Giọng nói Dịch Hối tràn đầy sự phẫn nộ không thể tin được, làm cho Tạ Xuân Hồng thật sự không đành lòng: “Dịch Hối, anh đừng như vậy, người tốt như anh, thế gian này còn rất nhiều người con gái tốt dành cho anh...”

“Câm mồm!” Dịch Hối nổi giận đánh gãy lời cô, “Tạ Xuân Hồng, em điên rồi!”

Anh vốn tưởng rằng cô sẽ một mực phủ nhận, ít nhất là cho anh một lời giải thích, nhưng càng nói cô càng muốn tìm cho anh một người con gái khác, chẳng lẽ sự妒 đàng của cô đối với anh trong những ngày qua đều là giả sao?

“Vì một người đàn ông đã có gia đình, em mặc nhiên làm cho mình lâm vào hoàn cảnh như vậy... Chẳng qua em thích nhà Đường, thích lịch sử nhà Đường, chẳng qua vì anh ta được gọi là Đường Sơ! Tạ Xuân Hồng, anh đối với em thế nào một chút em cũng không nhìn thấy sao? Vẫn nói là... Em chỉ là bởi vì cô đơn cho nên mới tùy tiện để anh ở cạnh em?”

Dịch Hồi chỉ trích khiến cho Tạ Xuân Hồng vô cùng đau khổ, nhưng cô vẫn không một chút phản bác lại.

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn cô chăm chú, ánh mắt dần dần trở nên giận dữ, không cam lòng, châm biếm... Thậm chí là thương tâm.

Tạ Xuân Hồng không thể chấp nhận được ánh mắt như vậy, cúi đầu nhỏ giọng nói xin lỗi: “Rất xin lỗi...”

Trong đầu Dịch Hồi nổ “Ầm” một tiếng, giống như bị một cú đánh thật mạnh, lại giống như một cái gì đó đang sụp đổ.

Đúng là nực cười, anh lúc nào cũng cho là mình đúng, còn tưởng rằng tối qua anh đã thành công tiến được vào nội tâm của Xuân Hồng, còn tự đắc ảo tưởng sẽ cùng cô kết hôn... Anh nghĩ đến mình đã cố gắng lâu như vậy, bất kể như thế nào cũng không một chút thay lòng.

Anh suy nghĩ đến sự kết thúc, nhưng đúng là không thể kết thúc vì từ trước tới bây giờ giữa hai người chưa bao giờ có sự bắt đầu.

“Anh nghĩ em chính là thiếu cảm giác an toàn, cho nên không dám để người khác dễ dàng tiếp cận, không dám yêu, không hiểu về tình yêu... Nhưng sự thật không phải, em không cho người khác tiếp cận em, ngoài anh ta ra em không thương bất kỳ người đàn ông nào khác... Tạ Xuân Hồng, anh đã đặt hy vọng vào em rất nhiều... Em cũng thật là tài giỏi!”

Trong nháy mắt Dịch Hồi khôi phục lại sắc mặt lạnh lùng, giọng nói đều đều không cảm xúc, sau đó kiên quyết xoay người rời đi.

Tạ Xuân Hồng đứng một mình với đầu óc trống rỗng trên cầu không biết bao lâu, mùa đông giá rét lùa gió chui vào cổ áo cô, tay chân cô đã sớm lạnh như băng, lại hoàn toàn mất cảm giác, chết lặng đứng nơi đó.

Tạ Xuân Hồng về đến nhà, không khí trong nhà phả vào mặt cô khiến cô liên tục hắt hơi mấy cái liên.

Tạ Văn không thấy Dịch Hồi cùng về, lòng tràn đầy nghi ngờ hỏi: “Dịch Hồi đâu? Hai đứa không đi cùng nhau à?”

Tạ Xuân Hồng xoa xoa mũi, mơ hồ trả lời không rõ ràng: “À, anh ấy có việc gấp, cho nên về thành phố trước rồi.”

Tạ Văn nhíu mày, đột nhiên hỏi: “Hôm nay con gặp thầy Đường?”

Xuân Hồng kinh ngạc, nhưng sắc mặt không thay đổi gật đầu: “Vâng, Thầy ấy cùng chị Tô đi với nhau, còn nhờ con giúp thầy hỏi thăm mẹ.”

Trong ánh mắt Tạ Văn hiện rõ tia hiểu biết, trong lòng than thầm, từ sofa đứng lên nói: “Mẹ đi làm cơm, trước tiên con uống ít nước ấm đi, đừng để bị lạnh.”

Tạ Xuân Hồng không để ý, giành đi xuống bếp trước: “Không sao cả, mẹ nghỉ ngơi đi, con làm cơm!”

Đối với việc Dịch Hồi tự nhiên rời đi, Tạ Văn cũng không hỏi gì thêm nữa.

Đêm giao thừa, Tạ Xuân Hồng hồ hững muốn nhắn tin chúc mừng năm mới gửi đến Đường Sơ, sau đó khi bấm nút gửi lại do dự. Cô đoán lúc này Dịch Hồi chắc vẫn chưa nguôi giận, liên lạc với anh sẽ chỉ làm anh nổi giận thêm mà thôi.

Tạ Xuân Hồng nằm trên giường thờ dài. Như vậy không phải là rất thích hợp sao? Không cần cố sức suy nghĩ xem phải giải thích như thế nào, cứ như vậy mà chấm dứt mối quan hệ vốn từ đầu không nên dây dưa...

Năm mới cứ như vậy bình yên trôi qua, Tạ Xuân Hồng vốn muốn ở nhà lánh nạn thêm vài ngày, lại sợ mẹ lo lắng nên đành phải thu thập hành lý quay về thành phố N.

Khu nhà trọ cô thuê ở thành phố N nằm ngay đường lớn, xe cộ qua lại rất nhiều, cho nên chỉ trong thời gian ngắn mà bụi đã đóng thành lớp, Tạ Xuân Hồng mất cả ngày mới quét dọn sạch sẽ được.

Sự lạnh lẽo trong lòng khiến cho cô cảm thấy phiền muộn chết đi được, vì thế cô mang theo đặc sản ở quê hẹn Phương Tinh ra ngoài.

Phương Tinh vừa thấy cô liền bộc phát sự vui mừng, vội vã đứng lên mở túi đồ ăn to cô mang tới.

Tạ Xuân Hồng không nói gì cô ăn ngấu ngiến, tò mò hỏi: “Ông xã mặt đen nhà cậu không cho cậu ăn à? Bỏ đói cậu thành ra như thế này sao?”

Phương Tinh khó khăn nuốt một đồng thức ăn trong miệng xuống, uống hơn nửa ly nước cho thấm giọng nói: “Không phải... Ấy da, mẹ chồng mình không biết suy nghĩ gì, dịp mừng năm mới không biết trụng bùa gì, chuyên tâm nghiên cứu những loại thức ăn kỳ lạ buộc mình phải ăn... Mình thật sự không chịu nổi mới bảo dạ dày không được khỏe, thật sự cái gì cũng nuốt không vô!”

Tạ Xuân Hồng cười không ngừng: “Người đàn ông của cậu đã làm gì đầu độc mẹ của mình thế?”

Phương Tinh bắt đầu dĩa tay: “Anh ấy cũng không có biện pháp gì, ba chồng mình không biết nói gì mà làm cho mẹ chồng mình ở luôn nhà mình, hiện tại Lục Hân cũng không còn cách nào khác.”

Phương Tinh ăn uống no nê, thoải mái thờ dài, đến bây giờ mới nhớ đến chuyện chính.

“Đúng rồi, mình nghe mẹ nói Dịch Hồi sẽ đem bạn gái về rằm, vốn chuẩn bị cùng cô ấy đón năm mới ở nhà, sau lại không biết vì sao cả Dịch Hồi cũng không về nhà đón tết... Mình đã nghĩ bạn gái không phải chính là cậu ư? Sao lại như thế?”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu uống nước, không chút chú tâm nói: “Cái gì mà sao lại như thế, căn bản là cái gì cũng không đúng đó.”

“Thôi đi!” Phương Tinh mất kiên nhẫn nói, “Mình thân với cậu và Dịch Hồi như vậy, cậu đừng gạt mình! Cậu không biết chứ, trong suốt dịp tết âm lịch Dịch Hồi mặt mày đen thui, ai gặp cũng phải e dè. Anh ấy trưng ra bộ mặt thối đó, chắc chắn, quả thật có thể đuổi được cả ma quỷ, dân chúng kêu than trong vòng cả trăm mét!”

Tạ Xuân Hồng nhất thời cảm thấy cổ họng khô rát nuốt xuống có chút khó khăn, mỉm cười gượng gạo: “Cũng không còn gì cả, cùng lắm thì... Mình và anh ấy đã chia tay.”

“Nhanh như vậy sao? Là ai chia tay trước, cậu vứt bỏ anh ấy à?”

Tạ Xuân Hồng do dự một chút rồi gật gật đầu, chia tay chắc chắn nguyên nhân là ở cô.

Ánh mắt Phương Tinh nhìn cô chỉ có thể dùng một từ kinh khủng để diễn tả.

“Xuân Hồng, cậu thật là, Dịch Hồi tất nhiên không bao giờ tiêu diệt cậu!”

Tạ Xuân Hồng giờ giọng xem thường: “Bây giờ là xã hội pháp trị, kẻ giết người sẽ bị trừng trị! Còn có... mình hiện tại đang rất lo lắng, cậu nói xem mình có nên tiếp tục làm việc ở Dịch Thị nữa hay không?”

Phương Tinh thờ dài: “Đối với hiểu biết của mình về Dịch Hồi, anh ấy sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, cậu có trốn cũng không thoát, hơn nữa công ra công, tư ra tư, cậu cần công việc này, vậy thì cứ mặc kệ anh ấy đi.”

Tạ Xuân Hồng tức giận nói: “Cậu không phải không biết là mình đi cửa sau chứ?”

“Thế thì sao? Dịch Hồi cho dù có cãi nhau với cậu, nhưng chính vì để thể hiện chính mình rộng lượng, anh ấy tuyệt đối sẽ giữ cậu lại!”

Phương Tinh còn chưa nói đến ý chính, Dịch Hồi sẽ từ chối để cô ấy thôi việc, anh ấy sẽ giữ cô lại rồi từ từ trả thù.

Tạ Xuân Hồng nằm dài lên bàn, mệt mỏi nói: “Được rồi, mình sẽ không từ chức, bất quá thì mình vẫn cảm thấy xấu hổ.... Bằng không, mình sẽ tìm ra cái gì không thích hợp trong công việc được không?”

Tạ Xuân Hồng không biết được rằng Phương Tinh sau khi tạm biệt cô liền lập tức gọi điện cho Dịch Hồi.

“Anh và Xuân Hồng đã chia tay?”

Phương Tinh hỏi thẳng, còn Dịch Hồi thì hừ lạnh một tiếng.

“Ai nói chia tay? Còn nữa, chuyện của bọn anh không cần em quan tâm!”

Phương Tinh không để ý tới anh, tà ác nói: “Vậy là tốt rồi, em có lòng tốt nhắc nhở anh, trợ lý của anh đang nhanh chóng muốn đổi chỗ, nếu anh không có biện pháp nào ngăn chặn thì xem ra nhân tài của Dịch Thị đang rời đi!”

Dịch Hồi trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi hỏi: “Nói đi, em muốn cái gì?”

Phương Tinh cười ha ha: “Cũng không có gì to tát, gần đây mẹ chồng rất thích ở nhà em, em nghĩ anh cùng Lục Hân hợp tác không có hạng mục nào ra nước ngoài khảo sát sao, em đề nghị anh nâng cao phúc lợi một chút, bằng không làm cho Lục Hân tự nguyện đi nước ngoài, thuận tiện cùng người nhà du lịch miễn phí một chuyến...”

“Vé máy bay đi Đức công tác ngày mai sẽ được đưa đến cho Lục Hân.”

Hôm qua vốn là ngày Tạ Xuân Hồng nên đến công ty trả phép, nhưng cô chập chạp không đi.

Từ câu nói đầy phần nộ không cam tâm của Dịch Hồi vẫn vang rõ trong đầu cô, đối với một người đàn ông kiêu ngạo như anh, chuyện bị cô lừa dối là tuyệt đối không thể tha thứ, điều này làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ khi xuất hiện trước mặt anh.

Tạ Xuân Hồng thật sự rất thích công việc ở Dịch Thị, môi trường tốt, công việc thoải mái, đãi ngộ cao, thật sự rất khó tìm được công việc nào như thế.

Tạ Xuân Hồng đang ở trong chuyên mục tuyển dụng của trang web Thượng Hải để lục tìm tin tức, đột nhiên di động kêu lên báo có tin nhắn vừa được gửi vào.

Tất nhiên là của Dịch Hòì gửi đến!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Hôm qua vốn là ngày Tạ Xuân Hồng nên đến công ty trả phép, nhưng cô chập chạp không đi.

Từ câu nói đầy phần nộ không cam tâm của Dịch Hòì vẫn vang rõ trong đầu cô, đối với một người đàn ông kiêu ngạo như anh, chuyện bị cô lừa dối là tuyệt đối không thể tha thứ, điều này làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ khi xuất hiện trước mặt anh.

Tạ Xuân Hồng thật sự rất thích công việc ở Dịch Thị, môi trường tốt, công việc thoải mái, đãi ngộ cao, thật sự rất khó tìm được công việc nào như thế.

Tạ Xuân Hồng đang ở trong chuyên mục tuyển dụng của trang web Thượng Hải để lục tìm tin tức, đột nhiên di động kêu lên báo có tin nhắn vừa được gửi vào.

Tất nhiên là của Dịch Hòì gửi đến!

Tạ Xuân Hồng quả thật có chút không dám tin, Dịch Hòì từ trước đến giờ làm việc rất chú trọng năng suất, có chuyện gì nhất định sẽ gọi điện thoại nói thẳng, tuyệt đối sẽ không sử dụng tin nhắn nhảm chán như thế này.

Xuân Hồng thật sự không thể tưởng tượng ra bộ dáng cau mày không kiên nhẫn bấm từng chữ soạn tin nhắn của anh.

Nội dung tin nhắn ngắn một cách kỳ quái, nói đúng hơn là không có nội dung, một tin nhắn trống rỗng.

Tạ Xuân Hồng đang buồn bực không hiểu Dịch Hòì có ý gì khi gửi một tin nhắn trống không, di động của cô lại vang lên.

Vẫn là tin nhắn, chỉ có ba chữ “Gửi sai rồi, ngay cả chấm câu cũng không có.

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, thoáng suy nghĩ một chút, liền bật cười một tiếng “hì hì”.

Dịch Hòì đang họp, bắt đầu lấy điện thoại ra nghịch, làm nhân viên đang báo cáo cũng liên tục toát mồ hôi lạnh, nói cũng lấp bắp.

Mấy ngày nay Dịch Tổng càng lúc càng u ám, không khí lạnh tràn ngập toàn bộ công ty, mỗi ngày đều có người vì đủ các loại nguyên nhân mà bị mắng tới tấp mặt mũi.

Cho nên cuộc họp lần này, sắc mặt của Dịch Tổng vẫn u ám như mây đen bao phủ, đều không khỏi cúi đầu nom nóp lo sợ, sợ không cẩn thận thì lập tức trở thành vật hy sinh.

Dịch Hòì thấy tin nhắn Tạ Xuân Hồng gửi tới, khuôn mặt từ từ giãn ra, tuy rằng chỉ có ba chữ “Không sao đâu”, nhưng vẫn chứng minh rằng cô tình nguyện để ý đến anh.

Dịch Hòì không chú tâm nhìn lướt qua mọi người, tiếp tục nhắn: “Anh vẫn chưa nói lời xin lỗi!”

Tạ Xuân Hồng vừa nhìn thấy liền rất vui, cười đến mức phải dựa vào mặt bàn, nửa ngày mới chậm chậm trả lời: “Anh như vậy là thế nào đấy ... ngại thơ đáng yêu! Cái này là làm bộ gửi đi tin nhắn sai cho người cần liên hệ, sau đó lại xin lỗi để thu hút sự chú ý của người ta. Em không chơi nữa.”

Dịch Hòì nhận được tin nhắn vào lúc đang uống nước, thiếu chút nữa là phun ra, bị mọi người nhìn thấy nên thẹn quá hóa thành giận, ho khù khụ nửa ngày, không bận tâm trong phòng họp có rất nhiều người tiếp tục quay lại nghịch điện thoại tiếp, liền lúc đó di động lại vang lên.

“Cùng lắm Em thích!”

Em thích, em thích...

Chỉ có ba chữ đơn giản mà làm cho anh ngây ngẩn cả người, xung quanh bất chợt như không còn ai tồn tại, chỉ duy nhất tồn tại chữ “Em thích” kia mà thôi.

Điều đó có phải là cô ấy thật ra cũng rất thích con người của anh hay không?

Trái tim Dịch Hồi giống như bị cái gì đó đánh trúng, không đau, nhưng lại chấn động tê dại. Giống như đang hứng hực lửa giận thì bị dội một gáo nước lạnh làm cho tắt ngấm, chỉ còn sót lại trong lòng sự vui mừng khôn tả.

Mọi người trong phòng họp nhìn sắc mặt của Dịch Tổng cao cao tại thượng đang tan mây tạnh mưa, khuôn mặt khó coi tự nhiên chuyển thành ôn hòa, ánh mắt lạnh lùng mang theo tràn đầy ý cười, thậm chí còn có một tia.... Dịu dàng?

Được rồi, Dịch Tổng làm sao có thể sẽ dịu dàng, rất kỳ lạ!

Dịch Hồi thoáng thấy mọi người trong phòng thờ phào nhẹ nhõm, nhất thời lại trưng ra ánh mắt lạnh lùng.

“Đã nói xong? Nói cái gì lộn xộn lung tung? Các người rốt cuộc có làm tốt được trường hợp này hay không?” Dịch Hồi lạnh lùng nói, không chút khách khí nể nang: “Trở về nghĩ sao để làm báo cáo này cho thật nhanh, không viết xong không được tan ca! Tan họp!”

Không khí lặng ngắt như tờ, Boss lớn đã ra đi một lúc lâu, mọi người mới nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng họp.

Tạ Xuân Hồng cũng không biết tại sao mình lại gọi đi tin nhắn như vậy, vốn nghĩ rằng chuyện tình cảm này đi đến như thế này mới hợp lý, kết quả không nghĩ lại tiếp tục dây dưa cùng nhau.

Vẫn là nói.... Đối với Dịch Hồi, cô như vậy có phải là quá nhẫn tâm hay không?

Dịch Hồi vội vã về đến văn phòng liền trực tiếp bấm điện thoại, ho một tiếng, làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì lớn, mời cô đi ăn cơm.

Xuân Hồng lười đi ra ngoài, muốn trực tiếp từ chối thì cảm thấy có phần quá đáng, hơn nữa trong lòng cô còn mang nhiều áy náy, liền chủ động đề nghị ở nhà nấu cơm.

Dịch Hồi tự nhiên càng thêm vui mừng.

Tạ Xuân Hồng đi xuống siêu thị mua chút đồ ăn, trở về bắt tay vào nấu bếp.

Dịch Hồi đến lúc cô còn đang nấu canh, nghe mùi đồ ăn thơm lừng, Dịch Hồi cảm thấy mấy ngày ảm ức vừa qua đều trở thành hư không, nhìn cô trong bếp thành thực đi lại bỏ vào nồi thứ này nêm thêm thứ kia, đột nhiên anh nở nụ cười.

“Anh cười cái gì?”

Dịch Hồi đến đứng sau lưng cô, từ phía sau lưng vòng tay ôm eo cô, dựa cằm lên bả vai của cô nói: “Trước kia anh vẫn nghĩ rằng em không biết nấu ăn, cho nên dễ dàng bị đối phương không nấu ăn...”

Tạ Xuân Hồng cự quạ không thoải mái, những điều thân mật nhất của tình nhân họ đều đã trải qua, hiện tại nếu cố ý đẩy anh ra thì quả là giả tạo nên cứ để mặc cho anh ôm lấy cô.

“Trước kia mẹ em làm việc rất cực khổ, khi đó em ngay cả lau bàn cũng phải đứng trên ghế mới với tới... Em tham gia học nấu ăn rất sớm, nhưng biết nấu ăn là một chuyện, thích nấu ăn lại là chuyện khác, em ăn uống hơi kén chọn, khẩu vị thường xuyên không tốt, vốn là cảm thấy đói bụng nhưng chưa ăn nhiều đã no rồi, ăn uống rất ít.”

Cánh tay Dịch Hồi quanh eo cô siết chặt, nhỏ giọng nói vào tai cô: “Về sau anh sẽ nấu cơm cho em ăn.”

Hơi thở nóng ấm phả vào lỗ tai làm ngứa ngáy, Tạ Xuân Hồng không được tự nhiên muốn quay đầu né tránh, Dịch Hồi vươn tay nắm cằm cô.

“Dừng tay..... dừng.....”

Dịch Hồi không cho cô có cơ hội nói, chặt chẽ hôn lên môi cô, đặt lên đó bao nhiêu lưu luyến thâm tình, đầu lưỡi cẩn thận bên bờ môi qua mỗi tác động trong miệng cô, dịu dàng mà cũng không kém phần bá đạo, cực kỳ giống cách thức theo đuổi cô của Dịch Hồi, cứ dần dần lấn át không cho cơ hội từ chối, thậm chí đồng thời cũng không quên dùng một chút ảm áp xâm chiếm trái tim đối phương, làm cho cô mê muội trong đó, không thể thoát ra được.

Tạ Xuân Hồng bị hôn đến choáng váng, hai tay chống lên bàn ăn, chậm rãi đáp trả lại anh.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe tiếng nước sôi ùn ùc, Tạ Xuân Hồng giật mình, dùng sức đẩy Dịch Hồi ra.

“Áy da, canh của em!”

Do Dịch Hồi trong bếp quấy rầy, hương vị của nồi canh rất không được tự nhiên, Tạ Xuân Hồng mất mặt trừng mắt nhìn khuôn mặt thỏa mãn của người đàn ông đang ngồi ăn trước mặt, không khỏi cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

Trong mắt người khác Dịch Hồi luôn giữ dáng vẻ cao cao tại thượng, lạnh nhạt cố chấp, kiên định vô tình, ở trước mặt cô lại dỡ bỏ mặt đó xuống, thậm chí còn trưng ra những hành động vô cùng ngây thơ.

Dịch Hồi làm cô mất hứng, ngoan ngoãn nâng chén canh lớn chậm rãi uống.

Tạ Xuân Hồng thở dài: “Đừng miễn cưỡng, uống không được thì đừng uống!”

Dịch Hồi cười cười: “Em cố ý hầm canh cho anh, anh không thể phụ tấm lòng em được.”

Sau khi ăn uống no nê, Dịch Hồi đứng lên thu dọn chén bát, Xuân Hồng cũng có thói quen để anh làm việc này, mang hoa quả chen chúc vào phòng bếp đứng rửa.

Dịch Hồi đứng rửa chén bên cạnh nghiêng mặt tỉ mỉ quan sát cô.

Tạ Xuân Hồng bị cái nhìn bí hiểm của anh làm cho trong lòng cảm thấy sợ hãi, tức giận hỏi: “Anh nhìn em gì chứ?”

Trong ánh mắt Dịch Hồi đột nhiên có chút cảm xúc lóe lên, lập tức dịu dàng cười rộ lên: “Anh cảm thấy chúng ta giống như một đôi vợ chồng.”

Xuân Hồng cười gượng hai tiếng, vội càng rửa sạch hoa quả chạy thoát ra ngoài.

Tìm đập nhanh hơn, Tạ Xuân Hồng đưa tay sờ sờ trái tim, nhất định là trong phòng bếp không gian nhỏ nên thiếu dưỡng khí.

Dịch Hồi rửa tay lau khô rồi đi ra, tự đắc ngồi xuống xem ca nhạc phát ra từ TV.

Tạ Xuân Hồng làm cả đồng thức ăn nên hơi mệt, đá đá vào chân anh hỏi: “Anh chừng nào đi, em mệt rồi?”

Dịch Hồi không hề thay đổi sắc mặt nói: “Trễ rồi, hôm nay anh không về.”

Tạ Xuân Hồng khinh bỉ nhìn lên cái đồng hồ to treo trên tường: “Mới có tám giờ, còn sớm!”

Dịch Hồi căn bản không để ý tới lời đũa khách của cô, đứng lên hắt xì một cái, đi về phía phòng tắm nói: “Anh mệt mỏi, đi tắm trước đây.”

Xuân Hồng bất đắc dĩ thời dài, quả nhiên thật không dễ dàng gì mà cắt đứt.

(Ở đây tính lược xxxxx từ) - _ -

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Dừng Sự Ấm Áp Từng Bước Tiếp Cận

Dịch Hồi làm việc quả nhiên là nhanh chóng và hiệu quả, sáng sớm hôm say đã gọi điện tìm người đến chuyển nhà.

Tạ Xuân Hồng chẳng nói chẳng rằng cười lấy điện thoại của anh: “Em sẽ tự chuyển đồ đạc qua, cũng không có gì nhiều, anh cũng cần huy động nhiều người vậy!”

Dịch Hồi suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý: “Cũng đúng, bên đó cái gì cũng có, nếu thiếu thì sẽ mua thêm, mấy thứ ở đây chắc cũng không dùng đến!”

Tạ Xuân Hồng cũng nghĩ vậy, cô căn bản là chưa tính đến việc sống lâu dài cùng Dịch Hồi, cho nên liền thu thập ít đồ đạc mang đi.

Tạ Xuân Hồng hướng dẫn Dịch Hồi giúp cô dùng vải trùm tất cả vật dụng trong nhà, tránh bám bụi lại dẫn tới sự nghi ngờ của Dịch Hồi.

“Em định giữ phòng này lại để quay về?”

Tạ Xuân Hồng khó hiểu nhìn anh: “Về thì làm sao? Em muốn là khi quay về còn có chỗ ở...”

“Ý em là gì?” Dịch Hồi bình tĩnh hỏi: “Em nghĩ rằng em và anh chuyển tới chỗ anh là chuyện giỡn à? Anh muốn em ở cùng với anh lâu dài!”

Tạ Xuân Hồng ngáp ngừng không biết giải thích thế nào, cô cố tình hiểu lầm ý của Dịch Hồi, chính là để cho mình một con đường lui, bởi vì ngay cả chính cô cũng không xác định hai người có thể ở cùng với nhau được bao lâu.

“Em đã trả trước nửa năm tiền thuê nhà, vẫn chưa hết hạn, chủ nhà không trả tiền lại!”

Sắc mặt Dịch Hồi có phần dịu đi, trầm giọng nói: “Anh hỗ trợ em tiền thuê nhà.”

“Không cần, em không phải thuê phòng của anh!”

Tạ Xuân Hồng thở dài: “Dịch Hối, anh cũng biết em luôn có cảm giác không an toàn...”

Dịch Hối yên lặng nhìn cô, ánh mắt u buồn, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Anh nghĩ rằng... anh đã làm đủ tốt để em có thể cảm thấy an toàn mà ở cạnh bên anh...”

Xuân Hồng nhìn anh đang tỏ ra tự giễu và thất bại, không khỏi có chút mềm lòng.

“Đừng như vậy, anh đã làm quá nhiều rồi.... Em chịu thua rồi!”

Ánh mắt Dịch Hối bỗng nhiên rạng rỡ, xoay người nhìn đi chỗ khác che dấu nụ cười đắc ý.

Tạ Xuân Hồng có chút bức mình, càng ngày càng cảm thấy mình giống như cây Hồng Hạnh leo tường, chịu thua anh rất nhiều lần.

Tạ Xuân Hồng nếu như đã quyết định trả lại phòng trọ, tất nhiên sẽ phải có rất nhiều đồ sẽ được chuyển đi, vì vậy cái kệ sách kia chính là một vật to lớn cần di chuyển.

Dịch Hối nhìn Tạ Xuân Hồng chuẩn bị gói ghém sách đóng gói, trong lòng bỗng nảy ra ý muốn vứt bỏ toàn bộ sách liên quan đến Đường triều.

Tạ Xuân Hồng đối với loại tính trẻ con này của anh chỉ thấy buồn cười chứ không hề tức giận, cố ý mang một cuốn đặt lên trên người anh.

Dịch Hối mang về mặt cảm ghét đá văng cuốn sách, hận không thể dùng cả hai chân dẫm đạp lên, tức giận nói: “Mang theo nhiều sách như vậy để làm gì? Em muốn sách gì anh sẽ mua cho em, những thứ này hãy ném đi!”

Tạ Xuân Hồng rốt cục không nhịn được mà cười thành tiếng: “Dịch Hối, anh thật là ngây thơ, người lớn như vậy mà đi tính toán với mấy cuốn sách à?”

Dịch Hối tối sầm mặt, đột nhiên động tay kéo cô lại gần, hung hăng cắn cô một cái.

“Như thế nào? Xem anh ghen em thật thích thú hả?”

Tạ Xuân Hồng sờ sờ lên miệng vừa bị cắn đau, cười cười gật đầu: “Vâng, có chút thú vị, rất thỏa mãn lòng hư vinh phụ nữ của em...”

Dịch Hối đột nhiên cười xấu xa ghé sát vào cô: “Có muốn anh thỏa mãn em chút nữa không?”

Nói xong không đợi Xuân Hồng phản ứng, anh đỡ gáy cô hôn xuống.

Tạ Xuân Hồng thở hồng hộc đẩy anh ra, tức giận sai khiến hắn: “Thu dọn đồ đạc đi!”

Dịch Hối vô cùng kiêu ngạo cười rộ lên: “Được, chỗ anh cái gì cũng có, chỉ mang theo một mình em là tốt rồi.”

Tạ Xuân Hồng không để ý tới anh, đem rất nhiều đồ đạc rất tốt chuẩn bị đưa lại cho chủ nhà.

Dịch Hối thuận tay lấy một cuốn sách lơ đãng lật lật vài trang, đột nhiên từ bên trong rơi ra một tấm thẻ dấu trang.

Hoa văn trên thẻ trang nhã, mặt trên lại buộc dây màu hồng, thẻ dấu trang đã hơi cũ, có thể thấy được đã có từ nhiều năm rồi.

Dịch Hối lật mặt sau, phía sau tấm thẻ có viết hai câu bằng mực đen.

“Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông, vô nại triều lại hàn vũ văn lai phong.”

(Rừng Xuân Hồng tàn úa, quá vội vàng, bắt đắc dĩ đắm mình trong mưa lạnh gió khuya)

Tất nhiên là chữ viết bình thường nhỏ, chẳng qua là nét chữ bộc lộ nỗi niềm hoang vắng, tinh tế như chủ nhân của nó.

Trong lòng Dịch Hối đột nhiên nảy lên một sự khổ sở không rõ ràng, không biết dòng chữ này làm anh xúc động, hoặc là đau lòng cho người phụ nữ cô độc đã viết xuống những dòng này.

Tạ Xuân Hồng thấy Dịch Hối nửa ngày không động tĩnh gì, tò mò nhìn lên hỏi: “Anh đang xem cái gì vậy?”

Dịch Hối vội vàng che dấu cảm giác kỳ quái trong lòng, miễn cưỡng cười lắc lắc quyển sách trên tay: “Lâm hoa tàn Xuân Hồng, tên của em có ý nghĩa như vậy à? Thật là đẹp như tranh như thơ.”

Tạ Xuân Hồng căng thẳng, xem như không có gì tiện tay rút thẻ dấu trang đặt lại trong sách: “Có lẽ vậy, em trước kia vẫn cảm thấy tên này rất quê mùa.”

Dịch Hối trêu chọc nói: “Anh còn tưởng tên em được lấy từ trong các tích Liêu Trai nữa đấy!”

“Như thế nào?”

“Chuyện xưa của Tiểu Tạ, Tổng Từ quả nhiên đứng đắn hơn một chút so với đám nữ quý!”

Tạ Xuân Hồng liếc trắng mắt: “Vậy anh phải cẩn thận nữ quý là em đây, ngày nào đó sẽ hút khô máu của anh!”

Dịch Hồi không nói, thích thú nhìn cô.

Tạ Xuân Hồng ngẩn người một lúc mới phản ứng, thẹn quá hóa giận trừng mắt liếc anh một cái.

Dịch Hồi càng cười to, cúi đầu ghé vào tai cô nói: “Em thử xem xem có thể hút khô máu anh hay không? Cơ thể của anh rất tốt....”

“Không biết xấu hổ!” Tạ Xuân Hồng giận dữ, đẩy anh một cái chạy vào trong phòng.

Dịch Hồi thu lại nụ cười, nhìn bóng lưng cô, khẽ thở dài một cái.

Dịch Hồi không ở tại nhà cũ của Dịch Gia, mà mua nhà ở một khu biệt thự tư nhân có khuôn viên thanh nhã xinh đẹp, tuy không lớn nhưng hết sức thoải mái. Tường trong nhà được sơn màu vàng làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp, thêm vào đèn trang trí tinh xảo nhưng không xa hoa tạo cho người ở cảm giác rất tình cảm, có thể thấy bố trí trong nhà đơn giản trang nhã.

Tạ Xuân Hồng nhìn khung cảnh mình sẽ sống trong tương lai cảm thấy rất hài lòng.

Dịch Hồi giúp cô đem hành lý vào nhà, sau đó rót cho cô ly nước cười nói: “Tạm thời ở nơi này đi, phòng ốc không được lớn, anh ở Dịch Gia cảm thấy không được thoải mái, không thích ở nơi to lớn, cho nên đã mua căn nhà này.”

Tạ Xuân Hồng ngồi trên sofa, nhìn quanh một lượt: “Tốt lắm, em rất thích chỗ này!”

Uống hết ly nước, nghỉ ngơi một lát, Dịch Hồi đem hành lý của cô vào phòng ngủ, sau đó lấy quần áo của cô treo vào tủ quần áo.

Như vậy coi như đường đường chính chính về ở chung một nhà?

“Dịch Hồi, em cảm thấy chúng ta ở chung như vậy thật sự không được thoải mái”

Tạ Xuân Hồng trong lòng cảm thán, quả nhiên ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của chính mình, cô ở một mình nhiều năm như vậy, ở nhà mình muốn làm gì thì làm, không cần kiêng dè người khác thật là tự do.

“Tại sao? Em không cần khách sáo, đây cũng là nhà của em mà!”

Nhà sao....

Tạ Xuân Hồng cười cười không nói gì.

Nhà tốt như vậy là có thật, Dịch Hồi đem hết thủ đoạn làm cho cô chuyển về đây ở cùng, chính là bởi vì muốn cho cô có được cuộc sống yên ổn sao?

Ay da, Dịch Hồi, anh cũng thật là nắm bắt được nhược điểm của người khác, biết rõ rằng sự ấm áp có tồn tại, với cô mà nói đó là điểm yếu trí mạng, lại còn muốn dùng điều ấm áp đó bao vây cô.

“Nếu em cảm thấy hai người sống với nhau lạnh lẽo, bằng không... chúng ta sinh một đứa bé đi?” Dịch Hồi ôm cô cười nói

Tạ Xuân Hồng đẩy anh ngồi trở lại ghế sofa: “Trẻ con rất nhiều phiền toái, không bằng nuôi thú cưng, như vậy không phải mang nhiều trách nhiệm.”

Dịch Hồi suy nghĩ rồi gật gù đầu: “Không sai, vậy nuôi mèo đi, em với mèo rất giống nhau!”

“Tại sao em lại giống mèo?”

“Không nhớ rõ đã đọc được ở đâu đó, mèo rất giống như người, kiêu ngạo trầm lặng, luôn cẩn thận đề phòng người khác, sẽ không dễ dàng cho người ta tới gần, dù có ngàn vạn yêu thương cũng vẫn như cũ không tin tưởng đối phương, nói không chừng có khi sẽ vượn móng vuốt cong người một chút....”

Tạ Xuân Hồng liếc mắt nhìn anh: “Anh đang mỉa em?”

Dịch Hồi nắm bả vai cô cười lấy lòng: “Làm sao có thể, anh khen em và mèo giống nhau, rất đáng yêu quyến rũ!”

“Hừ!” Tạ Xuân Hồng cười lạnh, “Đáng tiếc, em thích chó hơn, Dịch tiểu tướng quân thật ra rất oai phong凛冽 như Đại Cẩu!”

Dịch Hồi nghe thấy mấy lời này cảm thấy không có gì đặc biệt.

Xuân Hồng tiếp tục nói: “Hơn nữa là giống chó Ngao Napoleon chưa thuần hóa, đặc biệt hung bạo!”

Dịch Hồi dờ khóc dờ cười nhìn cô: “Ý em không muốn nói anh hung tàn, em muốn mắng anh là xấu xa, bộ dạng giống như cún thật khó coi đúng không?”

Em xác định là muốn nuôi?”

Tạ Xuân Hồng khoát tay: “Có một mình anh trông nhà là đủ rồi, không cần thêm một con nữa, e là các người đồng loại với nhau mỗi ngày lại cắn nhau!”

“Em dám!” Dịch Hồi cười bỏ nhào về phía cô, đề cô xuống hung hăng hôn lên môi cô.

Cuộc sống ở chung cũng không có nhiều phức tạp như tưởng tượng, Dịch Hồi đúng là một đàn ông tri kỷ, mọi chuyện đều vì Xuân Hồng mà suy nghĩ, dốc hết toàn lực cốt chỉ để làm cô cảm thấy thoải mái.

Tạ Xuân Hồng đột nhiên nhớ tới công việc ở Dịch Thị, bất ngờ có người nuôi ăn, khiến cho cô cảm thấy công việc rất thú vị, không còn phải suy nghĩ lung tung nữa.

Vừa ngồi vào vị trí, Đan liền xông đến, qua năm mới tất nhiên kiểu tóc cũng phải mới, mái tóc dài được nhuộm thành màu nâu, làm cho anh ta càng thêm vẻ phóng khoáng vô cùng.

“Xuân Hồng, em cuối cùng cũng trở lại, tất cả chúng tôi đều nhớ em muốn chết!”

Tạ Xuân Hồng chống cằm nhìn anh: “Phải không? Em không biết chúng ta lại duyên phận tốt đến vậy?”

Dan cười tủm tỉm kéo một cái ghế ngồi xuống, ghé vào bàn chống cằm làm ra vẻ thân thiết đáng yêu hỏi: “Em dịu dàng với Dịch Tổng làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao vậy?”

“Ày da, Xuân Hồng, hai chúng ta tốt với nhau như vậy, người Trung Quốc bọn em nói thế nào nhỉ? Gọi là cái gì... Mật?”

“Khuê mật?” Tạ Xuân Hồng khinh thường nhìn anh ta.

“Đúng đúng, chúng ta chính là khuê mật!” Đan cười cười kỳ quái, “Mấy ngày hôm trước em không đi làm, Dịch Tổng mặt mày u ám, mỗi người đều mắng người khác, chúng tôi rất khổ sở, cả ngày bị anh ta giáo huấn, em đi làm rồi thì công ty thật giống mùa xuân trở lại, hoa nở khắp nơi...”

Tạ Xuân Hồng không kiên nhẫn thờ dài: “Anh muốn nói cái gì? Em còn phải làm việc!”

Dan giật lấy văn kiện cô đang cầm trên tay ném sang một bên: “Không vội, không vội, nói chuyện cùng anh trước đã, vì sao hai người cãi nhau, hiện tại đã làm hòa rồi sao?”

Tạ Xuân Hồng bắt đầu nhìn anh ta: “Trẻ con mới cãi nhau, anh cho rằng ai cũng giống như trẻ con ngây thơ nhầm chán sao?”

Dan nhún nhún mày: “Em không chịu nói thì thôi, cuối cùng có một vấn đề em nhất định phải nói cho anh biết... Em và Dịch Tổng ở cùng nhau sao? Anh thấy hai người cùng đi làm!”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên thấy hơi hộp, thôi xong, buổi sáng vội vàng cùng nhau đi vào công ty mà quên tách riêng ra, chuyện này chắc chắn có rất nhiều người nhìn thấy, không biết lời đồn đã truyền đi bao xa và được thêm thắt như thế nào rồi.

“Dịch Tổng không phải là học trưởng của anh sao, vì sao anh không đi hỏi anh ấy? Em vừa mới nhớ ra, Dịch Tổng nhờ em pha cho anh ấy ly cà phê...” Xuân Hồng vội vàng chạy thoát, để lại Đan với vẻ mặt bất bình.

Đáng ghét, cái gì cũng không nói ra còn bỏ đi.

Dan thuận thực bấm điện thoại.

“Vâng, Di Dịch, học trưởng và Xuân Hồng sáng nay cùng đi vào công ty... Đúng vậy... à, con cũng đoán được ra... Yên tâm, con dâu của di không chạy thoát được đâu...”

“Cậu đang làm gì đó?”

Dan sợ tới mới vội vàng giấu biến đi động đi, quay đầu lại thấy Dịch Hồi đang cau mày nhìn anh, vội cười cười lấy lòng: “Không có gì, đang nói chuyện với khách hàng...”

Dịch Hồi rõ ràng là không tin, thừa dịp anh không chú ý đưa tay ra cướp điện thoại, vừa mở nhật ký cuộc gọi thấy cuộc gọi mới nhất lập tức nheo nheo mắt, lộ ra nụ cười kỳ quái.

Dan vừa nhìn thấy nụ cười của anh chân tay liền mềm nhũn, vừa định mở miệng cầu xin tha thứ thì thấy Dịch Hồi cầm đi động đưa lên tai

“Mẹ, là con... Vâng, đúng vậy... Da mặt cô ấy mỏng, nên ngại theo con về nhà... Con biết rồi, có thời gian sẽ cùng cô ấy về nhà thăm mẹ...”

Dịch Hồi cảm thấy thỏa mãn cúp điện thoại, ném trả cho người bên cạnh, cũng không thèm nhìn anh ta một cái đã bỏ đi.

Cứ như vậy, cho dù Xuân Hồng không muốn cùng anh đến nhà họ Dịch gặp người thân, Dịch phu nhân chắc cũng rất nóng lòng không nhận được sẽ

chạy tới xem con dâu tương lai của mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Không Thể Thoát Khỏi Cạm Bẫy Êm Ái

Mẹ Dịch quần nhiên đứng như mong muốn của con trai là không ở nhà để chờ đợi, chạng vạng tối ngày hôm sau đã chạy đến chỗ của Dịch Hồi.

Tạ Xuân Hồng đang ở ban công phơi quần áo, Dịch Hồi ra ngoài mua thức ăn, lúc chuông cửa vang lên Xuân Hồng còn tưởng rằng anh quên mang theo chìa khóa.

“Anh sao lại. . .”

Tạ Xuân Hồng đang nói bỗng im bật, nhìn người phụ nữ trung niên đang mỉm cười đứng trước cửa, nghi ngờ hỏi: “Chào dì, xin hỏi đi tìm ai?”

Mẹ Dịch nhìn từ trên xuống, nhìn từ trái qua, vóc dáng quả thật rất xinh đẹp, đôi mắt trong veo như nước vô cùng quyến rũ, bởi vì ở nhà làm việc nhà, cho nên ăn mặc có hơi tùy tiện, nhìn qua rất ra dáng vợ hiền mẹ tốt con ngoan, vì thế có chút vừa lòng gật đầu: “Dịch Hồi ở cùng con nơi này sao?”

Tạ Xuân Hồng bị ánh mắt kỳ quái của bà quét qua, đã sớm cảm thấy sống lưng nổi gai, lại lễ phép mở miệng: “Vâng, đi tìm anh ấy có việc gì sao? Anh ấy vừa đi ra ngoài?”

“À, không có việc gì, không có việc gì!” Mẹ Dịch khoát tay, sau đó chỉ chỉ vào phòng hỏi: “Con không mời ta vào sao?”

Tạ Xuân Hồng cười xấu hổ, trong lòng cảm thấy vị này thật sự rất kỳ quái, sau đó nghiêng người để cho bà đi vào.

Mẹ Dịch mang theo một cái túi giữ ấm quen thuộc vào trong bếp, sau đó mới trở ra phòng khách ngồi xuống.

Tạ Xuân Hồng bị hành động tự nhiên của bà làm cho há hốc mồm kinh ngạc, không khỏi nhìn bà nhiều lần.

Mẹ Dịch chăm sóc bản thân kỹ lưỡng, sở hữu nhan sắc vô cùng trẻ trung, nhiều năm sống an nhàn sung sướng làm cho bà thập phần tao nhã, tóc búi tỉ mỉ cẩn thận, đằng sau trang phục màu đen dày ấm áp là một dáng vẻ đặc biệt sành sỏi.

“Ta là mẹ của Dịch Hồi, con chính là bạn gái trong truyền thuyết của đứa con không nên thân của ta sao?”

Xuân Hồng tự nhiên toát mồ hôi, nuốt nước miếng, không khỏi cảm thấy may mắn thì vừa rồi mình không có hành động nào thất lễ.

“Xin chào dì, con đi pha trà cho dì!” Tạ Xuân Hồng không biết trả lời thế nào, đành phải chạy trốn thật nhanh, trong lòng mong ngóng Dịch Hồi nhanh chóng trở về, cô cũng không phải là những cô gái dễ dàng làm vừa lòng các bà mẹ. . . Hơn nữa, cô thật sự không biết ứng phó như thế nào đối với trường bối.

Chậm chạp pha trà, cô nghĩ đề bà ấy ngồi một mình trong phòng khách là rất không lễ phép, vì thế vội vàng bung trà cùng một đĩa hoa quả đi ra.

“Mời đi uống trà, đây là hoa quả vừa mới cắt, rất tươi, mời đi nếm thử. . . Dịch Hồi sẽ trở về mau thôi ạ.”

Mẹ Dịch hết sức thích thú bung ly trà của con dâu tương lai lên uống, sau đó vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh ghế sofa nói: “Con còn đứng đó sao? Lại đây ngồi gần ta một lát, con đừng khách trương, ta là người mẹ rất văn minh, hai mẹ con ta cùng nói chuyện.”

Tạ Xuân Hồng nhất quyết ngồi bên dưới bà, đối với người nhiệt tình như bà ấy, một người từ trước tới giờ luôn duy trì khoảng cách với người lạ như cô tạm thời không thích ứng kịp, chỉ biết cười rộ lên: “Dì à, dì thật trẻ trung, con không nghĩ dì là mẹ của Dịch Hồi. . .”

Mẹ Dịch lôi kéo tay nàng, vẻ mặt thân thiết hỏi: “Đứa trẻ ngoan, con tên gì?”

“Tạ Xuân Hồng.”

“À!” Mẹ Dịch nghĩ ngợi: “Tên này nghe thật quen thuộc, con có phải là bạn của Phương Tinh?”

Tạ Xuân Hồng gật gù đầu: “Đúng vậy ạ, con cùng Phương Tinh là bạn học hồi đại học, chung phòng ký túc xá ạ.”

“Ha ha, như vậy rất tốt, con gả vào nhà ta có thể nói thân càng thêm thân, làm chị em danh chính ngôn thuận. . .” Mẹ Dịch thấy như vậy liền rất vừa lòng, bà rất thích tính tình dịu dàng nhu mì của Phương Tinh, nên tin rằng bạn của Phương Tinh chắc chắn phải giống cô ấy, vì thế đối với Xuân Hồng bà rất vừa ý.

Nụ cười trên mặt Tạ Xuân Hồng đột nhiên cứng đờ, máy móc đầy đĩa hoa quả trên bàn: “Đi à, mời đi dùng hoa quả...”

Tiếng ồ khóa chuyển động thật to đã cứu nguy cho Tạ Xuân Hồng, Xuân Hồng lập tức đứng lên đi nhanh về phía cửa, một tay nhận lấy gói to trên tay Dịch Hồi, rồi nhảy mất ra hiệu cho anh.

Dịch Hồi nhíu mày nhìn nàng, sau đó cười hỏi: “Em làm cái gì vậy?”

Tạ Xuân Hồng tức giận trừng mắt liếc anh một cái, quay người không thèm để ý đến anh nữa, hướng về phòng khách nói: “Đi à, Dịch Hồi về đến rồi!”

Dịch Hồi sừng sốt, sắc mặt không hề thay đổi nhìn Mẹ Dịch ngồi trên sô pha, đã biết mà vẫn cố hỏi: “Mẹ, mẹ đến đây làm gì ạ?”

“Ây da, mẹ đến thăm con mình không được sao?” Mẹ Dịch nhìn anh đầy oán trách, “Đứa nhỏ này, ta không đến đây sẽ không gặp được con mặt, lâu như vậy không về thăm nhà, thật uống công ta nuôi con khôn lớn! Có bạn gái cũng không cho ta biết, nếu ta không tự khám phá ra chắc con còn giấu giếm ta!”

Dịch Hồi đến ngồi xuống sô pha, Tạ Xuân Hồng liền thở phào nhẹ nhõm, vừa chuẩn bị mang túi đồ to trốn đi, đã bị Dịch Hồi gọi lại.

“Xuân Hồng, em ngồi chơi với mẹ một lát, anh lên lầu thay đồ đi!”

Tạ Xuân Hồng đành phải trưng ra khuôn mặt tươi cười ngồi trở lại sô pha, bày ra vẻ đoan trang dịu dàng, nhìn thấy trong ánh mắt Mẹ Dịch tràn ngập ý cười bất giác cảm thấy ngồi không vững.

Cũng may Dịch Hồi thay đồ rất nhanh đi xuống, cục diện gượng gạo lập tức bị phá tan.

Mẹ Dịch nhìn bọn họ, cười nói: “Mẹ rất thích cô gái này, hai người các con ngồi chung một chỗ quả thật là rất xứng đôi. Con lớn như vậy chỉ có việc làm được tốt là tìm cho mẹ một đứa con dâu ưng ý.... Không sai, vừa nhìn thấy mẹ biết con trưởng thành rồi.”

Dịch Hồi lười biếng dựa vào ghế sô pha, nghe xong lời này, cười không cười nhìn Tạ Xuân Hồng.

Mặt Xuân Hồng đỏ lên, tự nhiên biết ý tứ của Dịch Hồi, ở nhà Dịch Hồi toàn làm việc nhà, bình thường thức ăn đều do anh nấu.

“Ây da, con mặt nhìn người của con trai mẹ không sai được.” Dịch Hồi không khách khí nói: “Con đã xem trọng, thì mọi người dĩ nhiên sẽ thích.”

Mẹ Dịch cười đến miệng không thể khép, đứa con trai này của bà độc thân nhiều năm như vậy, lạnh lùng như băng, làm cho bà lo lắng đã lâu, nay cuối cùng cũng tìm về cho bà một cô con dâu ưng ý, có thể thấy là đã biết suy nghĩ chín chắn.

“Xuân Hồng, con là người ở đây sao?”

Tạ Xuân Hồng hơi hơi cúi đầu đóng vai vợ bé đáng thương: “Không phải, nhà con ở Nam Phương, một thị trấn nhỏ, có chút lạc hậu.”

Mẹ Dịch dịu dàng nói: “Cũng khó trách, khí hậu Nam Phương quả thật rất tốt, chẳng trách con lại xinh đẹp như thế này.... Trong nhà con còn anh chị em gì nữa không?”

“Mẹ.....” Dịch Hồi vội vàng chặn lời bà, sợ Xuân Hồng cảm thấy khó nói ra chuyện gia đình mình, hơi bất mãn liếc Mẹ Dịch một cái, “Mẹ hỏi nhiều như vậy làm gì? Bạn gái của con đương nhiên là thân nhân rõ ràng!” Mẹ Dịch trừng mắt nhìn anh, rồi lại nhìn về phía Xuân Hồng mỉm cười: “Xuân Hồng con đừng để ý, là ta thuận miệng hỏi một chút, ta tuyệt đối không phải là loại người phong kiến gia trưởng, nhà chúng ta cũng tuyệt đối không quan trọng vấn đề dòng dõi gì đó, con cứ việc yên tâm!”

“Mẹ con chỉ có mình con.” Tạ Xuân Hồng cười cười, trấn an vỗ vỗ vào cánh tay Dịch Hồi: “Không sao mà, đi cũng là quan tâm cho anh thôi.”

“À, con thật là hiểu chuyện, đúng là tri kỷ của Dịch Hồi!”

Mẹ Dịch lời kéo Xuân Hồng ngồi nói chuyện hồi lâu, rất nhanh liền nói về chuyện tình cảm của hai người bọn họ.

“Xuân Hồng, con xem Dịch Hồi cũng không còn nhỏ, các con cũng nên chọn ngày tốt chuẩn bị hôn sự đúng không?”

Tạ Xuân Hồng hoảng sợ, há hốc mồm không nói nên lời.

Dịch Hồi ngồi im lặng bên cạnh, không có chút dấu hiệu nhúng tay vào giải vây cho cô.

Mẹ Dịch suy nghĩ: “Người ta nuôi con gái nhiều năm như vậy, chúng ta không thể tiện tay cướp về nhà, như vậy đi, hai nhà chúng ta cùng gặp mặt ăn một bữa cơm, các con thấy thế nào?”

Tạ Xuân Hồng ngượng ngùng cười nói: “Thật sự xin lỗi, mẹ con hiện tại đang dạy lớp chuẩn bị tốt nghiệp, thời gian này có vẻ việc....”

“Không sao cả, chúng ta có thể đến thăm nhà con!” Mẹ Dịch quay sang con trai: “Dịch Hồi, con thấy thế nào?”

Cuối cùng Dịch Hồi cũng ngẩng đầu lên nhìn Xuân Hồng, cười nói: “Vâng, đúng ạ!”

Tạ Xuân Hồng lên trừng mắt liếc anh một cái, mang ý cảnh báo anh.

Dịch Hồi tiếp tục chậm chạp mở miệng: “Nhưng mà mình cứ tùy tiện viếng thăm nhà người khác là không tốt... Như vậy đi, chờ mẹ Xuân Hồng dọn xong xuôi lớp này rồi chúng ta bàn lại?”

Mẹ Dịch tuy rằng trong lòng có chút không vừa ý, nhưng chuyện tình cảm của thanh niên bà cũng không nên nóng vội, chỉ phải gặt đầu đồng ý.

“Tốt lắm... trời không còn sớm nữa, ta cần phải về.” Mẹ Dịch đứng lên, vỗ vỗ vào tay Xuân Hồng nói: “Ta lâu lắm rồi không nấu canh, nhưng chắc hương vị cũng không đến nỗi tệ, canh vẫn còn nóng hai con mau uống đi.”

“Cám ơn dì!” Tạ Xuân Hồng giúp Mẹ Dịch mặc áo khoát, “Dì à, con tiễn người!”

“Không cần không cần, lái xe đang ở bên ngoài cho ta...” Mẹ Dịch vẫn lời kéo Xuân Hồng không buông tha, “Không có việc gì bận thì hãy thường xuyên đến nhà họ Dịch thăm ta, ta ở một mình rất buồn chán... Dịch Hồi, Xuân Hồng còn chưa tới nhà họ Dịch, con phải nhớ đưa nó về ăn cơm thường xuyên, ông nội con rất muốn trông thấy cháu dâu!”

Dịch Hồi gật đầu: “Vâng ạ.”

“Ta đi đây, các con đừng tiễn, Xuân Hồng nhất định phải đến thăm ta đó!”

“Con sẽ tới, đi đi thông thả!”

Xe chờ Mẹ Dịch vừa đi khỏi, vẻ mặt tươi cười cứng ngắc của Xuân Hồng cũng không còn, lạnh lùng liếc Dịch Hồi một cái, nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, lướt qua anh đi vào trong phòng.

Dịch Hồi biết là không tốt, vội vàng tới trước mặt cô thì thốt: “Anh quả thật không biết tại sao mẹ lại đột nhiên đến đây, ai da, em tức giận cái gì chứ?”

Tạ Xuân Hồng sắc mặt không chút thay đổi tiếp tục phơi quần áo, trong lòng cô thấy mẹ Dịch đến thật là kỳ lạ, nhưng lại không có bất cứ chứng cứ nào chứng minh Dịch Hồi giở trò, nên chỉ có thể một mực im lặng.

Bây giờ tốt rồi, ở chung coi như xong, dù sao thời buổi hiện đại cũng không quá khắt khe chuyện này, nhưng bây giờ người lớn trong nhà cũng đã biết chuyện, nhà họ Dịch biết sự tồn tại của cô, về sau nếu xảy ra mâu thuẫn dẫn tới chia tay, chỉ sợ là rất khó.

“Đừng tức giận nữa, cùng lắm thì em để cho mẹ em đến đây một lần?”

“Để mẹ em tới đây làm gì?” Tạ Xuân Hồng bẽ thau lên, trào phúng nhìn anh: “Em có nói là em giận anh sao? Anh nói nhiều như vậy, giấu đầu lòi đuôi ra rồi đấy ư?”

Dịch Hồi cười khổ, Tạ Xuân Hồng thật là không dễ bắt nạt, không dễ gạt gẫm.

“Mẹ anh đến đây không phải vì lo lắng cho anh sao? Bà vẫn luôn mong anh tìm cho bà một người con dâu hiền lành giống em vậy...”

“Quên đi, em không có hứng thú nghe anh dụ dỗ... Anh vào bếp đem canh ra uống đi!” Tạ Xuân Hồng thu dọn thau xong, quay người đi vào thư phòng.

“Anh sẽ hâm nóng mang cho em một chén!”

Tạ Xuân Hồng vẫn ôn hòa, Dịch Hồi muốn đưa cô cùng đi làm sao cũng được, nhưng hiện tại anh đang không yên trong lòng.

Buổi sáng vào giờ cao điểm, người xe chen lấn rất chật chội, xe Dịch Hồi đang thông thả chạy, phía trước hiện lên một dòng xe xếp hàng thật dài.

Tạ Xuân Hồng im lặng hồi lâu, mới nhỏ nhẹ nói chuyện.

“Dịch Hồi, em hy vọng anh hiểu được...” Xuân Hồng dừng một chút, giống như đang lựa chọn ngôn từ hợp lý, rồi lại cực kỳ thông thả nói tiếp, “Em và anh ở chung một nhà, cũng không có nghĩ rằng em sẽ cùng anh kết hôn... Anh đừng nói, nghe em nói hết đã... Em và anh mới yêu nhau hơn nửa năm nay, vẫn đang trong quá trình tìm hiểu nhau, cho nên nói về chuyện tình cảm thì không sao, nhưng là chuyện kết hôn thì quá sớm... Hơn nữa em mới tốt nghiệp đại học, chưa chuẩn bị để đảm đương trách nhiệm gia đình, anh hiểu không?”

Dịch Hồi quả thật không cam lòng, muốn lấy trường hợp Phương Tinh và Nhi Hi vừa tốt nghiệp đã kết hôn để phản bác suy nghĩ của cô, nhưng lời nói chưa đến nơi phải nuốt vào. Xuân Hồng bằng lòng đem ý nghĩ của cô thổ lộ cùng anh, chứng minh cô không hề trốn tránh, không hề giấu anh chuyện gì, cô nói những lời này có thể thấy là đang trải qua những suy nghĩ kỹ càng, như vậy chứng minh cô cũng thật sự lo lắng mối quan hệ của hai người.

Anh không sợ cô cự tuyệt, chỉ sợ cô không muốn suy nghĩ đến.

Tạ Xuân Hồng nhìn anh im lặng không nói, nghĩ rằng anh không đồng ý, ngập ngừng nói: “Nếu... nếu anh cảm thấy những lời đó bất công đối với anh, anh có thể có lựa chọn...”

“Anh đồng ý.”

“Chia tay” hai chữ còn chưa kịp thoát ra khỏi môi cô, Dịch Hối liền cắt ngang lời nói: “Anh đồng ý với em trước khi kết hôn phải thấu hiểu nhau trước... Em yên tâm, anh sẽ không ép em, anh sẽ công bằng với em, em không cần tự tạo áp lực cho mình.”

Tạ Xuân Hồng không hiểu lý do vì sao khi nghe Dịch Hối đồng ý tự nhiên thấy trong lòng vô cùng thoải mái, giống như cát bỏ được tất cả căng thẳng. Nhưng vốn dĩ cô nghĩ rằng không phải Dịch Hối sẽ cảm thấy ủy khuất sau đó từ từ xa lánh cô sao?

Có lẽ... Cô thật sự bất tri bất giác cảm thấy Dịch Hối rất ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sát Lại Gần Nhau Thêm Chút Nữa

Tạ Xuân Hồng cùng Dịch Hối quả nhiên là giống như một đôi uyên ương mới vừa sa vào biển tình, mỗi ngày cùng nhau đi làm cùng nhau tan ca, cùng nhau mua thức ăn nấu cơm, thỉnh thoảng Dịch Hối còn đưa cô đi ra ngoài tụ tập cùng bạn bè.

Ở chung với nhau mới phát hiện ra nhiều điều trước kia chừng từng chú ý tới, Tạ Xuân Hồng cho tới bây giờ vẫn không nghĩ Dịch Hối nhìn bề ngoài có vẻ là người gia trưởng nhưng cá tính lại rất trẻ con, anh thường ngồi xem phim truyền hình hơn nữa lại xem thể loại phim khiến Xuân Hồng tròn mắt, cô nghĩ mãi vẫn không ra, đàn ông không phải là thích xem loại phim đề tài hành động hay chiến tranh hay sao? Riêng Dịch Hối lại cực kỳ thích xem truyền hình dài tập Đài Loan hay xem kịch hài không nội dung.

Cô tưởng cuộc sống của Dịch Hối sẽ khác hoàn toàn với cô, phòng ốc luôn được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, chăn xếp vuông vức như miếng đậu hủ, bàn chải đánh răng và khăn lau mặt phải đặt phẳng phiu đúng vị trí... Phải biết rằng Tạ Xuân Hồng trước kia sống một mình, thường thường ăn ở rất tùy tiện, không thể nói cuộc sống rối loạn nhưng cũng không thể nào là một cuộc sống khuôn phép kỷ luật giống như quân đội được.

Làm sao phụ nữ như cô lại sạch sẽ ngăn nắp không bằng bạn trai, Tạ Xuân Hồng cảm thấy rất áp lực.

Xuân Hồng dẫn theo Dịch Hối đi tụ tập cùng nhóm bạn thân, làm cho Dịch Hối thích thú thật lâu. Nhưng rất nhanh chóng nhận ra bạn tốt của cô thuộc thể loại người nào thì sự hào hứng đột nhiên lại biến mất.

“A, anh họ quả nhiên thật lợi hại, em không nghĩ cuối cùng anh vẫn đem được Xuân Hồng đặt trong lòng bàn tay!” Phương Tinh vừa nhìn thấy anh liền mỉm cười kỳ quái

Dịch Hối lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó khẽ mỉm cười đối với những người còn lại: “Chào các em”

Nhị Hi vô cùng nhiệt tình dùng nụ cười sáng lạn chào đón anh, nói liên hồi không dứt: “Đại Boss quả nhiên rất mạnh mẽ, không hổ danh đế vương tấn công núi băng lãnh cảm kia, khó trách Xuân Hồng chẳng thể nào tìm ra được người con gái nào chế “phản ứng” của anh, về phương diện thể lực có thể làm hải long bắt của ai...”

“Khụ khụ...” Tạ Xuân Hồng hoảng hốt ho khan mấy tiếng, dưới bàn dùng chân hung hăng đạp cô một cái.

Nụ cười Dịch Hối cứng đờ trên mặt, rất nhanh cười như không cười nhìn Xuân Hồng, thì thảo vào tai cô hỏi: “Phản ứng? thể lực? là anh nghe lầm chỗ nào sao?”

Tạ Xuân Hồng hơi đỏ vành tai, cười xấu hổ nói: “Nhị Hi đầu óc phát dục không được bình thường, lời trẻ con không ý tứ gì, anh đừng nghe cô ấy tán hươu tán vượn!”

Cố Mạch ôn nhu dịu dàng cười rộ lên: “Thật sự chúc mừng hai người...”

Cuối cùng cũng có một phụ nữ bình thường, Dịch Hối thờ phào nhẹ nhõm, giọng lên đáp lễ cô: “Cám ơn.”

Nụ cười của Cố Mạch thêm rạng rỡ: “Không cần khách sáo, chúc anh có thể vượt qua kỳ hạn yêu đương của Xuân Hồng.”

Dịch Hối dùng một chút, nghi ngờ nhìn cô.

“À, Xuân Hồng của chúng ta yêu rất nhiều nhưng cho tới bây giờ không có cuộc tình nào vượt quá hai tháng.”

“Cố Tiểu Mạch, cậu không nói xấu mình thì cậu chết à!” Tạ Xuân Hồng nổi nóng rồi đứng lên, “Mình đi toilet!”

Dịch Hối mỉm cười nhìn mọi người, đứng dậy đuổi theo Xuân Hồng.

Nhị Hi không biết sống chết ở sau lưng lớn tiếng trêu đùa: “Ây da, ân ái như vậy, ngay cả toilet cũng cùng đi... Ha ha, trăm ngàn lần không cần bắt

chước ai đó cùng với Lục Hân phát hỏa trong toilet trên máy bay...”

“Đi chết đi Nhị Hi!” Phương Tinh giận dữ, thuận tay lấy thìa đánh tới.

Tạ Xuân Hồng nghiêm mặt đi đến toilet, đứng ở cửa tức giận quay đầu nhìn anh: “Anh cùng tới đây làm gì?”

Dịch Hồi cười dịu dàng: “Đến để cùng em xoa dịu phát hỏa...”

Tạ Xuân Hồng đỏ mặt xấu hổ, trừng mắt nhìn anh không nói nên lời.

Dịch Hồi ghé sát vào cô, tâm trạng vô cùng tốt nói: “Em khôngphải khen anh là... thật sự có thể thỏa mãn em hay sao?”

Tạ Xuân Hồng đẩy anh ra: “Anh nói bậy bạ gì đó! Mặc kệ anh...”

Nói xong muốn bỏ đi, cổ tay bỗng nhiên bị nắm, tiếp theo là bị một lực lớn kéo trở lại ép dựa vào vách tường.

“Buông ra...”

Dịch Hồi gắt gao ngăn cản cô, đem hai tay cô giữ sau lưng cô, một tay nắm vào eo cô, hung hăng hôn lên môi.

Đại khái bởi vì nơi đây là nơi cao cấp, lại là biệt khu của khách quý, cho nên hành lang thật sự im lặng, trong nhất thời chỉ có thể nghe tiếng thờ đóc nhẹ nhẹ.

Dịch Hồi cương quyết mở xuyên qua hàm răng cô, dùng đầu lưỡi linh hoạt quán lấy lưỡi cô mút mạnh, đầu lưỡi bá đạo thăm dò từng tấc trong miệng cô, hơi thở nam tính nóng rực làm cho đầu óc Xuân Hồng không thể suy nghĩ được gì, như đang bồng bềnh giữa không trung, đong đưa đong đưa không chân thật.

Dịch Hồi lưu luyến rời khỏi môi cô, dịu dàng tỉ mỉ liếm môi cô, cúi đầu cười xòa, giọng điệu cũng vô cùng nguy hiểm: “Thế nào? Anh có thể vượt qua kỳ hạn yêu đương của em không?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, vốn dĩ là anh rất để ý đến chuyện này, khó trách vừa rồi anh lại hôn cô ngẫu nhiên như vậy.

Xuân Hồng dùng đầu lưỡi khẽ liếm liếm lên khước môi của anh đầy khiêu khích: “Anh trai, anh nói đi? Chúng ta ở chung với nhau có vượt qua được hơn hai tháng không?”

Dịch Hồi trầm mặc nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên nhếch miệng cười: “À, những người đó làm sao so sánh được với anh... Huống chi, cũng chỉ có anh làm cho em thấy sự kỳ diệu của thể lực tốt...”

Tạ Xuân Hồng hung hăng đẩy anh ra, hừ lạnh một tiếng: “Tình trùng điều khiển não, còn không biến xa xa em một chút!”

Dịch Hồi kiêu ngạo cười rộ lên: “Buổi tối trở về chúng ta sẽ từ từ thảo luận...”

Tạ Xuân Hồng tức giận dậm chân, không thềm để ý đến anh, toilet cũng không đi, trực tiếp quay về phòng khách.

Vừa vào cửa liền kêu thảm không được, quả nhân ba cô gái kia đang nhìn chăm chăm bọn họ bằng những cặp mắt kỳ quái, vẻ mặt tràn ngập ý xấu cười hỏi

“Làm sao vậy? Sao lại đứng ở cửa chứ?”

Dịch Hồi đang ở sau lưng cô, trực tiếp nắm tay cô vào phòng

Phương Tinh cắn cắn môi, giả bộ làm bộ đáng buồn rầu.

“Anh họ... không nghĩ rằng anh đáng thương như vậy, em trước kia không nên đối xử không tốt với anh...”

Nhị Hi thở dài thật sâu: “Mất đi hình tượng em đã sùng bái rất lâu, vốn dĩ trong lòng em anh là tổng tiến công đại nhân... Nào ngờ lại nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng rồi...”

Mặt Tạ Xuân Hồng bình tĩnh, Dịch Hồi lại không hiểu gì cả, muốn biết các cô đang nói về chuyện gì.

Cố Mạch cười cười hiểu biết: “Vốn dĩ là... Vàng treo đầu thương!”

Dịch Hồi nhất thời làm mặt lạnh, ánh mắt bén như dao nhìn quanh mọi người, làm cho các cô phải ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ngược lại, Tạ Xuân Hồng rất bình tĩnh, thả người ngồi xuống ghế, động tác vén tóc quăn rũ lay động lòng người nói: “Hôn nhau thôi, các cậu ngạc nhiên cái gì chứ... Quả nhiên phụ nữ đã kết hôn, cả ngày chỉ biết rảnh rỗi nhiều chuyện!”

Phương Tinh cười rộ lên, chuyện khuê phòng bí mật của người khác thật không nên bàn luận tới, huống chi đây lại là chuyện của anh họ cô.

“A, anh họ, chị họ, các người ăn đi, không nên khách sáo...”

Tạ Xuân Hồng liếc cô một cái, cũng không phản đối, động đũa bắt đầu ăn. “Chị họ” cách xưng hô này thật sự làm cho Dịch Hồi sung sướng cả người, mỉm cười nâng ly có ý bảo cô em họ rất biết điều của mình.

Lúc chào tạm biệt, Phương Tinh lặng lẽ thì thầm vào tai Xuân Hồng: “Thật sự là dọa người khác, bị đàn ông ăn sạch sẽ, không có tiền đồ!”

Nhị Hỉ cũng thần thần bí bí lôi kéo cô: “Phải phản công, nhớ rõ phải phản công!”

Cố Mạch nhìn thấy Khải Minh tới đón, mỉm cười, thích thú nói với cô: “Xuân Hồng, roi da và nến đều không nên dùng trên cơ thể của người ta, đừng dọa người khác quá!”

Là có ý gì chứ ... Chẳng lẽ Hạ Khải Minh vẫn bị Cố Mạch ... Đáng sợ!

Tạ Xuân Hồng tức giận vẩy vẩy tay giống như đuổi ruồi giục các cô mau rời đi.

Trên đường về Tạ Xuân Hồng không nói lời nào, bộ dáng suy tư nghĩ ngợi.

Vào phòng, Xuân Hồng liền thúc giục Dịch Hồi đi tắm rửa trước, sau đó lặng lẽ chui vào thư phòng của Dịch Hồi.

Dịch Hồi sau khi tắm rửa quay ra, thấy Xuân Hồng tươi cười bí hiểm.

“Em làm gì đấy?”

Tạ Xuân Hồng đưa tay từ sau lưng ra, giơ một tấm ảnh chụp phe phẩy: “Này, nhìn tấm ảnh này xem!”

Ảnh chụp một người đàn ông trần đầy chính nghĩa, mặc quân trang màu lục, làn da trải qua nắng gió đã thành màu mật ong khỏe mạnh, ánh mắt lợi hại, hốc mắt hơi lõm xuống, hơn nữa ánh mắt mang vẻ thâm trầm sâu sắc, mũi thẳng thẳng, như được điêu khắc, vô cùng cương nghị.

Dịch Hồi cười cười: “Em tìm thấy ở đâu thế, hình này anh chụp hồi ở quân đội, rất nhiều năm rồi...”

Tạ Xuân Hồng quét mắt nhìn người đàn ông đang mặc áo choàng tắm, một tay chống cằm giơ tấm hình ra ngắm so sánh: “Quả nhiên là mặc quân phục vẫn quyến rũ người khác hơn... Anh có còn giữ lại bộ quần áo đó hay không?”

Dịch Hồi lau tóc lơ đãng nói: “Hình như trong tủ còn cất một bộ...”

Tạ Xuân Hồng nghe xong, lập tức chạy vào phòng lục tung lên.

Đúng là có một bộ quần phục, ngay cả mũ cũng có, tình trạng rất hoàn hảo được treo ngay ngắn trong tủ áo.

“Hắc hắc, mặc vào cho em xem với!” Tạ Xuân Hồng tay cầm bộ quần áo cười tủm tỉm.

Dịch Hồi trăm ngàn lần không muốn, nhưng cô ít khi nào yêu cầu anh làm gì cho cô, anh cũng không nhẫn tâm từ chối, đành bất đắc dĩ thay bộ quần phục vào.

Người đàn ông khi khoát bộ quần trang vào lập tức toát ra khí thế tiểu tướng quân, sắc mặt nghiêm trang thân thể cường tráng, càng làm tăng thêm khí chất đàn ông, làm cho người ta không thể không có cảm giác kính phục.

Tạ Xuân Hồng có chút si mê nhìn anh, quả đàn ông, bây giờ cô thật sự hiểu được tình cảm không thể kháng cự của mẹ cô đối với ba, quyết bất chấp tất cả ra đi cùng ông, nguyện ý vì ông tiêu phí nửa cuộc đời, không oán trách, không hối hận.

“Làm sao vậy?” Dịch Hồi cau mày, không được tự nhiên gỡ mũ xuống.

Tạ Xuân Hồng chớp mắt hoàn hồn, nhớ tới lời mấy chị em thì thầm bên tai: “Ân cần dạy dỗ”, lập tức nở nụ cười phong lưu quyến rũ.

Xuân Hồng đi về phía anh, vươn những ngón tay mảnh khảnh ôm lấy eo anh, hai mắt quyến rũ ngược nhìn anh: “Đúng thật là... mê hoặc lòng người.”

Ánh mặt Dịch Hồi chợt tối lại, trầm giọng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Xuân Hồng mỉm cười ngây thơ vô tội, chớp mắt trả lời: “Không phải đã nói rồi sao, thật là quyến rũ... Em đương nhiên là cảm lòng không được...”

Tay Xuân Hồng hoạt động không ngừng, rút thắt lưng của anh ra, bắt đầu chậm rãi lôi lôi kéo kéo quần áo anh.

“Đừng làm càng!” Dịch Hồi tức giận cầm lấy tay cô, “Em đang đùa với lửa!”

“Sao?” Xuân Hồng kiễng chân ghé sát vào lỗ tai anh thì thầm: “Chẳng lẽ anh không muốn?”

Tạ Xuân Hồng cắn môi, vẻ mặt ngây thơ, đáng yêu... Quyển rũ lòng người!

Hồ hấp của Dịch Hồi trở nên dồn dập, ánh mắt tối lại không thể nhìn rõ, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Em xác định là muốn như vậy? Em không sợ?”

Tạ Xuân Hồng nhướn một bên lông mày: “Chỉ sợ người bị thiêu cháy trướclà anh!”

Dịch Hồi nếu không động thủ thì không phải là đàn ông, vừa chuẩn bị cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô, liền bị cô nghiêng đầu trốn thoát.

Xuân Hồng cười khanh khách, đẩy anh ra nói: “Anh trai, đừng nóng vội, chuyện gì cũng phải từ từ!”

Nói xong liền sai bước đi vào trong.

Loại chuyện như vậy dù sao cũng là lần đầu tiên, cô có to gan lớn mật cũng không khỏi đỏ mặt cứng nhắc, không biết tiếp theo sẽ làm như thế nào.

Dịch Hồi hung hăng thờ đốc vì kinh ngạc, cầm bàn tay bé nhỏ của cô kéo cô lại: “Như thế nào? Không biết à? Để anh trai dạy em...”

Tạ Xuân Hồng đỏ mặt, nhớ tới kế hoạch “Phản công” đêm nay, khẽ cắn môi dồn sức lên bàn tay, các ngón tay linh hoạt chủ động khiêu khích các vùng nhạy cảm của anh.

Dịch Hồi không thể nhịn được nữa, nhanh chóng bỏ mớ quần áo chướng mắt trên người cô, gất gao ôm cô vào trong lòng.

Tạ Xuân Hồng vòng tay ôm cổ anh, hai chân giống như hai con rắn uốn quanh eo anh, chủ động hôn lên môi anh.

Dịch Hồi bị sự chủ động nhiệt tình của cô làm cho kinh ngạc, không cần dùng chút sức lực nào cũng ép được cô cố định vào tường.

“Thế nào, thể lực của anh trai có phải là không tốt lắm...” Nói xong, Dịch Hồi cắn nhẹ vành tai cô, một tay nâng hông cô, một tay vuốt ve bầu ngực mượt mà mềm mại, động tác thay đổi rất nhanh, làm cho hơi thở Tạ Xuân Hồng liên tục đứt quãng

“Anh trai, chậm một chút...”

Rèm cửa sổ bị gió thổi tung lung lay đong đưa, ánh mặt trời chiếu vào phòng, chiếu vào cơ thể của cặp đôi đang ôm nhau trên giường, càng làm nổi bật vẻ bình yên dịu dàng.

Dịch Hồi trở lại yên tĩnh, ôm cô thật chặt nói: “Hôm nay như thế đã đủ nhiệt tình chưa?”

Tạ Xuân Hồng tựa đầu vào ngực anh, rầu rĩ nói: “Anh không thích?”

Cô sẽ không nói ra bản thân mình phản công bất thành, ngược lại bị ăn đến xương cốt cũng không còn, quả nhiên là thật sự dọa người.

Dịch Hồi đang chuẩn bị nói câu gì đó trêu chọc cô, đã thấy cô vội vàng vùng dậy đứng lên, bọc tấm chăn phóng vào toilet.

Dịch Hồi sững sốt, ngẫm nghĩ một hồi sau đó mới đột nhiên hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ghen Tuông Là Một Cái Gai Trong Lòng

Rèm cửa sổ bị gió thổi tung lung lay đong đưa, ánh mặt trời chiếu vào phòng, chiếu vào cơ thể của cặp đôi đang ôm nhau trên giường, càng làm nổi bật vẻ bình yên dịu dàng.

Dịch Hồi trở lại yên tĩnh, ôm cô thật chặt nói: “Hôm nay như thế đã đủ nhiệt tình chưa?”

Tạ Xuân Hồng tựa đầu vào ngực anh, rầu rĩ nói: “Anh không thích?”

Cô sẽ không nói ra bản thân mình phản công bất thành, ngược lại bị ăn đến xương cốt cũng không còn, quả nhiên là thật sự dọa người.

Dịch Hồi đang chuẩn bị nói câu gì đó trêu chọc cô, đã thấy cô vội vàng vùng dậy đứng lên, bọc tấm chăn phóng vào toilet.

Dịch Hồi sững sốt, ngẫm nghĩ một hồi sau đó mới đột nhiên hiểu ra.

“Xuân Hồng, em không phải là lại đến ngày đấy chứ?”

Tạ Xuân Hồng “Vâng” một tiếng, giọng nói tràn ngập vẻ buồn bực.

Được rồi, cái này càng khiến người khác sợ hãi, rõ ràng hoạt động tình cảm mãnh liệt vừa đi qua bà đi lập tức tới khiến cô chết cũng không kịp.

Xuân Hồng tắm giặt sạch sẽ xong mới trở về giường, mệt mỏi sà vào lòng Dịch Hồi.

Dịch Hồi tự nhiên ôm lấy cô, bàn tay to chụp lên vùng bụng mềm mại trơn nhẵn của cô, chậm rãi mát-xa, lấy đi sự đau đớn đang hoành hành trong đó.

“Thật phiền phức!” Tạ Xuân Hồng cau chặt đôi mày vì đau, giờ tính trẻ con ra than thở, “Kiếp sau bất luận thế nào em cũng phải làm đàn ông!”

Dịch Hồi bật cười khanh khách, nghĩ ngợi hỏi: “Mỗi lần đến ngày em đều đau như vậy, có tìm hiểu nguyên nhân chưa?”

Tạ Xuân Hồng lắc đầu: “Hiện tượng bình thường mà, rất nhiều cũng như vậy.”

Dịch Hồi lo lắng: “Em bình thường cơ thể cũng không tốt, tay chân đều rất lạnh, khẩu vị cũng không tốt, hơn nữa chu kỳ sinh lý hỗn loạn, anh biết một chỗ khám trung y rất tốt, ngày mai em cùng đi với anh nhé?”

“Không cần!” Tạ Xuân Hồng vội vàng từ chối, “Mới có như vậy mà đã đi khám bệnh?”

Dịch Hồi kiên trì thuyết phục: “Không được, quyết định như vậy đi, ngày mai anh đưa em đi, có gì hay không khám xong mới biết được. Nghe lời anh, trước tiên là đi ngủ đi!”

Tạ Xuân Hồng biết anh đã quyết định việc gì thì không có cách nào thay đổi được, đành phải nghe lời nhắm mắt đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Hồi giúp Xuân Hồng xin nghỉ phép, ăn điểm tâm rồi áp giải cô lên xe,

Tạ Xuân Hồng tựa đầu vào cửa kính có chút bất đắc dĩ nhìn anh: “Em thật sự không sao hết, đau bụng kinh thôi mà, có cần phải khoa trương đi khám bác sĩ không?”

Dịch Hồi thở dài, đưa tay vuốt ve mặt cô: “Nhưng là anh rất lo lắng... Ngoan nào, em xem sắc mặt của em rất không tốt, khám sẽ rất mau mà!”

Lời nói nói nhẹ nhàng mềm mỏng, tràn đầy cưng chiều cùng mang nặng thâm tình. Tạ Xuân Hồng bị quan tâm như vậy, trong lòng như có dòng nước ấm đang chảy qua, ánh mắt dịu dàng nhìn anh, không nói được gì.

Dịch Hồi liếc mắt nhìn cô một cái, cực kỳ sung sướng cười: “Làm sao vậy, sao nhìn anh như vậy? Có phải rất cảm động hay không?”

Tạ Xuân Hồng thân nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, con người dù có sắt đá đến đâu đều có thể chết chìm trong biển tình dịu dàng, quả nhiên là không sai!”

Dịch Hồi lắc đầu cười cười: “Đến rồi!”

Đại khái là trước đó đã có sắp xếp, Dịch Hồi đưa Xuân Hồng trực tiếp vào phòng khám, ngay cả xếp hàng đăng ký cũng không cần.

“Dịch Hồi, mấy năm không gặp xem chút là không nhận ra!”

“Bác sĩ Lý vẫn rất xinh đẹp!”

Bác sĩ Lý tuy rằng đang ở độ tuổi trung niên, làn da lại rất đẹp, đeo thêm cặp kính trắng, mới nhìn qua... trong đầu Tạ Xuân Hồng chợt hiện ra bốn chữ Tuyệt Diệt Sư Thái.

“Mẹ con gần đây có khỏe không?” Tuy bề ngoài nhìn qua rất giống Tuyệt Diệt Sư Thái, nhưng đối với Dịch Hồi thì vô cùng dịu dàng.

“Thời gian trước mẹ con hay đi nghỉ dưỡng ở nước ngoài, hiện tại thân thể không tệ lắm.” Nhìn ra được rằng Dịch Hồi với bác sĩ Lý vô cùng thân thiết.

“Bác sĩ Lý, lần này con đến là để nhờ cô khám giúp cho bạn gái con.”

Lúc này Bác sĩ Lý mới đưa mắt nhìn sang Tạ Xuân Hồng, đánh giá cô một phen rồi cười với Dịch Hồi nói: “Cô gái này thật xinh đẹp... Làm sao vậy? Có vấn đề gì? Ta nhìn sắc mặt cô ấy rất kém.”

Bác sĩ Lý hỏi bệnh chung chung, bắt đầu lấy bút ra ghi bệnh lý.

Tạ Xuân Hồng có chút ngượng ngùng cười cười: “Thật ra là không có gì trở ngại, là Dịch Hồi quá cẩn thận... Con chỉ đau bụng kinh thôi, anh ấy lại kéo con đến đây làm phiền người!”

“Đau bụng kinh cũng có thể không phải là chuyện nhỏ... Nào, đưa tay ta xem nào.”

Tạ Xuân Hồng đưa tay ra, tùy ý để bà bắt mạch.

Tỉ mỉ kiểm tra một hồi, bác sĩ Lý viết vào bệnh lý rồi hỏi: “Có phải thường xuyên cảm thấy tinh thần suy yếu, rất dễ mệt mỏi, hơn nữa còn sợ lạnh, tay

chân lạnh như băng?”

Tạ Xuân Hồng gật gù đầu: “Vâng, con có chút lạnh trong người.”

“Không phải là có chút, cơ thể con nhiễm hàn rất nghiêm trọng, điều trị không tốt sẽ không dễ mang thai.”

Dịch Hồi vừa nghe lập tức khẩn trương: “Bác sĩ Lý...”

“Đừng nóng vội!” Bác sĩ Lý không ngần đầu lên đánh gãy lời anh, tiếp tục hỏi Xuân Hồng: “Thời gian hành kinh có bình thường không?”

“Không bình thường.”

“Nói tình trạng đau bụng kinh của con đi.”

“Trong thời gian hành kinh thì bụng quặn đau, tay chân lạnh như băng, hơn nữa đôi khi đau quá dẫn đến nôn mửa...”

Bác sĩ Lý lại kiểm tra thêm một lần nữa, mới chẩn bệnh: “Khí huyết ứ đọng, khí hàn nghiêm trọng, ta cho con ít thuốc về uống, từ từ điều trị.”

Dịch Hồi nhú nhú mày hỏi: “Bình thường có cần chú ý gì không?”

“Bình thường nên tập thể dục rèn luyện cơ thể, tăng cường thể chất, cuộc sống phải theo quy luật, ăn uống bình thường, không uống rượu hút thuốc, kết hợp với sống chậm rãi, dinh dưỡng thích hợp, ngủ đầy đủ...” Bác sĩ Lý dừng một chút, nhìn Xuân Hồng nói: “Ta cảm thấy con suy nghĩ quá mức, con còn trẻ, không cần tạo cho mình nhiều áp lực như vậy, việc gì cũng phải làm từng ít một.”

Tạ Xuân Hồng sùng sốt, yên lặng gật đầu: “Cảm ơn bác sĩ, con sẽ chú ý.”

“Còn con nữa!” Bác sĩ Lý mở ngăn kéo lấy ra một cuốn sách nhỏ đưa cho Dịch Hồi, “Con có thể thường xuyên giúp cô ấy mát-xa bóp huyết, có thể lưu thông kinh mạch, giảm bớt đau đớn, tất cả các phương pháp đều có trong sách!”

Dịch Hồi nghiêm túc lật sách xem qua, chỗ nào không hiểu không ngần ngại hỏi ngay, thông thạo mọi thứ mà ngay cả Xuân Hồng cũng không biết.

Ra khỏi cửa phòng khám, Dịch Hồi đi lấy thuốc, Xuân Hồng ra cửa đứng chờ anh.

Tạ Xuân Hồng nhàm chán ngồi chờ trên ghế dài trước cửa phòng khám, không nghĩ rằng mình bị nhiều vấn đề về sức khỏe như vậy.

Lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt bất chợt dừng lại, nhìn vào một người đang đi tới, khí chất dịu dàng như ngọc, khuôn mặt quá quen thuộc, thấp thoáng vương phải chút ưu sầu.

Tạ Xuân Hồng toàn thân cứng ngắt, lập tức kinh ngạc đứng lên đi về phía trước

“Thầy Đường!”

Đường Sơ cũng nhìn thấy Xuân Hồng, lập tức nở nụ cười, tươi cười giống như hoa xuân nở rộ, ấm lòng người khác.

“Xuân Hồng, em làm sao mà đến đây?”

Tạ Xuân Hồng xấu hổ sờ sờ mũi: “Thân thể có chút không thoải mái, không có vấn đề gì lớn.”

Đáng chết, cô không thể nào mà không biết xấu hổ nói rằng vì đau bụng kinh mà đến cho bác sĩ khám

Đường Sơ lo lắng nhìn cô, vô cùng thân thiết hỏi: “Thật sự không vấn đề gì chứ? Một mình em đến sao?”

Tạ Xuân Hồng định mở miệng, còn chưa kịp nói ra lời, chợt nghe ở phía sau một giọng nam nặng nề vang lên: “Cô ấy không phải đến một mình!”

Dịch Hồi nhìn Đường Sơ ánh mắt chợt lạnh lại, khuôn mặt lạnh lùng: “Tôi đi cùng cô ấy.”

Đường Sơ có chút kinh ngạc vì thái độ đối địch của anh, thân nhiên cười nói: “Vây là tốt rồi, Xuân Hồng một mình ở thành phố N không ai thân thích, có anh chiếu cố cô ấy, cô Tạ cũng có thể yên tâm.”

Dịch Hồi ôm Xuân Hồng, thể hiện sự sở hữu rất rõ ràng, lập tức dùng vị thế chủ sở hữu hỏi: “Thầy Đường có bệnh nên đến đây khám sao? Có cần chúng tôi giúp gì không?”

Tạ Xuân Hồng cũng thật sự quan tâm nhìn anh, tuy rằng đã hết sức che giấu, nhưng sự lo lắng vẫn không đổi nên Dịch Hồi rất dễ dàng nhận ra.

“Không có...” Đường Sơ do dự một chút, mới giải thích: “Là Tô Văn bị bệnh, thị trấn nhỏ điều kiện chữa bệnh quá kém, cô ấy lại không chịu đến bệnh viện lớn, ta cũng chỉ đến đây giúp cô ấy mua ít thuốc...”

“Chị Tô bị bệnh? Là bệnh gì?” Tạ Xuân Hồng kinh ngạc hỏi, khó trách lần trước gặp cô ấy, cảm thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt, vốn dĩ là đang mang bệnh.

“À, không có gì... Bệnh cũ, em cũng biết cô ấy thân thể không được tốt.” Đường Sơ hiển nhiên không muốn nhiều lời, cố tỏ ra thản nhiên cười nói, “Hai người nếu có việc thì cứ đi trước đi.”

Tạ Xuân Hồng không để ý đến sự khách sáo của anh, suy nghĩ nói: “Như vậy đi, em có biết một bác sĩ rất hay, em giúp thầy liên hệ, thầy cứ tìm cô ấy giúp đỡ, cùng lắm là cùng cô ấy phân tích bệnh tình của chị Tô.”

Dịch Hồi rõ ràng vẫn có chút không thoải mái, nhưng vẫn phải cố duy trì phong độ: “Đường tiên sinh nếu cần giúp đỡ gì trong thành phố N, tôi sẽ tận lực giúp đỡ.”

Đường Sơ lễ phép đáp: “Cám ơn, cũng không cần làm phiền, tôi cũng là dân của thành phố N, mặc dù đi xa cũng khá nhiều năm, nhưng cũng không đến mức cái gì cũng xa lạ.”

Tạ Xuân Hồng khẳng khái giúp đỡ, lập tức gọi điện thoại, đem vấn đề của Tô Văn nói rõ với bác sĩ

Hà Giai Hi cũng rất sáng khoái, bảo Đường Sơ trực tiếp đến gặp cô, cô có thể dùng những tiện nghi phúc lợi của bệnh viện.

“Tốt lắm, thầy trực tiếp đến phòng khám bệnh khoa ngoại của bệnh viện Trung Tâm tìm Giai Hi là được!” Tạ Xuân Hồng đem phương thức liên lạc với Giai Hi đưa cho anh.

“Cám ơn em Xuân Hồng, thầy đi trước đây, tạm biệt!”

Đường Sơ tạm biệt bọn họ rồi nhanh chóng đi mất.

“Hừ!” Dịch Hồi thờ ơ lạnh nhạt lâu như vậy, đối với Xuân Hồng sớm đã có thái độ bất mãn.

“Hừ cái gì? Anh là heo à!” Tạ Xuân Hồng trừng mắt.

Dịch Hồi tức giận kéo cô vào lòng, hung tợn trừng mắt nhìn cô: “Em không được dùng loại ánh mắt này nhìn anh ta!”

Tạ Xuân Hồng thờ dãi: “Thật là hẹp hòi, ánh mắt em làm sao?”

Dịch Hồi nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Anh hẹp hòi? Nếu anh một chút phản ứng cũng không có thì em nên nghi ngờ tình cảm của anh đối với em có thật lòng hay không!”

“Tốt lắm tốt lắm, anh ấy thực chỉ là thầy giáo của em thôi, em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì đi!”

Lại là thái độ tránh nặng tìm nhẹ, Dịch Hồi bất đắc dĩ đưa cô lên xe, lái đi.

Về nhà, Dịch Hồi bắt đầu nghiên cứu mấy tên thuốc kỳ lạ này, tuyệt đối nghiêm túc đem từ tên thuốc trong đơn lên mạng tra cứu.

Tạ Xuân Hồng đang cầm ly nước đường đỏ lên miệng uống, ngồi đối diện với anh, nhìn một hồi lâu rồi mới nói: “Anh đừng nghiên cứu, y học Trung Hoa bác đại tinh thâm, anh xem có hiểu không?”

Dịch Hồi xoa xoa thái dương: “Xem không hiểu, anh chỉ là nhìn xem mấy thứ thuốc kia có tác dụng phụ gì không...”

Một người đàn ông dịu dàng cẩn thận như vậy thật là quá hiếm, trong lòng Tạ Xuân Hồng cảm thán, vì sao cô không gặp anh sớm một chút?

“Xuân Hồng...” Dịch Hồi đột nhiên nói: “Em cùng với Đường Sơ...”

“Anh ấy chỉ là thầy giáo của em!” Tạ Xuân Hồng vội vàng gạt ngang lời nói của anh, thái độ kiên quyết nói: “Bọn em chính là quan hệ thầy trò.”

Dịch Hồi nhíu mày: “Anh thật không hiểu tại sao em lại coi trọng một người đàn ông lớn tuổi đến như vậy, có chút ẻo lả, anh ta có cái gì tốt để em nhớ nhưng nhiều năm đến như vậy?”

Tạ Xuân Hồng mất hứng nói: “Cái gì mà đàn ông lớn tuổi, thật khó nghe! Anh ấy là thư sinh, không phải là ẻo lả!”

“Em còn bênh vực anh ta?” Dịch Hồi lập tức thay đổi sắc mặt, tràn đầy tức giận nhìn cô.

Xuân Hồng không nhân nhượng: “Em chỉ nói sự thật, anh ấy là thầy em, cho nên anh cũng nên tôn trọng anh ấy một chút!”

“Anh ta là tình địch của anh!” Dịch Hồi cũng tức giận, rốt cuộc cũng không thể khống chế được cảm xúc, không khỏi đằng đằng sát khí đứng lên.

Tạ Xuân Hồng sắc mặt không thay đổi liếc anh một cái, không nặng không nhẹ buông cái chén trong tay, sau đó đứng lên đi vào phòng.

Lòng Dịch Hồi chợt lạnh băng, cô ấy để ý anh ta đến vậy sao? Không cho người khác nói không tốt về anh ta...

Dịch Hồi mệt mỏi tựa người vào sofa, nghĩ đến những lời bác sĩ Lý nói hôm nay, thời gian hành kinh rất dễ sinh ra tâm trạng dễ tức giận buồn phiền,

không tốt cho cơ thể, anh lo lắng cô tức giận, đành phải gạt hết đi theo cô vào phòng.

Tạ Xuân Hồng đứng nhìn ra cửa sổ đưa lưng về phía anh, Dịch Hồi vừa nhìn thấy liền tức giận, tiến đến đóng cửa sổ lại.

“Em tức giận thì cứ phát hết ra, làm sao phải dày dọ bản thân mình? Lạnh như vậy mà còn đứng trước gió? Em có thể bị nhiễm hàn nặng hơn đó!”

Dịch Hồi túm lấy tay cô, quả nhiên là lạnh như băng không chút hơi ấm nào, lại cảm thấy đau lòng, hai tay tạo thành chữ thập ôm lấy cô dùng chính nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm cho cô.

Trong vòng tay êm ái dịu dàng cảm giác thật an lòng, nỗi lo lắng trong lòng Xuân Hồng lại dần dần lớn lên, giọng nói mềm nhũn cất lên: “Dịch Hồi, em bây giờ là bạn gái của anh, với Đường Sơ chỉ là quan hệ thầy trò, cho nên anh không cần phải để tâm đến như vậy!”

Dịch Hồi ôm cô thật chặt trong lòng, đặt cằm lên vai cô, rầu rĩ nói: “Là anh hẹp hòi... Ghen tuông với em, em có thể quan tâm anh ta, nhưng thấy em khản trương với anh ta như thế anh...”

Trong giọng nói ẩn chứa nhiều ủy khuất, làm cho lòng Xuân Hồng trong nháy mắt đã tan chảy ra, không khỏi bật cười, vỗ vỗ lưng anh nói: “Anh đừng phóng đại như vậy, đối với anh em rất yên tâm!”

Dịch Hồi cứng đờ, ôm chặt hơn nữa.

“Ừ, anh hiểu.”

Em đối với anh yên tâm, có phải bởi vì từ trước tới giờ em không đặt anh trong lòng em? Cho nên chẳng sợ anh xảy ra chuyện, em cũng sẽ không giống như sáng nay quan tâm lo lắng cho anh như anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cuộc Sống Trần Ngập Tình Huống Cầu Huyết

Tạ Xuân Hồng vẫn không yên tâm, nên lập tức gọi điện cho Hà Giai Hi để hỏi thăm tình hình của Đường Sơ

Hà Giai Hi mới vừa trải qua mười mấy tiếng trong phẫu thuật, nên cho dù cô vốn là người mạnh mẽ thì trong giọng nói vẫn thấm đượm sự mệt mỏi: “Ày da, mình mới định gọi điện cho cậu, chính anh ấy cũng không biết rõ tình trạng bệnh tình của cô ấy, anh ấy chỉ dựa theo tình trạng sức khỏe của vợ mà mua thuốc... Bất quá, thuốc này rất có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Tạ Xuân Hồng khản trương hỏi

Hà Giai Hà trầm mặc một hồi mới nói: “Như vậy đi, mình vừa mới tan làm, cậu ra đây chúng ta nói chuyện một lúc!”

“Được!”

Hẹn nhau ở tiệm cà phê gần bệnh viện, lúc Tạ Xuân Hồng đến nơi thì Hà Giai Hi đã uống được vài chén cà phê, một tay đang xoa xoa vào huyệt Thái Dương, rõ ràng có thể nhìn ra được cô ấy đang rất mệt mỏi.

“Rất xin lỗi, cậu bận rộn như vậy mà còn hẹn cậu ra đây.”

Giai Hi cười cười: “Khách sáo cái gì chứ?”

Tạ Xuân Hồng biết cô ấy từ trước đến nay đều rất thẳng thắn, nên cũng không khách sáo, vào thẳng chủ đề chính: “Rốt cuộc là làm sao?”

Hà Giai Hi thở dài nói: “Nếu mình đoán không sai, thì vợ anh ấy đang mang bệnh tim trong người, bệnh rất nghiêm trọng.”

Tạ Xuân Hồng không tin nhìn cô: “Làm sao có thể? Tô Văn chị ấy... Thể trạng của chị có thể không được tốt, nhưng không phải mắc bệnh tim nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Mình không thấy được bệnh nhân, cho nên cũng không dám quả quyết, nhưng anh ấy mua nhiều thuốc như vậy, chứng tỏ tim có phần bị suy, pháp đồ trị liệu thất thường... Mình cảm thấy điều quan trọng nhất là khuyên bệnh nhân nhanh chóng đến điều trị.” Hà Giai Hi nghiêm túc đứng lên, “Đây không phải là vấn đề nhỏ, nếu để bệnh tình càng lúc càng nặng thì sẽ mất mạng!”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc không thể nói nên lời, cô cho tới bây giờ vẫn không nghĩ đến việc Tô Văn tự nhiên mang căn bệnh nghiêm trọng như vậy... Phim truyền hình và tiểu thuyết chẳng phải thường xuyên có những tình huống cầu huyết như vậy sao, nhân vật chính bị bệnh tim, bình thường đều sống không được lâu.

Tạ Xuân Hồng miễn cưỡng cười nói: “Bây giờ còn hơi sớm để có kết luận như vậy, cùng lắm mình sẽ mau chóng khuyên bọn họ đến đây khám bệnh... Cảm ơn cậu!”

“Không có chi, đó cũng là công việc của mình mà!” Hà Giai Hi nhú nhú mày nói: “Minh có việc phải đi trước, cậu nhớ nhanh chóng khuyên bệnh nhân, lúc đó cứ tới tìm mình, mình sẽ hỗ trợ hết mình!”

“Được, đã làm phiền cậu!” Tạ Xuân Hồng đứng lên, “Đúng lúc mình cũng phải trở về, đi thôi!”

Đường Sơ còn chưa đi khỏi thành phố nên Xuân Hồng rất dễ dàng liên lạc được với anh.

Dịch Hồi tuy rằng rất bất mãn việc làm của Xuân Hồng, nhưng anh cũng không phản đối, cùng lắm lúc Xuân Hồng ra cửa anh đã ban cho cô ánh mắt của hồ đoi rình mồi, ánh kia giống như đối với người đi ngoại tình.

Đại khái trong thời gian này Đường Sơ phải bốn ba khắp nơi nên so với trước kia anh gầy hơn đi rất nhiều, cả người như bao phủ vẻ ưu sầu, hoàn toàn không có vẻ phấn chấn như trong quá khứ.

Đường Sơ nhìn vẻ mặt Xuân Hồng có điều gì đó muốn nói với anh nhưng lại thôi, không khỏi dè dặt nói: “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Thầy Đường, chị Tô đang mang bệnh nặng, phải không?” Tạ Xuân Hồng thận trọng hỏi.

Đường Sơ cũng đoán được phần nào mục đích cô hẹn gặp anh hôm nay, quả nhiên là không nằm ngoài dự đoán, liền thờ dài một tiếng nói: “Hắn là như thế.”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn anh: “Hắn là?”

Đường Sơ cười khổ một tiếng: “Tô Văn không muốn nói cho thầy biết, cô ấy cái gì cũng để trong lòng... Nếu không phải cô ấy ngất xỉu, chắc thầy cũng không biết gì...”

Tạ Xuân Hồng trong lòng cực kỳ khó chịu, sự bất đắc dĩ cùng đau đớn trong mắt Đường Sơ làm cho trái tim cô quặn thắt.

“Thầy rất vô tâm...” Đường Sơ vô cùng ảo não nói: “Ngày thường tim cô ấy thường xuyên đập nhanh, dễ bị mệt mỏi, đôi khi mất tái đi khi đi nhiều... Cô ấy nói từ trước đến giờ sức khỏe của mình không tốt, hệ tuần hoàn bẩm sinh đã không tốt, đứng lâu thì chân sẽ bị phù... Thầy tất nhiên đã không đưa cô ấy đến ngay bệnh viện để kiểm tra, nếu thầy sớm khuyên cô ấy đi bệnh viện, thì có lẽ bây giờ bệnh tình không nghiêm trọng đến vậy...”

“Thầy không cần tự trách mình.” Xuân Hồng ôn nhu an ủi anh, “Đây không phải là lỗi của thầy, thầy cũng không muốn tình hình diễn ra như hiện tại... Huống hồ chị Tô không muốn nói cho thầy biết, chính là không muốn thầy quá lo lắng, có lẽ tình hình cũng không nghiêm trọng như chúng ta tưởng tượng đúng không ạ?”

Đường Sơ miễn cưỡng cười nói: “Thầy không sao, nhưng thật ra có phải em cũng mang bệnh trong người đúng không?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người một lúc mới hiểu ra, lần trước gặp nhau ở cửa bệnh viện, xem ra Đường Sơ đã hiểu lầm.

Xuân Hồng cười gượng hai tiếng: “Em không sao, có chút không thoải mái nhưng giờ đã tốt hơn rồi! Chị Tô vì sao không muốn đến bệnh viện lớn để khám? Lần trước em giới thiệu bác sĩ đó, cô ấy nói phải sớm khuyên bệnh nhân đến chữa bệnh.”

Đường Sơ gật gật đầu: “Thầy sẽ.”

Đang nói, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Dịch Hồi đang đi về phía này.

Đường Sơ cười cười: “Dịch tiên sinh đến đây.”

Tạ Xuân Hồng nghe vậy quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Dịch Hồi, không khỏi bất mãn trừng mắt liếc anh một cái uy hiếp.

Dịch Hồi không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của cô, vô cùng giữ kẽ đáp lại Đường Sơ: “Xuân Hồng và tôi vẫn rất lo lắng, cho nên Đường tiên sinh cần bọn ta giúp gì ở thành phố này xin cứ nói.”

Đường Sơ nhìn Xuân Hồng, nhẹ giọng nói: “Rất cảm ơn!”

Dịch Hồi đưa danh thiếp cho Đường Sơ: “Hà Giai Hi bác sĩ giỏi của bệnh viện Trung Tâm, y thuật của cô ấy thật sự rất cao cường, anh có thể yên tâm đi tìm cô ấy. Mặc khác, đây là chuyên gia nổi tiếng về khoa tim mạch, hiện tại Dịch Thị có một bệnh viện tư nhân, tôi muốn giúp anh sắp xếp thật tốt, anh lúc nào cũng có thể liên hệ với anh ấy, nhiều bác sĩ cùng hội chẩn, có thể giúp rất nhiều cho bệnh tình của cô ấy.”

Đến lúc này, Đường Sơ cũng không hề khách khí, tiếp nhận danh thiếp và cất đi, sau đó mới chân thành nhìn Dịch Hồi đáp: “Tôi và vợ rất cảm ơn anh.”

Dịch Hồi hơi nhếch khóe miệng: “Không cần khách sáo, dù sao cô Tô cũng là bạn của Xuân Hồng, anh cũng là thầy của cô ấy, thân là bạn trai Xuân Hồng giúp đỡ hai người cũng là chuyện nên làm.”

Tạ Xuân Hồng biết Dịch Hối đang ghen, cố ý nói rõ mối quan hệ của mình. Bất đắc dĩ thở dài đứng lên: “Thật xin lỗi, em vào toilet.”

Xuân Hồng vừa đi, khuôn mặt đang tươi cười của Dịch Hối liền biến mất, biểu cảm cao ngạo lạnh nhạt quả thực khiến người khách tránh xa ngàn dặm

Đường Sơ nhìn anh, đột nhiên mở miệng: “Dịch tiên sinh, tôi thật sự rất yêu vợ mình, cũng thật thích cô học trò Xuân Hồng này.”

Dịch Hối như đang nghĩ đến một vấn đề gì đó nhìn anh, sau một lúc mới nói: “Đường tiên sinh là người thông minh.”

Đường Sơ mỉm cười, trong mắt lộ vẻ hiểu biết: “Có thể thấy bên cạnh Xuân Hồng có một người bạn trai rất mực lo lắng cho cô ấy, tôi cảm thấy rất vui mừng.”

Dịch Hối trong lòng không thể tiếp thu được, nói như vậy là có ý gì? Đường Sơ đang nói cho anh biết, anh rõ ràng là đang ghen tuông vô lý, ghen nhầm đối tượng, anh ta đối với Xuân Hồng chỉ là tình thầy trò, không có gì khác.

Giống như là đang chủ động nhúng nhường, làm cho Dịch Hối có phần coi nhẹ.

“Tôi mặc kệ anh đang nghĩ gì, dù sao tôi tuyệt đối không buông tay, Xuân Hồng là của tôi!”

Tạ Xuân Hồng sau khi quay về liền cảm thấy không khí có phần không đúng, vẻ mặt Dịch Hối lạnh lùng xa cách, như đang muốn giương cung múa kiếm

Xuân Hồng rất muốn làm không khí bớt căng thẳng, lại phát hiện ra mình không thể, chưa kịp chất vấn, đã thấy Đường Sơ đứng lên.

“Trời không còn sớm, tôi phải đi, ngày mai còn phải bắt chuyến xe lửa sớm về thị trấn.”

Tạ Xuân Hồng vội vàng đứng lên, tiếc nuối hỏi: “Ngày mai thầy trở về sao?”

Đường Sơ gật gù đầu: “Tô Văn ở nhà một mình thầy không yên tâm, cứ như vậy đi, thầy đi trước.”

Sau khi trở về, Dịch Hối nghiêm mặt đi vào nhà, cái gì cũng không nói trực tiếp đi vòng qua Xuân Hồng đi vào phòng tắm

Xuân Hồng có chút chột dạ, không dám nói chuyện cùng với anh, ngoan ngoãn giúp anh pha một ly sữa nóng đặt ở đầu giường.

Dịch Hối lúc trở ra thấy ly sữa trên bàn, động tác lau tóc chột chậm đi một chút, sau đó tiếp tục lơ đãng, cứ thế tiếp tục ngồi trên giường lau tóc.

Tạ Xuân Hồng bĩu môi, không nói lời nào bỏ đi tắm

Lúc quay ra Dịch Hối đã ngủ, trước kia mặc kệ là mệt đến thế nào anh đều cũng sẽ đợi cô ngủ cùng... Hơn nữa ly sữa kia vẫn nằm nguyên chỗ cũ.

Tạ Xuân Hồng có chút ủy khuất, bức mình cảm lý lên uống một ngụm. Sợ ồn ào đến anh, cố ý chạy ra phòng khách sấy tóc, sau đó vào phòng ngủ nằm xoay lưng về phía anh.

Dịch Hối căn bản là chưa ngủ, vốn tính làm cho cô cảm thấy mình đang phạm sai lầm, dùng thiện ý nói chuyện với anh, dịu dàng ôn nhu lấy lòng anh một chút, kết quả là ngay cả một câu cô cũng không nói, còn uống cả phần sữa của anh!

Dịch Hối càng nghĩ càng giận, ngồi dậy, trong bóng đêm quắc mắt nhìn Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng cảm giác được ánh nhìn đó, quay người lại nhìn anh: “Anh làm cái gì vậy?”

Dịch Hối nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại: “Anh làm gì? Em nói xem anh làm gì?”

Tạ Xuân Hồng liếc trắng mắt, cảm thấy mình nằm, anh ngồi, khí thế đang hoàn toàn bị anh lấn áp, vì thế cũng ngồi dậy.

“Làm sao em biết anh bị làm sao? Mặt mày lạnh lùng, em làm gì chọc giận anh à?”

“Em còn nói? Có người bạn gái nào như em sao? Trước mặt bạn trai còn tỏ ra quan tâm đến người đàn ông khác, Tạ Xuân Hồng vị trí của anh trong lòng em là thế nào?”

Tạ Xuân Hồng đang tâm phiền ý loạn, lúc này cũng nổi giận, đàn ông gì mà nhỏ mọn như vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Em là người như vậy đấy, anh không phải đã sớm biết như vậy sao? Không hài lòng thì chia tay đi!”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, cả phòng rơi vào yên lặng.

Xuân Hồng vừa nói xong liền hối hận, Dịch Hối tốt như vậy, lời nói này thật là rất đả thương người khác mà.

Quả nhiên Dịch Hối ngẩn ngơ, căn bản là đang đắn đo lưỡng lự giận anh mất lập tức tối sầm lại, vẻ mặt lộ vẻ tổn thương.

“Lời chia tay như thế không được tùy tiện nói lung tung... Em có biết như vậy sẽ làm tổn thương anh hay không? Xuân Hồng, em có quan tâm đến anh hay không? Em có bao giờ nghiêm túc trong quan hệ của chúng ta hay không?”

Tạ Xuân Hồng hối hận, tự trách, áy náy trong nháy mắt tràn ngập trong lòng, nhìn bộ dáng cô đơn của Dịch Hối quả thật rất đau lòng.

Xuân Hồng thờ dài, bản thân không thể không chế liên vươn tay ôm lấy anh.

“Dịch Hối, em không phải không cần anh... Nếu em một chút cũng không cần, thì em còn sống cùng với anh được hay sao?”

Lúc Xuân Hồng chủ động nhào vào lòng anh, tức giận của Dịch Hối lập tức tiêu tan, nghe nói thế, thậm chí còn rất vui vẻ.

Đúng vậy, mặc kệ nói thế nào, hiện tại Xuân Hồng cùng anh đang ở cùng một nhà, từ đầu đến cuối đều thuộc về anh, tại sao anh cứ phải ám ảnh về quá khứ của cô?

Hóa ra... Anh đúng là rất dễ thỏa mãn như vậy sao?

Dịch Hối vỗ vỗ lưng cô: “Thật xin lỗi, anh không nên tức giận... Cùng lắm về sau em không được nói ‘chia tay’, em không biết anh rất buồn, anh cố gắng nhiều như vậy, vốn đã tưởng chừng mình ngày càng gần gũi, em đột nhiên nói như vậy, sẽ làm anh cảm thấy tất cả cố gắng của anh đều là uổng phí.”

Tạ Xuân Hồng nắm thật chặt cánh tay: “Em nhất thời tức giận thốt ra... Em cũng không phải thật sự muốn chia tay.”

“Cho dù người thật sự muốn chia tay cũng không được!” Dịch Hối hừ một tiếng, “Lên thuyền dễ, xuống thuyền khó, em đừng mơ chuyện tùy tiện bỏ chạy!”

Tạ Xuân Hồng không biết nên khóc hay nên cười: “Anh thật đúng là bá đạo, nói như vậy em đã lên thuyền đạo tặc?”

Dịch Hối cũng cười, ôm cô nằm xuống.

Trong lúc nhất thời dịu dàng thăm thiết, Dịch Hối mở miệng thâm trầm nói: “Anh không được rộng lượng, nhưng đây là quá khứ của em, anh... Xuân Hồng, nói với anh đi.”

Tạ Xuân Hồng rúc người trong lòng anh, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Nói cái gì?”

“Nói, nói... Quá khứ của em và Đường Sơ.”

Xuân Hồng trầm mặc, lâu đến nỗi Dịch Hối nghĩ cô sẽ không mở miệng thì cô tự nói: “Làm gì có cái gọi là quá khứ...”

Tạ Xuân Hồng trong ngực anh từ từ lui ra, trở mình nằm nhìn lên trần nhà, suy nghĩ bay xa đến tận phương trời nào.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Gặp Được Em, Đã Quá Muộn Rồi

Tạ Xuân Hồng trong ngực anh từ từ lui ra, trở mình nằm nhìn lên trần nhà, suy nghĩ bay xa đến tận phương trời nào.

“Em cùng anh ấy căn bản cái gì cũng không có, anh ấy thậm chí không biết tình cảm của em đối với anh ấy, cho tới bây giờ em cũng không nghĩ đến chuyện nói cho anh ấy biết. Đường Sơ và Tô Văn học chung trường đại học, hai người đó tình cảm tốt lắm. Nhà Tô Văn rất nghèo, lúc nhỏ ba mẹ cô ấy đều đã qua đời, từ đó đến nay cô ấy cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau. Năm Tô Văn thi đại học bởi vì không có tiền đóng học phí mà không đi học được, vì từ nhỏ thị trấn đã quyên góp học phí cho cô ấy, bây giờ học đại học thì tất nhiên thị trấn cũng sẽ hỗ trợ học phí nhưng với điều kiện sau khi tốt nghiệp phải quay về thị trấn làm việc... Đường Sơ không nỡ xa cô ấy, liền từ chối công việc tốt ở thành phố lớn, cùng cô ấy trở về thị trấn nhỏ, sau đó hai người cùng dạy học, không bao lâu sau đó thì kết hôn...”

Tạ Xuân Hồng không động đậy cười rộ lên, trong nụ cười kia có nỗi thê lương không nói nên lời.

“Dịch Hối, anh biết không? Em từng rất ghen tị với Tô Văn, trước khi kết hôn em có hỏi Đường Sơ, yêu Tô Văn nhiều bao nhiêu... Anh ấy nói anh ấy chỉ muốn được cùng Tô Văn xem mặt trời lặn, cùng Tô Văn cùng nhau từ từ già đi.”

Tạ Xuân Hồng quay sang hỏi Dịch Hối: “Anh nói, loại tình cảm như vậy có buồn cười không, em có lỗi bịch không? Em làm sao có cái gọi là quá khứ với anh ấy?”

Dịch Hối vươn tay kéo cô nhẹ nhàng ôm vào ngực: “Vậy em... Cứ như vậy? Em cam tâm sao?”

“Không có gì gọi là không cam tâm. Dịch Hối, em thích Đường Sơ chỉ là chuyện đơn phương, em tới bây giờ cũng không nghĩ tới muốn anh ấy đáp lại, em ngay từ đầu đã biết chuyện tình cảm này không bao giờ có kết quả... Em cũng không muốn tranh giành với ai, em chỉ là... Thật đơn thuần thích anh

ấy, không cần đáp trả, không cần kết quả.”

Trong lòng Dịch Hồi không rõ đang trải qua cảm giác gì. Anh đột nhiên có cảm giác bất lực của sự “muộn màng gấp gáp”, biết cô cũng muộn màng, cho nên cuộc sống hỗn loạn của cô đều không liên quan đến anh, mà ràng buộc với người khác... Nếu như gặp được cô sớm một chút thì thật là tốt, anh có thể chiếm lấy lòng cô đầu tiên, không cho kẻ nào khác xâm nhập.

Không thể nói rõ được cảm giác thất bại và ghen tị đang nhen nhóm trong đầu, Xuân Hồng là một cô gái cố chấp kiên cường, cố chấp yêu Đường Sơ, tình yêu đơn thuần, thậm chí chưa từng nghĩ tới kết quả... Nếu yêu như vậy, sao lại có thể dễ dàng chấm dứt?

Mà Đường Sơ, kỳ thật nếu như Xuân Hồng không nói như vậy anh ta cái gì cũng không biết? Nhiều năm như vậy, vẫn được Xuân Hồng chôn sâu trong đáy lòng... Anh thật không cam tâm!

“Xuân Hồng, anh mặc kệ quá khứ của em...” Dịch Hồi nhẹ giọng nhưng trong lời nói tuyệt đối không cho phép cô cự tuyệt, “Hiện tại và tương lai của em chỉ có anh, chỉ có thể là anh!”

Tạ Xuân Hồng đem đầu vùi trong lòng ngực anh không trả lời, Dịch Hồi sốt ruột chờ, nâng mặt cô lên, nhìn đáy mắt thâm sâu, khó kìm được nét bất an và lo lắng.

“Trả lời anh, Xuân Hồng... Anh tuyệt đối không dễ dàng buông tay, anh sẽ chờ đợi, chờ cho đến khi nào em thay đổi!”

Tạ Xuân Hồng dịu dàng hôn lên khóe môi anh, thanh âm nhu hòa, giống như gió xuân lay động tâm can Dịch Hồi.

“Em biết rồi, Dịch Hồi, em đồng ý với anh, em sẽ cố gắng buông bỏ quá khứ...”

Lúc Mẹ Dịch gọi điện thoại Tạ Xuân Hồng, thật sự dọa cô nhảy dựng.

Cô liên tục không ngừng hỏi thăm, nụ cười trên mặt đặc biệt vặn vẹo

Mẹ Dịch úy khuất chỉ trích cô: “Xuân Hồng, con đã đồng ý với ta sẽ đến nhà họ Dịch thăm ta, nhiều ngày như vậy sao con vẫn chưa đến?”

Tạ Xuân Hồng gật mạnh đầu, lúc trước cô quả thật là có hứa hẹn với bà, nhưng chẳng qua cũng chỉ là khách sáo mà thôi!

Xuân Hồng cười gượng hai tiếng: “Dì à, vài ngày nay con có chút việc, thật sự rất xin lỗi!”

“Áy da, không việc gì không việc gì, người trẻ tuổi luôn lấy sự nghiệp làm trọng...” Mẹ Dịch lấy tức thay đổi giọng nói, “Ta đã mua rất nhiều đồ ăn, đêm nay con với Dịch Hồi cùng về nhà ăn cơm được không?”

“A?” Tạ Xuân Hồng trăm ngàn lần không muốn đi, nhưng nhất thời lại không tìm ra lý do gì để từ chối, “Để con hỏi ý Dịch Hồi thế nào ạ?”

Giọng nói của Mẹ Dịch tràn đầy ý cười: “Nó tự nhiên sẽ đồng ý thôi, vậy được rồi, quyết định như vậy đi, các con tan tầm thì lập tức đến đây, ta đi chuẩn bị cơm tối chờ các con!”

Nói xong không đợi Xuân Hồng phản ứng liền cúp điện thoại.

Xuân Hồng trừng mắt sững sờ nhìn điện thoại, cô phải đi sao?

Cho dù nếu không nguyện ý, cũng không thể không nể mặt trưởng bối, Tạ Xuân Hồng đành phải theo Dịch Hồi lên xe.

Trong lòng Dịch Hồi tràn đầy đắc ý, khuôn mặt tĩnh lặng, nhìn Tạ Xuân Hồng rồi nắm chặt bàn tay, vẻ mặt thống khổ, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Nhà của anh không phải là long đàm hổ huyệt, em sợ gì chứ? Huống chi mẹ anh em cũng đã gặp qua, bà rất thích em, em cứ yên tâm.”

Tạ Xuân Hồng vẻ mặt đau khổ, nào có đơn giản như vậy? Không nói đến ba anh lại là người có địa vị trong quân đội, chỉ cần nghĩ tới việc đến thăm nơi ở của Dịch Tướng Quân, cô đã cảm thấy chân mình mềm nhũn.

Các vị trưởng bối hẳn là thích các loại tiểu thư khuê các dịu dàng động lòng người hay sao? Cái loại như cô suốt ngày bị người khác mắng là hồ ly... Thật sự sẽ không bị đuổi ra khỏi nhà chứ?

Dịch Hồi cầm tay cô, an ủi: “Yên tâm, có anh đây.”

Trên tay truyền đến cảm giác ôn hòa hiền hậu, Tạ Xuân Hồng không thể không thả lỏng, gắt gao nắm lấy tay Dịch Hồi.

Cảm giác sung sướng dấy lên trong lòng Dịch Hồi. Cô ấy dựa dẫm vào anh, chứng tỏ cô ấy vô cùng tin tưởng anh.

Cảnh vệ từ xa trông thấy xe Dịch Hồi từ xa liền mở cửa lớn, Dịch Hồi trực tiếp chạy xe vào trong, trên đường vào không có người nào, hai bên là hai

hàng cây đại thụ, đầu xuân hoa rụng nhiều, nhưng không giảm được sức sống của mùa xuân.

Tạ Xuân Hồng lại cảm thấy khản trương, Dịch Gia quả nhiên là không bình thường.

Xuân Hồng về mặt bị trắng xuống xe, liền bị Dịch Hồi lôi kéo vào cửa.

“Xuân Hồng, cuối cùng con cũng đến!”

Phương Tinh vô cùng cao hứng nói lớn, nhanh nhẹn kéo Xuân Hồng ra xa Dịch Hồi, nét mặt dương dương tự đắc nhìn anh họ nói: “Anh làm thế nào mà bây giờ mới mang Xuân Hồng về nhà, theo đuổi phụ nữ như anh đúng là chậm chạp!”

Tạ Xuân Hồng thấy có người quen, lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Đêm nay cậu cũng đến sao?”

Phương Tinh gật gù đầu, giọng nói tự tin: “Nhà họ Dịch tổ chức ăn uống mỗi tháng một lần, mình đương nhiên là phải đến.”

Tạ Xuân Hồng sững sốt, vậy thì căn bản Dịch Phu Nhân không phải có nhã hứng mua rất nhiều đồ ăn cho bọn họ sao?

“Đừng lo lắng, mau vào đi!”

Phương Tinh lôi kéo cô vào phòng khách, Xuân Hồng lúc này mới phát hiện ra trong nhà có rất nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Lục Hân ánh mắt lạnh như băng liếc cô một cái, không mấy nhiệt tình gật đầu một cái như chào hỏi cô, vẫn như cũ, không ai có thể đối phó với sự nhiệt tình của Dan.

Xuân Hồng đã quen với vẻ mặt lạnh băng của Lục Hân nên cũng không để ý, nhưng ngay lập tức có một bạn nhỏ ôm bụng cô làm nũng: “Di xinh đẹp, bà di nói sau này phải gọi di bằng mợ, có đúng không ạ?”

Tạ Xuân Hồng không thể xấu hổ hơn, vò vò đầu Lục Dương nói: “Tiểu Dương Dương gọi bằng gì cũng được!”

Lục Dương dựa vào vai cô, hướng về Dịch Hồi nhếch mép cười: “Con thích gọi là mợ!”

Dịch Hồi hài lòng gật đầu, tiến đến ôm nó nói: “Dương Dương thật là ngoan!”

Dan cọt nhả lên tiếng: “Xuân Hồng, gặp em quả thật là thích thú!”

Tạ Xuân Hồng nghi hoặc nhìn anh ta, không rõ gia đình tụ tập thì vì sao lại mời tên ngoại quốc này. Dieerndkdan/leequhydonnn,

Lục Dương trừng mắt nhìn, giơ tay gọi: “Mợ nhỏ, người cũng biết mợ xinh đẹp à?..”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi nhìn Dan, khuôn mặt anh tuần trăng rằm của anh ta nhanh chóng nổi lên hai mảng đỏ.

Dan ngượng ngùng nhúc nhúc đầu, lúng búng, xấu hổ nói: “Tiểu Dương Dương không được gọi chú là mợ, đã bảo gọi chú là uncle mà!”

Phương Tinh nhìn ra sự nghi hoặc của Xuân Hồng, lạnh lẽo nói thâm vào tai cô: “Dan là bạn trai của anh cả họ mình!”

Xuân Hồng có chút đứng không vững, lôi kéo Phương Tinh hỏi: “Là chị dâu của Dịch Hồi?”

Phương Tinh gật gù đầu: “Chính xác phải gọi là chị dâu Đường... Anh cả họ Dịch Phong của mình là con trai cả của bác cả, cả nhà bác cả di dân sang Mỹ, Dan chính là người yêu của anh Dịch Phong.”

Được rồi, quả nhiên là gia đình tụ tập...

“Tiên Hồng, con đến rồi à!” Dịch phu nhân nghe thấy tiếng nói từ trong bếp đi ra, “Tiểu Hồng con không nên khách khí, coi đây như là nhà mình, Phương Tinh hãy chăm sóc chị dâu họ nha!”

Phương Tinh trưng vẻ mặt như nuốt phải côn trùng, cứng nhắc gật đầu: “Con biết rồi!”

Sau đó xoay đầu nhìn Xuân Hồng, nói từng chữ một: “Chị dâu họ, dùng nước hoa quả nha.”

Tạ Xuân Hồng đẩy cô ra: “Được, cậu bằng tuổi với mình, trực tiếp gọi bằng tên đi!”

“Không được!” Lục Dương cau mày, “Ông ngoại đã nói xưng hô không thể rối loạn được.”

Dịch Hồi đem tiểu Dương Dương đưa cho mẹ nó, có chút tán thưởng nói: “Tiểu Dương nói rất đúng!”

Tạ Xuân Hồng cười như không cười nhìn anh, ánh mắt di chuyển nhìn sang Dan hỏi: “Anh? Chị?”

Dan lập tức xấu hổ, lỗ tai đỏ lên, bô lô ba la tây ta lẫn lộn nói một hồi dài, mãnh liệt phản đối cách xưng hô thế này.

Tạ Xuân Hồng nhún nhún vai: “Đấy, em không phải là người tạo ra việc này, đương nhiên em không có cách giải quyết rồi.”

Mấy người trẻ tuổi cùng nhau chơi đùa náo loạn, thời gian trôi thật mau, trong chốc lát cơm chiều đã bắt đầu.

Tạ Xuân Hồng và Phương Tinh vội vàng bày biện bát đĩa, trường bối của nhà họ Dịch đều đã đến đông đủ.

Dịch Tường Quân tuy rằng không còn anh tuấn như lúc trẻ tuổi nữa, nhưng lại mang vẻ đẹp phong lưu khỏe mạnh, cơ thể thật sự rất thẳng, tóc trắng phau chỉnh chu, rất có uy lực.

Ông nội cười hiền lành, thấy Xuân Hồng không khỏi nhìn chăm chú đánh giá, sau đó gật gật đầu nói: “Bộ dạng cô gái nhỏ này quả thật xinh đẹp, đứa cháu vô liêm sỉ của ta nếu dám khinh dễ người, người có thể đến tìm ta, xem ta đánh nó thế nào.”

Dịch Hồi lạnh lùng liếc nhìn ông một cái, sắc mặt không hề thay đổi nói: “Ông nội, hiện tại ông đâu có đánh được con.”

Ông nội trừng mắt: “Ta đã già lại là ông nội của người, cha người còn phải ngoan ngoãn để ta đánh, ta còn đánh không được người sao?”

Tạ Xuân Hồng vội vàng hòa giải: “Ông à, Dịch Hồi đối với con rất tốt.”

Dịch phu nhân vừa vặn đi ra, nghe nói thế liền không khỏi hờ hờ trên ghẹo: “A, nhanh như vậy đã biết giúp đỡ Dịch Hồi rồi!”

Tạ Xuân Hồng đỏ mặt, cúi đầu thẹn thùng, nhìn Phương Tinh đang không nhìn được bật cười haha.

Dịch Hồi nắm tay Xuân Hồng, đặc ý nói: “Cô ấy là bạn gái con, đương nhiên phải bênh vực con chứ!”

Ông nội sờ sờ râu, khụ một tiếng nói: “Tốt lắm, ăn cơm đi!”

Bữa cơm không phải phong phú bình thường, món ăn được sắp thành hàng dài từ đầu này đến đầu kia của cái bàn. Xuân Hồng vốn dĩ lo lắng đại gia đình nhà họ Dịch nhiều quy củ, cô có thể sẽ không thích ứng kịp mà xảy ra thất lễ, nhưng vì có Dịch Hồi ngồi bên cạnh nên cũng an tâm rất nhiều.

Tuy nhiên Xuân Hồng đã lo lắng hơi thừa. Nhà họ Dịch tuy là nhà giàu, lại vô cùng tùy ý, cũng giống như những gia đình bình thường khác vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm.

Bởi đây là lần đầu tiên Xuân Hồng tới nhà họ Dịch, cho nên Mẹ Dịch đương nhiên chiều cô rất nhiều, không ngừng tiếp thức ăn cho cô.

Xuân Hồng từ trước đến giờ chưa từng tham dự bữa cơm nào náo nhiệt như vậy, cả nhà ba bốn thế hệ cùng ngồi dùng cơm, hòa thuận vui vẻ, làm cho tận đáy lòng cô có chút ấm áp xen lẫn cảm động.

Đến giữa bữa cơm, điện thoại của Xuân Hồng đột nhiên vang lên, cô không muốn nhận điện thoại trong khi đang ăn, định bấm tắt đi, lại phát hiện ra người gọi đến chính là Đường Sơ.

Trong lòng Tạ Xuân Hồng kinh ngạc, vội vàng xin lỗi đứng lên đi ra phía ngoài nghe điện thoại.

Giọng nói từ trước đến nay vốn ôn hòa của Đường Sơ thấm đẫm sự mệt mỏi và lo lắng.

“Xuân Hồng, thật xin lỗi, vốn không nên quấy rầy em. . . Nhưng, thầy thật sự không còn cách nào khác. . .”

“Thầy Đường, có chuyện gì xin thầy cứ nói, nếu em giúp được em sẽ cố gắng hết sức!”

“Ây da. . .” Đường Sơ thở dài, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Em có thể trở về nhà một chuyến không? Tô Văn, cô ấy. . . Cô ấy không muốn đi điều trị, thầy nói cách nào cũng không chịu nghe, em lớn lên cùng cô ấy, cô ấy vẫn là em của em, thầy nghĩ em khuyên thì đại khái cô ấy sẽ chịu nghe một chút. . .”

Tạ Xuân Hồng đồng ý không chút do dự: “Thầy Đường, thầy yên tâm, em sẽ trở về!”

Cúp điện thoại, Xuân Hồng mới bắt đầu thấy khó xử, tìm cách rời khỏi bữa tiệc. . . Như vậy rất không lễ phép, mà Dịch Hồi chắc chắn cũng không muốn cô rời đi.

“Làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tình Cảm Rất Khó Phân Biệt Phải Trái

Tạ Xuân Hồng cắn môi, ánh mắt áy náy nhìn anh.

Dịch Hồi trong lời chột sợ hãi, sắc mặt thay đổi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Dịch Hồi ...” Tạ Xuân Hồng rũ mắt xuống, “Thật xin lỗi, bây giờ em phải đi.”

“Tại sao?” Dịch Hồi cau mày, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Xuân Hồng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, quay mặt sang một bên nói: “Tô Văn cô ấy ... Em muốn khuyên cô ấy, cô ấy không muốn tiếp nhận điều trị ...”

Lửa giận trong lòng Dịch Hồi chột dâng lên từng chút từng chút một, nhưng lửa giận như bất chột biến mất vì câu nói của cô, trong nháy mắt trái tim như đóng băng lạnh ngắt.

Dịch Hồi thở sâu một hơi, chậm rãi, không cho người khác cự tuyệt: “Hôm nay trễ rồi, huống chi em đang dùng cơm với gia đình anh ... Ngày mai hãy đi, anh không cần em!”

Vừa rồi Tạ Xuân Hồng nghe giọng nói của Đường Sơ thì trong chốc lát tâm trí đã không còn ở đây, cô làm sao có thể đợi đến ngày mai?

“Không được ...” Tạ Xuân Hồng hung hăng nói thảm, tự nhủ, “Em phải đi ngay, bây giờ còn kịp về nhà.”

Dịch Hồi không nói gì, chỉ cảm thấy trái tim mình băng giá, sự quan tâm của cô đều dồn cho một người khác, không thể quan tâm thêm một người nào khác ... Thậm chí giờ đây cô có thể thờ ơ rồi đi.

Tạ Xuân Hồng không có nhiều thời gian để giải thích, vòng qua Dịch Hồi đi vào trong phòng.

Phương Tinh thấy sắc mặt Xuân Hồng khó coi, không khỏi lo lắng hỏi cô làm sao vậy.

Xuân Hồng nhìn cô cười cười, tỏ vẻ chính mình không có việc gì, sau đó vô cùng áy náy cáo lỗi cùng mọi người: “Thật sự rất xin lỗi, nhà của con có việc gấp, bây giờ phải trở về ... Làm phiền mọi người, thật sự là ngại quá.”

Mẹ Dịch lo lắng kéo tay cô hỏi: “Tiểu Hồng, xảy ra chuyện gì? Có gì quan trọng không, có cần ta giúp đỡ gì thì đừng ngại, chúng ta đều có thể giúp đỡ con hết mình!”

Cha Dịch trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt sắc bén nhìn Xuân Hồng, đột nhiên hỏi: “Dịch Hồi đâu?”

Mọi người lúc này mới phát hiện Dịch Hồi chưa quay trở lại phòng ăn.

Đúng lúc này, Dịch Hồi ở cửa trầm giọng nói: “Sao còn chưa ra, không phải nói anh lái xe chở em đi sao?”

Xuân Hồng thờ phào nhẹ nhõm, ngượng ngùng cười cười: “Dì à, cảm ơn dì, bữa cơm hôm nay rất ngon, thật sự rất xin lỗi vì không thể dùng xong bữa cơm.”

Mẹ Dịch vỗ vỗ cánh tay của cô: “Không sao đâu, con có việc nên về xử lý trước đi, lần sau lại đến!”

Mẹ Dịch quay sang dặn Dịch Hồi: “Lái xe cẩn thận, có việc gì nhớ gọi về cho mẹ!”

Dịch Hồi nhũn màu mắt kiên nhẫn: “Con biết rồi, ông nội con đi trước, Xuân Hồng, đi nhanh đi!”

Tạ Xuân Hồng không nói thêm nhiều lời nữa, theo Dịch Hồi lên xe rồi đi.

Phương Tinh cau mày nhìn bọn họ rời đi, trong lòng có chút bất an.

Tạ Xuân Hồng kiên quyết không để Dịch Hồi đưa cô đi, hành lý cũng không lấy, trên người chỉ có thể tín dụng và một ít tiền mặt, sợ xe lửa chạy chậm, Xuân Hồng cố ý mua vé xe.

Dịch Hồi trong lòng không biết đang nghĩ gì, cái gì cũng không nói ra, chỉ lặng lẽ đến cửa hàng gần đó mua cho cô thuốc chống say xe.

Xuân Hồng cảm kích liếc nhìn anh một cái, vội vàng uống thuốc rồi lên xe, cả câu tạm biệt cũng không kịp nói.

Dịch Hồi lái xe rời khỏi bến xe, ánh đèn thành phố rực rỡ càng làm tăng thêm sự cô đơn của anh, trên đường xe cộ qua lại đông đúc nhưng không biết nên đi theo hướng nào.

Anh không biết làm như vậy có tốt hay không. Anh không ngăn cả Xuân Hồng trở về, là vì anh hy vọng cô sẽ quay về sum họp với anh, hy vọng cô có thể thật sự buông bỏ quá khứ, trong lòng thanh thản cùng anh đi tiếp quãng đời còn lại.

Bất cứ cái gì cũng không làm được, đành ở đây chờ đợi ... Thật là không phải tác phong của anh.

Dịch Hồi hạ quyết tâm, quay tay lái, chạy về một hướng khác.

Tạ Xuân Hồng uống thuốc rồi vẫn không giảm bớt được cảm giác say xe, dạ dày cuộn lên từng đợt, đầu óc quay cuồng choáng váng, trong xe lại ngột ngạt ồn ào, rõ ràng là một chết đi mà vẫn không thể nào ngủ được, đành phải nhắm mắt tựa đầu vào thành xe, cố gắng tập trung đầu óc về những chuyện khác để tránh đi cảm giác ngột ngạt trong xe.

Vật vã cho đến khi xe dừng, Tạ Xuân Hồng lao khỏi xe đầu tiên, ngồi xồm bên đường ỏi đến kinh thiên động địa.

Phun hết mọi thứ ra ngoài mới thấy thoải mái được một chút, huyết áp xuống thấp cùng với sự mệt nhọc làm cho cô cảm thấy trước mắt toàn một màu đen khi đứng lên. Tạ Xuân Hồng hít thở sâu vài lần thì cơn choáng váng mới tạm đi qua, uống một hớp nước mới thấy đỡ hơn, sau đó rào nhanh bước đi về phía thị trấn nhỏ.

Về đến thị trấn, đã là giữa trưa, Tạ Xuân Hồng dừng ở một quán nhỏ ven đường ăn lót dạ, sau đó trực tiếp đến nhà Đường Sơ.

Đường Sơ mở cửa thấy Xuân Hồng, nhất thời kinh ngạc, anh không nghĩ Xuân Hồng đến nhanh như vậy.

“A Sơ, là ai vậy?”

Tạ Xuân Hồng hướng vào trong nhà nói lớn: “chị Tô Văn, là em!”

Tạ Xuân Hồng vừa nhìn thấy thần sắc của Tô Văn tâm trạng liền sa sút, lần trước gặp gỡ sắc mặt cô ấy tuy có phần tái nhợt nhưng vẫn rất có sức sống, hoạt bát, mà bây giờ ... Tô Văn hốc hác, mắt lõm sâu, môi tái nhợt không màu sắc, cảm nhận, cả người gầy rộc đi.

“Chị Tô Văn, em tới thăm chị một chút.” Tạ Xuân Hồng vội vàng tiến lên dìu cô ấy vào nhà, vừa đi vừa quay đầu nhìn Đường Sơ.

Tô Văn cười khoát tay: “Làm sao phải dìu chị, chị không yếu ớt đến vậy.”

Tuy rằng Tô Văn kiên trì tự mình quay trở về phòng, nhưng rõ ràng khi quay về giường sắc mặt của cô càng thêm trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tạ Xuân Hồng ngồi bên cạnh lấy khăn giúp cô lau mồ hôi, bưng cốc nước đưa cô uống, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Chị Tô Văn, vì sao chị không muốn đến bệnh viện?”
Dienndkdan/leequhydonnn

Tô Văn cười khò: “Là A Sơ gọi em đến sao?”

Tạ Xuân Hồng nắm tay cô, thấp giọng nói: “Thầy Đường thật sự rất lo lắng cho chị.”

Tô Văn hướng mắt về phía phòng khách nhìn Đường Sơ, ánh mắt bỗng dưng rất dịu dàng: “Chị biết ... Nhưng là chị không thể tiếp tục liên lụy anh ấy, chị đã nợ anh ấy quá nhiều ...”

Tạ Xuân Hồng không hiểu vì sao cô cảm thấy phẫn nộ, Đường Sơ lo lắng như vậy, Tô Văn lại ở đây nói cái gì mà thiếu nợ, nếu Tô Văn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ... Đường Sơ hẳn là đau khổ biết bao nhiêu?

Nhưng xem ra cô ấy đang yếu đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt đến trong suốt, Xuân Hồng cố gắng chế ngự cảm xúc, chậm rãi khuyên cô: “Chị Tô Văn, nếu chị xảy ra chuyện gì, chẳng phải là Thầy Đường sẽ rất đau khổ sao? Thầy ấy có bao nhiêu khổ sở lẽ nào chị không biết? Chị ... Chị lẽ nào không để ý đến cảm giác của thầy ấy?”

Nụ cười trên môi Tô Văn chậm rãi nhạt đi, trầm mặc nhìn cô, thật lâu sau mới cao giọng gọi ra ngoài: “A Sơ, em đói bụng, muốn ăn cháo Đông Kiêu.”

Đường Sơ lập tức trả lời: “Anh đi mua ngay đây!”

Đường Sơ đi khỏi, trên khuôn mặt Tô Văn lập tức xuất hiện sự bi thương vô tận.

“Xuân Hồng ... em biết không, chị thật sự không thể liên lụy đến anh ấy, chị không còn sống được bao lâu nữa ...” Trong đáy mắt Tô Văn nổi lên một lớp hơi nước, nhìn qua thấy rất thống khổ.

“Đừng nói bậy!” Tạ Xuân Hồng phủ nhận lời cô, “Em có quen bác sĩ giỏi lắm, y học bây giờ cũng phát triển vượt bậc, nhất định có thể chữa khỏi cho chị ...”

Tô Văn phát ra một nụ cười chua xót đến cực điểm: “Mẹ chị, dì chị, chị gái của chị ... Cũng đều vì bệnh này mà chết. Xuân Hồng, em biết không, đã nhiều năm nay chị đã biết sẽ có ngày hôm nay, chị sớm biết mình sẽ chết ... Bệnh tim bẩm sinh, khả năng sống thường không cao, phần lớn bệnh nhân sẽ chết trẻ ... Chị thật đã là may mắn khi ông trời cho chị sống nhiều năm như vậy, thậm chí còn yêu được một người đàn ông như anh ấy ...”

Tạ Xuân Hồng khiếp sợ nhìn cô, trong mắt toát ra vẻ không thể tin nổi.

“Đúng là bệnh tim ư ...” Xuân Hồng thì thào nói, “Làm sao có thể, vậy làm thế nào ... Thầy Đường ... Thầy ấy có biết không?”

Khóe mắt Tô Văn ngập tràn nước mắt: “Không biết, cho nên chị mới cảm thấy có lỗi với anh ấy ... Chị sớm đã biết mình không sống được bao lâu, lại không nói cho anh ấy biết ... Trước khi kết hôn chị nên nói cho anh ấy biết, chị đã rất ích kỷ, luyến tiếc anh ấy ... Anh ấy cái gì cũng không biết ...”

Xuân Hồng, chị là người phụ nữ ích kỷ nhất trên đời, chị đã làm cho người đàn ông chị yêu thương nhất lâm vào hoàn cảnh đau khổ như hiện nay, anh ấy vì chị mà bỏ đi tương lai tốt đẹp, chị lại bởi vì quá yêu anh ấy mà che giấu hết mọi chuyện ...”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng dâng lên một nỗi chua xót, cô không biết mình nên tức giận hay nên đồng cảm cùng Tô Văn. Cô thậm chí không có cách nào trách móc cô ấy ...

Tô Văn bùng bật khóc thương tâm: “Chị không nên liên lụy anh ấy, có lẽ ... Có lẽ chết sớm một chút mới có thể giải thoát cho anh ấy ...”

Tạ Xuân Hồng đứng đờ đẫn, từ trên cao nhìn xuống Tô Văn trách mắng: “Chị cảm thấy chị chết đi thì Thầy Đường có thể giải thoát sao? Chị chết rồi thầy ấy sẽ vui vẻ? Làm sao chị có thể nghĩ như vậy được chứ? Thầy Đường không thể không có chị, nếu mất đi chị, thầy ấy là người đau khổ nhất, chị nhìn tâm nhìn thầy ấy bị đã kích như vậy sao?”

“Nhưng bệnh của chị vốn là không thể chữa trị!” Tô Văn nhìn cô, nước mắt rơi như mưa, “Bệnh của chị, chị hiểu rất rõ ...”

Tạ Xuân Hồng suy sụp ngồi xuống, một lúc lâu mới nghẹn giọng nói: “Không thử thì làm sao biết được ... Chị bỏ cuộc như vậy, thầy ấy càng đau khổ ... Thầy ấy cảm thấy rằng mình đã không cố gắng hết sức, sẽ hối hận tiếc nuối cả đời ...”

Tô Văn ngưng khóc, sững sờ nhìn cô.

Ánh mắt Xuân Hồng kiên định nhìn cô nói: “Chị muốn cho thầy ấy không bao giờ thoát khỏi sự hối hận sao? Chị Tô Văn ... Hãy vì sự an lòng của thầy ấy, chị cũng cố gắng thử xem ... Huống chi, bệnh của chị cũng chưa chắc là không chữa được đúng không?”

Tô Văn yên lặng cúi đầu, rút khăn tay lau khô nước mắt, sau đó sửa soạn thu vén cho bản thân, sau đó thản nhiên nói: “Đừng cho Đường Sơ biết chị đã khóc.”

Trong chốc lát Đường Sơ đã mang cháo trở về, tiến về phía phòng ăn lấy bát, bung đến cho Tô Văn và Xuân Hồng mỗi người một bát. Die nd da nl e q uo ydo n

Tạ Xuân Hồng tránh ra một chút, để cho Đường Sơ ngồi ở bên giường cẩn thận đút Tô Văn ăn, lặng yên nhìn dáng điệu thân mật của hai người bọn họ.

Sau khi ăn xong Đường Sơ thu dọn bát đĩa đem vào trong bếp, Tạ Xuân Hồng thật sự thấy mệt mỏi, đầu đau muốn nứt ra, đứng lên nói với Tô Văn: “Chị Tô Văn, chị hãy suy nghĩ lại đi, em về nhà trước, ngày mai sẽ trở lại thăm chị.”

Tô Văn gật gù đầu, vô cùng chân thành nói: “Xuân Hồng, cảm ơn em!”

Đường Sơ rửa tay xong đưa Xuân Hồng ra cửa, trên đường đi yên lặng không nói gì.

“Thầy Đường, thầy trở về với chị Tô Văn đi!”

Đường Sơ dừng bước đứng lại, nhà bọn họ và nhà Xuân Hồng đều nằm trong khu nhà tập thể của giáo viên, cách nhau không xa lắm, anh cũng không yên tâm để Tô Văn ở nhà một mình.

“Xuân Hồng, Tô Văn cô ấy ...” Đường Sơ là người cẩn thận, mặc dù Tô Văn che giấu vô cùng cẩn thận, anh cũng nhìn ra được khóe mắt ửng đỏ của cô.

Tạ Xuân Hồng thấp giọng an ủi anh: “Thầy không cần phải lo lắng, em sẽ tận lực khuyên cô ấy.”

Đường Sơ cũng không nói gì thêm, vươn tay vuốt tóc cô, thờ dãi nói: “Thật sự cảm ơn em Xuân Hồng, em trở về nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Khi Tạ Xuân Hồng về đến nhà, Tạ Văn ở nhà thấy con gái đột ngột trở về đã hoảng sợ.

“Làm sao mà lại đột nhiên về nhà? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tạ Xuân Hồng miễn cưỡng cười cười: “Con không sao, là chị Tô Văn, chị ấy bị bệnh, con trở về thăm chị ấy.”

Tạ Văn thở ra nhẹ nhõm, lập tức nhíu mày nhìn cô: “Con với cô ấy coi như là lớn lên cùng nhau, cô ấy bị bệnh con cũng nên về lắm ... Nhưng mà ...”

Xuân Hồng ngăn ra: “Nhưng mà gì ạ?”

“Không có gì.” Tạ Văn lắc đầu, cảm quyền sách trong tay, thờ ơ hỏi: “Làm sao con biết Tô Văn bị bệnh, Đường Sơ nói với con à?”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc một hồi mới “Vâng” một tiếng.

“Lần trước gặp thầy Đường ở bệnh viện đang mua thuốc cho chị Tô Văn, có nói chuyện vài câu ...” Tạ Xuân Hồng không muốn giải thích quá nhiều, lập tức đi về phòng ngủ, “Mẹ, con rất mệt, con đi ngủ trước.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Em Không Được Rời Khỏi Thế Giới Của Anh

Tạ Xuân Hồng ngả đầu ra gối liền ngủ say, nằm trên giường không nhúc nhích. Nhưng đó là một giấc ngủ không yên ổn, rõ ràng là đầu đau muốn nứt ra, toàn thân mệt mỏi, lại cố tình không thể ngủ yên. Cứ mơ hết cảnh này đến cảnh khác, rồi lại giật mình tỉnh giấc, sau đó rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh lại thì trời đã tối đen, Tạ Xuân Hồng từ phòng ngủ đi ra, Tạ Văn vẫn ngồi nguyên tại vị trí ban đầu đọc sách.

“Đi rửa mặt đi, mẹ đi hâm nóng thức ăn, con ngồi chờ một chút.”

Tạ Xuân Hồng gật gật đầu, đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, mới cảm thấy tinh thần thoải mái.

Nhịn đói từ lúc lên xe đến giờ vẫn chưa ăn được thứ gì ra hồn nên Xuân Hồng ăn bữa cơm này thấy rất thoải mái, rất no nê, sau khi ăn xong cô dọn dẹp bát đĩa, nhìn lên đồng hồ đã thấy hơn mười giờ đêm.

“Mẹ nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Tạ Văn thờ ơ đáp một tiếng, khép sách lại hỏi: “Sức khỏe Tô Văn thế nào?”

Tạ Xuân Hồng thở dài nói: “Không tốt lắm, chị ấy gầy đi rất nhiều, bệnh tim bẩm sinh không khả quan lắm, không biết cụ thể thế nào. Chị ấy cũng không muốn đi khám bệnh, lần này con trở về là để khuyên nhủ chị ấy.”

Tạ Văn không nói thêm gì nữa, đi về phòng nghỉ ngơi.

Tạ Xuân Hồng đã ngủ đủ giấc, hiện tại chút xíu buồn ngủ cũng không có, ngây ngô cả nửa ngày mới chợt nhớ tới nên gọi cho điện cho Dịch Hồi.

Chuông reo thật lâu mới có người nghe, đầu dây bên kia quả thật có chút âm ỉ, Xuân Hồng nhủ mảy: “Trễ như vậy mà vẫn còn ở ngoài sao?”

Tiếng Dịch Hồi đều đều nghe không đoán được tâm tình, chỉ “Ừ” một tiếng, sau đó hỏi: “Sao em còn chưa ngủ?”

Xuân Hồng biết anh bận rộn, đoán chừng đang phải tiếp khách, cũng không để ý: “Em ngồi xe một đêm mệt chết đi được, cho nên đến thăm Tô Văn xong liền lập tức về nhà ngủ một giấc, vừa mới thức dậy ăn cơm, giờ không ngủ được nữa ...”

Xuân Hồng do dự một chút rồi hỏi: “Anh ... Sau khi em đi, mọi người có nói gì không?” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Dịch Hồi trầm mặc một hồi sau đó nhàn nhạt nói: “Yên tâm, người nhà anh rất hiểu chuyện, sẽ không có ý kiến gì đâu. Còn em? Tình hình bên kia như thế nào?”

Tạ Xuân Hồng vừa nghĩ đến bệnh tình của Tô Văn liền rầu rĩ nói: “Thật không tốt, bệnh Tô Văn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của em rất nhiều, đã như vậy chị ấy còn cố chấp, không tình nguyện đi chữa bệnh ... Em sẽ hết sức khuyên chị ấy.”

Dịch Hồi không tự chủ được dịu dàng an ủi cô: “Đừng nóng vội, anh ở đây đã sắp xếp xong xuôi bác sĩ và phòng bệnh, em yên tâm, cô ấy nhất định sẽ nhận được sự điều trị tốt nhất.”

Xuân Hồng vốn đang lo lắng bị mấy câu nói trấn an của Dịch Hồi làm cho vô cùng yên tâm, khẽ mỉm cười nói: “Dịch Hồi, cảm ơn anh.”

Dịch Hồi nhàn nhạt cười lên: “Ngốc ạ, nói cảm ơn ta làm gì? Em ngủ đi, ngày mai còn phải bận rộn!”

Trong lòng Xuân Hồng có chút cảm động không được tự nhiên, chỉ đành nói hai tiếng “Ngủ ngon”, giống như đang muốn trốn tránh cái gì đó, vội vàng cúp điện thoại.

Lần này được Dịch Hồi xoa dịu đúng nỗi bất an, Xuân Hồng cảm giác ngủ rất ngon, ngủ một giấc không mộng mị cho đến khi trời sáng.

Theo thói quen cô rời giường liền chuẩn bị đi làm điểm tâm.

Lúc ăn cơm Xuân Hồng nói: “Mẹ, con chỉ ở lại nhà trong thời gian rất ngắn.”

Tạ Văn không để ý lắm gật đầu một cái: “Mẹ biết, con có chuyện bận rộn thì cứ đi, không cần nói với mẹ, lúc đi nhớ gọi điện cho mẹ là được.”

Tạ Xuân Hồng còn muốn nói thêm nhưng bị thái độ không mặn không nhạt của Tạ Văn chặn ngang không thể nói.

Sau khi Tạ Văn đi khỏi, Xuân Hồng cũng ra cửa, lập tức đến nhà Đường Sơ.

Sắc mặt của Tô Văn càng thêm xấu đi, lúc nhìn thấy Xuân Hồng cũng miễn cưỡng cười nói.

Tạ Xuân Hồng còn chưa mở miệng, Tô Văn liền khoát tay ý bảo cô không cần phải nói.

“Xuân Hồng, chị đã bàn bạc với A Sơ rồi, hôm nay cùng em về thành phố N, chị sẽ phối hợp với bác sĩ chữa bệnh cho thật tốt.”

Tạ Xuân Hồng sững sốt, sau đó vui mừng nhìn Đường Sơ.

Trong ánh mắt Đường Sơ vẻ u sầu đã tan đi rất nhiều, nhìn Xuân Hồng gật đầu cười noi: “Tôi hôm qua Tô Văn đã đồng ý ... Xuân Hồng, thật là cảm ơn em!”

Tạ Xuân Hồng ngồi ở mép giường, cầm tay Tô Văn nói: “Chị Tô Văn, chị có suy nghĩ như vậy thì không còn gì tốt hơn ... Anh chị yên tâm, ở thành phố N đã chuẩn bị xong, chị nhất định sẽ nhận được sự điều trị tốt nhất!”

Hành lý cũng đã chuẩn bị xong từ tối qua, cho nên ba người rất nhanh đi ra cửa.

Thị trấn nhỏ nằm heo hút, căn bản cũng không có xe taxi, Đường Sơ không còn cách nào khác là dìu Tô Văn từng bước đến trạm xe.

Tạ Xuân Hồng kéo hành lý đi phía sau, nhìn bóng lưng bọn họ không khỏi cảm thấy chút chua xót trong lòng. Bọn họ yêu nhau nhiều như thế, tại sao lại nhiều đau khổ như vậy?

Nếu như Đường Sơ biết Tô Văn giấu giếm như vậy ... Liệu có trách cô ấy hay không?

Vừa mới đi được một chút, thì thấy một chiếc xe màu xám bạc dừng lại bên cạnh họ.

Dịch Hồi đẩy cửa xe bước xuống, đại khái là lái xe đường dài suốt một đêm, trán có lấm tấm chút mồ hôi, cả người phát ra một loại quyền rũ hoang dã, làm cho nhịp tim Xuân Hồng bất chợt nhanh lên một nhịp, cảm thấy Dịch Hồi bây giờ có một sức hấp dẫn không thể diễn tả bằng lời. Die nd da nl e q uu ydo n

Dịch Hồi khẽ mỉm cười: “Xin lỗi, bởi vì giải quyết một số việc nên đến hơi trễ, nhưng vẫn bắt kịp được mọi người. Sức khỏe Tô Văn e rằng không thích hợp để đi xe lửa, bởi vì đoạn đường tương đối dài nên tôi cố ý lái xe đến đây, Tô Văn có thể nằm, sẽ tương đối thoải mái.”

Tô Văn dựa vào Đường Sơ, nhìn Dịch Hồi cảm kích cười cười: “Không phải giải thích gì, chúng tôi rất cảm ơn anh!”

Vừa nói vừa nhìn về phía Xuân Hồng: “Tiểu Xuân Hồng tìm được người đàn ông tốt như thế này, mắt nhìn quả là không tệ.”

Tạ Xuân Hồng cười cười không nói, cùng Đường Sơ đỡ cô vào ngồi trong xe.

Xuân Hồng ngồi vào ghế phụ một cách tự nhiên, nghiêng mặt nhìn Dịch Hồi đang nghiêm túc lái xe nhẹ giọng nói: “Tôi hôm qua khi em gọi điện cho anh, anh đang lái xe sao?”

Dịch Hồi gật đầu một cái: “Lúc đó đang ở trạm thu phí, nên tương đối ồn ào.”

Xuân Hồng vừa nghe không khỏi có chút lo lắng nhìn anh, lái xe suốt một đêm không nghỉ ngơi, bây giờ còn có thể lái thêm một ngày nữa sao?

Dịch Hồi dường như nhìn thấy ý nghĩ của Xuân Hồng, đưa tay vuốt mặt cô cười nói: “Yên tâm đi, anh xuất thân từ quân ngũ, đeo đồ nặng đi bộ mấy ngày trời trong núi cũng không có vấn đề gì, lái xe như thế này chẳng là gì cả!”

Đường Sơ lấy từ trong túi xách ra một tấm mền mỏng đưa cho Tô Văn đắp, nghe được đoạn đối thoại của bọn họ liền vội vàng nói: “Anh Dịch nếu mệt thì để tôi lái xe cho.”

Từ kính chiếu hậu Dịch Hồi quét mắt nhìn anh một cái, lạnh lùng trả lời: “Không cần, Tô Văn còn cần anh chăm sóc.”

Nói nhảm, dĩ nhiên là không thể nào, anh sao có thể để Xuân Hồng ngồi bên cạnh tình địch chứ?

Khi đến thành phố N thì trời đã tối, Dịch Hồi lái xe đưa bọn họ đến thẳng bệnh viện, bởi vì đã được sắp xếp trước đó, cho nên Tô Văn được trực tiếp đưa vào phòng bệnh.

Bệnh viện đã tan làm từ lâu, chỉ còn bác sĩ trực cấp cứu, cho nên bác sĩ và y tá chỉ làm chút kiểm tra đơn giản rồi rời đi. Xuân Hồng đi mua com tối, mấy người cùng nhau vội vã giải quyết bữa tối trong bệnh viện.

Dịch Hồi sắp xếp phòng bệnh cao cấp, bên cạnh giường bệnh của Tô Văn còn có một cái giường nhỏ để người chăm bệnh có thể nghỉ ngơi vào ban đêm, tất cả đều được an bày rất chu tất nên Xuân Hồng rất yên tâm cùng Dịch Hồi đi về.

Vừa về tới nhà, Tạ Xuân Hồng liền ngâm mình trong bồn tắm, vừa tắm vừa gọi điện cho Hà Giai Hi.

Điện thoại reo thật lâu mới có người nhắc máy, lại là một giọng nam trầm rất êm tai.

Tạ Xuân Hồng ngần ngừ cả người, nhìn lại điện thoại xem có nhầm số không, mới nghi ngờ hỏi: “Xin hỏi Hà Giai Hi có ở đó không?”

Bên kia ngừng một chút, mới khẽ cười nói: “Chờ chút.”

Trong chốc lát giọng nói của Hà Giai Hi truyền tới, Xuân Hồng nghe giọng của cô giống như đang tức giận.

“Xuân Hồng? Chuyện gì?”

“Giai Hi, Tô Văn đã vào bệnh viện, đúng như lời cậu nói, là bệnh tim bẩm sinh rất nghiêm trọng.”

Hà Giai Hi trong nháy mắt khôi phục lại giọng nói tỉnh táo như thường ngày: “Ngày mai mình sẽ khám một chút, tình hình như thế nào mình sẽ lập tức nói cho cậu biết, không phải tất cả bệnh tim đều không trị được, cậu không cần phải lo lắng, mình... Á á...”

Tạ Xuân Hồng giật mình một cái thiếu chút nữa là rơi cả điện thoại vào nước: “Giai Hi? Sao thế?”

Hà Giai Hi tức giận mắng một tiếng: “Mạc Hạo Khanh anh muốn gì! Xuân Hồng... Cứ vậy đi, mình cúp máy!”

Tạ Xuân Hồng im lặng để điện thoại xuống, mặc quần áo đi ra ngoài.

Dịch Hồi không biết đi đâu rồi, Tạ Xuân Hồng cũng không đi tìm anh, ngó tới ngó lui rồi quay mình đi vào phòng ngủ, mới vừa đi tới mép giường đột nhiên bị một lực mạnh đẩy ngã xuống giường. Dieenndkdan/leeequhydonnn

Tạ Xuân Hồng kêu lên một tiếng, liều mạng muốn bò dậy lại bị người phía sau gắt gao ép tới. Hơi thở quen thuộc phả vào gáy, Xuân Hồng tức giận mắng: “Dịch Hồi anh muốn làm gì!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Dạy Anh Làm Cách Nào Để Buông Tha Em

Dịch Hồi như muốn chứng minh điều gì đó, quán lấy Xuân Hồng một lần lại một lần nữa, đợi đến khi lấy lại được hơi thở bình thường thì Tạ Xuân Hồng đã mệt mỏi đến nỗi không thể đứng lên được, nên cho dù Dịch Hồi vẫn ôm cô thật chặt cô vẫn không buông tay, cô cũng không còn sức lực để giãy giụa, không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy đi vào giấc ngủ say.

Dịch Hồi điều chỉnh tư thế để cô có thể ngủ thoải mái hơn, hôn lên vàng trán ẩm ướt của cô, nhẹ giọng nói: “Em là của anh, anh sẽ không để em rời đi!”

Âm thanh kia nghe giống như được truyền từ xa tới, nhẹ nhàng bay vào hư vô mờ mịt trong giấc mộng. Tạ Xuân Hồng có chút vô thức đáp “Ừ” một tiếng, sau đó cái gì cũng không còn biết nữa.

Ngày thức hai khi... tỉnh lại, toàn thân Tạ Xuân Hồng giống như bị xe vừa nghiền qua, vô cùng bụn rụn, không khỏi uất hận mà cẩu vào cánh tay Dịch Hồi, nhưng mà bắp tay Dịch Hồi rất cứng, Xuân Hồng hoàn toàn không cẩu được, vì vậy càng thêm tức giận.

Dịch Hồi nhắm mắt giữ chặt cánh tay đang rãnh rỗi kia, đem Xuân Hồng ôm chặt vào lòng.

Xuân Hồng vô cùng tức giận, dùng sức đập vào cánh tay của anh kêu: “Dậy dậy! Anh là heo à!”

Được ăn uống no đủ nên người đàn ông kia tinh thần cực kỳ sáng khoái, Dịch Hồi trầm giọng cười lên, làm cho Xuân Hồng cảm giác lồng ngực của anh hơi rung động.

“Anh cảnh cáo em, sáng sớm chó có lợn xộn, nếu không anh không chịu trách nhiệm đâu!”

Tạ Xuân Hồng quả nhiên yên tĩnh lại, cau mày lầm bầm: “Anh chính là cầm thú, tôi qua phát điên cái gì vậy?”

“À...” Dịch Hồi duỗi người, lười biếng ôm cô nói: “Ai bảo em chọc giận anh?”

Xuân Hồng thờ dãi, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh tức giận phải không? Bởi vì em rời bỏ bữa tối ở nhà anh?”

Dịch Hồi nhàn nhạt nói: “Biết mình sai rồi?”

Tạ Xuân Hồng đem đầu chôn vào trong ngực anh, buồn buồn nói: “Em biết như vậy là không đúng... Nhưng bệnh tình của Tô Văn nguy hiểm như thế, em và cô ấy cùng lớn lên bên nhau, nói thế nào đi nữa cũng không bỏ mặt cô ấy được. Dịch Hồi, thật xin lỗi, đã để cho anh khó xử, nếu không... Em tới nhà anh nói xin lỗi được không?”

Dịch Hồi đưa tay vuốt ve tấm lưng trần của cô, hồi lâu mới hừ một tiếng: “Em cho rằng người nhà anh dễ giận như vậy? Nhìn thái độ nhận biết được sai lầm của em lần này tạm tha cho em!”

Tạ Xuân Hồng cao hứng hôn lên mặt anh một cái: “Anh trai thật tốt ... Thật ra lúc ở thị trấn Nam Kiều nhìn thấy anh từ trên xe bước xuống, em thật là rất cảm động ...”

Dịch Hồi đắc ý cười to, chế nhạo cô: “Thế nào? Lúc đó nhìn thấy anh trai có phải giống như thiên thần từ trên trời giáng xuống không? Bộ đáng cười mấy ngũ sắc đi cứu người có phải rất hấp dẫn hay không?”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào anh: “Làm sao anh biết?”

Dịch Hồi nhíu mày: “Lúc ấy em nhìn chằm chằm, còn thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng ...”

Tạ Xuân Hồng nín thanh, quyết định thật nhanh đưa tay đẩy anh ra, xoay mình đưa lưng về phía anh.

Dịch Hồi càng cười vui vẻ hơn, cọt sọt vào người cô hỏi: “Thế nào? Thẹn quá hóa giận à?”

Tạ Xuân Hồng bất ngờ vươn tay bấm vào phần thịt mềm mại bên hông anh, hung hăng cấu một cái mới buông ra.

Dịch Hồi toàn thân cứng đờ, gất gao nhện kêu đau, chậm rãi đưa tay ra.

Tạ Xuân Hồng bị dọa đến hoảng sợ hét âm lên, cuống quýt phóng xuống giường.

Dịch Hồi nhanh tay lẹ mắt bắt được mắt cá chân của cô kéo lại, thờ hào hển hỏi: “Em có thể chạy thoát sao?”

Tạ Xuân Hồng đến động đậy cũng không dám, tối quan chiến đấu hăng hái cả đêm “vị tướng quân nho nhỏ” vẫn lấy lại được tinh thần ngẩng đầu lên, cứng rắn áp vào bắp đùi cô.

Xuân Hồng lòi kéo khóc lóc cầu xin tha thứ: “Đừng mà ... anh trai, xin giờ cao đánh khẽ ...”

Dịch Hồi biết tối qua cô mệt mỏi đến nhường nào, không muốn dày vò cô nữa, ôm cô thờ hỏn hển một hồi, thờ đến nỗi cơ thể có chút xao động, hôn lên trán cô nói: “Dậy thôi, đi làm trễ anh trừ lương em!”

Dịch Hồi vừa muốn đứng dậy lại bị Xuân Hồng kéo lại

“Dịch Hồi ...” Tạ Xuân Hồng ngập ngừng nói, “Hôm nay em có thể xin nghỉ được không? Em muốn đến bệnh viện ...”

Dịch Hồi trầm mặc trong chốc lát cười véo má cô: “Được, có chuyện gì thì phải gọi cho anh.”

Dịch Hồi đưa Xuân Hồng đến cổng bệnh viện rồi quay về công ty, mặc dù vô cùng không tình nguyện, nhưng không thể nào ích kỷ liều mạng cưỡng ép cô, dù sao người kia cũng không phải là người cô nói lãng quên là lãng quên được. Die nd da nl e q uy ydo n

Lần đầu tiên Dịch Hồi cảm giác mình có chút bị ai, cười cười tự giễu, tự nhiên anh lại giảm xuống mức độ như vậy, muốn dùng sự áy náy và cảm động để giữ lại bên mình một phụ nữ.

Nhưng còn biện pháp nào khác đây? Ai bảo anh chậm nhiều năm như vậy, khi anh gặp cô, trong lòng cô đã bị một gã Đường Sơ dịu dàng ảm áp xâm chiếm, không thể cho một người nào khác chen vào.

Chẳng qua anh thừa nhận đứng người, tuyệt đối không buông tay, mặc dù thâm căn cố đế, anh cũng muốn nhổ tận gốc, để trong lòng cô từ nay chỉ có một mình anh!

Tạ Xuân Hồng mang điểm tâm tới, sắc mặt Tô Văn nhìn qua cũng không tệ lắm, lúc bác sĩ đi kiểm tra vào buổi sáng, mọi phương diện đều đã khá lên.

Không bao lâu sau Hà Giai Hi cũng tới, người mặc áo blu trắng dáng người đứng thẳng, mạnh mẽ giao phó công việc cho các bác sĩ thực tập đứng bên cạnh, sau đó mới cầm hồ sơ bệnh án đi vào phòng.

Tạ Xuân Hồng vội vàng đứng lên giới thiệu: “Vị bác sĩ này là bạn của em, nữ vương của khoa ngoại, Hà Giai Hi!”

Hà Giai Hi lắc đầu cười: “Đừng đề cao mình như vậy, mình không dám khám cho bạn cậu đâu.”

Hà Giai Hi tiến lên làm một vài kiểm tra đơn giản, sau khi hỏi mấy vấn đề, vừa viết vào bệnh án vừa nói: “Tiểu Lưu, em mang bệnh nhân đi đo điện tâm đồ trước đi.”

Hà Giai Hi đóng bệnh án lại hỏi Đường Sơ: “Cô ấy xuất hiện triệu chứng bệnh lần đầu tiên khi nào?”

“Mấy năm trước, cơ thể cô ấy vốn không được tốt, nhưng hai năm gần đây càng ngày càng nghiêm trọng.”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên nói: “Thầy Đường, người dẫn chị Tô Văn đi kiểm tra đi, một mình chị ấy đi không an tâm.”

Đường Sơ gật đầu một cái, lập tức đi theo về phía trước.

“Giai Hi, Tô Văn biết mình có bệnh tim bẩm sinh, nhưng cô ấy không nói với Đường Sơ.”

Hà Giai Hi gật đầu hiểu biết, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Xuân Hồng đột nhiên hiểu ra được chuyện gì liền cười rộ lên: “Người đàn ông này cũng không tôi ... Thầy Đường? Mình biết cậu lâu như vậy, mình cũng chưa nhìn thấy cậu nhiệt tình như thế này?”

Xuân Hồng có chút không tự nhiên: “Thầy ấy là thầy giáo năm cấp ba của mình, còn Tô Văn ... Mình và chị ấy lớn lên cùng nhau, quan hệ rất tốt!”

“Là sao?” Hà Giai Hi cười sâu hơn, thỉnh thoảng hỏi: “Đây chính là người làm cho cậu ‘Chết cũng không quên’ đó sao?”

Tạ Xuân Hồng bị nhìn thấu tâm can nên tỏ ra lúng túng, thờ dãi nói: “Bác sĩ đại nhân của tôi, cậu thật đúng là rất sắc bén!”

“Hừ, trong lòng cậu muốn cái gì đều viết cả lên mặt đây này!”

Tạ Xuân Hồng thân nhiên cười một tiếng: “Tôi qua ... Mình hình như nghe được tên ‘Mạc Hạo Khanh’? Thế nào? Rốt cuộc bị anh ta ăn sạch sành sanh à?”

Thật hiếm thấy Hà Giai Hi đỏ mặt, ngay sau đó hung tợn nhìn chằm chằm cô nói: “Đừng trách chị đây cảnh cáo nhà người, Dịch Hồi đối tốt với nhà người không có nghĩa là cái gì cũng không biết, nhà người đừng có khư khư giữ mãi quá khứ trong lòng!”

Xuân Hồng nhún nhún vai: “Dịch Hồi không phải là người dễ nổi giận như vậy ...”

Tạ Xuân Hồng phấn khích hơi quá, mới vừa rồi đây lúc Dịch Hồi lái xe rời đi, rõ ràng sắc mặt không tốt chút nào.

Hà Giai Hi chẳng muốn nói gì thêm, đoán chừng đã có kết quả kiểm tra, liền lôi Xuân Hồng đi.

Dáng vẻ Hà Giai Hi nghiêm túc, vẻ mặt không thay đổi nhìn kết quả kiểm tra trong bệnh án, nhàn nhạt nói: “Anh Đường, anh đưa chị Tô về phòng trước đi, tránh mệt nhọc quá độ.”

Đường Sơ cùng Tô Văn vừa đi, Hà Giai Hi liền nhủ mày nói với Xuân Hồng: “Bên phải bị phình to, PR đang ở giai đoạn bị kéo giãn, nhịp tim rối loạn Haiz ----- rất không lạc quan!” (đoạn PR xem hình đính kèm phía dưới ^.^)

Tạ Xuân Hồng cũng gấp: “Rốt cuộc thế nào?”

Hà Giai Hi than thở: “Nói về bệnh tim bẩm sinh, nếu mình chuẩn đoán đúng, thì đây là bị dị dạng van tim ba lá, loại bệnh tim bẩm sinh này rất phức tạp, bình thường đều chết ở tuổi thiếu nhi, tốt lắm thì cũng không qua khỏi hai mươi tuổi ... Cô ấy có thể sống lâu như vậy, không thể nói là bất hạnh, chẳng qua bây giờ tim càng lúc càng suy, sợ rằng sống không được bao lâu nữa.”

“Làm sao thế được?” Tạ Xuân Hồng mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy không có cách nào tiếp nhận nỗi thông tin này, “Không điều trị hết được sao?”

Hà Giai Hi trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Mình sẽ cố gắng hết sức, bây giờ còn phải làm siêu âm tim để đưa ra chẩn đoán chính xác nhất.”

Hà Giai Hi đứng lên vỗ vỗ vai cô để an ủi, để cô ngồi lại đó rồi rời đi.

Xuân Hồng mất cả nửa ngày mới điều chỉnh tâm trạng của mình, sau đó mới đẩy cửa phòng bệnh đi vào. dieendaanleequydonn

“Bác sĩ nói thế nào?” Đường Sơ vội vàng hỏi ngay.

Tạ Xuân Hồng cười trấn an nói: “Đừng vội, bác sĩ nói sẽ cố gắng hết sức, bệnh tim không phải ngày một ngày hai có thể chữa dứt được, hai người chó có lo lắng như vậy.”

Tô Văn lặng thinh không nói nhìn Xuân Hồng, trong lòng dường như đã biết trước được kết quả.

Đường Sơ cảm kích nói: “Thật là cảm ơn em Xuân Hồng, nhờ em chăm sóc Tô Văn, thầy phải tạt qua nhà một tí, ba mẹ thầy biết Tô Văn bị bệnh nên rất lo lắng, thầy phải về nhà lấy ít đồ, rất mau sẽ trở lại.”

Nhà Đường Sơ ở trong thành phố N, Tạ Xuân Hồng gật đầu: “Thầy yên tâm, ở đây cứ giao cho em.”

Sau khi Đường Sơ đi, Tô Văn liền cười khổ nói: “Đừng gạt chị, rốt cuộc thế nào?”

Tạ Xuân Hồng nắm tay cô nhẹ nhàng an ủi: “Bác sĩ Hà sẽ cố hết sức.”

Đôi mắt Tô Văn bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn cô, gương mặt kiên trì: “Chị phải biết được sự thật, Xuân Hồng, chị đã chuẩn bị tâm lý, chị nhất định phải nắm được tình huống của chị.”

Tạ Xuân Hồng do dự hồi lâu mới đem tất cả những gì Hà Giai Hi nói với cô nói lại cho Tô Văn rõ.

Tô Văn lắng lắng nghe, cười cười nói: “Chị đã sớm biết kết quả như thế này ... Em yên tâm, chị sẽ tích cực phối hợp điều trị, chị không mong có thể khỏi hẳn, chỉ mong A Sơ có thể yên tâm ... Sau khi chị đi, anh ấy sẽ ít hối hận thống khổ hơn một chút.”

Trái tim Tạ Xuân Hồng như thắt lại, giọng nói không tự chủ được có chút nghẹn ngào: “Chị Tô Văn, chị đừng nói vậy ... Bây giờ còn chưa biết trước được gì, chị nhất định sẽ lành bệnh!”

Tô Văn vỗ vỗ tay cô, nở một nụ cười bình tĩnh lạ thường: “Nhỏ ngọc này, chị sống nhiều năm như vậy, đã làm rất may mắn rồi, em không cần khổ sở vì chị!”

Tô Văn nằm xuống nhắm mắt lại: “Xuân Hồng, em làm gì làm đi, không cần trông chừng chị, chị hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

Tạ Xuân Hồng không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Một mình ngồi ở vườn hoa trong bệnh viện, nhìn bệnh nhân, bác sĩ và các y tá, Tạ Xuân Hồng không biết nói với Đường Sơ thế nào.

Bất kể như thế nào, cũng không thể gạt được Đường Sơ, anh ấy mà biết ... Có phải sẽ rất khổ sở hay không?

Tạ Xuân Hồng đột nhiên nhớ tới một người mình có thể bày tỏ, cô lúi điện thoại ra vô thức bấm số của Dịch Hồi

Đầu dây bên kia nhận điện thoại rất nhanh, lại một lát sau mới nói

“Sao thế?”

Tạ Xuân Hồng đoán được anh vừa mới trong cuộc họp đi ra ngoài để nghe, có chút đau lòng nói: “Nếu anh bận rộn, thì để nói chuyện sau vậy!”

Dịch Hồi ngừng một lát, mở miệng cười: “Được rồi, bây giờ có thể nói chuyện được.”

Xuân Hồng lại trầm mặc, không biết nên nói thế nào, giống như có rất nhiều lời nhưng lại đột nhiên không thể mở miệng nói ra.

Dịch Hồi cũng không thúc giục cô, ở đầu dây bên kia lắng lắng chờ.

“Dịch Hồi ...” Giọng nói Tạ Xuân Hồng như đang cố đè nén tiếng khóc, “Bệnh của Tô Văn cực kỳ nguy hiểm, rất có thể không sống được bao lâu ...”

Giọng Dịch Hồi trầm ấm nhỏ nhẹ trấn an cô: “Đừng có nóng, chúng ta có thể tìm bác sĩ giỏi hơn để khám, em yên tâm, bệnh của cô ấy nhất định sẽ chữa khỏi.”

Thật ra trong lòng Dịch Hồi cũng biết không có cách nào, hiện tại nói ra những lời này cũng chỉ để an ủi cô mà thôi. Dieemdkdan/leeecuhydonnn

Tạ Xuân Hồng nghe lời anh nói, trong lòng từ từ an tĩnh lại, khụt khịt nói: “Dịch Hồi anh bận rộn thì làm việc đi, em không sao!”

Dịch Hồi nhẹ nhàng bật cười: “Đồ ngọc, buổi tối anh tới đón em?”

“Vâng, em chờ anh!”

Cúp điện thoại, Tạ Xuân Hồng dường như lấy lại chút tinh thần, đứng lên hướng về khu nội trú của bệnh viện đi tới.

Lúc quay trở lại Đường Sơ có vẻ mệt mỏi, Tạ Xuân Hồng ngồi trên ghế bên ngoài phòng bệnh chờ anh, lúc thấy anh vội vàng giơ ngón trỏ để ngang miệng ra dấu bảo anh chớ gây ra tiếng động.

Đường Sơ ngồi xuống bên cô, Xuân Hồng chỉ chỉ vào phòng bệnh nhỏ giọng: “Chị Tô Văn đang ngủ.”

Đường Sơ gạt đầu một cái, cũng giảm âm lượng giọng nói hỏi: “Kết quả kiểm tra thế nào? Bác sĩ nói ra sao?”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc đưa tay lấy bảng kết quả kiểm tra đưa cho anh: “Đừng khẩn trương, ngày mai sẽ có chuyên gia tìm mạch đến hội chẩn, nhất định sẽ tìm ra biện pháp điều trị tốt nhất!”

Đường Sơ cố gắng đè nén nỗi sợ hãi đau đớn đang trào dâng trong lòng, dùng sức nắm lấy tờ giấy kết quả đến nỗi ngón tay trắng bệch, hồi lâu bình tĩnh lại nói: “Cám ơn, thầy sẽ không bỏ cuộc đâu ... Cho dù chỉ còn một chút hy vọng nhỏ nhoi, thầy nhất định sẽ không bỏ cuộc!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đợi Đến Ngày Tận Thế

Dịch Hồi mời các chuyên gia tìm mạch từ các nơi về lập thành một tổ đặc biệt, cùng nhau nghiên cứu bệnh tình của Tô Văn để tìm ra phương pháp điều trị tối ưu nhất.

Nhưng đã thảo luận cả hai ngày rồi vẫn không có kết quả, mọi người đều có ý kiến riêng của mình, bệnh tình Tô Văn quả thật rất phức tạp, hơn nữa thể trạng của cô càng ngày càng suy yếu, không thích hợp để chịu đựng những cuộc đại phẫu thuật có độ nguy hiểm cao, nhưng khi kiểm tra lại phát hiện nhiều bộ phận trong cơ thể Tô Văn đã có dấu hiệu suy kiệt, nếu không nhanh chóng giải phẫu thì nguy hiểm sẽ tăng lên gấp bội.

Cả người Đường Sơ tiểu tụy đi rất nhiều, khuôn mặt vốn luôn dịu dàng ôn nhu, thì giờ đây như có mây đen bao phủ, thấy như vậy trong lòng Tạ Xuân Hồng tự nhiên thấy xót xa không dứt.

Buổi trưa hôm đó theo thường lệ Tạ Xuân Hồng đến bệnh viện, mang theo canh do cô nấu đến cho Tô Văn, không nghĩ tới việc vừa bước ra khỏi thang máy liền nghe tiếng tranh chấp ngay phía sau cánh cửa thang bộ.

Trong đầu Xuân Hồng nghĩ phải đi nhanh lên, tự nhiên thoáng nghe thấy tiếng của Đường Sơ, liền không tự chủ được mà dừng bước.

Giọng nói Đường Sơ rõ ràng là toát ra sự mệt mỏi cùng bất đắc dĩ, tự nhiên mang theo chút khẩn cầu bên trong.

“Ba, ba không cần nói nữa, tự con sẽ nghĩ cách.”

“Con có cách gì?” Một giọng nam trầm mạnh xa lại mang theo sự tức giận.

Đường Sơ không nói, một giọng nữ hết sức lo lắng vang lên: “A Sơ, sao con cố chấp như vậy? Ban đầu ba mẹ không đồng ý con vì người phụ nữ đó bỏ đi tiền đồ của mình, con không nghe chúng ta, cùng người phụ nữ đó đến thị trấn hẻo lánh đó làm thầy giáo, chúng ta cũng không nói gì thêm, con kết hôn cũng không thông báo với ba mẹ, mẹ và ba con cũng không trách con, nhưng con vẫn là con của ba mẹ, những tức giận nhất thời đó cũng đã qua. Con không thường về nhà, những năm tháng này chúng ta rất lo lắng cho con ... Bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, con còn muốn hy vọng gì nữa?”

“A Sơ, mẹ con đã vì con mà ham tâm tổn trí, người phụ nữ kia có gì tốt, có gì đáng giá mà con phải đánh đổi hết vì cô ta như vậy?”

Đường Sơ mở miệng trong lúc giọng nói mang theo sự thống khổ vô cùng: “Ba, mẹ, xin đừng nói gì thêm ... Ba mẹ từ nhỏ đã dạy con nên làm người có trách nhiệm, Tô Văn là vợ con, con có trách nhiệm chăm sóc cô ấy, bây giờ cô ấy bệnh nặng như vậy, ba mẹ bảo làm sao con có thể rời bỏ cô ấy được?”

Ba Đường và mẹ Đường nhất thời cũng không phản đối, Đường Sơ tiếp tục khuyên bọn họ: “Con biết ba mẹ muốn tốt cho con, nhưng là con không thể bỏ Tô Văn được, vĩnh viễn cũng không thể rời bỏ cô ấy ... Mẹ, con bây giờ bỏ rơi cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ sống không nổi, con làm sao có thể bỏ rơi cô ấy?”

Tạ Xuân Hồng nghe đến đó, từng đợt chua xót cứ trào dâng trong lòng, đương nhiên Đường Sơ sẽ vì Tô Văn mà từ bỏ tất cả, anh ấy hẳn phải yêu rất nhiều mới có thể từ bỏ cả người thân, dứt khoát từ bỏ luôn cả tương lai sáng lạng của mình.

Xuân Hồng tựa vào tường, đột nhiên nhớ ra mình chưa bao giờ gặp được ba ... Nếu như ngay từ đầu, ba cô có thể giống như Đường Sơ dũng cảm kiên định, thì chắc hẳn mẹ cô cũng không phải sống hiu quạnh trong nửa đời còn lại chẳng?

Tạ Xuân Hồng không nghe tiếp nữa, ôm bình giữ nhiệt đi về phía phòng bệnh.

Tô Văn dựa vào đầu giường đọc tạp chí, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt cô, làm cô càng thêm tái nhợt, nhìn thấy Xuân Hồng tới cô nở một nụ cười yếu ớt.

Xuân Hồng đặt bình giữ nhiệt xuống, giúp Tô Văn điều chỉnh cái gối cho đúng vị trí để cô dựa vào thoải mái hơn một chút, sau đó mới lấy chén muống, múc canh ra.

“Tự chị ăn được.” Tô Văn nhận lấy chén canh rồi từ từ uống, “Mùi rất thơm, cảm ơn em, em không cần phiền phức như vậy, ngày ngày mang đồ ăn tới ... Thức ăn ở bệnh viện cũng không tệ lắm!”

“Thức ăn trong bệnh viện nếu không tệ, thì chị đâu phải càng ngày càng gầy đi thế này!”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc một hồi rồi hỏi: “Chị biết mẹ em đã bao lâu rồi?”

Tô Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Hơn hai mươi năm ... Khi đó chị còn nhỏ, em còn chưa biết nói, công việc của mẹ em bận rộn lại mang theo em nên rất cực khổ, bà nội chị nhìn thấy cảnh đó quả thật không chịu nổi, liền bảo mẹ em để bà trông em giúp, cho nên biết rất nhiều năm ... Thế nào? Sao đột nhiên lại nhớ đến chuyện này?”

“Không có gì ...” Xuân Hồng thở dài: “Mẹ em cho tới bây giờ vẫn không kể cho em những chuyện của bà, nếu không phải chị kể cho em thì cái gì em cũng không biết ...”

Tô Văn đưa tay vỗ vỗ cô: “Mẹ em không muốn em phải khổ sở, hơn nữa bà ấy ... Đại khái là không có cách nào để nhắc đến đoạn quá khứ đó. Mỗi

người chúng ta đều có một đoạn quá khứ không muốn nhắc đến, ba em chính là người mẹ em không muốn nhắc đến để nhớ lại.”

Xuân Hồng nắm bàn tay mảnh khảnh gầy yếu của Tô Văn: “Có thể vì người mình yêu từ bỏ tất cả, thật khó mà tìm được. Ba em đã không thể vì mẹ em mà từ bỏ, làm cho mẹ em cô độc cả đời ... Cho nên chị thật là may mắn, có thể gặp một người có thể vì chị từ bỏ mọi thứ, thầy Đường thật sự là một người đàn ông tốt!”

Tô Văn ngẩng đầu nhìn cô, không lên tiếng nhưng trong ánh mắt lộ ra vẻ hiểu rõ, ánh mắt thông suốt như nhìn thấu những suy nghĩ của Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng có chút chột dạ cúi đầu, trong lúc nhất thời cực kỳ hối hận sự mau miệng của mình, đang suy nghĩ làm thế nào để đổi chủ đề, liền nghe Tô Văn nở nụ cười nhẹ giọng nói.

“Đồ ngốc, anh Dịch không phải là đàn ông tốt sao? Có thể vì thầy của bạn gái chạy đông chạy tây, không ngại cực khổ, người như anh ấy không phải cũng khó tìm sao?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, ngay sau đó cũng cười lên: “Phải, Dịch Hồi đối với em quả thật rất tốt!”

Đang trò chuyện, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Đường Sơ cười đi tới, sau lưng còn có một đôi vợ chồng trung niên.

Xuân Hồng vừa nhìn cũng biết bọn họ là ba mẹ của Đường Sơ.

“Tiểu Văn, ba mẹ muốn đến thăm em” Đường Sơ ngồi ở mép giường dịu dàng vuốt tóc cô.

Tô Văn nhìn qua có chút khản trương, mở miệng chào nhưng không biết nên gọi bọn họ như thế nào, nửa ngày mới vô cùng áy náy nói: “Thật xin lỗi đã khiến cho hai vị lo lắng!”

Mẹ Đường liền vội vàng tiến đến cầm tay cô, đau lòng nhìn cô: “Đứa nhỏ này thật là, sao đáng thương thế, làm thế nào mà gầy như vậy chứ!”

Tô Văn kinh ngạc nhìn Đường Sơ, thấy được nụ cười khích lệ của anh liền cười với mẹ Đường nói: “Không sao ạ, con sẽ cố gắng chăm sóc tốt bản thân.”

Mẹ Đường thở dài: “Nhiều năm như vậy, A Sơ cũng ít trở về nhà, mẹ cùng ba nó đã sớm muốn đến ... Con là một cô gái tốt, có con làm con dâu chúng ta, chúng ta thật thích thú, tiểu Văn, nếu A Sơ cưới con, con cũng chính là người của nhà họ Đường, không cần khách khí với ba mẹ!”

Ba Đường nhìn qua tương đối nghiêm túc, mang mắt kính dày cộm, mặc quần áo tây trang chỉnh tề, nghe vợ nói vậy cũng khẽ gật đầu đồng ý.

Tô Văn rút cuộc cũng không kim được nước mắt chảy xuống, cô vẫn cảm thấy mắc nợ nhà họ Đường quá nhiều, bắt mất đứa con họ yêu thương nhất, làm hại Đường Sơ nhiều năm như vậy chưa trở về thăm nhà, mặc dù Đường Sơ chưa bao giờ oán trách, nhưng những ngày lễ tết thấy Đường Sơ do dự không dám gọi nhà hỏi thăm, cô cũng lặng lẽ tự trách.

“Mẹ, ba ...”

Mẹ Đường có chút kích động, lau nước mắt đáp lời: “Ây da, thật là đứa trẻ ngoan!”

Tạ Xuân Hồng nhìn cảnh cả nhà đoàn viên, không khỏi có chút cảm xúc trào dâng.

Nhà, đối với cô cũng chỉ mong có vậy, nhưng là mẹ cô có chút lạnh nhạt, thờ ơ. Căn phòng nhỏ được dọn dẹp tươm tươm, cô cũng không tránh khỏi cảm giác trống trải.

Đường Sơ làm bao nhiêu chuyện, bỏ ra cố gắng nhiều thế nào mới có thể thuyết phục ba mẹ gạt bỏ hiềm khích trước kia mà tiếp nhận Tô Văn?

Tạ Xuân Hồng đột nhiên cảm thấy mình có chút dư thừa, để bọn họ lại với nhau cô lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Có người nhà họ Đường ủng hộ, Tô Văn sẽ càng thêm động lực để điều trị!

Sau mấy ngày đêm nghiên cứu thảo luận, rốt cục cũng đưa ra được phương pháp điều trị tươm tươm, Hà Giai Hi liền lập tức bắt tay vào phẫu thuật.

Trước khi phẫu thuật, bác sĩ nói rõ sự nguy hiểm của phẫu thuật cũng như những di chứng để lại sau phẫu thuật cho bệnh nhân và người nhà biết, điều vào các loại giấy tờ cần thiết ... Sau khi Tô Văn được đẩy vào phòng phẫu thuật, mọi chuyện giải quyết xong thì Đường Sơ mới bỏ chiếc mặt nạ bình tĩnh đang đeo xuống, chần nần ngồi ở trước phòng phẫu thuật chờ đợi.

Xuân Hồng lặng yên không nói gì ngồi bên cạnh anh, nhìn chăm chăm vào phòng phẫu thuật đang sáng đèn, trong đầu rối ren phức tạp, giống như cái gì cũng nghĩ không thông.

“Xuân Hồng ...” Đường Sơ đột nhiên mở miệng, giọng nói tối nghĩa tiếng được tiếng mất: “Thời gian kéo dài bao lâu?”

Tạ Xuân Hồng nhìn đồng hồ đáp: “Hơn hai tiếng.”

“Lâu như vậy à ...” Đường Sơ than thở, “Em biết không, lúc đặt bút ký vào giấy đồng ý phẫu thuật, tay của thầy thật sự rất run, thiếu chút nữa là không

cầm được bút ... Tại sao lại có nhiều biến chứng sau phẫu thuật đến như vậy? Nhìn từng chuyện có thể xảy ra ngoài ý muốn trong khi phẫu thuật, thầy cũng không dám để cho cô ấy làm ...”

Tạ Xuân Hồng đưa tay vỗ nhẹ anh an ủi: “Những thứ này chẳng qua là quy định của bệnh viện mà thôi ... Em trước kia đi nhỏ rằng cũng phải đền những thứ tương tự như thế này! Không có chuyện gì đâu, bên trong có nhiều chuyên gia như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu!”

Đường Sơ thống khổ dùng hai tay ôm đầu: “Thầy chưa bao giờ thấy sợ hãi như vậy, thầy không dám để mình tưởng tượng ra cảnh phẫu thuật thất bại, thầy không muốn, thầy sợ mình gục ngã ... Thầy thậm chí muốn liên mạng phát tiết một lần, nhưng là thầy không thể, Tô Văn cần thầy, thầy nhất định phải trấn tĩnh hơn cô ấy, bởi chính cô ấy còn hoảng sợ hơn cả thầy ...”

“Em biết, em biết ...” Tạ Xuân Hồng trong lòng đau khổ, đem đầu Đường Sơ nhẹ nhàng đặt lên vai mình, ôm anh nhỏ giọng an ủi: “Thầy phải tin tưởng bác sĩ, chị ấy sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì ... Lâu như vậy mà chị ấy cũng chịu đựng được, lần này cũng sẽ thuận lợi vượt qua, chị Tô Văn là người tốt, ông trời nhất định là chiếu cố chị ấy ...”

Đường Sơ tựa vào ngực cô cầu khẩn: “Đừng dừng lại Xuân Hồng ... Cầu xin em, nói với thầy đi, nơi này yên tĩnh quá ...”

Tạ Xuân Hồng gạt đầu một cái, bắt đầu vắt óc tìm đề tài nói chuyện để làm cho Đường Sơ đừng suy nghĩ lung tung.

Trong hành lang đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, Xuân Hồng vừa ngẩng lên đã nhìn thấy Dịch Hồi đang đi qua khúc quanh hướng về phía cô.

Dịch Hồi bước đến gần, sắc mặt không đổi nhìn bảng hiệu “Đang phẫu thuật” đang sáng liền hỏi: “Còn bao lâu nữa?”

“Gần hai tiếng rồi.”

Đường Sơ ngồi thẳng lên nói: “Anh Dịch cũng tới à, thật là làm phiền anh nhiều quá ... Đợi lâu như vậy, tôi đi mua chút gì cho mọi người ăn.”

Đường Sơ có cảm giác mình đã làm những việc gì ngoài kiểm soát, nói xong liền không đợi Xuân Hồng mở miệng, vội vã đi ra ngoài.

Dịch Hồi không nói gì đến bên Xuân Hồng ngồi xuống, không khí trầm mặc làm cho cô cảm thấy rất áp lực.

“Dịch Hồi ...” Tạ Xuân Hồng cẩn thận giải thích, “Đường Sơ anh ấy vừa rồi đã sợ hãi quá, em chỉ an ủi anh ấy thôi ...”

Dịch Hồi ôn hòa “Ừ” một tiếng nói: “Anh biết, lúc này dù em có nghĩ cái gì, thì Đường Sơ cũng không có ý định gì với em đâu.”

Tạ Xuân Hồng cứng người, cau mày hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Dịch Hồi quay mặt lại, ánh mắt đen lấy nhìn cô: “Anh bỏ hết công việc vội vã chạy đến đây, nhìn thấy em cùng người đàn ông khác ôm nhau, em nói anh nên có ý gì?”

Tạ Xuân Hồng mặt mày đưa tay đỡ trán, giọng nói thấp trầm vô lực: “Lúc này em không muốn tranh cãi với anh ... Dịch Hồi, em rất mệt mỏi, hiện tại không có tâm trí giải thích với anh!”

Dịch Hồi trầm mặc hồi lâu thấp giọng nói: “Xin lỗi, anh không phải là ...” Khẽ thở dài rồi không nói gì thêm nữa, kéo đầu cô tựa vào ngực mình, cúi đầu hôn lên tóc cô.

“Mệt thì nghỉ ngơi một lát đi.”

Tạ Xuân Hồng gạt đầu điều chỉnh tư thế thoải mái, nhắm mắt lại mặc cho anh ôm, bên tai cô nhịp tim Dịch Hồi mạnh mẽ cùng với mùi hương quen thuộc xen lẫn vào mũi làm cô vô cùng an tâm.

Lúc này đã là xế chiều, trong bệnh viện người tới lui cũng đã vắng dần, trong tầm mắt Xuân Hồng thế giới của cô chỉ còn là vòng tay Dịch Hồi kiên cố dịu dàng hiền hậu đang bao bọc lấy cô, Đường Sơ cô đơn trống vắng cùng cánh cửa đóng kín ngăn cách thế giới bên ngoài với phòng phẫu thuật bên trong.

Mãi đến hơn bảy giờ tối, đèn trên phòng phẫu thuật mới vụt tắt.

Toàn thân Đường Sơ cứng đờ tại chỗ, mãi không bước lên được, Xuân Hồng và Dịch Hồi vội vàng tiến lên, đi đầu tiên trong đoàn bác sĩ chính là Hà Giai Hi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Thời Gian Ngưng Động Trong Mắt Em

Mãi đến hơn bảy giờ tối, đèn trên phòng phẫu thuật mới vụt tắt.

Toàn thân Đường Sơ cứng đờ tại chỗ, mãi không bước lên được, Xuân Hồng và Dịch Hối vội vàng tiến lên, đi đầu tiên trong đoàn bác sĩ chính là Hà Giai Hi.

Hà Giai Hi lấy nón phẫu thuật xuống lau lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm một cái: “Phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân bây giờ còn rất yếu, nhưng mà ... Các người có thể yên tâm rồi!”

Hai chân Tạ Xuân Hồng mềm nhũn tụt vào người Dịch Hối, vui mừng quay đầu lại nhìn Đường Sơ: “Thầy, thầy nghe thấy chưa? Chị Tô Văn không sao?

Lúc này Đường Sơ dường như vẫn như chìm trong cõi mộng, chăm chăm nhìn hai cô, thật lâu sau mới khó khăn mở lời: “Xuân Hồng ... em nói, Tô Văn ... không sao?”

Tạ Xuân Hồng kim nước mắt gập đầu, giờ khắc này cô không thể suy nghĩ gì được, hoàn toàn bị tình yêu của Đường Sơ và Tô Văn làm cho cảm động.

Đối mặt với sinh tử, tình cảm thường thể hiện rõ rệt nhất.

Khóe mắt Đường Sơ từ từ đỏ lên, vẻ mặt mừng như điên xông lên hỏi: “Có thật không?”

Tạ Xuân Hồng đứng thẳng người, vỗ vỗ vào vai anh nói: “Thầy, chị Tô Văn sẽ tiếp tục sống mà!”

Đường Sơ đột nhiên xoay người, ôm chặt lấy Xuân Hồng, ôm thật chặt vào ngực, vạt phần kích động nói: “Tô Văn không sao, phẫu thuật thành công, cô ấy không sao ...”

Xuân Hồng cứng ngắt mặc cho anh ôm, một lát sau mới nhẹ nhàng đẩy vai anh ra, vỗ vào lưng anh nhẹ giọng an ủi: “Đúng vậy, chị Tô Văn không sao!”

Toàn thân Dịch Hối trong nháy mắt phát ra sát khí lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén như dao lạnh lũng nhìn chăm chăm Đường Sơ.

Đường Sơ buông cô ra, xoay người cầm tay Hà Giai Hi, lòng đầy cảm kích nói: “Thật là cảm ơn bác sĩ, bây giờ tôi có thể thăm cô ấy được không?”

Hà Giai Hi liếc nhìn người đàn ông đang hằm hằm nét mặt, nhú lông mày, cười bí hiểm nói với Đường Sơ: “Dĩ nhiên là được, nhưng mà bệnh nhân bây giờ còn rất yếu, chỉ có thể cho một người vào chăm sóc ... Những người khác lần sau hãy tới!”

Đường Sơ “Ừ” một tiếng, nói: “Cảm ơn, tôi vào với cô ấy đây!” Nói xong cũng không nhìn những người khác, vội vàng chạy vào phòng bệnh.

Hà Giai Hi nặng nề thở hắt ra, ôm thắt lưng nói: “Minh mệt chết được, mình phải về ngủ một giấc, hai người nên về sớm nghỉ ngơi đi!”

Tạ Xuân Hồng gập đầu một cái, hết sức nghiêm túc nói cảm ơn: “Giai Hi, hôm nào mời cậu dùng cơm!”

Hà Giai Hi xoay người rời đi, vừa đi vừa khoát tay một cái: “Không cần, đây là công việc của mình mà, mình còn muốn cảm ơn cậu vì cho mình một cơ hội tốt để phẫu thuật một ca bệnh hiếm gặp!”

Tạ Xuân Hồng nghe xong đầu liền xuất hiện vạch đen, quả nhiên đúng như lời đồn đại là nữ vương khoa ngoại, ghê phẫu thuật muốn điên rồi!

Sau một thời gian dài căng thẳng thần kinh, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm thì cũng là lúc cảm thấy đói và mệt, Xuân Hồng khẽ mỉm cười lôi tay Dịch Hối đi ra ngoài.

“Cuối cùng cũng xong, em muốn ăn một bữa ngon!”

Dịch Hối im lặng không lên tiếng để mặc cô lôi kéo, đi nửa ngày Xuân Hồng mới phát hiện anh có gì đó không đúng, một phút suy nghĩ ngắn ngủi bất chợt nhớ ra, có thể mới vừa rồi Đường Sơ ôm cô làm cho anh ghen.

Vì vậy Tạ Xuân Hồng chủ động kéo cánh tay anh, mềm giọng làm nũng: “Em rất đói, anh biết gần đây có quán ăn nào ngon không?”

Quen biết lâu như vậy, Xuân Hồng cũng phần nào hiểu được tính khí của Dịch Hối, mỗi khi anh tức giận chỉ cần cô nói mấy câu dịu dàng ôn nhu là có thể làm cho anh hết giận.

Quả nhiên bộ mặt cứng nhắc của Dịch Hối có hơi dịu lại, nhàn nhạt nhìn cô một cái, dẫn nào đi về phía trước.

Dịch Hối rất nhanh đã ngừng xe, Xuân Hồng nhìn qua cũng biết đây là quán ăn gia đình, mặc dù không lớn lắm nhưng xây dựng và trang trí hết sức tinh xảo.

Dịch Hối vẫn đối với cô bằng thái độ thờ ơ không gần không xa, sau một hồi mới nói: “Tiệm này nổi tiếng nhất là các món cay, em không phải là thích ăn cay sao? Có muốn nếm thử một chút không?”

Tạ Xuân Hồng trong lòng có chút xấu hổ, tự nhiên anh nói gì nghe nấy, huống chi cô quả thật là rất đói bụng, Dịch Hối nói gì cô cũng không có ý kiến.

Món ăn được dọn ra rất mau, màu sắc cũng không có gì đặc biệt, dù rằng mùi hương vô cùng mê người, Xuân Hồng hít thật sâu một cái, đói bụng lâu

như vậy, liền không khách khí cầm đũa lên gấp một miếng to, sau đó trực tiếp nhét vào miệng.

Dịch Hồi một mực im lặng nhìn cô ăn, lúc này khuôn mặt lộ ra một nét cười tình quái.

Xuân Hồng đang nhai đột nhiên dừng lại, lập tức nhảy lên xông đến bên cạnh thùng rác phun ra, thuận tay đưa bình trà nhỏ bên cạnh trực tiếp đưa lên miệng uống.

Thật hoàn hảo là không phải trà nóng, Xuân Hồng uống nước nhiều lần mà không ngăn được mồ hôi chảy ròng ròng, lè lưỡi ra thở.

Dịch Hồi không kìm được nữa liền bật cười, vừa cười vừa ranh mãnh hỏi: “Thế nào? Có ngon hay không?”

Tạ Xuân Hồng bị cay đôi môi đỏ mọng lên, mặt cũng ửng hồng, đầu lưỡi gặm gặm đầu lưỡi, nghe được lời anh nói không khỏi hung hăng liếc anh một cái.

“Anh có ý!” Cô được cho là có thể ăn cay hơn người, nhưng cay đến phải nhảy dựng lên, có thể thấy món ăn này không phải cay bình thường.

Dịch Hồi vuốt tay: “Nhà hàng này vốn nổi tiếng với đồ ăn cay, anh không gạt em mà!”

Xuân Hồng uống mấy ngụm nước, tức giận tiến đến bóp cổ Dịch Hồi nắc: “Anh chính là cố ý cố ý cố ý...”

Đôi môi bị cay trở nên đỏ mọng, lưu lại mấy giọt nước, ẩm ướt hấp dẫn lòng người, Dịch Hồi khó chịu ôm hông cô cười nói: “Ày da, em đã nói anh cố ý, anh có cách giúp em hết bị cay hay lắm.”

Nói xong liền ôm cơ thể Xuân Hồng đặt lên đùi mình, ôm gáy cô cúi đầu hôn xuống.

Đôi môi đang cay nồng trong nháy mắt bị một bờ môi ấm áp phủ lên, hơi thở Dịch Hồi mát lạnh quả thật làm cho Xuân Hồng thư thái không ít, cô không cam lòng để một mình chịu cay, liền chủ động ngậm lấy đầu lưỡi anh, đem cảm giác tê tê cay cay truyền cho anh,

Nụ hôn này kéo dài quá mức, Xuân Hồng dần dần cảm thấy không thở được nữa, lồng ngực như muốn nổ tung, bắt đầu giãy giụa trong ngực Dịch Hồi, từ chối nụ hôn của anh.

Một lúc sau Dịch Hồi mới buông cô ra, nhìn cô nhu thuận nằm trước ngực mình mềm mại thờ hồn hên, tâm tình tự nhiên tốt hẳn lên cười nhạo cô: “Thế nào, bây giờ có phải là hết cay rồi không?”

Xuân Hồng tức giận tròn mắt nhìn anh, nhưng không biết tại sao trong ánh mắt không hề có chút uy hiếp nào, ngược lại mang theo chút dỗi hờn, càng làm cho anh hôn bay phách tán, quyến rũ phong lưu.

Dịch Hồi không nhịn được hôn lên khắp mặt cô, cẩn thận nhẹ nhàng như lông vũ quét qua.

Tạ Xuân Hồng lẩm bẩm: “Anh làm gì thế, đang ở bên ngoài, anh chú ý hình tượng một chút ... Em đang đói muốn chết, buông em ra, em muốn ăn cơm!”

Dịch Hồi chẳng những không buông tay ngược lại còn ôm cô chặt hơn, đưa tay cầm lấy đũa gấp thức ăn đưa vào miệng cô.

Tạ Xuân Hồng theo bản năng há miệng ra, ăn vài miếng liền cảm thấy rất thích thú, hơn nữa cái tư thế này Giờ đây trở nên quá mập mờ, vì vậy liền đẩy anh ra nói: “Chậm quá, để em tự ăn...”

Dịch Hồi không buông, cố ý muốn ôm cô tự mình cho cô ăn, ung dung thông thả nói: “Nhai kỹ nuốt chậm có lợi cho sức khỏe.”

Thế là bữa ăn kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, lúc tính tiền mặt Xuân Hồng nửa đen nửa hồng, uất hận tròn mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên sự việc, hừ lạnh một tiếng một mình bước ra cửa.

Nhiều năm bị bệnh tật hành hạ, thể chất của Tô Văn thật sự rất kém, sau khi phẫu thuật thành công lại xuất hiện những phản ứng không tốt, cũng may tất cả đều không quá nghiêm trọng, hơn nữa có Đường Sơ hết lòng chăm sóc, Tô Văn mặc dù hồi phục hết sức chậm chạp, nhưng dần dần cũng bắt đầu tốt lên nhiều.

Tạ Xuân Hồng vẫn ngày ngày đến bệnh viện, tan ca liền chui vào bếp nghiên cứu sách dạy nấu ăn, mặc dù tài nấu nướng của cô không tệ, cũng không phải là người đam mê nấu nướng, trong quá khứ đều tự mình tùy tiện dùng cơm cho qua bữa, khi cùng chung sống với Dịch Hồi thường thì anh cũng là người làm, nhưng hôm nay cô tự nhiên nghiêm túc canh lửa nấu nướng vài canh giờ, chỉ vì nấu ra một chén canh dinh dưỡng thơm ngon, làm cho Dịch Hồi không khỏi cảm thấy ghen tị.

Có những lúc trong bệnh viện cô tình cờ gặp gỡ ba mẹ Đường Sơ, giúp Đường Sơ chăm sóc Tô Văn những lúc anh bận rộn. Bởi vì từ nhỏ Tô Văn chỉ sống với bà, nên cô dường như không có cơ hội được nhiều người quan tâm chăm sóc, lúc này bởi vì điều trị bệnh mà được mọi người tỉ mỉ quan tâm chu đáo nên cảm thấy ấm áp và cảm động tràn ngập cả con tim.

Khí sắc Tô Văn dần dần khá hơn, đã không tái nhợt giống thời gian trước, cặp mắt cũng dần dần lanh lợi tinh anh, lúc không khí trong trẻo tươi mát thì được phép ra ngoài phơi nắng, Xuân Hồng đi cùng cô cũng cảm thấy trong lòng thích thú.

Ở bệnh viện đợi hơn một tháng, Hà Giai Hi mới cho phép cô xuất viện, Tô Văn vì quá nhớ nhà, nên muốn về thị trấn sớm một chút. Đường Sơ mặc dù

chưa muốn cô xuất viện, nhưng anh cũng không yên lòng vì đám học sinh ở quê nhà, nên cũng không trì hoãn nhiều, làm thủ tục xuất viện chuẩn bị về nhà.

Tạ Xuân Hồng và Dịch Hồi có ý đến để tiễn bọn họ, bởi vì thời gian còn sớm, Đường Sơ liền mời bọn họ đến quán cà phê bên cạnh bệnh viện ngồi một chút.

Đại khái là vì lập tức có thể trở về nhà, nên tâm tình của Tô Văn vô cùng tốt, nhìn qua có thể thấy tinh thần đang lên cao, mái tóc dày óng mượt buông lơi trên vai ngồi bên cạnh Đường Sơ, toát ra chút khí chất mong mang yếu đuối không được chân thực.

Tạ Xuân Hồng kéo tay Tô Văn than thở: “Hai người thật không thể ở lại thành phố N thêm hai ngày nữa sao? Thể trạng của chị Tô Văn có thể ngồi trên xe lửa lắc lư lâu như vậy sao?”

Tô Văn dùng bàn tay vỗ vỗ lên lưng cô nói: “Không sao mà, chị thấy cơ thể chị cũng không tệ lắm, các người ngày càng coi chị như trẻ con cứ nuông chiều lo lắng mãi, chị đã khỏe lên nhiều rồi.”

Tô Văn vừa nói vừa quay sang nhìn Đường Sơ ngồi bên cạnh, ánh mắt dịu dàng như nước: “Còn nữa ... Có A Sơ chăm sóc chị, em không cần lo lắng!”

Ánh mắt Tạ Xuân Hồng ảm đạm, miễn cưỡng cười nói: “Vây cũng được, thầy Đường nhất định sẽ chăm sóc tốt cho chị.”

Mặt Dịch Hồi lạnh lại, bùng tách cà phê uống một hớp, âm thanh đều đều nói: “Xuân Hồng, đừng làm trễ hành trình của bọn họ, chúng ta đưa hai người ra nhà ga thôi.”

Đường Sơ nghe vậy liền nói: “Không cần phiền như vậy, ba mẹ tôi sẽ đưa chúng tôi đi.”

Đột nhiên Đường Sơ thu lại nụ cười, mặt tràn đầy nghiêm túc nhìn hai người đối diện nói: “Thật cảm ơn hai người đã giúp đỡ, nếu như không có hai người ... Sợ rằng Tiểu Văn cô ấy ... Tôi bây giờ thật không dám tưởng tượng! Sau này có bất cứ việc gì cần đến tôi, Đường Sơ tôi nhất định đem hết sức mình ra giúp đỡ.”

Điều duy nhất Dịch Hồi muốn anh ta giúp đỡ là sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Xuân Hồng nữa.

Đường Sơ lấy ra từ túi xách đặt bên cạnh một phong bì thật dày đặt lên bàn, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt bọn họ.

“Đây là ...” Tạ Xuân Hồng không hiểu nhìn anh.

Đường Sơ cảm kích nói: “Cảm ơn hai người, nhưng tôi không thể dùng tiền của hai người ... Kể từ khi Tiểu Văn đến thành phố N, tiền thuốc thang, nằm viện cũng như chi tiêu các thứ, tiền phẫu thuật đều được tính vào tài khoản của anh Dịch, số tiền đó vợ chồng tôi không thể nhận được, đây là xin trả lại hai người!”

Tạ Xuân Hồng cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới vấn đề tiền thuốc thang, cô giống như chỉ biết đem Tô Văn vào được bệnh viện, vốn không để tâm đến chuyện chi tiêu thuốc men, nhưng không phải là không để tâm đến chuyện đó, mà là Dịch Hồi đã sớm tự mình giải quyết tốt việc đó.

Xuân Hồng có chút cảm động, không tự chủ được quay sang nhìn Dịch Hồi, đúng lúc nhìn thấy Dịch Hồi khẽ nhíu mày, không chút lưu tâm nói: “Hai người làm giáo chức ở thị trấn nhỏ, tiền để dành sẽ không có bao nhiêu, cô Tô còn phải uống thuốc, chế độ dinh dưỡng chắc cũng phải chi tiêu không ít ... Tôi và Xuân Hồng cũng không thiếu thốn tiền bạc, hai người cũng không phải gấp gáp.”

Đường Sơ rất kiên trì: “Mặc dù để dành không được bao nhiêu, nhưng vợ chồng chúng tôi ở thị trấn nhỏ thường ngày tiêu xài cũng không nhiều, hơn nữa có ba mẹ tôi giúp đỡ ... Số tiền kia vừa hay cũng gộp đủ, chúng tôi đã làm phiền anh Dịch rất nhiều, cho nên hãy cứ nhận lấy giúp!”

Dịch Hồi nhàn nhạt quan sát Đường Sơ, biết người đàn ông có lòng tự trọng cao, nên cũng không từ chối nữa.

“Bây giờ không còn sớm nữa, ba mẹ tôi chắc cũng đã tới, Xuân Hồng, anh Dịch, xin tạm biệt!”

Cứ như vậy Đường Sơ cùng Tô Văn quay về thị trấn, trong lòng Tạ Xuân Hồng đột nhiên có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, may mắn là Tô Văn có Đường Sơ bên cạnh chăm sóc, nhưng cũng không khỏi cảm thấy có chút gì đó thương cảm, giống như từ bây giờ ... Khoảng cách giữa cô với anh, càng thêm xa hơn không thể gần lại được.

Xuân Hồng nghiêng đầu nhìn về phía Dịch Hồi, phát hiện Dịch Hồi đang thản nhiên nhìn chằm chằm cô, trong ánh mắt ẩn chứa sự phê phán tinh tế, không khỏi ngẩn người.

Dịch Hồi thu hồi ánh mắt, bùng tách cà phê lên che giấu vẻ mặt của mình.

Xuân Hồng không để ý, ghé đầu mình dựa vào vai anh: “Anh, anh thật tốt ... Cảm ơn anh!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tình Định Gặp Nhau Vô Cùng Ghen Ghét

Không biết có phải là ảo giác hay không, kể từ khi Đường Sơ và Tô Văn rời đi, Tạ Xuân Hồng có một loại cảm giác, giống như Dịch Hồi thường dùng ánh mắt tràn đầy dò xét chăm chú nhìn cô, nhưng mỗi khi cô quay đầu lại, Dịch Hồi lại khôi phục đáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù trong lòng Xuân Hồng có chút nghi ngờ, không hiểu Dịch Hồi đang suy nghĩ điều gì, lại cũng không để ý tới.

Tạ Xuân Hồng cảm điều khiển ti vi ngồi trên sàn nhà xem phim, là một bộ phim rất cũ, hình ảnh vẫn còn là trắng đen, có một cảm giác cũ kỹ về sự thay đổi của thời gian.

Dịch Hồi làm xong việc từ phòng ngủ bước ra, người thấy mùi dầu gội trên tóc Xuân Hồng thơm ngát, chậm rãi đến ngồi bên cạnh hỏi: “Tối mai về nhà anh nhé?”

Tạ Xuân Hồng không quay đầu lại hỏi: “Về nhà anh làm gì?”

“Tối mai nhà anh phải tiếp một vị khách rất quan trọng, anh nhất định phải về nhà, anh muốn em có thể về cùng anh.”

Cuối cùng Tạ Xuân Hồng cũng dời ánh mắt khỏi màn hình ti vi, nghi ngờ nhìn anh: “Nhà anh có khách em đến làm gì? Em đến nhà anh chẳng phải là nhà anh phải tiếp thêm một người khách sao?”

Nét mặt Dịch Hồi nhanh chóng trầm xuống, giữa tròng đen mờ hồ có ánh lửa bùng lên.

“Em nói gì?”

Tạ Xuân Hồng nhún vai một cái, không hiểu mình nói sai nơi nào.

“Em nói ... Em chỉ là khách trong nhà anh?” Ánh mắt sắc bén của Dịch Hồi nhìn cô không dứt, trong thanh âm hàm chứa sự ẩn nhẫn: “Cho đến bây giờ, em cũng không nhìn nhận quan hệ của chúng ta sao? Chẳng lẽ em quên rằng mình từng lấy danh phận bạn gái đi gặp người nhà anh sao?”

Rốt cuộc Tạ Xuân Hồng cũng nhận ra rõ ràng anh muốn nói về cái gì, mặc dù trong lòng không mấy quan tâm, nhưng cô biết Dịch Hồi để ý nhất đến vấn đề danh phận, trên mặt đầy ý cười, ôm cánh tay anh nói: “Sao có thể chứ, em đây không phải đã chắc chắn lấy anh sao? Em sợ mình hậu đậu sẽ làm người nhà anh vướng bận thêm ... Vì em nghe anh nói thì hình như người khách đó rất quan trọng.”

Về mặt Dịch Hồi từ từ giãn ra: “Là chiến hữu lúc trẻ của ông nội, năm xưa phải chuyển đi nơi khác, toàn bộ gia đình đến thành phố khác sinh sống, bây giờ mới trở về thăm ông.”

Tạ Xuân Hồng yên lặng trong âm thầm làm rõ mối quan hệ giữa họ, sau đó gật đầu một cái nói: “Được, vậy ngày mai tan làm sớm một chút.”

Đối với Tạ Xuân Hồng những cuộc tụ tập kia thì thế nào cũng được, cô không có nhiều hứng thú, cũng không chán ghét, thỉnh thoảng cũng có tụ tập để giết thời gian nhàm chán. Sau khi về ở cùng Dịch Hồi, những trường hợp tụ tập lại ngày càng nhiều, Tạ Xuân Hồng cũng thường tụ tập với các bạn gái, cật lực kéo Dịch Hồi đến tham gia, sau đó vì có quá nhiều đàn ông độc thân hay tiếp cận cô làm Dịch Hồi âm thầm nổi giận, thế nên gặp mấy lời mời tụ tập như thế Dịch Hồi luôn luôn từ chối.

Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng sau khi vào nhà, phát hiện người khách đã đến rồi.

Xuân Hồng nhìn quét qua một chút, trong phòng khách trừ người nhà họ Dịch ra, còn có một đôi nam nữ, người đàn ông dù đã ở độ tuổi trung niên nhưng nét sương gió đã hằn sâu trên mặt, cảm giác như rất chính trực, cực kỳ giống những anh hùng hăng hái chiến đấu dẫm máu để bảo vệ quốc gia, có thể nhìn ra vẻ đẹp khi ông còn trẻ, mặc dù giờ đây ông đang ngồi, nhưng Xuân Hồng vẫn có thể nhìn ra vẻ cao to của người đàn ông này.

Về phần người phụ nữ, lại vô cùng xinh đẹp trẻ trung, trang phục khéo léo, đoan trang ngồi cạnh người đàn ông, đại khái có thể nhìn ra hai người có quan hệ cha con với nhau.

Dịch Hồi mỉm cười đi về phía trước: “Xin chào chú Lộ, đã lâu không gặp!”

Người đàn ông kia cũng cười lên, sắc mặt giãn ra, vui mừng nhìn Dịch Hồi: “Tiểu Dịch cũng đã trưởng thành, không tệ không tệ, có khí khách của ông nội khi xưa?”

Cô gái trẻ tuổi cao hứng đứng lên, lập tức nhào vào ôm Dịch Hồi: “Dịch Hồi, thật là rất lâu không gặp!”

Dịch Hồi lịch sự ôm cô rồi lập tức buông ra, sau đó hướng về phía Tạ Xuân Hồng vẫy vẫy tay nói: “Cô ấy là bạn gái cháu, Xuân Hồng, tối đây chào hỏi chú Lộ đi.”

Cô gái được gọi là Lily lập tức quét ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tạ Xuân Hồng, cặp mắt tràn đầy tia nhìn thù địch.

Tạ Xuân Hồng mỉm cười để lộ tám chiếc răng đúng chuẩn của mình: “Xin chào chú Lộ.”

Người đàn ông nhìn Xuân Hồng với ánh mắt vô cùng kỳ quái, giống như không thể tin được cùng với sự hoang mang khó hiểu.

“Xin chào, tôi tên là Lý Lily!”

Tạ Xuân Hồng nhìn bàn tay cô ấy đang đưa ra, còn chưa kịp phản ứng gì liền bị Dịch Hồi dùng lực kéo lại.

Quai hàm Dịch Hồi nghiến chặt, nhìn Lý Lily nói: “Xuân Hồng không có sự huấn luyện đặc biệt nào.”

Lý Lily thu hồi bàn tay nói: “Em cũng không có làm gì hết, chẳng qua là muốn bày tỏ tình cảm bằng cái bắt tay thôi, có gì quá đáng sao?”

Tạ Xuân Hồng suy tư một chút chợt tỉnh ngộ, cảnh tượng này đã gặp nhiều trên TV, lúc tình địch bắt tay nhau cũng là lúc đấu đá âm thầm ... Chẳng lẽ mới vừa gặp cô đã muốn bóp chết cô sao?

Tạ Xuân Hồng im lặng nhìn cô ta, chậm rãi nói: “Dịch Hồi, anh tiếp chuyện chú Lộ đi, em vào bếp xem có giúp gì được không nhé.”

Một câu nói làm cho Lý Lily tối tăm mặt mũi, thật ra Tạ Xuân Hồng chỉ muốn làm không khí bớt căng thẳng thôi, cũng không nghĩ gì nhiều, chẳng qua những lời này đi vào lỗ tai Lý Lily lại giống như là khiêu khích.

Dịch Hồi nhìn Xuân Hồng rời đi, ngồi xuống sofa nói: “Chú Lộ lần này tới thành phố N phải ở chơi ít lâu, cũng cho con có chút thời gian tiếp đãi chú đảng hoàng.”

Người đàn ông cười cười, nhìn Lý Lily nói: “Lily, còn không ngồi xuống đi, đang làm khách nhà người khác, thiết không giống ai hết.”

Lý Lily không cam tâm nên không muốn ngồi xuống.

Người đàn ông đó không thèm để ý nâng chén trà lên hộp một ngụm, rồi mới lơ đãng hỏi: “Đúng rồi, bạn gái cháu quả thật không tệ, nhìn qua đã biết là một cô gái tốt, cháu đã xác định cùng cô ấy rồi sao?”

Nhắc tới Xuân Hồng, ánh mắt Dịch Hồi không tự chủ được trở nên dịu dàng hẳn, gật đầu nói: “Vâng, lần trước con có dẫn cô ấy về ra mắt ông nội rồi.”

Dừng một chút, Dịch Hồi nhàn nhạt nói: “Người trong nhà cũng rất hài lòng với cô ấy.”

Sắc mặt Lý Lily càng thêm khó coi, hừ lạnh một tiếng, vừa định mở miệng liền nghe phía trên lầu vọng lại tiếng nói cười.

Ông Dịch từ trên lầu đi xuống, trong tay còn cầm một chiếc hộp cò, nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ liền cười nói: “Dịch Hồi nói không sai, cô bé ấy nhìn qua rất dịu dàng khéo léo, quan trọng là có thể quản được nó, thằng cháu này của tôi rất kiêu ngạo, có người trông nom cũng rất tốt.”

Ông Dịch bày bàn cờ ra nôn nóng nói: “Lộ Viễn, hai lão già chúng ta hôm nay cùng nhau chiến đấu một phen!”

Lộ Viễn đồng ý gật đầu: “Được, cùng lắm thì xin ông nhẹ tay với con!”

Tuy nhiên hai người đánh cờ thật lâu mà vẫn không phân được thắng bại, mẹ Dịch thúc giục nhiều lần bọn họ mới miễn cưỡng đứng lên, kỳ phùng địch thủ khi gặp nhau không tránh khỏi cảm giác như đang lâm trận.

“Tài đánh cờ của Lộ Viễn ngày càng gia tăng, lần sau chúng ta lại tiếp tục!” Dáng điệu của ông Dịch có chút tiếc nuối, vỗ vỗ vai Lộ Viễn nói, “Bây giờ đi ăn cơm trước đi!”

Dịch Hồi phong độ giúp Lý Lily rời ghế, đúng lúc Lý Lily đang có ý vui mừng liền nhanh chóng bước đi.

“Xuân Hồng, anh giúp em bụng.”

Dịch Hồi nhận lấy cái mâm trong tay cô, nhìn cô dịu dàng mỉm cười, sự thân mật giữa hai người khiến người ngoài nhìn qua cũng biết được tình cảm của bọn họ tốt như thế nào.

Lập tức, Lý Lily cũng cảm giác mình là người ngoài.

Ông Dịch thật cao hứng, cùng Lộ Viễn hàn huyên ngay trên bàn ăn, Lý Lily thực sự không nuốt trôi bữa ăn này, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía đối diện.

Dịch Hồi chăm sóc Xuân Hồng, giúp cô gấp thức ăn bụng canh, Xuân Hồng đang vừa khéo léo vừa ôn nhu cùng mẹ Dịch nói gì đó.

Bữa cơm diễn ra thật lâu, sau khi mẹ Dịch không cho Xuân Hồng giúp đỡ, đuổi cô vào phòng khách chơi cùng đám người trẻ tuổi.

Thật ra Xuân Hồng không muốn vào phòng khách, cho dù là ai thì khi bắt gặp ánh mắt nhìn chằm chằm người một cô gái khác cũng không cảm thấy vui về gì.

Lý Lily đột nhiên cười một tiếng, nhìn bọn họ nói: “Tôi và Dịch Hồi cũng coi như là chiến hữu của nhau.”

Lộ Viễn cười gật đầu: “Không sai, năm đó các người đều là cấp dưới của ta, ta nhớ khi đó Dịch Hồi rất lợi hại, thường đứng hạng nhất, Lily không phục lắm, hai người mình tranh ám đấu với nhau đặc biệt kịch liệt.”

Nhớ tới chuyện lúc trước, Dịch Hồi cũng cười lên: “À vâng, Lily cũng rất lợi hại, buộc tôi không thể không cố gắng, rất sợ bị cô ấy vượt qua.”

Lý Lily nhìn Tạ Xuân Hồng khiêu khích: “Còn cô? Cô và Dịch Hồi sao lại biết nhau?”

Trong lòng Xuân Hồng cảm thấy kính nể, bây giờ cô mới bắt, thì ra cô gái xinh đẹp trước mắt mình lại là một nữ quân nhân.

“Tôi quen anh ấy trong một hôn lễ ... Em họ Phương Tinh của anh ấy là bạn của tôi, tôi là phù dâu trong hôn lễ của cô ấy.”

“Ồ, cô quen với Tiểu Tinh ư?”

Xuân Hồng gật đầu một cái: “Chúng tôi là bạn thời đại học, cùng ở chung phòng trong ký túc xá.”

Lộ Viễn đột nhiên đến gần. Nói xen vào: “Mạn phép hỏi cô là người ở địa phương nào?”

Xuân Hồng nghi ngờ nhìn ông.

Lộ Viễn khẽ mỉm cười: “Tôi nhìn cô rất giống người Nam Phương, chẳng qua là lúc ăn cơm có thấy cô rất thích ăn cay, cho nên mới tùy tiện hỏi thăm một chút.”

Tạ Xuân Hồng vô tư cười nói: “Tôi sinh ra tại Nam Phương, nhưng mẹ tôi vốn không phải là người Nam Phương.”

“Vậy ư?” Dáng vẻ Lộ Viễn giống như cảm thấy rất hứng thú hỏi tiếp, “Cô họ gì? Tôi xưng hô với cô như thế nào?”

Trực tiếp gọi là “Xuân Hồng” đúng là không phù hợp, dù sao họ cũng không thân quen.

“Tôi họ Tạ.”

Đột nhiên trên mặt Lộ Viễn xuất hiện tâm tình cực kỳ phức tạp, giống như phải chịu đựng một nỗi thống khổ nào ghê gớm, hoặc là như đang phải đè nén một cái gì đó.

Tạ Xuân Hồng quan sát ông một lúc, không hiểu cho nên nhìn về phía Dịch Hồi.

Ánh mắt Dịch Hồi chợt tối đi, mở miệng nói: “Chú Lộ không cần khách khí, cứ coi chúng con là hậu bối, trực tiếp gọi tên là được rồi.”

Lộ Viễn kinh ngạc, sau đó lập tức khôi phục lại vẻ thờ ơ.

“Ừ, vậy tôi cứ trực tiếp gọi cô là “Xuân Hồng” nhé.”

Ông Dịch đã đi nghỉ từ sớm, Lý Lily muốn lên thư phòng trên lầu thăm, Dịch Hồi bắt đắc dĩ phải đưa cô lên lầu, trong lúc nhất thời trong phòng khách chỉ còn lại Tạ Xuân Hồng và Lộ Viễn.

Tạ Xuân Hồng không hiểu tại sao mình có chút khẩn trương, không biết nên nói gì để phá vỡ không khí có chút lảng đong này.

Lộ Viễn lặng lẽ nhìn cô một lúc, rồi đột nhiên mở miệng nói: “Tạ Xuân Hồng ... Cái tên này thật đặc biệt.”

Tạ Xuân Hồng rất phiền lòng khi người khác nói tên của cô có ý nghĩa gì, nhìn đối phương là người lớn nên Xuân Hồng không có cách nào khác hơn là phải giải thích: “Bắt nguồn từ tên của mẹ tôi, có lẽ mang ý nghĩ vui mừng ngày hội ngộ ... “Rừng hoa tàn, ái tình quá vội vã” (Lâm hoa tạ liễu Xuân Hồng thái thông thông) tôi cũng không biết chắc.”

Lộ Viễn mỉm cười: “Cô trông giống như đang sợ tôi sao?”

Tạ Xuân Hồng lúng túng cười nói: “Không phải ... Tôi chỉ không thường xuyên tiếp xúc với người lớn, tôi không biết phải nói gì.”

Tạ Xuân Hồng than thở: “Đại khái là khi còn bé tôi chỉ tiếp xúc với mẹ là nhiều nhất, cho nên không hiểu người lớn bình thường thích tán gẫu với nhau về đề tài gì.”

Lộ Viễn ung dung hỏi: “Chỉ tiếp xúc với mẹ? Thế còn ba cô đâu?”

Tạ Xuân Hồng thờ ơ nhún vai một cái: “Tôi không có ba.”

Ánh mắt Lộ Viễn rất phức tạp, hồi lâu mới hỏi một câu tối nghĩa: “Thế nào là ... Không có ba?”

“Tôi là con ngoài giá thú.” Tạ Xuân Hồng có chút nhin không được, dứt khoát bất chấp, chấp nhận rủi ro nói ra sự thật, “Mẹ tôi chưa lập gia đình đã sinh ra tôi, một mình gánh vác tất cả, cho nên tôi bây giờ tôi vẫn chưa hề gặp được ba.”

Nhận thấy khẩu khí của Tạ Xuân Hồng có chút không tốt, Lộ Viễn xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý nhắc đến chuyện đau lòng của cô.”

Tạ Xuân Hồng khoát tay ý bảo không sao: “Không có ba cũng không phải là không lớn lên được, tôi chưa bao giờ cảm thấy tiếc nuối.”

Trong ánh mắt Lộ Viễn phảng phất sự mát mẻ, cau mày hỏi: “Tại sao? Chẳng lẽ đến bây giờ cô vẫn không muốn biết ba cô là ai sao? Cô cũng không ... Tò mò ư?”

Tạ Xuân Hồng bình thản nhìn ông nói: “Khi còn nhỏ do không hiểu chuyện tôi thường bám lấy mẹ hỏi về ba, nhưng mỗi lần như thế mẹ tôi rất khó trả lời, cho nên sau này tôi không hỏi nữa ... Từ khi ra đời đến giờ rồi chưa từng gặp qua ba tôi, ông ấy trừ việc trên danh nghĩa là ba tôi thì ngoài ra cũng chẳng là gì cả, hơn nữa không có ông ấy tôi vẫn sống tốt, tại sao tôi phải đi tìm ông ấy?”

Sắc mặt Lộ Viễn xuất hiện một tia thương tâm thoáng qua rất nhanh, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Mẹ cô ... Nhiều năm như vậy nhất định là không dễ dàng gì.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Niềm Tin Là Sự Ảnh Khó Khăn Nhất

Sắc mặt Lộ Viễn xuất hiện một tia thương tâm thoáng qua rất nhanh, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Mẹ cô ... Nhiều năm như vậy nhất định là không dễ dàng gì.”

Tạ Xuân Hồng chợt nhớ tới Hạ Vân, ánh mắt tràn đầy hoài niệm: “Vâng, mẹ tôi phải chịu nhiều áp lực từ nhiều phía nên cũng không dễ dàng gì ... Nhưng những gì khó khăn nhất cũng đã qua, bây giờ đã tốt hơn rất nhiều.”

“Chẳng lẽ cô cũng không còn người thân nào khác? Trong nhà mẹ cô chắc vẫn còn họ hàng chứ?”

Tạ Xuân Hồng lắc đầu một cái: “Mẹ tôi vì đã sinh ra tôi, đã cùng với người nhà đoạn tuyệt, nhiều năm như vậy chúng tôi cũng không liên lạc qua lại với họ hàng.”

Cô cũng không hiểu tại sao một người xa lạ lại hỏi về gia thế của cô nhiều như vậy, hơn nữa mặc dù mặt mũi Lộ Viễn rất lạnh lùng, nhưng lại có một cảm giác thân thiết rất kỳ lạ, không tự chủ được mà cùng ông ta hàn huyên tâm sự.

“Mẹ cô ...”

“Hình như chú Lộ rất thích Xuân Hồng?”

Lộ Viễn vừa định hỏi thêm gì nữa, đã bị cắt ngang, không khỏi lộ vẻ chút tiếc nuối, rồi lại chỉ trong nháy mắt đã khôi phục vẻ mặt bình thản.

Dịch Hồi từ trên lầu đi xuống liền đến ngồi cạnh Xuân Hồng, nhìn Lộ Viễn đầy ý nghĩa hỏi: “Con nhớ chú Lộ trước kia không phải là người nhiệt tình như vậy, có thể thấy Xuân Hồng đã nhận được sự đánh giá cao của chú.”

Mặt Lộ Viễn không hề thay đổi nói: “Xuân Hồng là bạn gái của con, chú đương nhiên là quan tâm nhiều hơn một chút, huống chi cô bé này quả thật không tệ, chú chính xác là rất thích cô ấy.”

Xuân Hồng được khen có chút ngượng ngùng, cúi đầu cười nói: “Chú Lộ, chú quá khen rồi.”

“Hừ!” Lý Lily hừ lạnh một tiếng ngồi xuống đối diện bọn họ, bộ mặt không vui nói với Lộ Viễn: “Chúng ta không phải là nên đi sao? Trời cũng khuya lắm rồi.”

Lộ Viễn gật đầu một cái, đứng lên: “Chúng tôi cần phải trở về, Dịch Hồi, Xuân Hồng, gặp lại sau.”

Dịch Hồi và Xuân Hồng liền vội vàng đứng dậy tiễn khách: “Chú Lộ, con tiễn chú.”

Lý Lily cùng Lộ Viễn ở vào băng sau của xe hơi, nhìn Lộ Viễn nhắm mắt tựa đầu vào ghế, không nhìn được mà hỏi: “Chú hôm nay sao vậy? Tạ Xuân Hồng có cái gì tốt? Đáng để chú quan tâm nhiều đến cô ta vậy sao?”

Lộ Viễn mở mắt ra thờ ơ nhìn cô: “Cô ấy là bạn gái của Dịch Hồi, trong tương lai sẽ là con dâu nhà họ Dịch.” Dịch Hồi da n í e q u u y d o n

Tất nhiên Lý Lily biết mối quan hệ thân thiết giữa nhà họ Lộ và nhà họ Dịch, nhưng vẫn tỏ ra oán giận nói: “Chú rất ủng hộ Dịch Hồi và cô ta? Chú biết rất rõ là ...” Lý Lily cắn cắn môi, dứt khoát nói, “Chú biết rõ ràng là cháu thích Dịch Hồi, ngày xưa đã thích ... Nhưng chú cứ như vậy mà nghiêng về người phụ nữ lần đầu tiên gặp mặt mà không ủng hộ cháu, cháu thật sự không nghĩ ra!”

Lộ Viễn nhìn ánh đèn thấp thoáng bên ngoài cửa xe, sắc mặt bình tĩnh nói: “Lily, chú không nghĩ cháu không nhìn ra, giữa Dịch Hồi và Xuân Hồng, bất kỳ là ai cũng không có khả năng xen vào.”

Lý Lily không cam tâm nắm chặt hai tay, hồi lâu mới nói: “Người phụ nữ đó so với cháu có gì tốt hơn chứ, cháu không cam tâm, Lý Lily cháu sẽ không dễ dàng buông tha như vậy!”

Lộ Viễn thâm ý sâu xa nói: “Nhưng Dịch Hồi thích cô ấy, chỉ cần có điểm này là đủ rồi.”

Trong nháy mắt Lý Lily cứng người, sau đó không nói thêm lời nào nữa.

Sau khi tiễn Lộ Viễn và Lý Lily về, Dịch Hồi cùng Xuân Hồng cũng rời nhà họ Dịch, trở về nhà.

Tạ Xuân Hồng vron vai đuổi người, đi thẳng vào nhà: “Một chết đi được, em muốn đi tắm trước.”

Sắc mặt Dịch Hồi trầm ngâm, xoay người đi vào thư phòng.

Rất nhanh Tạ Xuân Hồng đã tắm xong, vừa lau tóc vừa nhìn Dịch Hồi nói: “Buổi tối anh còn bận rộn làm việc sao? Em mệt mỏi, em đi ngủ trước.”

Dịch Hồi thả tài liệu đang xem trên tay xuống, chậm rãi hỏi: “Hôm nay em và Lộ Viễn ... nói về chuyện gì?”

Tạ Xuân Hồng không giải thích được nhìn anh nói: “Không có gì, chỉ tùy tiện nói chuyện một chút mà thôi.”

“Tùy tiện nói chuyện một chút?” Dịch Hồi trầm giọng hỏi, “Anh thấy ngược lại hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ.”

Tạ Xuân Hồng tức giận liếc mắt: “Ông ta không phải là khách quan trọng của nhà anh sao? Em tự nhiên muốn tiếp chuyện ông ta, cũng không có gì thất lễ!”

Sắc mặt Dịch Hồi trở nên hòa hoãn hơn, lại nhíu mày một cái nói: “Anh cảm thấy tối nay Lộ Viễn rất kỳ lạ ... Ông ấy trước kia không phải là người hay nói, sau này tốt nhất em đừng giao thiệp với ông ấy.”

“Có lẽ ông ấy đã già, nói tương đối nhiều, cho nên dễ dàng chìm vào hồi ức buồn của năm xưa?” Tạ Xuân Hồng lơ đãng nhún vai, “Em cùng ông ấy có liên quan gì mà giao thiệp? Sau này sẽ không có cơ hội gặp mặt.”

Trong lòng Dịch Hồi không cho là như vậy, anh có một dự cảm mơ hồ, Lộ Viễn sẽ không để câu chuyện kết thúc như vậy, ông ta nhìn Xuân Hồng với ánh mắt rất đáng ngại, nhưng chỉ là nhất thời chưa biết ông ta vì cái gì, hơn nữa Lộ Viễn tự nhiên đối với Xuân Hồng có vẻ rất hứng thú nồng nhiệt ... E rằng chuyện này không dễ dàng như vẻ ngoài của nó.

Tạ Xuân Hồng ngáp một cái, không nhịn được nói: “Anh không phải là đang ghen chứ?”

Dịch Hồi lấy lại tâm trí, nhìn về phía cô.

Xuân Hồng bĩu môi: “Không phải sao? Anh còn ăn cả đám với một ông già sao? Dịch Hồi, ý thức chiếm hữu của anh quả thật mãnh liệt!”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn cô, trầm giọng nói: “Đường Sơ chẳng lẽ không phải là ông già sao?”

Tạ Xuân Hồng cứng người, lập tức xoay người không thềm để ý đến anh nữa.

Dịch Hồi cũng không buông tha đứng lên, đi theo cô trở vào phòng ngủ, hừ lạnh một tiếng nói: “Nói đến “Ghen”, chẳng lẽ tối nay em không ghen sao?”

“Ai ăn đám? Anh muốn nói đến Lily gì đó sao?”

Tạ Xuân Hồng nhíu mày, sâu xa nhìn anh.

“Anh không tin em không nhìn ra ...”

Tạ Xuân Hồng thờ ơ cười nói: “Cô ta biểu hiện rõ ràng như vậy, em cũng không phải mù mắt, không nhìn ra mới lạ ... Nhưng mà người ta là nữ quân nhân, trong nháy mắt có thể ra tay tiêu diệt em, em coi có như nhìn ra thì phải làm thế nào đây? Huống chi cô ta không phải là bạn thanh mai trúc mã của anh sao?”

Lời nói này thật nghe ra có chút vị chua, Dịch Hồi hài lòng cười.

“Hơn nữa ... Em không giống như anh, bụng dạ nhỏ nhen như vậy, tính toán chi li!”

Khóe miệng Dịch Hồi vừa được nâng lên lại nhanh chóng bị hạ xuống.

Dịch Hồi bắt mắt lên án cô: “Em một chút cũng không quan tâm anh!”

Tạ Xuân Hồng vốn đã nằm xuống, nghe thế nhanh chóng ngồi dậy, khẩu khí hết sức mạnh mẽ hỏi: “Anh còn chưa xong?”

Mặt Dịch Hồi tối đi, cũng tức giận nói: “Không xong!” Tạ Xuân Hồng liên tục cười lạnh, dứt khoát ngồi thẳng đối diện giống như đang đàm phán.

“Được, anh chưa nói xong, vậy bây giờ chúng ta nói cho xong hết đi!”

Dịch Hồi cũ ng nổi giận, ngồi duỗi dài trên giường gắt đầu nói: “Rất tốt!”

Tạ Xuân Hồng cười châm chọc nói: “Lộ Viễn và Lý Lily là những vị khách hết sức quan trọng của nhà anh, nhưng Dịch Hồi, em không ngốc, coi như là đặt nặng mong muốn của khách đi, em cùng lắm là bạn gái của anh, không có đạo lý nào ép buộc em phải đi trình diện, tiếp khách nhà anh hết?”

Dịch Hồi nhăn chặt chân mày, mở miệng muốn cãi lại liền bị Xuân Hồng không khách sáo mà chặn lại.

“Anh đơn giản chính là muốn dùng một người phụ nữ khách để kích thích em, anh biết Lý Lily sẽ đến, tâm tư của cô ta đối với anh ra sao anh đã sớm hiểu rõ, cho nên anh muốn thấy em có ghen hay không, anh lợi dụng cô ta đến thử em có đúng không? Dịch Hồi, anh tại sao lại ngây thơ như vậy?”

Tạ Xuân Hồng đem toàn bộ ý nghĩ của mình phát ra như đạn bắn pháo nổ, nhìn sắc mặt Dịch Hồi càng lúc càng đen đi, trong lòng có một cảm giác trả thù khoái chí.

“Em cho là như vậy?”

“Không phải là em cho là như vậy, mà sự thật chính là như vậy!” Tạ Xuân Hồng mệt mỏi phát tay một cái: “Dịch Hồi, anh cứ như vậy sẽ làm em mệt mỏi lắm, em thừa nhận vấn đề Đường Sơ làm anh cảm thấy bất an, nhưng anh đã nói là anh sẽ cho em thời gian ... Dịch Hồi, anh như vậy em cảm thấy rất áp lực!”

Dịch Hồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thì ra trong lòng em anh xấu xa đến như vậy.”

Không thể phủ nhận, Dịch Hồi đúng là muốn dùng Lý Lily để xem Xuân Hồng có ghen hay không, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân anh kéo cô cùng về nhà. Anh biết tình cảm của Lý Lily đối với anh, anh không muốn làm phức tạp thêm mối quan hệ đó nên cố ý để cho Xuân Hồng cùng anh tiếp đãi khách, muốn dẹp tan đi ý định của Lily ... Chẳng lẽ cô không nhìn ra, từ đầu đến cuối anh đều vẫn giữ ý chí kiên định muốn ở cùng cô hay sao?

Tạ Xuân Hồng trầm mặc nhìn anh, sau đó nằm xuống đắp chăn buồn buồn nói: “Em thật sự mệt mỏi, em ngủ trước.”

Sự trầm mặc của cô đối với Dịch Hồi giống như là chấp nhận, Dịch Hồi giận đến cắn răng, lại cảm thấy không thể làm gì, cố chấp tranh cãi cũng không có ý nghĩ gì nữa, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi rửa mặt.

Quả nhiên dự đoán của Dịch Hồi không sai, buổi chiều ngày thứ hai, Xuân Hồng liền nhận được điện thoại của Lộ Viễn, muốn mời cô đi uống cà phê.

Tạ Xuân Hồng hơi do dự một chút, sau đó cũng đồng ý, dù sao cũng là khách quan trọng của nhà họ Dịch, từ chối cũng không được lễ phép cho lắm.

Địa điểm Lộ Viễn mời khách cách công ty cũng không xa, lúc Tạ Xuân Hồng đến thì Lộ Viễn đã ngồi đợi ở đó, tay đang khoáy ly cà phê và đọc báo.

“Chú Lộ, chú khỏe không, không biết tìm cháu có việc gì?”

Lộ Viễn cười nhạt: “Ngồi xuống đi, cháu muốn uống gì?”

Tạ Xuân Hồng tùy tiện gọi một ly cà phê, chẳng biết tại sao trong lòng có chút thấp thỏm.

Lộ Viễn âm thầm quan sát cô, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Hi vọng cháu có thể bỏ qua cho, chú gọi cháu ra đây cũng là vì Lily ... Con bé đó bình thường có chút tùy tiện, vô pháp vô thiên, thường ngày ngay cả thầy giáo kiêm cấp trên như chú nó cũng không coi ra gì, nếu nó có tìm cháu gây rối, cháu hãy đến tìm chú.”

Tạ Xuân Hồng có chút ngạc nhiên, quả thật sự tò mò không phân biệt giới tính và tuổi tác sao?

“Chú đùa sao? Tạ Xuân Hồng khách sáo xa cách nói, “Cô Lý cùng với Dịch Hồi là bạn tốt nhiều năm, làm sao có thể sẽ đến làm phiền cháu?”

Lộ Viễn không nói, nhìn thẳng vào Xuân Hồng, ánh nhìn ấy không cho cô đường trốn tránh.

Tạ Xuân Hồng lúng túng sờ mũi: “Được rồi, cháu biết cô ấy thích Dịch Hồi, cùng lắm đó là chuyện của cô ấy, không liên quan đến cháu.”

Lộ Viễn trầm ngâm hỏi: “Cháu và Dịch Hồi ... Cháu không thích nó?”

Xuân Hồng ngạc nhiên nói: “Cháu không thích anh ấy sao có thể làm bạn gái anh ấy được?”

Lộ Viễn khẽ mỉm cười: “Nếu cháu rất thích, thì sẽ không có thái độ như vậy, làm như không có chuyện gì xảy ra sao?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, lúng túng đáp: “Có phải chú quá nhạy cảm rồi không? Cháu ... cháu chỉ tin tưởng Dịch Hồi thôi!”

Tin tưởng sao? Lộ Viễn cười cười không vạch trần cô, bưng ly cà phê lên chậm rãi uống.

Tạ Xuân Hồng bị người khác nhìn thấu thì cảm thấy tức giận, không nhịn được hỏi: “Chú có việc gì sao?”

Lộ Viễn đặt ly cà phê xuống, rút ra một tấm danh thiếp đưa cho cô: “Trên này có tất cả phương thức liên lạc với chú, không kể cháu có chuyện gì cần trợ giúp, cũng có thể đến tìm chú.”

Tạ Xuân Hồng nhận lấy, nghi ngờ hỏi: “Tại sao chú lại tốt với cháu như vậy? Xin lỗi, cháu tự hỏi chú và cháu giao tình vẫn chưa được đậm sâu ...”

Sắc mặt Lộ Viễn không đổi trả lời: “À, chú cảm thấy chú và cháu rất có duyên ... Cháu không cần lo lắng, chú không có ác ý, thật ra thì ... Nếu cháu không ngại, chú rất muốn nhận cháu làm con gái nuôi.”

Lần này Tạ Xuân Hồng bị dọa đến hoảng sợ, cười cười nói: “Chú thật biết nói đùa ...”

Nhìn ánh mắt của Lộ Viễn không giống như nói chơi, Xuân Hồng ho một tiếng thu lại nụ cười: “Đầu năm nay đã ban hành luật không được nhận con gái nuôi ... Ý tốt của chú cháu xin nhận, cháu cùng lắm chỉ là bạn gái của Dịch Hồi, trừ điểm này không cũng không còn gì để chú phải để mất chiều cố, là cháu không nên trèo cao.”

Trong ánh mắt Lộ Viễn đột nhiên toát ra một tia cực kỳ bi ai, nhưng cũng bị xóa đi rất mau, cũng không có ý miễn cưỡng cô, cười ôn nhu nói: “Không cần khẩn trương, chú chỉ thuận miệng nói ra thôi ... Chú đối tốt với cháu, hoàn toàn là vì cháu là một cô gái tốt, cảm thấy cháu rất hợp với chú, Dịch Hồi không có liên quan gì ở đây, cho nên dù cho cháu có quan hệ như thế nào với Dịch Hồi, cháu có chuyện gì cũng có thể tìm chú nhờ giúp đỡ.”

Tạ Xuân Hồng tròn mắt nhìn, giống như có cái gì chợt lóe lên trong đầu cô, xảy đến quá nhanh khiến cô không tiếp thu kịp.

“Vâng ... Cháu xin cảm ơn chú trước.” Tạ Xuân Hồng cất danh thiếp, nhìn ông ta cười cười.

Lộ Viễn bởi vì nụ cười của cô ban cho mà có chút hoảng hốt, đôi mắt híp lại, phảng phất nhìn xuyên thấu qua cô hồi tưởng về một nơi rất xa.

Xuân Hồng không để ý đến vẻ khác thường của ông, uống xong ly cà phê nói: “Chú Lộ, thật xin lỗi, cháu còn có việc phải giải quyết.”

“Ừ.” Lộ Viễn nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười nói, “Cháu đi trước đi, tạm biệt!”

Xuân Hồng đứng lên vừa mới đi được hai bước lại bị gọi lại.

Lộ Viễn có chút do dự hỏi: “Cháu ... Cháu không phải người ở đây, như vậy chỗ ở của cháu trước kia, chính là nơi cháu ở cùng ... Nhà của cháu ở đó có tốt không?”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng thấy nghi ngờ, không hiểu tại sao ông ta lại hỏi như thế.

“Chú không có ý gì khác, nếu là người nhà cháu có hoàn cảnh không tốt, chú có thể giúp một tay để cháu và người nhà cháu ở thoải mái một chút.”

Tạ Xuân Hồng cười nhạt: “Cháu cùng với mẹ ở tại một thị trấn nhỏ, mặc dù không phải là phố thị to lớn phồn hoa, nhưng lại hết sức yên tĩnh và bình an, mẹ cháu chắc sẽ không rời nơi đó đâu, hơn nữa cháu cũng thấy nơi đó rất tốt, cho nên chú Lộ không cần bận tâm lo lắng!”

Lộ Viễn gật đầu một cái: “Vậy thì tốt ... Thôi tạm biệt cháu!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Quan Tâm Hơn Nhiều So Với Tưởng Tượng

Lộ Viễn không xuất hiện thêm lần nào nữa, Lý Lily tự giáng một cấp chuyển từ nơi khác đến thành phố N, đang sắp xếp chỗ ở, Phương Tinh nghe được tin này lập tức gọi điện thoại báo cho Tạ Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng nghe giọng Phương Tinh vô cùng lo lắng còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì lớn, đợi đến khi hiểu rõ không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười.

Tạ Xuân Hồng bất đắc dĩ thở dài nói: “Thành phố N không phải là nhà của mình, cô ta muốn tới thì tới muốn đi thì đi, với mình chẳng có liên quan gì, chẳng lẽ mình có thể cản cô ta được sao?”

Ở bên kia đầu dây Phương Tinh oán hận không thể luyện sắt thành ra thép bức xúc nói: “Cậu sao lại ngốc như vậy chứ, Lý Lily cùng với anh họ từ nhỏ lớn lên bên nhau, người phụ nữ kia coi trọng sự nghiệp đến như vậy, lần này lại tình nguyện giáng một cấp cũng vì muốn đến thành phố N, nếu không liều chết tìm đến gần anh họ thì là vì cái gì? Còn không phải là muốn đẩy cậu ra! Cô ta rõ ràng chính là có ý định không tốt đó!”

Trong nháy mắt Tạ Xuân Hồng có chút hoảng hốt, rồi lại rất nhanh chóng trả lời: “Anh họ cậu không phải là loại đàn ông có thể dễ dàng bị quyến rũ, cậu còn không biết anh ấy xấu tính đến như thế nào sao?”

Phương Tinh tức giận mắng: “Thật không hiểu cậu ra làm sao nữa, cậu như vậy là đang tin tưởng anh ấy sao? Nói cho cậu biết, nếu đàn ông đáng tin, thì heo có thể leo cây đấy!”

Tạ Xuân Hồng “Xùy” một tiếng rồi bật cười, những lời của cô ấy đã chọc cười cô, không khỏi trêu ghẹo nói: “Thế nào? Lục Hân đáng tin đến độ heo phải leo cây à?”

“Cậu đừng có đôi chũm!” Phương Tinh nói đến miệng lưỡi đều khô, đôi phương ngay cả chút phản ứng cũng không có, thật là hoảng để không vội thái giám đã gấp!

“Đừng trách mình không nhắc nhở cậu Tạ Xuân Hồng, anh họ mình là một người đàn ông có giá, là mơ ước của nhiều phụ nữ, nếu không như anh ấy không giữ mình trong sạch như Bạch Ngọc trong nhiều năm như vậy, sớm đã bị đám phụ nữ như hồ báo kia gặm đến mảnh vụn cũng không còn! Đặc biệt là cái cô Lý Lily đó ... Đơn giản chính là hãm cá mập, hung tàn cực kỳ! Chờ cô ta nhe nanh múa vuốt cũng lúc cậu sẽ thâm, cậu hãy tự bảo trọng đi!” Tạ Xuân Hồng nhớ tới lần trước gặp gỡ liền không khỏi toát mồ hôi lạnh, khi đó có Dịch Hôi che chở cho cô, cô mới không bị cô ta hạ độc thủ, nếu như cô đơn thương độc mã thì ... Tạ Xuân Hồng rung mình.

“Được rồi, mình biết rồi, mình cúp máy đây!”

Tạ Xuân Hồng vừa mới tắt di động, thì bên kia liền thấy Lý Lily được cô tiếp tân đang một mực cung kính hướng dẫn đi tới.

Lý Lily mặc cảnh phục màu đen, tóc buộc đuôi ngựa cao chỉnh tề nghiêm túc, toát ra vẻ khí khái anh hùng, Xuân Hồng lập tức giọng cao tập tài liệu che mặt, đầu rút xuống cố ý ẩn mình đi.

Lý Lily liếc mắt thấy Tạ Xuân Hồng núp sau tập tài liệu, trong mắt chợt ánh lên nét kinh ngạc, ngay sau đó lộ nụ cười giễu cợt.

Lý Lily bước đi uyển chuyển, đi thẳng tới trước bàn Tạ Xuân Hồng dừng lại, từ trên cao nhìn xuống cô, trên mặt như cười như không nói: “Cô Tạ, không nghĩ rằng sẽ gặp cô ở nơi này.”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng oán giận người phụ nữ quá là không hiểu chuyện, một chút phân biệt cũng không có, hành động của mình rõ ràng là không muốn gặp cô ta vậy mà cô ta cũng không nhìn ra được.

Xuân Hồng cười cười, khuôn mặt thờ ơ đứng lên nhìn thẳng vào cô ta: “Cô Lý, cô khỏe không, tôi cũng không nghĩ chúng ta có thể nhanh chóng gặp lại đến như vậy, Dịch Hôi và di Dịch cũng thường nhắc tới cô, nói cô và Dịch Hôi là bạn rất thân, tôi cũng đang mong được gặp lại cô đây.”

Tạ Xuân Hồng tròn mắt nói bừa, thua người không thua trận, cô đứng thẳng, trong lòng không tự chủ được đang rất khâm trọng.

Nói ra những lời không mặn không nhạt, rõ ràng phân Lý Lily thành người ngoài, sắc mặt Lý Lily ẩn hiện sự giận dữ, khinh miệt nhìn cô hỏi: “Cô cũng làm việc ở Dịch thị? Quả thật không nhìn ra cũng có lúc Dịch Hôi lạm dụng chức quyền đưa nhân tình vào công ty, Cô Tạ đây sử dụng mối quan hệ này vào làm ở đây quả thật cũng không tệ!”

Tạ Xuân Hồng cười nhạt, ôn nhu đúng mực, chậm rãi nói: “Lời nói này của cô Lý thật có chỗ không đúng ... Nếu cô Lý ngồi vào vị trí này mới gọi là dùng quan hệ thân thiết để đạt được, về phần tôi thì ... Cùng lắm là đi theo Dịch Hôi để phụ xướng phụ tùy thôi!”

“Cô ...” Lý Lily nuốt chút nữa là mất không chế, hít thở thật sâu, cười lạnh nói: “Hừ! Nghe nói cô Tạ đây tốt nghiệp hệ văn, không biết có từng nghe qua câu này “Đĩ sắc thị quân giả, sắc suy nhi ái thi, ái thi tắc ân tuyệt”? Tôi tin rằng cô Tạ tất nhiên hiểu rõ trong lịch sử có nhiều chuyện tình đấm máu đúng không?”

Lời khiêu khích quá ư là rõ ràng, xung quanh đồng loạt toát ra một lớp khí lạnh bao phủ, tất cả mọi người kinh ngạc dừng tất cả công việc lại, chờ Tạ Xuân Hồng khóc lóc đi tìm Dịch Hôi.

Tạ Xuân Hồng nhìn thẳng cô ta, ánh mắt thản nhiên không chút sợ hãi, quẹo rừ cười một tiếng: “Thật là ngại quá, so với xuất thân từ nữ quân nhân như cô, tôi xem ra vẫn còn có chút văn hóa.”

Lý Lily đi đập vào chỗ đau, sắc mặt khó coi đến cực điểm, lửa giận phùng phùng muốn thoát ra khỏi miệng, Dịch Hôi đứng ở cửa phòng làm việc thờ ơ hỏi: “Các người đang làm gì vậy?”

Mọi người ngay lập tức trở lại với công việc đang dang dở, trên mặt vẫn không giấu được vẻ tiếc nuối sâu sắc kỳ cục.

Lý Lily cố gắng ngăn chặn cơn giận, kiềm nén đến độ thiếu chút nữa là thở không được, hung hăng tròn mắt nhìn Tạ Xuân Hồng một cái, quay đầu bước nhanh về phía Dịch Hôi vừa cười vừa nói: “Em tới thăm anh một chút.”

Dịch Hôi nhàu mày một cái, cực kỳ lạnh nhạt nhìn cô ta: “Anh rất khỏe, nhìn anh trông giống như có bệnh tật gì sao? Còn nữa, lúc anh làm việc trong công ty không thích tiếp khách riêng, em nên về đi!”

Sắc mặt Lý Lily cứng đờ, nhưng cũng rất mau lấy lại nụ cười, hơi ừm khuất hỏi: “Tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy, anh đối xử vô tình vô nghĩa với bạn cũ như vậy sao?”

Dịch Hôi cũng lười nói nhiều với cô ta, lướt qua cô ta đi đến bên Tạ Xuân Hồng, ôn hòa nói: “Anh nhờ em tìm tài liệu em đã tìm được chưa?”

Tạ Xuân Hồng lập tức lấy túi văn kiện đang để trên bàn giao cho anh: “Những thứ này là tài liệu liên quan, em đã phân loại và chỉnh sửa hoàn chỉnh, ngoài ra những chỗ quan trọng em đã đánh dấu bằng mực đỏ.”

Dịch Hồi hài lòng gật đầu một cái, đang muốn quay trở về phòng mình tiếp tục làm việc, thì thấy Đan đang vội vàng chạy tới.

“Dịch tổng, phía Thành Hân vừa gọi điện, nói để chúc mừng hạng mục hợp tác lần này thành công tốt đẹp, buổi tối ngày mốt muốn mời com chúng ta tại cao ốc Thành Hân.” Đan dừng một chút rồi tiếp tục: “Tổng giám đốc của Thành Hân, Lục Tổng sẽ mang theo vợ con cùng tới dự.”

Nghe thấy Phương Tinh cũng tham dự, Dịch Hồi không khỏi nhíu chặt mày.

Đôi mắt Lý Lily sáng lên, không thể chờ đợi mở miệng nói: “Em cũng chưa gặp lại Tinh bảo bảo, Dịch Hồi, em với anh cùng đi được không?”

Trường hợp này nếu Lý Lily cùng đi, nhất định sẽ làm bạn gái Dịch Hồi, nếu quả như vậy, lại sẽ sinh ra những chuyện liên lụy không cần thiết.

Dịch Hồi không chút do dự từ chối, quả quyết nói với Xuân Hồng: “Ngày mốt tan làm sớm một chút, buổi tối đi cùng anh, tiểu Tinh với em đã lâu không gặp, em ấy vẫn muốn tìm cơ hội gặp gỡ em.”

Phương Tinh dường như mới vừa cùng cô nói chuyện điện thoại ...

Tạ Xuân Hồng liếc mắt nhìn Lý Lily một cái, gật đầu cười đáp ứng: “Em nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Lý Lily mặt mày tối sầm vừa rời đi, Tạ Xuân Hồng liền không khách khí đẩy Dịch Hồi ra khỏi phòng làm việc.

Ánh mắt Dịch Hồi di chuyển khỏi màn hình máy tính, tinh ý thấy sắc mặt của cô không tốt đẹp gì mấy, liền vội vàng cười hỏi: “Không phải cô ta đã đi rồi sao? Em vẫn còn khó chịu à?”

Tạ Xuân Hồng hừ lạnh một tiếng, hơi đắc ý nghiêng đầu: “Cô ta lợi hại, đầu võ với cô ta em xác định là chết rất thảm, nhưng bây giờ là xã hội văn minh, em đâu vẫn với cô ta không phải sẽ đập chết cô ta sao?”

Dịch Hồi kéo cô đứng lên ôm vào lòng, nói theo lời cô: “Đúng vậy đúng vậy, Xuân Hồng của chúng ta là tài nữ, xinh đẹp lại còn thông minh, Lý Lily nhỏ bé kia thì là cái gì chứ?”

Tạ Xuân Hồng lạnh lùng đẩy anh ra: “Anh ít nịnh hót em thôi, đừng cho là em không biết, anh trốn trong phòng anh xem kịch hay đã bao lâu rồi? Thấy sao, nhìn hai người phụ nữ vì anh mà tranh cãi có phải đặc biệt thỏa mãn thói hư vinh của đàn ông hay không? Cảm giác đặc biệt tốt hả?”

Dịch Hồi lúng túng cười, mạnh mẽ ôm cô nói: “Sao có thể, anh đây không phải là thấy em chiếm thế thượng phong sao, không muốn đi ra là tránh ảnh hưởng đến phát huy, chỉ biết đứng đợi chứ sao.”

Tạ Xuân Hồng giãy giụa cố thoát ra mà không được, không thể làm gì khác hơn là để mặc anh ôm mà không nói lời nào.

Dịch Hồi hưởng thụ giây phút yên lặng an hòa này, thuận tay vuốt tóc cô, hồi lâu mới đột nhiên nói: “Anh mới nghe được em vừa nói với Lily rằng “phu xướng phụ tùy” đúng không?”

Tạ Xuân Hồng đem đầu chôn trong ngực anh, buồn buồn giải thích: “Em còn không phải là tấn công cô ta mới nói như vậy, nếu không ... Sau đó!”

Tạ Xuân Hồng ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm: “Anh mới gọi cô ta là cái gì? Lily? Thật là thân mật quá nhỉ?”

Dịch Hồi vui vẻ cười rộ lên, rồi lại cố nèn càng lúc càng tỏ ra vui vẻ, làm ra giả bộ ngử ngử, hỏi: “Sao anh lại ngử thấy mùi chua nồng nặc nhỉ?”

Tạ Xuân Hồng tức giận hung hăng đập anh một đập, cười lạnh nói: “Dịch tổng, xin tự trọng, không được động tay động chân, cẩn thận em tố cáo anh quấy rối tình dục nữ nhân viên! Em ra ngoài làm việc!”

Nói xong không đợi anh phản ứng liền đi ra cửa.

Tạ Văn rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho Xuân Hồng, cho nên lúc nhận được điện thoại của bà, Xuân Hồng đã hết sức ngạc nhiên, còn tưởng chuyện gì lớn đã xảy ra.

Tạ Văn nói giọng bình thản để Xuân Hồng thả lỏng, bà cũng không có chuyện gì, chính là dặn dò cô chú ý giữ gìn thân thể, tiết trời dần dần trở lên nóng nực, cho nên dặn cô nhớ mua thuốc bôi bổ cơ thể.

Vì Tạ Văn hết sức dịu dàng nên Xuân Hồng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nói đông nói tây trên điện thoại một lúc lâu.

Tạ Văn không trả lời cô lấy một câu, nhưng cũng không giống như thường ngày là cúp máy rất nhanh, do dự một lát, rồi mở miệng thăm dò: “Xuân Hồng, dạo này con ở thành phố N có tốt không?”

“Rất tốt ạ, công việc nhẹ nhàng, không gặp khó khăn gì hết.”

Tạ Văn thờ phào một cái: “Vây thì tốt ... Vây còn gần đây có ... Có gặp qua người nào kỳ lạ không?”

Tạ Xuân Hồng lần này ngẩng người : “Người kỳ lạ? Cái gì mà người kỳ lạ ạ?”

“Chính là ...” Tạ Văn dừng lại, hồi lâu mới ngập ngừng nói: “Không có gì, mẹ chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, hiện tại hay xảy ra nhiều chuyện lừa gạt và buôn bán người, con phải cẩn thận một chút!”

Tạ Xuân Hồng bật cười, lơ đãng nói: “Mẹ, con cũng không còn nhỏ, sao có thể dễ dàng bị lừa gạt như vậy chứ?”

Tạ Văn cảm thấy cái lý do của mình có chút không thuyết phục, trong lúc vội vàng càng không tìm được lý do nào khác, bèn cuống cuống nói: “Không có là tốt rồi, mẹ cúp trước, mẹ còn phải đến bệnh viện thăm Tô Văn một chút ...”

“Chị Tô Văn?” Tạ Xuân Hồng kinh ngạc hỏi: “Chị Tô Văn lại nằm viện sao? Bây giờ chị ấy sao rồi?”

Lần này Tạ Văn có chút buồn bã, nếu không phải có nhiều chuyện xảy ra là lòng bà rối loạn, bà cũng không buột miệng nói ra những điều không nên nói.

“Cô ấy vẫn tốt, không có gì đặc biệt!”

Tạ Xuân Hồng không tin, còn muốn hỏi thêm nữa, đã nghe Tạ Văn vội vã nói câu “Tạm biệt” rồi cúp điện thoại.

Tạ Xuân Hồng không yên lòng, lập tức gọi điện cho Đường Sơ, điện thoại reo nửa ngày mà không ai nhấc máy.

Xuân Hồng đứng ngồi không yên một lúc, mới quyết định tự mình trở về thị trấn nhỏ một chuyến, không gặp được Đường Sơ, cô không cách nào an tâm được.

Tạ Xuân Hồng không còn kịp về nhà, vội vã tìm một ngân hàng ven đường rút chút tiền rồi chạy ra trạm xe, vừa kịp lúc bắt được một chuyến xe.

Đến nơi cũng đã là rạng sáng, cô vào phòng vệ sinh sửa soạn cho bản thân một chút, Tạ Xuân Hồng liền đi đến bệnh viện ngay.

Không cần hỏi cũng biết Tô Văn nhất định là đang ở trong bệnh viện huyện, trên đường không thấy người nào, lúc này cô mới xác định không có chiếc taxi nào hết, trạm xe cách bệnh viện còn rất xa, Tạ Xuân Hồng bước chân vội vã trên đường phố lạnh lẽo, bước chân lạng lẽ vang vọng trong đêm, làm tăng thêm vẻ trống trải cô đơn.

Xuân Hồng vừa mệt vừa đói, ở huyện nhỏ này ngay cả một cửa hàng ăn uống phục vụ 24/24 cũng không có, chỉ có bóng đèn đường vẫn hiu hắt sáng, nhưng cũng làm cho Xuân Hồng có cảm giác không đến nỗi sợ hãi. Vừa tới bệnh viện, Xuân Hồng cảm thấy hai chân mang giày cao như muốn rời ra, nhìn thấy một cái ghế liền vội vàng bước qua.

Nghỉ ngơi thật lâu mới từ từ hồi phục, Tạ Xuân Hồng không khỏi có chút hối hận, thật tùy tiện nửa đêm đã kích động chạy tới đây, cô bây giờ phải tìm nhà nghỉ để qua đêm trước đã, chờ tới khi trời sáng.

Đột nhiên nhớ tới khi đi còn không nói với Dịch Hồi, sợ anh về nhà không thấy cô lại phát điên lên, vội vàng lấy điện thoại ra, quả đúng như vậy, trên điện thoại thể hiện đến mười mấy cuộc gọi nhờ đền là của anh gọi tới.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đi Về Bên Đông, Vẫn Muốn Chờ Bên Tây

Đột nhiên nhớ tới khi đi còn không nói với Dịch Hồi, sợ anh về nhà không thấy cô lại phát điên lên, vội vàng lấy điện thoại ra, quả đúng như vậy, trên điện thoại thể hiện đến mười mấy cuộc gọi nhờ đền là của anh gọi tới.

Tạ Xuân Hồng vội vã gọi cho Dịch Hồi, bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Xuân Hồng, em đi đâu vậy?” Giọng nói lo lắng của Dịch Hồi truyền tới, giữa đêm khuya lạnh lẽo nơi đây cảm giác rất ấm áp an tâm.

Tạ Xuân Hồng nắm chặt điện thoại di động: “Dịch Hồi, anh đừng nóng ... Em muốn nói cho anh biết, em có chút chuyện phải trở về thị trấn...”

Dịch Hồi thờ phào nhẹ nhõm, anh đã sợ hãi lo lắng đi tìm cô cả một buổi tối, còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Thị trấn? Em về thị trấn làm gì?”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên có chút chột dạ không dám mở miệng, ngập ngừng nửa ngày không biết giải thích thế nào.

Dịch Hồi lúc này đã bình tĩnh trở lại, giọng nói bình thản hỏi: “Là vì Đường Sơ?”

Tạ Xuân Hồng vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi, em nghe nói chị Tô Văn lại nằm viện, em không yên lòng ...”

“Em không yên lòng là vì Tô Văn hay còn vì Đường Sơ nữa?” Dịch Hồi lạnh lùng cắt ngang lời cô, “Em chừng nào thì có thể không yên lòng vì anh? Em có biết em đột nhiên biến mất đã làm anh lo lắng nhiều đến thế nào không? Anh như một người điên chạy đi tìm em cả một buổi tối ... Tạ Xuân Hồng, trong lòng em thật sự có anh hay không?”

Tạ Xuân Hồng há miệng muốn nói, muốn nói lời dịu dàng để trấn an anh, không nghĩ tới điện thoại di động đột nhiên “Cạch” một tiếng.

Đáng chết, đi vội vàng quá quên mang theo sạc điện thoại, lần này hay rồi, tự động tắt nguồn.

Tạ Xuân Hồng thở dài, bất đắc dĩ đưa điện thoại ném vào trong túi xách, một mình ngồi bên trong khuôn viên bệnh viện chờ đến khi trời sáng.

Dịch Hồi gọi lại thì điện thoại đã tắt máy, bên kia lần nào cũng truyền tới một giọng nữ lạnh băng, nghe như vậy Dịch Hồi lại càng thêm giận dữ.

Dịch Hồi hung hăng ném điện thoại xuống đất, “Thình ...” một tiếng vang thật lớn, điện thoại di động lập tức vỡ tung thành nhiều mảnh.

Trời đang dần dần sáng, bên ngoài trời vẫn còn hơi mờ mờ, nhưng cũng đã có người bắt đầu qua lại. Tạ Xuân Hồng há miệng run rẩy đứng lên, vốn định tìm một nữ y tá để hỏi thăm một chút về phòng bệnh của Tô Văn, bỗng dưng cảm thấy, phát hiện ra lúc này, cô tùy tiện xuất hiện, bây giờ rất không thích hợp, nếu Tô Văn nhìn thấu tâm tư cô ... Sau này gặp mặt sẽ rất lúng túng.

Xuân Hồng suy nghĩ một chút, dứt khoát ra ngoài bệnh viện tìm chút gì ăn, đột đến lúc bệnh viện kiểm tra phòng xong rồi mới vào thăm, như vậy cô không chỉ có thể lấy lại diện mạo đôi chút tươm tất khi xuất hiện, cũng sẽ không có vẻ quá đột ngột.

Mặc dù đã gần đến cuối mùa xuân, gió sáng sớm vẫn còn rất lạnh lẽo. Tạ Xuân Hồng nhanh chóng bước vào một tiệm ăn ven đường, gọi một bát mì nóng hổi, cầm củi ăn cho xong.

Khi ăn no nê, trời đã sáng choang, trên đường người đi lại đã tăng nhiều, Xuân Hồng hít một hơi sâu luôn không khí thanh tân tươi mát, cảm thấy cả người và tinh thần phấn chấn lên rất nhiều.

Dừng lại trước cửa bệnh viện mua chút nước trái cây, Tạ Xuân Hồng đi về phía khu nội trú của bệnh viện, nữ hộ lý trực giống như vừa mới tỉnh ngủ, sương mù giăng đầy mắt đang ngồi trong khu vực hộ lý sửa sang lại bệnh lịch.

“Xin lỗi đã làm phiền, xin hỏi Tô Văn ở phòng bệnh nào?” Tạ Xuân Hồng gõ bàn một cái, lễ phép hỏi.

Nữ hộ lý mở tròng hai mắt, dường như phải cẩn thận suy nghĩ về tin tức của Tô Văn, hồi lâu mới bừng tỉnh nói: “À, cô Tô Văn đó, sáng nay cô ấy đã xuất viện, mới vừa làm xong thủ tục, đã cùng với người nhà cô ấy rời đi.”

“Đã xuất viện sao? Cô biết cô ấy tại sao lại nằm viện không?”

“Hình như là bệnh tim ...” Nữ hộ lý gãi gãi đầu, xin lỗi nói, “Thật xin lỗi, tôi cũng không biết rõ, cô có thể chờ bác sĩ Lưu tới rồi hỏi anh ấy, anh ấy là bác sĩ trưởng khoa, hiện đang đi khám cho bệnh nhân.”

Tạ Xuân Hồng khẽ mỉm cười: “Cám ơn cô.”

Không nghĩ tới việc đi suốt đêm đến đâu, thì Tô Văn đã xuất viện, Tạ Xuân Hồng thở phào nhẹ nhõm liền lập tức cảm thấy chưa hỏi rõ đã ngàn dặm xôi chạy tới đây rõ ràng là mình có chút ngu ngốc.

Nhưng có cách nào khác đây? Cô cũng không biết tại sao, vừa nghe đến Đường Sơ có thể sẽ gặp chuyện, liền không chút suy nghĩ chạy đến đây ngay.

Khắp người Tạ Xuân Hồng mệt mỏi rã rời làm cho cô không còn chút sức lực nào để tiếp tục ngồi xe về thành phố N, định tìm một chiếc taxi trở về nhà mình.

Có lẽ Tạ Văn đang lên lớp, trong nhà không có một ai, Tạ Xuân Hồng tắm nước nóng xong liền ngã đầu ra gối ngủ, có cảm giác ngủ thẳng đến tối.

Xuân Hồng bị con đói làm cho tỉnh giấc, bò dậy thì phát hiện trong phòng khách có bày chút đồ ăn, Tạ Văn đang cẩn thận bung tô canh từ trong bếp ra.

Xuân Hồng liền vội vàng tiến đến đỡ lấy, đặt lên bàn.

“Thơm quá, con đói chết mất!” Tạ Xuân Hồng kéo ghế ra và ngồi xuống không khách khí ăn ngấu ngiến, Tạ Văn ngồi bên cạnh nhìn cô ăn uống không giống như bình thường mới thờ ơ mở miệng.

“Sao con trở về vào lúc này, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tạ Xuân Hồng đang vui đầu húp canh, không nhìn thấy được ánh mắt Tạ Văn thể hiện tâm trạng phức tạp khi hỏi câu đó, nghe lời nói thì giống thuận miệng hỏi một chút như thường ngày.

“Không có chuyện gì, con nhận được điện thoại của mẹ, nghe giọng nói của mẹ không đúng lắm, không yên lòng nên trở về đây thăm một chút.”

Tạ Văn thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhíu mày hỏi: “Mẹ thì có thể có chuyện gì? Còn mắc công con bỏ ba chạy về đây một chuyến!”

Tạ Xuân Hồng cười cười: “Dù sao con cũng không có gì gấp, coi như trở về thăm mẹ một chút!”

Tạ Văn như có điều gì suy nghĩ nhìn Xuân Hồng đang bắt đầu dọn dẹp chén đĩa, hồi lâu thờ dài, cực kỳ bình thản nói: “Tôi nay ngủ cho thật ngon, sáng mai trở về thành phố đi thôi!”

Xuân Hồng biết tính của bà, gật đầu một cái đồng ý.

Sáng sớm thứ hai Tạ Xuân Hồng đã rời giường, Tạ Văn đã ra khỏi nhà từ sớm, đoán chừng là tới trường dạy lớp tự học. Xuân Hồng có chút mất mát, khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, vội vội vàng vàng, ra đi mà cũng không thể tạm biệt mẹ một tiếng... Tạ Xuân Hồng nặng nề thờ dài, rửa mặt ăn điểm tâm rồi chạy thẳng đến trạm xe.

Phương Tinh gấp đến mức quay cuồng, gọi liên tục vào điện thoại Xuân Hồng, nhưng lần nào cũng là tiếng báo tắt máy vang lên.

Lục Hân ôm bảo bối Lục Dương vào nhà, đã nhìn thấy Phương Tinh nóng nảy hành hạ chiếc điện thoại di động, không khỏi cau mày hỏi: “Em đang làm gì thế? Sao còn chưa thay quần áo? Không chuẩn bị kịp sẽ muộn đấy!”

Phương Tinh bực mình bỏ điện thoại xuống, khẩu khí rất không tốt kêu lên: “Hỏi gì mà hỏi chứ? Ai bảo anh ngày nào không chọn đem chọn đúng tối nay chứ?”

Lục Hân không biết cô bực mình chuyện gì, chân mày càng nhíu chặt hơn

“Anh làm sao biết hôm nay tâm tình của em không tốt chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Tinh cũng biết ngày thường mình hành xử chả có chút đạo lý nào, thờ dài nói: “Còn không phải là con bé Xuân Hồng chết tiết kia, đột nhiên chơi trò biến mất... Lát nữa Lý Lily nhìn thấy Dịch Hồi đến đây, không thấy Dịch Hồi có bạn gái bên cạnh, cô ta nhất định sẽ giống như miếng cao dính chặt lấy anh ấy, đến lúc đó sẽ rất khó khăn đấy!”

Trong lòng Lục Hân rất không quan tâm đến mất chuyện như cầu kiều phụ nữ của Phương Tinh, thiết mấy người phụ nữ đó không biết tiết kiệm hơi sức.

“Lý Lily có thù gì với em sao? Tại sao cô ta không thể trở thành bạn gái của Dịch Hồi?”

Phương Tinh đuổi Lục Dương ra khỏi phòng thay đồ, vào đó vừa thay quần áo vừa trả lời: “Em với cô ta có gì mà thù nhau chứ? Em nào dám chọc cô nữ anh hùng đó! Em còn không phải sợ tình địch quá mạnh, một mình Xuân Hồng không đỡ được lửa đạn của tình địch, em cũng không muốn có một chị dâu như cô ta, nếu không cả đời này của em thật không tốt đẹp gì!”

Lục Hân đi tới phía sau lưng cô, giúp cô kéo khóa kéo của bộ lễ phục, bắt đầu đi an ủi cô: “Loại chuyện như vậy em có gặp cũng không được, hay là quan sát trước rồi tính sau!”

Lúc Phương Tinh cùng Lục Hân ẩm bảo bối đến hội trường, Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng cũng chưa tới.

Phương Tinh nở nụ cười xã giao với tất cả mọi người, trong lòng cầu nguyện cho Xuân Hồng và Dịch Hồi nhất định phải đến cùng nhau.

Kết quả lại khiến cho Phương Tinh vô cùng thất vọng, Dịch Hồi đỡ cánh tay Lý Lily chậm chậm bước vào cửa.

Cả người Dịch Hồi phát ra một luồng khí lạnh ngăn người khác lại gần, mặt mũi lạnh lùng, môi mím thật chặt cho thấy tâm trạng anh cực kỳ kém, bất chấp ánh nhìn của mọi người ánh mắt luôn nhìn thẳng tiến về phía trước.

Ngược lại với người đàn ông lạnh nhạt cứng nhắc, Lý Lily cười rạng rỡ quá mức, trang điểm tinh tế, búi tóc cẩn thận tỉ mỉ, chiếc váy dài bằng lụa đen làm cho cô ta thêm phần cao quý.

Vốn là một đôi trai tài gái sắc, vậy trong mắt Phương Tinh lại không hề vừa mắt chút nào... Đặc biệt là thỉnh thoảng Dịch Hồi lại đưa ánh mắt sắt bén lướt qua cô, làm cho cô có cảm giác thật kinh khủng.

Phương Tinh hướng về vị khách bên cạnh ấy nãy cười một tiếng, lặng lẽ đi đến góc phòng bắt đầu cố gọi cho Tạ Xuân Hồng, điện thoại vẫn tắt máy, Phương Tinh cắn răng cầm hận nhấn tin cho cô, sau đó nặn ra một nụ cười nhắm về hướng Dịch Hồi đi tới.

Lý Lily trông thấy Phương Tinh liền vẫy vẫy tay, hết sức thân mật cười nói: “Tiểu Tinh, tối nay cô thật đẹp.”

Không để đưa tay ra đánh vào khuôn mặt tươi cười đó, Phương Tinh chỉ đành lễ phép đáp lễ nói: “Cô Lily hôm nay cũng rất đẹp, ha ha...”

Đảo mắt một vòng, Phương Tinh làm bộ thờ ơ hỏi: “Đúng rồi, anh họ, sao em không thấy chị dâu họ đâu? Không phải Xuân Hồng đã đồng ý cùng anh đến dự tiệc sao? Cô ấy đâu?”

Sắc mặt Dịch Hồi cứng đờ, ánh mắt bỗng nhiên trở nên vô cùng lạnh, trong ánh mắt nhìn cô giống như một vùng mịt mù hoang vu có ánh lửa sâu kín, âm trầm không diễn tả được bằng lời.

Nhất thời Phương Tinh giả ngốc cười lên, ánh mắt ra vẻ rất vô tội. Không hiểu đột nhiên anh lại phát khùng cái gì, rõ ràng không phải là cô đang giúp anh sao?

Sắc mặt Lý Lily cũng có chút khó coi, miễn cưỡng cười hỏi: “À, tôi còn chưa thấy bảo bối của cô, nghe nói thằng bé rất đẹp trai, cậu nhóc đang ở đâu?”

Một nụ cười hiền từ thân thiết xuất hiện trên khuôn mặt cứng nhắc lạnh lùng của Lý Lily cũng có chút vặn vẹo.

Phương Tinh bất đắc dĩ hướng về người bạn nhỏ Lục Dương, người bạn nhỏ lập tức để thức uống xuống chạy ào tới.

“Mẹ gọi con?” Lục Dương nhìn thấy khuôn mặt đen bên cạnh của chú, lập tức nghiêm trang chào hỏi: “Chào chú!”

“Đây chính là tiểu bảo bối sao? Một đứa bé ngoan!” Lý Lily ngồi chồm hổm xuống vuốt đầu của cậu, giống như là đang vuốt ve bộ lông của một con động vật nhỏ, làm cho tiểu Lục Dương lập tức chau đôi lông mày.

“Cháu tên là gì?” Lý Lily cười híp mắt hỏi.

“Lục Dương” Về mặt tiểu đại nhân của Lục Dương ngay lập tức biến mất, giả bộ làm ra bộ mặt ngây thơ điệu bộ vô hại, “Dì à, dì không đẹp bằng mẹ lớn xinh đẹp và mẹ nhỏ xinh đẹp.”

Nụ cười của Lý Lily cứng đờ trên mặt, khó khăn hỏi: “Cái gì?”

Lục Dương mở trừng hai mắt, chỉ vào Dan đang đứng cách đó không xa nói: “Vâng, người đó chính là mẹ lớn, rất đẹp có đúng không? Cháu còn có một mẹ nhỏ xinh đẹp hơn ... Đúng rồi, chú à, mẹ nhỏ xinh đẹp ở đâu ạ?”

Dịch Hồi đối với Lục Dương vẫn tương đối hiền hòa, chậm rãi nói: “Cô ấy có việc, hôm nay không tới được.”

Lục Dương rất thất vọng “À” một tiếng, rồi chạy biến đi.

Phương Tinh trong lòng thầm đắc ý, ngoài mặt làm bộ hết sức có lỗi: “Lily bỏ qua cho, Lục Dương còn nhỏ không hiểu chuyện ...”

Sắc mặt Lý Lily vô cùng khó coi, bị thằng nhóc nói không xinh đẹp bằng tình địch đã là một đả kích vô cùng lớn, rõ ràng bây giờ còn không xinh đẹp bằng một người đàn ông ...

Lý Lily nhìn chằm chằm Dịch Hồi cặp mắt như muốn tóe lửa, hừng lạnh một tiếng hỏi: “Mẹ lớn? Em không biết thì ra anh còn thích cả nam lẫn nữ!”

Dịch Hồi biết cô ta hiểu lầm, lại không hề muốn giải thích, chỉ thờ ơ liếc cô một cái, lạnh lùng trả lời: “Mắc mớ gì đến cô?”

“Anh ...” Lý Lily vô cùng tức giận mỉm cười, “Không liên quan đến em? Đừng quên tối nay em vẫn là bạn gái của anh!”

“Vậy thì sao nào?” Dịch Hồi mặc kệ cô ta, bỏ mặc cô ta ngồi một mình, còn bản thân trực tiếp đi nói chuyện phiếm với bạn bè quen biết.

Tạ Xuân Hồng về đến nhà thì phát hiện Dịch Hồi không có ở nhà thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự sợ phải đối diện với sự dịu dàng Dịch Hồi.

Cắm sạc điện thoại, mới phát hiện mình có tin nhắn loại, ding ding đang đang vang lên không ngừng, làm cho điện thoại của cô chút nữa lại tắt máy.

Tạ Xuân Hồng cau mày nhận tin nhắn của Phương Tinh, mấy chữ ngắn gọn kia làm cho cô trong nháy mắt phải kêu khổ trong lòng.

Vội vã thay đổi y phục Tạ Xuân Hồng vừa chạy ra ngoài, ngồi trong xe taxi trang điểm qua một chiếc gương nhỏ, vấn tóc đơn giản, vừa không ngừng thúc giục tài xế: “Phiên anh chạy nhanh một chút được không? Tôi không có thời gian!”

Thật vất vả mới tới được hội trường, phát hiện bên trong khách khứa lục đục đi ra, Xuân Hồng thở than trong lòng, vậy mà vẫn chậm, yến tiệc đã kết thúc.

Đang muốn rời đi, đột nhiên nhìn thấy Phương Tinh và Lục Hân đang đi phía trước, phía sau là Dịch Hồi và Lý Lily. Một nhà ba người hài hòa ở phía trước, phía sau lại là một đôi nam nữ vô cùng chường mắt.

Trái tim Tạ Xuân Hồng như bị lửa giận vô hình thiêu đốt, vốn là muốn rời khỏi đây, liền trước khi bản thân kịp phản ứng đã thẳng tiến lên phía trước nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Trong Tình Yêu, Không Thiếu Gì Mưu Kế

Dịch Hồi thấy Xuân Hồng trước tiên, ngay lúc này khi cô ấy xuất hiện, làm cho anh không biết dùng tâm trạng nào cho đúng, tất cả các cảm xúc đang xáo trộn, tức giận, ghen tuông, mừng rỡ, bi ai ... Đều đang kết chặt lấy nhau.

Lý Lily cảm giác người đàn ông bên cạnh mình chợt dừng bước, không khỏi hướng theo ánh mắt của anh nhìn sang, vừa thấy sắc mặt đã thay đổi lớn, cười lạnh một tiếng, lập tức vươn tay ôm lấy cánh tay của Dịch Hồi, nghiêng đầu từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt khiêu khích nhìn Xuân Hồng.

“Xuân Hồng?” Phương Tinh vui mừng gọi, tiến lên hai bước kéo tay cô hỏi, “Sao bây giờ cậu mới đến? Mình gọi điện thoại cho cậu suốt buổi tối, điện thoại của cậu tắt máy suốt!”

Tạ Xuân Hồng không nhìn cô, nhìn chăm chăm vào hai cánh tay trắng như bạch ngọc của Lý Lily, sau đó định thần lại, vỗ vỗ tay cô trấn an nói: “Điện thoại của mình hết pin, mình cũng có một số việc phải giải quyết, cho nên mới bị muộn.”

Lục Hân ôm bảo bối đang ngủ say trước ngực, dù bận vẫn ung dung di chuyển đến gần xem kịch hay.

Tạ Xuân Hồng âm thầm hít một hơi sâu, ngẩng đầu ngưỡng ngực tiến đến trước mặt Dịch Hồi, biếng nhác liếc mắt cười một tiếng: “Thật là cảm ơn cô Lý tối nay đã thay tôi làm bạn gái Dịch Hồi tham dự bữa chiều đãi, hôm nào đó tôi nhất định sẽ cùng Dịch Hồi nhà tôi mời cô dùng cơm.”

Một người váy đen tuyền hoa lệ, kiểu đầm cao quý, một người váy đỏ rực rỡ, quyến rũ động lòng người.

Vóc dáng Lý Lily thật ra cũng rất xinh đẹp, chỉ tiếc là một thời gian dài sống trong quân đội, làm cho con người cô ta nhiều khí thế mạnh mẽ, đối nhân xử thế thường không tự chủ được mà tạo ra chút thái độ vênh vào hung hăng, làm cho người ta có cảm giác khó có thể đến gần. Không giống như Xuân Hồng, một cái nhũ mày một tiếng cười, nhất cử nhất động, cũng như đầu độc lòng người, khi quyết tâm quyến rũ một ai đó, tựa như một vẻ đẹp mê hoặc lòng người, làm cho không người nào có thể kháng cự được.

Lý Lily hừ lạnh một tiếng, khoắc thật chặt cánh tay người đàn ông bên cạnh khinh thường nhìn cô: “Nói như thật giống như cô và Dịch Hồi thân mật lắm, nếu cô quan tâm đến anh ấy, sao lúc này lại bỏ mặt anh ấy?”

Ánh mắt Tạ Xuân Hồng ngẩn lẹ, thẳng tắp nhìn cô ta: “À, cô Lý đây thật quan tâm đến chuyện của tôi! Cô muốn khích bác chia rẽ, cũng đừng nên ở trước mặt người trong cuộc trắng trợn lộ liễu như vậy.”

Dịch Hồi tuyệt đối không thể nào là loại người có thể nói những chuyện như thế này với người khác, chỉ có thể là Lý Lily điều tra cô, thật không nghĩ ra người đàn bà này nhiều thủ đoạn đến như vậy.

Trong nháy mắt Tạ Xuân Hồng biến thành một con mèo bị xâm nhập lãnh địa, toàn thân dựng đứng lên, híp mắt cảnh giác nhìn tình địch.

“Tôi cũng không phải là loại tiểu nhân đâm sau lưng người khác, coi như cạnh tranh, tôi cũng sẽ quang minh chính đại!”

Lý Lily kiêu ngạo cười: “Tạ Xuân Hồng, cô không cần giả bộ mang dáng vẻ khó chịu đó, cũng không cần thiết quang co lòng vòng nói những chuyện không có, tôi thừa nhận tôi có dùng chút thủ đoạn điều tra chuyện của cô ... Mọi người chúng ta trong lòng cũng đã biết rõ ràng, nếu cô không thích Dịch Hồi, thì cần thì nín kẻo không buông tha anh ấy?”

Tạ Xuân Hồng sa sầm nét mặt, từ trước đến nay ánh mắt xinh đẹp quyến rũ lòng người, hiện tại tràn đầy lửa giận.

“Bất kể Tạ Xuân Hồng tôi có lịch sử yêu đương phức tạp như thế nào, cũng không lấy chuyện tình cảm của người khác ra đùa giỡn! Tôi và Dịch Hồi ở cùng nhau ...” Tạ Xuân Hồng dừng một chút, xoay mặt nhìn về phía Dịch Hồi, cặp mắt màu đen như bóng đêm cũng đang nhìn cô, con ngươi thâm thúy khóa chặt ánh mắt cô, vẻ mặt không chút ý định buông tha cho cô.

“Tôi cùng với anh ấy, là vì tôi muốn ở cùng với anh ấy!” Tạ Xuân Hồng kiên định nói, “Nếu như tôi không quan tâm anh ấy, tôi sẽ không làm bạn gái anh ấy!”

Lý Lily cười khinh miệt một tiếng: “Cô muốn cùng anh ấy, nhưng người ta không nhất thiết muốn cô! Người đàn ông nào cũng không chịu nổi người phụ nữ của mình không tuân theo các chuẩn mực đạo đức!”

Phương Tinh đứng bên cạnh ôm trán thở dài, rốt cuộc Lý Lily từ đầu tới đây mà tự tin quá thể, chẳng lẽ không nhìn thấy ánh mắt của Dịch Hồi sao? Dịch Hồi từ đầu đến cuối im lặng không lên tiếng, nhưng không có nghĩa anh ấy không muốn để tâm đến Xuân Hồng, anh ấy rõ ràng là đang cố ý buộc Xuân Hồng nói một chút những gì anh ấy muốn nghe!

Tạ Xuân Hồng trong lòng cũng có chút bất an, cô tin tình cảm Dịch Hồi đối với cô, nhưng lần này cô không xác định được sự tức giận của Dịch Hồi, có thể anh ấy sẽ lựa chọn sự thờ ơ lạnh nhạt.

“Tôi chịu được!”

Lý Lily sừng sốt, không thể tin được nhìn người đàn ông bên cạnh đột nhiên mở miệng.

Dịch Hồi nhìn thật sâu Xuân Hồng, trong mắt trong lòng chỉ phảng phất một bóng hình của cô ấy, khóe miệng không tự chủ được cong lên hình vòng cung.

“Người phụ nữ của tôi, tự tôi chấp nhận!”

Lý Lily tức giận nhìn chằm chằm vào anh: “Dịch Hồi, anh tại sao lại ngu như vậy? Cô ta căn bản không yêu anh, anh lại vì cô ta chịu thiệt thòi, anh ...”

Dịch Hồi khiêu khích nhìn cô ta một cái, thờ ơ mở miệng: “Lily, chúng ta chỉ là bạn bè, có một số việc không phải cô có thể hỏi tới ... Nếu như cô nói năng lỗ mãng với người phụ nữ của tôi một lần nữa, chớ có trách tôi không nể mối giao hảo nhiều năm qua.”

Lý Lily cứng người, hồi lâu không biết nói gì cho đúng, cô từ trước tới nay dám yêu dám hận, khi đã muốn thì sẽ dùng hết mọi biện pháp để đoạt lấy, cho dù thất bại cũng chưa bao giờ hối tiếc, bởi vì cô biết mình cũng đã dốc toàn tâm. Nhưng lần này, lần đầu tiên cô bị cảm giác không cam lòng và oán hận mãnh liệt, bởi vì đối thủ của cô cái gì cũng không làm mà cũng giành chiến thắng vinh quang.

Trên mặt Lý Lily thoáng qua một tia bi thương tột cùng rồi nhanh chóng tan đi, cũng rất mau lấy lại vẻ cao ngạo đứng thẳng lưng, liếc nhìn Tạ Xuân Hồng: “Hừ, đừng tưởng rằng bây giờ cô có thể thắng, rồi vĩnh viễn không bao giờ chịu thua, cô cứ chờ xem!”

Kết thúc cuộc đối thoại, Lý Lily một tay nâng váy, nhấn mạnh giày cao gót lướt qua mặt mọi người.

Phương Tình xem say sưa vở kịch hay, vào lúc này đột nhiên bùng tỉnh, kéo Lục Hân cười cười nói: “A, tối nay trăng sáng thật, chúng tôi không quá rầy nữa, ha ha, ha ha ... Anh họ, chị dâu, hai người cứ từ từ tâm sự ...”

Vừa nói vừa đi thật nhanh, Lục Hân nghe lời theo sát cô, trong chốc lát chỉ còn lại Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng nhìn nhau.

Không khí đột nhiên có chút kỳ lạ, Tạ Xuân Hồng liếc mắt ho khan một tiếng nói: “Dịch Hồi ... Cái đó, chúng ta không phải cản trở về sao?”

Dịch Hồi lạnh lẽo nhìn cô càng lúc càng cúi thấp đầu, liền đi trước đến bãi đậu xe.

Tạ Xuân Hồng rất tự giác đi theo sau anh, tự biết có lỗi, cho nên không nói một lời ngồi lên vị trí bên cạnh tài xế, lúc này mới cảm nhận được cảm giác an toàn, vừa quay đầu lại, một bóng đen lớn liền bao trùm xuống.

Tạ Xuân Hồng mắt tròn to thét lên một tiếng kinh hãi, Dịch Hồi áp đảo hôn xuống môi cô.

Trong nháy mắt trong xe tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề.

Một bàn tay của Dịch Hồi ôm gáy cô, gót giày ôm cô, đầu lưỡi có lực mãnh mẽ hung hăng quét qua từng tác trong khoang miệng cô, mỗi nơi đi qua đều để lại một phần đau rất.

Tạ Xuân Hồng biết anh đang phát tiết cơn thịnh nộ, chỉ đành phải ngoan ngoãn há to miệng chịu đựng sự trừng phạt của anh, mặc cho anh lôi kéo đầu lưỡi cô có sức hút, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn môi cô.

Dịch Hồi mở mắt ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhu mì gần trong gang tấc, hàng mi như phóng đại, lông mi thật dài run lên nhìn anh triu mến, hai gò má ửng hồng càng làm cho lòng người không thể nào kiềm chế được.

Dịch Hồi đột nhiên hôn cô điên cuồng, muốn đem cô nhai nuốt ăn vào bụng, sức mạnh của anh muốn phát tiết hết ra ngoài, cũng làm cho Xuân Hồng bắt đầu sợ hãi trong lòng.

Dịch Hồi đột nhiên dùng một chút lực, nặng nề cắn, mùi máu tươi trong nháy mắt tràn ngập giữa răng môi hai người.

“Á...” Tạ Xuân Hồng đau đến chảy nước mắt, dùng sức đẩy người đàn ông trên người mình ra, sờ sờ vết thương trên môi, nước mắt lưng tròng nhìn anh.

“Tại sao anh cắn em? Đã vậy còn dùng sức, muốn cắn nát ...”

Dịch Hồi tà ác liếm liếm chất lỏng màu đỏ hồng, là máu, nở nụ cười.

“Cái này là trừng phạt, xem lần sau em còn dám từ bên cạnh anh chạy đi mất không!”

Tạ Xuân Hồng buồn bực che đôi môi đỏ mọng đang tê dại, sớm biết vậy cô nên báo cho anh biết trước một tiếng, cũng ngờ gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Tròng mắt Dịch Hồi dần sâu hơn, chậm rãi đưa bàn tay phải ra, ngón trỏ di chuyển trên môi cô mập mờ treu chọc: “Em đang dụ dỗ anh sao? Ở đây không đông lắm, nếu em muốn thì không phải là không thể được ...”

Tạ Xuân Hồng đẩy tay anh ra, liếc anh một cái nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khởi động, xe!”

Buổi tối nằm trên giường, Tạ Xuân Hồng khoan khoái thở dài, cô cảm giác càng ngày mình càng không thể rời xa khuôn ngực của Dịch Hồi, hai ngày nay mệt mỏi như vậy, không có anh bên cạnh, rõ ràng là ngủ không được.

Dịch Hồi ôm cô thật chặt, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, nghe thấy cô thở dài liền hỏi: “Sao thế?”

Tạ Xuân Hồng lúc này mới nhớ tới chuyện tính sổ với anh, lạnh lùng nhích người lui ra, nhìn anh nói: “Chuyện với Lý Lily là như thế nào? Cô ta sao lại cùng với anh đi dự tiệc chiều dài?”

Dịch Hồi vuốt tóc cô, hơi uất ức nói: “Ai bảo em chạy mất, anh vừa đúng lúc không có bạn gái ...”

“Cho nên anh cứ để mặc cô ta đánh sạt vào anh? Đã vậy còn thân mặt khoát tay khoát chân?”

Giọng nói đậm đặc mùi ghen tuông làm cho tâm tình Dịch Hồi thật tốt, ôm cánh tay cô chặt hơn: “Ồ, em ghen à? Yên tâm, cô ta cái gì cũng không đạt được.”

Tạ Xuân Hồng cười lạnh: “Ai nói em ghen? Cùng lắm là em chỉ tức giận thôi! Dịch Hồi, anh cũng hèn nhất quá mà, bạn gái mình bị người khác chỉ vào mũi mắng ngay trước mặt, còn im lặng đứng một bên, một câu cũng không nói, anh thật là giỏi!”

Tiếng cười trầm thấp phát ra từ ngực anh, Dịch Hồi nheo mắt cô, cũng nhìn cô: “Cái túi tức giận bé nhỏ, anh không phải là đã nói đỡ giúp em sao? Còn cô ta đã tức giận bỏ đi, dù Lily là bạn tốt của anh nhiều năm ...”

Tạ Xuân Hồng dùng sức cầu anh một cái, tức giận nói: “Không được gọi cô ta là ‘Lily’! Đúng rồi, cô ta là thanh mai trúc mã, hồng nhan tri kỷ của anh, anh không giúp cô ta thì giúp ai!”

Dịch Hồi vỗ vỗ sau lưng cô: “Cô ta so với em, căn bản cái gì cũng không bằng!”

Trong ánh mắt Dịch Hồi chột thoáng qua một tia âm đạm, sau đó cười lên nói: “Chớ suy nghĩ lung tung, anh có em là đủ rồi, sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài! Còn nữa ... Hôm nay em nói muốn cùng với anh, là thật sao?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn anh nghiêm túc nói: “Dịch Hồi, em thật sự là muốn sống cùng anh, em không phải vì bị Lý Lily dả kích mới cố ý nói ra những lời như vậy.”

Dịch Hồi gật đầu một cái: “Anh tin em, anh cùng lắm là ... Cho tới nay đều là do anh cưỡng ép em, ép em làm bạn gái anh, ép em ở cùng một chỗ với anh ... Anh cùng lắm chỉ có một chút không xác định, không xác định em có phải cam tâm tình nguyện hay ...”

Tạ Xuân Hồng đưa tay ôm lấy eo anh, buồn buồn nói: “Em xin lỗi, Dịch Hồi ...”

“Không cần nói xin lỗi với anh.” Dịch Hồi hôn lên tóc cô, “Chỉ cần em cho anh biết, em thật lòng muốn cùng với anh là được rồi.”

Tạ Xuân Hồng vui trong ngực của anh, trong lòng thở dài thật sâu, cô làm sao không hiểu ý của Dịch Hồi? Dịch Hồi chưa bao giờ là loại đàn ông đánh đáng với loại phụ nữ như cô ta, cho nên anh ngầm cho phép Lý Lily không phải là muốn nhìn thấy cô ghen tuông hay sao. Cô biết sau khi trở về phải đối mặt với sự tức giận của Dịch Hồi, không tránh được sẽ cãi vã, Lý Lily lại vừa đúng cho cô cơ hội giảm xóc. Nếu anh muốn nhìn cô ghen, cô cũng không ngần ngại theo nước theo mưa giúp anh đạt được mục đích, cũng còn tốt hơn là hai người phải cãi nhau.

Dịch Hồi là người đàn ông kiêu ngạo, mà phải thỏa hiệp như vậy, hèn mọn muốn dùng cách này để chứng minh tình cảm của cô đối với anh, thậm chí không tiếc cùng bạn tốt nhiều năm tranh cãi, chỉ vì muốn biết lòng cô để an tâm.

Trong lòng Tạ Xuân Hồng đột nhiên dấy lên cảm giác đau lòng, loại cảm giác này lại khác với cảm giác khi cô nhìn thấy lúc Đường Sơ đau khổ bất an. Cô lần đầu tiên vì tình cảm của một người đàn ông mà đau lòng ... Cô có tài cán gì, có thể gặp được một mối tình thâm thiết như của Dịch Hồi.

Dịch Hồi hài lòng ôm lấy cô, lầm bầm nói: “Thật tốt, Xuân Hồng, em có thể lo lắng cho anh, anh rất vui.”

Lỗ mũi Tạ Xuân Hồng có chút ê ẩm, “Ừ” một tiếng, vui sâu trong ngực anh, giọng nói nhàn nhạt: “Ngủ đi, em mệt quá ...”

Đêm khuya thanh vắng, Dịch Hồi nghe tiếng thở đều đều trong ngực mình, khẽ mỉm cười, nụ cười có phần khổ sở, nhìn qua thấy như bất đắc dĩ.

Tạ Xuân Hồng rất thông minh, anh làm sao lại không biết trong lòng cô nghĩ gì? Biết rõ Xuân Hồng nửa đùa nửa thật cùng Lý Lily diễn cho anh coi, anh lại vui vẻ chịu đựng lừa mình dối người, nguyên tin tưởng những gì cô nói là thật, mà không phải là trấn an cơn giận của anh, để cho anh không tiếp tục truy cứu cô một lần nữa vì Đường Sơ mà bỏ mặt anh ...

Anh cực kỳ sợ cô xa cách một lần nữa, không muốn sự cố gắng bao nhiêu lâu nay đều uổng phí, nếu cô đã dốc lòng muốn tránh nặng tìm nhẹ, anh cũng có thể phối hợp cùng cô, tiếp tục bao dung cô.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tốt Hơn Là Thương Lấy Người Trước Mắt.

Khí trời càng ngày càng nóng, bất thành linh toàn bộ mùi vị của mùa hè bao phủ cả bốn phương, ánh mặt trời hào phóng nung cả một vùng đất, làm cho loại người nóng cũng sợ lạnh cũng sợ như Tạ Xuân Hồng khốn khổ không thể tả.

Tạ Xuân Hồng một mối đến cả tinh thần cũng không có, không dám ngồi máy điều hòa lâu, lại sợ hơi nóng, vì vậy càng ngày càng lười ra khỏi cửa.

Dịch Hồi đối với loại thể chất như cô thì chút biện pháp nào cũng không có, khi anh tỉ mỉ chăm sóc, Tạ Xuân Hồng mới từ từ khá hơn, ít nhất là đến kỳ sinh lý không còn đau đến chết đi sống lại, tay chân cũng không còn lạnh băng từ sáng đến tối. Bất đắc dĩ Tạ Xuân Hồng giống như không hiểu được cách tự chăm sóc bản thân, nếu Dịch Hồi không chú ý, cô lại trở về với trạng thái trước đây, ăn uống lung tung, làm việc và nghỉ ngơi rối loạn. Xuân Hồng không xem trọng sức khỏe của mình làm cho Dịch Hồi thật sự đau đầu.

Dịch Hồi nhìn cô nhắm nghiền mắt ngồi trên giường không muốn dậy, không khỏi bất đắc dĩ cúi xuống. Hôn cô một cái nói: “Nếu không thì em tiếp tục ngủ đi, hôm nay cũng đừng đi đến công ty nữa.”

Tạ Xuân Hồng nghe vậy cuối cùng cũng mở mắt ra: “Không được, em phải đi làm để lãnh lương, bỏ bê công việc cuối tháng lại bị trừ lương.”

Dịch Hồi không biết nên khóc hay nên cười nhìn đáng vẻ tính toán của cô, nhéo nhéo vào má cô nói: “Anh chấp nhận cho em nghỉ phép vẫn nhận lương được không?”

“Thật sao?” Tạ Xuân Hồng do dự hỏi anh, “Không phải anh từ trước đến giờ đều thiết diện vô tư sao? Em cũng không muốn bản thân bị chỉ trích là hồng nhan họa thủy!”

“Yên tâm, anh nói em có nhiệm vụ đặc biệt ở bên ngoài.”

Tạ Xuân Hồng hài lòng mỉm cười, nằm xuống nhắm mắt lại nói: “Vậy em ngủ tiếp đây...”

Dịch Hồi đứng dậy thay xong quần áo, trước khi đi không quên dặn dò cô nhớ ăn sáng.

Tạ Xuân Hồng ngủ đủ giấc, sau khi dậy thì cảm thấy tinh thần thật là tốt, lấy cháo nóng Dịch Hồi để hâm trong nồi cơm điện ra ăn sạch sẽ, ở trong phòng nằm chán lác lác nửa ngày mà không biết làm gì để giết thời gian.

Khó có dịp không cần phải đi làm, Tạ Xuân Hồng nhớ tới Cổ Mạch mới đây vừa bỏ một tiền đáng kể ra mở một hiệu sách, mặc dù có chút thua lỗ, nhưng so với hai người bạn kia sau khi kết hôn liền toàn tâm toàn ý trở thành bà nội trợ, thì Cổ Mạch được coi là người có chí tiến thủ nhất.

Xuân Hồng gọi xe đi đến nhà sách, nhà sách nằm gần trường đại học của thành phố, cho nên khách hàng phần lớn là sinh viên. Cửa hàng có kích thước không lớn, trang hoàng theo phong cách cổ xưa đơn giản, một chiếc bàn gỗ màu hồng dựng sát cửa sổ lớn từ trên trần xuống dưới nền sáng choang, đi vào phía trong một chút là mấy dãy kệ có gắn bảng phân loại sách.

Cổ Mạch đang cầm một chén trà ngồi ở một góc, trước mặt đặt một quyển sách, nhìn qua đã biết cô ấy đang hết sức hứng thú.

“Bây giờ cậu thật đúng là nhàn nhả!” Tạ Xuân Hồng ngồi xuống đối diện cô ấy, cười trêu ghẹo.

Cổ Mạch thờ ơ liếc cô một cái, xoay mặt nhìn một cô gái nhỏ nói: “Lấy thêm một chén trà nữa nhé.”

Tạ Xuân Hồng nhìn xung quanh một chút, không nhìn được tám tấc khen ngợi: “Cửa hàng này quả thật không tệ, nhưng làm thế nào mà cậu lại tuyển mấy em sinh viên đại học non nớt làm nhân viên vậy?”

Cổ Mạch khinh thường nhìn cô một cái, không chút để ý nói: “Sinh viên đại học thì mức lương mới rẻ, non nớt mới phải cố gắng làm.”

Tạ Xuân Hồng nhìn sắc mặt không thay đổi nói chuyện đó với đáng vẻ đương nhiên, thì vụn phần kinh bị loại sắc mặt tư bản chuyên đi hút máu chèn ép người làm công ăn lương.

“Đúng rồi, cậu hôm nay không đi làm sao, sao có thể rảnh rỗi đến đây thăm mình vậy?”

Tạ Xuân Hồng nhú mày, làm bộ bất đắc dĩ buông tay nói: “Cũng không có cách nào khác, ông chủ cho nghỉ!”

Cổ Mạch cười như không cười nhìn cô: “Ông chủ? Chẳng phải là chồng sao? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, giờ không phải là lễ tết gì cả, anh ấy cho nghỉ chính là nghỉ kết hôn và nghỉ sanh sao?”

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng khê hồng lên, thẹn quá thành giận mắng: “Nói lung tung gì đấy? Xem cậu đấy, kết hôn đã bao lâu rồi mà còn chưa muốn có con sao?”

Ánh mắt Cổ Mạch trở nên buồn bã, bưng chén trà lên che dấu tâm trạng, miễn cưỡng cười nói: “Cái gì mà lâu rồi, mình mới kết hôn chưa được một năm mà!”

Tạ Xuân Hồng nhìn sắc mặt cô thấy có vẻ gì không đúng, trong bụng khả nghi: “Ban đầu Phương Tinh và cậu cùng đám cưới, một người đám cưới chạy

bầu, sau khi trở về thì có bảo bối ... Còn cậu, chẳng lẽ là anh Hạ không được sao?”

Cố Mạch tối mặt, nhìn chằm chằm cô tức giận nói: “Cậu mới là không được!”

Tạ Xuân Hồng sờ sờ mũi nhỏ giọng lầm bầm: “Minh là nữ, cấu tạo cơ thể do trời sinh đã không quyết định được chuyện đó ...”

Cố Mạch im lặng thời dài, không để ý đến cô nữa.

Tạ Xuân Hồng buồn chán ngẩn người nhìn ra cửa sổ, rốt cục đã chọn cho Cố Mạch không thể nhìn được nữa, để quyền sách xuống bắt đầu dĩ mỗ niệm: “Minh mở tiệm sách này chính là để làm cho chính mình bận rộn, cũng là để có một nơi yên tĩnh thanh nhàn, hết lần này đến lần khác các cậu đều không để cho mình được yên. Nơi này của mình là tiệm sách, không phải là phòng khám, cũng không phải là trung tâm tư vấn tình cảm ... Tốt lắm, cậu có chuyện gì thì cứ nói đi, chớ bày ra bộ điệu muốn chết không muốn sống đó với mình, không những làm cho mình thấy hoảng, còn dọa đến nhân viên non nớt và khách hàng của mình nữa!”

Tạ Xuân Hồng cười hai tiếng, mạnh miệng nói: “Minh rất tốt, làm gì có tâm sự mà nói ...”

Cố Mạch lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

Xuân Hồng thấy cặp mắt Cố Mạch như nhìn xuyên thấu cô, cảm thấy không còn chỗ nào để lẩn trốn, thờ dài một tiếng nói: “Cũng không có gì, mình chỉ buồn bực chút thôi.”

Cố Mạch hiểu rõ gât đầu một cái: “Dịch Hối sao?”

Tạ Xuân Hồng mặt mày ủ ê nhìn về phía cô: “Anh ấy không sao, chính là trong khoảng thời gian này đột nhiên trở nên rất kỳ lạ ...”

Tạ Xuân Hồng không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả, từ lần trước cô từ thị trấn nhỏ trở về, cảm giác giữa hai người trở nên vô cùng hoàn hảo, giống như rất cận thận duy trì thăng bằng, luôn lo sợ sự yên ả này bị đánh vỡ.

Đặc biệt là Dịch Hối, đột nhiên không còn ngang tàng cố chấp nữa, luôn dùng một ánh mắt bất an dò xét nhìn cô, mặc dù càng lúc càng dịu dàng thân mật, Tạ Xuân Hồng chẳng biết tại sao lại nhớ đến những ngày hai người cãi nhau. Khi đó Dịch Hối đối mặt với cô rất không phân biệt phải trái mà bùng nổi om sòm, cuối cùng lại theo cô vuốt ve xoa dịu, cứng chịu và bao dung cô. Còn bây giờ ... Dịch Hối căn bản là hoàn toàn nhân nhượng cô, không cho cô có bất kỳ cơ hội nào để cãi vã.

Hai người chung sống, gây gổ hàng ngày là không bình thường, nhưng một chút tranh chấp cũng không có là rất không bình thường. Loại không khí đè nén làm cho Tạ Xuân Hồng cảm thấy ngột ngạt và bất an.

Xuân Hồng suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chẳng lẽ là Lý Lily đang âm thầm giờ trò?”

Cố Mạch phì cười nói: “Minh biết Lý Lily là một nữ quân nhân, mặc dù tính khí thích cây mạnh không chịu thua thiệt, nhưng cô ta từ trước đến giờ quang minh chính đại vô tư thẳng thắn, tuyệt đối sẽ không ra tay sau lưng.”

Tạ Xuân Hồng càng thêm hoang mang: “Vậy thì rốt cuộc là vì sao?”

Kỳ thực Cố Mạch không chịu nổi cô ngốc này, cô ấy có thể miêu tả linh hoạt rõ ràng từng mẩu nhỏ, cô ấy rõ ràng không muốn đối mặt với tình trạng này.

“Cậu không hiểu thật hay giả bộ không hiểu? Dịch Hối quả đúng là con heo ngu ngốc mới để ý coi trọng cậu! Đường Sơ có thể nào cũng không liên quan đến cậu, cậu có thể vì một người đàn ông đã có vợ mà lãng phí nhiều năm như vậy sao?” Không biết Cố Mạch nhớ ra chuyện gì đó, đột nhiên trở nên có chút quyết liệt, tức giận chỉ trích cô, “Mọi người tự làm khổ mình trong tình yêu, cũng đều thích bị coi thường! Cố chấp trợ giúp mà không nhìn ra người có có muốn để ý đến cậu hay không, vô duyên vô cớ lập đi lập lại như vậy, tại sao lại tự làm khổ mình kia chứ? Từ lâu nay cậu chính là người như vậy, người yêu cậu ở gần trong gan tấc, đối với cậu hết lòng hết dạ, có thể nhường nhịn cậu, ôn nhu dịu dàng lo lắng chăm sóc lại là một người khác. Cậu làm cho anh ấy khổ sở làm cho anh ấy rơi lệ, cậu chỉ nhận lấy mà không muốn đáp trả, cậu chỉ không muốn phụ tình cảm của chính mình nhưng không nghĩ như vậy có lỗi với người khác hay không! Minh nói cho cậu biết, đây căn bản không phải là tình yêu, đừng ở đó cho mình là vĩ đại trong tình yêu, cậu cũng chỉ là con người với những thói hư tật xấu, cái không đạt được thường là cái quý nhất, dễ dàng có được thường không biết quý trọng!”

Bình thường Cố Tiểu Mạch luôn giữ được sự tỉnh táo, rất ít khi tâm trạng bị kích động, chứ nói gì đến nói năng thô bạo! Nếu muốn mắng người cũng sẽ không lộ bất cứ từ ngữ nào thô tục.

Tạ Xuân Hồng bị cô liên tục mắng mỏ dạy dỗ phải trợn mắt há hốc, không thể tin được nhìn chằm chằm cô.

Lúc này Cố Mạch mới nhận ra rằng phản ứng của mình có hơi quá, trong bụng ngượng ngùng, trên mặt cố trấn tĩnh, trong mắt phản phát tia nhìn không tự nhiên.

Tạ Xuân Hồng trầm mặc nhìn cô hỏi: “Cậu cùng Hạ Khải Minh thế nào?”

Cố Mạch lạnh lùng hỏi ngược lại: “Chúng mình có thể thế nào?”

Tạ Xuân Hồng cau mày nói: “Tiểu Mạch, mình cũng có thể đem tâm sự nói cho cậu biết, cậu có chuyện gì sao không thể nói cho mình biết chứ?”

Cố Mạch rốt cục cũng chịu không nổi, trên mặt dày đặt sự mệt mỏi: “Thật ra cũng không có gì, mình và anh ấy ... Vốn chính là vợ chồng hữu danh vô thực, lúc mới kết hôn đã thỏa thuận như vậy rồi.”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc: “Tại sao có thể như vậy được?”

“Người anh ấy yêu không phải là mình.” Một câu đã nói hết tất cả bất đắc dĩ cùng không cam tâm, Cố Mạch không muốn nhiều lời, khoát tay áo một cái ý bảo cô không sao, “Yên tâm, mình biết mình đang làm gì ... Xuân Hồng, chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, nhưng người bên cạnh chúng ta vẫn luôn giống như cách nhau một tầng, phải nói bất luận ai cùng với cậu đều giống như cách một tầng. Cậu giống như chưa bao giờ biết mình muốn cái gì, luôn không ngừng tìm kiếm ... Nhưng có lúc, hạnh phúc đang ở ngay trước mắt, cũng rất có thể bị cậu bỏ quên. Cho nên, đừng để tương lai mình phải hối hận, hãy quý trọng người trước mặt đi!”

Tạ Xuân Hồng cười khổ, cô làm sao không biết mình lúc nào cũng không có cách nào tháo sự phòng bị xuống! Cho dù là đối mặt với người bạn gái thân thiết nhất, cũng giống như không làm cái nào mà toàn tâm toàn ý trải lòng được ... Không phải cô không tin tưởng các cô ấy, chẳng qua là thói quen cách ly bản thân với thế giới bên ngoài, quá mức chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không chia sẻ mà đem toàn bộ chuyện của mình bỏ trong lòng, khó kiếm được bạn tốt, cô cũng chỉ biết yên lặng quan tâm, thỉnh thoảng cũng phảng phất lánh xa các cô ấy chút ít.

Qua nhiều năm như vậy, cô cũng là một người có thói quen lúc khổ sở nhất thường một mình gánh chịu, lúc đau lòng thường trốn một mình ngồi liếm láp vết thương, cô biết đó là con đường không dễ dàng đi qua, tất cả đều phải tự mình gánh vác, cảm giác cô đơn tịch mịch khó chịu nhất trên đời ... Nhưng cô đã sớm quen như vậy, thói quen chỉ dựa vào bản thân mình. Lúc còn rất nhỏ, cô hiểu trên đời này không thể quá lệ thuộc vào bất cứ ai, cho dù là cái bóng của mình đi chăng nữa thì cũng có lúc sẽ rời bỏ mình.

Thời khắc này, cô đột nhiên vô cùng nhớ Dịch Hồi. Thói quen dùng thái độ xa cách che giấu tất cả tâm trạng của mình, người khác sẽ vì cô như vậy mà mất dần đi sự kiên nhẫn, lựa chọn dần dần rời xa cô. Chỉ có Dịch Hồi, cứ như thế mà không hề rời đi, liều mạng gạt bỏ sự xa cách ngăn dăm của cô, cố ý đi vào thế giới của cô, vững vàng khóa cô lại.

“Mặc dù không còn cách nào đối diện với trái tim, cũng đừng nên đối xử với người thích mình tàn nhẫn như vậy.” Cố Mạch nhàn nhạt nói với cô, “Tình yêu không phải là cuốn sách hay bộ phim, đừng đợi đến khúc cuối chia xa người ấy mới hối hận lúc trước đã không quý trọng người ấy, đến lúc đó ... Cậu muốn trở lại, sợ rằng sẽ rất khó khăn.”

Tạ Xuân Hồng sững sờ hồi lâu, mới đột nhiên cười lên: “Mình hiểu, cùng lắm hiểu là một chuyện, nhưng làm được hay không lại là chuyện khác.”

Cố Mạch nhíu mày một cái, còn chưa kịp tiếp tục khuyên cô, liền nghe Xuân Hồng nói: “Nhưng mà, mình sẽ không để bản thân tiếp tục như vậy ... Cuộc sống luôn luôn tiếp diễn, mình sẽ không để một việc không có kết quả mà bất chấp tất cả.”

Cố Mạch thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười: “Cậu hiểu được như vậy là tốt ... Bây giờ chưa đến giữa trưa, hoặc giả cậu có nghĩ rằng sẽ ăn trưa cùng người nào đó không?”

Tạ Xuân cười gật đầu một cái: “Trong tiệm của cậu có gì ngon để ăn không?”

Cố Mạch tức giận liếc cô một cái: “Tiệm của mình là tiệm sách, không phải là quán ăn!”

Mặc dù nói thế, nhưng Cố Mạch vẫn cứ mặc kệ Tạ Xuân Hồng lôi cô đi mua đồ ăn trưa.

Dịch Hồi họp hành cho tới trưa, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, thật vất vả mới được thả lỏng một chút thì phát hiện đã đến giờ cơm trưa. Lúc này đã thật sự mệt mỏi, Tạ Xuân Hồng lại không đi làm, một mình ăn cơm chả có ý nghĩa gì, ngay cả tâm trạng xuống lầu ăn cơm anh cũng không có.

Cửa phòng làm việc bị gõ nhẹ, Dịch Hồi ngồi ngay ngắn lại, trong nháy mắt đã thu hồi dáng vẻ mệt mỏi, lại trở thành Dịch tổng uy nghiêm lạnh lùng, trầm giọng nói: “Vào đi.”

“Dịch tổng, không nên quên ăn trưa!”

Dịch Hồi chợt ngừng đầu, không dám tin vào người con gái đang tủm tỉm cười đứng trước mặt.

“Sao em lại tới đây?”

Tạ Xuân Hồng giờ túi thức ăn lên, mỉm cười thanh tú nói: “Em mang bữa trưa tình yêu đến!”

Trong mắt Dịch Hồi niềm vui mừng như muốn tràn cả ra ngoài, đứng lên nhận lấy túi thức ăn trong tay cô tùy tiện đặt lên bàn, sau đó ôm khuôn mặt cô, hung hăng hôn lên đó.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Sự Kỳ Lạ Lại Xảy Ra

Trong mắt Dịch Hối niềm vui mừng như muốn tràn cả ra ngoài, đứng lên nhận lấy túi thức ăn trong tay cô tùy tiện đặt lên bàn, sau đó ôm khuôn mặt cô, hung hăng hôn lên đó.

Tạ Xuân Hồng nhón chân để cho mình càng gần với anh, hai tay ôm thật chặt cổ anh, giống như người sắp chết chìm đang dùng sức bám vào cái cây cứu mạng, cũng giống như đi trong đêm đen giá lạnh được nhìn thấy ánh lửa của dân du mục, vội đến mức không thể đợi được chút ấm áp của ánh lửa.

Dịch Hối bị cô đột nhiên nhiệt tình như vậy cũng có chút bối rối, anh cảm nhận được sự hoảng sợ cùng đôi môi run rẩy đang áp lên môi anh. Dịch Hối không biết cô đang sợ cái gì, chỉ đành dùng sức ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng hôn từng nụ hôn dài, từng chút an ủi cô.

Không biết bao lâu sau, Tạ Xuân Hồng mới bình tĩnh trở lại, hai cánh tay trượt xuống thuận thế ôm eo anh, áp lỗ tai vào ngực anh nghe nhịp tim mạnh mẽ đập liên hồi, thoáng chốc, chứng tỏ cái ôm ấm áp thật bình yên, tồn tại chân thật.

Không một ai biết rằng, sự ấm áp đối với Tạ Xuân Hồng có ý nghĩa như thế nào. Giữa bao nhiêu giá rét bao quanh, điều làm cho cô có thể dẹp hết sự thấp thòm mà lưu luyến ôm ấp thì điều đó phải áp ám quyền rũ đến cùng cực. Cuộc sống bình yên, đối với cuộc đời phiêu bạt dài lâu không nơi nương tựa, xuất thân lang bạc kỳ hồ của Xuân Hồng thì đây vốn là ước mơ vô cùng xa xỉ.

“Dịch Hối, nói em ích kỷ cũng được, nói em cái gì cũng được, em không muốn anh rời xa em.”

Dịch Hối sững sờ, kéo bờ vai cô ra tạo thành khoảng cách giữa hai người, nhìn kỹ nét mặt của cô hỏi: “Tại sao lại nói như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Trên mặt Tạ Xuân Hồng thoáng xuất hiện một chút đắn đo, cau mày nói: “Em biết Lý Lily tốt hơn em rất nhiều, cô ta đối với anh tình cảm cũng sâu đậm ... Nhưng mà Dịch Hối, em cũng đang cố gắng, cho nên anh có thể đừng sớm buông tay như vậy không?”

Ai nói anh muốn buông tay?!

Dịch Hối dờ khóc dờ cười nâng khuôn mặt cô lên, ánh mắt đen thẳm kiên định khóa hai mắt cô, giống như muốn nhìn thấu thẳm sâu trong tâm hồn cô: “Không phải anh đã nói rồi sao, anh và Lily ...”

Thấy hai hàng lông mày của Tạ Xuân Hồng càng lúc càng như muốn dính vào nhau, Dịch Hối tự giác đổi lời nói: “Anh và Lý Lily, chẳng qua là bạn rất bình thường, tuyệt đối không có chút mập mờ! Xuân Hồng, cho đến bây giờ, sao em vẫn còn nghi ngờ tình cảm của anh đối với em?”

Tạ Xuân Hồng nghe anh nói như thế không khỏi ngăn người ra, cô tất nhiên sẽ có ghen tức, giống như mọi phụ nữ khác, chẳng lẽ cô không được lo sợ sẽ mất đi sao?

Còn nữa, chính bản thân cô cũng không biết mình đang ở trong tình huống gì, cô đã sớm động lòng với Dịch Hối sao?

Như vậy ... Đoạn quá khứ đơn phương kia đã được cô buông xuống? Cho dù những cảm xúc ấy trước đây chưa từng xuất hiện, cô cũng không còn cô đơn một mình nữa ...

Đương nhiên Dịch Hối nhìn thấy được nét thẳng thốt trên gương mặt cô, trong lòng không khỏi dâng lên từng đợt từng đợt vui sướng, dần dần hợp thành một dòng nước hạnh phúc chảy tràn, làm cho anh cảm thấy những ngày thất bại chán nản trước kia giờ đây đã kết thúc.

Tạ Xuân Hồng dường như không thể đột nhiên tiếp nhận thứ tình cảm mà nhiều năm nay cô thiên thốn, trong lòng có chút bối rối, lại nhanh chóng che giấu đi, khôi phục lại được bộ dáng lạnh nhạt trước kia, không nhanh không chậm đẩy anh ra nói: “Ăn cơm trước đi.”

Dịch Hối từ phía sau ôm lấy cô, một tay ôm eo cô, một tay bắt đầu xús xa vuốt ve lên trên, dòng nhiệt nóng lan dần lên hai tai, để cho người con gái trong lòng không nhận được mà run rẩy nhẹ.

(nơi này đã được tình lược xxx chữ ...)

Hai người kinh ngạc, Xuân Hồng càng kinh hãi mặt biến sắc giẫy giụa thoát khỏi ngực anh, gương mặt đỏ bừng lên, đưa lưng về phía cửa không dám quay đầu lại.

Mặt Dịch Hối tối sầm lại, hít sâu để đè nén cơn sóng tình đang trào dâng. Con này chưa kịp tiêu tan, lửa giận lại bộc phát khiến đôi mắt lạnh lùng sáng quắc.

Dan vừa vô tội liền bị ánh mắt lợi hại của Dịch Hối ngăn cản, dọa đến trái tim rung lên vì sợ, vội vàng giơ hai tay lên cao quá đầu không ngừng la lên: “Xin chớ nổi giận, hãy nghe tôi nói trước đi!”

Dịch Hối giống như nóng như lửa lạnh như băng, một nửa là hàn khí sắt bén, một nửa là lửa giận ngùn ngụt, hồi lâu mới nghiêng răng nặn ra một chữ: “Nói!”

Dan lập tức nói tựa pháo nổ tên bắn: “Vương tổng của tập đoàn Khang Phong đã đồng ý nhượng ba phần trăm!”

Dịch Hồi chậm rãi thu hồi sát khí khắp người, âm trầm cười lên: “Rất tốt, bây giờ anh đi nói cho ông ta biết, tôi không cần ông ta nhường, tôi muốn ông ta tự mình nâng lên bảy phần trăm cho chúng ta.”

Dan kinh ngạc trừng mắt nhìn: “Như thế có độc ác quá không? Bảy phần trăm này nếu Khanh Phong đưa cho chúng ta thì bọn họ không những một phần tiền lời cũng không có thậm chí còn lỗ vốn ...”

Dịch Hồi mặt lạnh như băng nói: “Anh cứ xem đi, ông ta sẽ tự động đồng ý!”

Dan lúc này mới chú ý tới Tạ Xuân Hồng đang đứng cạnh bàn đưa lưng về phía anh, rồi lại quét qua nhìn sắc mặt của Dịch Hồi, bưng tỉnh hiểu ra liền gật đầu một cái: “Cũng đúng, cắt ngang chuyện tốt của người khác quả đúng là nham hiểm, phải nên dạy dỗ ông ta!”

Tạ Xuân Hồng thiếu chút nữa là bật lên, giận đến nổi dùng cả móng tay bấm vào mặt bàn.

Sắc mặt Dịch Hồi càng lạnh hơn, ánh mắt sắc như dao quét về phía Dan, giọng nói chậm rãi giống như gió lạnh từ địa ngục thổi tới, làm cho da đầu Dan trong nháy mắt đã trở nên tê dại.

“Làm hỏng chuyện tốt của tôi, còn có anh nữa đó.”

Lòng bàn chân Dan ngay lập tức như gấn bánh xe xông thẳng ra ngoài, vừa chạy vừa đưa tay che miệng kêu: “A a a, người đàn ông không được thỏa mãn thật đáng sợ a a a ...”

Tạ Xuân Hồng quay đầu lại, sắc mặt khó coi vô cùng, cũng không thèm nhìn anh liền muốn rời khỏi.

Dịch Hồi kéo cô lại, còn chưa kịp nói gì liền bị Xuân Hồng dùng lực hất mạnh ra. n)

“Dịch Hồi, em sẽ không để anh yên đâu!”

Náo loạn như vậy, Tạ Xuân Hồng và Dịch Hồi khôi phục lại cuộc sống bình thường, cùng làm việc cùng tan ca, cùng đi chợ cùng làm cơm ... Quả đúng như Xuân Hồng đã nói, cô bắt đầu cố gắng quan tâm đến Dịch Hồi, thỉnh thoảng cũng sẽ chủ động cùng anh tâm sự một chút.

Những thay đổi nho nhỏ như vậy cũng làm cho Dịch Hồi hết sức hài lòng, ngay giữa lúc hai người đang bắt đầu cuộc sống bình yên của mình, mâu thuẫn lại xuất hiện.

Hôm đó vừa mới qua một cơn mưa, khí trời lập tức trở nên mát mẻ thoải mái, Dịch Hồi hủy tất cả các cuộc gặp gỡ xã giao có ý dẫn Xuân Hồng đi siêu thị mua đồ, chưa kịp mua món nào thì di động của người nào đó liền reo vang.

Tạ Xuân Hồng buông bàn tay anh ra, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, vừa thấy tên người gọi đã ngần ngừ, sau đó chột dạ ngẩng đầu lên nhìn Dịch Hồi rồi mới vội vàng nhận cuộc gọi.

“Xuân Hồng?”

Tạ Xuân Hồng nhìn Dịch Hồi một chút, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt dò hỏi của anh.

“Thầy Đường ...” Cặp mắt Dịch Hồi vốn dịu dàng lập tức co rút lại, trầm mặc nhìn Tạ Xuân Hồng.

Đáy lòng Xuân Hồng thâm than thở, lại vẫn hết sức ân cần hỏi: “Thầy Đường, có chuyện gì không?”

Đường Sơ giống như đầu tranh cả nửa ngày, mới do dự mở miệng: “Xuân Hồng, bây giờ em có thời gian không, thầy có chút chuyện muốn gặp em trao đổi?”

“Bây giờ?” Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nói, “Thầy đang ở thành phố N?”

Ánh mắt Dịch Hồi bộc phát thâm sâu khó lường được, ánh mắt không vui càng thể hiện rõ hơn.

“Thật ra thì thầy tới thành phố N được mấy ngày rồi, hiện đang ở chỗ ba mẹ thầy ...”

Tạ Xuân Hồng quyết định thật nhanh nói: “Được, bây giờ em đang rảnh.”

Nhớ kỹ địa chỉ, Tạ Xuân Hồng cúp điện thoại đã nhìn thấy Dịch Hồi mặt mũi tối tăm nhìn cô, ánh kia phảng phất như đang nhìn hồng hạnh vượt tường.

Tạ Xuân Hồng cười lấy lòng: “Đường Sơ tìm em có chút chuyện, anh về trước đi, em đi một lát sẽ về thẳng nhà.”

“Anh đi cùng em.” Dịch Hồi từ chối để cô đi một mình nói.

Tất nhiên Tạ Xuân Hồng không đồng ý, cô lo lắng Dịch Hồi ăn dấm quá nhiều, đến nơi sẽ nói ra những lời không hay làm Đường Sơ khó chịu, vì vậy lắc đầu nói: “Không cần, em đi sẽ về rất mau.”

Nói xong không đợi Dịch Hồi phản ứng liền đi nhanh về phía trước.

Dịch Hồi đứng một mình cô độc giữa siêu thị ồn ào rộn rã, khuôn mặt khô ngô tràn ngập nét bi thương, im lặng thờ dài.

Tạ Xuân Hồng vừa chạy vừa thở hồng hộc đến điểm hẹn, cười với Đường Sơ đã ngồi chờ từ lúc nào: “Thầy Đường, thầy tới thành phố N thăm bố mẹ sao?”

Đường Sơ cười cười không trả lời: “Em muốn uống gì không?”

Tạ Xuân Hồng tùy tiện gọi một loại nước, lúc này mới bình tĩnh âm thầm quan sát nét mặt Đường Sơ.

Từ lần trước khi Tô Văn xuất viện trở về thị trấn nhỏ, bọn họ đã có thấy tháng chưa gặp mặt, không nghĩ tới Đường Sơ lại gầy đi nhiều như vậy, trên khuôn mặt nét u sầu rõ rệt, Xuân Hồng cảm thấy kinh hãi.

“Sao thế? Không phải chị Tô Văn đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đường Sơ giống như khó khăn để mở miệng, đối diện với Tạ Xuân Hồng lúc này lại càng lúc càng bất an rồi ấp a ấp úng nói ra

“Tô Văn cô ấy ... mang thai.”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, nhất thời không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Trên mặt Đường Sơ giống như có chút lúng túng, mắt tự nhiên nói: “Là thầy không tốt, không cẩn thận làm cho cô ấy mang thai ...”

Trái tim Xuân Hồng dường như bị cái gì đánh trúng, có chút đau buồn. Cho tới giờ, cô cũng chưa từng nghĩ tới cuộc sống vợ chồng của Đường Sơ và Tô Văn, cô giống như cảm thấy vợ chồng bọn họ không giống những cặp vợ chồng khác ... Cho dù biết rằng có một số chuyện giữa hai vợ chồng là rất bình thường, nhưng nếu là Đường Sơ, đột nhiên làm cô không cách nào tiếp nhận.

Lúc còn trẻ yêu say đắm quá mức đơn thuần, cho dù là Đường Sơ đã kết hôn, ở trong lòng của cô, vẫn là thánh nhân tái thế không vướng bụi trần, lại quên mất rằng ... Thánh nhân cũng là người, cũng có cuộc sống của người bình thường.

Mà bây giờ, nghe được tin Tô Văn mang thai, cô tất nhiên không biết nên phản ứng thế nào, giống như ngồi đối diện với người này, cùng cô cẩn thận sắp đặt hình ảnh ở đáy lòng đã nhiều năm, không còn cách nào đè nặng lên nhau.

“À ...” Tạ Xuân Hồng cố gắng nở một nụ cười, khó khăn nói, “Chúc mừng hai người ...”

Đường Sơ lại hết sức ảo não, trong giọng nói mang đậm sự tự trách: “Cơ thể Tô Văn căn bản không thích hợp cho việc thụ thai, thầy thật không nên làm như vậy.”

Tạ Xuân Hồng lúc này mới phản ứng kịp, kinh ngạc hỏi: “Chị Tô Văn không thể sinh được đứa bé này sao?”

Đường Sơ than thở: “Thầy tới thành phố N chính là vì muốn hỏi thăm bác sĩ, bác sĩ kiên quyết phản đối việc cô ấy sinh con, trái tim của cô ấy không tốt, thể chất lại quá kém, mang thai chẳng khác gì lấy mạng cô ấy.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tạ Xuân Hồng có chút lo lắng, “Hai người muốn bỏ đứa bé này ...”

Đường Sơ nở nụ cười khổ sở: “Thầy không quan tâm đến có con hay không, thầy chỉ quan tâm đến Tô Văn ... Thầy đã khuyên cô ấy nên bỏ đi, nhưng cô ấy phản đối kịch liệt ... Bây giờ thầy không biết nên làm cách nào mới được.”

Tạ Xuân Hồng mềm mại an ủi anh: “Đừng có nóng, có thể hỏi kỹ bác sĩ một chút, có lẽ chúng ta có thể giữ được đứa bé này thì sao?”

Đường Sơ lắc đầu một cái: “Thầy không thể mạo hiểm mất đi Tô Văn, lần trước phẫu thuật cô ấy suýt chút nữa bỏ thầy mà đi ... Cái kiểu sợ hãi đó thầy không bao giờ ... muốn trải qua nữa!”

“Thầy tìm em, là muốn em đi khuyên nhủ chị Tô Văn sao?”

Đường Sơ gật đầu một cái: “Cô ấy có lẽ sẽ nghe lời em, Xuân Hồng, thật là xin lỗi, thầy không nên khiến em dính đến mấy chuyện này.”

Tạ Xuân Hồng khẽ mỉm cười: “Đừng nói như thế, thầy là thầy của em, chị Tô Văn đối với em rất tốt, bất luận như thế nào em cũng sẽ giúp một tay ... Thầy yên tâm, em sẽ hết sức khuyên nhủ chị ấy.”

Đường Sơ cảm kích cười cười: “Thực là cảm ơn em ...”

Nặng nề thở ra một hơi, Đường Sơ khổ sở cười nói: “Ông trời thật đúng là trêu ghẹo người ... Rõ ràng làm cho thầy nghĩ hết biện pháp để khuyên vợ mình của mình bỏ đi con của chính mình ...”

Tạ Xuân Hồng biết tâm trạng của anh, không khỏi có chút khổ sở.

“Thầy và chị Tô Văn đều là người tốt, ông trời sẽ dễ mắt tôi ... Yên tâm, mọi chuyện sẽ tốt hơn thôi, chờ chị Tô Văn điều dưỡng tốt thể chất, hai người

còn có thể có con.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Muốn Đi Con Đường Nào Đây?

Khi Tạ Xuân Hồng về đến nhà, Dịch Hồi đã đợi cô thật lâu, vừa thấy cô liền bắt nắn oán trách: “Nói chuyện gì mà có thể lâu như vậy? Em xem xem đã quá giờ cơm rồi, anh cũng đói muốn chết!”

Tạ Xuân Hồng đang buồn phiền chuyện của Tô Văn, không khỏi tức giận liếc anh một cái: “Có tay có chân, sao không tự mình làm cơm đi?”

Dịch Hồi bị cô chặn họng không thể phản đối, buồn buồn ngồi trên ghế sofa không nhìn cô.

Tạ Xuân Hồng nhận ra khẩu khí của mình không được tốt lắm, nói như thể có chút quá đáng, vì vậy cũng ngồi lại, dựa vào anh trấn an nói: “Ngoan nào, em có chút phiền muộn, nói chuyện không tránh khỏi hơi khó nghe ...”

Dịch Hồi cũng không so đo với cô, nghiêng người nhìn cô hỏi: “Mỗi lần em đi gặp Đường Sơ thì cảm thấy phiền lòng, anh ta tìm em chính xác là không có chuyện gì tốt! Nói cho anh nghe, lần này lại là chuyện gì?”

Tạ Xuân Hồng nhún mày một cái, không thấy thích thú khi anh dùng giọng này nhắc tới Đường, nhưng cũng không nói gì, thờ dài ngửa mặt tựa người vào sofa, nhắm mắt lại một hồi nói: “Chị Tô Văn mang thai.”

Dịch Hồi cười lạnh: “Tô Văn mang thai thì anh ta tìm em làm gì? Chẳng lẽ đứa bé trong bụng Tô Văn không phải của anh ta?”

“Anh nói nhầm gì vậy?” Tạ Xuân Hồng mở mắt nhìn chăm chăm anh, “Cơ thể Tô Văn không tốt, vừa trải qua một cuộc phẫu thuật lớn mới có mấy tháng, lúc này sinh con sẽ rất nguy hiểm, rất có thể sẽ mất mạng ... Cô ấy lại không muốn bỏ cái thai đi, cho nên Đường Sơ mới tìm em hy vọng em có thể giúp anh ấy khuyên nhủ chị Tô văn.”

Nghe thế, nét mặt Dịch Hồi thêm giễu cợt sâu cay, anh với Đường Sơ khá thù địch, đã sớm bắt mặn với anh ta ba lần bốn lượt kéo Xuân Hồng dính dáng vào chuyện vợ chồng bọn họ, vào lúc này càng thêm chán ghét cùng cực.

“Làm một người đàn ông, phải chăm sóc chu toàn tất cả cho vợ mình, phải thấu hiểu hết tâm tư của cô ấy, không cần nhờ người khác khuyên nhủ gì cả, đằng này là đàn ông, gặp một chút khó khăn lại chạy đến tìm một người phụ nữ trợ giúp ... Anh thật không hiểu, anh ta có điều gì mà khiến em hết lần này đến lần khác giúp anh ta như vậy?”

Tạ Xuân Hồng bật ngồi ngay ngắn dậy, mặt lạnh lùng nói: “Có loại người nói xấu sau lưng người khác vậy sao? Chị Tô Văn là bạn tốt của em, em biết chị ấy nhiều năm như vậy, Đường Sơ đương nhiên sẽ tìm em nhờ khuyên nhủ chị ấy. Chị Tô Văn vì tình mẫu tử nên chắc sẽ liều chết mà sinh ra đứa trẻ này, Đường Sơ còn có cách nào chứ? Cũng không thể trối chị ấy lại mà phá bỏ đi cái thai.”

Tạ Xuân Hồng cứ như vậy không do dự mà duy trì thái độ bình tĩnh làm cho Dịch Hồi cảm thấy trái tim mình băng giá, nét dịu dàng trên khuôn mặt biến mất, ánh mắt tối đen sâu thẳm khó thăm dò.

“Anh chính là không thích chuyện gì anh ta cũng đến tìm em, em là bạn gái anh, tất nhiên anh không muốn em dính dáng không rõ ràng với anh ta.”

“Em là bạn gái anh, nhưng không phải là vật thuộc sở hữu của anh!” Tạ Xuân Hồng không chút nhượng bộ, “Dịch Hồi ý thức chiếm hữu của anh có phải đã quá mạnh mẽ hay không? Anh có biết Tô Văn có thể chết, chuyện liên quan đến sinh mạng em không thể khoanh tay đứng nhìn, em không phải loại người máu lạnh vô tình như vậy!”

“Máu lạnh vô tình?” Dịch Hồi nhếch môi cười một tiếng, “Không sai, em không phải là người máu lạnh vô tình, em cùng lắm chỉ là đối với Đường Sơ có tình thôi! Tạ Xuân Hồng, bao giờ em mới đối xử tốt với anh một chút?”

Quay đi quay lại luôn là vấn đề này, Tạ Xuân Hồng một hồi khoát tay một cái nói: “Dịch Hồi, em mệt mỏi, không muốn cùng anh cãi nhau ...”

Dịch Hồi bị lửa giận vọt lên thiêu đốt, đột nhiên hung hăng nắm bả vai Tạ Xuân Hồng ngăn cô bỏ đi, cứng rắn hướng cô quay về phía mình, đối mặt với cô nói từng chữ: “Tạ Xuân Hồng, anh có thể hết lần này đến lần khác bao dung em, nhưng không có nghĩa anh không có giới hạn cuối cùng ... Rốt cuộc em muốn như thế nào thì mới thấu hiểu tình cảm của anh, đem tất cả những buồn vui trong quá khứ buông bỏ đi?”

Dịch Hồi khổ sở cười một tiếng, buông tay ngồi phịch xuống sofa, nhắm mắt lại che dấu sự bị ai tự chế giễu.

“Ồ trong mắt em, có phải anh chẳng có gì thú vị? Anh đã đem hết toàn lực ra hết lòng che chở cho em, vì em mà bỏ qua cả một rừng hoa xung quanh, chỉ để có thể cùng chính em ngắm hoa ở trung tâm tươi đẹp nhất, cùng em chia sẻ những nơi xinh đẹp, nhưng anh lại quên mất rằng em cần bản là không quan tâm ... Em thậm chí còn nhạy cảm với phấn hoa, làm sao có thể tiến sâu vào tình cảm? Tạ Xuân Hồng, anh nói như vậy em hiểu không?”

Dịch Hồi ngược lên nhìn cô, khẩu khí rõ ràng giống như là đang bàn về chuyện thời tiết: “Vấn đề từ trước tới giờ giữa chúng ta không phải là Đường Sơ, vấn đề là ở em, em căn bản không hiểu về tình yêu, em tự cho mình là đúng khi quá coi trọng đoạn quá khứ s hử vô mặt mũi mà từ chối hết thảy những chuyện trước mắt, em đã yêu nhiều người trong quá khứ ... Không phải là em không tìm được người thích hợp, mà căn bản là em không muốn có người nào khác ngoài hình tượng Đường Sơ trong lòng em! Em thậm chí không muốn từ bỏ quá khứ! Xuân Hồng, em biết không? Anh không cần em đối với anh giống như anh đối với em, nhưng nếu em cứ như vậy hoài thì anh thật sự rất mệt mỏi.”

Tạ Xuân Hồng có chút khổ sở, nghẹn giọng nói: “Dịch Hồi, thật xin lỗi, em ...”

“Chúng ta nên bình tĩnh lại một chút đi!” Dịch Hồi cắt ngang lời cô, đứng lên không hề nhìn quay đầu lại rời khỏi phòng.

Tiếng đóng mạnh cửa chính vang lên đã lâu, nhưng dư âm vẫn còn chấn động trong lòng Tạ Xuân Hồng.

Đây là ý gì, anh rốt cuộc không còn kiên nhẫn muốn cùng mình chia tay sao?

Trong lòng Tạ Xuân Hồng không tránh khỏi cảm giác mất mát cực lớn, giống như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, trống rỗng không biết phải làm gì, chỉ đành từ từ ngồi xuống vui mình trong sô pha, lần đầu tiên trong trí óc cô hình ảnh Dịch Hồi hoàn toàn chiếm lĩnh.

Cô nhớ lại lúc mới biết Dịch Hồi, nhớ khuôn mặt tuấn tú có phần hơi thẹn thùng khi anh giúp mình, nhớ lại lần đầu anh hôn mình vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ, nhớ lần đó anh đã vượt ngàn dặm xa xôi đi theo mình đến thị trấn nhỏ, lúc trời thả tuyết bay đầy ...

Mặt trời mỗi lúc một xuống thấp, căn phòng nhanh chóng chìm vào bóng tối, Tạ Xuân Hồng cứ ngồi như vậy không nhúc nhích trên sô pha, mặc cho nỗi nhớ kéo về rồi rớt, cô đột nhiên không hiểu rõ tình cảm của mình, mơ màng và hỗn loạn khuấy đảo làm cho cô hết sức bất an.

Từ nhỏ cô đã chứng kiến tình yêu, yêu là nỗi khổ khắc sâu trong lòng, yêu đến tận cùng mạnh mẽ, không sợ cả đời chìm trong đau khổ, yêu không chút hối hận. Giống như mẹ cô vì ba cô chịu cô đơn nửa đời người, giống như Đường Sơ vì Tô Văn mà buông bỏ tất cả ... Như vậy mới là tình yêu, cả đời chỉ có một lần yêu như vậy, lâu dài tư tưởng đó thấm đẫm vào cô, làm cho cô không bao giờ nghi ngờ, cứ như vậy mà yêu Đường Sơ sâu sắc, cô không biết mình có còn thể yêu như vậy lần nữa hay không.

Nhưng khi Dịch Hồi rời đi, bỗng nhiên làm cho tất cả vấn đề đều trở nên không còn quan trọng nữa, nỗi bất an và sợ hãi trào dâng mãnh liệt, làm cho cô không dám nghĩ tới, nếu như Dịch Hồi cứ đi như vậy mà không trở lại, cô phải làm thế nào đây.

Gần như cô ngồi như thế cả đêm, lúc ngày mới kéo đến Tạ Xuân Hồng mới mơ mơ màng màng ngủ, không được bao lâu lại giật mình tỉnh giấc.

Tạ Xuân Hồng vội vã sửa soạn một chút rồi đi ra cửa, cô biết hôm nay Đường Sơ mang Tô Văn đến bệnh viện kiểm tra, đoán chừng đến bệnh viện sẽ gặp được.

Mới vừa tìm được bọn họ, liền thấy Hà Giai Hi mặt mày nghiêm túc đang ngồi sau bàn làm việc, ngón tay thon dài trắng nõn đang vô thức vuốt ve cây bút cũ trong tay. “Sao thế?”

Đường Sơ và Tô Văn nghe vậy liền quay đầu lại, thấy Xuân Hồng, nhìn cô mỉm cười coi như chào hỏi.

Hà Giai Hi không để ý đến cô, mặt không thay đổi nói: “Tất cả tình hình tôi cũng đã nói rõ với hai người rồi, quyết định thế nào là chuyện của hai người, nhưng mà tôi vẫn giữ nguyên đề nghị của tôi, Tô Văn tuyệt đối không thích hợp để hạ sinh đứa bé này.”

Mặt Tô Văn mấp lên một chút, ánh mắt cũng thêm dịu dàng, nhẹ giọng nhưng vẫn rất kiên định nói: “Bác sĩ Hà, cảm ơn ý tốt của bác sĩ, tôi cũng kiên trì với quyết định của mình.”

Hà Giai Hi gật đầu một cái, nhìn Tạ Xuân Hồng một cái nói: “Các người nên thương lượng với nhau một chút đi, tôi còn có bệnh nhân khác, muốn đi thăm một lát.”

Tạ Xuân Hồng nhìn cô gật đầu đồng ý, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh Tô Văn cười nói: “Lâu quá không gặp chị, sắc mặt chị tốt hơn rất nhiều, so với trước kia cũng mập hơn một chút, như vậy xinh đẹp hơn rất nhiều.”

Tô Văn cười thích thú, không biết có phải vì mang thai hay không, Tạ Xuân Hồng cảm thấy trên mặt Tô Văn có nhiều cảm xúc mà cô không hiểu được, lại không khỏi vì cô tăng thêm nhiều rạn rờ.

Tô Văn nín nín môi cười, kéo Tạ Xuân Hồng đứng lên nói: “Theo chị vào vườn hoa dạo chút đi, chị e rằng phải ở lại bệnh viện một thời gian.”

Tạ Xuân Hồng không tự chủ nhìn về phía Đường Sơ, thấy anh gật đầu một cái mới theo Tô Văn đi ra ngoài.

Ánh mặt trời rất rực rỡ, trong vườn hoa người qua người lại nhộn nhịp, Tạ Xuân Hồng tìm được một chỗ ngồi râm mát, cùng Tô Văn ngồi trên ghế dài.

“A Sơ lại làm phiền em.”

Tạ Xuân Hồng đang do dự không biết nên mở miệng thế nào, không nghĩ tới lại bị Tô Văn nhìn thấu, nên lập tức thừa nhận.

“Thầy Đường rất lo lắng cho chị.”

Tô Văn lặng lẽ nhìn đóa hoa nở rộ tuyệt đẹp trước mặt, không biết đang suy nghĩ gì, qua hồi lâu mới khẽ thở dài, chậm rãi mở miệng nói: “Chị biết, nhưng mà ... Tại sao anh ấy lại khuyên chị giết chết đứa con của chính mình chứ? Đó là ... Chị và con anh ấy, tại sao anh ấy lại không muốn nó chứ?”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên có chút chua xót trong lòng, vì Đường Sơ, vì Tô Văn ... Kiếp nạn đến với họ quá dồn dập, hai người yêu nhau như vậy, cho dù được ở chung chỗ với nhau, vẫn phải đối mặt với quá nhiều đau khổ.

“Bởi vì so với đứa bé, thầy Đường yêu chị hơn.” Khoảnh khắc này Tạ Xuân Hồng hoàn toàn không có cảm giác không cam tâm hay ghen tỵ gì hết, nếu có chăng cũng chỉ là tình cảm thâm tình thân thiết với bọn họ mà thôi.

Tô Văn kinh ngạc nhìn đôi bàn tay mình, hết sức bình thản đặt lên bụng, nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt thoáng hiện nét nhu hòa của người mẹ.

“Xuân Hồng, em biết không? A Sơ vẫn giấu em, thật ra lần phẫu thuật trước, chị có thể sống nhiều nhất là vài năm nữa thôi ... Thời điểm chị rời xa anh ấy chắc cũng không còn xa.”

“Sao lại như thế được?” Tạ Xuân Hồng kêu lên, không thể tin được nhìn cô, “Phẫu thuật không phải là đã rất thành công sao?”

Tô Văn cười hết sức bình tĩnh: “Anh ấy yêu cầu bác sĩ giữ bí mật, nhưng không cẩn thận để chị biết được ... A Sơ thật ra không phải là người kiên cường như thế, nếu có một ngày chị không còn nữa, anh ấy nhất định sẽ đau khổ đến chết mất. Chị không muốn anh ấy mãi đắm chìm trong đau đớn như vậy, đứa trẻ này ... Là chị muốn giữ lại làm bạn với anh ấy.”

“Nhưng mà, đứa trẻ này là đòn chí mạng với chị ...”

“Cho dù không có đứa bé này, chị cũng không sống được bao lâu.” Giọng nói Tô Văn rất bình thản, giống như đang nói đến chuyện của một người khác, “Chị không muốn ra đi mà lòng không yên, Xuân Hồng, em sẽ ủng hộ chị chứ?”

Tạ Xuân Hồng sững sờ nhìn cô không nói nên lời, cô có một đồng lý do khuyên Tô Văn đổi ý, nhưng mà đối mặt với một thái độ dịu dàng cùng với ánh mắt cầu khẩn, cô đột nhiên cảm thấy tất cả từ ngữ của mình cũng trở nên vô cùng bất lực.

“Em không biết ...” Tạ Xuân Hồng lầm bầm nói: “Nếu chị xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ làm thầy Đường rất đau lòng ...”

Tô Văn vỗ vỗ tay cô, dường như than thở nói: “Dù thế nào cũng phải thử một lần mới biết ...”

Trong lúc Tạ Xuân Hồng đang tự đấu tranh, Tô Văn khẽ cười nói: “Tốt lắm, đừng nghĩ đến chuyện khuyên chị thế nào, chị mệt mỏi, chúng ta trở về đi.”

Tô Văn cùng Đường Sơ trở về nhà họ Đường, Tạ Xuân Hồng tiễn bọn họ rồi mới phát hiện ra mình không còn chỗ nào để đi.

Tối hôm qua mặc dù Dịch Hồi không chính xác nói lời chia tay, nhưng ý tứ không khác như thế là bao nhiêu, bây giờ anh ấy khẳng định là không muốn thấy mình nữa, điều này khiến cho cô làm sao có thể mặt dày về gặp Dịch Hồi đây?

Mấy người bạn tốt đều đã có gia đình, cô cũng không tiện tá túc, trong lúc nhất thời tất cả những nơi có thể nghĩ đến đều không thể đến được.

Tạ Xuân Hồng nhìn bốn bề nhộn nhịp xung quanh đột nhiên có chút ngỡ ngàng, rốt cuộc cô đã làm gì khiến bản thân không còn nhà để mà quay về?

Hiện tại tâm trạng của Dịch Hồi cũng không khá khẩm gì, Tạ Xuân Hồng vẫn không chủ động liên lạc với anh, làm cho anh vừa lo lắng vừa tức giận, toàn thân càng cảm thấy lạnh lẽo hơn, mặt mũi tối sầm làm cho đám nhân viên thấy anh cũng không dám đối mặt mà phải vòng đường khác mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tim Chỉ Đập Vì Một Người

Hiện tại tâm trạng của Dịch Hồi cũng không khá khẩm gì, Tạ Xuân Hồng vẫn không chủ động liên lạc với anh, làm cho anh vừa lo lắng vừa tức giận, toàn thân càng cảm thấy lạnh lẽo hơn, mặt mũi tối sầm làm cho đám nhân viên thấy anh cũng không dám đối mặt mà phải vòng đường khác mà đi.

Cho nên lúc Lý Lily xuất hiện, làm cho tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm. Coi như vị nữ anh hùng này sẽ tiêu diệt được không ít lửa giận, nếu không ít ra cũng là làm cho Dịch Tổng hạ nhiệt xuống một ít.

Dịch Hồi không thèm nhìn đến một cái người phụ nữ ngồi trước mặt mình, trầm giọng hỏi: “Em tới đây làm gì?”

Lý Lily vén tóc trước trán, vắt chéo một chân tựa người vào ghế, cười như không cười nói: “Ày da, làm sao thế? Em vừa đến đã thấy không khí ở đây rất bất thường ... Người nào lại có khả năng có thể làm cho anh bức bối đến vậy?”

Dịch Hồi trực tiếp đưa tay nhấn vào phím nội bộ trên điện thoại, lạnh lùng nói: “Người nào tùy tiện cho những người không liên quan vào công ty vậy? Tháng này không muốn nhận tiền thưởng nữa phải không?”

Lý Lily bật cười một tiếng: “Thôi đi, chớ làm liên lụy người khác ... Em tìm anh là có việc!”

Dịch Hồi miễn cưỡng dời mắt ra khỏi tập văn kiện đặt trước mặt, không nhịn được hỏi: “Không nhìn thấy anh đang bận rộn sao, có chuyện gì thì nói mau đi.”

Dịch Hồi quen biết Lý Lily nhiều năm như vậy, tất nhiên biết rõ tâm tính của cô ta, nên đối với việc cô ta tự nhiên chạy đến tìm thì anh cũng có thể đoán ra tới tám chín phần.

Lý Lily tuyệt nhiên không để ý đến giọng nói không mấy thiện chí của anh, cười híp mắt đứng lên kéo anh đi ra ngoài: “Em dẫn anh đến chỗ này, nhanh lên một chút!”

Dịch Hồi vốn không muốn đi, nhưng Lý Lily không đạt mục đích thì không chịu bỏ qua, kéo anh rời khỏi công ty.

Lý Lily lái xe thật nhanh về phía ngoại ô, càng chạy càng hoang vu, ước chừng khoảng bốn tiếng mới dừng lại.

“Đến rồi, xuống xe đi!”

Một vùng cỏ rộng lớn xanh đậm cao quá đầu, trong màu xanh tươi tốt của cây cối lại điểm xuyết một loài hoa nhỏ không biết tên, màu trắng mộc mạc đan xen phía trong, một vài con ngựa đang nhàn nhả đứng gặm cỏ.

“Em dẫn anh đi cưỡi ngựa?” Dịch Hồi có chút ngạc nhiên nhìn xung quanh.

Lý Lily có chút tự đắc cười lên, dẫn đầu đi về phía trước.

“Đúng vậy, em còn nhớ kỹ thuật cưỡi ngựa của anh rất tốt, hôm nay chúng ta thử cưỡi lại xem sao?”

Thế này cũng làm cho cõi lòng trống trải của anh cũng tốt hơn rất nhiều, Dịch Hồi hít một hơi không khí trong lành tươi mát, khẽ mỉm cười đi về phía trước: “Được, hôm nay để anh chỉ cho em một chút!”

Thay quần áo, Dịch Hồi và Lý Lily cùng nhau chia ra chọn ngựa, sau đó mỗi người vào vị trí bắt đầu.

Lý Lily cười hết sức rạng rỡ, dáng điệu cưỡi ngựa làm cho cô ta thêm hiên ngang oai hùng, cầm dây cương nghiêng đầu nhìn về phía Dịch Hồi, khiêu khích nói: “Anh thắng em nhiều lần như vậy, lần này em nhất định sẽ thắng anh một lần!”

Dịch Hồi cười hăng hái: “Anh sẽ khiến cho em thua khâm phục khẫu phục!”

Sau tiếng hô “Bắt đầu”, hai con ngựa lập tức phi vọt lên phía trước.

Cổ sức giục ngựa phóng như điên, cảm giác khoái chí có chút giống các đại hiệp giang hồ thời xưa, sau vài vòng phi ngựa, hai người vẫn áp sát bên nhau, khó phân được thắng bại.

“Dịch Hồi, xem ra kỹ thuật của anh đã kém đi rất nhiều đó!”

Dịch Hồi lau văng trán lấm tấm mồ hôi, không để ý nói: “Đã rất lâu rồi không cưỡi, có điều như vậy em vẫn không thắng được anh.”

Lý Lily cũng không lấy kết quả này làm phiền lòng, xuống ngựa và ném dây cương cho nhân viên trại ngựa, cùng Dịch Hồi trở về.

“Nơi này quả thật không tệ, không khí rất tốt.”

Lý Lily gạt đầu đồng ý: “Em cũng tình cờ biết chỗ này cách đây không lâu, là bạn em giới thiệu cho.”

Lý Lily nhìn gò má Dịch Hồi, vẫn sắc sảo đẹp trai như xưa, khuôn mặt vẫn toát ra vẻ cao ngạo lạnh lùng, không tránh khỏi làm mê đắm lòng người.

“Em còn nhớ trước kia trong quân ngũ, một lần tâm trạng anh không tốt liền leo lên xe việt dã quân dụng chạy đến nơi hoang vắng, lái xe vài giờ như thế tâm trạng sẽ khá hơn rất nhiều, khi đó chúng em thường gọi đùa cái xe việt dã quân dụng kia chính là công cụ dành riêng cho Dịch tướng quân phát tiết ... Em biết anh đang phiền muộn, nhưng ở thành phố đua xe sẽ bị phạt, rất mất thể diện ... Cho nên em nghĩ sẽ đưa anh đi cưỡi ngựa. Thế nào? Chạy mấy vòng có phải tâm trạng tốt hơn rất nhiều không?”

Dịch Hồi nhớ lại trước kia, khi đó mỗi ngày trôi qua đều rất khổ cực, huấn luyện tàn khốc làm cho con người ta dường như chịu không nổi, nhưng ngày qua ngày lại rất đơn giản mà ý nghĩa.

Dịch Hồi cười cười, chân thành nói: “Lily, cảm ơn em”

Lý Lily chau mày nói: “Ha, có thể nghe được tiếng cảm ơn của tiểu tướng quân Dịch quả thật là khó khăn! Nhưng cảm ơn bằng lời nói thì có ích gì? Có phải anh nên làm gì thực tế hơn không?”

Dịch Hồi trầm mặc một hồi, cười hỏi: “VẬY em nói đi, em muốn gì?”

Lý Lily nghiêng người liếc nhìn anh: “Thôi đi, Lý Lily em cái gì mà không có chứ?” Dừng một chút, ý tứ sâu xa nói: “Em muốn cái gì chắc anh cũng biết rõ mà.”

Dịch Hồi ánh mắt sâu xa nhìn cô, không thể dịu dàng nói: “Lily, em là một cô gái tốt, có được một người bạn như em, anh thấy mình rất may mắn ... Nhưng mà, em cần một người tốt hơn anh, không cần thiết phải lãng phí thời gian bên cạnh anh.”

Lý Lily mặt không thay đổi nhìn anh: “Sao anh biết em đang lãng phí thời gian? Em tin rằng chỉ cần em cố gắng, nhất định sẽ có ngày đạt được thứ mình muốn. Hơn nữa... Anh phải biết rằng đối với em mà nói, anh không phải là người tốt nhất hay sao?”

Dịch Hồi thờ dài, ánh mắt dịu dàng, lời nói kiên định: “Bởi vì anh đã sớm đem toàn bộ tâm trí dành cho cô ấy, không cần chút gì có thể trao cho người khác nữa.”

Lý Lily tự biết “Cô ấy” mà anh đang nói đến là ai, không khỏi tức giận thốt lên: “Cô ta có cái gì tốt? Đáng để anh vì cô ta đến vậy sao? Không sai, cô ta rất đẹp, nhưng em cũng không có xấu xí ... Em không thể nhìn ra ngoài việc có thể làm bình hoa di động, cô ta còn có bản lĩnh gì khác!”

Dịch Hồi nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt sâu xa không thể đoán được, mặt mày dịu dàng mà Lý Lily chưa bao giờ nhìn thấy.
di@en*dyan(lee^qu.donn)

“Anh cũng không biết cô ấy có cái gì tốt, chuyện tình cảm chính là kỳ lạ như thế. Trước kia anh cũng không tin vào tình yêu, nhưng khi gặp cô ấy, chỉ trong thoáng chốc anh đã có thể xác định, cô ấy chính là người mà anh muốn có! Thật ra có đôi lúc anh nghĩ cô ấy rất tốt, làm thế nào để anh phù hợp cùng cô ấy, chính anh cũng không nghĩ ra mình thích cô ấy ở điểm nào, vì vậy anh cũng chỉ có thể liều mạng suy nghĩ xem cô ấy có gì không tốt, có những điểm nào không xứng với anh, nhưng không tìm ra được điểm nào anh không thích ... Thế anh mới biết, tình cảm chính là thứ phát sinh một cách tự nhiên, không có bất kỳ đạo lý nào có thể lý giải được. Lily, em biết không, sau khi gặp được ô ấy, anh mới cảm thấy nhịp tim mình đập có ý nghĩa.”

Từ trước tới giờ Dịch Hồi chưa từng để lộ suy nghĩ của mình cho người khác biết, đối mặt với bất kỳ khó khăn nào cũng không hề đổi sắc mặt, cho dù là bạn bè thân thiết, cũng rất khó biết được anh đang nghĩ gì ... Anh lạnh nhạt cứng nhắc, làm việc gì cũng mạnh mẽ quyết đoán một giọt nước cũng không lọt, không nghĩ đến một lúc, người đàn ông bản lĩnh kiên cường lại có thể dịu dàng như nước, cũng có lúc nhắc đến một người con gái rồi cười đến mê lòng người, nói những lời mà nghe trên phim còn thấy buồn nôn huống chi là ngoài đời thực ...

Đáy lòng Lý Lily chợt lạnh như băng, trầm mặc hồi lâu đột nhiên cười lạnh: “Dịch Hồi, anh quả nhiên là tàn nhẫn y chang như trước đây! Dừng tưởng rằng anh nói vậy em sẽ dễ dàng buông tay ... Anh dù có thâm tình thế nào đi nữa cũng vậy thôi, hái dưa xanh không ngọt, anh có moi tìm móc phổi, người ta cũng chưa chắc gì hiểu được!”

Trong nháy mắt ánh mắt Dịch Hồi chợt lạnh đi, thái độ lập tức trở nên xa cách: “Đây không phải là chuyện em có thể nói tới!”

Lý Lily nghiêng đầu không nao núng cùng anh giằng co: “Anh nói em lãng phí thời gian, anh không phải là cũng đang lãng phí sao? Dịch Hồi, anh không làm được thì chớ yêu cầu em làm! Em nói cho anh biết, em tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Dịch Hồi cúi đầu nhìn khuôn mặt cực điểm quật cường của cô ta không khỏi cảm thấy có chút nhức đầu, bất đắc dĩ thờ dài nói: “Quên đi, không nói những chuyện này nữa ... Em đưa anh trở về đi, anh còn phải đi đón Xuân Hồng về nhà.”

Sắc mặt Lý Lily càng thêm khó coi, biết Dịch Hồi nói một không nói hai, không muốn làm cho quan hệ cũng hai người thêm bế tắc, không thể làm gì khác đành chủ động lên xe đưa anh trở về.

Cả ngày hôm qua Tạ Xuân Hồng không còn nào để đi, lúc đang đứng ngẩn ngơ trước cửa bệnh viện thì đúng lúc Hà Giai Hi tan ca, tiện tay ném cho cô một chùm chìa khóa, để cho cô ở trong nhà trọ của mình.

Dù sao đây cũng không phải là nhà mình, mặc dù căn phòng thuê của Hà Giai Hi đơn giản xinh xắn, sạch sẽ gọn gàng, nhưng Tạ Xuân Hồng cũng không thể nào ngủ được, cả một đêm trằn trọc không thể chợp mắt, rạng sáng ngày thứ hai liền ra khỏi giường cùng Hà Giai Hi đến bệnh viện.

Tạ Xuân Hồng được Hà Giai Hi nói căn kê bệnh tình của Tô Văn, liền bị dọa cho hoa mắt ù tai sợ hết cả hồn, những dao động còn sót lại lập tức bị đè xuống hết, hôm nay đã chuẩn bị tinh thần, bất luận thế nào cũng phải khuyên Tô Văn bỏ đi đứa bé.

Có thể nhận ra nhà họ Đường đối xử với Tô Văn rất tốt, lúc Tô Văn đến bệnh viện kiểm tra như quy định thì không có chuyển biến gì xấu làm cho tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Xuân Hồng ngồi ở mép giường nắm tay Tô Văn, mặc cho bác sĩ đang kiểm tra siêu âm cho cô ấy.

Một mảnh đen thui lù không đoán được là gì, Tô Văn lại hướng về màn hình nhìn chăm chú hết sức nghiêm túc.

“Nơi này.” Nữ bác sĩ nhả nhận chỉ vào một điểm đen nhỏ trên màn ảnh nói: “Đây chính là bảo bối của cô, chỉ là một thời gian nữa mới có thể nhìn thấy rõ hình dáng, bây giờ vẫn còn quá nhỏ.”

Tô Văn nhìn kỹ một chút, cười nói: “Rất dễ thương, tôi có thể chụp lại mang về hay không?”

Bác sĩ có lẽ tiếp xúc với rất nhiều bà mẹ, nên hiểu rất rõ tâm tính của các cô, gật đầu cười một cái: “Dĩ nhiên là được!”

Tạ Xuân Hồng đỡ Tô Văn ngồi dậy, giúp cô chỉnh lại trang phục.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Đường Sơ lo lắng đứng chờ bên ngoài, nhìn thấy các cô đi ra liền vội vàng hỏi: “Thế nào? Bác sĩ nói thế nào?”

Tô Văn tươi cười giờ lên cao một tấm giấy mỏng: “Nhìn này, đây chính là bảo bối của chúng ta.”

Đường Sơ mặc dù không đồng ý Tô Văn mạo hiểm tính mạng để sinh con, thế nhưng dù sao cũng là cốt nhục của mình, trong lòng làm sao có thể không chút tò mò chờ đợi? Cho nên vẫn nhìn lên tấm giấy cẩn thận nghiên cứu một chút.

“Nhỏ như vậy sao?” Đường Sơ dưới sự chỉ điểm của Tô Văn lật qua lật lại nhìn, không khỏi thở dài nói: “Không nghĩ tới một chấm đen nhỏ như vậy trong tương lai lại thành một người lớn.”

Tô Văn thật thích thú dựa vào bên cạnh anh: “A Sơ, bảo bối của chúng ta có phải rất dễ thương phải không?”

Đường Sơ toàn thân cứng đờ, mỉm cười vuốt tóc cô, nhất thời không biết nên trả lời cô thế nào.

Tô Văn bắt mắt lắc lắc cánh tay anh, oán giận nói: “A Sơ, tại sao anh lại có thể ghét bỏ con của chúng ta, trong tương lai bảo bối biết ba nó không thích nó, nó sẽ rất khổ sở.”

Tô Văn nhìn anh vẫn trầm mặc không nói, không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn Xuân Hồng đang đứng ở bên cạnh: “Xuân Hồng, em nói xem bảo bối của chị có xinh đẹp hay không?”

Tạ Xuân Hồng lúng túng nhìn Đường Sơ một cái, miễn cưỡng cười cười nói: “Bây giờ còn nhỏ như vậy, chẳng thể nào nhìn ra được ... Nhưng chị xinh đẹp như vậy, cục cưng tất nhiên cũng sẽ rất dễ thương.”

Tô Văn hài lòng gật đầu một cái: “Chị hy vọng đây sẽ là con trai, tương lai có thể dịu dàng giống A Sơ.”

Đường Sơ đột nhiên có chút không đành lòng, ôm Tô Văn thở dài: “Yên tâm đi, con của chúng ta nhất định sẽ rất tốt.”

Tạ Xuân Hồng nhìn sự thân mật giữa hai người, đột nhiên cảm thấy mình trở nên thừa thãi, loại cô đơn này trước giờ cô chưa từng gặp qua ...

Một mình lặng lẽ đi theo phía sau hai người bọn họ, mới vừa ra khỏi cửa chính đã nhìn thấy nơi khúc cua, một người đàn ông đang dựa vào chiếc xe màu đen, ngón tay thon dài gõ gõ theo nhịp, cả người toát ra vẻ thư thái.

Tạ Xuân Hồng sững sốt, bước chân không tự chủ đột nhiên dừng lại.

Dịch Hồi dường như cảm thấy điều gì đó, quay đầu lại, hai người từ xa nhìn nhau chăm chú.

“Sao thế?” Tô Văn dừng lại theo, theo ánh mắt Xuân Hồng nhìn thấy Dịch Hồi, cười chào hỏi.

“Đã có người đến đón, chúng ta đi trước đi!” Dứt lời, Tô Văn liền kéo Đường Sơ rời đi.

Tạ Xuân Hồng lặng lẽ đi tới trước mặt anh, cúi đầu không nhìn anh, hết sức bình tĩnh hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Dịch Hồi trầm lặng nhìn cô, cố làm vẻ thờ ơ nói: “À, anh không mang theo chìa khóa, cho nên đến tìm em.”

Tạ Xuân Hồng nghe thấy, trầm mặc không nói liền cầm chìa khóa đưa ra.

Dịch Hồi cứng người, thiếu chút nữa là bị cô làm tức chết, hít một hơi thật sâu để kìm nén, sau đó cứng nhắc nói: “Lên xe!”

Tạ Xuân Hồng nghi ngờ nhìn anh một cái, không thể phủ nhận nhìn thấy anh rất vui vẻ, nhưng thái độ của anh ... Bây giờ làm cho cô không thể hiểu được.

“Làm gì?” dfiendn lieqiudon...

Dịch Hồi hừ lạnh một tiếng, nhả ra từng chữ một: “Về, nhà, giúp, anh, mở, cửa!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thật Sự Rất Nhớ Anh

Mặc dù Dịch Hồi ném hết mũi chùy động chạy đến mang Tạ Xuân Hồng trở về nhà, nhưng cơn giận của anh tất nhiên vẫn chưa tan hết, cho dù ở chung một phòng, nhưng lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh tanh không nhìn Xuân Hồng.

Trong lòng Tạ Xuân Hồng có chút buồn bực, thời điểm không có nhà để về đã rất thâm, nhưng dạng chiến tranh lạnh hàng ngày như thế này làm cho cô mang cảm giác ăn nhở ở đậu đê nén.

Mấy lần Xuân Hồng cố gắng tìm đề tài, muốn cùng anh nói chuyện một chút, nhưng liền bị anh kiểm soát né tránh, thậm chí buổi tối đi ngủ, anh cũng rất khuya mới trở về phòng ngủ, về mặt như không có chuyện gì xảy ra, nằm xuống phía bên kia giường quay lưng về phía cô.

Tạ Xuân Hồng rất khó chịu, nhưng không biết nên làm thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc này.

Bây giờ cơ thể Tô Văn cũng không còn phản ứng mãnh liệt với cái thai nữa, nhưng bởi vì sức khỏe của cô cũng chưa đủ tốt, thời kỳ đầu mang thai rất không ổn định, cho nên bác sĩ đã đề nghị cô ở lại bệnh viện để quan sát thêm.

Tạ Xuân Hồng có chút khó xử, biết rõ Dịch Hồi sẽ không vui nhưng cô vẫn phải thường xuyên đến bệnh viện để chăm sóc Tô Văn. Bây giờ cô đã không chỉ là vì Đường Sơ mới làm như vậy, Tô Văn là một cô gái dịu dàng lương thiện, làm cho Xuân Hồng không có cách nào bỏ mặt cô ấy một mình trong bệnh viện.

Những lúc khí trời không quá nóng, Tạ Xuân Hồng thường dắt Tô Văn đi dạo một chút trong vườn hoa của bệnh viện, thỉnh thoảng lắng nghe Tô Văn tâm sự, cùng cô ấy giải tỏa nỗi buồn.

“Khi đó A Sơ rất được các cô gái đề ý, anh ấy thay thầy giáo tới hướng dẫn bọn chị học, làm cho rất nhiều nữ sinh trong lớp này sinh tình cảm. Sau đó trong một lần gặp nhau trong hội ái hữu, chị và anh ấy mới chính thức biết nhau.”

Khi nhắc tới những kỷ ức tươi đẹp đó ánh mắt Tô Văn dịu dàng hẳn, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng, cười nói: “Khi đó chị không bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay, trong bụng chị lại có con của bọn chị, chị thậm chí có thể cảm nhận nó đang lớn lên từng ngày...”

Tô Văn giống như là nhớ ra cái gì đó là mất hứng, dần dần âm thanh thấp dần xuống, sắc mặt cũng có chút ảm đạm: “Chị thật là ích kỷ, biết rất rõ ràng mình không còn sống được bao lâu, lại vẫn ràng buộc A Sơ, liên lụy anh ấy nhiều năm như vậy ... Chị không chỉ cảm thấy áy náy với A Sơ, mà đối mặt với cha mẹ anh ấy, cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ ...”

Tạ Xuân Hồng biết trong lòng Tô Văn vô cùng khó chịu, nhưng không biết nên nói cái gì cho đúng, chỉ đành phải nhẹ giọng an ủi cô: “Thầy Đường sẽ không trách chị.”

Tô Văn khẽ sởn da gà: “Cho dù anh ấy không trách chị, chị cũng không có cách nào để tâm trạng mình thoải mái ... Xuân Hồng, chị biết em luôn luôn muốn giúp A Sơ khuyên chị bỏ đứa bé này, đối với chị thật sự là không thể! A Sơ là con trai độc nhất, cha mẹ anh ấy đã lớn tuổi rất muốn ẵm cháu, em không nhìn thấy vẻ mặt của họ lúc biết chị có thai, bọn họ đã vô cùng vui mừng, làm sao chị có thể làm cho bọn họ đau lòng vì thất vọng được?”

“Nhưng chị cũng không thể mang tính mạng của mình ra mà đánh cược.” Tạ Xuân Hồng không kim được mà tức giận, cho tới bây giờ cô vẫn chưa bao giờ nổi giận, luôn luôn dịu dàng mềm mại với Tô Văn, nhưng cô đã không thể nhịn được.

Tô Văn mang tất cả những tâm sự vốn định nói ra đè nén ở trong lòng, nhân dịp nói: “Đây là chị nợ anh ấy, cũng làm nợ gia đình anh ấy.”

Đưa Tô Văn trở về phòng bệnh, Tạ Xuân Hồng cùng Đường Sơ ra khỏi phòng.

“Đề thầy đưa em về.”

“Không cần.” Tạ Xuân Hồng lắc đầu một cái, “Chị Tô Văn cần thầy ở đây, thầy vào với chị ấy đi.”

Đường Sơ cười cười, vỗ vỗ vai Xuân Hồng giống như một người bề trên: “Thật cảm ơn em.”

Tạ Xuân Hồng miễn cưỡng mỉm cười, ngập ngừng không biết nên nói ra hay không, nói quang co hồi lâu.

“Sao thế? Có gì em cứ nói thẳng ra đi.”

Tạ Xuân Hồng không thể nhẫn tâm, cô rõ ràng thấy được tình cảm của Đường Sơ đối với Tô Văn, khi anh biết được chân tướng sự việc tuyệt đối sẽ không trách chị ấy.

“Thầy, thật ra thì ... Chị Tô Văn đã biết được bệnh tình của mình, chị ấy vẫn không nói cho thầy biết, bởi vì không thể rời bỏ thầy, nên mới gạt thầy. Hiện tại ... Chị ấy cảm thấy mắc nợ thầy và người nhà của thầy, cố ý muốn sinh ra đứa bé này. Thầy Đường ... em khuyên chị Tô Văn không được, khúc mắc trong lòng chị ấy chỉ có thầy mới có thể bỏ được.”

Nụ cười trên môi Đường Sơ dần dần biến mất, trầm mặc như không nghe thấy những gì Xuân Hồng đang nói.

Xuân Hồng có chút bất an, không biết mình làm như vậy có đúng hay không, nhưng trước mắt thì không còn cách nào khác, người duy nhất có thể làm cho Tô Văn thay đổi ý định chỉ có Đường Sơ.

“Thầy Đường, thầy không nên trách chị Tô Văn, chẳng qua chị ấy vì quá yêu thầy không muốn rời bỏ thầy ...”

“Thầy biết.” Đường Sơ thờ dài, sâu kín mở miệng: “Thầy đã sớm biết điều đó, lúc thầy đưa cô ấy về thị trấn nhỏ thầy đã biết, nhiều năm như vậy cô ấy vẫn muốn gạt thầy, không muốn cho thầy biết, thì thầy sẽ giả bộ không biết. Nhưng thầy không nghĩ cô ấy có những ý nghĩ như vậy ... Cô ấy sao có thể ngốc như vậy chứ, thật ra không chỉ cô ấy không muốn rời bỏ thầy, chính thầy cũng không thể rời bỏ cô ấy, tất cả những chuyện này đều là do thầy tự nguyện.”

Tạ Xuân Hồng không thể tin nhìn anh: “Thầy biết rồi? Vậy thầy vẫn ...”

Đường Sơ mỉm cười: “Thầy yêu cô ấy, cho nên bất kể cô ấy có thể sống được bao lâu, thầy cũng hy vọng có thể được chăm sóc cô ấy. Xuân Hồng, yêu một người không phải chính là như vậy sao? Muốn chăm sóc cô ấy, dù chỉ được thêm một ngày nữa thôi cũng tốt rồi.”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng chấn động, sững sờ đứng yên tại chỗ, cô đột nhiên nhớ về Dịch Hồi, đã không chỉ một lần nói với cô những lời tương tự. Chỉ tiếc rằng, cho tới bây giờ cô vẫn không thể để trong tâm trí, hôm nay nhớ tới, cô mới thấy những do dự chần chừ của cô thật là buồn cười!

Trong lòng Xuân Hồng dần dần sáng tỏ, giống như đang đi trong sương mù dày đặc, đột nhiên được soi sáng bằng ánh mắt trời rực rỡ, những tầng lớp sương mù lập tức tan ra, những cảnh đẹp bị che dấu cứ như vậy từ từ xuất hiện.

Đã từng trải qua những cơn mưa dài lạnh lẽo, sương gió mịt mù, làm cho cô không dám đi về phía trước, cứ cho là cứ ở nguyên chỗ cũ sẽ có thể thấy được trời quang mây tạnh, cũng không từng có ý nghĩ nếu hãy về phía trước thì lập tức có thể thấy muôn trùng mây hồng.

Tạ Xuân Hồng nở một nụ cười thoải mái, vội vã muốn gặp Dịch Hồi để trò chuyện nên cô vội vã chào tạm biệt Đường Sơ rồi chạy về nhà.

Đẩy cửa ra đã nhìn thấy Dịch Hồi ngồi trên ghế sofa buồn chán bấm điều khiển ti vi, nghe thấy tiếng mở cửa, Dịch Hồi quay đầu lại, thấy Xuân Hồng đã về, lập tức không được tự nhiên quay mặt đi, bỏ điều khiển ti vi xuống đứng lên chuẩn bị vào thư phòng.

Vừa mới đi được hai bước thì cánh tay bị níu lại, Dịch Hồi ngạc nhiên quay đầu lại.

Vì phải chạy về nhà nên Tạ Xuân Hồng thở rất gấp, thở hồng hộc lời kéo anh, bởi vì khăn trương níu tay nên thậm chí làm cho Dịch Hồi cảm thấy hơi đau.

Ánh mắt Xuân Hồng sáng lạ thường, hai mắt không chớp nhìn anh, sắc mặt không biết có phải vì phải chạy nhanh hay vì nguyên nhân khác mà hơi hồng hồng rất đẹp mắt.

Dịch Hồi nhú mồm một cái, muốn rút tay lại, vừa mới thử dùng sức đã có cảm giác Tạ Xuân Hồng nắm chắc hơn. Dịch Hồi bất đắc dĩ dừng lại, trầm giọng hỏi: “Em làm gì vậy?”

Tạ Xuân Hồng hơi thả lỏng tay một chút nhưng vẫn không buông, nhỏ giọng khẩn cầu: “Dừng đi, em có chuyện muốn nói với anh.”

Dịch Hồi nghi ngờ nhìn cô, thờ dài lần nữa rồi ngồi xuống trở lại ghế sofa: “Có gì em cứ nói đi.”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu suy nghĩ một chút, trên đường chạy về, nỗi xúc động của cô đã dịu đi chút ít, lúc ấy chẳng qua là cô đột nhiên muốn thấy Dịch Hồi, giống như có rất nhiều lời muốn nói với anh, thật ra khi gặp được rồi, lại không biết nói với anh lời gì.

Dịch Hồi nhìn cô thật lâu cũng không nói gì, trong lòng dần dần lạnh đi. Quả nhiên dự đoán của anh không sai sao? Tạ Xuân Hồng rốt cuộc đã không chịu nổi sự ngang ngược cổ chấp của anh, muốn cùng anh chia tay sao?

Dịch Hồi cười khở một tiếng, nói gì anh cũng sẽ không buông tay!

Tạ Xuân Hồng hoàn toàn đắm chìm trong thế giới suy nghĩ của mình, hoàn toàn không chú ý đến ý nghĩ của Dịch Hồi, cho nên đột nhiên nghe được âm thanh từ trên đỉnh đầu, thật sự hết hồn. D

“Em muốn chia tay với anh sao?”

Tạ Xuân Hồng ngẩng phắt đầu lên, mặt kinh ngạc mở to mắt nhìn anh.

Dịch Hồi lộ vẻ sâu thâm cười một tiếng, nhẹ nhàng kiên định nói: “Dù em muốn hay không muốn, anh cũng sẽ không buông tay!”

Anh đang nói cái gì vậy? Bộ mặt không hiểu của Tạ Xuân Hồng qua con mắt của Dịch Hồi là đồng ý không phản kháng.

Dịch Hồi tức giận trong lòng, tên Đường Sơ đó so với anh thì có cái gì tốt hơn chứ?

“Tạ Xuân Hồng, anh nói cho em biết, em đừng có mơ ...”

“Chúng ta kết hôn đi!”

Thế giới đột nhiên tĩnh lặng, lời nói của Dịch Hồi tự nhiên ngưng bật, kinh ngạc nhìn cô.

Lời nói đầu tiên Tạ Xuân Hồng thốt ra khỏi miệng, những lời sau thật dễ dàng tuôn ra.

“Dịch Hối, em không biết từ khi nào em động lòng với anh, có lẽ từ rất lâu rồi, có lẽ cũng vừa mới đây thôi ... Em không biết em thích anh có nhiều không, chỉ là em cảm thấy nếu như em với anh mỗi người một ngã, em sẽ rất khó chịu! Dịch Hối, nếu như ... Nếu như anh đồng ý, em muốn cùng với anh, danh chính ngôn thuận sống chung với nhau ...”

Tạ Xuân Hồng nói nhiều như vậy, Dịch Hối vẫn giữ vẻ mặt ngây ngốc, một chút phản ứng cũng không có, làm cho Tạ Xuân Hồng cảm thấy rất thất bại.

Cẩn cẩn môi, Tạ Xuân Hồng dứt khoát đánh cược một phen: “Bởi vì em đã phạm sai lầm yêu một người không nên yêu, khiến cho em cô đơn trong nhiều năm như vậy nên em rất sợ hãi, không phải là em không thích anh, em chỉ không dám khẳng định, tình cảm này có chính xác là yêu hay không?”

Giống như mẹ của Tạ Xuân Hồng vậy, nhất định vì yêu mà sinh, vì tình cảm mà sống, thậm chí cô ra đời đều ở trong tình cảnh yêu hận đan xen. Gặp những đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm như vậy, cô làm cho mình nghiêm túc yêu một lần rồi không dám tùy tiện yêu ai nữa, bởi vì sợ dẫm lên vết xe đổ, không muốn tình cảm bị tổn thương, không dám để cho mình một lần nữa lâm vào cảnh chờ đợi vô vọng ... Nhưng bây giờ không giống như vậy, người cô yêu là Dịch Hối, như vậy hết thấy những băn khoăn đó không còn quan trọng nữa. Bởi vì tình cảm Dịch Hối dành cho cô bây giờ đã rõ ràng sáng tỏ, anh luôn lấy sự bá đạo kiên cường xâm nhập vào cuộc sống của cô, nắm giữ cô thật chắc, làm cho cô từ từ cảm nhận được thâm tình của anh, cho nên Xuân Hồng không cần lo lắng có một ngày Dịch Hối sẽ thay lòng, không cần sợ anh sẽ bỏ cô ra đi.

“Dịch Hối, em ...”

Dịch Hối đột nhiên có phản ứng, siết nhẹ cánh tay Tạ Xuân Hồng, kéo cô vào ngực anh hùng hăng ôm lấy cô, áp lực mạnh mẽ như muốn đem cô gắn vào lồng ngực của mình, không bao giờ có thể ... tách ra được nữa.

Cánh tay săn chắc siết chặt làm cho cô cảm thấy có chút đau, nhưng mà phần đau đớn này lại làm cho tâm hồn cô phút chốc được lấp đầy, không tự chủ được vươn tay ôm lấy anh.

Giọng Dịch Hối trầm ấm bên tai cô, trong giọng nói hàm chứa những kích động khó kìm nén được.

“Xuân Hồng, lặp lại lần nữa đi, lặp lại những gì em vừa nói đi ...”

Lỗ mũi Tạ Xuân Hồng có chút cay cay, rõ ràng cô không để mắt đến anh lâu như vậy, một Dịch Hối tình cảm nồng nàn đến rực cháy như vậy, thiếu chút nữa cô đã để vượt mắt anh.

“Dịch Hối, em thích anh, em muốn cùng anh vui vẻ sống qua ngày ...”

Dịch Hối đẩy cô ra, hai con mắt đen sâu thăm vũng vàng khóa hai mắt cô lại, nghiêm túc nói từng chữ: “Xuân Hồng, em nghe đây, đã nói thì không được đổi ý, từ nay về sau, em đừng mơ tưởng anh sẽ buông tay em!”

Nói xong, cúi đầu, hôn mạnh lên môi Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng vịn vai anh, hé miệng nhiệt tình đáp lại, bỏ qua tất cả lo lắng băn khoăn cùng anh nhiệt tình dây dưa.

Không biết hôn trong bao lâu, đầu óc Tạ Xuân Hồng vì thiếu dưỡng khí mà muốn ngất đi, lồng ngực kìm nén đến phát đau, lúc muốn nổ tung thì Dịch Hối mới từ từ buông cô ra, liếm láp môi cô một chút, tinh tế hôn lên đôi môi đỏ ửng của cô.

Dịch Hối ôm cô, trong lòng mừng như điên không có cách nào diễn tả bằng lời, anh đã đợi lâu như vậy, tưởng chừng như mất hết kiên nhẫn, rốt cục cũng lấy được lời thổ lộ của cô.

“Xuân Hồng, chúng ta đi nghỉ nhé.”

Tạ Xuân Hồng sùng sốt, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên hỏi: “Tại sao lại muốn đi nghỉ?”

Hai người mới vừa hòa thuận, vất vả lắm Xuân Hồng mới chính thức đón nhận anh, Dịch Hối tự nhiên không hy vọng bọn người Đường Sơ đó lại chạy đến cản trở tình cảm của bọn họ, nên mới muốn mang cô tránh đi một thời gian, để hưởng thụ thật tốt thế giới của hai người.

Nhưng loại suy nghĩ như vậy nên thể để cho Xuân Hồng biết. Dịch Hối vuốt ve mái tóc cô, xúc động nói: “Chúng ta quen biết đã lâu như vậy, vẫn chưa cùng nhau ra ngoài vui chơi, anh muốn cùng em thả lỏng thư giãn một chút ...”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Mùa Hè Mãn Liệt

Quả nhiên Dịch Hối tràn trề hăng hái lái xe đưa Xuân Hồng ra bờ biển.

Vừa xuống xe đã nghe từng đợt sóng biển vỗ bờ truyền đến, xen lẫn với tiếng hải âu kêu to, không khí tươi mát của bờ biển làm cho Tạ Xuân Hồng không kìm được mà hít sâu mấy lần, theo sau Dịch Hồi đi về phía trước.

Đi không bao lâu đã nhìn thấy sóng biển từng đợt xô vào bờ cạo rửa dải cát biển vàng kim, ánh mặt trời rực rỡ nhưng không quá nóng, soi rọi xuống mặt biển tạo thành thứ ánh sáng lấp lánh đẹp mắt, phía xa ngoài khơi nước biển cùng màu mới mây trời tạo thành một đường liên kết xanh thẳm, làm cho tinh thần người ngắm cảnh trở nên vô cùng sáng khoái.

Dịch Hồi có một ngôi biệt thự ở đây, cửa sổ kiếng to sát đất đối diện với bờ biển, bên ngoài còn trồng mấy loại cây không biết tên cao lớn, làm cho Tạ Xuân Hồng vừa đến đã thích nơi này.

Tạ Xuân Hồng quan sát chung quanh căn phòng, vừa lái nhai căn nhà Dịch Hồi phung phí, vừa đến sô pha ngồi xuống như chủ nhà, sai bảo anh bưng trà rót nước.

Nghỉ ngơi một lát, Dịch Hồi đưa Xuân Hồng ra ngoài ăn tối, gọi toàn hải sản tươi ngon làm cho Xuân Hồng ăn uống vô cùng thỏa mãn, cho đến khi không tiêu hóa được nữa thiếu chút nữa ói ra ngoài.

Để điều hòa tiêu hóa, hai người dắt tay nhau chậm rãi đi dạo trên bờ cát, mặt trời như muốn rơi hẳn xuống mặt biển, phía chân trời chỉ còn sót lại ít rặng chiều màu hồng, không còn hơi nóng ban ngày oi bức, gió biển miên man thổi vào mang theo cả vị mặn mặn đặc trưng.

Đây là lần đầu tiên Tạ Xuân Hồng đến vùng biển, nên rất muốn đùa nghịch cùng sóng biển, cô dùng chân tạo vô số hình trên cát ẩm, một đợt sóng biển đánh tới ngay lập tức những hình hài trên cát biến mất không để lại dấu vết.

Hai người đang hưởng thụ sự bình yên hiếm có, đang vui vẻ chơi đùa, đột nhiên thấy có người đi về phía mình.

Người đó vóc dáng cao gầy, mang đôi kính mát thật to, che hết cả nửa khuôn mặt, thấy hai người đang nhìn mình, nhếch miệng cười một cái, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, không khỏi thán mắng trong lòng, mặt trời đã lặn rồi còn đeo một cái kính mát to như vậy, cô ta đang cho là mình đang tránh đội chó săn sao!

Lý Lily mặt quần sọt ngắn, hai chân thon dài thẳng tắp xinh đẹp bước tới, rất nhanh đã đi tới trước mặt bọn họ, vô cùng tự nhiên lấy mắt kính xuống nhìn Dịch Hồi nở một nụ cười cực kỳ sáng lạn, hơi có chút hả hê chào hỏi: “Hay, thật đúng là trùng hợp, hai người cũng tới đây nghỉ ngơi à?”

Dịch Hồi lạnh lùng hỏi cô ta: “Sao em lại ở đây?”

Lý Lily mở lớn mắt nhìn, mặt tỏ ra vô tội nói: “Em đi du lịch.”

“Em theo dõi anh?” Sắc mặt Dịch Hồi càng trở nên khó coi, nghĩ đến tình tình bất chấp thủ đoạn để đạt mục đích của Lý Lily mà không khỏi cảm thấy nhức đầu.

Trong mắt Lý Lily lóe lên tia sáng hả hê, trên mặt lại bày ra vẻ cực kỳ uất ức, mở to mắt bắt đầu giải thích: “Làm sao có thể như thế? Chỉ là đúng lúc em muốn thư giãn một chút, chợt nhớ đến nơi này mình còn có một căn nhà nên đã tới đây ... À, em quên mất, năm đó chúng ta đi nghỉ cùng nhau, anh nói chỗ này không tệ, vì vậy em và anh cùng mua biệt thự ở đây, còn là gần sát nhau, để chúng ta có thể dễ dàng cùng nhau đi nghỉ ...”

Mới vừa cảm thấy hết sức thích thú với gió biển bỗng chốc Tạ Xuân Hồng lại thấy gió rất lạnh, không khách sáo hắt hơi mấy cái liền, sau đó vuốt vuốt mũi áy náy cười nói: “Thật ngại quá, gió đêm hơi lạnh ...”

Dịch Hồi vội vã ôm cô vào trong lòng, dịu dàng nói: “Nếu vậy chúng nên trở về nhé?”

Trong nháy mắt sắc mặt Lý Lily cứng đờ, rồi rất nhanh vui vẻ ngâm nga đọc: “Sức khỏe Tạ Xuân Hồng không tốt à, tuy là thời bình nhưng vẫn nên rèn luyện nhiều, tránh bị gió thổi ngã ...”

Loại lời nói quan tâm này tuy bề ngoài chẳng có gì, cùng lắm giọng nói của Lý Lily nhưng đang giấu cợt làm cho người nghe mất hứng. Tạ Xuân Hồng ngượng ngùng cười cười, hết sức chân thành nói: “Cám ơn cô Lý, nhưng làm sao tôi có thể so sánh được với cô Lý, nghe Dịch Hồi nói cô Lý tài năng hơn người, tư chí phát triển, sức mạnh vô biên, nhưng như thế lại làm cho rất nhiều đàn ông nghe qua đều hoảng sợ mà bỏ chạy ... Không còn cách nào khác, trời sinh ra tôi vốn yếu đuối hơn cô Lý rất nhiều.”

Những lời này nếu dùng cho đàn ông giống như là khen ngợi, còn dùng với một cô gái thì thật sự không dễ nghe chút nào.

Một câu nói đâm trúng điểm yếu của Lý Lily, Dịch Hồi cảm thấy ngọn lửa chiến tranh đang có khuynh hướng lan nhanh, quyết định thật nhanh ôm lấy Xuân Hồng nói: “Chúng ta về thôi, bị lạnh không tốt đâu.”

Tạ Xuân Hồng cười như không cười liếc anh một cái, gật đầu nói: “Được, nhưng mà vừa rồi chơi đùa có chút mệt mỏi, anh công em về đi!”

Dịch Hồi lúng túng nhìn Lý Lily, không thể làm gì khác ngoài chồm hồm xuống công Tạ Xuân Hồng. Quả nhiên lòng dạ đàn bà thật sự rất nhỏ nhen!

Tạ Xuân Hồng then thùng ôm cổ Dịch Hồi, nằm trên lưng anh nhìn sắc mặt rất khó coi của Lý Lily vẫy tay một cái: “Chắc cô Lý còn phải đi bộ để rèn

luyện, chúng ta về trước thôi!”

Đợi đến khi Lý Lily đi khuất, vẻ mặt vui vẻ của Tạ Xuân Hồng lập tức biến mất, vùng vằng nhảy xuống khỏi lưng Dịch Hồi, sau đó đi một mạch về phía trước mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Dịch Hồi tự nhiên thấy chột dạ, cẩn thận đi theo sau lưng cô, Xuân Hồng hoàn toàn không thèm để ý đến anh, tự động đi vào phòng tắm.

Tạ Xuân Hồng tắm rất nhanh sau đó đi ra ngoài, băng ngang qua mặt Dịch Hồi đến mép giường, xem Dịch Hồi như không khí.

Xuân Hồng ngồi xếp chân trên giường, bắp đùi trắng nõn bóng loáng lộ ra từ vạt chiếc áo choàng tắm ngắn ngủn, bởi vì tư thế này rất có vấn đề, làm cho hai chân như ẩn như hiện, Xuân Hồng không để ý đến dáng vẻ của mình như thế nào, đưa tay lau tóc, chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình đưa lên đưa xuống, cổ áo lộ ra một mảng lớn, Xuân Hồng cúi đầu, làm cho phần trước ngực càng thêm lộ rõ, những giọt nước chưa kịp lau khô chậm rãi duyên dáng trượt xuống cổ, rồi lướt qua phần xương quai xanh quyến rũ trượt xuống ngực ... Làm cho người nhìn tưởng tượng ra vô số cảnh.

(Nơi này được tình lược xxx chữ ...)

Ánh lửa trong mắt Dịch Hồi ngày càng tăng lên, không biết là lửa tình hay là lửa giận, gân xanh trên trán giật giật, sự giận dữ tràn ra cả khuôn mặt có chút hơi dữ tợn.

Không khí giữa hai người bế tắc trong chốc lát, Dịch Hồi tỉnh táo trước, ngay sau đó lại muốn liều mạng tiếp tục, nhưng bị Tạ Xuân Hồng không chút khách sáo đạp xuống giường.

Dịch Hồi té không hề nhẹ, buồn bực ngồi dưới đầu nhìn chằm chằm Xuân Hồng.

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng càng xấu đi, kéo chăn che cơ thể lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Còn không đi?”

Dịch Hồi bất đắc dĩ thờ dài, mặc lại quần áo xuống lầu mở cửa,

Lý Lily nhìn vẻ mặt như muốn giết người của anh sắc mặt không chút thay đổi, bụng một tô vằn thắn thân thiện hỏi: “Muốn ăn khuya không? Vằn thắn nấu gà, mùi rất thơm?”

Dịch Hồi nén lửa giận, tỉnh táo mở miệng: “Em vẫn không chịu để yên?”

Lý Lily lạnh nhạt bình tĩnh trả lời: “Vẫn chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Gấp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Làm Thế Nào Để Vượt Qua Giai Đoạn Này

Trong nháy mắt lửa giận của Dịch Hồi tăng vọt lên, ánh mắt hết sức u ám nhìn cô ta chằm chằm, chậm rãi nắm chặt nắm tay, ngón tay bị anh bóp lại phát ra tiếng răng rắc vang dội.

“Em muốn đánh một trận sao, muốn thất bại dưới tay anh sao? Anh nhớ là nhiều năm như vậy em vẫn chưa thắng nổi anh, em nhất định muốn đánh nhau?”

Lý Lily cười rất vui vẻ: “Chuyện đánh nhau đã mạn đến như vậy, bây giờ mà đánh e rằng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng.”

Dịch Hồi hừ lạnh: “Anh không đánh phụ nữ, nhưng cũng không ngại dạy dỗ em một bữa.”

Lý Lily không hề nhút nhích, trong nháy mắt không biết từ đâu rút ra một cây súng đen ngòm, bàn tay linh hoạt quay một vòng rồi dừng lại, hòng súng chia thẳng vào Dịch Hồi, tư thế phóng khoáng không thể diễn tả được, động tác nhuần nhuyễn làm cho Lý Lily càng thêm vẻ hiên ngang anh hùng.

“Là một người văn minh có đầu óc, em thích dùng vũ khí công nghệ cao hơn.”

Ánh mắt Dịch Hồi lạnh lẽo, lời nói chứa đầy ý muốn cảnh cáo: “Khách du lịch mà lại tự nhiên mang theo súng như vậy sao? Em đừng là trắng trợn lộ liễu! Lý Lily, nếu em còn quấy rầy anh, cũng đừng trách anh không dùng tình cảm đối xử với em! Mặc dù anh đã không còn trong quân ngũ, nhưng nhà họ Dịch thì không, đừng ép anh phải dùng biện pháp mạnh.”

Nói xong, không thèm để ý đến hòng súng đang chia thẳng vào mình, một chân hung hăng đá cánh cửa đóng lại, một rầm chói tai vang lên, túi nilon nhỏ nhỏ trong nháy mắt vỡ tung tóe.

Lý Lily hướng về cánh cửa lớn nặng nề đóng kín khặc một cái, tiện tay đem cái mớ vằn thắn còn sót lại trên tay ném vào thùng rác cạnh nhà, sau đó xoay

người đi ra ngoài. Die nd da nl e q uu ydo n

Mới vừa đi một vài bước, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó nên dừng lại, quay đầu nhìn lên, quả nhiên thấy từ trên cửa sổ tầng hai một phụ nữ khoanh tay trước ngực đứng nhìn.

Khẩu súng trên tay Lý Lily chưa thu lại, không cần suy đoán cũng biết đó là Tạ Xuân Hồng, kèm theo tiếng “Pang” phát ra trên miệng là động tác bắn bằng tay hướng về phía cô, cười lên cực kỳ hống hách.

Tạ Xuân Hồng không chút sợ hãi, rất bình tĩnh từ từ cúi xuống, sau đó nhanh như chớp, bưng một thau nước lạnh tạt mạnh xuống dưới.

Tay Lý Lily vẫn còn giữ súng, cả người bỗng nhiên như hóa đá cứng đờ trên mặt đất, toàn thân ướt sũng, không thể tin được nhìn chằm chằm lên phía trên, trái tim tràn ngập lửa giận làm cho Tạ Xuân Hồng cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Xuân Hồng không chút sợ hãi cười rộ nói: “Cô Lý, bận rộn suốt cả ngày như vậy, không khí lại nóng nực, khó tránh khỏi nóng nực trong người, chậu nước lạnh này vừa đúng để làm cô mát mẻ.”

Tạ Xuân Hồng tao nhã phát phát tay, không chút khách sáo đóng cửa sổ rồi kéo rèm lại.

Vừa đúng lúc này Dịch Hồi đi lên, chỉ Xuân Hồng đang đứng bên bồn rửa nghi ngờ hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Tạ Xuân Hồng lạnh lùng cười một tiếng: “Không có gì, hôm nay làm được một việc tốt mà thôi.”

Bất chợt dưới lầu phát ra một tiếng hắc hoi to đến phô trương làm cho Dịch Hồi trong nháy mắt đã hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, không khỏi dờ khóc dờ cười nói: “Em đúng thật là ... Ngay cả anh cũng không dám tùy tiện trêu chọc cô ta, em lại có thể cho cả chậu nước lạnh tưới xuống dưới ...”

Tạ Xuân Hồng xoay chân tránh chạm vào anh, tức giận tròn mắt nhìn anh một cái: “Anh đau lòng?”

Dịch Hồi mỉm cười: “Làm sao có thể? Hiện tại anh thấy rất thoải mái, thật là vừa lòng hả dạ!”

Tạ Xuân Hồng vốn đang tùy tiện khoác trên người tấm áo choàng tắm mỏng đến trong suốt, có thể nhìn thấy bên dưới tấm áo ấy hoàn toàn không có gì, lại còn rất nhiều dấu vết mập mờ rải rác từ cổ đến xương quai xanh do trận chiến sôi nổi nóng bỏng để lại, cô cứ xinh đẹp như thế đứng ở nơi đó, làm cho Dịch Hồi có cảm giác vô cùng quyến rũ.

Ánh mắt Xuân Hồng đung đưa, mỉm cười vô cùng quyến rũ: “Toàn thân thoải mái sao? Vậy thì tốt, nhanh chóng đi ngủ đi, sáng mai bà đây còn phải trở về.”

“Anh rất muốn anh và em cùng nhau “đi ngủ” ...”

Dịch Hồi liên tiếp năm lần bảy lượt bị cắt ngang chuyện tốt, vào lúc này càng thêm gấp rút không thể chờ thêm, thật nhanh tiến đến muốn ôm lấy Tạ Xuân Hồng.

Xuân Hồng đưa bàn tay đang chống lên bồn rửa mặt đập tới, nhân lúc anh tránh né liền đẩy anh ra đi vào phòng ngủ, sau đó cương quyết đập mạnh cửa lại rồi khóa trái.

Về mặt Dịch Hồi vô cùng đau khổ đứng bên ngoài gõ cửa: ‘Xuân Hồng, mở cửa, anh sai rồi ... Em không thể nhẫn tâm như vậy, đốt lửa rồi bỏ chạy, anh sẽ vì nín mà bệnh mất thôi ...’

Tạ Xuân Hồng đứng phía trong cười khúc khích, nghiêm mặt nói: “Tự mình giải quyết đi, làm cho cuộc sống thêm phong phú nhé!”

Dịch Hồi càng thấy thâm hơn, đập mạnh vào cửa: “Em không tàn nhẫn đến như vậy chứ ... Ít nhất em cũng cho anh tắm chân!”

Tạ Xuân Hồng không dễ bị lừa, không thêm để ý đến tiếng kêu gào khóc thảm thiết ngoài cửa, rút hai tờ giấy vo thành hai viên nhét vào lỗ tai, tắt đèn thông thả leo lên giường đi ngủ.

Dịch Hồi vô cùng buồn bã gõ cửa đến nửa đêm, cuối cùng đành uất ức ngủ một mình, trong đầu tưởng tượng tình cảm mùa hè mãnh liệt, bờ biển lạnh mạn cũng không có, còn đụng phải sự từ chối của Xuân Hồng, cho nên lúc thức dậy vào sáng hôm sau, cả người buồn bã ỉu xiu, trên bộ mặt xuất hiện toàn vẻ bất mãn.

Ngược lại Tạ Xuân Hồng thì tinh thần sáng khoái, làm xong bữa sáng liền bung ra, không để ý đến ánh mặt buồn bã phía đối diện, vui vẻ kiêu ngạo dùng com xong, lau miệng rồi mới nói: “Dọn dẹp xong lập tức lên đường trở về.”

Dịch Hồi cố sức đấu tranh: “Khó có thể được nghỉ phép, không thể ở lại thêm hai ngày sao?”

Tạ Xuân Hồng cười như không cười nhìn anh, chậm rãi nói: ‘Vậy anh muốn tiếp tục cùng hồng nhan tri kỷ trở lại chốn cũ tìm kỷ niệm sao?’

Dịch Hồi cứng họng, đành ngậm chặt miệng, bất đắc dĩ chuẩn bị lên đường.

Lúc đến trong lòng tràn đầy sự mong đợi, lúc về lại có cảm giác mất mát vô cùng, vì vậy Dịch Hồi đẩy đau thương lên tốc độ lái xe, một mạch lái thẳng

về nhà.

Chuyến nghỉ dưỡng ở bờ biển mặc dù chưa đúng như ý nguyện làm cho Dịch Hồi rất thất vọng, nhưng sau khi trở về quan hệ hai người rõ ràng là thân mật hơn rất nhiều so với trước kia, rất nhiều chuyện Tạ Xuân Hồng tự nguyện nói với anh, không hề còn giống như trước kia, giữ mình tách riêng khỏi thế giới của anh.

Thỉnh thoảng Tạ Xuân Hồng vẫn đi thăm Tô Văn, lần này trong lòng Dịch Hồi còn rất nhiều oán giận, nhưng là anh đối với Tô Văn có rất nhiều thiện cảm, cho nên cho dù rất ghét Đường Sơ, anh cũng không cản trở cô.

Lúc này bụng Tô Văn đã hơi nhô lên, những con nghén lúc mang thai cũng đã xuất hiện, ăn cái gì cũng ói, một chút dầu mỡ cũng không thể ngửi được.

Đường Sơ không biết làm cách nào, vô cùng sốt ruột, mỗi ngày đều phải suy nghĩ cách để dỗ cô ăn, nhìn cô mỗi ngày một gầy gò thì lo lắng đau lòng không dứt.

Tạ Xuân Hồng cũng bất lực, cô chưa bao giờ mang thai nên cũng không biết giúp Tô Văn bằng cách nào, nhưng mà thấy Tô Văn ngày càng nhợt nhạt, trong lòng cô đối với việc mang thai càng thêm chông chéo.

Tạ Xuân Hồng tự tay đưa bát canh hầm đến, súp này là đặc sản của thị trấn nhỏ, mùi thơm nhẹ nhàng tới làm Tô Văn nhớ lại, cho nên cô ăn được khá nhiều mà không bị ói ra.

Đường Sơ vui mừng mang chén đi rửa, để Xuân Hồng ở lại nói chuyện cùng Tô Văn.

Tô Văn nhìn Xuân Hồng từ trên xuống dưới, mỉm cười nói: “Em cùng anh Dịch có tốt không?”

Tạ Xuân Hồng sùng sốt: “Làm sao chị biết trước đây chúng em gây gổ nhau?” di@en*dyan(lee^qu.donn)

Tô Văn cười cười: “Hai ngày trước em cứ buồn buồn, anh Dịch cũng không như thường lệ đến đón em, làm cho người ta nhìn một cái có thể đoán ra, tất nhiên chị cũng thấy được.”

Tạ Xuân Hồng ngược ngùng cúi đầu: “Chị cứ chọc em.” “Chị làm sao? Hai người ở cùng một nơi sẽ gây ra một chút ồn ào cãi cọ, có rất nhiều mâu thuẫn khi được nói ra liền có thể giải quyết được, em đó nha, từ nhỏ đã thích đem mọi chuyện chôn dấu trong lòng, khó trách được anh Dịch sẽ sinh ra tranh cãi với em.”

Tạ Xuân Hồng bất mãn: “Sao chị lại nói giúp anh ấy thế, quan hệ của em với chị rõ ràng là rất thân thiết, chị biết anh ấy đã được bao lâu đâu?”

Tô Văn thân nhiên mỉm cười: “Thật là có phúc mà không biết hưởng, anh Dịch tốt với em như vậy, chị nói giúp anh ấy chính là đang giúp em. Có thể vì bạn gái mình mà giúp đỡ một người không hề quen biết, có thể thấy tình cảm của anh ấy đối với em rất sâu đậm.”

Tạ Xuân Hồng cũng biết anh ấy tốt, bất giác nở một nụ cười ngọt ngào.

Ánh mắt Tô Văn âm u, miễn cưỡng cười nói: “Em có thể tìm được người đối xử tốt với em như vậy, chị thật sự rất vui mừng ... Thật ra thì, trước kia chị cũng rất sợ em mãi chôn vùi mình trong tình cảm đối với Đường Sơ, mãi không thoát ra được.”

Tạ Xuân Hồng kinh hãi, ngẩng đầu lên không dám tin nhìn cô: “Chị ... Chị nói bây bạ gì vậy?”

Tô Văn trấn an vỗ vỗ tay cô: “Em đừng lo lắng, chị đã sớm biết được em thích Đường Sơ. Nhưng mà khi đó em hãy còn nhỏ, có một số việc không nói ra lại tốt hơn, hơn nữa chị sợ em đi vào bế tắc, cho nên vẫn làm như không biết, sau đó em rời thị trấn nhỏ đi học đại học, chị cho là em gặp gỡ nhiều người đàn ông tốt hơn, sẽ tìm được một người phù hợp với mình, chị không đánh giá thấy những tình cảm em đối với A Sơ, làm cho em nhiều năm khổ như vậy ...”

Tâm tình Tạ Xuân Hồng rất phức tạp cúi đầu không nói gì, cảm giác giống như những vết sẹo đã được giấu kín nhiều năm bị người khác vạch trần lộ ra dưới ánh sáng mặt trời, làm cho rất cả những nỗi khổ sở không có cách gì che giấu.

Trầm mặc hồi lâu, Tạ Xuân Hồng mới yếu ớt hỏi: “Nếu chị đã biết, tại sao còn cùng em ...”

Tạ Xuân Hồng không nói thêm gì nữa, nhưng Tô Văn đã hiểu cô muốn hỏi cái gì, thân nhiên mở miệng: “Em là một cô gái tốt, A Sơ là một người đàn ông dịu dàng như vậy, rất dễ dàng khiến cho người ta yêu thích, em không có làm gì sai hết, cùng lắm là chỉ thích một người mà thôi ... Hơn nữa, em chưa từng phá hỏng tình cảm của chúng tôi, thì tại sao chị là muốn xa lánh em?”

Tô Văn thờ dãi, nhìn ra ngoài cửa sổ nhẹ giọng nói: “Hiện tại em đã tìm được người tốt với em như vậy, chị rất vui cho em, nhưng mà chị lại có chút khổ sở ... Chị sợ em tìm được người yêu em thật sự, em sẽ không còn giúp đỡ A Sơ như trước kia, em đừng trách chị ích kỷ, chị vẫn hi vọng em vẫn thích A Sơ, nói như vậy, cho dù chị không còn ở bên cạnh anh ấy, thì cũng sẽ có em trông nom anh ấy ...”

“Chị đừng có nói vậy!” Tạ Xuân Hồng cau mày cắt ngang lời cô, “Đang yên đang lành chị nói chuyện này để làm gì? Chị yên tâm, chị và em bé cũng sẽ bình an vô sự.”

Tô Văn quay mặt lại nhìn cô, ánh mắt kiên định: “Xuân Hồng, nếu như chị thật sự phải ra đi, em có thể chăm sóc A Sơ hay không?”

Tạ Xuân Hồng vừa định mở miệng liền bị Tô Văn cắt ngang: “Chị nói là nếu như, em không cần phải an ủi chị, chị biết rất rõ sự nguy hiểm khi mang thai.”

Tạ Xuân Hồng bất chợt trầm mặt, cô không biết phải trả lời thế nào, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Chị Tô Văn, từ nhỏ em chỉ có một mình chị, không có bạn bè nào khác, mẹ em luôn bận rộn với công việc mà không để ý đến em, chị là người ngày ngày kéo em ra ngoài chơi, làm cho tuổi thơ của em không đến nỗi quá cô đơn ... Chị đối xử với em như em gái ruột thịt, em làm sao có thể không coi chị là chị gái của mình được? Thầy Đường ... Anh ấy là thầy giáo của em, cũng là anh rể của em, cho nên nếu quả thật chị phải ra đi, em sẽ toàn tâm toàn ý giúp đỡ anh ấy!”

Tô Văn thả lỏng người cười một tiếng: “Xem ra em thật sự đã buông tay, cũng tốt, chị cảm thấy anh Dịch thích hợp với em hơn là A Sơ ... Em quá dễ dàng lùi bước, lại không có cảm giác an toàn, cũng chỉ có anh Dịch mới có thể cho em tất cả những gì em muốn.”

Tạ Xuân Hồng nắm thật chặt tay cô nói: “Chị Tô Văn, chị đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chăm sóc thật tốt cho bản thân mới là điều quan trọng nhất ... Huống chi, chị phải vui vẻ thì cục cưng mới có thể phát triển khỏe mạnh được.”

Tô Văn gật đầu một cái: “Chị sẽ, vì nhiều người như vậy, chị cũng sẽ cố gắng!”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng thăm thở dài, những năm tháng yêu thầm trộm nhớ giống như trận gió lớn, thổi bay đi cả thanh xuân của cô, biến mất không còn dấu vết. Nhưng hôm nay, cô rốt cục cũng có thể buông bỏ quá khứ,坦然 đối mặt với Tô Văn và Đường Sơ.

Tô Văn thấy xe Dịch Hồi đỗ dưới lầu, không khỏi bật cười.

“Anh Dịch đến đón em”

Tạ Xuân Hồng đứng lên muốn đi, rồi lại bị Tô Văn kéo lại.

“Sao thế?” Tạ Xuân Hồng nghi ngờ không hiru nhìn cô đang muốn nói rồi lại thôi.

Ánh mắt Tô Văn bình tĩnh không chút gợn sóng, phẳng phất như cho hàng vạn chữ ẩn dấu bên trong.

“Xuân Hồng, chị rất ích kỷ, chị biết giữa em và Dịch Hồi nếu không có chị và Đường Sơ chen ngang thì sẽ vô cùng vui vẻ, chị biết rõ ràng rằng phần lớn những mâu thuẫn giữa em và Dịch Hồi là do chúng tôi ... Nhưng mà, chị lại muốn cầu xin em, cầu xin em hứa với chị, trong tương lai nếu chị có xảy ra chuyện gì, ra đi ... Em nhất định phải chăm sóc A Sơ tới cùng, không được để cho anh ấy chịu đựng những nỗi thống khổ một mình.”

Tạ Xuân Hồng ngây ngốc cả người, kinh ngạc nhìn ánh mắt kiên trì của Tô Văn. Cánh tay tái xanh yếu ớt, nhưng vô cùng cố lực, cũng giống như người đang lâm vào cảnh tuyệt vọng, dùng hết chút sức lực cuối cùng để bắt lấy niềm hy vọng ... Tô Văn cầm chặt tay Xuân Hồng, bởi vì dùng sức quá nhiều, trên mu bàn tay nổi gân xanh, càng làm cô thêm gầy gò yếu ớt.

Tạ Xuân Hồng kịp lấy lại phản ứng, cổ đèn nén trái tim khổ sở, kiên định gật đầu đồng ý: “Em đồng ý với chị, chị yên tâm, em đã nói, chị là chị gái của em, anh ấy là anh rể. Bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ tuyệt đối không bỏ mặc anh chị!”

Rốt cục Tô Văn cũng thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nở một nụ cười rạng rỡ, nụ cười đó làm cho Xuân Hồng cả đời không thể quên. Xinh đẹp, xanh xao, lấy nhu nhược và kiên cường kết hợp hoàn hảo cùng nhau, lộ ra sự nỗi đau thương vô tận, hết lần này tới lần khác xinh đẹp đến động lòng người nhìn, giống như pháo hoa sáng chói mắt nhìn, dùng mạng sống ngăn ngừa để nở rộ ra vẻ đẹp vô cùng hoàn mỹ, hoặc như hòa quỳnh sớm nở tối tàn, dùng hết tất cả chút sinh lực còn lại, mặc trong nháy mắt sẽ tàn lụi, cũng muốn hợp lại toàn bộ, phát ra hương thơm độc nhất vô nhị làm say lòng người.

Lúc Tạ Xuân Hồng rời đi, trái tim đột nhiên xuất hiện nỗi bất an mãnh liệt, cô cảm thấy hôm nay Tô Văn không phải là không có lý do để nói ra những lời này, cô ấy kiên trì để nhận được lời hứa của cô, có phải cô ấy cảm giác được cái gì đó chẳng?

Tạ Xuân Hồng miễn cưỡng đè nén nỗi bất an trong tim, có chút không yên lòng ngồi vào xe của Dịch Hồi.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại như người mất hồn thế kia?” Dịch Hồi vừa khởi động xe vừa hỏi.

Xuân Hồng nhú mày một cái, thờ dài khe khẽ nói: “Là Tô Văn, hôm nay chị ấy rất kỳ lạ ...”

Vừa nói lại vừa lắc đầu, giống như muốn mang cái dự đoán xấu đang ở trong đầu hất hết ra ngoài, ngay sau đó mở miệng nói: “Không có gì, có thể là em suy nghĩ nhiều thôi, người phụ nữ mang thai có hơi nhạy cảm, thường hay có tâm trạng thất thường.”

Dịch Hồi không để ý, thuận miệng an ủi cô vài câu.

Hy vọng Tô Văn không xảy ra chuyện gì ...

Tác giả có lời muốn nói: Tết Trung Thu đặc biệt muốn gọi đến một vợ kịch nhỏ:

Xuân Hồng ngẩng đầu ngắm trăng

Dịch Hồi lặng lẽ đi tới phía sau, vòng tay ôm lấy cô hỏi: Sao thế?

Tạ Xuân Hồng nhìn về phía ánh trăng tròn to thăm trầm nói: Không có gì, đột nhiên nhớ đến năm ấy chúng ta cùng nhau đi nghỉ ở bờ biển bị Lý Lily phá hỏng kỳ nghỉ ...

Đây là một đề tài nguy hiểm ...

Dịch Hồi miễn cưỡng cười cười, đại não vận động thật nhanh muốn thay đổi chủ đề.

Xuân Hồng tiếp tục thâm trầm nói: Năm đó, hai người đang ở tuổi thanh xuân tươi đẹp, có phải cũng cùng nhau ngắm trăng đúng không?

Dịch Hồi cười khan một tiếng: “Làm sao có thể như thế? Anh giống như loại đàn ông chăm sóc phụ nữ chỉ vì thương hoa tiếc ngọc sao?”

Xuân Hồng suy nghĩ một chút, cũng đúng, đừng nói là Dịch Hồi, ngay cả Lý Lily cũng không phải là người thích sự lãng mạn die,n; da.nlze.qu;ydo/mn

Dịch Hồi đột nhiên hôn lên vành tai cô, thấp giọng nói: Nói đến năm đó ... Anh lại nhớ tới chuyện bị một người nào đó khóa trái cửa nhốt bên ngoài suốt một đêm! Bây giờ cũng vừa đúng lúc, anh muốn tính toán với em một chút ...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chạy Không Thoát Sự An Bài Của Định Mệnh

Mùa hè năm nay ở thành phố N nóng bức lạ thường, nhưng cũng nhanh chóng đi qua, hai trận mưa mùa thu ập đến, khí trời liền nhanh chóng mát mẻ, thậm chí sáng sớm hay tối muộn nhiệt độ xuống rất thấp đến nỗi phải khoác thêm áo ấm.

Đêm hôm đó, Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng sau khi ăn cơm ở nhà họ Dịch xong ra ngoài đi dạo, gió mát thổi hiu hiu, trời đầy sao, hết sức dễ chịu, hai người cũng không đi xe, dắt tay nhau đi bộ trở về nhà.

Dịch Hồi hưởng thụ không khí an lành bình yên khó có được giữa hai người, trong khoảng thời gian này Tạ Xuân Hồng thường hay đi thăm Tô Văn, anh bận rộn công việc, cho nên cuộc sống của hai người cũng không thể nói là tốt đẹp được, vào lúc này nghe Xuân Hồng nói luyên thuyên câu được câu mất, thấy khuôn mặt cô tươi như hoa, không tránh khỏi hy vọng đoạn đường này có thể dài ra thêm chút nữa.

Tâm trí vừa nghĩ đến, Dịch Hồi lặng thinh hồi lâu rồi mới nói.

“Xuân Hồng, ba mẹ anh đã hỏi rất nhiều lần, bọn họ muốn tìm một thời điểm thích hợp để thăm viếng mẹ em một chút.”

Tạ Xuân Hồng đang nói đến chỗ thú vị, nghe những lời này không khỏi ngáy ngốc cả người: “Thăm viếng mẹ em làm gì?”

“Tất nhiên là nói chuyện của hai chúng ta!” Dịch Hồi nhìn đáng vẻ lo sợ choáng váng của cô, bắt đầu dĩ nhiên hỏi: “Chừng nào em mới bằng lòng để mẹ em gặp mặt bên nhà anh?”

Ánh mắt Tạ Xuân Hồng không tự chủ liếc nhìn xuống, trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi: “Nhà bên anh ... Có ghét bỏ em không?”

“Tại sao?” Dịch Hồi không hiểu nâng khuôn mặt cô lên hỏi: “Ghét bỏ em vì cái gì chứ?”

“Gia đình anh ở thành phố N có địa vị cao như vậy, mà em chỉ là đứa trẻ không cha ở một gia đình bình thường, em sợ người nhà anh biết được em là đứa con ngoài giá thú sẽ rất thất vọng ...”

Dịch Hồi dở khóc dở cười trợn mắt nhìn cô một cái, tức giận nói: “Em đến nhà anh đã nhiều lần như vậy, cũng nên hiểu rõ nhà anh không phải là loại gia đình mang tư tưởng đó, làm sao có thể ghét bỏ em? Yên tâm đi, người nhà anh rất sáng suốt, cũng vô cùng thích em, tuyệt đối không xem thường em, không để em phải chịu uất ức!”

“Thật sao?” Tạ Xuân Hồng vẫn chưa tin, “Em cũng cảm thấy Lý Lily là cô gái hợp với gia đình anh hơn, cô ta thích hợp làm con dâu nhà họ Dịch, lại còn là quân nhân, hơn nữa thoải mái hào phóng lại có tài, cô ta cùng với anh sẽ rất xứng đôi.”

Dịch Hồi ôm trán thở dài, kể từ chuyến nghỉ ngơi ở bờ biển trở về, thái độ thù địch của Tạ Xuân Hồng đối với Lý Lily mạnh mẽ chưa từng có từ trước đến nay, mặc dù anh không thấy ngại khi Xuân Hồng cho anh ăn dấm chua, nhưng mỗi lần ăn dấm xong lại trừng phạt anh thì anh thật sự không thích chút nào.

“Em yên tâm, so với tính tình giáo hoạt thất thường của Lý Lily, người nhà anh hoàn toàn thích em hơn! So với cô ta em ôn hòa, lại biết cách lo cho gia đình, người lớn trong nhà anh cũng hi vọng con trai mình cưới được người vợ hiền hậu như em.”

Tạ Xuân Hồng hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Dịch Hồi chưa có câu trả lời chắc chắn từ cô, trong lòng không yên, lôi kéo cô hỏi: “Rốt cuộc em tính lúc nào thì để cho người lớn hai nhà chính thức gặp mặt nhau?”

Tạ Xuân Hồng bắt đầu dĩ thử dài: “Anh cũng biết mà, mẹ em không thể nào rời khỏi thị trấn nhỏ.”

“Điều này không hề gì, anh sẽ sắp xếp cho ba mẹ anh đến thị trấn nhỏ.”

Tạ Xuân Hồng suy nghĩ một chút rồi nói: “Vây cũng được, anh thấy Tết Trung Thu được không? Dịp ấy vừa đúng lúc mẹ em được nghỉ.”

Dịch Hồi nghe xong, vui mừng ôm chầm lấy cô, không quan tâm đến người đi đường, hưng hăng hôn lên môi cô.

Tạ Xuân Hồng đỏ mặt đẩy anh ra, tức giận xoa lên chỗ vừa bị hôn, nhìn chằm chằm vào anh mắng: “Anh không nhìn thấy mình đang ở chỗ à, trước mặt mọi người, chú ý hình tượng một chút!”

Dịch Hồi nào có để ý được nhiều như vậy, vui vẻ ôm vai cô đi về phía trước, vừa đi vừa liếng thoảng hỏi: “Em nói xem mẹ em thích gì? Lần trước đến thăm vội vàng quá không mua được gì cả, lần này nhất định phải chuẩn bị cho thật tốt ...”

Ngày thứ hai Tạ Xuân Hồng đi thăm Tô Văn, liền đem chuyện gia đình Dịch Hồi sẽ về thị trấn nhỏ kể cho cô ấy biết.

Tô Văn rất vui mừng, khuôn mặt tràn ngập sự hâm mộ nói: “Anh Dịch đối với em thật tốt, em và anh ấy nhất định sẽ rất hạnh phúc ... À, có thể trở về thị trấn nhỏ thì là tốt, chị rất lâu không về đó, thật sự muốn trở về thăm một chút.”

Đường Sơ mỉm cười đưa cho cô quả táo vừa gọt xong: “Chờ em sinh xong em bé, chúng ta sẽ cùng nhau trở về.”

Tô Văn gật đầu một cái, cười nói với Xuân Hồng: “Em phải nhớ mua giúp chị ít đặc sản nhé, bây giờ chưa thể trở về, ăn đặc sản được cũng là tốt rồi.”

Tạ Xuân Hồng đồng ý: “Chị yên tâm, em nhất định sẽ mang tất cả đặc sản ngon về cho chị thưởng thức.”

Mẹ Đường ở bên cạnh, nghe vậy cười nói: “Xuân Hồng thật là một cô gái tốt! Tiểu Văn, chờ lúc các con trở về, chúng ta sẽ cùng các con về thăm thị trấn nhỏ một chút.”

Tô Văn xoa lên cái bụng đang nhô lên của mình, mặt tràn đầy hạnh phúc gật đầu một cái.

Đường Sơ đem vỏ táo bỏ vào thùng rác, đứng lên nói: “Anh đi ném rác, mọi người có muốn ăn chút gì không? Anh sẽ đi mua.”

Hiện tượng ghen của Tô Văn không còn mạnh mẽ như trước, nhưng cũng chưa muốn ăn những thức ăn bình thường như trước kia, cả ngày đều muốn ăn những món kỳ lạ khác thường, suy nghĩ một chút rồi nói: “Món mì chua cay lần trước anh mua rất ngon ...”

Đường Sơ hiểu rõ ý cô, mặc dù cửa hàng bán món mì chua cay ở rất xa, nhưng anh vẫn rất vui vẻ đồng ý: “Được, anh sẽ mua nhiều một chút, Xuân Hồng ở lại cùng nếm thử một chút nhé.”

Đường Sơ vội vã ra đi, Tạ Xuân Hồng thấy kỳ lạ liền hỏi: “Không phải chị không thể ăn cay sao?”

Tô Văn có vẻ bất đắc dĩ thử dài: “Chị cũng không biết, kể từ khi mang thai, khẩu vị của chị thay đổi rất nhiều, muốn ăn đồ cay. Nói tới thì có vẻ kỳ lạ, mọi người đều nói ăn chua là con trai, ăn cay là con gái, nhưng chị lại vừa muốn ăn chua vừa muốn ăn cay ...”

Vừa nói, Tô Văn vừa đứng lên cầm lõi táo trong tay cho vào thùng rác ở cửa, mới vừa đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại, lõi táo trong tay rơi xuống đất, lảo đảo hai bước vội vàng vịn vào vách tường mới không bị ngã xuống, một bàn tay khác dè dặt chặc lên bụng.

Tạ Xuân Hồng nhìn cô cảm thấy có cái gì không ổn, vội vàng chạy đến đỡ cô hỏi: “Sao thế?”

Tô Văn gất gao cắn môi, sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi chảy thành dòng, khó khăn thốt ra một chữ: “Đau!”

Mẹ Đường kinh hãi, cùng Tạ Xuân Hồng dìu Tô Văn đến mép giường ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Tiểu Văn, con đau ở đâu?” Về mặt Tô Văn vô cùng khổ sở, mở miệng dốc sức thở, nhưng thật sự không giống như đang hô hấp.

Ánh mắt Xuân Hồng nhìn cô, đã thấy dòng máu đỏ tươi chói mắt chậm rãi chảy ra từ giữa hai chân của Tô văn, không khỏi hét hoảng thét lên: “Mau gọi xe cấp cứu! Mau!”

Mẹ Đường cũng nhìn thấy, bà đang bị dọa đến ngẩn ngơ nửa ngày, lúc Xuân Hồng cao giọng nhắc nhở mới hoàn hồn run rẩy cầm điện thoại lên.

Đầu óc Tạ Xuân Hồng trống rỗng, chỉ biết nắm chặt tay Tô Văn, liên tục nhắc nhở bên tai cô: “Đừng sợ, chị Tô Văn đừng sợ! Mọi người lập tức đưa chị đến bệnh viện, chị sẽ không sao đâu, yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu ...”

Ý thức của Tô Văn dần dần mờ hồ, từng cơn đau thấu tim từ bụng truyền đến làm thở gấp dồn dập, trái tim cũng quặn đau, giống như bị một cặp móng vuốt bén nhọn hung hăng bấu lấy, đau đến nỗi một câu nói cũng không thể nào thốt ra được.

Trong chốc lát tiếng còi hú của xe cứu thương vang lên dưới lầu, Tạ Xuân Hồng cùng mẹ Đường giúp đỡ nhân viên y tế đưa Tô Văn lên xe, Tô Văn được để nằm ngang, đeo mặt nạ dưỡng khí, xe cấp tốc lao về phía bệnh viện.

Sau những sơ cứu đơn giản, Tô Văn từ từ mở mắt ra, khôi phục ánh mắt trong trẻo, hết sức khó khăn giờ tay lên sờ bụng của mình.

Tạ Xuân Hồng thấy môi cô giật giật, lập tức cúi thấp người hỏi: “Chị yên tâm, em bé vẫn bình an.”

Mẹ Đường dù sao cũng đã lớn tuổi không chịu nổi sự sợ hãi, trải qua chuyện vừa rồi cả người như không còn sức lực ngồi phịch xuống bên cạnh.

Trong lòng Xuân Hồng dự cảm xấu ngày càng mãnh liệt, cầm tay Tô Văn cũng càng lúc càng chặt hơn, giống như muốn truyền cho cô thêm một phần sức lực, để cùng cô chống chọi với cơn đau.

Ánh mắt Tô Văn đảo qua đảo lại, tìm Xuân Hồng, sau đó lặng lẽ nhìn cô.

Tạ Xuân Hồng nén nỗi hoảng sợ trong lòng, có ý bảo nhân viên y tế ở bên cạnh đeo lại mặt nạ dưỡng khí cho Tô Văn.

Giọng nói Tô Văn yếu ớt dường như không thể nghe thấy, Xuân Hồng không còn cách nào khác là ghé sát tai mình vào môi Tô Văn.

“Hứa với chị...”

Chỉ có ba chữ, nhưng trong nháy mắt Tạ Xuân Hồng hiểu được ý của Tô Văn, nước mắt không kiềm nữa mà chảy xuống, nín tay Tô Văn lắc đầu nói: “Không, cái gì em cũng không đồng ý với chị, chị phải tự mình làm!”

Tô Văn cố chấp nhìn cô, ánh mắt đột nhiên sáng ngời Xuân Hồng chưa từng thấy trước đây, dùng toàn bộ sức lực còn lại cầm tay Xuân Hồng.

“Hứa với chị...”

Trong đầu Tạ Xuân Hồng đột nhiên xuất hiện hai chữ “Hồi dương” (nguyên văn “Hồi quang phản chiếu”), đối mặt với ánh mắt cố chấp của Tô Văn, nghẹn ngào gật đầu một cái: “Chị yên tâm, em hứa với chị nhất định sẽ làm được! Em sẽ không để cho thầy Đường cô đơn...”

Tô Văn mỉm cười yếu ớt, nụ cười kia giống như đóa hoa tái nhợt yếu ớt, giống như đã đến thời khắc lụi tàn trong gió.

Tô Văn cố sức quay đầu lại, nhìn về phía mẹ Đường đang ngồi bên cạnh roi nước mắt, khẽ khàng mở miệng: “Con xin lỗi...”

Mẹ Đường ôm mặt khóc thành tiếng.

Tạ Xuân Hồng nhìn ánh mắt Tô Văn dần dần tắt đi ánh sáng, trong lòng tràn đầy nỗi khổ sở.

Âm thanh xe cứu thương đang gào thét chói tai trên đường, cuối cùng đã tới bệnh viện, Tô Văn lập tức được vào phòng phẫu thuật, từng nhóm từng nhóm bác sĩ y tá tất bật đi vào đi ra, không rõ thời gian trôi qua bao nhiêu lâu, người ngồi chờ đợi ngoài cửa lại cảm thấy thời gian trong khoảnh khắc đang ngừng trôi và kéo dài thành vô tận.

Tạ Xuân Hồng không thể suy nghĩ được gì nữa, chỉ cảm thấy đầu nhức như muốn rách toát, toàn thân mệt mỏi rã rời không thể diễn tả được, rất hi vọng trong lúc này có một người nào đó để cô có thể dựa vào, cho cô chút sức mạnh để cô có thể đối mặt những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Mẹ Đường đang nhỏ giọng khóc thút thít, làm cho trái tim Xuân Hồng càng thêm ảo não.

Tạ Xuân Hồng nỗ lực kiềm chế tâm trạng của mình, vỗ về mu bàn tay của mẹ Đường an ủi: “Bác đừng khóc, chị Tô Văn nhất định sẽ không sao ... Bác sĩ ở đây rất giỏi, nhất định chị ấy sẽ không sao ...”

Đang nói, phía kia hành lang vọng đến tiếng bước chân dồn dập, Đường Sơ lao đảo chạy tới, trên tay còn mang túi mì chua cay nóng hổi.

Nhìn thấy Đường Sơ, Tạ Xuân Hồng an tâm được một chút, thở phào nhẹ nhõm nói: “Bác sĩ đang cứu chữa, sẽ không sao ...”

Đôi mắt Đường Sơ trống rỗng, từ từ đi tới bên mẹ Đường, giọng nói thần thoi: “Con mua rất nhiều mì chua cay, con đã xếp hàng thật lâu mới mua được ... Có phải Tô Văn chờ không được phải không?”

Lỗi mũi Tạ Xuân Hồng cay xè, cổ họng như có cái gì chặn nghẹn, há miệng nhưng lại không thể thốt ra được gì ... Thật ra thì có thể nói gì đây? Tất cả những lời an ủi đều gần như vô nghĩa, trong lòng cô những dự cảm xấu nhất đã xuất hiện.

Khuôn mặt Đường Sơ không chút biểu cảm đưa cái túi đang cầm trong tay cho Xuân Hồng, giọng nói bình thản: “E rằng bây giờ Tô Văn không thể ăn được, em ăn trước đi, chờ cô ấy khỏe lên, thầy sẽ đưa cô ấy đi ăn ... Chủ quán ăn ấy quen biết với thầy, thầy muốn giới thiệu Tô Văn cho ông ấy biết, Tô Văn nhất định sẽ rất thích những người vui vẻ phóng khoáng như vậy ...”

Tạ Xuân Hồng khẽ thở dài, nhận lấy cái túi trong tay anh để qua một bên.

Cuối cùng ngọn đèn đỏ treo trước phòng phẫu thuật cũng được tắt, cửa phòng được mở ra, bác sĩ kéo nhau đi ra ngoài.

Tạ Xuân Hồng lập tức đỡ mẹ Đường vội vàng đi tới, còn chưa kịp mở miệng hỏi, chỉ thấy vị bác sĩ đi phía trước bắt đầu đi lắc đầu một cái.

Mẹ Đường lập tức nghẹn ngào khóc lớn, Tạ Xuân Hồng giống cái gì cũng không nghe thấy, vào lúc này lại tự nhiên nảy ra ý nghĩ rất kỳ lạ, tất cả những

này đều không thật, chẳng qua là cô không cẩn thận lạc vào một vở kịch trên truyền hình mà thôi.

Đột nhiên trong lòng Xuân Hồng cảm thấy rất buồn cười, hóa ra tình tiết trong kịch truyền hình là đến từ cuộc sống thực, xem đi, vị bác sĩ này cũng chỉ lắc đầu một cái rồi sau đó cái gì không nói đúng không? Giống y chang diễn xuất của diễn viên trên TV!

Cuối cùng Hà Giai Hi cũng ra ngoài, tháo khẩu trang xuống nhìn bọn họ, vẻ mặt chất chứa vẻ tiếc nuối không thể nói ra được, giờ tay vỗ vỗ bả vai Xuân Hồng nói: “Thật sự xin lỗi, chúng mình đã cố gắng hết sức rồi ...”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chôn Vùi Theo Thời Gian

Đường Sơ vẫn ngồi nguyên tại chỗ, mắt mở to nhìn hết thảy những chuyện đang xảy ra trước mắt, lại giống như cái gì cũng không lọt được vào mắt anh, trên mặt tràn trề mơ màng, cực kỳ giống như một đứa trẻ không biết phải làm sao.

Trong lòng Tạ Xuân Hồng rất buồn khổ, nhẹ nhàng đi đến bên Đường Sơ ngồi xuống bên cạnh, vươn tay ra mạng đầu anh dựa vào vai cô, vỗ vỗ lưng anh, giống như đang an ủi một đứa trẻ: “Nếu thấy thấy đau thì hãy khóc đi ...”

Đường Sơ chậm rãi quay đầu lại, nhìn Xuân Hồng nghiêm túc hỏi: “Tô Văn sẽ không chết đúng không?”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng cực kỳ đau khổ, cô rất muốn bắt chấp tất cả mà khóc một trận lớn, đem tất cả lo lắng trong lòng trút ra hết, nỗi sợ khi đối diện với sinh ly tử biệt, sự lo âu lúc đứng chờ ngoài phòng phẫu thuật, cùng với đau đớn vì chuyện ra đi của Tô Văn ...

Nhưng vì người đàn ông trước mặt, chỉ có thể nhìn Hà Giai Hi đang đứng bên cạnh nhờ giúp đỡ.

Hà Giai Hi thờ dài đi đến, dùng giọng cứng nhắc nói: “Đứa bé đã hơn năm tháng, chỉ là sức khỏe của Tô Văn quá yếu, hơn nữa suy nghĩ quá nhiều nên đã sinh non ... Chúng tôi đã kiểm tra qua, bước đầu xác định là nhau thai đã bị rách, nước ối chảy vào làm vỡ mạch máu bên trong làm tắc máu trong phổi tạo ra sự tắc nghẽn của hệ hô hấp, từ đó dẫn tới suy tim cấp tính cùng với hô hấp suy kiệt. Bệnh tim vốn đã làm cho cô ấy yếu ớt, sự tuần hoàn máu cũng cực kỳ kém, dẫn tới lúc sinh ra DIC (DIC: máu đông tràn lan trong mạch máu), chúng tôi cũng không thể làm gì được ... Cô ấy ra đi rất nhanh, cũng không có đau đớn gì nhiều ...”

Hà Giai Hi bất chợt im bặt, cô biết rõ nói gì lúc này cũng vô dụng, nhưng vẫn không thể không nói cho người nhà bệnh nhân những tình huống đã xảy ra.

Đường Sơ giống như cái gì cũng không nghe thấy, ánh mắt cố chấp nhìn chằm chằm Tạ Xuân Hồng: “Xuân Hồng, thầy muốn em nói cho thầy biết, Tô Văn vẫn còn sống, giống như lần phẫu thuật trước, cô ấy đã rất cố gắng, vẫn tiếp tục sống ...”

Tạ Xuân Hồng càng nghe càng đau lòng, nước mắt đã dâng lên mi nhưng cô cố gắng kìm lại không để rơi ra, hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh mở miệng: “Thầy Đường, chị Tô Văn không thể chịu đựng được nữa, cô ấy đã ra đi.” die,n; da.nlze.q;rydo/mn

Ánh sáng trong mắt Đường Sơ lập tức tắt ngấm, vốn là đang gắng ngồi thẳng lưng trong nháy mắt đã sụp xuống, cả người toát ra sự suy sụp không thể diễn tả được, giống như chỉ trong nháy mắt đã già đi hàng chục tuổi.

Đường Sơ cúi đầu, vô cùng đè nén thốt lên một tiếng uất nghẹn: “Tô Văn ...”

Tạ Xuân Hồng không đành lòng nhìn anh co rúm thân mình, đứng lên đi nhanh về phía bên kia, dựa trán vào bức tường lạnh băng, cắn chặt đôi môi.

Cũng may Hà Giai Hi đã chứng kiến nhiều chuyện sinh ly tử biệt, lúc này sắc mặt không hề thay đổi, biết rằng lúc này có an ủi gì cũng đều là vô nghĩa, tốt nhất là để cho bọn họ một lần trút hết những đau khổ kia đi, vì vậy vỗ vai an ủi Xuân Hồng rồi bối rối rời đi.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, Tạ Xuân Hồng mới miễn cưỡng ép mình ngồi dậy, đỡ mẹ Đường qua một bên ngồi nghỉ, hỏi xin y tá cho bà một ly nước, sau đó một lần nữa đến bên cạnh Đường Sơ, ngồi xổm xuống ôm anh vào lòng.

“Đừng đau khổ quá, đến nhìn mặt chị Tô Văn lần cuối đi ...”

Tạ Xuân Hồng cảm thấy bả vai mình ẩm ướt, lặng lẽ ngồi xổm chịu đựng đến hai bàn chân cũng buốt đau, mặc cho Đường Sơ ôm lấy mình mà khóc mà trút hết.

Qua thật lâu, Đường Sơ mới buông cô ra, cặp mắt sưng đỏ, sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt ánh mắt kia tràn ngập sự tức giận.

“Rõ ràng là thầy ...” Đường Sơ nghẹn ngào nói: “Rõ ràng là thầy đã không thể gặp mặt cô ấy lần cuối cùng ... Tại sao cô ấy có thể ra đi nhanh như vậy? Tại sao chờ thầy quay lại? Cô ấy nhất định là rất giận thầy, trách thầy đã không thích đứa bé của thầy và cô ấy ...”

Khuôn mặt dịu dàng của Đường Sơ tràn ngập vẻ đau khổ và ảo não, sắc mặt xám xịt, đôi mắt vô thức nhìn về phía trước lảm bảm một mình.

“Tô Văn nhất định đã rất sợ, không còn đứa bé nhất định đã rất đau khổ, nhưng thầy lại không có bên cạnh để chăm sóc cô ấy ... Thầy thật đáng chết, thầy không phải là người chồng tốt!”

Tạ Xuân Hồng không nhịn được lên tiếng: “Thầy, thầy đừng nói như vậy, chị Tô Văn biết sẽ rất khổ sở, chị ấy không trách thầy, thầy không cần phải tự trách mình ...”

Ánh mắt Đường Sơ bỗng bừng sáng lên, gắt gao nhìn chăm chăm Tạ Xuân Hồng, lời kéo cổ tay cô lo lắng hỏi: “Cô ấy có nói gì trước khi ra đi không? Cô ấy nhất định là phải có lời gì muốn nhắn với thầy, cô ấy đã nói gì?”

Tạ Xuân Hồng cảm thấy cổ tay mình bị anh bóp sẽ gãy mất, đau đến nỗi cô phải nhú mồm, cố rút tay ra: “Chị ấy không nói gì ... Mọi chuyện quá đột ngột, chị ấy không kịp nói gì hết ...”

Ánh sáng trong mắt Đường Sơ trong nháy mắt lại biến mất, ánh mắt nặng nề chết lặng, mở miệng nói nhưng không biết là đang nói với người nào: “Cô ấy cái gì cũng không để lại, vội vã đi rồi ...”

Mẹ Đường không thể nhìn được nữa, dựa tường đi đến bên cạnh anh, ôm chặt anh nói: “Con trai, nếu đau khổ quá thì hãy khóc ra đi ... Tiểu Văn là một cô gái tốt, trước khi đi con bé còn nói với mẹ “Thật xin lỗi” ... Con bé làm sao có thể trách con được?”

Rất cục Đường Sơ không nhịn được nữa ôm mẹ của mình khóc nức lên: “Mẹ, Tô Văn chết rồi, cô ấy chết rồi ...”

Mẹ Đường cũng khóc theo, vuốt đầu Đường Sơ nói: “Con trai đáng thương, đi gặp con bé một chút đi, nhìn con bé lần cuối đi.”

Đường Sơ gạt đầu một cái, chậm rãi đứng lên đi vào phòng phẫu thuật.

Mẹ Đường để cho anh một mình vào tạm biệt Tô Văn, thờ dài đi tới vị trí cũ ngồi xuống.

Không biết qua bao lâu, Dịch Hồi vội vã chạy đến, tóc bị gió thổi rối tung, áo sơ mi cởi tung hai nút trên cùng, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, cả người toát ra vẻ hết sức tùy tiện.

Nhìn trong mắt anh có chút lo lắng, khuôn mặt trầm tĩnh kiên cường, Tạ Xuân Hồng mới cố gắng đè nén tâm trạng cho ổn định, rất cục cũng không nhịn được lao vào lòng anh, ra sức ôm lấy anh mà khóc.

“Dịch Hồi, chị Tô Văn chết rồi ...” dieendaanleequydonn

Dịch Hồi nghe vậy toàn thân cứng đờ, ôm chặt cô, đem đầu cô đặt vào hõm vai của chính mình, đau lòng nói: “Ngoan, khóc đi, khóc đi, khóc ra được là tốt rồi ...”

Từ khi Tạ Xuân Hồng và Dịch Hồi dọn về ở chung, chưa bao giờ cô tỏ ra đau khổ như vậy, bất kể cô đau lòng như thế nào cũng chưa bao giờ khóc trước mặt người khác, vào giờ phút này, cô giống như là muốn đem tất cả nỗi thống khổ trút hết ra ngoài, cũng như dùng hết sức mà khóc to lên, giống như một đứa trẻ lạc đường đã lâu bất ngờ gặp được chỗ dựa, cô cứ thế mà nắm lấy áo Dịch Hồi thật chặt ở trong lòng anh mà khóc, khóc đến muốn quên hết tất cả đi.

Dịch Hồi cực kỳ đau lòng, lại không biết nên an ủi cô thế nào, chỉ có thể đứng yên nơi đó để cho cô trút hết, một tay vuốt ve lưng cô.

Tạ Xuân Hồng khóc thật lâu mới từ từ nín khóc, không chút khách sáo đem toàn nước mắt nước mũi lau vào phần áo trước ngực Dịch Hồi sau đó mới đứng thẳng người dậy.

Dịch Hồi dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau giọt nước mắt còn sót lại trên khóe mắt cô, nhìn cô nhú chặt đôi lông mày cùng đôi mắt sưng đỏ không khỏi cảm thấy rất đau lòng, dịu dàng an ủi cô: “Đừng đau khổ quá, người chết đi rồi cũng không thể sống lại được.”

Tạ Xuân Hồng từ từ phục hồi tâm trạng đau thương, có Dịch Hồi bên cạnh, lập tức cô cảm thấy an tâm rất nhiều, giống như được tiếp thêm sức mạnh.

“Dịch Hồi, anh ở đây một lát, em đi xem Đường Sơ một chút, thầy ấy vào trong đó lâu như vậy vẫn chưa trở ra ...”

Tạ Xuân Hồng cảm tay Dịch Hồi, nghiêm túc nói: “Cám ơn anh!”

Dịch Hồi cười khoan dung: “Đi đi, giữa chúng ta còn nói câu cám ơn sau?”

Tạ Xuân Hồng đi vào nhìn thấy Đường Sơ ngẩn ngơ ngồi bên cạnh nhìn Tô Văn, khóa mắt khô ráo không có một giọt nước mắt. Tô Văn nằm đó khuôn mặt bình thản, tựa như đang ngủ, không nhìn ra được chị ấy đã thật sự đi xa.

Xuân Hồng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh anh, vươn tay đặt lên vai anh: “Thầy”

Đường Sơ không quay đầu lại, vẫn mê mải như cũ nhìn vào người nằm đó, hồi lâu mới nói: “Khi lần đầu tiên thầy gặp Tô Văn, cô ấy mới vừa tròn hai mươi tuổi, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, nụ cười thuần khiết mà dí dỏm, tiếp xúc lâu đầu mới phát hiện cô ấy là một cô gái lương thiện dịu dàng, thầy lập tức bất chấp tất cả để có cô ấy, chẳng lo lắng gì hết ...”

Rốt cục Đường Sơ giờ tay lên, tỉ mỉ phát họa nhân dáng của Tô Văn.

“Cho nên, em cũng không cần đau lòng, anh chưa từng trách em, không phải là anh không thích con của chúng ta, anh chỉ sợ nó làm tổn hại đến em, em không có lỗi với bất cứ ai cả, tất cả đều là lựa chọn của chính anh!”

Đường Sơ cúi đầu, hôn lên trán Tô Văn, thâm trầm nói: “Nhưng mà bây giờ anh có chút oán giận em, ai cho phép em ra đi đột ngột như vậy, ngày cả gặp mặt lần cuối cũng không để cho anh được toại nguyện...”

Âm thanh dần dần thấp đi, Đường Sơ cúi thấp đầu, một giọt nước mắt rơi đúng vào khóe mắt của Tô Văn.

Tạ Xuân Hồng khóc trong lặng lẽ, ở một bên cùng Đường Sơ tạm biệt Tô Văn.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, lúc Đường Sơ bình tĩnh đứng dậy, có rất nhiều thứ ra đi không bao giờ trở lại được nữa, giống như một chương trong sách đang được viết dang dở bỗng nhiên phải ngừng lại, rồi buộc phải chuyển sang một câu chuyện mới.

Cuối cùng Đường Sơ nhìn Tô Văn thật lâu, ánh mắt ẩn chứa vô vàn lưu luyến, dùng hết tất cả sức lực mới có thể thốt ra: “Tạm biệt em...” Sau đó chậm rãi kéo tấm vải trắng, đắp lên khuôn mặt xinh đẹp trầm tĩnh kia.

Tạ Xuân Hồng đi theo Đường Sơ ra ngoài, nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của anh mà thấy không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là tiễn bọn họ về nhà nghỉ ngơi trước, Xuân Hồng hiểu rất rõ, bây giờ bọn họ cần nhất là không gian yên tĩnh, chờ thời gian trôi qua làm cho những đau đớn trong lòng sẽ dần phai nhạt.

Đợi đến khi Đường Sơ cùng mẹ Đường rời đi, Tạ Xuân Hồng mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần nhìn Dịch Hồi nói: “Còn một ít thủ tục phải hoàn thành ở bệnh viện, em giúp bọn họ xử lý...”

“Đề anh làm” Dịch Hồi nhàn nhạt nói, “Hôm nay em đã rất mệt mỏi rồi, ngồi nghỉ ngơi một chút đi, anh sẽ trở lại nhanh thôi, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà.”

Về nhà, hai chữ này làm cho Xuân Hồng cảm thấy rất ấm áp trong lòng, thả lỏng người và mệt mỏi bây giờ mới thấm vào cơ thể cô, vì vậy cô gật đầu một cái ngồi xuống ghế chờ.

Dịch Hồi làm việc rất nhanh chóng có kết quả, không bao lâu sau đã đến bên cạnh Xuân Hồng, ôm cô cùng nhau rời khỏi bệnh viện.

Sau khi về đến nhà, Dịch Hồi giúp cô pha nước nóng, để cho cô tắm một cái, đem bộ quần áo dính máu của cô vứt đi, lúc này mới vào bếp làm chút đồ ăn bụng ra.

Xuân Hồng tắm xong liền nằm xuống giường, những chuyện xảy ra trong ngày bây giờ không ngừng xuất hiện trước mắt cô, càng không muốn nghĩ đến lại càng không thể không chế đầu óc nhớ đến.

Dịch Hồi bụng đồ ăn vào phòng ngủ, vuốt ve mặt Xuân Hồng nói: “Cả ngày nay không ăn gì rồi, ngồi dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

Tạ Xuân Hồng lắc đầu, khóc nhiều làm giọng cô khàn đi rất nhiều: “Em không muốn ăn...”

Dịch Hồi thờ dài, tiếp tục dỗ dành: “Không muốn ăn cũng phải ăn.”

Tạ Xuân Hồng làm sao có thể nuốt vào, hơi buồn phiền khoát tay một cái.

Trên cổ tay nhỏ nhắn trắng trẻo, xuất hiện một vòng bầm tím nhìn ghê người, thấy vậy lửa giận lập tức xông lên hai mắt Dịch Hồi.

Dịch Hồi nắm lấy tay của cô, đau lòng nhẹ nhàng vuốt ve vết bầm tím ở cổ tay, lạnh lùng hỏi: “Ai làm cho em bị như vậy!”

Tạ Xuân Hồng kinh hãi, bận rộn cả một ngày, tất nhiên không phát hiện ra cổ tay bị Đường Sơ bóp đến bầm tím, trong lòng không khỏi muốn che dấu Dịch Hồi, nhủ thầm một cái, vội nói: “Ồ trên xe cứu thương, chị Tô Văn vô cùng đau đớn, nên nắm lấy.”

Về lạnh lùng trên mặt Dịch Hồi giãn ra, từ trong tủ đầu giường lấy ra một lọ thuốc trị bầm, chậm rãi dịu dàng thoa lên vết bầm ở cổ tay cô.

Chất thuốc lành lạnh rất thoải mái, về mặt Xuân Hồng cũng thả lỏng hơn.

Dịch Hồi để tay cô xuống, bất đắc dĩ nói: “Ngày mai em nhất định sẽ đến phụ giúp hậu sự của Tô Văn, em không ăn uống thì sao có sức để làm? Dù sao... Em nên uống chút sữa rồi đi ngủ nhé.”

Rốt cục Tạ Xuân Hồng không từ chối ý tốt của anh nữa, gật đầu một cái rồi ngồi dậy.

Dịch Hồi bụng ly sữa, cẩn thận thổi cho nguội, lúc này mới đưa cho cô uống.

Một ly sữa nóng được cho vào bụng, Tạ Xuân Hồng cảm thấy thư giãn rất nhiều, không cảm thấy trống trải khó chịu nữa, mùi thơm nồng của chất lỏng ấy trong nháy mắt sưởi ấm dạ dày cô, làm cho chân tay cô cũng được thư giãn, cơn buồn ngủ chậm chậm tóm lấy cô.

Dịch Hồi đắp chăn cho cô, bung đồ ra khỏi phòng ngủ.

Đợi đến khi Dịch Hồi dọn dẹp xong rồi đi vào phòng ngủ, Tạ Xuân Hồng đã ngủ say, nhưng mà chân mày cô nhíu lại giống như ngủ không được ngon giấc. Dịch Hồi da nê e q u u ydo n

Dịch Hồi rón rén vén chăn leo lên giường, từ phía sau kéo cô vào lòng, Xuân Hồng tự động nhích sát vào anh, tự điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, cuối cùng cũng giãn hai hàng chân mày ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Giống Tổ Lại Tới

Đường Sơ gặp phải biến cố lớn như vậy, cả người cứ dần dần sa sút đi, suốt ngày uể oải không còn sức sống, cứ cầm kỷ vật của Tô Văn rồi cả ngày sâu não, đối với chuyện gì cũng không quan tâm, làm cho ba Đường mẹ Đường hết sức lo lắng.

Tạ Xuân Hồng cũng cảm thấy bó tay không có cách nào, cô vốn không biết cách an ủi người khác, càng không biết làm cách nào để anh có thể giảm bớt đau đớn, điều duy nhất cô có thể làm là giúp nhà họ Đường lo lắng chuyện tang lễ của Tô Văn.

Mặc dù Dịch Hồi cũng có chút oán hận vì cô cả ngày lẫn đêm cứ kè cận chăm sóc Đường Sơ, nhưng suy đi tính lại dù sao Đường Sơ cũng đang gặp nỗi đau thương quá lớn, cho nên dù trong lòng có bất mãn nhiều hơn nữa thì cũng thể nào ngăn cản Xuân Hồng được.

Hai ngày trước tết Trung Thu, Dịch Hồi cố ý tan làm sớm một chút, hớn hơ hăng hái đón Xuân Hồng cùng nhau về nhà.

Mấy ngày nay Tạ Xuân Hồng rất kiểm chế tâm trạng của mình, cũng may Dịch Hồi không ghen tuông gây gổ giống như trước kia, không chỉ bao dung cô mà đối với Đường Sơ còn ra sức giúp đỡ, thậm chí có rất nhiều chuyện phải nhờ Dịch Hồi xử lý mới êm xuôi.

Sau khi dùng bữa xong Dịch Hồi nhanh chóng dọn dẹp chén đĩa rồi kéo Tạ Xuân Hồng ngồi xuống, đưa cho cô một hộp quà được gói ghém tinh xảo đẹp mắt.

Tạ Xuân Hồng ngờ vực nhận lấy chiếc hộp vuông nhỏ nhỏ hỏi: “Đây là cái gì?”

Dịch Hồi có ý bảo cô mở ra, đập vào mắt cô là chiếc vòng tay ngọc bích màu xanh trong veo vô cùng quý giá.

“Cho em?” Tạ Xuân Hồng cẩn thận ngắm nghía chiếc vòng hồi lâu, sau đó đeo thử lên cổ tay của mình.

Màu xanh ngọc bích của chiếc vòng, trong suốt nổi bật trên làn da trắng ngần, nhìn hết sức đẹp mắt.

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc hỏi: “Anh đưa em chiếc vòng tay đẹp như vậy để làm gì?”

Dịch Hồi cười khê: “Ai nói là cho em? Đây là quà anh biếu mẹ vợ anh! Anh cảm thấy chiếc vòng này rất đẹp, rất hợp với phong cách của mẹ, nên mua tặng cho bà.”

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng không thay đổi, tháo vòng ngọc ra đặt lại vào hộp, sau đó bình tĩnh nói với anh: “Muốn lấy lòng mẹ em, anh đừng có hao công tốn sức như vậy, em đã nói với anh, em luôn quyết định việc của em!”

Dịch Hồi lập tức cười lấy lòng: “Đó là đương nhiên, nếu em thích thì lát nữa anh đưa em cả chục cái ... Nếu không anh sẽ nhờ người làm cho em một chiếc y chang như chiếc này.”

Tạ Xuân Hồng biết Dịch Hồi muốn mua cái gì thì cái ấy tuyệt đối không hề rẻ, nhưng cũng không nghĩ nó đắt đến như vậy, không khỏi sợ hết hồn.

“Không cần, anh có thì giữ lại cho mình đi, mẹ em chắc sẽ không nhận nhưng món đồ mắc tiền như vậy.”

Dịch Hồi không để ý nói: “Đây là lễ vật ra mắt, là của con rể kính biếu mẹ vợ, mẹ chắc sẽ không từ chối!”

Tạ Xuân Hồng lúc này mới nhớ ra, cô đã từng đồng ý với Dịch Hồi tết Trung Thu sẽ cùng người nhà họ Dịch về thị trấn nhỏ để hai bên gia đình nói về chuyện tình cảm của hai người, coi như là hai nhà chính thức gặp nhau, những chuyện xảy ra gần đây làm cho cô quên mất chuyện này, không nghĩ đến Dịch Hồi có lòng như vậy, một mình chuẩn bị lễ vật.

Tạ Xuân Hồng ấp úng nói: “Dịch Hồi, chúng ta có thể không đi được không ... Có thể lùi thời gian lại ít lâu hay không, vào tết Trung Thu em không thể nào trở về được, bây giờ Đường Sơ suốt ngày như sống trên mây, ba Đường mẹ Đường lại lớn tuổi, rất nhiều chuyện không thể lo được, em không thể bỏ mặt họ ...”

Nét vui vẻ trên mặt Dịch Hồi lập tức biến mất dần, lẳng lặng nghe cô nói.

Tạ Xuân Hồng ngừng nói ngay lập tức, không khí yên lặng quá làm trong lòng cô cảm thấy bất an.
an.dieendaanleequydomn

Qua thật lâu, Dịch Hồi mới chậm rãi mở miệng, âm thanh đều đều không mang theo chút tình cảm nào.

“Hoãn tới khi nào?”

Tạ Xuân Hồng sững sốt, không nghĩ anh sẽ tốt bụng đến như vậy, tự nhiên bình tĩnh hỏi ra vấn đề này, suy nghĩ một chút mới lắc đầu trả lời: “Bây giờ còn chưa biết ...”

“Không biết?” Dịch Hồi cười lạnh một tiếng, hỏi, “Nếu như anh ta mãi mãi như vậy thì sao?”

Tạ Xuân Hồng không trả lời được.

Đáy mắt Dịch Hồi trong nháy mắt lạnh lùng như sương giá, lạnh lẽo nhìn Xuân Hồng hỏi: “Nếu như anh ta mãi mãi như vậy không buông được nỗi đau mất vợ, có phải em sẽ chăm sóc anh ta cả đời?”

Tạ Xuân Hồng lo lắng kéo tay anh, không cho anh đi: “Dịch Hồi, anh hãy nghe em nói ...”

Dịch Hồi dùng lực hất mạnh tay cô ra, giọng nói lạnh lẽo như băng tuyết: “Tạ Xuân Hồng, em đối với Đường Sơ rốt cuộc là loại tình cảm gì, em có bao giờ nghiêm túc suy nghĩ chưa?”

Tạ Xuân Hồng vội vàng nói: “Dịch Hồi, bây giờ em xem Đường Sơ là thầy em, anh ấy là người quan trọng nhất của chị Tô Văn, chị Tô Văn trước khi mất ...”

“Đủ rồi!”

Dịch Hồi cắt ngang lời cô, cười lạnh liên tục, “Ý em là trước khi mất Tô Văn đã đem Đường Sơ gả cho em? Tạ Xuân Hồng, Đường Sơ đã là người đàn ông trưởng thành, không phải cái gì cũng không biết, cái gì cũng không làm được như trẻ con, còn phải cần em hao tâm tổn sức sao? Hừ, bây giờ em cũng tốt rồi, bây giờ Tô Văn chết rồi, em không phải là đợi có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Đường Sơ hay sao? Tâm nguyện nhiều năm như vậy hôm nay rốt cục cũng thực hiện được, anh có nên chúc mừng em vì em đã được đền bù xứng đáng hay không?”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng có rất nhiều suy nghĩ, muốn giải thích rõ ràng với Dịch Hồi, nhưng anh liên tiếp chất vấn cô nên một câu cũng không nói ra được..

Dịch Hồi gật đầu một cái, trong giọng nói tràn đầy đau thương: “Em coi anh là gì? Người thế thân hay người dùng trong lúc cô đơn? Dùng để giải trí lúc buồn chán? Bây giờ Đường Sơ không có Tô Văn bên cạnh, lúc anh ta yếu đuối khó khăn nhất, vừa đúng thời điểm em có thể thừa cơ xen vào, lặng lẽ yêu anh ta nhiều năm như vậy, rốt cục có thể quang minh chính đại đem phần tình cảm này mà nói thành lời, cho nên em có thể một phát đá văng anh đi!”

“Không phải vậy, không phải như là anh nghĩ đâu ...”

“Đừng nói nữa!” Dịch Hồi một môi khoát tay, “Mỗi lần em cho anh tràn đầy hy vọng liền sau đó là làm cho anh cực kỳ thất vọng, khi anh nghĩ rốt cục anh có thể tiến gần em thêm từng bước một thì em lại cho anh thấy là chính anh tự ảo tưởng mà thôi ... Tạ Xuân Hồng, em có quan tâm đến anh một chút nào không? Em có bao giờ chú ý chút xíu nào đến cảm nhận của anh không? Em có nghĩ tới việc, anh sẽ giải thích như thế nào với ba mẹ anh về việc em chưa lâm trận đã bỏ trốn không?”

Dịch Hồi thờ dài, dường như muốn đem tất cả những mệt mỏi trong lòng, những uất ức và đau lòng theo lời nói trút hết ra ngoài. “Xuân Hồng, có lẽ ngay cả chính em cũng không biết, em đối với Đường Sơ đã vượt qua sự quan tâm thông thường của học trò đối với thầy giáo, cũng không phải là loại tình cảm bạn bè với nhau ... Mỗi lần anh ta có chuyện, em luôn không do dự mà rời bỏ anh để đến bên anh ta, em luôn là như vậy, bất chấp tất cả mà đến bên cạnh chăm sóc anh ta, không cần biết anh ta có cần em hay không, em cũng sẽ đứng ở bên cạnh anh ta. Có lẽ em đã thành thói quen vì anh ta mà nỗ lực, nhưng em có bao giờ nghĩ đến anh hay không? Em cứ như vậy, đối với anh là rất không công bằng! Anh có thể năm lần bảy lượt tha thứ cho em, cung chịu em vô cùng vô tận, làm cho bất cứ chuyện gì em cũng muốn làm theo ý mình ... Nhưng mà, anh không thể nào tha thứ cho người đàn bà của anh trong lòng chỉ nghĩ về một người đàn ông khác!”
dinendian.loqid]on

Dịch Hồi cười hết sức bất đắc dĩ, trong ánh mắt không còn tia nhìn ấm áp như ngày thường.

“Anh cũng là người đàn ông bình thường, có ghen tuông, có tức giận, anh vốn đã không chịu nổi việc em coi nhẹ tình cảm của anh, anh toàn tâm toàn ý đem tình cảm của mình ca tụng trước mặt mọi người, không phải là để cho em chà đạp! Em không trân trọng, tự nhiên sẽ có rất nhiều người khác trân trọng!”

Nói xong, Dịch Hồi tiện tay bỏ lại hộp quà, bước đi không quay đầu lại, nhốt mình trong thư phòng.

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc ngồi yên tại chỗ sững sờ, cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa thư phòng đã đóng kín từ lâu, cô đã xem nhẹ cảm nhận của Dịch Hồi sao?

Không thể phủ nhận, mỗi quan tâm hàng đầu của cô bây giờ, cô toàn tâm toàn ý đặt trên Đường Sơ, dần dần thành thói quen chuyện gì cũng suy nghĩ

cho Đường Sơ, đó là vì phần tình cảm của cô quá to lớn, quá thuần khiết, mới làm cho cô không thể nào quên được, vẫn luôn nhớ mãi không quên, thậm chí từ bỏ tất cả những người khác, trong mắt cô cũng chỉ có Đường Sơ mà thôi.

Nhưng mà, không biết bắt đầu từ đâu, trong lòng của cô không hề có hình bóng của Đường Sơ nữa, Dịch Hồi bá đạo xâm chiếm cuộc sống của cô, dùng thái độ cố chấp không thể kháng cự để lại trong lòng cô dấu vết thật sâu đậm, làm cho cô bắt đầu dần dần yêu mến, làm cho cô không còn cô đơn, vĩnh viễn không thể tưởng nhớ đến một người nào khác.

Tạ Xuân Hồng đưa tay lên sờ vào vị trí của trái tim, trong tim cô tràn ngập niềm hạnh phúc do Dịch Hồi mang lại, nhưng cũng có những đau thương do anh đem tới. Trong chốc lát đột nhiên thấy động tác này quá ngu ngốc, ngay lập tức ngưng ngừng buông tay xuống.

Tạ Xuân Hồng khô não ôm trán, bây giờ cô thật sự không còn sự yêu thích nào với Đường Sơ nữa, bởi vì Tô Văn đã muốn cô giúp đỡ anh, nhưng những mâu thuẫn giữa cô và Dịch Hồi luôn là vấn đề của Đường Sơ, hiện tại không biết giải thích như thế nào thì Dịch Hồi mới có thể tin cô.

Xuân Hồng thờ dài, một mình trở vào phòng ngủ, cô biết, lần này Dịch Hồi sẽ không chủ động làm hòa với cô.

Ngày thứ hai thức dậy, cảnh tượng phòng khách vẫn y nguyên như tối qua, cửa thư phòng vẫn đóng chặt, Tạ Xuân Hồng làm xong bữa sáng mới đi gõ cửa, gõ cả nửa ngày vẫn không có ai trả lời, Dịch Hồi không biết đã ra ngoài từ lúc nào.

Tạ Xuân Hồng nhớ lại những lời tối qua đánh im lặng trở về, buồn buồn ăn xong bữa sáng, mặc dù có hỏi do dự, nhưng lại không thể không quan tâm đến Đường Sơ, bất luận thế nào, cô cũng phải giữ lời với Tô Văn.

Mẹ Đường rất thích Xuân Hồng, trong khoảng thời gian này lúc nào cũng thấy cô giúp đỡ con trai mình, cho nên khi thấy cô tới, rất khách sao chào hỏi cô.

Tạ Xuân Hồng cùng mẹ Đường ngồi trò chuyện một lúc, mới đẩy cửa đi vào phòng Đường Sơ.

Nói chung là căn phòng này có mẹ Đường dọn dẹp nên mặc dù có hơi bề bộn nhưng hết sức sạch sẽ, rèm cửa sổ đang được buông xuống, ngăn không cho ánh mặt trời rực rỡ ngoài kia chiếu vào, trong phòng có vẻ âm u buồn bã. Đường Sơ quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bù, râu ria mọc đầy, ngồi ngẩn ngơ ở đầu giường, đang vuốt ve cuốn nhật ký nhỏ xinh của Tô Văn.

Tạ Xuân Hồng rót cho anh ly nước, nhẹ giọng nói: “Thầy Đường, mời uống nước!”

Qua thật lâu, Đường Sơ giống như mới phát hiện ra Tạ Xuân Hồng, khô sở cười nói: “Đây là nhật ký của Tô Văn, cô ấy có thói quen viết nhật ký, mấy ngày trước thầy đọc được nhiều thứ từ nhật ký của cô ấy, mới phát hiện ra mình không hiểu cô ấy cái gì hết.”

Tạ Xuân Hồng ngồi một bên, lắng lắng nghe anh nói.

Rất lâu rồi Đường Sơ không nói chuyện nhiều, âm thanh có chút khô khốc khàn khàn, giọng nói trầm buồn bi ai.

“Hai năm vừa qua cô ấy quả là đã rất cực khổ, cả ngày lẫn đêm đều quan tâm đến thầy, cô ấy sợ mình sống không được bao lâu, sau khi chết không ai chăm sóc thầy ... Thì ra, thầy là một người chồng chẳng ra gì, không những không chăm sóc tốt cho vợ mình, lại khiến cho cô ấy hao tâm mà sắp đặt chuyện tương lai của thầy.”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng rất xúc động, Tô Văn thật là một phụ nữ tài giỏi, nhìn qua thì có vẻ yếu đuối, trong tận sâu bên trong lại mạnh mẽ lạ thường, một mình gánh chịu nhiều nỗi khổ như vậy, lại không hề oán trách mà toàn tâm toàn ý yêu người đàn ông của mình đến như vậy.

Đường Sơ trầm giọng nói rất nhiều, Xuân Hồng lắng nghe rất nghiêm túc, để cho anh trút hết những thống khổ trong lòng.

Qua thật lâu, Đường Sơ đột nhiên nói: “Ngày mai là ngày hỏa táng Tô Văn, trước khi hỏa táng sẽ thay quần áo cho cô ấy, em nghĩ xem, cô ấy sẽ thích mặc quần áo như thế nào?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người: “Ngày mai? Ngày mai không phải là tết Trung Thu sao?”

Đường Sơ gạt đầu một cái: “Cuộc đời Tô Văn thiếu thốn tình cảm ấm áp gia đình, mấy năm trước bà nội qua đời khiến cho cô ấy càng thêm khao khát tình thân, tết Trung Thu cô ấy nhất định mong muốn cả nhà được đoàn tụ, thầy và ba mẹ thầy cùng nhau tiễn đưa cô ấy, em cũng tới đi, càng nhiều người, cô ấy ra đi càng được an tâm.”

Tạ Xuân Hồng nhớ về Dịch Hồi, trong nhất thời có chút khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì khác đành phải đồng ý: “Được, ngày mai em sẽ giúp chị Tô Văn chọn một bộ quần áo, chúng ta cùng nhau tiễn cô ấy.”

Tạ Xuân Hồng về đến nhà, quả nhiên là Dịch Hồi không có nhà, lần trước cãi nhau xong cô rời nhà tránh đi, lần này đổi thành Dịch Hồi.

Xuân Hồng không thể làm gì khác hơn là gọi điện cho anh.

“Có chuyện gì?” Giọng nói Dịch Hồi từ trong điện thoại truyền đến, vô cùng lạnh lẽo. dieendaanleequuydonn

Mặt Xuân Hồng đau khổ cắn cắn môi, do dự hỏi: “Dịch Hồi, chừng nào anh về? Em muốn nói chuyện với anh một chút ...”

Dịch Hồi im lặng một hồi mới nói: “Hôm nay anh có việc không về nhà, có chuyện gì thì nói trên điện thoại luôn đi.”

Tạ Xuân Hồng suy nghĩ một chút, rồi khó khăn mở miệng: “Thật xin lỗi, tết Trung Thu không thể cùng anh về thị trấn nhỏ, em sẽ giải thích với dì...”

“Không cần.” Dịch Hồi thờ ơ nói, “Anh biết rồi, nếu không có gì khác anh cúp máy đây.”

Nói dứt câu liền cúp điện thoại.

Tạ Xuân Hồng cầm điện thoại di động ngầy người một lúc, trong lòng tràn đầy nỗi khổ sở.

Cô cũng không muốn như vậy, nhưng thật sự rất khó khăn để chu toàn hết mọi chuyện, cô không thể cam tâm từ chối yêu cầu của Đường Sơ, cũng không có cách nào nhẫn tâm nhìn thấy Dịch Hồi thất vọng, cô đang bị kẹt giữa tình thế khó xử của cả hai người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Có Những Lúc Cảm Lòng Không Được

Hôm nay là tết Trung Thu, thời tiết cực kỳ tốt, ánh nắng rực rỡ, gió thu mát mẻ, chỉ tiếc rằng những thứ này đều không thể xoa tan những buồn bực trong lòng Tạ Xuân Hồng.

Đường Sơ cầm lấy bộ quần áo Tạ Xuân Hồng mới vừa mang đến, tự mình lau mình cho Tô Văn, sau đó hết sức dụi dằm mặc vào cho cô từng món quần áo.

Tạ Xuân Hồng ngồi ở bên ngoài cùng với ba Đường mẹ Đường, trong nhất thời không khí như bị đè nén yên tĩnh đến lạ thường.

Một lúc lâu Đường Sơ mới bước ra ngoài, ánh mắt đỏ au, vẻ mặt vô cùng đau khổ, mặc dù đã cố sức duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng đôi tay vẫn đang run rẩy đã tiết lộ hết nỗi thống khổ trong lòng anh.

Đường Sơ hít sâu một hơi, bước đến bên cạnh mấy nhân viên đang chờ đợi gạt đầu một cái, ý bảo bọn họ có thể bắt đầu hỏa tang, sau đó giống như mất hết sinh lực ngồi xuống một bên.

Tạ Xuân Hồng cầm lấy tay Đường Sơ an ủi, thấy cả người anh chẳng có chút phản ứng gì, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy lo nốt những phần còn lại của nghi thức hỏa tang, sau đó để bọn họ đi về nghỉ trước.

Tết Trung Thu của cô đang diễn ra một cách bận rộn, áp lực như thế, không khí bi thương đã trôi qua hơn phân nửa, một thân một mình cố gắng xử lý tốt mọi chuyện, trong lòng Tạ Xuân Hồng trống rỗng, cảm thấy hết sức cô độc, mới vừa bước ra khỏi cửa thì phát hiện mặt trời đã ngã về phía tây.

Tạ Xuân Hồng khép chặt áo khoác, lặng lẽ thờ dài, cất bước dọc theo đường lớn đi về phía trước.

“Cô Tạ.”

Giọng nói ngọt ngào quen thuộc vang lên làm Tạ Xuân Hồng sửng sốt, dừng bước quay đầu lại.

Lý Lily bước nhanh lên phía trước, thấy cô toàn thân khoác quần áo đen tuyền, trong ánh mắt lóe lên tia nhìn căm thù lẫn giễu cợt.

“Có chuyện gì sao?” Tạ Xuân Hồng vừa nhìn thấy cô ta muốn gào vũ khí lâm trận cũng biết cô ta cố ý ngồi ở chỗ này chờ mình, không hiểu vị đại tiểu thư này lại muốn phát điên chuyện gì, tự nhiên lại chạy đến đây chặn đường cô.

Lý Lily không để ý đến giọng nói không mấy thiện cảm của cô, cực kỳ châm chọc liếc cô một cái nói: “Cô Tạ thật đúng là có lòng lương thiện, không chi bất chấp tất cả ở bên cạnh chăm sóc an ủi người khác, ngay cả tang lễ của vợ người ta cũng tự mình một tay lo liệu.”

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng tối đi: “Cô Lý, người đã mất rồi, xin hãy tôn trọng để tích đức! Huống chi, chuyện của tôi không cần cô phải quan tâm.”

Trong mắt Lý Lily chợt lóe lên vẻ ghen ghét, cười lạnh một tiếng nói: “Tôi không có thời gian lo chuyện của cô, nhưng mà chuyện này liên quan đến Dịch Hồi, tôi không thể không quan tâm!”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Dịch Hồi thế nào? Anh ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Lily lạnh lùng hừ một tiếng, giễu cợt nói: “Ày da, tại sao lại nôn nóng như vậy, lúc cô bỏ rơi anh ấy không phải là rất nhanh sao? Bây giờ tại sao lại quan tâm chứ?”

Tạ Xuân Hồng cũng lười giải thích với cô ta, nói dứt khoát: “Cô không nói thì thôi, tôi không có thời gian vòng vo với cô.”

Sắc mặt đột nhiên giãn nở, giọng nói cũng lạnh lùng hơn: “Tạ Xuân Hồng, nếu cô không thích Dịch Hồi, hãy nói rõ ràng với anh ấy, đừng có đùa giỡn với tình cảm người khác như vậy!”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, thờ ơ nói: “Đây là chuyện giữa tôi với anh ấy, không liên quan đến cô.”

“Không có liên quan gì đến tôi?” Sắc mặt Lý Lily đột nhiên thoáng hiện ra một tia bi thương, “Làm sao không có liên quan tới tôi? Tôi biết anh ấy mười mấy năm, thích anh ấy cũng mười mấy năm. Còn cô? Cùng lắm cô chính là ý vào việc anh ấy thích cô, cho nên không chút kiêng dè mà tổn thương anh ấy, nếu cô không thích anh ấy, tại sao không buông tha cho anh ấy?”

Mặt Lý Lily không thay đổi nhìn Tạ Xuân Hồng: “Tôi qua một mình anh ấy đi uống rượu, uống đến sáng sớm hôm nay, uống đến say mềm vẫn không quên tắm rửa sạch sẽ mới trở về nhà, bởi vì anh ấy nói cô không thích nhất chính là mùi rượu trên người anh ấy ... Nhưng sau khi về nhà thì sao đây? Cô đương nhiên là không có ở nhà, không quan tâm anh ấy có trở về hay không, còn chạy đi chăm sóc Đường Sơ? Tạ Xuân Hồng, nếu cô thích Đường Sơ, bây giờ là lúc tốt nhất để cô bày tỏ tình cảm của mình, nên dứt khoát với Dịch Hồi, giải thoát cho anh ấy, cũng là giải thoát cho chính cô, không phải là rất tốt sao?”

Hôm nay mới vừa sáng sớm Tạ Xuân Hồng đã ra khỏi nhà, cô đương nhiên không biết Dịch Hồi đi uống rượu đến sáng mới trở về, cô còn tưởng anh đã về bên nhà họ Dịch.

Nghĩ đến việc một mình anh say đến như vậy lại không có người bên cạnh để chăm sóc, trong lòng Xuân Hồng bỗng nhói đau, không khỏi lo lắng.

Lý Lily vẫn nhìn cô chăm chăm, tự nhiên nhìn thấy nét mặt cô thay đổi không ngừng.

“Xem ra, không phải cô không quan tâm đến anh ấy ...” Lý Lily chậm rãi nói: “Tôi thật không hiểu, nếu cô quan tâm đến anh ấy, tại sao năm lần bảy lượt bỏ rơi anh ấy? Tôi ghét nhất loại phụ nữ không dứt khoát, dao động liên tục, hại người hại mình!”

Nói đến phần sau, giọng nói của Lý Lily dần trở nên quyết liệt: “Hoặc là cô đi xin lỗi Dịch Hồi, sau này cùng nhau sống vui vẻ, dẹp hết những mối quan hệ ngổn ngang trong quá khứ, hoặc là dứt khoát cắt đứt với anh ấy, đừng níu kéo anh ấy nữa!”

Tạ Xuân Hồng nghe vậy nhìn thẳng vào cô ta, bình tĩnh hỏi: “Cô cố ý đến tìm tôi, chính là vì nói giúp cho Dịch Hồi? Tại sao? Không phải là cô cũng rất thích Dịch Hồi sao?”

Lý Lily giãn nở, cặp mắt phát hiện nhìn chăm chăm cô: “Cô cho rằng tôi là loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao? Không sai, tôi rất thích Dịch Hồi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không vì thích anh ấy mà dùng mấy cái thủ đoạn ném đá xuống giếng! Lý Lily tôi thẳng thắn vô tư, nếu như tôi đã muốn thì sẽ không từ thủ đoạn nào, dù rằng tôi biết dù tôi có dùng thủ đoạn nào đi chăng nữa thì cũng không thể làm anh ấy xiêu lòng! Cô cảm thấy tôi nhìn cô và Dịch Hồi chia tay nhau thì sẽ rất vui vẻ? Tôi nói cho cô biết, tất nhiên là tôi sẽ rất vui, nhưng tôi cũng không phải là loại người ích kỷ nhân tâm như vậy, tôi không muốn nhìn thấy Dịch Hồi đau khổ!”

Tạ Xuân Hồng đối với Lý Lily có thêm vài phần kính trọng, không thể phủ nhận, lời nói của Lý Lily làm cho đáy lòng cô chấn động rất lớn, làm cho đánh giá về cô ta cũng thay đổi rất nhiều, thậm chí cũng phải thừa nhận là cô cũng có chút hâm mộ người con gái dám yêu dám hận như cô ta.

Tạ Xuân Hồng khẽ mỉm cười, nụ cười hết sức chân thành: “Cám ơn cô, tôi biết mình phải làm thế nào.”

Lý Lily khinh thường hừ một tiếng, trong ánh mắt có chút không tự nhiên nói: “Đừng có cười như thế, tôi không phải giúp cô, tôi đang giúp Dịch Hồi!” dieendaanleequydomn

Nụ cười Tạ Xuân Hồng không thay đổi: “Tôi hiểu, nhưng mà tôi vẫn muốn cảm ơn cô! Nếu như giữa chúng ta không có Dịch Hồi, tôi nghĩ chúng ta sẽ trở thành bạn tốt.”

Lý Lily căm ghét nhìn cô một cái: “Đừng có mơ, cho dù không có Dịch Hồi đi nữa, cô cũng tuyệt đối không mà là người tôi thích kết bạn! Đừng tưởng rằng nói như vậy tôi sẽ nhân từ nương tay với cô, tôi đi tìm cô không có nghĩa là tôi bỏ cuộc, tôi sẽ còn tiếp tục cùng cô cạnh tranh công bằng!”

Tạ Xuân Hồng gật đầu một cái: “Tôi hiểu.”

Lý Lily hừ lạnh: “Hiểu là tốt rồi.”

Nói xong, ngay cả “Tạm biệt” cũng không nói, nhanh chóng bỏ đi.

Tạ Xuân Hồng cười cười, bước nhanh ra lễ đường chặn một chiếc taxi nhanh chóng về nhà.

Xuống xe, suy nghĩ một chút, Tạ Xuân Hồng liền đến một siêu thị gần khi nhà, mua chút bánh Trung thu và một ít nguyên liệu nấu ăn, sau đó tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ trở về nhà.

Trong nhà không mở đèn, rèm cửa sổ cũng được kéo lại, cửa sổ cũng bị đóng kín, cả nhà toát ra vẻ âm u buồn bã.

Tạ Xuân Hồng vào bếp để đồ ăn xuống, sau đó mở cửa sổ, sau đó mới cẩn thận đẩy cửa phòng ngủ, vừa vào đã nhìn thấy người nào đó nằm trên giường lớn.

Tạ Xuân Hồng rón rén đến gần mép giường, cúi người giúp anh kéo chăn lại, sau đó ngồi chồm hóm xuống lặng lẽ nhìn anh chăm chú.

Ở chung với Dịch Hồi đã được một thời gian, cô rất ít khi thức giấc trước anh, bình thường khi cô rời giường, Dịch Hồi đã làm xong bữa sáng. Cho nên cô chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ của Dịch Hồi khi ngủ, bây giờ nhìn anh ngủ không khỏi có chút ngây dại.

Bình thường Dịch Hồi luôn toát ra vẻ lạnh lùng, lúc nào cũng kiêu ngạo ngang ngược, đối với những người không liên quan thì thờ ơ xa cách, hốc mắt anh hơi sâu làm cho hai mắt anh có vẻ đặc biệt sâu sắc, sống mũi anh cao thẳng tắp cùng với chóp mũi hơi nhọn làm cho người khác cảm giác anh rất cứng rắn, tạo thành dáng vẻ khó gần đối với người đối diện. Nhưng vào lúc đang ngủ say này, lại có vẻ hết sức bình yên, đầu nghiêng một bên hai mắt nhắm nghiền, tựa như một đứa trẻ ngây thơ, làm cho Tạ Xuân Hồng cảm thấy mềm lòng.

Xuân Hồng lặng lẽ đưa ngón trỏ ra, chạm vào trán anh, sau đó chậm rãi di chuyển dần xuống và dừng lại trên chóp mũi anh, đột nhiên cô xấu xa chọc một cái, thấy anh không thoải mái nhú mày một cái, mỉm cười lên.

Tạ Xuân Hồng tiếp tục làm chuyện xấu, dứt khoát nắm lấy mũi anh để anh không thể thở được.

Dịch Hồi khó chịu lắc lắc đầu, chân mày nhíu chặt hơn, nhưng vẫn không tỉnh dậy, lỗ mũi không thông, không thể làm gì khác đành bất đắc dĩ hé miệng ra thở.

Tạ Xuân Hồng cười cười, cúi thấp đầu hôn lên môi anh, ngăn chặn hơi thở của anh.

Dịch Hồi theo bản năng hút lấy không khí từ Xuân Hồng, chậm rãi mở mắt ra, đã nhận ra khuôn mặt đang kề sát mặt mình. Người đang ở trong mơ đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, còn âm áp hôn trộm mình, Dịch Hồi vẫn nghĩ mình đang nằm mơ, không chút do dự đưa tay ra tóm gáy cô, lập tức hôn trả.

Tạ Xuân Hồng buông bàn tay đang nắm mũi anh, luống cuống đẩy anh ra, lúng túng đỏ mặt, sau đó cười híp mí hỏi: “Anh tỉnh rồi à?”

Dịch Hồi mới vừa tỉnh dậy, vẻ mặt có chút ngây ngô, hậu quả của say rượu làm cho anh nhất thời không nắm được tình hình trước mắt, đưa tay ra ôm lấy thắt lưng Tạ Xuân Hồng, dùng lực kéo cô ngã xuống giường.

Tạ Xuân Hồng hét lên kinh hãi, trời đất quay cuồng sau đó mới phát hiện ra mình đã nằm trên giường, Dịch Hồi đang đè lên phía trên, từ trên cao đang nhìn chăm chăm cô.

Trong lòng Tạ Xuân Hồng đang vui vẻ, nên lúc này không tính toán hành động vừa rồi của anh thiếu chút nữa làm cho cô ọ ọ cả lưng, cô bị đè đến nỗi thở cũng có chút khó khăn, khó chịu nói: “Anh tránh ra chút được không? Em đi lấy cho anh ít nước, anh mau đi uống thuốc giải rượu đi, nếu không sẽ rất nhức đầu ...”

Dịch Hồi không thêm để ý đến lời cô nói, mắt thâm sâu nhìn chăm chăm cô không chớp, Tạ Xuân Hồng thấy thế trong lòng có chút sợ hãi, dần dần chuyển động một cách bất an

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đêm Điên Cuồng

Dịch Hồi hơi nâng thân mình lên, vội vã kéo áo ngủ ra tiện tay ném sang một bên, hoàn toàn khóa thân. Cả cơ thể màu đồng lộ ra vẻ táo bạo, hoang dã, gọi tình một cách bất thường. Cảm giác rất quyến rũ làm cho Xuân Hồng không tránh khỏi đỏ mặt.

Dịch Hồi cúi xuống, hơi nóng bất thường tỏa ra từ những bắp thịt của anh, ngón tay dùng lực kéo đứt áo ngực trên người Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng theo bản năng đưa tay lên che ngực, lại bị Dịch Hồi chặn lại, sau đó mạnh mẽ kéo tay cô lên đỉnh đầu, dùng chiếc áo ngực vừa bị đứt, thuận thực đem hai tay cô trói vào đầu giường.

Cổ tay Tạ Xuân Hồng đau nhức, hoảng sợ vùng vẫy: “Dịch Hồi, anh bình tĩnh đi nào, anh muốn làm gì? Buông ...”

Dịch Hồi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lo lắng của cô, chậm rãi mỉm cười, nhưng nụ kia lại toát ra tà khí không thể diễn tả được bằng lời, hàm răng trắng lóa nhìn thế nào cũng không thấy được ý tốt, làm cho trong lòng Xuân Hồng hồi hộp một phen.

“Em hỏi anh muốn làm gì? Đương nhiên là muốn ăn sạch em, muốn làm cho em nhập hấn là cơ thể anh, để xem em còn cách nào có thể chạy trốn được anh”

Tạ Xuân Hồng cau mày nhìn anh, không xác định được đến lúc này anh đã tỉnh rượu hay chưa.

Toàn bộ thân trên của Tạ Xuân Hồng phơi bày trước mắt, chỉ còn chiếc quần jean đen lủng thấp phía dưới. Tình trạng bán khóa thân của cô càng thêm

quyển rũ, chiếc bụng phẳng lì theo nhịp thở chuyển động lên xuống, dưới cái rốn xinh xắn đáng yêu là mấy đường hồng nhạt do cạp quần lần vào tạo nên, làm tôn lên làn da trắng nõn như ngọc, rõ ràng là một loại hương vị của trái cấm.

Dịch Hồi dứt khoát cúi đầu, găm nhấm bộ ngực cô trước tiên, hàm răng sắc nhọn không chút lưu tình chà xát lên đỉnh cúc hoa nhạy cảm của cô, làm Tạ Xuân Hồng không tự chủ được mà kêu lên.

Dịch Hồi làm nger trước tiếng kêu của cô, hiện tại chẳng còn biết thương hoa tiếc ngọc nữa, động tác vội vã dùng lực kéo quần cô xuống, một bên răng môi không ngừng lưu lại những dấu vết trên ngực cô, một bên ngón tay nóng bỏng khiêu khích những điểm mẫn cảm trên cơ thể cô.

Hai tay Tạ Xuân Hồng bị trời không thoát ra được, trước ngực vừa đau vừa ngứa, những hành hạ đó làm cho cô thêm nhũn nhũn chân mày, dần dần, trong cổ họng không thể kiềm chế được nữa thoát ra tiếng rên rỉ, không biết là vì thống khổ hay vì yêu thích, khi đi vào tai Dịch Hồi, lại thành những tiếng rên hấp dẫn đến không ngờ, làm cho đôi mắt đen láy đang bị che khuất bởi dục vọng lại tăng thêm tia hưng phấn tàn nhẫn.

Dịch Hồi ngẩng đầu hôn sâu lên môi Xuân Hồng, lấy toàn bộ âm thanh của cô đem nuốt vào bụng, tay trái mạnh mẽ vuốt ve tấm thân mượt mà của cô, một chân dùng lực đẩy đầu gối của cô, tay phải nắm chặt bắp đùi mạnh mẽ tách ra, sau đó gác cao lên, nguy hiểm quỹ giữa hai chân cô, phần eo hạ xuống, không chút khách sáo hung hăng đi vào trong.

Tạ Xuân Hồng không thể tin được mở lớn hai mắt, muốn hét lớn nhưng lại chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm, khúc dạo đầu chưa đủ, cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, Dịch Hồi thô bạo đến như vậy, làm cho cô cảm thấy cơ thể bị vật cứng rắn xé tan đau đớn, nơi mềm mại nhất của cơ thể bị vật thô ráp cứng rắn chà xát, đau rát.

Tạ Xuân Hồng đau đến chảy cả nước mắt, càng vận vẹo dây trời càng siết chặt, càng đau đớn không chịu nổi, trong lòng lửa giận bùng phát, không khỏi dùng lực há to miệng, hung hăng cắn anh.

Mùi máu tươi tràn ngập trong miệng hai người, vẫn không làm cho Dịch Hồi lùi bước, ngược lại càng kích thích dục vọng nguyên thủy nhất trong con người anh bộc phát, cả người tràn ngập sự thô bạo, động tác cũng càng lúc càng thêm kịch liệt.

Hai người giống như hai con thú đói khát cắn xé nhau, không cam lòng để yếu thế hơn so với đối phương.

Rốt cục Dịch Hồi cũng buông tha đôi môi bị anh giày vò đến sưng đỏ, đầu lưỡi lướt qua xương quai xanh của cô, di chuyển đến vị trí trái tim của cô mới ngừng lại, giống như người đói khát lâu ngày gặp được đồ ăn ngon, vội vàng ngoạm lấy nuốt từng ngụm nơi mềm mại ấm áp của cô.

Sự khô khan cùng với giày vò ma sát làm cho Xuân Hồng không nhịn được mà khóc thành tiếng, động tác của Dịch Hồi đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhắm mắt nhìn những giọt nước mắt đang chảy của cô, đáy mắt dần khôi phục lại tia nhìn trấn tĩnh. Tới cuối cùng vẫn là không muốn làm tổn thương đến cô, dù rằng hiện tại, sự nín nhịn làm cho toàn thân phát đau, trong muốn tàn nhẫn một lần để khinh thường cô, làm cho nỗi thống khổ khắc tạc vào cơ thể cô, vào trong lòng cô, về sau sẽ không tái phạm bỏ mặt anh nữa, về sau không bao giờ quên được anh. Nhưng vừa thấy những giọt nước mắt đáng thương của cô chảy ra, Dịch Hồi không tự chủ được mà mềm lòng, thờ dãi thật sau, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, dùng tay nhẹ nhàng xoa lên nơi hai người đang kết hợp, xoa dịu sự khó chịu của cô, dùng tay từ từ khơi lên cảm xúc của cô, ham muốn của cô.

Dù sao hai người ở chung cũng được một thời gian rất dài, sớm đã quen thuộc với cơ thể của đối phương, hai người hòa hợp như đã thành thói quen, chỉ trong thoáng chốc Tạ Xuân Hồng đã bị kích thích. Từ từ chuyển động, da thịt từ từ ửng đỏ rất đẹp mắt, cơ thể cũng không còn tái nhợt như lúc bị đè nén, động tác của Dịch Hồi dần dần nhẹ nhàng êm ái như nước.

Sự kìm nén của Dịch Hồi đã lên đến cực hạn, cảm thấy cơ thể dưới thân mình từ từ thả lỏng, liền lập tức tóm lấy eo của Xuân Hồng, bắt đầu chuyển động nhanh.

Một tiếng rồi một tiếng rên rỉ cứ theo môi tràn ra, Tạ Xuân Hồng chưa bao giờ chứng kiến hành động điên cuồng dã man của Dịch Hồi, trong lòng không khỏi sợ hãi, trên người cô là người đàn ông không cảm thấy mệt mỏi làm cho cô thống khổ không thể tả, hai tay không được tự do, không có điểm tựa là cho cô cảm thấy vô cùng bất an, cả người đều bị Dịch Hồi khống chế, làm cho cô vừa xấu hổ vừa sợ, đau đớn trộn lẫn cùng khoái cảm, Tạ Xuân Hồng khóc xin tha, miệng liên tục gọi tên Dịch Hồi.

Khoái cảm như một dạng thủy triều ập tới, lớp sóng sau xô lớp sóng trước, rốt cục cũng chồng chất lên đến đỉnh điểm, sau đó đột nhiên đánh úp xuống, trong nháy mắt nhấn chìm cả hai người.

Tạ Xuân Hồng há to miệng cắn vào bắp vai Dịch Hồi, cô khổ sở nên không muốn để cho anh thoải mái, trong miệng ngập mùi máu tươi làm cho cô càng thêm khó chịu, Dịch Hồi nhanh chóng phục hồi và làm vài động tác sau vô cùng độc ác, hai người kề sát bên nhau, ức chế không kiềm được làm toàn thân run lên sợ hãi.

Tạ Xuân Hồng kêu khóc đến khàn cả cổ, toàn thân vô lực tê liệt trên giường, cảm thấy Dịch Hồi mờ trôi cho cô cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ rằng tiếp theo Dịch Hồi chuyển cô sang tư thế nằm sấp, vì cô chống cự nên bắt đầu một vòng tấn công mới.

Không biết làm bao lâu, Dịch Hồi giống như không biết mệt mỏi, cứ quần lấy cô đòi hỏi, đem toàn bộ tình cảm phát tiết trên cơ thể cô. Cuối cùng sau một lần phóng túng, Tạ Xuân Hồng mệt chết đi sống lại, đầu óc choáng váng có chút mơ hồ không rõ, trong mơ màng cô nghe được Dịch Hồi thì thầm bên tai cô: “Đừng rời bỏ anh, cả đời cũng đừng rời bỏ anh...”

Âm thanh kia vô cùng bất lực, cho tới bây giờ Tạ Xuân Hồng chưa bao giờ nghe thấy giọng nói đầy lo sợ và thỉnh cầu của anh, trong lòng đau xót, không tự chủ được ôm chặt lấy cơ thể đang căng cứng của anh, dùng chút sức lực còn sót lại ôm chặt lấy người đàn ông đó.

Ngày hôm sau Dịch Hồi tỉnh dậy trước, đầu đau như muốn nứt ra làm đôi, thấy bên cạnh mình có người bọc chăn vo tròn thành một cục không khỏi sùng sốt, hình ảnh điên cuồng kịch liệt đêm qua lập tức quay về. Dịch Hồi ảo não đắm vào đầu, nhẹ nhàng lật tấm chăn lên, Tạ Xuân Hồng trần trụi xuất hiện. Làn da trắng trên cơ thể trần trụi chỉ chít dấu xanh tím vô cùng thâm, cổ tay mảnh mai bị mài rách cả da, có vài chỗ chảy máu, làm cho anh hung hăng hít một hơi thật sâu.

Dịch Hồi vừa đau lòng vừa hối hận, thậm chí không biết làm sao đối diện với cô, nghĩ đến việc mình mượn cơ say rượu nổi điên, hành động tàn nhẫn thô bạo với cô thì hận không thể chém chính bản thân mình. Dịch Hồi trong lòng nổi lên niềm tuyệt vọng sâu thẳm, con người Tạ Xuân Hồng kiêu ngạo như thế, sợ bị thương như thế, trong ngày thường rất cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay cô còn kháng cự, lần này bị đối xử như vậy ... Chỉ sợ rằng cô thật sự sẽ né tránh anh, sẽ không thể tha thứ cho anh.

Dịch Hồi xoay người leo xuống giường, cầm khăn ẩm cẩn thận lau cơ thể cô, sau đó lấy lọ thuốc mỡ nhẹ nhàng xoa lên vết thương, một mặt thoa thuốc một mặt trong lòng không ngừng mắng mình không bằng cảm thụ.

Lúc Tạ Xuân Hồng tỉnh lại đã gần giữa trưa, Dịch Hồi đã không còn bên cạnh, nếu toàn thân cô không đau nhức không còn sức lực, thì cô đã nghĩ mọi chuyện đêm qua chỉ là giấc mộng mà thôi.

Xuân Hồng cảm giác trên người nhẹ nhàng khoan khoái, liền biết Dịch Hồi nhất định đã lau rửa sạch sẽ cho cô, trong lòng tự nhiên thấy ấm áp, miễn cưỡng chống đỡ xuống giường, tìm quần áo cổ sức mặc vào, sau đó mới khó khăn đi ra khỏi phòng ngủ.

Không nghĩ rằng Dịch Hồi ở trong bếp, Xuân Hồng dừng bước, Dịch Hồi đang ngồi ngẩn người nhìn vào chiếc nồi đang bốc khói nghi ngút, nên Tạ Xuân Hồng đến gần vẫn không hề hay biết.

“Khụ!” Tạ Xuân Hồng xấu hổ ho một tiếng, không tự nhiên sờ sờ mũi.

Dịch Hồi hoảng sợ, vội vàng đứng lên định đến đỡ cô, nhưng chợt nghĩ đến chuyện tối qua thì ngừng lại, lặng yên buông hai tay xuống, cúi đầu giống như đứa trẻ phạm tội, hồi lâu mới mở miệng nói: “Anh hầm cho em chút canh em thích nhất, cũng gần được rồi, em nghỉ ngơi chút rồi ăn ...”

Nói xong không dám nhìn cô, xoay người làm bộ nhìn vào lò lửa.

Tạ Xuân Hồng trầm mặc một lúc, lặng lẽ tiến lên đưa tay ôm lấy eo anh, áp sát mặt lên tấm lưng rộng lớn của anh.

Toàn thân Dịch Hồi cứng đờ, vẫn không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Xuân Hồng thờ dài trầm giọng nói: “Tối hôm trước, em nghĩ anh về nhà họ Trạch ăn tết trung thu mới không đi tìm anh ... Trước khi chết chị Tô Văn nhờ em giúp đỡ Đường Sơ trong lúc anh ấy đau khổ khi chị ấy ra đi, em đã đồng ý ... Em không thể nào không đồng ý được, vì Đường Sơ là thầy của em, lại là anh rể em. Dịch Hồi, em biết em không nên hết lần này đến lần khác tôn thương anh, làm cho anh thất vọng, biết anh thật sự không thích Đường Sơ em lại vẫn ở bên cạnh chăm sóc anh ấy, tất cả chỉ là xuất phát từ lời hứa với chị Tô Văn mà thôi.”

Dịch Hồi xoay người, nhẹ nhàng ôm lấy Xuân Hồng, giống như đang ôm lấy một đồ vật quý giá dễ vỡ không dám dùng lực.

“Vẫn đau phải không?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, nhớ lại chuyện hôm qua không khỏi đỏ mặt.

Dịch Hồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô, ảo não nói: “Thật xin lỗi, anh không nên thô bạo cưỡng ép em ... Anh là một tên không ra gì, em mắng anh, đánh anh đi”

Tạ Xuân Hồng xấu hổ chôn đầu trước ngực anh, tuy tối hôm qua bị dày vò mạnh bạo, cô thiệt là thâm, nhưng trong lòng không hề oán giận gì Dịch Hồi, chính cô sai trước, không nên để Dịch Hồi tổn thương lần thứ hai, cô đã làm cho anh mất tự tin, mới khiến anh phải dùng cách nào mà chứng minh mà phát tiết, mà giải quyết, mà tối qua cũng do bởi anh uống rượu say mới không thể kiềm chế được ...

Dịch Hồi thấy cô im lặng, trong lòng áy náy và hối hận càng thêm sâu, không thể ngừng nói: “Em trừng phạt anh thế nào cũng được, anh là cảm thú, chỉ cần em không hận anh, không rời xa anh, muốn anh làm gì cũng được ...”

Tạ Xuân Hồng thấy anh áy náy, vẻ mặt thống khổ và hối hận, trong lòng mềm nhũn nghĩ cách an ủi anh, không kịp suy nghĩ mở miệng nói: “Được rồi, được rồi, em tha thứ cho anh là được chứ gì, chỉ cần lần tới anh để em trối lại anh là được ...”

Nói vừa xong trong mắt Dịch Hồi chợt choáng váng, Tạ Xuân Hồng cũng hận không thể cắn lưỡi của mình, xấu hổ đến muốn chui xuống đất.

Tạ Xuân Hồng ấp úng, vất óc suy nghĩ cách lấp liếm sự xấu hổ, lại nghe Dịch Hồi chậm rãi nói: “Hóa ra, khẩu vị của em lại nặng như vậy ...”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên mở trừng mắt nhìn anh.

Dịch Hồi có chút quần quýt nhìn cô, nét mặt nghiêm trang, khó khăn khuyên nhủ: “Thỉnh thoảng mới có một lần thì được, kịch liệt như thế mỗi ngày như vậy ... Chỉ e cơ thể em chịu không nổi!”

Tạ Xuân Hồng then quá hóa giận, giơ chân lên dùng lực đạp Dịch Hồi một cái, ai ngờ Dịch Hồi tránh được, cô vốn đang yếu sức, lần này dùng sức hai chân mềm nhũn, lao đảo té nghiêng một bên.

Dịch Hồi nhanh nhẹn đưa tay đỡ lấy cô, nghiêm túc nói: “Nhìn xem, anh đã nói rồi, cơ thể em sẽ chịu không nổi...”

Tạ Xuân Hồng giận dữ đẩy anh ra, tự mình dựa vào tường đi ra ngoài, vừa đi vừa dặn dò: “Đem cho em chén canh nhanh lên, từ trưa hôm qua đến giờ em chưa ăn gì cả, sắp chết vì đói rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không Bỏ Xuống Được Cũng Không Thể Quên Được

Tạ Xuân Hồng quả nhiên là đói đến thảm thương, uống liền một hơi hai bát canh, lại ăn thêm nhiều thức ăn nữa mới buông đũa xuống, lão đảo quay trở lại phòng ngủ, cả tối hôm qua không ngủ được, bây giờ ăn no lại mệt rũ rùi, muốn ngủ bù một giấc cho đã.

Mới vừa nằm xuống một chút, Dịch Hồi đã vào theo, nằm xuống sát cô, lặng yên vươn tay ôm cô vào lòng, giống như nhiều đêm trước trong quá khứ, hai người khăng khít thân mật ngủ cùng một nơi, cơ thể vừa đúng rất phù hợp với nhau.

Yên lặng rất lâu, lâu đến nỗi Xuân Hồng gần như đã chìm vào giấc ngủ, mới nghe Dịch Hồi thờ dài nói:

“Xuân Hồng?”

Tạ Xuân Hồng khẽ cử động cơ thể, ý bảo mình còn chưa ngủ.

Giọng nói Dịch Hồi toát ra vẻ mệt mỏi vô biên cùng thâm trầm bất đắc dĩ: “Xuân Hồng, anh không muốn cãi nhau với em, anh cũng không thể cùng em làm loạn, anh thể chịu nổi như vậy... Xuân Hồng, chỉ sợ đây là lần cuối cùng anh có thể tha thứ cho em.”

Con buồn ngủ của Xuân Hồng bắt chợt tan hết, xoay người lại đối mặt với anh.

Ánh mắt Dịch Hồi đen kịt không dò thấy đáy, giống như hồ nước sâu thẳm, Xuân Hồng không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

“Xuân Hồng, anh yêu em, thật sự rất yêu em... Nhưng mà tình cảm của anh không vĩ đại như em tưởng tượng, anh phát hiện ra anh không độ lượng vị tha, không có cách nào đứng yên một chỗ chờ em quay đầu... Xuân Hồng, em có bao giờ nghĩ, tình cảm dù có sâu đậm đến cỡ nào, thì khi trải qua những lần nghi kỵ, những lần cãi nhau cũng sẽ bị bào mòn theo tháng ngày hay không?”

Những lời này được Dịch Hồi nói ra bằng âm thanh trầm buồn, làm cho trái tim Tạ Xuân Hồng giống như đang đi tàu lượn, nảy lên nảy xuống mấy lần.

Chung sống với Dịch Hồi đã lâu như vậy, Xuân Hồng chưa từng nghi ngờ tấm lòng của anh, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe được tiếng “Yêu” từ anh. Trong khoảnh khắc, trái tim cô dường như ngừng đập, giống như bức tường thành bấy lâu nay bao bọc lấy trái tim nay đã hoàn toàn sụp đổ.

Tiếng “Yêu” này, không phải Xuân Hồng chưa từng nghe. Tuy nghe chính vì nghe quá dễ dàng thành ra nó không còn đáng giá, Dịch Hồi là người đàn ông ít khi nào để lộ cảm xúc, lời nói thốt ra lạnh nhạt, tất nhiên không làm cho Tạ Xuân Hồng cảm thấy êm tai, cảm xúc lúc này của cô lúc lên lúc xuống thật là lợi hại.

Tạ Xuân Hồng giờ tay vuốt ve khuôn mặt Dịch Hồi, nhẹ nhàng nói: “Thật xin lỗi...”

Dịch Hồi lắc đầu cười nhẹ, than thở một tiếng nói: “Anh chưa bao giờ muốn em xin lỗi, em không cần phải áy náy. Anh đã biết trước, chuyện tình cảm vốn không thể nói hai tiếng công bằng, dù sao cũng phải có một người nỗ lực nhiều hơn người kia một chút, anh cũng biết vậy nên cũng có chuẩn bị tâm lý, cho nên anh cũng chưa bao giờ ép buộc em đối với anh phải giống như anh đối với em, thì làm gì có tính toán được nhiều như vậy chứ?”

Tay Tạ Xuân Hồng bị Dịch Hồi giữ lại, áp vào má anh, hai người quá gần nhau, nghe thấy hô hấp của đối phương.

Dịch Hồi bất đắc dĩ mỉm cười, sâu xa nói: “Xuân Hồng, em biết rõ hơn anh, sự chờ đợi vô vọng đau khổ bao nhiêu... Em đã từng nói em thậm chí không hy vọng vào kết quả, anh không giống em, anh không thể làm gì mà không biết kết quả.”

Ánh mắt Dịch Hồi trở nên xa xăm, phảng phất ý muốn xuyên thấu nội tâm của Xuân Hồng.

“Em có biết không, sự chờ đợi không có kết quả, thật sự làm cho người ta mệt chết đi được... Cho nên anh không xác định được tiếp theo đây anh có thể đứng mãi ở một chỗ mà chờ đợi em không.”

Trái tim Tạ Xuân Hồng đột nhiên như có ai bóp chặt, chậm rãi hôn lên má Dịch Hồi, kiên định nói: “Không đâu, Dịch Hồi, em sẽ không để anh chờ đợi mãi đâu... Giúp đỡ Đường Sơ là vì lời hứa, em phải giúp anh ấy vực dậy tinh thần, đây là chuyện em đồng ý với chị Tô Văn, giữa em và anh ấy chẳng có quan hệ nào khác, nhưng anh thì không như vậy, anh là người em thật sự muốn chung sống!”

Dịch Hồi siết chặt nắm tay, tựa cằm lên trán cô làm cho cô không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh.

“Anh biết rồi, anh không phản đối em gặp gỡ Đường Sơ ... Thật là, em phải nhanh lên đấy.”

Tạ Xuân Hồng gật mạnh đầu, ôm anh thì thầm nói: “Dịch Hồi, anh thật tốt ...”

Cô không thể thấy được nụ cười chua xót của Dịch Hồi, anh lặng thinh, vỗ vỗ phía sau lưng cô dỗ cô vào giấc ngủ.

Trải qua lần cãi vã trước, Xuân Hồng ý thức được chính mình đã đối xử không tốt với Dịch Hồi, bắt đầu từ từ chú ý đến cảm nhận của anh, mỗi lần đi gặp Đường Sơ đều thông báo với anh một tiếng, sau đó nhanh chóng trở về, cùng nhau ăn cơm.

Thời tiết đang dần dần chuyển vào cuối thu, đây là khoảng thời gian không khí mát mẻ kèm theo chút hơi lạnh, mặc áo khoát mỏng có thể thấy không khí, lá cây đã bắt đầu rơi, những cây nhỏ chỉ còn trơ trụi nhánh.

Những buồn bã tuyệt vọng lúc ban đầu của Đường Sơ dần dần nhạt đi, nhưng ngay sau đó là những chuỗi ngày anh trầm lặng. Ba Đường và mẹ Đường vẫn sốt ruột, nhưng không biết phải làm sao, đứa trẻ này đã có quá nhiều đau thương, làm cho bọn họ rất thương tâm, vốn tưởng rằng cả nhà bốn người họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau, không nghĩ rằng Tô Văn đột nhiên lại ra đi như vậy.

Mỗi lần Tạ Xuân Hồng đến thăm Đường Sơ, đều ngồi lại nói chuyện với ba mẹ Đường một lát, an ủi hai người, thỉnh thoảng cũng sẽ kể về cuộc sống của Đường Sơ và Tô Văn khi còn ở thị trấn nhỏ.

Tạ Xuân Hồng yên lặng ngồi bên Đường Sơ thật lâu, rốt cuộc không nhìn mở miệng nói: “Thầy Đường, thầy cứ tiếp tục như vậy hoài sao?”

Đường Sơ không để ý đến cô, tiếp tục ngẩn người nhìn vào cuốn nhật ký của Tô Văn.

Trong lòng Xuân Hồng đột nhiên xuất hiện nỗi lo lắng, nắm chặt cuốn nhật ký tức giận nói: “Thầy Đường, thầy làm như vậy ... không phải là sẽ khiến chị Tô Văn thất vọng sao? Đến lúc chết chị ấy vẫn còn nghĩ đến thầy, lo lắng cho thầy, còn thầy mỗi ngày chẳng làm gì hết, chỉ để tâm trí vào mấy trang giấy đó, không những làm cho chị Tô Văn không yên lòng, mà còn liên quan đến cha mẹ thầy!”

Rốt cuộc Đường Sơ cũng có phản ứng, đưa mắt thâm trầm nhìn Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng thở dài, Đường Sơ tiêu tụy quá, không còn vẻ dịu dàng phong lưu như sinh như lúc xưa, bây giờ mặt mày đều toát lên vẻ uất ức.

Trong ánh mắt Tạ Xuân Hồng không tự chủ được mà ánh lên vẻ thông cảm, mở miệng nhỏ nhẹ nói: “Thầy hãy để cho chị Tô Văn thanh thản ra đi đi ...”

Đường Sơ chậm rãi mở miệng, giọng nói khàn đi vì đau khổ: “Không cần dùng ánh mắt đó nhìn thầy, thầy không cần em thương hại.”

Tạ Xuân Hồng sững sốt, lập tức cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, em không có ...”

Đường Sơ thở dài, từ từ đứng lên đến bên cửa sổ, nắm tấm rèm cửa kéo qua một bên, mở toang cánh cửa sổ.

Hơi lạnh hiu quạnh của gió thu thổi vào, làm cho căn phòng vốn mang không khí nặng nề có chút mát mẻ và đầy sinh khí.

Đường Sơ nhìn vào dòng người nói nhiệt ngoài cửa sổ một hồi lâu, sau đó không quay đầu lại nói: “Tâm tính Tô Văn cực kỳ cao ngạo, tuyệt đối không hy vọng thấy lợi dụng sự thương hại của bất cứ ai ... Em yên tâm, thầy sẽ không có chuyện gì. Mấy ngày nay thầy đã suy nghĩ thông, hai ngày nữa sẽ mang tro cốt của Tô Văn về thị trấn nhỏ, cô ấy vốn yêu thích sự yên tĩnh tuyệt đẹp của nơi đó, nhất định sẽ muốn an tang tại quê hương.”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc hỏi: “Thầy về thị trấn nhỏ để an tang chị Tô Văn?” Đường Sơ gật đầu, xoay người mỉm cười: “Cô ấy vẫn muốn mình có đầy đủ người thân, khi còn sống thầy không thể mang lại cuộc sống như thế cho cô ấy, bây giờ đem cô ấy về an táng gần cha mẹ và ông bà nội, đó cũng coi như thầy hoàn thành tâm nguyện của cô ấy.”

Rốt cuộc trong lòng Tạ Xuân Hồng có thể nhẹ nhàng thở ra, yên tâm cười nói: “Tốt quá, vậy hai ngày nữa em cùng thầy đưa chị Tô Văn về thị trấn nhỏ, chúng ta cùng nhau tiễn chị ấy một đoạn đường.”

Đường Sơ lắc đầu, ôn hòa nói: “Không cần, đã làm phiền em mấy ngày hôm nay rồi ... Và lại, Tô Văn thích yên tĩnh, thầy nghĩ chỉ mình thầy đưa cô ấy về là được.”

Tạ Xuân Hồng do dự suy nghĩ một chút, cảm thấy Đường Sơ nói cũng có lý, nhưng đối với tâm trạng Đường Sơ lúc này, để cho anh một mình đi an táng Tô Văn, thật sự cô cảm thấy không yên tâm chút nào hết.

Đường Sơ giống như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, cười nói: “Em yên tâm đi, thầy tuyệt đối không làm chuyện ngu ngốc!”

Tạ Xuân Hồng trầm lặng không nói, rốt cuộc cũng làm cho Đường Sơ cười thành tiếng.

Đường Sơ vỗ vỗ vai cô, thở dài: “Tô Văn đúng là đã gieo tư tưởng xấu vào đầu em, thầy sao có thể yếu ớt như thế, em nghĩ thầy muốn làm chuyện điên rồ gì sao? Ày da, phụ nữ thường hay nghĩ lung tung, thầy chỉ muốn một mình cùng cô ấy về nhà.”

Tạ Xuân Hồng nghi ngờ nhìn anh: “Thật sao?”

Nụ cười Đường Sơ chợt nhạt đi, sắc mặt buồn bã nói: “Ngay cả em cũng cho rằng như vậy, thì ba mẹ thầy nhất định ... Ày da, thầy thật sự bất hiểu, cuối cùng vẫn khiến cho bọn họ lo lắng, thầy sẽ không làm gì liên lụy đến bọn họ nữa, đây cũng là lúc thầy phải có trách nhiệm đền đáp công ơn của bọn họ.”

Nghe anh nói như vậy, cuối cùng Tạ Xuân Hồng cũng yên tâm: “Vâng, mấy ngày nay cô chú Đường cực kỳ lo lắng cho thầy, muốn thầy nhanh chóng lấy lại tinh thần, làm được như vậy là bọn họ cũng hạnh phúc lắm rồi.”

Đường Sơ gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Không thể ngờ học trò của mình là dạy bảo lại mình, làm thầy như thầy đúng là thất bại! Khó trách Tô Văn ra đi mà vẫn phải lo lắng, thầy quả nhiên là không đúng chút nào ...”

Tạ Xuân Hồng vội vàng an ủi anh: “Đừng nói như vậy, cũng là do thầy quá đau lòng mà thôi, dù sao khi chị Tô Văn ra đi, người đau khổ nhất chính là thầy.”

Đường Sơ cười cười, nhìn vào tấm ảnh của Tô Văn đặt trên bàn, đem nụ cười tươi tắn xinh đẹp khắc sâu vào lòng.

“Thầy sẽ không để cô ấy tiếp tục lo lắng nữa ...”

Ngày Đường Sơ đi, sáng tinh mơ Tạ Xuân Hồng cố ý đến để tiễn anh, anh không mang theo nhiều đồ, tất cả đồ đạc chỉ có một cái đỉnh nhỏ và một rương hành lý.

Đường Sơ đứng ở sân ga tạm biệt Xuân Hồng, sau đó lên xe lửa mà không hề quay đầu lại.

Tạ Xuân Hồng nhìn theo con tàu mang anh đi, sau đó lập tức chạy về Dịch Thị.

Thờ hồng học đầy cửa phòng làm việc của Dịch Hồi, mới phát hiện Dịch Hồi không có ở đó, nghĩ đến sáng nay anh có cuộc họp, Tạ Xuân Hồng mới ngồi xuống ghế sofa của văn phòng nghỉ ngơi.

Qua thời gian rất lâu vẫn không thấy anh trở về, Xuân Hồng đành để lại lời nhắn trên tờ giấy cho anh, không nghĩ rằng mới vừa ra tới cửa liền nhìn thấy anh trở vào.

Dịch Hồi nhíu nhíu mày hỏi: “Sao em ở đây? Không phải nói là hôm nay có việc phải làm sao?”

Tạ Xuân Hồng mỉm cười lôi kéo anh: “Em xong việc rồi, tới tìm anh đi ăn cơm, đã quá giờ cơm mà anh vẫn bận rộn sao? Ăn cơm quan trọng hơn!”

Dịch Hồi bất đắc dĩ nhéo nhéo má cô, thả tập tài liệu trong tay xuống nói: “Được rồi, em muốn ăn gì?”

Tạ Xuân Hồng cùng Dịch Hồi xuống dưới lầu tìm đại một nhà hàng không tệ, lấy một gian phòng riêng, không gian gần như cũng xinh xắn.

Tâm trạng Xuân Hồng rất tốt, ăn rất ngon miệng.

Dịch Hồi chuyển đĩa rau đến gần cô thờ ơ hỏi: “Hôm nay có chuyện gì, sao tâm trạng của em tốt vậy?”

Tạ Xuân Hồng nuốt hết trong miệng, cười hi hi nói: “Dịch Hồi, hôm nay em tiễn Đường Sơ đi, anh ấy về thị trấn nhỏ.”

Dịch Hồi “À ...” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tạ Xuân Hồng chống cằm nói: “Rất cực anh ấy cũng lấy lại tinh thần, cuối cùng thì em cũng không thất hứa với chị Tô Văn, Đường Sơ chuẩn bị đem chị Tô Văn về an táng ở thị trấn nhỏ, để chị ấy có thể ở cùng một chỗ với người nhà của mình ...”

Dịch Hồi không phản ứng nhiều lắm, tiếp tục ăn thức ăn, vẻ mặt yên lặng.

Tạ Xuân Hồng không vừa ý, gõ gõ chiếc đũa lên bàn bất mãn nói: “Anh có nghe em nói không?”

Dịch Hồi liếc cô một cái: “Có nghe ...”

Tạ Xuân Hồng cắn đũa hỏi: “Dịch Hồi, anh không có hứng thú sao? Đường Sơ đi rồi, em đã nói chờ anh ấy lấy lại tinh thần thì em sẽ ... Hiện tại anh ấy đã về thị trấn nhỏ, về sau anh sẽ không còn vì anh ấy mà không vui nữa, chúng ta sẽ không còn cãi nhau vì anh ấy nữa, chúng ta sẽ cùng nhau sống thật tốt.”

Dịch Hồi buông đũa xuống, giận dữ nói: “Rất cuộc là em có hiểu hay không, vấn đề giữa chúng ta cho đến bây giờ đều không phải là do Đường Sơ, mà chính là ở em ... Cho nên dù anh ta có đi hay không đối với chúng ta đều không có liên quan.”

Tạ Xuân Hồng không hiểu, buồn bực mình anh: “Anh không phải thường xuyên ăn dấm vì anh ấy sao? Anh ấy ra đi thì không phải tốt hơn sao?”

Dịch Hồi lắc đầu: “Nếu anh ta vẫn còn ở trong lòng em, thì dù anh ta có đi đâu cũng không có gì khác ... Thôi, anh ta đi rồi cũng được, chúng ta đừng

nói về anh ta nữa!”

Tạ Xuân Hồng vẫn có chút vương mắc, vốn cực kỳ hứng thú khi nói với Dịch Hồi chuyện này để hóa giải những khó chịu trong lòng anh, không nghĩ tới anh không chút quan tâm.

Sắc mặt Dịch Hồi dịu lại, gấp món ăn cô yêu thích vào chén của cô nói: “Được rồi, ăn cơm đi, chúng ta sẽ cùng nhau sống tốt, cha anh vừa gọi điện, bảo ngày mai chúng ta về gặp ông.”

Tâm trạng Tạ Xuân Hồng quả nhiên bị cha chồng tương lai thu hút, “A” một tiếng rồi hỏi: “Cha anh? Có phải ông ấy cực kỳ nghiêm khắc đúng không?”

Dịch Hồi cười cười nói: “Đừng sợ, cha anh lợi hại thế nào cũng phải nghe lời ông nội, ông nội thích em như vậy, em có thể không cần phải lo lắng!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đừng Tồn Thương Một Trái Tim Đang Tan Vỡ

Trong khoảng thời gian này có nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, làm cho Tạ Xuân Hồng không thể nào có thời gian gặp gỡ bạn bè, đến bây giờ cô mới giật mình cảm thấy thật lâu rồi mình không liên lạc gì với các cô ấy. Cũng trách bản thân quá lười, giống như sau tết Trung thu thì toàn thân không còn khỏe mạnh, dường như ngủ cả ngày đều không cảm thấy đủ, bởi vì nhiệt độ càng ngày càng thấp, cô lại sợ lạnh, cho nên càng không muốn ra khỏi nhà. Không nghĩ tới đám bạn thân đã một thời gian dài như thế chưa gặp.

Lần này tụ tập chủ yếu là do tình hình của Cố Mạch, không biết cô ấy nổi cơn điên gì, lại đột nhiên bán đi nhà sách mới hoạt động được nửa năm, quyết định đi đi dạy học ở miền Tây, làm cho Tạ Xuân Hồng không khỏi trợn trắng mắt vì kinh ngạc.

Phương Tinh rất thẳng thắn, hỏi lớn: “Cậu chạy đi xa như thế để làm gì? Nơi ấy hoang vu hẻo lánh, mình nhớ rõ là cậu rất ghét đến nơi ấy làm người đạo đức giả sao?”

“Đúng vậy.” Tạ Xuân Hồng tiếp lời, “Trước kia cậu vẫn nói, đến những nơi như thế trong vòng một năm nhất định sẽ biến thành đồ cổ đó sao.”

Cố Mạch bật cười hiền lành: “Những vùng núi như thế trẻ con rất chất phát lương thiện, vô cùng đáng yêu, bọn trẻ thông minh, hiếu học, chỉ tại đói nghèo mà không có đi học được, mình chỉ muốn giúp đỡ hỗ trợ bọn trẻ, giúp người là gốc rễ của hạnh phúc mà ...”

Những lời nói này nếu phát ra từ miệng một người khác thì chắc chắn sẽ vô cùng cảm động, làm cho người khác cảm thấy nể phục, nhưng vì xuất phát từ một người phụ nữ đen tối chưa từng thích trẻ con chỉ thích phim ảnh bạo lực dâm máu ... Rõ ràng là giọng nói ôn nhu dịu dàng, nhưng khi lọt vào tai các cô thì chẳng khác gì tiếng sấm sét kinh hãi.

Nhị Hi ngừng nhai, liếm liếm đầu ngón tay dính nước sốt nói: “Cố Tiểu Mạch bị chị gái của mình tẩy não rồi, trước đây chị gái mình tham gia vào hoạt động tình nguyện, đi đến những khu vực xa xôi hẻo lánh chữa bệnh từ thiện gì gì đó, mới trở về chưa đầy một tháng đã dụ được Tiểu Mạch, lúc cô ấy mới bán nhà sách đi ...”

Cố Mạch không phủ nhận, gật đầu nói: “Nói không sai, Giai Hi nói cho mình biết cuộc sống ở đó rất đơn giản và tuyệt vời, có thể quên đi nhiều chuyện, cũng rất nhanh chóng tìm được giá trị của chính mình, rất nhiều cái gọi là yêu hận tình thù, mọi vướng mắc trong cuộc sống đều trở nên không quan trọng nữa. Cho nên, mình cũng muốn đi thử, xem có thể tìm được gì không hay có quên được gì không.”

Nhị Hị khinh bỉ nhìn cô một cái: “Sao cậu lại trở nên giống Tinh Từ vậy, thật sự rất khác người!”

Tạ Xuân Hồng lập tức nhớ đến vấn đề hôn nhân của cô, yên lặng một lúc lâu mới thờ ơ nói: “Năm đó Tinh Từ một mình đi Vân Nam, ở trên đường cũng buông thả bản thân, vì thế mới gặp được Lục Hận và có hạnh phúc như ngày hôm nay ... Mình nghĩ, cậu nhất định sẽ tìm được đáp án cậu mong muốn.”

Cố Mạch cười trong veo như giọt nước trên lá sen, bụng ly rượu lên thích thú nhìn cô nói: “Hi vọng cậu cũng không vì chọn lựa quá nhiều mà chọn sai đáp án.”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, cùng nhìn nhau cười, sau đó gọn gàng nhanh nhẹn bụng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Nhị Hi buồn bực chọc chọc người đang trầm tư nãy giờ bên cạnh mình là Phương Tinh hỏi: “Sao mình không hiểu các cậu ấy đang nói gì?”

Phương Tinh tức giận lườm cô một cái, nhẹ nhàng trả lời: “Bởi vì cậu khác!”

Nhị Hi giận dữ, cầm trong tay cái chân gà nhai rau rầu.

Phương Tinh trầm ngâm, nhìn thẳng Xuân Hồng hỏi: “Cậu và anh họ làm sao thế?”

Tạ Xuân Hồng không hiểu đầu đuôi tai nghe gì cả, không khỏi nhăn mặt khó hiểu nói: “Cái gì làm sao?”

“Cậu thật sự không biết? Hai ngày trước mình về nhà họ Dịch, nghe mẹ nói hai người có kế hoạch tết Trung Thu sẽ về thị trấn nhỏ gặp mẹ cậu để hai nhà chính thức gặp mặt bàn bạc chuyện của hai cậu, về sau vì Dịch Hồi có công việc quan trọng phải giải quyết nên hoãn lại. Đối với người cực kỳ hiểu chuyện như Dịch Hồi, anh ấy là loại chỉ cần mỹ nhân mà không cần giang sơn thì làm sao có thể vì công việc mà trì hoãn chuyện ra mắt quan trọng như thế? Mà mình còn thấy tâm trạng của anh ấy rất không tốt, giống như đang có rất nhiều tâm sự... Xuân Hồng, rốt cuộc hai người làm sao vậy?”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng chấn động, không nghĩ tới việc Dịch Hồi gánh hết tất cả trách nhiệm lên mình, thay cô về nhà họ Dịch nhận lỗi, lập tức trào dâng sự áy náy cũng như cảm động.

“Tình Tử, chuyện này là lỗi của mình, đều là do mình gây ra, cùng lắm mình sẽ giải quyết...”

Phương Tình thở dài, sâu sắc nói: “Xuân Hồng, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, mình biết có rất nhiều việc hoặc nhiều người cậu không để tâm đến, đối với những người đàn ông trong quá khứ của cậu, anh họ mình rất không thích. Về bề ngoài của anh ấy tuy lạnh lùng hờ hững, nhưng trong lòng cực kỳ chung tình, mình chưa từng thấy anh ấy đối tốt với ai như vậy. Đối với cậu, anh ấy đã cho cậu tình cảm quá sâu đậm rồi... Không phải là mình bênh vực anh họ mình, mình chỉ hy vọng cậu không bỏ qua một người đàn ông tốt như vậy, cũng không muốn cậu tổn thương anh ấy.”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc một lúc rồi mỉm cười nói: “Mình hiểu mà, cậu yên tâm đi, mình sẽ không phụ tấm lòng của anh ấy, hướng chi, ở trong lòng mình, vị trí của Dịch Hồi không có người nào trong quá khứ sánh bằng.”

Phương Tình nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu nói: “Đương nhiên là mình tin tưởng cậu, cậu là bạn tốt của mình, so với anh họ mình thì cậu yếu hơn, nếu Dịch Hồi dám khinh dễ cậu, mình nhất định sẽ đứng về phía cậu.”

Tạ Xuân Hồng cười khúc khích nói: “Được rồi, chúng ta tới đây là vì Cố Tiểu Mạch, đừng nói chuyện của mình nữa... Nào, nào, nào, chúc cho Tiểu Mạch của chúng ta thuận buồm xuôi gió, sớm tìm thấy đáp án của mình!”

Cả bốn người lập tức cười lớn nâng ly rượu lên hô to: “Cạn ly...”

Tạ Xuân Hồng sau khi tạm biệt các bạn liền trở về nhà, trên đường về thấy quầy bán hoa quả bên đường liền ghé vào chọn một quả dứa. Mùa thu dễ làm cho cô cảm thấy trong người khô hanh, cô thường xuyên thấy không ngon miệng, ngoài những thứ trái cây chua chua ngọt ngọt, cái gì cũng không muốn ăn.

“Em về rồi!”

Tạ Xuân Hồng thay giày đi vào nhà, liền thấy Dịch Hồi ngồi xếp bằng ở trên sofa, laptop đặt trên đùi, bên cạnh giấy tờ bay lung tung.

Dịch Hồi không ngẩng đầu lên, thờ ơ “Ừ” một tiếng, tiếp tục cau mày gõ bàn phím ầm ầm.

“Em mua dứa, anh muốn ăn không?”

Rốt cục Dịch Hồi cũng dời mắt khỏi màn hình, lắc lắc đầu và không quên dặn cô: “Thời tiết lạnh, em đừng ăn nhiều quá, bao tử sẽ khó chịu.”

Tạ Xuân Hồng không thèm để ý, mang dứa vào trong bếp.

Cắt dứa ra thành miếng nhỏ, Dịch Hồi lặng lẽ không một tiếng động đi đến. từ phía sau ôm eo cô, đặt đầu vào hõm vai cô cọ xát, hít sâu một cái, sau đó thở dài: “Em đừng cắt nhiều như vậy, ăn nhiều rồi chút nữa ăn cơm lại không ngon miệng.” Tạ Xuân Hồng vừa tiếp tục cắt vừa tiện tay cầm một miếng nhỏ cho vào miệng, quả nhiên chua chua ngọt ngọt rất thích, mùi vị không những thơm mà còn rất vừa miệng, liền bóc một miếng đưa tới miệng Dịch Hồi.

Dịch Hồi há to miệng, thuận tiện ngậm chặt ngón tay cô không cho rút lại rồi cắn nhẹ, sau đó mới cười cười ăn miếng dứa trong miệng.

Trong nháy mắt hàm răng ê ẩm, đầu lưỡi run lên, mặt mày Dịch Hồi nhăn nhó, thống khổ nuốt vào sau đó vỗ vỗ hai bên má bị vị chua kích thích, vừa hít hà vừa ngạc nhiên hỏi: “Sao chua vậy? Làm sao em có thể ăn được?”

Tạ Xuân Hồng cười tít mắt vừa ăn vừa nói: “Chua sao? Làm có thể? Em vừa ăn xong, ngon mà!”

Dịch Hồi chấp tay làm ra vẻ xin thứ lỗi cho kẻ bất tài, bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: “Phụ nữ đúng là thích ăn những thứ chua chua ngọt ngọt như thế, anh nhớ Phương Tình cũng vậy... Kỳ quái, chẳng lẽ là các em ăn để tìm cảm giác kích thích?”

Tạ Xuân Hồng cười nói: “Vị chua kích thích ăn uống đó, cho nên khẩu vị bọn em rất tốt, tâm trạng cũng thoải mái, không giống anh cả ngày nhăn nhó như đang bị đòi nợ.”

Dịch Hồi yêu chiều nheo nheo mũi cô: “Em phản rồi!”

Tạ Xuân Hồng cười hi hi né tránh, bung đĩa trái cây đi ra phòng khách.

Dịch Hồi cũng đi theo, một mặt chỉnh đốn lại mớ giấy tờ để lung tung một mặt không để ý hỏi: “Hôm nay em đi đâu? Bình thường chẳng muốn ra ngoài, hôm nay tại sao lại đi lâu như vậy?”

“Không có gì, Cô Mạch muốn cùng chị Giai Hi đi giúp đỡ miền Tây Bắc, tạo phúc cho dân chúng, chúng em tự tập lại để tiền cô ấy ... Cô ấy dứt khoát muốn đi khỏi, nhà sách lớn như vậy nói muốn bán là bán, tất cả sách thì đóng gói tặng hết cho lũ trẻ vùng núi. Chắc chắn, em không thể không khám phục cô ấy.”

Dịch Hồi nghe xong không có ý kiến gì, ngồi bên cạnh ngắm cô, yên lặng một hồi mới giống như là vô ý mở miệng: “Đúng rồi, thứ tư tuần sau em có rảnh không?”

Tạ Xuân Hồng không nghĩ ngợi thốt ra: “Anh là lãnh đạo trực tiếp của em, anh không cho em công việc, em tự nhiên sẽ rảnh rồi.”

Dịch Hồi sờ sờ cằm, đưa ra vẻ mặt đang mông lung suy nghĩ.

“Sao thế?” Tạ Xuân Hồng nghi ngờ hỏi, “Thứ tư tuần sau có chuyện gì sao?”

Trên mặt Dịch Hồi thoáng hiện một tia nhìn không được tự nhiên, ho một tiếng là bộ như vô tình nói: “Cũng không có gì, chỉ là sinh nhật anh mà thôi.”

Ngay lập tức Tạ Xuân Hồng hiểu ngay ý tứ của anh cười rộ lên, trong ánh mắt xinh đẹp chứa đầy sự giễu cợt.

Dịch Hồi có chút xấu hổ, không khỏi thẹn quá hóa giận nói: “Làm gì cười gian xảo thế! Em là bạn gái của anh, ngay cả sinh nhật anh cũng không biết, không biết xấu hổ còn cười à?”

Tạ Xuân Hồng lập tức cố nín cười, nghiêm túc hỏi: “Được rồi, để bồi thường em nhất định sẽ mang quà lớn đến cho anh! Vậy xin hỏi Dịch tiểu tướng quân, anh muốn quà gì?”

Dịch Hồi liếc xéo cô một cái, bất mãn nói: “Làm gì có ai hỏi người khác muốn quà gì? Quà cáp tự mình suy nghĩ lựa chọn mới có ý nghĩa bắt ngờ, em thật đúng là không có thành ý!”

Tạ Xuân Hồng bắt đầu nói: “Làm ơn đi, em cũng không có cách nào khác mà, dựa vào năng lực của em, quà tặng cho anh đều rất có giới hạn, còn anh thì chẳng thiếu thứ gì, em làm sao biết anh muốn quà gì? Nếu lỡ quà cho anh mà anh lại không thích thì chẳng phải là rất không tốt sao?”

Dịch Hồi dăm chiêu nhìn cô, chậm rãi hỏi: “Nếu trong phạm vi năng lực của em ... Anh muốn gì em cũng đồng ý?”

Tạ Xuân Hồng phóng khoáng vung tay lên: “Không thành vấn đề, anh muốn gì em đều có thể đáp ứng!”

Dịch Hồi dừng một chút, nghiêm túc nói: “Thật không? Em đều bằng lòng cho anh? Em không sợ anh há miệng hùm ăn thịt à?”

Hai mặt Tạ Xuân Hồng chớp nhẹ, ý vị sâu xa cười rộ lên: “Không sợ, chỉ cần anh muốn ... Quan trọng là đã sớm biết được khẩu vị của anh rồi.”

Dịch Hồi nhìn cô, cười như không cười hỏi: “Vậy ... Nếu anh vừa đúng thiếu một người vợ thì sao? Em có đồng ý cho anh?”

Tạ Xuân Hồng hơi ngẩn người, trong nháy mắt dâng lên không phải là sự kháng cự, không phải là ác cảm ... Mà là vui sướng, làm một loại cảm giác giống như tìm được một thứ gì đó thất lạc đã lâu, một thứ gì đó đã chờ đợi từ rất lâu.

Trên mặt Xuân Hồng cố duy trì vẻ bình thản, hỏi ngược lại: “Anh đang cầu hôn sao?”

Dịch Hồi nhíu mày mang bộ dạng từ chối cho ý kiến.

Tạ Xuân Hồng khề hừ nhẹ: “Em không hy vọng xa vời là anh có thể bao nguyên nhà hàng sang trọng, bày biện hoa tươi xinh đẹp, chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến, hay quỳ gối bên ngoài cửa sổ dưới bầu trời đầy ánh sáng pháo hoa ... Nhưng tốt xấu gì thì ngay cả một bó hoa hồng tỏ ý cũng không có, như vậy thành ý đơn giản nhất cũng không có, cũng quá tùy tiện rồi! Em nói cho anh biết, anh đừng có hy vọng em dễ dãi như vậy, em hẳn sẽ không như thế này mà đồng ý lời cầu hôn của anh...”

Ánh mắt Dịch Hồi chợt lóe lên sự vui mừng thái quá làm cho đôi mắt đen như Diệu Thạch phát sáng kinh người, bật người ngồi dậy thẳng tắp, ôm lấy hai vai Xuân Hồng để cho cô đối mặt với mình, hỏi gần từng chữ: “Em nói thật?”

Tạ Xuân Hồng cười rạng rỡ: “Tất nhiên!”

Dịch Hồi kéo cô vào trong ngực, cười đến vạn phần vui vẻ, hăng hái, khẩn trương ôm chặt cô nói: “Anh thật sự hy vọng thứ tư tuần tới có thể đến sớm một chút, để anh có thể nhận quà tốt nhất ... Xuân Hồng, sinh nhật này, nhất định là sinh nhật khó quên nhất từ trước đến nay!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hãy Để Quá Khứ Ở Lại Trong Quá Khứ

Tuy Dịch Hồi nói cô không cần cho anh quà gì hết, nhưng Xuân Hồng vẫn muốn đem lại cho anh một sự bất ngờ, hai ngày nay đi dạo trong trung tâm mua sắm vẫn không tìm được món quà nào hợp ý cô, không khỏi có chút nản lòng, thậm chí còn tức giận vì Dịch Hồi thứ gì cũng có.

Dịch Hồi thích thú nhìn cô vì mình mà hao tâm tổn sức, vì muốn được rảnh rỗi trọn ngày thứ tư, nên hai ngày nay anh phải giải quyết rất nhiều việc, lại thêm việc chuẩn bị quà cho Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng thấy không còn nhiều thời gian nên không khỏi cảm thấy đau đầu, đây là lần đầu tiên cô hao phí tâm tư để chọn quà cho người khác, lại không nghĩ rằng muốn tìm một vật mang theo nhiều tâm ý lại khó khăn đến thế.

Đối diện với muôn vàn thứ rực rỡ chọn đông nhất tây, đột nhiên nhận được điện thoại của Đường Sơ.

Tạ Xuân Hồng có chút buồn bực, nhận điện thoại nói: “Thầy Đường?”

Giọng nói của Đường Sơ không còn trong trẻo như quá khứ, trong giọng nói như có sự lắng đọng của tang thương.

“Xuân Hồng, thầy muốn nói lời tạm biệt em.”

“Tạm biệt?” Tạ Xuân Hồng kinh ngạc, vội hỏi: “Thầy, thầy muốn đi đâu?”

Đường Sơ cười cười: “Đừng khẩn trương, thầy chỉ muốn ra ngoài một chút, để giải sầu, thật ra trước kia đã muốn đi đâu đó, nhưng vẫn không có cơ hội, hiện nay Tô Văn không còn, thầy cũng không muốn ở lại thị trấn nhỏ, nơi này có quá nhiều kỷ niệm, cho nên thầy đã từ chức rồi.”

Tạ Xuân Hồng nhẹ nhàng thở ra hỏi: “Vậy chừng nào thầy trở về?”

Đường Sơ yên lặng một lúc, nhân dịp nói: “Không biết, khả năng sẽ rất lâu không trở lại.”

Tạ Xuân Hồng sốt ruột: “Không trở về thị trấn nhỏ, ngày cả thành phố N cũng không trở về sao? Vậy ba mẹ thầy phải làm sao bây giờ?”

Đường Sơ thở dài: “Hai năm sau thầy sẽ đưa bọn họ đi cùng, thầy không muốn trở lại thành phố N để thấy cảnh nhớ người.”

Tạ Xuân Hồng nhất thời không biết nên nói cái gì, đành phải hỏi anh: “Vậy chừng nào thầy đi?”

“Thầy mua vé xe vào sáng ngày mai.”

“Sáng mai? Sao gấp vậy?”

Đường Sơ mỉm cười: “Không gấp, thầy đã suy nghĩ rất lâu rồi. Được rồi, thầy còn có việc, thầy gác máy!”

Để điện thoại di động xuống, Tạ Xuân Hồng vẫn đang tâm trí không yên, trước kia Tô Văn đem Đường Sơ gởi gắm cho cô, làm cho cô cùng anh vượt qua thời kỳ gian nan, đúng là ngoài an ủi khuyên giải anh thì cái gì cô cũng chưa làm. Mà hiện tại, Đường Sơ đột nhiên muốn đi xa, cô không biết có phải là do anh nhất thời bị đả kích mới đưa ra quyết định hay không, chỉ cảm thấy trong lòng tự nhiên bất an.

Nghĩ nghĩ, Tạ Xuân Hồng cầm điện thoại lên gọi cho Dịch Hồi.

Vừa mới kết nối, Dịch Hồi liền cười hỏi cô: “Chọn quà có được không?”

Tạ Xuân Hồng miễn cưỡng cười nói: “Vẫn chưa ... Dịch Hồi, em có việc rời khỏi thành phố một ngày, cùng lắm em bảo đảm với anh sẽ không đến muộn vào tối mai, em nhất định sẽ trở về cùng dự sinh nhật với anh.”

Dịch Hồi trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì mà không thể hoãn thế?”

Trực giác của Tạ Xuân Hồng không nghĩ sẽ nói cho anh biết, nếu Dịch Hồi biết rõ sự việc sẽ rất mất hứng, đành phải vội vàng nói: “Không có gì, đừng lo lắng, tối mai em nhất định sẽ trở về ... Điện thoại sắp hết pin, em gác máy đây!”

Nói xong, Tạ Xuân Hồng quyết định cúp máy thật nhanh và tắt luôn nguồn điện thoại.

Mua vé xa, Tạ Xuân Hồng vội vội vàng vàng lên xe, bắt kịp chuyến xe này, rồi chuyển thêm một chuyến nữa đoán chừng tới khuya mới có thể đến nơi.
noi.di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Bên trong xe ngột ngạt, bốc mùi khó chịu, mở cửa sổ lại quá lạnh, trong thoáng chốc Tạ Xuân Hồng liền cảm thấy trong bụng bắt đầu dờn sóng lấp ló, nói lái xe xin mấy cái túi ni lông, đi một khúc lại ối một đợt.

Xuống xe, Tạ Xuân Hồng cảm thấy mỗi bước chân của mình như đang bước trên không trung, thật sự không thể tiếp tục ngồi trên xe đành phải đứng ven đường gọi điện cho Đường Sơ, để cho anh tới thị trấn gặp mặt.

Xuân Hồng ngồi trên chán song ven đường đợi thật lâu, Đường Sơ mới vội vàng chạy tới, thấy anh Xuân Hồng lập tức đứng lên, lại không nghĩ trước mặt tự nhiên tối sầm, cả cơ thể liền đổ về một phía.

Đường Sơ bị Xuân Hồng dọa cho hoảng sợ, lạnh tay lẹ mắt xông đến trước đỡ lấy cô, nhìn sắc mặt cô trắng bệch sốt ruột hỏi: “Em làm sao vậy? Thấy chỗ nào không thoải mái? Thầy đưa em đến bệnh viện ...”

Tạ Xuân Hồng giữ chặt bả vai anh, lắc lắc đầu nói: “Không sao, chắc là do say xe ới quá nhiều, không ăn được gì, có phần bị tụt huyết áp, vừa rồi vì đang ngồi lại đứng lên quá nhanh nên cảm thấy choáng váng.”

Đường Sơ vẫn lo lắng, đỡ cô nói: “Vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra xem”

Xuân Hồng miễn cưỡng cười nói: “Em thật sự không sao, ăn chút gì sẽ tốt lên thôi ...”

Sắc trời cũng không còn sớm, Đường Sơ vội tìm một quán ăn chuẩn bị ăn cơm chiều.

“Tại sao em lại chạy đến đây?” Trong khi chờ đợi đồ ăn, Đường Sơ rót cho cô một ly đặt trước mặt hỏi.

Xuân Hồng uống một hơi hết ly nước lớn, cười nói: “Thầy đột nhiên nói muốn đi, em lo lắng nên đến thăm thầy ...”

Đường Sơ bắt đầu nhìn cô, ánh mắt hiền hoà: “Có gì mà phải lo lắng, thầy không phải là con nít, em đừng quên, thầy lớn hơn em rất nhiều, có thể coi như cha chú của em”

Tạ Xuân Hồng không đồng ý: “Chị Tô Văn trước khi ra đi đã dặn đi dặn lại muốn em chăm sóc thầy, em không thể phụ sự nhờ vả của chị ấy.”

Ánh mắt Đường Sơ âm u, miễn cưỡng cười nói: “Em yên tâm, thầy không phải vì bị đá kích mà đưa ra quyết định, lúc còn học đại học thầy đã muốn đi thăm thú nhiều nơi, bây giờ vừa đúng dịp muốn giải sầu.”

Hai người đang trò chuyện, đồ ăn được đem lên, đĩa cá nóng hổi vừa đặt trước mặt Xuân Hồng, mùi cá tanh cộng với mùi dầu mỡ dày đặc làm cho bụng Xuân Hồng cuộn lên khó chịu, lập tức phải chạy ra ngoài.

Đường Sơ không hiểu chạy theo sau cô, chỉ thấy cô dựa vào tường ới, trong bụng trống trơ nên chỉ có thể ới ra nước chua.

Toàn thân Tạ Xuân Hồng rã rời tựa vào tường, từ từ ổn định lại, nhận chiếc khăn tay từ Đường Sơ, uể oải nói: “Xem ra em đói quá sinh sự, tự nhiên không chịu nổi mùi dầu mỡ quá nồng ...”

Đường Sơ đỡ cô về quán ăn, đem món cá bỏ sang một bên, sau đó múc cho cô một chén canh loãng, nói: “Uống trước chén canh nóng đi, em cũng thật lạ, gấp gáp gì mà chẳng ăn gì trước, lớn như vậy mà không biết lo cho bản thân!”

Tạ Xuân Hồng uống từng ngụm canh một, lập tức cảm thấy trong bụng thoải mái rất nhiều nhưng nhìn các món ăn đang bày ra trước mặt vẫn không muốn ăn.

Nuốt vài cọng rau xanh, Tạ Xuân Hồng lại bắt đầu không muốn ăn. Đường Sơ thanh toán rồi cùng cô ra ngoài, bầu trời đã tối đen lại.

“Bây giờ không có xe về thị trấn nhỏ, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm được không?”

Tạ Xuân Hồng gật đầu, thuê phòng ở một nhà nghỉ tại thị trấn nghỉ tạm.

Hôm sau trời vừa sáng cả hai liền thức dậy, Xuân Hồng thì lạ chỗ nên ngủ không ngon giấc, lại thêm điều kiện trong nhà nghỉ không tốt càng khó ngủ hơn, mà Đường Sơ vì muốn bắt chuyến xe buýt sớm nhất về thị trấn nhỏ để lấy hành lý, cho nên phải dậy rất sớm.

Đường Sơ lo lắng nhìn Xuân Hồng nói: “Sắc mặt của em kém quá, thật sự không sao chứ?”

Đầu Tạ Xuân Hồng không được tỉnh táo, cũng không muốn làm chậm trễ hành trình của Đường Sơ, đành miễn cưỡng nói: “Không sao, do em ngủ không ngon thôi mà, không sao cả.”

Đường Sơ không nói thêm gì nữa, cùng cô đến quán ăn bên đường ăn sáng một chút.

Tạ Xuân Hồng ăn cực ít, cổ nên con khó chịu ăn vào ít cháo, sau đó đưa Đường Sơ đến nhà ga.

Đường Sơ mua vé đứng ở bến xe buýt dặn Xuân Hồng: “Em đừng vội trở về, tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, chiều hẳn đón xe về.”

Giọng Đường Sơ giống như từ nơi nào xa xôi truyền đến,飘飘飘飘 nghe không rõ được, Tạ Xuân Hồng hốt hoảng nhìn anh nói: “Thầy nói gì?”

Trong trí nhớ giống như thấy nét mặt hoảng hốt của Đường Sơ, tiếp theo Tạ Xuân Hồng thấy trước mắt mình bao phủ toàn màu đen, rồi sau đó cái gì cũng không biết.

Không biết qua bao lâu, Xuân Hồng mới từ từ tỉnh lại, cảm giác mu bàn tay rất lạnh, vừa định nhúc nhích đã bị một bàn tay đè lại.

“Đừng nhúc nhích, cẩn thận không kim tiêm lại rơi ra, phải đâm vào lần nữa!”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn bình dịch truyền trên đầu, lại nhìn Đường Sơ ngồi bên cạnh, nghi ngờ hỏi: “Em làm sao vậy?”

Đường Sơ thở dài: “Em bị ngất, bây giờ đang ở trong bệnh viện của thị trấn, bác sĩ nói em ngủ không được ngon lại thêm bị tụt huyết áp nên đã truyền cho em một lọ đường gluco. Em cũng thật là, không thoải mái thì phải nói ra, cố gắng làm gì chứ?”

Tạ Xuân Hồng hồi lỗi nhìn anh: “Em ngủ đã bao lâu rồi? Có phải đã làm trễ chuyến đi của thầy rồi đúng không?”

Đường Sơ khoát tay nói: “Không cần phải đi hôm nay, ngày mai thầy đi cũng vậy thôi ... Em nghỉ ngơi cho tốt trước đã!”

Tạ Xuân Hồng hơi yên tâm, lập tức như nhớ ra chuyện gì, vội vàng ngồi dậy cầm lấy tay Đường Sơ: “Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?”

“Đã chiều rồi ...”

Tạ Xuân Hồng quỳnh lên, liền muốn rút kim truyền ra leo xuống giường thì bị Đường Sơ kịp thời ngăn lại.

“Em định làm gì?”

“Em muốn nhanh chóng trở về!” Tạ Xuân Hồng lo lắng nói: “Nhất định hôm nay em phải trở về thành phố N, em có việc rất quan trọng ...”

“Chuyện to lớn quan trọng gì cũng không được, cơ thể quan trọng hơn!”

Đường Sơ nghiêm chỉnh khuyên cô, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở, bác sĩ cầm kết quả kiểm tra tiến vào nói: “Ai là người nhà của cô Tạ?”

Đường Sơ nhú nhú mày nói: “Tôi là bạn cô ấy.”

Bác sĩ ngược mắt lên nói: “Cô Tạ mang thai hơn một tháng, đúng là cơ thể không tốt, thai nhi cũng không được ổn định, bình thường phải chú ý nghỉ ngơi và dinh dưỡng, thời kỳ mang thai rất dễ xảy ra chuyện sinh non.”

Tạ Xuân Hồng không dám tin mở lớn mắt, lúng ta lúng túng hỏi: “Bác sĩ nói tôi mang thai? Có làm không?”

Bác sĩ nghiêm trang nói: “Tỷ lệ sai là không có! Cơ thể của cô không tốt lắm, tôi đã thêm vào đơn thuốc cho cô mấy loại thuốc an thai, dùng hết lọ này thì nên dùng thêm một lọ nữa.”

Những gì bác sĩ dặn dò Xuân Hồng đều không nghe lọt tai, trong đầu vẫn vang vọng tin tức mình đang mang thai.

Tạ Xuân Hồng đột nhiên nhớ ra, đêm tết Trung Thu Dịch Hồi uống rượu say căn bản không dùng đến bất kỳ biện pháp an toàn nào, sau đó chính cô cũng quên, khó trách trong khoảng thời gian này cô thường cảm thấy tinh thần mệt mỏi và ăn không ngon miệng ...

Cô có chút mơ hồ, không biết chính mình làm gì với cái thai, điều cô không thích nhất là chưa lấy chồng mà có con, không muốn con mình rơi vào hoàn cảnh của chính mình, cũng sợ mình giống như mẹ mang trên lưng nhiều áp lực, cực khổ cả đời. ... Đúng là hiện tại, trong bụng cô có một sinh mệnh nhỏ, cảm giác rất thiêng liêng, thậm chí làm cho cô có suy nghĩ nếu muốn bóp chết nó thì liền cảm thấy tội ác rất lớn.

Tạ Xuân Hồng bất giác đưa tay lên sờ cái bụng phẳng lì, không biết nên làm gì cho đúng.

Đường Sơ yên lặng nhìn cô, thật lâu mới mở miệng: “Anh Dịch có biết không?”

Tạ Xuân Hồng lác lác đầu, đừng nói Dịch Hồi, ngay cả chính cô cũng chưa hề nghĩ đến.

Đường Sơ hạ thấp giọng ôn hòa nói: “Có muốn gọi điện cho anh ấy không, để anh ấy đến đón em?”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên hốt hoảng, nhớ tới hôm nay là sinh nhật của Dịch Hồi, anh vẫn đang ở thành phố N chờ cô về.

Dịch Hồi nhất định đã chuẩn bị lễ cầu hôn rất chu đáo, cô cũng nhất định là không từ chối, nếu ... Nếu hai người có thể nhanh chóng kết hôn, thì đứa bé này sẽ danh chính ngôn thuận có cha rồi!

Trong lòng Tạ Xuân Hồng dâng lên một niềm vui khó tả, ngẩng đầu lên nhìn Đường Sơ: “Không cần, em muốn về nhà tự nói với anh ấy.”

Đường Sơ mỉm cười nói: “Cũng được, anh Dịch nhất định sẽ rất vui.”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu, bây giờ Dịch Hồi nhất định đã chuẩn bị xong cho đêm nay, suy nghĩ nói: “Có thể truyền nhanh chút được không, em muốn trở về nhanh nhất có thể.”

Đường Sơ cau mày nói: “Nếu em thật sự muốn trở về, thầy sẽ tìm cho em một chiếc taxi, như vậy không chỉ nhanh mà còn đỡ mệt cho em, em hiện tại đang mang thai, phải cẩn thận chút!”

Tạ Xuân Hồng cười gật đầu: “Cũng được ... Thầy Đường, lúc trước khi thầy biết chị Tô Văn mang thai, thầy có vui không?”

Sắc mặt Đường Sơ chợt ảm đạm, một lúc sau mới bình tĩnh nói: “Người đàn ông nào mà không muốn người phụ nữ anh ta yêu thương nhất mang đứa

con của chính mình chứ?”

Tạ Xuân Hồng biết mình lỡ lời, cảm thấy có lỗi nói: “Thật xin lỗi, thầy Đường, không phải em cố ý ...”

Đường Sơ cười nói: “Không sao, em yên tâm đi, anh Dịch nếu biết nhất định sẽ cực kỳ vui, anh ấy sẽ cực kỳ yêu đứa bé này!”

Tạ Xuân Hồng không biết Dịch Hồi có thích trẻ con hay không, nhưng nhìn anh ấy đối xử với con trai của Tinh Tử là Gia Dương tốt như vậy, vậy có phải anh ấy cực kỳ thích trẻ con?

Xuân Hồng chưa từng nghĩ tới việc mình mang thai, càng không nghĩ tới trước khi cưới mà đã mang con của Dịch Hồi nên rất thích thú ... Cô những tưởng rằng mình sẽ vô cùng căm ghét, muốn dùng tất cả biện pháp để bỏ đi đứa trẻ này, không ngờ lại là vì nó là con của Dịch Hồi nên trong lòng cô tự nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chai dịch truyền rất nhanh đã cạn đáy, Đường Sơ gọi y tá đến thay chai khác, sau đó tiếp tục ngồi bên cạnh Xuân Hồng.

Sau một lúc yên tĩnh, Đường Sơ đột nhiên lên tiếng hỏi: “Trước khi Tô Văn ra đi, có nói gì với em hay không?”

Tạ Xuân Hồng hơi ngần ngại nói: “Chị Tô Văn nói với em rất nhiều của hai người, chị ấy đối với chuyện giấu giếm bệnh tình của mình cực kỳ áy náy, chị ấy nói chị ấy có lỗi với thầy.”

Đường Sơ cười chua xót: “Sớm biết như vậy, thầy nên gỡ bỏ những khúc mắc trong lòng cô ấy sớm một chút, không để cho cô ấy mang theo những tiếc nuối mà ra đi.”

Tạ Xuân Hồng do dự một chút, sau đó vẫn quyết định nói ra.

“Chị Tô Văn trước khi chết có nhờ em để ý đến thầy, chị ấy hy vọng em sẽ giúp thầy giảm bớt sự đau đớn ...”

Một chút kinh ngạc Đường Sơ cũng không có, thở dài một cái rồi nói: “Đau lòng là vĩnh viễn, mặc kệ trải qua bao lâu, chỉ cần nhớ đến Tô Văn thầy đều đau khổ, nhưng tháng ngày vẫn trôi, thầy không thể phụ tâm huyết của cô ấy, cô ấy hy vọng thầy sống thật tốt, thầy đây sẽ sống thật tốt ...” Dừng một chút, Đường Sơ nhìn Tạ Xuân Hồng, “Không nghĩ rằng đến phút cuối cùng cô ấy vẫn còn lo lắng cho thầy, nhiều năm như vậy, thầy vẫn làm cho cô ấy phải lo lắng, thầy vẫn để cho cô ấy phải bận tâm, nói đi nói lại thầy vẫn là người có lỗi với cô ấy. Thầy sống cùng cô ấy, người khác đều cho là thầy đang chăm sóc cô ấy, kỳ thật là cô ấy đang chăm sóc thầy, trong hai người bọn thật, cô ấy là người rất kiên cường, khi gặp những trở ngại cùng đau khổ, đều là cô ấy đứng lên trước và kéo thầy lên, nếu không có cô ấy, thầy không biết mình đi được bao xa ... Kỳ thật thầy cũng không tưởng tượng được trên đời này có người nào tốt như cô ấy, thầy yếu đuối, gặp khó khăn chỉ biết trốn tránh, mang chủ nghĩa lý tưởng quá mức, cho nên không thể nói cô ấy liên lụy thầy, mà chính là thầy liên lụy cô ấy!”

Tạ Xuân Hồng không thể tin trong đời sống của vợ chồng hai người Tô Văn chính là người chống đỡ, đối mặt một người từng được coi là hoàn mỹ trong lòng cô như thế này, trong tâm trạng có chút phức tạp.

Đường Sơ cười tự giấu nói: “Nhìn xem, cả em cũng xem thường thầy ...”

Tạ Xuân Hồng vội vàng lắc đầu: “Không phải, em chỉ là ... có phần kinh ngạc mà thôi.”

Đường Sơ không để ý lắm, ánh mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ: “Không sao, Tô Văn ra đi làm cho thầy hiểu ra được rất nhiều chuyện ... Thầy không thể tiếp tục bất lực như vậy nữa, thầy cũng nên bắt đầu tập sống kiên cường, giống như một người đàn ông thực thụ. Cho nên thầy mới quyết định đi khắp nơi một chuyến, rèn luyện thử một phen.”

Giữa Tạ Xuân Hồng và Đường Sơ chưa bao giờ có không khí trầm tĩnh đến vậy, giống như đôi bạn thân nhiều năm ngồi trò chuyện, trong phòng bệnh toát ra một bầu không khí ấm áp kỳ lạ, làm cho Xuân Hồng đột nhiên cảm thấy những hoài niệm xưa cũ bỗng chốc tiêu tan, đối với những chuyện trong quá khứ thì ngay lúc này đây đã được buông xuống.

Xuân Hồng mỉm cười, trêu ghẹo: “Thầy cũng thật là kỳ lạ, dịu dàng như ngọc, tài hoa hơn người, thầy không biết đã có biết bao nhiêu nữ sinh thầm thương người.”

Đường Sơ thâm sâu nhìn cô một cái, khe khẽ lắc đầu hỏi: “Là em sao? Thầy biết trong lòng vẫn có khúc mắc, bây giờ đã tháo gỡ được chưa? Ày da, lúc em vừa nhận được tin mình có em bé thì đáng vẻ rất vui sướng, thầy đã biết em nhất định đã nhận ra! Xuân Hồng, nói cho thầy biết, em có yêu Dịch Hồi hay không?”

Tạ Xuân Hồng đối với lời nói này của anh có chút không hiểu, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cẩn thận suy nghĩ về vấn đề anh hỏi sau cùng, gật đầu cười cười, kiên quyết nói: “Đúng, em yêu Dịch Hồi, nếu không em đã không muốn có đứa bé này.”

Trong lòng Đường Sơ thờ phào nhẹ nhõm, nhiều năm anh chứng kiến Xuân Hồng từ một cô gái nhỏ mơ mơ hồ hồ đáng yêu trưởng thành thành một cô gái xinh đẹp như vậy giờ, cô vì tình cảm tha thiết chân thành đối với anh mà bị anh chẳng để vào trong mắt, cũng biết rõ Xuân Hồng vì anh mà đã làm biết bao nhiêu chuyện ... Anh chỉ là một người đàn ông bình thường, đối mặt với tình cảm lương thiện của một người con gái, anh không phải là không động lòng, nhưng mà nếu có chút tình cảm cũng không thể nói ra được. Anh đã dành hết tình yêu của mình cho Tô Văn, huống chi nếu anh không yêu Tô Văn thì cũng không thể bỏ đi trách nhiệm làm chồng. Cho nên, anh chỉ có thể xem Xuân Hồng là một khách qua đường trong cuộc đời anh.

“Xuân Hồng, em biết không, trên đời này không phải chỉ có tình yêu, và tình yêu không phải là đơn giản chỉ là yêu, mà còn có không thể yêu.” Đường Sơ

thở dài, ánh mắt dịu dàng, vẻ mặt thả lỏng, nhưng nụ cười kia lại toát ra vẻ buồn bã hối tiếc.

May mắn là em đã tìm được hạnh phúc chân chính cho mình, làm cho thầy không đến mức cảm thấy hối hận, hối hận bản thân lúc trước đã mang đến cho em quá nhiều ràng buộc, khiến cả thanh xuân của em bị quẩn quanh trong đó, bản thân em tự trói mình trong vùng tình cảm đó.

Đường Sơ nhìn Xuân Hồng, mà lại giống như đang không nhìn cô: “Xuân Hồng, em phải nhớ kỹ, khi hai người chung sống, không phải chỉ có tình yêu, yêu nhau dễ nhưng sống chung rất khó, lời này cực kỳ đúng. Anh Dịch có yêu em đến thế nào, nhưng nếu chạm đến giới hạn cuối cùng của anh ấy, anh ấy cũng sẽ không bao giờ tha thứ được cho em. Thầy hy vọng em hạnh phúc, hy vọng em có thể quý trọng người đang yêu thương em! Đừng giống như bọn thầy, cũng đừng trở thành như mẹ em... Cho dù yêu nhau, nhưng chính bản thân mình nhất gan cũng như lo lắng những chuyện không đâu mà không thể ở bên nhau.”

Tạ Xuân Hồng ra sức gật đầu: “Em sẽ như vậy, Thầy Đường, thầy cũng nên bắt đầu sống vui vẻ.”

Ánh mắt Đường Sơ dời đi nơi khác không trả lời, tuổi già của anh đoán chừng sẽ không an vui đơn giản giống như những người khác, không có Tô Văn, thế giới này mất đi sắc màu, bất cứ chuyện gì đối với anh cũng chỉ như là có cũng được mà không có cũng không sao.

Đường Sơ đứng lên nói: “Thầy ra ngoài tìm x echo em, em cần gì thì gọi y tá nhé.”

Tạ Xuân Hồng gật đầu nói: “Được ạ, cảm ơn thầy.” dieendaanleequydonn

Đường Sơ vội vàng ra khỏi phòng bệnh, hít thở một hơi sâu, giống như muốn đem tất cả những u uất trong lòng xả hết ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Kết Thúc Đau Đớn

Sự bất an trong lòng Dịch Hồi mỗi lúc một tăng vì Xuân Hồng cả đêm không về, sự lựa chọn của anh vẫn như cũ là tin tưởng cô. Ngày hôm sau khi xử lý xong công việc ở công ty, anh bắt đầu chuẩn bị cho bữa tối.

Dịch Hồi đích thân đi lấy nhẫn kim cương, anh cố ý mua viên kim cương màu hồng thượng hạng từ nước ngoài về, chung quang viên kim cương lớn có đính thêm một vòng kim cương nhỏ li ti, tinh xảo đến chói mắt.

Lấy được nhẫn, Dịch Hồi liền lái xe đến nhà hàng Tây được anh đặt từ trước. Anh cẩn thận xem xét, nơi có thể ngắm pháo hoa đẹp nhất của tòa nhà chính là tầng cao nhất, nhà hàng lại vừa đúng trên tầng ấy, cảnh quang xung quanh tao nhã, món ăn vùng nào cũng có thể phục vụ, bên trong bày biện cũng vô cùng tinh tế, điểm quan trọng nhất là tầm nhìn từ cửa sổ ra ngoài rất đẹp, quan sát pháo hoa quả thật là rất hữu tình.

Dịch Hồi hưng phấn vội vàng cùng quản lý nhà hàng bàn bạc các chi tiết cuối cùng, đích thân chọn hoa tươi để trang trí quanh nhà hàng.

Lúc trời vừa chập tối, Dịch Hồi gọi điện cho Xuân Hồng, vẫn là tắt máy như cũ, anh bắt đầu có chút lo lắng, thời gian không còn sớm nữa, đành phải một mình ngồi ở nhà hàng chờ đợi cô.

Lúc này Tạ Xuân Hồng đang trên taxi, cô chưa bao giờ cấp bách đến như vậy, sự vội vàng và ngóng chờ cùng tồn tại trong lòng, làm cho cô liên tục giục tài xế chạy nhanh.

Một mình ngồi trong xe, Tạ Xuân Hồng nhìn cảnh sắc đang lướt qua vùn vụt ngoài cửa sổ, tưởng tượng điệu bộ của Dịch Hồi, không tránh khỏi bật cười ngốc nghếch.

Thật tốt, cô không cần phải lo lắng về món quà cho anh nữa rồi, đứa bé này, chính là món quà đáng giá nhất dành riêng cho anh.

Vào tiết cuối thu thời gian ban ngày cực kỳ ngắn, sắc trời dần dần tối lại, trong thành phố ánh đèn rực rỡ đã được bật lên, sự vui vẻ của cuộc sống về đêm toát ra mọi nơi, ngược lại với vẻ náo nhiệt của ban ngày.

Dịch Hồi không ngừng nhìn đồng hồ, hết lần này đến lần khác gọi điện cho Tạ Xuân Hồng, nhưng điện thoại của cô vẫn tắt máy, sắc mặt càng thêm u ám.
dinendian.loqidJon

Đã chín giờ đêm, quản lý nhà hàng đã không dám đến gần anh hỏi khi nào có thể mang thức ăn lên, nhân viên phục vụ cũng hồi hã né tránh, nhà hàng rộng lớn trong lúc này càng thêm vắng vẻ lạnh lẽo.

Trang trí hoa lệ, đèn đuốc sáng trưng, nhưng những thứ này lại làm tăng thêm nỗi trống trải trong lòng Dịch Hồi.

Chờ đợi từ lúc đầu, càng về khuya càng đứng ngồi không yên, sau đó dần dần cảm thấy lo lắng, sau cùng tận sâu trong đáy lòng anh là một vùng lạnh lẽo, nhìn kim đồng hồ lại điểm, cả người như vô cảm đối với ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn chùm trong sảnh.

Tạ Xuân Hồng nhìn bầu trời đã tối đen hoàn toàn, lại lên tiếng thúc giục tài xế: “Bác tài, có thể chạy xe nhanh chút nữa không? Tôi thật sự có việc gấp...”

Bác xế là một người đàn ông trung niên, tay lái tương đối cứng, người Đường Sơ đã tìm thì tất nhiên là rất thật thà nhân hậu, bị Tạ Xuân Hồng không ngừng thúc giục như vậy nhưng vẫn không tức giận, vẫn cố gắng tăng tốc, sau đó hết kiên nhẫn nói với cô: “Cô gái, thật sự không thể nhanh hơn nữa, đường cao tốc mấy ngày nay lượng xe cộ ngày càng nhiều, bây giờ trời đã tối, chạy trong đêm phải cẩn thận!”

Tạ Xuân Hồng bắt lực nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, thầm hy vọng Dịch Hồi không bỏ đi mất.

Kim đồng hồ đã chỉ đến mười giờ, Dịch Hồi chẳng ăn gì, một mình uống xong chai rượu vang đỏ dùng để chúc mừng.

Quản lý gom hết đống khí tiến lại, cung kính nói: “Dịch Tổng, nhà hàng sắp đóng cửa, người của ngài chừng nào đến?”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn ông ta một cái, ánh mắt lạnh lùng như trời đông tháng chạp, mặt mù băng giá.

“Chờ thêm một lát.”

Quản lý không nói nhiều lời, cung kính lui về vị trí cũ.

Trầm mặc một lúc, Dịch Hồi cầm lấy điện thoại.

“Này, Dịch tiểu tướng quân, hôm nay là sinh nhật của anh, không phải là em đã gọi điện đến chúc mừng anh rồi sao? Anh lớn như thế rồi sao còn quá rầy giắc ngủ của người khác?”

“Lily, em hãy nói cho anh biết, Tạ Xuân Hồng đã đi đâu?” Dịch Hồi không luyên thuyên với cô, đi thẳng vào vấn đề chính.

Lý Lily im lặng, do dự hỏi: “Không phải cô ta đang ở cùng anh sao? Cô ta ở chỗ nào sao em biết được!”

“Đừng giả ngốc, em nghĩ rằng anh không biết em đang theo dõi cô ấy sao?”

Lý Lily thở dài, bắt đầu nói: “Được rồi, trưa hôm qua cô ta ra trạm xe buýt, trở về thị trấn nhỏ, em chỉ biết được khi cô ta rời đi từ thành phố N, những cái khác em không biết.”

Trong nháy mắt Dịch Hồi cảm thấy lạnh giá từ đầu đến chân, trái tim như ai bóp chặt, giống như bị móng vuốt sắt nhọn nắm lấy, đau đến không thể thở nổi.

“Dịch Hồi, anh đừng nóng giận, có lẽ ... Cô ta thật sự có việc gấp.” Lý Lily cũng không biết làm sao an ủi anh.

Dịch Hồi im lặng cả nửa ngày, sau đó bình tĩnh nói: “Cảm ơn em!”

Cúp điện thoại, Dịch Hồi gọi phục vụ mang lên hai chai rượu, một mình ngồi yên lặng uống.

Mười hai giờ đêm, Dịch Hồi cười tự giễu đứng lên, cảm giác say làm cho anh thiếu chút nữa là đứng không vững, nhắm chặt mắt mới nhàn nhạt nói với quản lý: “Phân còn lại, tự các người xử lý đi.”

Nói xong, Dịch Hồi từ chối ý tốt muốn đưa anh về của quản lý, một mình rời khỏi nhà hàng.

Gió lạnh thổi qua, Dịch Hồi càng cảm thấy thể lương lạnh lẽo, sự tuyệt vọng phình ra to tướng, trái tim như đang nếm trải hương vị của sự lụi tàn.

Mới vừa đi đến bãi đậu xe, sáu bảy tên côn đồ đột nhiên xông ra từ bóng tối, gã thủ lĩnh vóc dáng cao lớn cực kỳ khỏe mạnh, đầu tóc nhuộm đủ thứ màu, trên miệng ngậm điếu thuốc.

“Anh bạn, coi bộ dạng của cậu kìa!”

Khuôn mặt Dịch Hồi lạnh lùng, trên mặt như phủ một lớp sương mờ lạnh, đôi mắt đen láy nhìn lại như chưa từng nhìn thấy người kia. Chậm rãi mở miệng, giọng nói không cao, ngữ điệu lại giống như được truyền từ âm ty sâu thẳm, làm cho người ta không tự chủ được mà rung mình một cái.

“Không muốn chết thì cút ngay đi.”

Gã thủ lĩnh cười rộ lên, giọng nói thô ráp cực kỳ khó nghe.

“Anh bạn đừng đối xử với nhau như vậy, ra đường kiếm ăn thì phải giúp đỡ nhau biết không? Chúng tôi cũng không làm khó gì anh bạn, anh đây mấy ngày nay có chút đau đầu, muốn mượn anh bạn ít tiền mua kẹo!”

Dịch Hồi uống nhiều, không rõ hẳn ta đang nói cái gì, nhú nhú mày, chỉ nghe cuối cùng có chữ “Đường” (editor: trong tiếng hán chữ “Kẹo” và “Đường” trong Đường Sơ đồng âm)

“Người nói cái gì đường?”

“Ah, anh bạn rất nghĩa khí, chúng ta muốn không nhiều lắm, mua chút bánh kẹo ngon thôi...”

Đường, đường, đường...

Trong lòng Dịch Hồi lửa giận bốc lên ngàn ngút, nắm chặt tay nổi cả gân xanh, lửa giận thiêu đốt trong đáy mắt tạo thành một mảng đỏ rực.

“Rất tốt!”

Vừa dứt lời, nắm đấm của Dịch Hồi nhanh như chớp giáng xuống mũi gã thủ lĩnh, một tiếng rên cực kỳ thảm thiết bật ra, gã thủ lĩnh té lăn trên mặt đất, ôm lỗ mũi đang không ngừng chảy máu mưng: “Bọn chết tiệt các người, còn không mau xông lên!”

Trong nháy mắt sáu bảy người vây quanh Dịch Hồi, đồng loạt xông lên đấm đá hỗn loạn.

Nhóm côn đồ này tuy có nhiều người, nhưng đều là lưu manh tép riu, hoàn toàn không phải là đối thủ của một quân nhân dũng mãnh đã qua rèn luyện.

Dịch Hồi xoay một vòng đã đá bay tên đánh lén sau lưng, thuận tay đánh tới, chỉ nghe một tiếng “Ah” thét lên, xương sườn của tên côn đồ đã bị gãy.

Dịch Hồi đánh đến đỏ mắt, cảm giác say đòn dâng lên, những phần nộ và uất ức trong lòng đều phát tiết ra hết, đánh cho toàn bộ những người đó hoàn toàn không còn sức để chống đỡ.

Ánh dao sáng lạnh chợt lóe lên, Dịch Hồi khẽ nghiêng mình, chặn ngay con dao đang muốn đâm xuống cổ tay mình, dùng lực bẻ gấp, tiếng xương nứt vang lên, con dao ngay lập tức rơi xuống đất.

Tiếng rên rĩ vang lên từ bốn phía, toàn bộ nhóm côn đồ nằm lăn trên đất thống khổ kêu rên, gã thủ lĩnh bị nặng nhất ngay cả kêu cũng không thành tiếng, bất lực nằm bất động rên hừ hừ.

Dịch Hồi không thèm bận chúng, co chân đá văng một tên đang nằm chắn đường, mở cửa xe chui vào trong nói: “Coi như hôm nay các người xui xẻo, tự mình đi tìm phiền phức!”

Sau một thời gian căng thẳng vội vã ngồi trên xe, Tạ Xuân Hồng đến nơi đã hơn mười hai giờ khuya, trả cho người tài xế hậu hình, Xuân Hồng liền vội vàng mở cửa đi vào.

Trong phòng khách tối đen, Xuân Hồng mở đèn lên, thì thấy Dịch Hồi ngồi ở một góc sofa, quần áo cũng chưa thay ra nhăn nhúm, râu mọc lóm chòm, dưới chân có rất nhiều mẩu thuốc lá vương vãi, cả người hoàn toàn suy sụp.

Lòng Tạ Xuân Hồng xoắn lại, đi tới gần nói: “Sao uống rượu nhiều vậy? Thật xin lỗi, em đã về trễ, sinh nhật vui vẻ...”

Sinh nhật vui vẻ... Bốn chữ này thật là châm chọc người khác quá rồi!

Dịch Hồi đưa mắt nhìn cô, khẽ cười một tiếng nói: “Cuối cùng em cũng trở về sao?”
Tạ Xuân Hồng lưỡng lự một chút, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi anh, em đột nhiên... Đột nhiên gặp chút chuyện, cho nên đã đến trễ rồi.”

Lúc này vẫn không nên nói chuyện cô ở bệnh viện nên mới không thể về kịp lúc. Tạ Xuân Hồng cúi đầu đột nhiên thấy trên mu bàn tay anh có vết thương màu xanh tím, không khỏi kinh hãi hỏi: “Tay anh làm sao vậy?”

Dịch Hồi nhìn mà như không nhìn xuống bàn tay bị thương, đó là do lúc này anh đánh nhau hăng quá mới bị thương, tuy nhiên đó không phải là chỗ anh đang thấy đau ngay lúc này.

“Không sao hết...”

“Không được!” Tạ Xuân Hồng nghiêm túc nói, “Để em xem nào, em đi tìm thuốc bôi cho anh.”

Rất nhanh Tạ Xuân Hồng từ trong phòng mang ra một lọ thuốc mỡ chống bầm, nhẹ nhàng vừa thoa lên vết thương vừa thôi.

Dịch Hồi cũng không nhúc nhích, tùy ý cô mở bàn tay mình ra, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Tạ Xuân Hồng ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Thật sự xin lỗi anh, Dịch Hồi, tha thứ cho em...”

Dịch Hồi lắc đầu: “Không sao hết, bây giờ... Đều đã không sao cả rồi! Em trở về vừa đúng lúc, anh có việc muốn nói với anh.”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu xấu hổ cười nói: “Em cũng có việc muốn nói với anh...”

Dịch Hồi lạnh nhạt hỏi: “Chuyện gì?”

Tạ Xuân Hồng cắn cắn môi, khó xử nhìn anh: “Em có... Chúng mình có... Thôi, hay là anh nói chuyện của anh trước đi!”

Dịch Hồi nhìn cô bằng ánh mắt ẩn chứa muôn vàn cảm xúc, cuối cùng tất cả đều hóa thành tro tàn tan đi mất, đáy mắt anh chỉ còn một sự tĩnh lặng.

“Chúng ta chia tay đi!”

Nụ cười trên mặt Tạ Xuân Hồng cứng lại, không thể tin được nhìn anh: “Anh nói cái gì?”

Dịch Hồi mệt mỏi day day thái dương, bình tĩnh nói: “Chúng ta chia tay đi, Xuân Hồng, anh mệt mỏi rồi...”

“Tại sao...” Tạ Xuân Hồng thì thào hỏi, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì vội vàng nói, “Thật xin lỗi, em không nên chạy về thị trấn nhỏ, đúng là Đường Sơ...”

“Đừng nói nữa!” Dịch Hồi nổi giận cắt ngang cô, mệt mỏi khoát tay nói, “Không còn quan trọng nữa rồi.”

Tạ Xuân Hồng nén hết những gì muốn nói xuống, thấy trong mắt Dịch Hồi không còn dịu dàng như ngày xưa, trong lòng cảm nhận rõ ràng sự sợ hãi đang tăng dần lên.

Cho tới bây giờ, Dịch Hồi luôn luôn bao dung cô, mặc kệ cô có làm gì, đi bao xa, anh đều đợi chờ cô trở lại, vì thế cô đã tạo thành thói quen ỷ lại vào tình cảm của Dịch Hồi, luôn nghĩ rằng anh sẽ mãi mãi chờ đợi cô... Mà bây giờ, rốt cục Dịch Hồi cũng chán ghét, thì cô lại hoàn toàn không biết nên làm thế nào để cứu vãn.

Dịch Hồi lộ vẻ sầu thảm cười nói: “Em muốn nói gì? Muốn nói chính vì em được Tô Văn trước khi chết đã gọi gắm mới quan tâm Đường Sơ, vẫn lại muốn nói với anh rằng em và Đường Sơ không có gì? Tạ Xuân Hồng, đừng lừa mình dối người nữa, em cần bản là không buông bỏ được anh ta, mà anh thì, anh cũng đã mệt mỏi, anh nghĩ mình không muốn chờ đợi nữa rồi!”

Dịch Hồi thở dài: “Anh đã nói, anh sẽ không chờ đợi em nữa, Xuân Hồng, em có biết không, anh thật sự đã rất mệt mỏi... Anh những tưởng rằng chỉ cần anh kiên trì đến cùng, sẽ có một ngày em quay đầu lại, nhưng lại không nghĩ rằng, anh đang đánh giá cao tình cảm của chính mình... Anh không thể chờ đợi em thêm được nữa, anh không thể chờ nữa rồi.”

Tạ Xuân Hồng cực kỳ khổ sở, cầm tay Dịch Hồi nói: “Dịch Hồi, đây là lần cuối cùng rồi...”

Sắc mặt Dịch Hồi không chút thay đổi rút tay mình lại: “Mỗi lần như vậy anh đều cũng tưởng rằng là lần cuối cùng, rồi sau đó em vẫn là không chút do dự mà ra đi... Xuân Hồng, e rằng chúng ta, anh e rằng chính bản thân nếu còn tiếp tục như vậy thì chỉ có thể đứng đó chờ em, anh không muốn vì yêu em mà đánh mất chính bản thân mình! Em biết không? Anh đã mua rất nhiều hơn, bao cả nhà hàng, bố trí trên tầng cao nhất thật lãng mạn, cố ý để em được xem pháo hoa rực rỡ nhất, tính toán thời gian không sai chút nào, sau đó chờ đợi em đến, sau đó anh sẽ cầu hôn em... Đúng năm giờ chiều anh bắt đầu ngồi ở nhà hàng chờ em, đợi đến mười hai giờ đêm em vẫn chưa đến, một mình anh muốn hết rượu mừng... Xuân Hồng, em có hiểu cảm giác đó là gì không? Niềm hy vọng lần lượt đến rồi thất vọng cũng đến theo, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ cảm thấy thất vọng tàn nhẫn đến như vậy!”

Tạ Xuân Hồng cố ngăn dòng nước mắt, nghẹn ngào nói: “Thật xin lỗi...”

Dịch Hồi thở dài nặng nhọc nói: “Nhìn xem, em vẫn chỉ biết nói xin lỗi, đó chính là ba chữ anh không muốn nghe nhất từ em!”

Đáy mắt Dịch Hồi tràn đầy sự bất đắc dĩ: “Anh không oán hận gì em, bởi vì đây toàn bộ là do anh cam tâm tình nguyện, đúng là anh không có cách nào hận em, bởi vì em mang cho anh hi vọng làm cho anh ngã đến nỗi đứng dậy không được... Bây giờ anh biết rất rõ ràng, tại sao tìm anh lại mệt mỏi đến như vậy, ngay cả chút sinh lực và khí lực đều không có, cho nên chúng ta không thể phân định rạch ròi ai đúng ai sai được...”

Tạ Xuân Hồng như gặp phải đòi chí mạng, vô thức mở miệng nói: “Anh... Thật sự muốn buông tay sao?”

Dịch Hồi yên lặng nhìn cô, đột nhiên bật cười châm biếm: “Buông tay? Không, không phải là buông tay... Là giải thoát! Buông ta là vứt bỏ thứ bản thân mình đang có, giải thoát là buông bỏ những thứ vốn không thuộc về mình. Anh không còn lý do nào để tiếp tục lừa mình dối người nữa, cho đến bây giờ anh không thể nào đánh chính ngôn thuận để có được em! Như vậy, chỉ bằng buông tay đi, anh thật sự mệt mỏi rồi, không muốn khur khur giữ lấy thứ không thuộc về mình, cho nên anh tự giải thoát, em thoát mái mà anh cũng tự do!”

Tạ Xuân Hồng muốn nói với anh rất nhiều điều, muốn nói cô đã sai rồi, muốn nói cô đã có thai, muốn nói rằng cô rất muốn cùng anh xây dựng tổ ấm nhỏ của riêng mình... Đúng là đối mặt với một Dịch Hồi nguội lạnh không tình cảm, cái gì cô cũng không thể nói ra được.

“Xuân Hồng, tình cảm dù có sâu đậm đến mấy cũng không tránh khỏi sự bào mòn. Cho dù anh vẫn còn yêu em, anh cũng phải rời khỏi em, ở cùng với em anh sẽ luôn cảm thấy bất an, thậm chí anh còn suy nghĩ, nếu chúng ta kết hôn rồi, khi nhận được điện thoại của ai đó em cũng sẽ rời bỏ anh mà đi... Cho nên, anh không muốn tiếp tục yêu em nữa!”

Xuân Hồng nắm chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cũng không còn cảm giác đau nữa, trong lòng đau đớn nhìn anh nói: “Nhưng mà, Dịch Hồi, em...”

“Em muốn nói yêu anh sao?” Dịch Hồi vô tình cười cười, trong mắt không tin, “Nhưng mà, anh cũng không phải là duy nhất!”

Tạ Xuân Hồng suy sụp tựa vào ghế sofa, sức lực toàn thân đều bị rút đi hết rồi.

“Đừng nói nữa Tạ Xuân Hồng, để cho chúng ta đây còn chút tôn nghiêm, nói nữa cũng bằng thừa mà cũng không có tốt đẹp gì! Anh sẽ cố quên em, em cũng không cần thổ lộ tâm lòng gì gì đó, anh không nghĩ mình còn có thể mềm lòng được nữa hay không... Nhưng mà, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, anh

cũng không muốn tiếp tục nữa dù cho em đã dừng lại rồi! Xuân Hồng, nếu em từng có chút nào tình cảm với anh thì hãy để cho anh quên em đi! Nỗi tình cảm xưa nay của chúng ta, coi như anh cầu xin em, đừng để cho anh gặp mặt em nữa, đừng khiến cho anh phải nhớ tới em...”

Nước mắt Tạ Xuân Hồng rớt cục cũng chảy xuống, bắt lực nói: “Thật sự ...Một chút cứu vãn chuyện này cũng không có sao?”

Dịch Hồi khẽ cắn môi, kiên định nói: “Tự giải quyết cho ổn thỏa đi!”

Nói xong liền đứng lên đi ra ngoài, hai mắt Tạ Xuân Hồng đắm lệ nhìn theo bóng lưng anh, nhìn theo bước chân anh dần dần rời xa mà lòng đau đớn khôn nguôi.

Dịch Hồi đi đến cửa thì đứng lại, làm cho hai mắt Tạ Xuân Hồng sáng lên, trong lòng trào dâng một tia hi vọng.

Dịch Hồi từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc đen nhỏ, tiện tay ném lên bàn, cũng không quay đầu lại lạnh nhạt nói: “Đây là chiếc nhẫn anh vốn mua để cầu hôn em, bây giờ vô dụng rồi, em ném đi cũng được, bán cũng được, tùy em xử lý ra sao cũng được...”

Nói xong, mạnh mẽ mở cửa nhanh chóng đi ra ngoài.

Tạ Xuân Hồng rớt cục cũng không nhìn lại được che mặt khóc thành tiếng, cô biết rõ rằng, bây giờ Dịch Hồi chính thức rời xa cô, sẽ không còn trở lại nữa.

Xuân Hồng vùng đứng lên, lao đảo đi đến cửa, cầm lấy hộp thuốc nhỏ mở ra, ánh sáng lóa mắt làm mắt cô đau nhói, sự tuyệt vọng làm cho cô không thể chống nổi nữa, tựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống.

Không biết khóc bao lâu, nước mắt dần dần cạn khô, Xuân Hồng run rẩy đeo nhẫn vào tay mình, yên lặng nhìn chăm chăm vào viên kim cương vĩnh cửu trên ngón áp út suốt một đêm.

Trời dần dần sáng, ngoài cửa sổ tiếng gõ cửa gọi nhau vang lên, thường ngày vào giờ này, cô còn đang nằm trong lòng Dịch Hồi ngủ nướng không muốn dậy, chờ anh nắm lần bảy lượt gọi cô dậy, mãi đến khi hết kiên nhẫn thì ra tay độc ác cù cô hay ôm cô hôn thật say, làm cho cô tỉnh táo hẳn, bởi vì tính khí khó chịu khi thức dậy nên đối với hành động của anh thường làm cô khóc lóc om sòm...

Tạ Xuân Hồng lắc lắc đầu, cảm thấy hiện tại mình không còn cách gì để hồi tưởng, những ngọt ngào ấy đã đi qua, bây giờ chỉ còn lại nỗi thống khổ. Căn phòng này nơi nào cũng ngập tràn kỷ ức, khắp nơi đều là mùi hương của Dịch Hồi, làm cho càng lúc cô càng cảm thấy đau lòng.

Xuân Hồng nhìn quanh một lượt, thu dọn ít đồ đạc của mình, để chìa khóa lên bàn, rời khỏi căn nhà chứa đựng quá nhiều niềm vui cũng như nỗi khổ của cô.

Đã từng cho rằng cả đời cô chỉ có thể yêu một người, không thể tiếp nhận được tình cảm của ai khác. Nhưng rồi cô gặp Dịch Hồi, từng chút từng chút một len lỏi vào trái tim cô. Rốt cục bây giờ cô cũng đã hiểu rõ rằng, cô tự cho rằng tình cảm thời thanh xuân mà cô từng cố chấp xem nó là tình yêu. Hiện tại, cô cũng đã nhận được một bài học xương máu, người đáng ra cô phải quý trọng hơn tất cả đã ra đi.

Lúc cô thích Đường Sơ rất buồn tẻ cô quạnh, trong lòng xuất hiện thêm sự cô liêu bất tận. Đến khi yêu Dịch Hồi, trái tim nhanh chóng được lấp đầy, tình cảm của anh mềm mại như nước, bất luận thế nào cũng không buông tay.

Dịch Hồi, sợ rằng anh không bao giờ biết, lúc anh lấp đầy tình cảm vào lòng em cũng là lúc anh mang trái tim em đi mất.

Rốt cục em cũng phát hiện ra người em yêu là ai, vậy mà người đó lại lựa chọn chia tay.

Nhìn xem, ông trời cho đã cho chúng ta duyên phận nhiều như vậy, chỉ còn chút nữa thôi mà cũng không thể trọn vẹn được rồi.

Hiếm khi có được một ngày nắng đẹp, thành phố N đã lâu chưa được đón nhận ánh mặt trời rực rỡ như vậy, nắng chói mắt là Xuân Hồng không mở mắt ra được. Đi bộ vô định trên đường, cứ đâm đầu đi tới đụng vào người khác cũng không biết, giống như một cái xác không hồn, cứ đi về phía trước không có điểm đến xác định...

Đường phố rộn ràng, xe cộ chạy dày đặc, không có chỗ nào là không có âm thanh ồn ã của một đô thị lớn, lại càng khiến cho Xuân Hồng cảm nhận rõ hơn sự cô đơn thê lương. Bên đường không biết tiệm nào phát ra ca khúc cô yêu thích, giọng ca nữ vang lên tiếng được tiếng mất âm thanh của bài hát: “Càng níu giữ tình yêu, càng làm tăng thêm kết cục đau lòng...”

Chỉ có thể làm tăng thêm kết cục đau lòng sao?

Tạ Xuân Hồng không biết mình sắp sửa đi con đường nào, rõ ràng Dịch Hồi từ chối thẳng thừng với cô, tuyệt tình nói ra lời chia tay, mỗi câu mỗi chữ như ghi khắc vào lòng cô, một nét dao khắc xuống máu tươi đâm đũa nhuốm đầy tâm can... Cô đã phụ anh như vậy, làm sao có thể cầu xin anh quay đầu lại?

Nhìn đám người hối hả chen chúc ở phía trước, ai cũng đều mang khuôn mặt của Dịch Hồi. Ngay cả đèn đỏ cũng không nhìn thấy, vừa mới đi đến giữa đường thì nghe tiếng thắng xe rít lên cùng tiếng la hoảng sợ của đám đông.

Tạ Xuân Hồng giống như chẳng nghe được gì, cái gì cũng không còn cảm giác, khuôn mặt không chút thay đổi quay sang, liền thấy một chiếc xe màu đen lao về phía mình.

Chương 55: Đứng Giữa Thiên Đường Và Địa Ngục

Hóa ra lại có lúc như vậy, mọi thứ xung quanh đều đã rời xa, giữa trời đất bình yên chỉ có thể nghe tiếng hô hấp của chính mình, chiếc xe màu đen giống như hành động quay chậm, từ từ hướng đến mình lái đến.

Trong một khoản thời gian ngắn, Tạ Xuân Hồng nhớ đến rất nhiều chuyện, tất cả nhanh chóng lướt qua đầu cô, cuối cùng ngừng lại ở hình ảnh cô sờ vào bụng dưới mỉm cười, điều kiện trong bệnh viện của thị trấn không được tốt, lúc ánh mặt trời soi rọi vào, căn phòng chợt ảm áp vui vẻ tắm mình trong ánh nắng.

Trong tích tắc chiếc xe trở tới, đại não còn không kịp phản ứng, Tạ Xuân Hồng liền xoay người một cái, ngã sang một bên, hai tay theo phản xạ tự nhiên gắt gao bảo vệ bụng của mình.

Sắc mặt tài xế rất xấu, lắp bắp nói: “Một, một phụ nữ từ ven đường đột nhiên xông ra... Tôi không biết có thắng kịp hay không... Cô ấy, cô ấy giống như bị đùng ngã...”

Đôi mày Lộ Viễn nhíu chặt hơn, thờ dãi một tiếng nói: “Xuống xe coi thể nào.”

Lái xe lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng đẩy cửa xe bước xuống.

Lộ Viễn nhìn anh ta thật lâu vẫn chưa quay lại, không khỏi có chút lo lắng, nghĩ ngợi một chút cũng bước xuống theo.

Một cô gái mảnh mai nằm trong đám đông, hai tay ôm bụng không nhúc nhích cuộn mình nằm trên mặt đất, mái tóc xoăn xòa tung che khuất khuôn mặt cô nên không nhìn rõ mặt, đám đông đột nhiên dân ra nhường đường làm tim Lộ Viễn thoáng ngừng đập.

Lộ Viễn tiến nhanh về phía trước, nhanh chóng đẩy đám người ra, ôm lấy cô gái nằm trên mặt đất, vuốt tóc cô sang một bên, lộ ra khuôn mặt trắng xanh quen thuộc.

Lộ Viễn bắt chợt biến sắc, gấp gáp dặn dò: “Mau gọi cấp cứu! Xuân Hồng, Xuân Hồng mau tỉnh lại...”

Lộ Viễn nhanh chóng bế cô lên, nhanh chóng đi về phía chiếc xe cẩn thận đưa nàng vào trong, sau đó bảo lái xa: “Nhanh lên, chạy đến bệnh viện!”

Từ trước tới nay lái xe chưa bao giờ thấy Lộ Viễn hoảng loạn đến như vậy, sắc mặt tối sầm dọa người, bị ông hét một tiếng ra lệnh liền giật mình tỉnh lại, vội vàng khởi động xe lái đi, trên đường liên tục vượt đèn đỏ, theo hướng bệnh viện chạy đi.

Trong lòng Lộ Viễn vừa sợ vừa vội, nếu như Xuân Hồng gặp chuyện gì bất trắc, ông phải làm thế nào đây? Ông tuyệt đối không thể để cô phải vì mình mà tổn thương lần nữa!

“Xuân Hồng, Xuân Hồng, mau tỉnh lại...”

Lộ Viễn bế Xuân Hồng chạy vào bệnh viện, một đoàn bác sĩ tiến đến đưa Xuân Hồng vào phòng phẫu thuật.

Bác sĩ rất nhanh chóng trở ra, mỉm cười nói: “Ông Lộ không cần lo lắng, cô gái này không sao cả, cô ấy bởi vì sợ hãi quá đột mới ngất đi mà thôi.”

Lộ Viễn nhẹ nhõm thở ra, toàn thân mất hết sức lực dựa vào hàng ghế trên hành lang, sờ sờ trán lau mồ hôi.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Trong nháy mắt Lộ Viễn lại thấy căng thẳng thần kinh, tim đập tức muốn nhảy vọt lên cổ họng.

“Nhưng mà cô ấy đang mang thai được một tháng, sức khỏe đang không tốt, thai nhi cũng không quá ổn định, cô ấy lại còn bị thiếu máu... Đừng lo lắng, tôi đã gọi bác sĩ sản khoa tới kiểm tra rồi.”

Lộ Viễn cảm kích nói: “Thật sự cảm ơn bác sĩ, khi nào cô ấy mới tỉnh lại?”

“Đã tỉnh, nhưng mà dường như tinh thần cô ấy không tốt lắm, phải chú ý nhiều đến cô ấy.”

Tinh thần không tốt sao? Như vậy là có ý gì?

Lộ Viễn nghi ngờ đi vào phòng bệnh, bác sĩ sản khoa cũng mới vừa kiểm tra xong, đang nói kết quả cho cô.

“Xuân Hồng, cháu không sao chứ?” Lộ Viễn hoảng sợ nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, mới hiểu được ý của bác sĩ vừa nói, cô ấy có vẻ hoảng hốt, khó trách ngay cả đèn đỏ cũng không chú ý. Nhưng mà đã xảy ra chuyện gì... Một thời gian không gặp cô làm sao có thể thành ra bộ dạng tiêu tụy như thế này!

Hai mặt Tạ Xuân Hồng trống rỗng nhìn ông, từ từ có lại chút sinh động, bất chợt nắm lấy tay ông hỏi: “Có phải Dịch Hồi nhờ chú đến tìm cháu không?”

Lộ Viễn thờ dài, yêu thương vuốt tóc cô nói: “Thật xin lỗi, là chú không cẩn thận đụng phải cháu...”

Tia sáng trong mắt Tạ Xuân Hồng trong nháy mắt chợt tan biến, yên lặng cúi đầu.

“Có muốn chú thông báo cho Dịch Hồi không?”

Lộ Viễn còn chưa nói xong liền nghe thấy tiếng bác sĩ đến kiểm tra

Tạ Xuân Hồng chậm rãi lắc đầu.

Bác sĩ Lý cười hiền từ nói: “Cô không nhớ tôi hay sao? Trước kia Dịch Hồi dẫn cô đến tìm tôi khám bệnh, xem ra sức khỏe cô đã được điều trị tốt, bây giờ đã mang thai, nhưng mà cô lớn thể rồi mà còn không chú ý đến vậy...”

Nghe đến tên Dịch Hồi, Tạ Xuân Hồng mới nhìn về phía bác sĩ, suy nghĩ một chút với nhớ ra người này.

Trong lòng Lộ Viễn như đã có câu trả lời, ánh mắt nghiêm nghị nói: “Xuân Hồng, cô và Dịch Hồi cãi nhau sao? Có phải cậu ta khi dễ cô rồi hả? Có muốn tôi tìm cậu ta đánh cho một trận để cho cô hả giận không?”

Tạ Xuân Hồng cười sàu thâm: “Không cần, anh ấy sẽ không bao giờ trở lại...”

Bác sĩ Lý thờ dài khuyên nhủ: “Đừng nghĩ nhiều, nếu không sẽ rất nguy hiểm cho đứa bé.”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu sờ bụng, tự giễu cợt chính mình: “Đứa bé này, tôi không thể sinh được rồi...”

Bác sĩ Lý vốn có quan hệ tốt với nhà họ Dịch, cho nên đối với Xuân Hồng cũng có nhiều quan tâm, nghe nói như thế liền không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Tại sao? Hai người có mâu thuẫn gì hả? Có gì nghiêm trọng đến độ phải phá bỏ đứa trẻ này? Tôi sẽ đi tìm Dịch Hồi...”

“Đừng đi!” Tạ Xuân Hồng giữ chặt tay bác sĩ Lý, trong mắt khẩn cầu nói: “Xin bà, đừng nói cho Dịch Hồi biết, cũng đừng nói với nhà họ Dịch chuyện tôi có thai... Tôi và Dịch Hồi chia tay, giữa chúng tôi không còn bất cứ liên quan gì cả...”

Bác sĩ Lý bất đắc dĩ vỗ vỗ vào tay cô nói: “Được rồi, chuyện của bọn trẻ các cô, tôi xen vào cũng không được, nhưng đứa trẻ vô tội, không thể vì những chuyện kích thích nhất thời mà làm ra những chuyện phải hối hận cả đời!”

Nói xong, bác sĩ Lý gật đầu chào Lộ Viễn, cầm bệnh án đi ra ngoài.

Lộ Viễn giúp cô điều chỉnh tốc độ của dịch truyền, ngồi xuống bên giường cô dịu dàng hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Xuân Hồng lắc đầu, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Chú Lộ, nhờ chú giúp cháu giữ bí mật, đừng nói cho người khác biết chuyện cháu đang mang thai.”

Lộ Viễn lặng lẽ nhìn cô, trong mắt có vẻ thương tiếc và đau lòng, rất lâu sau mới nói: “Được, mặc kệ cháu làm gì, chú cũng sẽ giúp cháu.”

Lộ Viễn không biết giữ cô và Dịch Hồi đã xảy ra chuyện gì, cho nên không biết khuyên giải an ủi cô thế nào.

Tạ Xuân Hồng nhắm chặt mắt, thờ ơ nói: “Cháu mệt quá, muốn ngủ một chút.”

Lộ Viễn vội đỡ cô nằm xuống, đắp kín mền cho cô, nhẹ giọng nói: “Đừng suy nghĩ gì cả, ngủ đi, chú ở đây với cháu, đừng lo lắng.”

Có lẽ mấy ngày nay ngủ không được ngon giấc nên rất mệt mỏi, có lẽ trong dịch truyền có thuốc an thần, tóm lại là không bao lâu sau Tạ Xuân Hồng đã ngủ thật say, bàn tay đang bị cầm kim truyền dịch được cẩn thận nắm lấy, lòng bàn tay to lớn ấm áp có chút thô ráp, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ an tâm. Đó là cảm giác rất khác biệt, ngay cả Dịch Hồi cũng không thể đem lại cho cô chính cảm giác an tâm ấy.

Tạ Xuân Hồng có cảm giác mình vừa ngủ cả một ngày một đêm, Lộ Viễn vẫn ở bên cạnh cô một ngày một đêm, không được chớp mắt trong thời gian dài, nhưng ông không cảm thấy mệt chút nào, nhìn khuôn mặt quen thuộc nằm trên giường vô cùng nhợt nhạt, chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói.

Lúc Xuân Hồng tỉnh lại, Lộ Viễn vội vàng bưng ly nước ấm tới cho cô, uống một cốc nước lớn, Xuân Hồng cảm thấy khỏe hơn nhiều, bình tĩnh nói: “Cháu đói bụng.”

Lộ Viễn vui vẻ đứng lên: “Được, chú lập tức mua ít thức ăn về cho cháu.”

Tạ Xuân Hồng vẫn bình tĩnh, sắc mặt tĩnh lặng dùng xong com nước, mới mở miệng nói: “Chú vẫn ở đây suốt với cháu, bây giờ chú về nghỉ ngơi đi, cháu

không sao.”

Lộ Viễn nở nụ cười: “Không sao, chú không thấy mệt.”

“Cháu thật sự không sao, bác sĩ cũng nói cháu nên nghỉ ngơi tốt là được, hôm nay cháu có thể xuất viện.”

Lộ Viễn trầm mặc hỏi: “Cháu và Dịch Hồi làm sao vậy? Chú có thể giúp gì được hay không? Chú nghe nói... Tới hôm nay cậu ấy sẽ bay sang Mỹ...”

Tạ Xuân Hồng yếu ớt cười cười: “Đi Mỹ sao? Vậy cứ để cho anh ấy đi thôi... Chú Lộ, cảm ơn chú đã giúp cháu nhiều như vậy.”

Lộ Viễn mỉm cười nói: “Chú đã nói rồi, không cần khách sáo với chú.”

Tạ Xuân Hồng yên lặng nhìn ông thật lâu, đột nhiên lên tiếng: “Chú Lộ có thích trẻ con không?”

Nụ cười chợt cứng lại trên môi Lộ Viễn, ông mắt tự nhiên hỏi: “Tất nhiên là thích, tại sao lại hỏi chú như vậy?”

Tạ Xuân Hồng thâm sâu nhìn ông một cái, dời tầm mắt đi rồi nhàn nhạt nói: “Không có gì, cháu chỉ muốn biết ba của đứa trẻ này có cần nó hay không... Chú nói xem, cháu có nên sinh đứa trẻ này ra không?”

Sắc mặt Lộ Viễn chợt lóe lên một tia áp lực cực kỳ bi thương, giọng nói thoáng chốc trầm thấp chứa niềm thương cảm vô bờ: “Làm gì có ai không thương con của chính mình chứ?”

Nét mặt Tạ Xuân Hồng không chút thay đổi hỏi: “Không lẽ cháu sinh ra nó, để cuộc sống của nó đi theo vết xe đổ của cháu, từ nhỏ đã thiếu đi tình yêu thương của cha? Cháu không dám, cháu không muốn nó giống như cháu, từ nhỏ đã mang danh con ngoài giá thú, sống cô độc... Nếu như vậy, chi bằng không sinh nó ra thì hơn!”

Trái tim Lộ Viễn đau nhói, không biết nên nói gì.

Tạ Xuân Hồng nhìn ông, gần từng tiếng: “Cháu đã trải qua những thống khổ của con ngoài giá thú, không có cha đứa trẻ sẽ sống vất vả hơn những đứa trẻ khác, không chỉ phải chịu sự khinh thường của người khác, ghen tị với những đứa trẻ có ba cung chiều yêu thương, mà còn phải dựa vào chính mình để vươn lên trên bước đường của mình... Chú nói xem, cháu có nên sinh ra đứa trẻ này không?”

Lộ Viễn không dám đối diện với cô, ông lảng tránh ánh mắt, hơi thở dồn dập, thật lâu mới trở lại bình thường.

“Muốn sinh nó hay không...” Giọng nói Lộ Viễn khàn khàn, chậm chạp nói, “Muốn sinh nó hay không, là quyết định của con, mặc kệ người khác nói gì, chú đều sẽ ở bên cạnh giúp đỡ cháu. Nếu, nếu cháu sợ mình không đủ năng lực nuôi nó, chú sẽ giúp cháu nuôi nấng nó nên người...”

Tạ Xuân Hồng lạnh lùng cười: “Chú hi vọng cháu sinh nó?”

Lộ Viễn nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy vẻ bối rối và hối hận, thờ dãi trả lời: “Chú hi vọng cháu được vui vẻ.”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc, không nói gì nữa.

Lộ Viễn bất đắc dĩ đứng lên, thu dọn chén bát chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, lúc đi đến cửa đột nhiên dừng lại.

“Xuân Hồng, chú không cần đứa nhỏ này, mà là chú quan tâm đến cháu... Trước khi cháu quyết định nên suy nghĩ thật kỹ, trong vụ tai nạn bất ngờ đó, cháu đã làm gì theo bản năng của mình?”

Tạ Xuân Hồng chấn động toàn thân, tình cảnh lúc đó rất mơ hồ, nhưng thời điểm gặp nguy hiểm cô không nghĩ ngợi liền bảo vệ đứa bé, hành động đó vẫn là ký ức rất mới mẻ của cô.

Lộ Viễn tiến hành làm thủ tục xuất viện, mặc khác nhờ bác sĩ kê nhiều loại thuốc bổ dưỡng, sau đó mới trở lại phòng bệnh, thì phát hiện Xuân Hồng đã xuống giường thay quần áo.

“Cháu đang làm cái gì vậy?” Lộ Viễn lo lắng hỏi, sợ cô từ chối sự giúp đỡ của mình, từ chối sự quan tâm của mình.

Tạ Xuân Hồng thu thập mọi thứ xong, nói: “Cháu không sao, không muốn ở lại bệnh viện, cháu phải rời khỏi nơi này...”

Lộ Viễn nhú mày, thờ dãi hỏi: “Cháu muốn đi đâu? Có muốn liên lạc với ai không?”

Tạ Xuân Hồng suy nghĩ, đột nhiên thương tâm ập đến trong lòng.

Cô có thể tìm ai đây? Cố Mạch và Giai Hi đã đi Tây Bắc rồi. Nhị Hi đơn thuần như thế, nó với cô ấy cũng như nói với toàn thế giới, Phương Tinh thì càng không thể, cô ấy là em họ của Dịch Hồi, với tính tình của anh mà biết chuyện này, chắc chắn sẽ gây ra chuyện kinh thiên động địa...

Người cô muốn nói nhất... Đã không còn muốn nghe nữa rồi!

Lộ Viễn thấy cô vẫn yên lặng, vẻ mặt thương cảm, vỗ vỗ phía sau lưng cô nói: “Không sao đâu, cháu còn có chú, chú sẽ ở bên cạnh cháu.”

Tạ Xuân Hồng ngược nhìn ông: “Giúp cháu... giúp cháu rời khỏi thành phố, đưa cháu đi xa một chút, đừng cho bất kỳ ai biết...”

Lộ Viễn gật đầu: “Yên tâm, chú sẽ đi sắp xếp.”

Nói xong Lộ Viễn cầm điện thoại ra khỏi phòng bệnh.

Tạ Xuân Hồng một mình ngồi trong căn phòng vắng vẻ, cầm điện thoại bấm nút gọi.

Đầu dây bên kia, truyền đến một giọng nữ quen thuộc trong veo mà lạnh lùng. Tạ Xuân Hồng không thể kìm chế được ức chế trong lòng nước mắt chảy xuống, sự kiên cường của lớp nguy trang đã hoàn toàn sụp đổ, giờ khắc này, cô yếu ớt, chỉ muốn bên cạnh một người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Không Dám Quay Đầu Nhìn Lại

Năm đó mùa đông ở Thành phố N vẫn chưa đến, lúc Tạ Xuân Hồng rời đi, ánh mắt trời còn chói chang, ảm áp chiếu lên người, làm cho người ta không ngừng cảm thấy thích thú vui vẻ. Đang làm một ngày như vậy, nhưng lại làm cho Tạ Xuân Hồng cảm thấy lạnh lẽo khôn nguôi.

Không biết Lộ Viễn dùng cách gì, tránh được mọi người, đưa Tạ Xuân Hồng đến một thành phố xa lạ ở Phương Nam, theo yêu cầu của cô, tìm cho cô một việc làm trong thư viện thành phố, công việc đơn giản thoải mái, lương bổng đãi ngộ của không tồi.

Tạ Xuân Hồng làm việc trong Dịch thị một thời gian dài, tiền lương cao, bình thường lại không tiêu xài gì nhiều, lại thêm lúc sống cùng Dịch Hồi, mọi chi tiêu hằng ngày đều do Dịch Hồi chi trả, cho nên cô có được một số tiền không nhỏ trong tài khoản ngân hàng. Tạ Xuân Hồng quyết định thuê một căn hộ nhỏ gần thư viện để ổn định cuộc sống.

Lúc Tạ Vân đến đã là chạng vạng tối, một mình Xuân Hồng ra ga đón bà, vừa nhìn thấy khuôn mặt bình thản của mẹ, bỗng nhiên những lo lắng của cô bỗng chốc tan biến đi rất nhiều, cảm thấy an tâm.

Tạ Vân nhìn từ trên xuống đánh giá cô một phen, thấy cô vẫn bình yên vô sự thì nhẹ nhàng thở ra, rồi dùng giọng thờ ơ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Xuân Hồng đưa bà về căn hộ cho thuê, đem mọi chuyện kể hết với bà.

Tạ Vân trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng: “Mang thai đã bao lâu rồi? Đứa bé có ổn định không?”

“Hơn hai tháng, bác sĩ nói cũng tốt...”

Tạ Vân gật gù đầu và không nói nữa, tính tình bà vốn lạnh nhạt, giống như sự quanh quệ đã ăn sâu vào máu, lạnh nhạt và xa cách, chính thức đẩy người khác ra xa vạn dặm.

Xuân Hồng đợi hồi lâu không thấy bà tiếp tục hỏi, chần chờ mở miệng: “Mẹ, mẹ không muốn hỏi con có muốn sinh đứa bé hay không sao?”

Tạ Vân nhàn nhạt nhìn cô một: “Nếu con không muốn sinh nói thì đã sớm bỏ đi rồi.”

Tạ Xuân Hồng cứng người, bất đắc dĩ nói: “Con không biết chính xác mình có muốn sinh hay không. Mẹ, con không muốn từ nhỏ nó đã phải sống một cuộc sống không vui vẻ vì không có ba...”

Tạ Vân dời tầm mắt ra xa, nói nhỏ: “Xuân Hồng, con đang trách mẹ đúng không? Mẹ không phải là người mẹ tốt, không phải là người mẹ có trách nhiệm, không thể chăm sóc con một cách tốt nhất... Mẹ biết mấy năm nay con sống cũng không được tốt, nhưng rốt cục mẹ vẫn không có cách nào... Mẹ cũng muốn cưng chiều con, nhìn thấy con làm nũng với mẹ, nhưng mà mẹ lại không vượt qua được bản thân mình, mẹ sợ, sợ con hỏi mẹ về ba con, bởi vì mẹ không biết nên trả lời với con thế nào...”

Tạ Xuân Hồng cầm tay bà cất ngang câu nói: “Mẹ, đừng nói như vậy, một mình mẹ nuôi con khôn lớn rất vất vả, con chưa từng trách mẹ, con biết mẹ vì con mà từ bỏ cả gia đình mình, con làm sao có thể trách giận mẹ? Con... Con nói như vậy, chính vì con sợ hãi, con sợ con sẽ hối hận khi sinh ra nó, con sợ sau này nó sẽ oán hận con để sinh nó ra trên đời này.”

‘Xuân Hồng, vậy con có bao giờ hối hận vì đã được sinh ra chưa?’

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, tuy rằng từ nhỏ cô đã rất cô đơn, nhưng mà cũng đã trải qua những điều tốt đẹp không thể xóa nhòa, cô cũng từng gặp quá nhiều bất hạnh nhưng cũng chưa từng hối hận vì đã được sinh ra trên cõi đời này.

Tạ Vân nhìn Xuân Hồng bỗng dung trầm mặc, mỉm cười, yêu thương vuốt tóc cô, bà rất ít khi có những hành động thân thiết như vậy đối với con gái, lúc

này làm như vậy lại không hề cảm thấy không quen hay xấu hổ gì.

“Con bé này, suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì chứ? Sợ mình dạy dỗ nó không chu đáo sao, không phải mẹ đã dạy dỗ con rất tốt sao?”

Tạ Xuân Hồng cười khúc khích, cảm kích nói: “Cảm ơn mẹ.”

Tạ Văn thở dài, như đang chìm vào hồi ức, hơi có chút buồn ngủ nói: “Chính vì mẹ sợ con đi theo vết xe đổ của mẹ, cho nên luôn kìm nén yêu thương của mình, đã quyết tâm thì không hối hận, giống như mẹ muốn tử thủ trong tình cảm của chính mình mà cô độc suốt nửa đời người. Cho nên mẹ mới hy vọng con có thể cùng Dịch Hồi sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau, có thể buông bỏ được tình cảm với Đường Sơ... Mẹ thấy nó rất yêu con, không nghĩ rằng đến cuối cùng kết quả lại thành ra như thế này...”

Tạ Xuân Hồng sợ hãi, không thể tin được hỏi lại: “Mẹ nói cái gì? Mẹ, mẹ biết...”

Tạ Văn cười cười nói: “Có ai hiểu con gái hơn là mẹ ruột đâu chứ? Tuy mẹ chưa từng hỏi đến, nhưng như vậy không có nghĩa là mẹ không quan tâm đến con của mẹ. Lúc con mới lên trung học, mười lăm mười sáu tuổi không thể hiểu chuyện đời, lại là con một nên gây ra không ít phiền toái, chuyện tình cảm không biết xử lý làm cho con cả đời không thể quên được, cho nên mẹ làm như chuyện gì cũng không biết, cho dù về sau nghe nói Tô Văn sinh bệnh mẹ cũng tìm cách giấu con. Mẹ không muốn kéo con lại gần Đường Sơ, càng không nghĩ rằng con vẫn bị vướng vào đám tình cảm ấy.”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng không biết nên nói gì, hóa ra nhiều năm như vậy, mẹ cô vẫn yêu thương cô không thay đổi, không có lúc nào không quan tâm đến cô.

“Được rồi, tám nữa rồi đi ngủ đi, bây giờ con cố chăm sóc bản thân mình cẩn thận, ngày mai mẹ đưa con đến bệnh viện kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa.”

Hai mẹ con đã lâu không gặp mặt, buổi tối nằm trên giường nói chuyện phiếm, Tạ Văn ngồi xe cả ngày, trong thoáng chốc đã ngủ thiếp đi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tạ Văn đã thức dậy, làm bữa sáng cho Xuân Hồng ăn xong, sửa soạn nhanh căn phòng một chút rồi sau đó đưa Xuân Hồng đến bệnh viện.

Trải qua một loạt kiểm tra, ngoài việc Xuân Hồng dinh dưỡng không đủ chất ra, những thứ còn lại đều tốt.

Tạ Văn thở phào nhẹ nhõm, vô cùng thích thú cùng Xuân Hồng ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Nhìn mọi người đi tới đi lui, Tạ Xuân Hồng đột nhiên lên tiếng: “Mẹ, có phải mẹ rất yêu ba không?”

Tạ Văn cứng người lại, từ khi Xuân Hồng hiểu chuyện đến nay đây là lần đầu tiên cô nhắc đến ba mình trước mặt bà.

“Con không có ý gì khác, con chỉ muốn biết, mẹ yêu ba nhiều đến thế nào mới có thể vì ông ấy rồi bỏ tất cả, một mình chống đỡ nhiều áp lực đến như vậy để sinh con cho ông ấy, sau đó vất vả nuôi lớn, nhiều năm như vậy vẫn không hề oán giận, không hề hối hận, một mình gánh chịu hết tất cả những gian khổ, lại chưa bao giờ nói ra một lời trách cứ... Mẹ, con thật sự rất sợ, con sợ con yêu Dịch Hồi không đủ, rồi đến một ngày nào đó con không chịu đựng nổi, sẽ hối hận vì đã sinh đứa bé, thậm chí oán hận chính con ruột của mình, nhưng mà con cũng sợ yêu Dịch Hồi quá nhiều, cả đời này cũng không thể quên được anh ấy, cả đời dài đến thế, con không dám ôm nỗi cô độc đau thương một mình...” Tạ Văn vỗ nhẹ phía sau lưng cô, giống như bà dịu dàng dỗ cô ngủ rất nhiều năm trước đây.

“Lúc trước khi mẹ sinh con ra, không phải vì mẹ yêu ba con, mà là vì mẹ yêu con.”

Nước mắt Tạ Xuân Hồng lập tức tuôn trào.

Tạ Văn nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt phẳng lặng vô ưu, đáy mắt thâm sâu giống như chôn giấu muôn trùng sóng to gió lớn, khóe miệng nhàn nhạt cười, có một loại cảm xúc thể lượng vừa quét qua khuôn mặt bà.

Tạ Xuân Hồng sững sờ nhìn nụ cười của bà, giờ khắc này, cô đột nhiên hiểu ra, thật ra trên cõi đời này còn có một loại bình tĩnh tên là sóng lớn trong ao tù.

“Mẹ biết, ân tình chưa dứt nhất định cô độc cả đời, nhưng mà, con xem mẹ lúc đó chẳng phải cũng vượt qua được rồi sao. Cho nên không phải sợ, con sẽ sống rất tốt.” Tạ Văn quay sang nhìn cô, “Yên tâm, cả đời thật sự không quá dài, cũng không khổ sở như con tưởng tượng, thoáng qua nháy mắt đã thấy nửa đời đi qua. Huống chi... Con còn có đứa bé, nó sẽ đồng hành với con.”

Cả đời cực kỳ ngắn, chỉ là qua vài cái chớp mắt, một chớp mắt rất dài, một cú đầu một đời khó quên.

Tạ Xuân Hồng sâu xa hỏi: “Năm đó mẹ lựa chọn một mình sinh ra con, một mình nuôi lớn, có phải rất vất vả hay không?”

“Ừ, cực kỳ vất vả, cũng cực kỳ sợ hãi... Nhưng mà, nhìn lại con, giống như cái gì cũng không đáng kể.”

Tạ Văn không nói cho Xuân Hồng biết, năm đó bà một mình tha hương, bạn bè xa lánh, không có bất cứ ai để nương tựa, lúc đó có biết bao nhiêu là băn khoăn. Một mình ngây ngốc trong bệnh viện chịu đựng nỗi thống khổ không nói thành lời, thậm chí bà đã nghĩ đến việc hủy cái thai đi để không phải suy nghĩ, để không còn gì phải gánh vác... Đúng lúc đó trong phòng bệnh nghe được tiếng con trẻ khóc nỉ non, làm cho bà đột nhiên có chút động lực muốn tiếp tục sống.

Tiếng khóc cứ như thể vang lên, chứng tỏ sức sống mãnh liệt, cốt nhục tương liên, huyết mạch tương thông, làm trong lòng bà nảy sinh ra nhiều vấn đề lo lắng, làm cho bà không có cách nào mà bỏ đi được cái sinh mệnh bé nhỏ đó.

Từ khi hạ quyết tâm sinh ra đứa trẻ, Tạ Xuân Hồng đột nhiên bình tâm rất nhiều, tích cực tham gia các lớp học tiền sinh sản, đến bệnh viện kiểm tra rất đúng hẹn.

Lúc mang thai được hơn ba tháng, xuất hiện phản ứng của thai nhi mãnh liệt, bụng Tạ Xuân Hồng nhanh chóng lớn lên, làm cho thân hình có vẻ như gầy hơn nhiều, cảm nhận ra, hốc mắt sâu xuống, hai mắt trông như đặc biệt to.

Tạ Vân vô cùng lo lắng, xin nghỉ việc ở thị trấn nhỏ, chuyển nhà đến thành phố ở cùng Xuân Hồng để tiện việc chăm sóc cô. Mỗi ngày bà thay đổi món ăn thường xuyên hi vọng Xuân Hồng cảm thấy ngon miệng hơn. Xuân Hồng ăn ít thì ới ít, ăn nhiều thì ới nhiều, ngoài món canh thanh đạm ra, cái gì cũng ăn không được.

Bác sĩ dặn dò cô chú ý ăn uống, thời kỳ này thai nhi cần bổ sung dinh dưỡng đầy đủ, Tạ Xuân Hồng không còn cách nào khác đành phải xin nghỉ phép ở nhà sách, có lẽ Lộ Viễn đã dặn dò trước, nhà sách không nói gì liền đồng ý ngay, để Xuân Hồng có thể ở nhà dưỡng thai cho tốt.

Cơ thể của Tạ Xuân Hồng vốn không khỏe, bác sĩ lo lắng cô sẽ sinh non, không nghĩ rằng đứa bé này vô cùng dũng cảm, mặc dù cơ thể người mẹ có chút không tốt, nó vẫn phát triển một cách bình thường.

Lúc Tạ Xuân Hồng mang thai gần ngày sinh, Dịch Hồi cũng từ Mỹ bay về thành phố N.

Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng đột nhiên chia tay dẫn tới việc nhà họ Dịch xảy ra sóng to gió lớn, Phương Tinh vô cùng tức giận vội vàng gọi điện tìm Xuân Hồng, rất muốn hỏi rõ ràng xem rốt cuộc họ đã vì chuyện gì mà phải chia tay, kết quả là gọi không được.

Lần này cô thật sự lo lắng, tất cả những nơi có thể nghĩ ra để tìm Xuân Hồng cô đều đã thử qua, nhưng hoàn toàn không có kết quả, Phương Tinh cố tình chạy đến thị trấn nhỏ, hỏi thăm rất nhiều người, mới biết được hai mẹ con Xuân Hồng đã chuyển nhà, không ai biết được là chuyển đi đâu.

Phương Tinh giận đến phát hỏa, cô rất hiểu Xuân Hồng, nghe cô ấy kể về chuyện tình cảm của mẹ, tuyệt đối không dễ dàng rời khỏi thị trấn nhỏ, lần này hai người cùng chuyển đi, không biết Dịch Hồi ức hiếp Xuân Hồng như thế nào, làm cho cô ấy đau lòng mà chuyển đi thật xa.

Từ khi Dịch Hồi từ Mỹ trở về vẫn không vui vẻ gì, cả ngày mặt mày lạnh lùng làm cho ai cũng không dám đến gần, nhưng con nóng giận của Phương Tinh lên đến đỉnh điểm nào đâu quan tâm đến vẻ mặt của anh, hùng hổ tuôn ra một tràng chất vấn.

Dịch Hồi cũng không nghĩ đến chuyện tự nhiên Tạ Xuân Hồng lại biến mất không có tung tích gì, trong lòng không khỏi tràn ngập nỗi hận ngất trời, không quan tâm đến cô em họ đang tức giận của mình, không chút lưu tình phớt lờ cô đi, trong lòng Dịch Hồi cảm thấy đối với Tạ Xuân Hồng chỉ thấy toàn là oán hận.

Phương Tinh nhìn theo anh họ đã bỏ đi xa mà không hỏi được điều gì, đành phải thông báo cho Cố Mạch đang ở xa, cô biết Xuân Hồng thân với Cố Mạch nhất, hy vọng cô ấy có thể biết được Xuân Hồng đã đi đâu.

Cố Mạch và Giai Hi đang ở vùng núi, nghe được tin tức liền rất chấn động, lập tức khởi hành trở về thành phố N, mấy người các cô tìm kiếm cả tháng trời mà một chút tin tức về Xuân Hồng cũng không có.

Dịch Hồi giống như người không liên quan, thờ ơ lạnh nhạt trước sự lo lắng của các cô, mỗi ngày vẫn đi làm bình thường, đem toàn bộ tinh lực vào công việc, lại không có ý chủ động đi tìm kiếm Xuân Hồng.

Trong khoảng thời gian này, Lý Lily vẫn ở bên cạnh Dịch Hồi, tuy nhiên Dịch Hồi lúc nào cũng từ chối ý tốt của cô, cô vẫn rất kiên trì. Lý Lily cũng rất nghi ngờ, theo lý mà nói, Tạ Xuân Hồng nếu đã rời khỏi thành phố N, cũng không thể nào một chút tin tức cũng không có, mà cô đã vận dụng hết tất cả các mối quan hệ có thể nhưng vẫn không tìm ra cô ấy, điểm này làm cho cô càng thêm hoài nghi.

Lý Lily cũng có vài lần muốn nhắc đến chuyện của Tạ Xuân Hồng đều bị Dịch Hồi đánh trống lảng, về sau cô cũng không lặp lại chuyện mặt mặt ấy nữa, dù sao cô vốn chẳng quan tâm đến Tạ Xuân Hồng, cô ấy biến mất đối với cô cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Mùa đông năm nay tương đối ấm áp, đêm ba mươi mới đổ mưa tuyết nhẹ nhàng, có lẽ bầu không khí đón năm mới vô cùng ấm áp nên làm cho người ta không còn quan tâm đến giá rét nữa.

Dịch Hồi và Phương Tinh vẫn đang căng thẳng, lúc nhà họ Dịch đón năm mới sắc mặt của Dịch Hồi vẫn không khá lên nổi, nhìn lướt qua vẻ mặt bức hòa của Phương Tinh bằng ánh mắt bình tĩnh rồi bước đi.

So sánh với tình hình căng thẳng ở thành phố N, lễ đón năm mới của hai mẹ con Tạ Xuân Hồng và Tạ Vân vô cùng nhạt nhẽo, nhiều năm như vậy hai người đều yên lặng chờ năm mới đến, lâu dần thành thói quen nên cũng không cảm thấy có gì khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Phía Bờ Bên Kia

Đông đi xuân tới, thời tiết ngày càng ấm áp, Dịch Hồi cũng không biết tại sao lại thành thế này, trong khoảng thời gian này có chút không yên ổn trong tâm trí, cảm thấy trong lòng buồn bã, rất bất an.

Giữa bữa tiệc trưa, Dịch Hồi vì buồn phiền mà uống hơi nhiều rượu, càng lúc càng thấy trong lòng nặng trĩu. Trên bàn tiệc đang ăn uống vui vẻ, nâng ly cạn chén, một đám người mang trên mặt sự dối trá đáng ghê tởm, làm cho Dịch Hồi càng thêm chán nản.

Viện có rời khỏi bàn tiệc, Dịch Hồi không biết bản thân mình muốn đi đâu, liền không tự chủ mà đi đến quầy bar.

Buổi chiều trong quán bar thường rất ít khách, ngồi ở một góc sáng sủa, Dịch Hồi không khỏi nhớ tới việc mình từng gặp Tạ Xuân Hồng ở đây, đó là lần thứ ba hai người gặp mặt, khi ấy cô bị người khác quấy rầy, cuối cùng anh phải đứng ra giải vây cho cô. Đột nhiên Dịch Hồi nhớ tới những lời người đàn ông đã nói.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, ở bên cạnh một người phụ nữ có lòng dạ sắt đá như cô ta rất là uống phí công sức, anh và cô ta sẽ không có kết quả tốt! Sớm muộn gì anh cũng sẽ hối hận!”

Dịch Hồi liên tục cười khò, anh lại còn nhớ lúc ấy chính anh vẫn kiên định nói chắc chắn sẽ không có kết cục như anh ta nói, vậy mà bây giờ nhìn lại, anh và anh ta cũng không có gì khác biệt, vẫn không thể cùng cô đến hết cuộc đời.

Trở lại chôn cũ, Dịch Hồi đột nhiên sinh ra một loại cảm giác mất đi một người thì mọi chuyện cũng dừng lại một cách thê lương, một mình anh uống một ly rồi thêm một ly, cứ thế mà mượn rượu để giải sầu.

Không biết đã uống nhiều bao nhiêu, bóng đêm dần dần bao phủ càng lúc càng dày đặc, xung quang càng lúc càng nhiều người, cuộc sống về đêm trong quán bar cũng bắt đầu. Nếu như Lý Lily tìm được đến đây, thì chắc rằng Dịch Hồi có thể ngồi uống đến ngày hôm sau.

Đầu óc Dịch Hồi choáng váng, cảm giác khó chịu trong bụng dâng lên từng đợt, vẫn còn chút ít ý thức, đẩy hai tay Lý Lily đang vươn ra ý muốn đỡ anh, một mình thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Trong lòng Lý Lily cảm thấy rất không vui, thờ dãi, chạy lên phía trước nói: “Anh say rồi, để em lái xe.”

Mặt Dịch Hồi lạnh nhạt không khác gì bình thường, chỉ khác là do anh uống hơi nhiều nên hai mắt hơi đỏ lên, có hơi men nên giống như phủ thêm một lớp sương mù.

Không hề từ chối, Dịch Hồi ném chìa khóa cho cô rồi ngồi vào ghế sau, thuận miệng đọc cho cô địa chỉ.

Lý Lily sững sốt, bàn tay nắm vô lăng siết chặt lại, cắn cắn môi, theo địa chỉ anh vừa đi lái xe đi.

Đây là lần đầu tiên anh trở lại nơi này kể từ khi chia tay với Tạ Xuân Hồng, mở cửa thấy căn nhà lạnh lẽo trống vắng, đồ đạc trong nhà phủ một lớp bụi dày, đột nhiên Dịch Hồi cảm thấy mình thật sự rất ngu ngốc, cố kiềm chế không đi tìm cô, sau khi say rượu lại bất giác đi đến nơi đã cùng cô chung sống, trong tiềm thức của anh luôn cho rằng cô vẫn đang ở đây, không nghĩ rằng vừa vào cửa liền thấy chiếc chìa khóa nhà nằm lẻ loi cô độc trên bàn trong phòng khách, ánh kim loại lạnh lẽo sáng lên dưới ánh đèn, làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Trong nháy mắt Dịch Hồi cảm nhận được lòng mình nguội lạnh như tro tàn, một tia hy vọng ẩn sâu trong lòng cũng đã biến mất, đầu đau như muốn nứt ra, trái tim quặn thắt, khó khăn bước đến sofa ngồi xuống.

Lý Lily vội vàng đi vào bếp nấu ít nước nóng, đột nhiên nghe từ phòng khách truyền đến một tiếng động lớn làm cho hoảng sợ, vội vàng lao ra, cô thấy Dịch Hồi nghiêng ngã lao đảo phóng vào phòng vệ sinh.

Lý Lily chạy theo phía sau, thấy Dịch Hồi nhào đến bên cạnh toilet, nôn ra một vũng máu, cô hoảng sợ đến trắng bệch cả mặt.

“Dịch Hồi!” Lý Lily hét lên một tiếng rồi xông đến, vỗ vỗ sau lưng anh lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy? Tại sao lại bị nôn ra máu thế?”

Đầu óc Dịch Hồi càng thêm hỗn loạn, nhũ mảy miễn cưỡng mở mắt, mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng trong bụng lại quặn đau làm cho anh không nhận được mà lại tiếp tục ói ra.

Lý Lily sốt ruột đến độ nước mắt tuôn trào, đứng lên bước nhanh ra phòng khách gọi điện gọi xe cấp cứu, sau đó lại chạy vào phòng bếp bưng cho Dịch Hồi một ly nước ấm.

Đúng lúc này Tạ Xuân Hồng đang nằm trong phòng phẫu thuật, ngày dự sinh đúng ra là tháng sau, Tạ Vân đã ra ngoài đi chợ từ sáng sớm chưa trở về, cô đang giúp bà phơi một chậu đồ lớn ngoài ban công, không nghĩ rằng mình đã tới lúc lâm bồn chỉ thấy bụng dưới bắt đầu đau từng đợt.

Cũng may Tạ Vân trở về kịp thời, vừa nhìn đã kinh hãi, vội vàng điện thoại gọi xe cứu thương đưa cô đến bệnh viện.

Cô bị vỡ nước ối, bác sĩ rất nhanh chóng đưa ra quyết định đưa Tạ Xuân Hồng vào phòng phẫu thuật chuẩn bị cho đứa bé chào đời, trong lòng Xuân Hồng cực kỳ sợ hãi, đau đớn làm cho khoảng không trước mắt cô tối sầm lại từng cơn, nhìn không nổi phải phát ra tiếng rên lén.

Tạ Vân đứng bên cạnh nắm chặt lấy tay cô, không ngừng an ủi, bây giờ mới bắt đầu đau bụng chuyển dạ, đoán chừng còn rất lâu nữa sinh được.

Trán Tạ Xuân Hồng mồ hôi đổ như mưa, nhắm mắt thống khổ rên rỉ, dùng lực nắm chặt tay Tạ Vân để lại trên tay bà nhiều vết tím xanh.

“Đừng sợ, Xuân Hồng, đừng sợ, con sẽ không sao đâu...” Tạ Vân nhìn con gái khổ sở như vậy, trong lòng giống như đang bị ai đó dày vò, hận không thể đau thay cho cô.

Tạ Xuân Hồng đau đớn đến đầu óc cũng mơ hồ, nước mắt tạo thành dòng chảy xuống, đau đớn đến tận cùng, vô thức gọi to tên Dịch Hồi.

Tạ Vân rất khổ sở, ngồi xuống bên cạnh cô rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: “Mẹ đây, Xuân Hồng, mẹ ở đây...”

Dịch Hồi được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng kiểm tra một lượt, chẩn đoán là do say rượu dẫn đến xuất huyết dạ dày, Lý Lily nghe như vậy vừa tức giận vừa đau lòng.

Dịch truyền nhỏ từng giọt chậm chạp, chẳng bao lâu sau Dịch Hồi đã chìm vào giấc ngủ, trong giấc mơ vẫn không có chút bình yên. Sắc mặt tái nhợt, nhũn nhũn đôi lông mày, đôi môi mỏng mím lại, làm cho anh trông vô cùng yếu ớt, thậm chí khiến cho người khác cảm thấy thương xót.

Giờ phút này Lý Lily không khỏi cảm thấy hận Tạ Xuân Hồng, nếu không phải vì cô, luôn luôn kiên cường hơn người khác thì Dịch Hồi sao có thể ra nông nổi như thế này chứ?

Không biết bao lâu sau, lúc Tạ Xuân Hồng cảm thấy chính mình cũng không thể chống đỡ nổi nữa rồi, một tiếng hô to làm ý thức của cô như bừng tỉnh lại.

“Tiếp tục dùng sức đi, cố lên, đã thấy đầu đứa bé rồi...”

Đột nhiên Tạ Xuân Hồng cảm thấy sức lực dâng tràn một cách kỳ lạ, vốn cho là bản thân mình không thể duy trì được hơi thở nữa rồi nhưng giờ đây mọi chuyện đã thay đổi. Tiếng khóc lãnh lút ni non làm cho Xuân Hồng thở phào nhẹ nhõm, toàn thân rã rời, đau đớn khắp nơi trên cơ thể.

“Con yêu...” Tạ Xuân Hồng thì thào nói ra hai chữ, rồi không thể chịu đựng được nữa, chìm vào bóng tối.

Dịch Hồi tỉnh lại vào ngày hôm sau, nhìn trần nhà trắng xóa trên cao có chút hoang mang, không biết mình đang ở đâu.

Đang suy nghĩ, cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, Lý Lily đang mang đồ ăn sáng trên tay cẩn thận bước vào.

“Anh dậy rồi à?” Lý Lily vui vẻ lại gần, dịu dàng ngồi dậy, “Thức dậy rồi thì ăn một chút đi, bác sĩ nói bây giờ anh không thể ăn gì khác ngoài cháo trắng.”

Sức khỏe Dịch Hồi vốn rất tốt, qua một đêm ngủ ngon, mặc dù bây giờ dạ dày vẫn còn cảm giác đau đớn nhưng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, nhũn nhũn hỏi: “Đây là bệnh viện sao? Sao anh lại ở chỗ này?”

“Anh còn nói?” Lý Lily tức giận trừng mắt liếc anh, “Hôm qua anh đi uống rượu, không biết uống bao nhiêu đến thế nào mà dạ dày xuất huyết, làm em phải đưa anh đi bệnh viện, nếu không có em thì sáng nay anh chẳng còn thấy được ánh sáng mặt trời rồi!”

Dịch Hồi ngẩn người, lặng thinh cúi đầu.

“Tranh thủ ăn khi còn nóng đi!” Lý Lily múc một muỗng cháo thổi thổi, đưa tới miệng cho anh.

Dịch Hồi cầm lấy chén cháo trong tay cô, nhân dịp nói: “Cám ơn, để tự anh ăn.”

Ánh mắt Lý Lily tối lại, im lặng đưa cho anh.

Dịch Hồi lặng thinh ăn hết nửa chén cháo, lau khóe miệng nói: “Em không báo cho người nhà anh chứ?”

Lý Lily lắc lắc đầu: “Vẫn chưa kịp báo.”

Dịch Hồi trầm ngâm một lúc rồi nói: “Đừng nói với ai hết. Cám ơn em, anh khỏe hơn rồi, ở đây có bác sĩ và y tá, không có chuyện gì đâu, em mệt mỗi cả đêm rồi, đi về nghỉ đi.”

“Không sao đâu, em không mệt, em ở đây với anh.”

Dịch Hồi rất kiên trì: “Thật sự không cần đâu, bây giờ anh chỉ muốn ngủ một giấc, em ở đây anh ngủ không được.”

Trong lòng Lý Lily thở dài, đứng lên nói: “Được rồi, anh ngủ đi, em về trước đây... Chiều em lại tới.”

Dịch Hồi gật gật đầu, nằm xuống nhắm mắt lại.

Tạ Xuân Hồng cảm giác như vừa trải qua một giấc ngủ rất dài, lúc tỉnh lại thì có chút sợ hãi, theo quán tính đưa tay sờ xuống bụng dưới, nơi đó đã trở lại bằng phẳng rồi.

“Đưa bé đang ở phòng trẻ, có bác sĩ chăm sóc, cậu không cần lo lắng.”

Một giọng nữ không mấy dịu dàng rất quen thuộc vang lên, Tạ Xuân Hồng ngạc nhiên quay đầu về phía bên kia giường, hoang mang hỏi: “Giai Hi? Sao cậu lại ở đây?”

Hà Giai Hi cười tựa như không cười nhìn cô, vốn muốn hỏi cô rất nhiều mà khi nghe giọng nói khàn khàn mệt mỏi của cô thì những gì định hỏi lại nuốt trở lại trong bụng, dứt cô uống miếng nước, sau đó chậm rãi giải thích: “Mình đang ở bệnh viện này tham dự một cuộc hội thảo nghiên cứu, xế chiều hôm qua mới đến đây, đúng lúc thấy cậu được đưa vào. Mình cũng không nghĩ lại gặp cậu ở đây, Tạ Xuân Hồng, cậu đúng là người bạn tốt, tự nhiên không nói không rằng chạy trốn đến đây sinh con gái!”

“Là con gái sao?” Tạ Xuân Hồng vui sướng hỏi, “Mình muốn nhìn bé một chút...”

Lừa gạt của Hà Giai Hi lại bùng lên.

Tạ Xuân Hồng nhìn sắc mặt của cô không tốt, vội vàng kiềm nén niềm vui xuống, thành khẩn xin lỗi: “Thật xin lỗi, mình không phải cố ý muốn đầu gối, lúc đó mình đi vội vàng quá, cậu và Cố Mạch lại đi Tây Bắc, mình không thể liên lạc được đành phải đi trước... Mình xin thề, cho tới bây giờ mình không có ý muốn gạt các cậu, mình tính để thêm một thời gian nữa sẽ liên lạc với các cậu!”

Hà Giai Hi miễn cưỡng tin tưởng cô, nhàn nhạt nói: “Đưa bé sinh non, sức khỏe không được tốt lắm, cho nên phải nằm ở phòng trẻ, nhưng mà cậu yên tâm, cô bé không sao hết... Cậu mới sinh con, sức khỏe cậu vốn đã không tốt, nếu không chú ý dinh dưỡng thì sẽ ngã bệnh. Mình đã báo cho Cố Mạch, cậu ấy đang trên đường đến đây, cậu yên tâm đi, tạm thời chỉ có mình và cậu ấy biết chuyện thôi.”

Tạ Xuân Hồng không biết nên nói gì, đành phải nói: “Cám ơn cậu, Giai Hi.”

Hà Giai Hi trợn tròn mắt nhìn cô: “Cậu và Dịch Hồi đã xảy ra chuyện gì? Mình chỉ nghe nói sau khi chia tay cậu liền biến mất, hại Tinh Tử và Nhị Hi lật cả thành phố N lên tìm cậu, Tinh Tử chạy đến thị trấn nhỏ tìm cậu, mình cùng Cố Mạch cũng từ Tây Bắc trở về, nhiều người tìm kiếm cậu nhưng không ai nghĩ cậu một mình chạy đến thành phố khác rồi.”

Tạ Xuân Hồng cười khổ: “Thật sự rất xin lỗi, khiến cho các cậu lo lắng rồi... Mình và Dịch Hồi không thể tiếp tục được nữa rồi!”

“Tại sao?” Hà Giai Hi nhíu nhíu mày, “Vậy tại sao cậu vẫn sinh đứa bé? Cậu có biết rằng một người con gái chưa chồng mà sinh con sau này cuộc sống sẽ gặp rất nhiều khó khăn không?”

Tạ Xuân Hồng gạt đầu: “Mình biết, nhưng mà con trẻ vô tội... Hơn nữa, đây chính là mối liên hệ duy nhất giữa mình và Dịch Hồi.”

Lúc này Hà Giai Hi không biết nên nói gì cho phải, một lúc sau mới hỏi: “Cậu không hối hận? Thiêu thân lao đầu vào lửa chứ không bao giờ lửa đốt thiêu thân.”

Tạ Xuân Hồng kiên định lắc đầu: “Lúc trước mình vẫn không biết được, mặc dù lúc quyết định sinh con trong lòng mình cũng có chút sợ hãi... Nhưng khoảnh khắc đứa bé ra đời, mình liền biết mình tuyệt đối không bao giờ hối hận! Hơn nữa...” Xuân Hồng mỉm cười, “Cũng có thể không phải là thiêu thân lao đầu vào lửa, nói không chừng Dục Hóa Trọng Sinh!”

Hà Giai Hi thờ dãi, rất xúc động: “Quả nhiên tình yêu khiến con người ta lâm vào trầm luân khổ ải, cái gọi là lý trí và quyết tâm thật ra chỉ là dùng để tự an ủi bản thân mà thôi!”

Tạ Xuân Hồng gương mặt yên lặng nhìn cô, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Cậu và Mạc Hạo Khanh thế nào rồi?”

Gương mặt khí phách của Hà Giai Hi thoáng qua vẻ thống khổ không nói nên lời, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường, nói sang chuyện khác: “Mẹ, mẹ cậu về nhà lấy chút đồ dùng, sẽ quay trở lại ngay.”

Đang nói, Tạ Văn đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Xuân Hồng đã tỉnh thì mỉm cười hỏi: “Có còn thấy chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, ngủ một giấc đã khỏe hơn rất nhiều ạ.”

Tạ Văn gật gù đầu, nhìn Hà Giai Hi, cảm kích nói: “Cám ơn bác sĩ Hà.”

Hà Giai Hi cười nói: “Đi không cần khách sáo thế ạ, con và Xuân Hồng là bạn, công việc không quan trọng bằng cô ấy.”

Tạ Văn đang lau người cho Xuân Hồng thì Cố Mạch một hồi bụi đường chạy đến.

Thấy Tạ Xuân Hồng bình yên vô sự, Cố Mạch nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lập tức lóe sáng, khuôn mặt dịu dàng động lòng người chợt cười rộ lên.

Tạ Xuân Hồng vừa thấy nụ cười tươi tắn quen thuộc của cô trong lòng không khỏi kêu rên, vội vàng cười theo nói: “Tiểu Mạch, cậu tới thật là tốt.”

Tạ Văn bụng chầu nước ra khỏi phòng, để các cô nói chuyện cho thoải mái.

Cố Mạch lễ phép chào Tạ Văn, nhìn bà đi khỏi phòng bệnh mới tươi cười với Xuân Hồng rồi đi đến bên cạnh Giai Hi ngồi xuống, chậm rãi nói: “Không vui chút nào, vẫn thua cậu chạy trốn khỏi thành phố N nhanh như vậy.”

Tạ Xuân Hồng cười khỏ: “Thật xin lỗi, mình tính sau khi sinh con ổn định liền báo cho các cậu biết...”

Cố Mạch hừ lạnh một tiếng: “Cậu khách sao như thế ư? Cậu có xem chúng mình là bạn tốt của cậu không?”

Tạ Xuân Hồng đuối lý, không dám lên tiếng để mặc cô ấy phát tiết.

Cố Mạch trầm mặc thờ dài hỏi: “Hai mẹ con đều tốt?”

Hà Giai Hi trả lời: “Tất cả đều bình an!”

Cố Mạch trầm tư một lúc nói: “Chăm sóc cơ thể thật tốt, chuyện ở thành phố N tạm thời để mình lo liệu, chỉ e rằng chuyện này không giấu diếm được lâu, tốt nhất là trước khi Phương Tinh phát hiện ra cậu hãy chủ động nói cho cậu ấy biết.”

Tạ Xuân Hồng bất đắc dĩ gật đầu: “Mình sẽ mau chóng liên lạc với cậu ấy.”

Cố Mạch biết cô mới sinh con, thân thể còn chưa phục hồi lại như cũm cũng không đề cập đến vấn đề tình cảm của cô với Dịch Hồi.

Cố Mạch và Hà Giai Hi cùng ở lại với Xuân Hồng, có các cô trợ giúp, Tạ Vân thoải mái hơn rất nhiều.

Bởi vì Xuân Hồng sinh non nên sức khỏe của đứa bé rất yếu, nhưng ý chí sinh tồn của đứa bé cực kỳ kiên cường, Tạ Xuân Hồng ôm cô bé, vuron ngón tay nhẹ nhàng mân mê trên khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng của nó, trong lòng tràn ngập sự dịu dàng khó tả.

“Đúng rồi, sao không đặt tên cho đứa bé đi?”

Tạ Vân cũng nhìn Xuân Hồng hỏi: “Gọi đứa bé là gì nhỉ?”

Hà Giai Hi cũng hỏi: “Đứa bé lấy họ Tạ hay họ Dịch?”

Tạ Xuân Hồng vuốt ve ngón tay của con bé, sắc mặt bình thản nói: “Con của mình đương nhiên là lấy họ Tạ!”

Cố Mạch trầm mặc nhìn cô im lặng, cảm thấy rằng không cần đem tình trạng hiện tại của Dịch Hồi nói với cô vẫn tốt hơn.

“Gọi nó là Hân Hân đi, nghĩa là “Vui sướng hơn hờ”!” (Nguyên văn: Hân Hân Hường Vinh)

Tạ Vân suy nghĩ một lúc rồi cười nói: “Tên này rất hay, vậy gọi nó là Hân Hân đi!”

Xuân Hồng nhìn Tạ Vân, gặp ánh mắt hiểu biết của Tạ Vân, liền mỉm cười với bà.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tại Sao Bị Thương Đến Như Vậy?

Ngày đầy tháng của Hân Hân, trong phòng khách nhỏ đón nhiều khách đến nỗi ngay cả đi chuyển cũng khó, cô bé luôn vui vẻ ngay từ lúc mới sinh, những lúc không ngủ cũng không khóc quấy, luôn luôn mở lớn đôi mắt to đen láy tò mò nhìn xung quanh.

Do trong thời gian mang thai Xuân Hồng không chú ý bồi dưỡng cơ thể, lại thêm sinh non nên sức khỏe Hân Hân kể từ lúc mới sinh đã không được tốt, cơ thể gầy yếu, về sau được nhiều người chăm sóc cẩn thận kỹ lưỡng mới có thể có được sức khỏe hoàn hảo nên cũng không có vấn đề gì lớn. Tạ Xuân Hồng lần đầu tiên làm mẹ nên đối với đứa trẻ sơ sinh bé bỏng thường cảm thấy tay chân mình luống cuống, may mà có Tạ Vân trợ giúp mới dễ dàng vượt qua được những ngày tháng đầu tiên.

Tạ Vân ra ngoài mua đồ ăn, trong phòng khách lúc này chỉ còn lại mấy người trẻ tuổi các cô.

Phương Tinh đã đến từ hôm qua, đến bây giờ vẫn chưa cho Tạ Xuân Hồng thấy được nét mặt vui vẻ, lúc đầu cô cũng không hiểu vì sao Cố Mạch bắt cô và Nhị Hi nghỉ phép để đi đến thành phố này, kết quả là vừa xuống máy bay đã thấy Xuân Hồng mới hiểu ra, nét mặt liền sa sầm xuống.

Tạ Xuân Hồng đưa đứa bé cho Cố Mạch bồng, đến ngồi xuống bên cạnh Phương Tinh, tươi cười nói: “Tinh Từ, cậu muốn ăn gì? Mình đã mua loại hoa quả cậu thích ăn nhất.”

Phương Tinh liếc cô một, châm chọc khiêu khích nói: “Không cần, cậu còn nhớ rõ mình thích ăn gì à? Thật hiếm thấy à, mình nghĩ cậu đã sớm quen bém mình đi rồi chứ.”

Tạ Xuân Hồng đứng trững gai nhọn, không khỏi xấu hổ sờ sờ mũi, cô biết bây giờ cô ấy đang nóng giận, thờ dài nói: “Đừng như vậy mà, mình biết mình sau rồi, cậu còn muốn giận mình đến bao giờ?”

“Mình giận cậu lúc nào?” Phương Tinh hừ lạnh một tiếng, không mặn không nhạt nói: “Quan hệ giữa cậu với mình tốt như vậy sao?”

“Tinh Từ...” Tạ Xuân Hồng bắt đầu gọi, “Rốt cuộc cậu muốn như thế nào mới không giận nữa?”

Phương Tinh lườm cô một: “Tạ Xuân Hồng, cậu không coi mình là bạn đúng không?”

“Sao có thể như thế được? Tất nhiên cậu là bạn của mình mà.”

“Bạn?” Phương Tinh cười lạnh, “Cậu đối xử với bạn bè như vậy sao? Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho mình biết, một mình ra đi dễ dàng dứt khoát như vậy, cậu có nghĩ tới việc bọn mình lo lắng sốt ruột ra làm sao khi đi tìm cậu không? Chẳng lẽ Tinh Từ mình đây là loại người không thể đồng cam cộng khổ cùng bạn bè ư?”

“Tinh Từ, cậu nghe mình giải thích...” Tạ Xuân Hồng nín nín cánh tay cô, “Lúc đó xảy ra quá nhiều chuyện, mình lại phải ra đi cực kỳ vội vàng, nhất thời không biết nên giải thích thế nào với cậu... Hôn nữa, cậu và Dịch Hối là an hem họ, mình...”

“Cậu sợ mình giúp đỡ anh họ sao? Tạ Xuân Hồng, mình không phải là người không biết phân biệt trắng đen nặng nhẹ! Nhưng mà nói đi nói lại, cậu cũng là do cậu không tin tưởng mình, không chỉ có mình, cậu căn bản là không tin tưởng bất cứ ai trong bọn mình! Xuân Hồng, rốt cuộc là cái gì cậu cũng giữ trong lòng, đối với người nào cậu cũng đều thờ ơ lạnh nhạt, không cần kết giao thân thiết với bất cứ ai, cũng không đồng ý cho ai quan tâm cậu.”

Nhị Hi không nhịn được nữa, trừng mắt nhìn Phương Tinh nói lớn: “Tinh Từ cậu là gì mà so đo xét nét vậy chứ? Bây giờ chẳng phải Xuân Hồng đã chủ động nói cho chúng ta biết hay sao? Tất cả chúng ta là bạn tốt, trách móc nhau làm gì chứ...”

Phương Tinh hung hăng liếc lại cho cô cái: “Con heo nhà cậu, ngoan ngoãn ngồi ăn đi!”

Nhị Hi ủ rũ rút về, lầu bầu trong miệng: “Thật là lòng dạ hẹp hòi...”

Hà Giai Hi bắt mắt nhìn Phương Tinh một, trong ánh mắt tràn đầy sự cảnh cáo, không cho phép cô ăn hiếp em gái mình.

Xuân Hồng trầm mặc một lúc rồi nói: “Thật xin lỗi, mình không phải cố ý... Trước kia, đúng là mình có thói quen giữ trong lòng chuyện của mình, mặc kệ nó khó khăn như thế nào cũng muốn chính mình cố gắng vượt qua. Từ nhỏ mình đã hiểu, chỉ có bản thân mình lựa chọn đường đi cho mình, không thể dựa dẫm vào bất cứ ai, cũng không có ai đáng tin tưởng để dựa vào, cho nên tự nhiên mình cũng cảm thấy không nên quá quan tâm đến người khác... Tinh Từ, không phải mình không muốn thân thiết cùng các cậu, mà mình không biết nên thân thiết với các cậu như thế nào, cậu nói mình cố xa cách các cậu, kỳ thật mình thật sự cố gắng đưa bản thân hòa nhập với các cậu. Bây giờ... Mình hiểu ra rất nhiều chuyện, nên biết biểu đạt tình cảm của mình ra sao, cho nên, cậu hãy tha thứ cho mình đi, về sau mình tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.”

Tạ Xuân Hồng nói một hơi dài cực kỳ thành khẩn, từ nhỏ đã phải lớn lên trong gia đình đơn thân, ở thị trấn nhỏ lại không có bạn bè cùng trang lứa, cả ngày chỉ thui thủi một mình, tự nhiên sẽ tạo thành thói quen đơn độc, không quen cùng người khác kết giao, cũng không biết biểu đạt tình cảm của chính mình, về lâu về dài làm cho cô không mở lòng đối với bất cứ ai, sự thiếu vắng cảm giác an toàn nghiêm trọng làm cho cô không có cách nào tin tưởng vào người khác... Cho đến bây giờ, rốt cục cô cũng đã yêu thương sâu đậm một người, được anh che chở yên ổn trong suốt một thời gian dài, cô hoàn toàn tin tưởng anh không làm gì tổn thương cô, mặc dù hiện tại cô và anh đã ngăn trũng xa cách, cô vẫn luôn tin tưởng anh. Hôn nữa, chính cô là người bỏ bê mối tình cảm này mới khiến cho chính mình phải xem lại bản thân, vì vậy cô đã hiểu rõ nhiều chuyện, thông suốt nhiều chuyện.

Phương Tinh nghĩ đến việc cô phải chịu khổ nhiều năm như vậy, từ nhỏ chỉ có hai mẹ con nương tựa lẫn nhau, bây giờ lại phải một mình sinh con tại một thành phố xa lạ, thậm chí thiếu chút nữa vì khó sinh mà không giữ được mạng... Không khỏi mềm lòng đi rất nhiều.

“Ủầy, mình biết cậu không cố ý... Đúng là mình rất giận, mình không thể không giận được, nhưng mình không phải giận cậu mà là giận Dịch Hối, anh ấy là đồ đểu, tự nhiên lại mang đến cho cậu nhiều nỗi khổ như vậy! Xuân Hồng, thật ra mình không biết nên đối mặt với cậu như thế nào, mình cảm thấy cực kỳ áy náy, dù sao trước kia cũng là do mình làm mối cậu với anh ấy...”

Tạ Xuân Hồng mỉm cười: “Tại sao cậu lại nghĩ như thế? Chuyện này không liên quan đến cậu, tất cả đều là do bản thân mình tạo ra... Không liên quan đến Dịch Hối, là mình có lỗi với anh ấy, mình làm tổn thương anh ấy quá nhiều nên anh ấy mới chịu không nổi mà rời xa mình, mình như hôm nay là hậu quả mình phải gánh. Tinh Từ, mình vẫn muốn cảm ơn cậu vì đã cho mình gặp anh ấy, mình không hối hận vì đã quen biết anh ấy, mình chỉ hận là mình đã không biết quý trọng anh ấy mà thôi.”

Phương Tinh nhú nhú mày, nắm tay cô hỏi: “Đến bây giờ cậu vẫn còn yêu anh ấy sao?”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu, một lúc lâu sau mới gật đầu kiên định nói: “Yêu! Mình cũng không biết sẽ còn yêu anh ấy bao lâu nữa, nhưng bây giờ đúng là mình vẫn còn yêu anh ấy!”

“Vậy cậu trở về tìm anh ấy đi!” Phương Tinh vui sướng nói, “Theo mình được biết, anh ấy bây giờ không có bạn gái, hai người đã có con với nhau, anh ấy nhất định sẽ có trách nhiệm!”

Tạ Xuân Hồng liên tục cười khổ: “Không, Tinh Từ, đừng nói cho anh ấy biết! Cho tới bây giờ mình vẫn không nghĩ đến chuyện dùng đứa bé để ràng buộc anh ấy, lúc trước anh ấy nói rất rõ ràng sẽ không vì bất cứ lý do gì mà hàn gắn lại với mình, một khi đã như vậy, mình làm sao có thể lại xuất hiện trước mặt anh ấy chứ?”

Phương Tinh nóng nảy: “Rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng là vẫn còn yêu nhau, vì cái gì mà không thể ở bên nhau? Có mâu thuẫn nào mà không thể giải quyết đâu? Huống chi giữa hai người còn có đứa bé, cậu không thể để nó sinh ra mà không có ba...”

“Đừng nói nữa!” Tạ Xuân Hồng cắt ngang lời cô, mệt mỏi nói: “Tóm lại, mình và Dịch Hồi không có khả năng hàn gắn nữa rồi...”

Làm sao trở về gặp anh được, trước đó anh đã rất kiên quyết nói lời chia tay, thậm chí yêu cầu cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh... Cô làm sao còn có thể trở về? Có lẽ đến suốt cuộc đời này, hai mẹ con cô cũng biết không thể nào rút ngắn khoảng cách với anh, rồi lại ôm một hy vọng trong lòng, chờ mong có một ngày có thể gặp lại, mơ tưởng giữa bọn họ có thể...

Phương Tinh trong lúc này không thể thốt nên lời, thờ phỉ phỉ xoay người đi chỗ khác.

Thật lâu sau, Phương Tinh mới từ từ ổn định lại, nhàn nhạt nói: “Cậu yên tâm, mình chỉ nói đi du lịch cùng với Cố Mạch, ngay cả Lục Hân cũng không biết mình đến gặp cậu... Không có sự cho phép của cậu, mình sẽ không nói với Dịch Hồi.”

Tạ Xuân Hồng cười cười, nghiêm túc nói: “Cảm ơn cậu, Tinh Từ.”

Phương Tinh quay sang, sắc mặt có chút bất đắc dĩ: “Mình cũng không phải là người không biết lý lẽ, hơn nữa, chuyện tình cảm của người khác mình cũng không dám xen vào, chỉ có hai người mới có thể tự mình giải quyết, cậu không cần lo lắng, nếu mình đã muốn đầu thì Dịch Hồi không thể biết được.”

Cố Mạch thấy cuối cùng hai cô cũng hòa giải, nhẹ nhàng thở ra, vừa chơi đùa với đứa bé vừa cười nói với các cô: “Như thế có phải tốt hơn không? Tinh Từ, cậu cũng đừng tức giận, tất cả đều đã qua rồi!”

Hà Giai Hi cau mày tịch thu hết đồng đồ ăn trên tay Nhị Hi, cũng cười nói: “Đúng vậy, trước kia Xuân Hồng gạt cậu, không phải cậu ấy không tin tưởng cậu, cậu ấy chỉ không muốn cậu khó xử giữa cậu ấy và Dịch Hồi, dù sao một bên là bạn thân, một bên là anh họ, cậu biết đứng về phía nào!”

Phương Tinh nghe vậy sắc mặt không chút thay đổi nhìn Xuân Hồng nói: “Mình là loại người sợ mấy cái chuyện này sao? Tạ Xuân Hồng, cậu còn dám coi thường mình, mình sẽ đá chết cậu!”

Mọi người đều bật cười vui vẻ, Hân Hân nằm trên giường mở to mắt ngẩn ngơ nhìn, cũng khanh khách cười theo mọi người.

Phương Tinh đến bên cạnh ẵm cô bé lên, đưa ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, dịu dàng cười nói: “Bộ dáng đứa bé này đúng là khuôn đúc của Xuân Hồng.”

Hà Giai Hi cũng đi đến bên cạnh cô nhìn, gật gù đầu nói: “Đúng vậy, bây giờ còn nhỏ, nhưng khuôn mặt lại mang vẻ đẹp của Xuân Hồng.”

Tạ Xuân Hồng thở dài: “Ai cũng nói vậy, ngay cả mẹ mình cũng nói thế, đứa bé tuy còn nhỏ nhưng rất giống mình! Mẹ mình càng khoa trương, lúc mới sinh ra, mặt mũi nó nhăn nhoeo như con khỉ nhỏ, mình nhìn thoáng qua quả thực không thể tin được là do mình sinh ra, bà cứ khen con bé xinh đẹp mãi không thôi... Thật không biết nhìn sao mà ra như thế!”

Phương Tinh hứ một tiếng cắt ngang, vừa ôm đứa bé đung đưa vừa nói: “Cậu không hiểu gì hết, đứa bé này tuy mới sinh nhưng nét nào ra nét đó, cậu là mẹ ruột mà cũng không nhận ra, không biết cậu có tình mẫu tử không nữa.”

Phương Tinh ngồi xuống, đưa Hân Hân cho Xuân Hồng, lấy một chiếc hộp nhỏ màu đỏ từ trong túi, mở ra lấy một “Trường Mệnh Tỏa” (xem hình minh họa ở phía dưới ^^) đeo lên cổ cô bé.

“Khi sinh ra mỗi đứa trẻ nhà họ Dịch đều có một “Trường Mệnh Tỏa” như thế này, cái khóa nhỏ này vốn là nên để cho Cô hoặc anh họ của mình đeo cho con bé mới phải, bây giờ thì mình đành phải thay mặt cô mang cho con bé vậy.”

Chiếc khóa nhỏ được làm rất tinh xảo, trên mặt có khắc biểu tượng cát tường bình an, còn có cái lục lạc nhỏ phía dưới, Tạ Xuân Hồng nhẹ nhàng sờ lên đường vân nổi trên chiếc khóa, cảm động cười nói: “Tinh Từ, cảm ơn cậu... Mình thay mặt Hân Hân cảm ơn cậu!”

Tinh Từ vỗ vỗ vai cô cười, thờ dài nói: “Cảm ơn cái gì chứ, mình là cô của nó mà... Uầy, mình rất muốn sinh con cái, kết quả là có ngay một đứa con trai suốt ngày quậy phá, cậu không biết mình hâm mộ cậu thế nào đâu, yên tâm đi, mình sẽ coi Hân Hân như con ruột của mình vậy!”

Nhị Hi bất mãn vì bị Hà Giai Hi lấy hết đồ ăn của cô, nghe Tinh Từ nói thế không khỏi cảm thấy tức giận: “Không chừng trong bụng bà đây cũng có một cô gái nhỏ, các cậu không cho mình ăn, các cậu nhẫn tâm nhìn con gái mình đói bụng sao?”

Mọi người kinh ngạc, trong nháy mắt dồn hết tập trung lên bụng cô.

Tâm hồn ngây thơ của Nhị Hi lập tức được thỏa mãn, ngẩng đầu kiêu ngạo nói: “Cứ hâm mộ đi! Chờ mình sinh con gái xong, để xem các cậu còn có thể không cho mình ăn sao!”

Hà Giai Hi nghiêm túc hỏi: “Em thật sự mang thai rồi sao? Làm sao em biết được?”

Nhị Hi đếm đầu ngón tay nói: “Thích ăn, thích ngủ, buồn bực... Những biểu hiện này không phải là những biểu hiện của người mang thai sao?”

Mọi người im lặng, im lặng quay mặt đi.

Hà Giai Hi thở dài thật sâu, đem đồ ăn trả lại cho cô mà không thèm để ý đến cô, bưng trán nói: “Luu Duyệt đã lớn tuổi, em thì không ra dáng một người mẹ tí nào, vẫn rất là... ngây thơ!”

Phương Tinh khinh bỉ nhìn cô: “Biết cậu nhiều năm như vậy, chẳng phải mỗi lần mùa xuân đến cậu đều như thế sao, vừa lười biếng vừa tham ăn, chẳng lẽ hàng năm cậu đều mang thai? Cậu là heo à!”

Cố Mạch nhìn trời: “Thật không hiểu Luu Hiệp dạy dỗ cậu thế nào...”

Mọi người không khách khí cười rộ lên, làm Nhị Hi xấu hổ đến phát giận nhảy lên nhảy xuống.

Đã rất lâu mọi người không tụ tập với nhau, cười đùa vui vẻ như vậy, trong thoáng chốc trong lòng ai cũng cảm thấy xúc động.

Phương Tinh thở dài: “Xuân Hồng dự định tiếp tục sống ở thành phố này, Giai Hi cũng phải ở lại đây, thành phố N bây giờ chỉ còn lại ba người chúng mình, thật không biết khi nào chúng ta mới có dịp tụ tập như thế này, thoải mái tự do đánh chén không say không về.”

Hà Giai Hi cũng có chút buồn phiền, nhưng cũng rất nhanh điều chỉnh được tâm trạng: “Mình chỉ tạm thời ở lại đây thôi, yên tâm đi, trong tương lai không xa, chúng ta có thể tụ tập lại ở thành phố N mà.”

Nhị Hi phóng khoáng nâng ly lên: “Nào chúng ta cùng cạn vì lần tới gặp mặt.”

Cố Mạch cười dịu dàng: “Vì sức khỏe của Tiểu Hân Hân, vì sự vui vẻ và hạnh phúc của con bé, cạn ly!”

Bữa tiệc đầy tháng nhẹ nhàng của bạn nhỏ Tạ Tiểu Hân kết thúc, đám người Phương Tinh cũng trở về thành phố N.

Phương Tinh vẫn cảm thấy nếu hai người vẫn còn tình cảm với nhau, thì không thể xa nhau lâu được, tính cách Dịch Hồi bá đạo cố chấp, chắc chắn không dễ dàng buông tay được, tìm Xuân Hồng trở về chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Lại không ngờ rằng, bọn họ xa nhau thoáng cái đã năm năm. Mà càng kéo dài sự chờ đợi dường như càng vô vọng. Đêm và ngày vẫn âm thầm đi qua làm cảnh vật xung quanh thay đổi theo, thế sự xoay vần, thời gian chôn vùi đi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Một Lần Chia Tay Mấy Năm Xa Cách

Làm người đàn ông độc thân kim cương của thành phố N, không nghĩ ngờ gì nữa Dịch Hồi chính là đối tượng săn đuổi của nhiều quý cô từ mấy năm nay. Dịch Hồi càng lúc càng lạnh lùng, trên thương trường anh đấu tranh quyết đoán không hề lưu tình chút nào.

Rất ít phụ nữ có thể tiếp cận được anh, anh luôn giữ bộ dáng không mặn không nhạt lạnh lùng xa cách đối với bất kỳ người phụ nữ nào, chính vì vậy anh càng thêm gia tăng điểm cộng vì ưu điểm quyết tâm giữ mình trong sạch, điều đó không những không làm cho phụ nữ từ bỏ ý định tiếp cận anh mà ngược lại càng thêm kích thích họ như thiếu thân lao vào anh.

Trong năm năm này, Dịch Hồi dồn hết sức lực phát triển Dịch thị, trụ sở chính của Dịch Thị vốn là ở Mỹ, hiện tại Dịch Hồi dốc sức thay đổi điều đó, Dịch Thị từ từ chuyển cơ quan đầu não đến thành phố N, hiện nay nghiêm nhiên trở thành doanh nghiệp dẫn đầu trong giới thương mại của thành phố N. Theo lời đồn đại, sở dĩ Dịch Hồi vội vã đem trụ sở chính của Dịch Thị về trong nước, nguyên nhân chủ yếu chính là anh muốn ổn định ở thành phố N, lấy vợ sinh con.

Hạng mục mới bắt đầu, Tổng giám đốc của Dịch Thị là Dịch Hồi tất nhiên muốn tham gia, vài năm gần đây anh xã giao ngày càng ít đi, tính tình càng lúc càng khiêm tốn, rất ít khi xuất hiện trước công chúng, cho nên lần tham gia lần này của anh dẫn theo rất nhiều phóng viên kéo đến.

“Dịch tổng, nghe nói anh chuẩn bị kết hôn sao?”

Trước ánh đèn flash chớp lóa, Dịch Hồi vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, không thèm để ý đến câu hỏi của vị phóng viên kia, bước chân vẫn không ngừng tiến về phía trước.

“Dịch tổng, xin anh cho biết anh vào cô Lý Lily bây giờ là mối quan hệ như thế nào?”

Câu hỏi vô căn cứ, bất chấp thời điểm của anh ta làm cho khuôn mặt Dịch Hồi hơi cứng ngắt, dừng chân lại.

Phóng viên thấy hy vọng, lập tức hỏi anh tới tập về rất nhiều vấn đề liên quan.

Dịch Hồi nhìn anh ta bằng đôi mắt thâm sâu khó dò, mặt trầm lặng như nước, làm cho giọng nói phóng viên từ từ dần yếu đi mà không có lý do, cho đến

khi quanh anh không còn ai lên tiếng.

Dịch Hồi chậm rãi mở miệng: “Lily là bạn lâu năm của tôi, là hồng nhan tri kỷ khó kiếm.”

Lời nói vừa phát ra, không chỉ thu hút bên cạnh Dịch Hồi mà tất cả các phóng viên vây quanh đều rất kinh ngạc.

Dịch Hồi chưa bao giờ nhận lời phỏng vấn, đối với truyền thông thì những vấn đề riêng tư này cũng thường được tránh đi, nhưng hôm nay anh lại thân nhiên thừa nhận Lily là “hồng nhan tri kỷ”, người ngoài dĩ nhiên là sẽ khẳng định anh và Lily sắp có chuyện tốt, thế nên anh mới không né tránh câu hỏi.

Dịch Hồi trả lời xong, cũng không quay đầu lại thân nhiên bước vào trong thang máy, để lại đám người đang ngây ngốc ở bên ngoài.

Thang máy vắng vẻ từ từ chạy lên cao, ánh sáng phản chiếu chiếc bóng đơn độc của Dịch Hồi lên cửa thang máy, hình dáng tuy mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt đen như điệu thạch lộ ra tia nhìn mệt mỏi.

Thang máy “Đing” một tiếng rồi dừng lại, Dịch Hồi thu lại hết cảm xúc, khôi phục lại bộ dáng cao ngạo lạnh lùng, đi ra khỏi thang máy.

Lily mặc chiếc váy dạ hội dài màu tím, đang đứng cầm ly rượu vang đỏ, thấy Dịch Hồi thì ánh mắt sáng rạng rỡ cười, bước nhanh về phía trước.

“Chúc mừng!”

Dịch Hồi gật gật đầu, cầm lấy một ly rượu cùng cô chạm ly rồi uống cạn.

“Cám ơn!”

Lily thở dài: “Anh không trách em đã tạo ra tin đồn vừa rồi chứ?”

Sắc mặt Dịch Hồi không chút thay đổi nhìn cô một rồi nói: “Dù sao mấy năm nay hai chúng ta đã tạo ra quá nhiều chuyện không tốt, không cần tạo thêm những chuyện như thế này.”

Lily nhún vai hỏi: “Vây... Nhưng mà, em có chuyện không hiểu, trước kia anh không phải khép kín toàn bộ sao? Bây giờ tại sao lại giống trống khua chiêng như vậy chứ? Ngay cả mẹ anh cũng đã đến hỏi em đây có phải sự thật hay không.”

Dịch Hồi lạnh lùng như cô một: “Đây không phải là điều em muốn sao?”

Đối với lời nói lạnh nhạt của anh, Lily có chút không đồng tình, cười dương dương tự đắc.

Dịch Hồi mặc kệ cô, vượt qua cô để đi về phía trước.

“Anh vẫn chưa từng quên cô ta sao?”

Giọng nữ sau lưng yếu ớt vang lên làm cho anh không tự chủ được mà dừng bước.

Lily im lặng thở dài, miễn cưỡng cười nói: “Nhiều năm như vậy, anh vẫn không đi tìm cô ta, cũng không có bạn gái, em đã cho rằng mình còn có cơ hội...”

Dịch Hồi im lặng trong khoảnh khắc, nhân nhợt nói: “Lily, anh đã nói rồi, cho dù anh không yêu cô ấy đi chăng nữa, anh cũng không thể yêu em.”

Lily cười tự giễu: “Anh đúng là người tuyệt tình, ngay cả một tia hy vọng mong manh cũng không cho em.”

“Thay vì lừa gạt em, cho em hy vọng rồi khiến em thất vọng, không bằng chưa bao giờ cho em hy vọng thì hơn... Bản thân anh biết rõ loại cảm giác này, làm sao anh có thể đem nỗi thống khổ đó đặt lên người em?”

“Ừ, thật đúng là không cam tâm!” Lily đùa giỡn nói, “May mắn là em không treo cổ đến chết ở một góc cây...”

Dịch Hồi nhìn cô, ánh mắt lộ vẻ lo lắng: “Em là một cô gái tốt, hãy tìm một người thích hợp với em, yêu em hơn anh.”

Lily bất đắc dĩ trừng mắt nhìn anh, trên mặt xuất hiện vẻ buồn bực và oán giận: “Không yêu thì không yêu, bạn phát cho em cái danh người tốt để làm gì chứ? Mấy năm nay đều nghe anh nói vậy làm em phiền chết đi được... Nếu em tốt như vậy tại sao anh lại không thích em?”

Dịch Hồi mỉm cười, vỗ vỗ vai cô giống như một người bạn vô cùng thân thiết nói: “Lần này... mặc kệ như thế nào, vẫn muốn nói tiếng cám ơn em.”

Lily không thêm để ý khoát tay: “Chúng mình là anh em, không cần phải khách sáo như vậy! Nhưng mà em hy vọng đây là dấu hiệu tốt, dù sao em cũng đã bắt chấp tất cả, thậm chí đem cả chuyện hôn nhân đại sự của mình ra nói với phóng viên, anh còn không mau dọn đám săn tin phiền phức kia đi, em không muốn lúc mình kết hôn thì có cả đám phóng viên bao vây giáo đường muốn vào cũng không được!”

Dịch Hồi cười: “Yên tâm, đám phóng viên này lá gan cũng không lớn đến nỗi ngay cả nữ tướng quân của thành phố N cũng dám động vào!”

Ngày hôm sau, tất cả các tờ báo giấy và báo mạng ở thành phố N đều đưa tin về chuyện vui của Dịch Hối và Lý Lily, Lý Lily đổi mặt với truyền thông thì trung ra vẻ mặt hạnh phúc, thẳng thắn tuyên bố tháng sau cô kết hôn, mà Dịch Hối cũng vừa thay đổi phong cách không bùng bít chuyện riêng tư của mình, trước giới truyền thông tuyên bố Lý Lily là “Hồng nhan tri kỷ”... Mọi người đều khẳng định rằng hôn sự của bọn họ đã đến gần rồi.

Phương Tinh giật dừ, nóng nảy tắt TV, vừa trong lòng căm hận mắg bọn họ là “Cầu nam nữ”, vừa nhanh chóng bấm số gọi Dịch Hối.

“Chuyện gì?” Giọng nói Dịch Hối lạnh lùng giống như trộn lẫn với băng tuyết, làm cho đầu dây bên này của điện thoại trời đang quang đãng mà cảm thấy rét mướt.

Bởi vì do Tạ Xuân Hồng, Phương Tinh phải im lặng một mạch suốt năm năm, mấy năm gần đây mỗi lần nhìn thấy Dịch Hối cũng thường đối chọi gay gắt với anh, châm chọc khiêu khích anh, tất nhiên Dịch Hối không tính toán với cô, hai người vừa thấy mặt nhau đều tức giận. “Anh và Lý Lily muốn kết hôn?” Phương Tinh cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề chính muốn hỏi.

“Liên quan gì đến em?” Dịch Hối lạnh lùng nói, “Cho dù anh kết hôn với ai cũng không đến lượt em hỏi tới!”

“Nếu anh kết hôn cùng cô ta thì anh không bằng cảm thú! Dịch Hối, em nói cho anh biết, anh không thể cứ vong ân bội nghĩa như vậy, anh cần thận Thiên Lôi sẽ đánh anh đó!”

“Mắc cười, anh kết hôn sẽ bị sét đánh sao? Hừ, không cần em lo!”

Nói xong liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Phương Tinh thật sự nổi điên, nóng nảy đi tới đi lui trong phòng, trong chỉ trong một thời gian ngắn mà xảy ra nhiều chuyện như vậy, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lục Hân vừa vào cửa liền nhíu mày: “Em không thể để yên ổn sao? Em đang mang thai đó!”

Trong lòng Phương Tinh đang buồn phiền, không để ý đến anh, đỡ thất lưng ngồi xuống, than thở một hồi mới nhớ tới gọi điện cho Cố Mạch.

Cố Mạch nhẫn nại nghe cô hùng hùng hổ hổ kể hết mọi chuyện, sau đó do dự hỏi: “Thật sao?”

“Còn có thể giả được sao?” Phương Tinh gấp đến độ sắp phát điên rồi, “Minh hiểu tính của anh họ, nếu là giả, anh ấy làm sao có thể tùy tiện thông báo với giới truyền thông chứ?”

Cố Mạch trầm ngâm một hồi nói: “Minh hiểu, cậu đừng gấp, cần thận cơ thể của cậu, cậu cũng đừng nói cho Nhị Hi biết, cậu ấy mới vừa sinh con vẫn còn đang ở cữ, huống chi cậu ấy không kín miệng, nếu để cho Xuân Hồng biết thì sẽ rất khó khăn, chuyện này cứ giao cho mình xử lý, cậu yên tâm đi!”

Phương Tinh biết rõ Cố Mạch đa mưu, nghe cô ấy nói như vậy cũng yên tâm.

Theo lịch trình Hà Giai Hi bay đến thành phố nhỏ gặp Xuân Hồng, cô ở thành phố này gần một năm mới trở về thành phố N nên rất quen thuộc với nơi này, sau khi xuống máy bay liền đến thẳng nhà sách nơi Xuân Hồng làm việc.

Mấy năm nay Xuân Hồng mất đi vẻ đẹp phóng túng ngày xưa, cô trở nên vô cùng an tĩnh, loại vẻ đẹp dịu dàng lẳng đọng theo năm tháng. Lại thêm nhiều năm làm việc ở nhà sách, làm bạn cùng chữ nghĩa khiến khí chất càng thêm trầm tĩnh.

Tạ Xuân Hồng vừa thấy Hà Giai Hi ánh mắt đã sáng lên, thích thú cười rộ lên. Vội bỏ việc đang làm đi ra ngoài hỏi: “Giai Hi, sao cậu lại đến đây?”

“Minh tham dự một hội thảo nghiên cứu y học ở đây, nên đến thăm cậu một chút.”

Tạ Xuân Hồng gật gù đầu: “Thật trùng hợp, mình đi xin phép, cậu về nhà mình chơi một chút.”

Tạ Xuân Hồng thu dọn rất nhanh rồi đi ra, cùng Giai Hi về nhà.

“Dì Tạ chưa về sao?”

Xuân Hồng đưa ly nước cho cô, ngồi xuống bên cạnh cười trả lời: “Mẹ mình không chịu ngồi yên, mấy năm trước Hân Hân còn nhỏ thì bà giúp mình trông con bé, hai năm nay Hân Hân vào nhà trẻ, bà chẳng có việc gì làm thì bắt đầu đi du lịch đây đó...Mình lại muốn bà ra ngoài đi chơi nhiều một chút, lúc trẻ bà rất thích du lịch.”

Hà Giai Hi uống một hớp nước hỏi: “Hân Hân đâu?”

“Còn chưa tan học, chút nữa mình mới đón con bé về.”

Trong lòng Hà Giai Hi nhanh chóng tính toán, cười nói: “Vậy được, mình và cậu cùng đi đón con bé! Nó là con gái nuôi của mình, đã lâu rồi mình chưa gặp nó!”

Tạ Xuân Hồng nhìn đồng hồ xem thời gian, đứng lên nói: “Vậy chúng mình đi đi, nó cũng gần tan học rồi, con bé cũng nhớ cậu nhiều lắm.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Tạ Xuân Hồng nhớ tới Nhị Hi liền hỏi: “Nghe nói Nhị Hi cũng sinh con gái, Tinh Tử cũng sắp sinh rồi.”

Giai Hi không chú ý lắm, vừa đi bên cạnh cô vừa trả lời: “Ừ, cuối cùng nó cũng đạt được ước nguyện sinh con gái, nhưng làm cho Phương Tinh ghen tị chết đi được, cậu ấy nói nếu lần này không sinh được con gái, nhất định sẽ đem đứa bé chìm vào bồn cầu ... Minh chưa gặp ai có ý muốn sinh con gái mãnh liệt như cậu ta!”

Tạ Xuân Hồng nghĩ đến bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Phương Tinh, khúc khích nói: “Thật không thể tin cậu ấy muốn sinh con gái đến thế, cùng lắm là cậu ấy ganh tị với Nhị Hi mà thôi, cậu cũng biết, hai người bọn họ kết hôn cùng thời điểm, lúc muốn sinh con cũng không cách xa nhau mấy, tự nhiên kiếm đủ mọi cách để so sánh với...”

“Làm gì có chuyện sinh con cũng so sánh chứ?” Hà Giai Hi không có ý kiến với hành vi so sánh con cái ngây thơ của bọn họ, tâm tư đang cân nhắc, muốn mở miệng trực tiếp hỏi Xuân Hồng có biết chuyện Dịch Hồi sắp kết hôn không. Cố Mạch dặn đi dặn lại cô đừng nên bứt dây động rừng, nhưng mà... Làm thế nào để đánh chính ngôn thuận đưa Hân Hân về thành phố N mà không làm cho Xuân Hồng nghi ngờ?

Nhìn thấy đã đến xuống bậc thang cuối cùng, ánh mắt Hà Giai Hi hơi chuyển, mở miệng nói: “Minh cảm thấy Phương Tinh có khả năng là sinh con trai.”

Tạ Xuân Hồng cảm thấy thú vị hỏi: “Hà...? Tại sao vậy?”

“Bời vì...” Hà Giai Hi đột nhiên lão đảo kêu lên “Ồ”, mặt nhìn về phía trước thấy trống rỗng dưới chân, không khỏi kinh hãi kêu lên: “A...”

Tạ Xuân Hồng đang đi bên cạnh cô, vội vàng nghiêng thân mình cố giữ cô lại: “Cẩn thận!”

Hà Giai Hi vì bước hụt chân phía trước, cánh tay hươ loạn xạ trong không trung tìm chỗ vịn, không nghĩ đến lúc chụp được cánh tay Tạ Xuân Hồng đang vươn ra lại làm cho Tạ Xuân Hồng mất thăng bằng lại thêm bị một lực lớn ập đến, liền bị ngã lăn xuống cầu thang.

Hà Giai Hi sau khi đứng vững liền thấy Tạ Xuân Hồng nằm té trên mặt đất sắc mặt lo lắng, vội vàng chạy đến ngồi xổm bên cạnh cô: “Thật xin lỗi, mình không cố ý... Cậu thế nào rồi?”

May mắn chỉ còn lại hai bậc thang, Tạ Xuân Hồng bị đau đến trắng bệch cả mặt, hít thở sâu một hơi nói: “Mình không sao, không hề gì... Nhưng mà chân mình hình như đã bị trật rồi.”

Sắc mặt Hà Giai Hi vui vẻ, khoe miệng vẽ ra một nụ cười tươi.

“Do mình không cẩn thận... Để mình đưa cậu đi bệnh viện!” Hà Giai Hi thu hồi vẻ mặt vui vẻ, vừa trung ra vẻ mặt đau khổ vừa đỡ cô đứng dậy.

Tạ Xuân Hồng dựa vào Hà Giai Hi đứng lên trên một chân, cẩn thận dùng chân đau đập nhẹ xuống đất, một cơn đau thấu xương truyền đến làm cho cô không nhận được mà rên lên một tiếng.

“Thế nào rồi?” Giai Hi khản trương hỏi.

Tạ Xuân Hồng bất đắc dĩ nở một nụ cười: “Đi không nổi.”

Hà Giai Hi không nói thêm lời nào nữa, đỡ cô nhảy lò cò một chân ra tới cửa, sau đó đặt cô ngồi xuống ven đường, một mình chạy ra đường lớn chặn taxi, đưa cô đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tro Tàn Cũng Có Thể Bùng Cháy

Sau khi kiểm tra, bác sĩ chẩn đoán Xuân Hồng bị tổn thương dây chằng, chỉ cần bó thuốc đơn giản là được, vừa mới chuẩn bị bó thuốc thì Hà Giai Hi đã ngăn lại.

Hà Giai Hi không hài lòng nói bác sĩ khám qua loa, sau đó cô kiên quyết bắt phải bó bột làm cho Tạ Xuân Hồng xem ra rất giống người vừa bị thương rất nặng.

Hà Giai Hi thỏa mãn gật đầu nói: “Như vậy mới tốt.”

Tạ Xuân Hồng khó hiểu nhìn cô hỏi: “Cái gì tốt?”

Giai Hi không thay đổi sắc mặt nói: “Cậu vì mới nên mới bị thương thành như vậy, nếu không xử lý tốt nhất có thể, làm sao mình có thể yên tâm được?”

Tạ Xuân Hồng cười nhẹ: “Cậu đâu có cố ý.”

Thật ra là cố ý...

Hà Giai Hi vội ho một tiếng rồi nói lảng sang chuyện khác: “Mình đi đón Hân Hân, sau đó trở lại bệnh viện đón cậu rồi cùng về nhà nhé.”

Tạ Xuân Hồng gật gật đầu nói: “Cảm ơn cậu.”

Khi Hà Giai Hi đưa Hân Hân và Xuân Hồng về đến nhà thì trời cũng đã nhá nhem tối. Chân Tạ Xuân Hồng bị thương nên vận động không tiện, Hà Giai Hi tự mình xuống bếp làm cơm tối.

Bạn nhỏ Hân Hân càng lớn càng xinh đẹp như búp bê, đáng điệu vô cùng đáng yêu, khuôn mặt cực kỳ giống Xuân Hồng, tính tình quá, bởi vì mọi người xung quanh đều nuông chiều cô bé làm cho nó có những lúc rất ngang ngược.

Hân Hân leo lên sofa đến ngồi bên cạnh Tạ Xuân Hồng, tò mò gõ lên lớp thạch cao trên chân cô hỏi: “Mẹ có đau không?”

Chân Tạ Xuân Hồng bị bó ra như vậy, một chút cảm giác cũng không có vì thế lắc đầu nói: “Không đau.”

Hân Hân chớp mắt, vẻ mặt buồn nói: “Vậy là nguy rồi, con nghe nói bị đau thì vẫn tốt hơn là không đau... Chân mẹ có phải bị gãy không?”

Tạ Xuân Hồng vuốt đầu cô bé: “Không phải, nếu mẹ không đi thì sẽ không đau.”

Hân Hân vừa ngồi bên cạnh mẹ nói chuyện phiếm, vừa thích thú lấy bút màu ra vẽ linh tinh trên chân mẹ.

Tạ Xuân Hồng nhìn tác phẩm của con gái trên chân mình, bắt đầu nói: “Con đi chơi đi, mẹ có việc cần bàn với mẹ nuôi.”

Hân Hân ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vui vẻ chạy vào phòng.

Hà Giai Hi nhìn Hân Hân cười nói: “Chưa thấy đứa trẻ vui vẻ như nó.”

Tạ Xuân Hồng thở dài: “Các cậu yêu chiều con bé quá, mình thực sự sợ nó lớn lên sẽ rất khó dạy.”

Hà Giai Hi lơ đãng nói: “Con nít là dễ yêu... Đúng rồi, bây giờ cậu di chuyển khó khăn, một mình không thể nào chăm sóc tốt cho Hân Hân, hay là để mình mang con bé về thành phố N vài ngày, vừa đúng dịp đầy tháng con gái Nhị Hi, Lưu Duyệt và Nhị Hi đều rất nhớ con bé.”

Tạ Xuân Hồng nghe vậy có chút do dự.

“Cậu sợ cái gì chứ, không phải là nó chưa từng đến thành phố N, yên tâm đi, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tạ Xuân Hồng cup mắt xuống, che giấu hết cảm xúc trong lòng, gật nhẹ đầu nói: “Vậy phiền các cậu chăm sóc Xuân Hồng giúp mình.”

Hà Giai Hi mỉm cười: “Không có gì! Hân Hân, ngày mai mẹ nuôi đưa con đi thành phố N tìm Lưu Duyệt, có thích không?”

Hân Hân reo lên một tiếng rồi chạy đến, chui vào lòng Hà Giai Hi nói: “Mẹ nuôi thật tốt!”

Dịch Hồi vừa mới họp xong liền nhận được điện thoại của Phương Tinh, không kiên nhẫn hỏi ngay: “Em có chịu để yên hay không vậy?”

Phương Tinh hừ lạnh một tiếng: “Yên tâm, lần này em không gọi để chửi anh, con gái của Lưu Duyệt hôm nay đầy tháng, anh mau mang quà đến chút mừng đi!”

Dịch Hồi và Lưu Duyệt cũng thân thiết gì, nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Anh sẽ bảo người mang quà đến.”

“Thôi đi, nếu con gái của anh đầy tháng, người ta nhất định sẽ đích thân mang quà đến! Sau người mang quà đến sao? Một chút thành ý cũng không có!”

Dịch Hồi mặt mày xoa xoa chân mày, anh và nhà họ Lưu cũng không thân thiết lắm, tự mình mang quà đến ư!

“Dịch Hồi, em nói cho anh biết, anh không đến thì hối hận cả đời!”

Phương Tinh đứng đờ đờ nổi giận, nói dứt câu liền ném điện thoại đi.

Trái tim Dịch Hồi chợt rung động, hối hận cả đời sao? Chẳng lẽ cô ấy cũng đến...

Dịch Hồi gác điện thoại, giao cho thư ký chuẩn bị giúp anh một phần quà, sau đó sắp xếp công việc rồi ra đi.

Đi từ xa đã nghe tiếng cười nói bên trong, Dịch Hồi cầm quà trên tay đột nhiên cảm thấy bối rối, một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ, giống như có một thứ gì đó đang tìm cách xâm nhập vào nơi mềm mại sâu trong tận cùng tâm hồn anh mà anh không có khả năng chống đỡ, cái cảm giác ấy đang từ từ khóa chặt trái tim anh làm cho anh cảm thấy không thể nào hiểu nổi.

Dịch Hồi đi ngay vào trong, vừa tiến vào phòng khách liền bị một cái gì đó va mạnh, nhất thời không kịp dừng bước, làm cho cái đồ văng mạnh về phía

ngược lại, “Bùm” một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Dịch Hồi cuống quýt đưa tay ra rồi tự nhiên cánh tay như bị đông cứng giữa không trung, bé gái nhỏ mặc bộ đồ lông hình con thỏ đang ngồi dưới đất, mở to cặp mắt đen lánh trong sáng nhìn anh, trên khuôn mặt tròn trịa phúng phính đỏ lên vì đau, đôi môi nhỏ xúm mím chặt là cho khuôn mặt bé càng đáng yêu vô cùng, khuôn mặt trắng trẻo nhỏ xíu xinh đẹp kia rõ ràng là mang bóng dáng của một người nào đó.

Trong nháy mắt Dịch Hồi cảm thấy vô cùng căng thẳng, đầu óc trống rỗng, ánh mắt thâm thúy trầm mặc đang chìm trong rối bời không biết phải làm gì tiếp theo.

Mọi người trong phòng khách đều đột ngột dừng hoạt động, không gian bỗng chốc yên tĩnh đến kỳ lạ.

Hân Hân đỡ tai thỏ lớn trên đầu đang phủ trước mặt, chống tay đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhu thuận nói: “Chú, xin lỗi đã đụng vào chú.”

Âm thanh trong trẻo vang lên lập tức làm Dịch Hồi thức tỉnh, vẻ mặt như không thể tin được.

“Cháu, cháu, cháu là...”

Cả đời Dịch Hồi, chưa bao giờ có sự vấp vấp trong lời nói như vậy, đối mặt với cô bé, anh hoàn toàn cảm thấy tay chân mình rối loạn, thậm chí ngay cả một câu trọn vẹn cũng không thể thốt ra.

Dáng dấp của cô bé kia quả là xinh đẹp động lòng người, khuôn mặt lại giống như khuôn đúc người mà anh vẫn mong nhớ ngày đêm, đôi mông mông bướng bính thì rõ ràng là được thừa hưởng từ anh!

Đại khái là khuôn mặt kích động của Dịch Hồi có chút vụn vẹo, Hân Hân nhìn vẻ mặt có phần hung dữ của anh, bước chân nhúc nhích sợ hãi, lạch bạch chạy về phía Phương Tinh, nhào vào lòng cô chỉ về phía Dịch Hồi hỏi: “Cô ơi, có phải chú kia giận cháu rồi đúng không ạ?” Trong lòng Phương Tinh cũng hơi lo lắng, lần này gặp phải đả kích lớn như vậy, đoán chắc Dịch Hồi đang phát hoảng đến lạng người rồi.

Ánh mắt Dịch Hồi sắc lạnh như dao, trên trán như phủ mây mù, lớn tiếng hỏi: “Phương Tinh! Em tính giấu anh đến bao giờ?”

Phương Tinh sợ đến mức so vai rụt cổ, trong lòng không khỏi than thầm, kiểu này không biết đánh chết cũng bị lột da.

Cố Mạch cười lạnh một tiếng, bước lên phía trước ôm lấy Hân Hân dỗ dành cô bé, sau đó quay sang Dịch Hồi mỉa mai nói: “Anh Dịch không phải muốn phát tiết ở đây chứ? Muốn dọa chết trẻ con sao?”

Dịch Hồi nhìn cô bé đang núp trong lòng Cố Mạch đang tò mò đưa mắt ngó anh, cảm giác giống như lửa giận của anh đang bốc lên ngập trời mà gặp phải một chậu nước lạnh đang dội xuống đầu, ngọn lửa trong nháy mắt đã vụt tắt, tức giận hung hăng trong lòng bị đè bẹp hoàn toàn.

“Đưa bé này...” Dịch Hồi khàn giọng mở miệng, “Đứa nhỏ này...”

Cố Mạch không đợi anh nói xong liền ngắt ngang lời anh, không khách khí trả lời: “Đứa bé này làm sao? À... đúng rồi, nó họ Tạ, mẹ nó sợ nó sẽ giống như mình, rừng hoa hồng mùa xuân tàn quá nhanh (nguyên văn: Lâm hoa tạ liễu xuân hồng thái thông thông), nên đặt cho nó tên là Hân Hân, có nghĩa vui vẻ hạnh phúc.”

Lòng Dịch Hồi đột nhiên đau xót, giờ khắc này tràn ngập cảm giác vô cùng buồn bã, là con của anh, là con gái ruột thịt của anh, đã lớn đến như vậy mà anh không hề biết gì về sự tồn tại của con bé!

Dịch Hồi đột nhiên nhớ đến ngày chia tay với Xuân Hồng, cô úp úp mở mở muốn nói chuyện gì đó với anh, lúc đó chắc là đang muốn nói đến chuyện này! Anh đứng là tên khốn nạn vô lại, lại chia tay đúng lúc cô đang mang thai!

Một khi hồi ức được khơi dậy, tựa như một dòng thác đang dồn dập ập đến.

Đột nhiên cô ấy trở nên rất thích ngủ, cả ngày chẳng có chút tinh thần nào, bộ dáng mơ mơ màng màng rất đáng yêu làm cho anh không thể nào không ôm hôn cô.

Cô ăn không ngon miệng, chỉ thích ăn hoa quả lạnh, kiên quyết bắt anh ăn miếng dưa chua đến chết mà cô lại ăn nó ngon lành không hề biến sắc.

Lúc anh say rượu ép cô dưới mình, giọng nói mềm mại xin anh tha, khổ sở đến bật khóc vẫn ôm anh như cũ, cắn răng thừa nhận chính cô thích thô bạo.

Khi ở nhà ga tại thị trấn nhỏ, ánh mắt cô lấp lánh kiên định nói với anh cô sẽ không ngoác như mẹ cô, cô không đủ kiên cường, không đủ dũng cảm để có thể liều lĩnh vì một người, cô tuyệt đối không bao giờ một mình nuôi con ngoài giá thú vì con trẻ không có cha thường không thể vui vẻ và sẽ có cảm giác bất an. Cô đã từng khẳng định khi nói với anh, bất luận là vì cô hay vì con thì cô sẽ không bao giờ chưa cưới chồng mà có con...

Điều buồn cười nhất là ngay lúc đó anh đưa ra lời hứa sâu sắc với cô, làm cô yên tâm, anh đã vô cùng tự tin nói rằng: “Nếu em mang con của anh, anh tuyệt đối không để cho hai mẹ con phải lưu lạc bên ngoài.”

Bây giờ những lời nói này trở nên cực kỳ trào phúng, anh không chỉ hai mẹ con cô lưu lạc bên ngoài, mà còn để hai mẹ con cô sinh sống khó khăn trong suốt năm năm trời!

Anh còn nhớ rất rõ lúc đó Xuân Hồng đã nhìn anh tin tưởng, nghiêm túc nói với anh: “Anh là một người đàn ông tốt, em biết anh sẽ không bao giờ là người vô trách nhiệm!”

Mà bây giờ, những nói này lại biến thành thanh kiếm, hung hăng chém vào lòng Dịch Hồi!

Hân Hân nhỏ giọng nói: “Dì Tiểu Mạch, chú ấy làm sao vậy? Có phải con đụng trúng làm chú ấy bị đây không? Mặt của chú ấy như muốn khóc.”

Mọi người nghe xong những lời này đều có chút chấn động, đứng lặng yên không nói được gì.

Cố Mạch vỗ nhẹ cô bé nói: “Hân Hân, không phải con rất muốn gặp ba sao? Chú ấy là ba con đó!”

Hân Hân ngạc nhiên há hốc miệng tròn xoe, hai mắt vụt sáng nhìn anh, trong ánh mắt ngập ngừng có cả sự mong chờ.

Dịch Hồi lúc này mới có phản ứng, miễn cưỡng nhìn cô bé cười cười, do dự vươn tay ra, chưa bao giờ anh cảm thấy dùng từ khó khăn như lúc này: “Con là Hân Hân đúng không? Cho ba ôm một cái được không?”

Hân Hân mở lớn mắt nhìn anh một hồi, đột nhiên quay đầu đi tức giận nói: “Dì gạt con! Mẹ nói ba yêu con nhất trên đời, làm gì có ba nào mà không biết được tên con mình! Chú ấy không phải ba con!”

Trong lòng Dịch Hồi cảm thấy rất hận Xuân Hồng, cũng cảm thấy vô cùng hận chính bản thân mình.

“Ba làm sao... làm sao không biết tên Hân Hân chứ? Ba chỉ là cố ý đùa với con thôi.” Dịch Hồi vụng về giải thích, cẩn thận tiến về phía cô bé.

Hân Hân nghiêng đầu đánh giá anh cẩn thận, sau đó ra dáng người lớn gật đầu một cái, nghiêm túc nói: “Chú rất đẹp trai, rất có thể là ba cháu!”

Hân Hân vùng khỏi vòng tay của Cố Mạch, nhào đến bên cạnh Dịch Hồi, ôm lấy chân anh, đầu ngửa lên nhìn anh.

“Ba, ba, bé...”

Chỉ một tiếng “ba” làm cho lòng Dịch Hồi chột mềm đi, vội vàng ngồi xổm xuống ôm cô bé vào trong lòng, giống như đang ôm một món bảo vật vô cùng quý giá, cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, sợ bản thân mình to lớn sẽ làm cô bé không thấy thoải mái.

Hân Hân tự động điều chỉnh tư thế cho thoải mái, vươn tay ôm lấy cổ anh, dương dương tự đắc nhìn Lưu Duyệt và Lục Dương nói: “Ahh, con cũng có ba rồi!”

Lúc này, cha con người nào đó không còn tâm trí nào để dự tiệc đầy tháng, sau khi tặng quà xong liền muốn đem con gái trở về nhà.

Cố Mạch bước nhanh đến chặn trước mặt anh, cau mày hỏi: “Anh muốn dẫn con bé đi đâu?”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn cô một cái, trầm giọng nói: “Tôi mang con gái tôi đi đâu cần phải xin phép cô sao?”

Cố Mạch cười lạnh: “Con gái của anh? Năm năm qua đều là do chúng tôi tự chăm sóc con bé!”

Chưa dứt câu đã làm Dịch Hồi phát hỏa, từ khi nào mà con gái của anh cần người khác trợ giúp chứ?

Cố Mạch khề thờ dài nói: “Nếu anh tiếp nhận Hân Hân, vậy thì nên bỏ qua hết chuyện cũ, mặc kệ Xuân Hồng đã làm gì, hãy đặt lợi ích của con bé lên trên hết, anh hãy tha thứ cho cô ấy đi.”

Dịch Hồi nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt lạnh như băng.

“Buông bỏ? Tha thứ? Cô có biết cái gì gọi là tro tàn không? Cố Mạch, cô nói thì nghe rất nhẹ nhàng, vậy cô hãy nói cho tôi biết, năm năm con tôi phải cô đơn, năm năm cha con bị cách biệt....Thì phải tha thứ bằng cách nào đây?”

Cố Mạch im lặng, chuyện tình cảm không thể nói rõ ràng ai đúng ai sai, hướng chi việc Xuân Hồng mang con gái ra đi đối với Dịch Hồi là vô cùng tàn nhẫn.

Cố Mạch im lặng một chút, chậm rãi nói: “Lòng phủ đầy tro tàn... Nhưng mà anh cũng chưa nghe câu “Tro tàn lại bùng cháy” hay sao?”

Dịch Hồi sùng sốt, sắc mặt thay đổi mấy lượt lại không thể thốt ra được chữ nào.

Cố Mạch nở nụ cười dịu dàng: “Nếu không như vậy thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ anh muốn mãi ôm ấp sự tổn thương này cả đời sao? Năm năm nay anh có được sống hạnh phúc vui vẻ cùng với Xuân Hồng và Hân Hân không? Chẳng lẽ sự vui vẻ đoàn viên trong tương lai không thể bù đắp cho những tổn thương của anh những năm vừa qua sao? Dịch Hồi, anh thông minh như vậy, không thể suy nghĩ cho thấu đáo sao... Tạ Xuân Hồng chờ anh nhiều năm như vậy, anh vẫn nghi ngờ tình cảm của cô ấy sao? Chẳng lẽ anh thật sự chờ hai người quên nhau triệt để anh mới hối hận sao?”

Cố Mạch một hơi nói hết, nhìn anh nhất thời khó có thể tiếp nhận được chuyện này, cũng không nghĩ ép buộc anh thêm, đành phải thờ dài trong lòng, khoan thai đi vào trong.

Dịch Hồi ôm con gái thất thần đứng tại chỗ suy nghĩ thật lâu, mãi cho đến khi Hân Hân mất kiên nhẫn nằm trong lòng anh vận vẹo, anh mới có lại phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Buông Bỏ Những Khúc Mắc Trong Lòng

Dịch Hồi bế Hân Hân ra xe, sau đó cột dây an toàn cho cô bé, ngồi vào vị trí sau vô lăng hỏi: “Có đói bụng không, ba dẫn con đi ăn chút gì nhé!”

Hân Hân đã chơi cả ngày tất nhiên là đói bụng, gật gật đầu nói: “Vâng ạ!”

“Hân Hân muốn ăn gì?” Dịch Hồi da nỉ e q u u y d o n

“Ăn cái gì cũng được ạ?” Về mặt Hân Hân mong chờ nhìn Dịch Hồi, làm cho anh không tự chủ được mà đồng ý.

“Muốn ăn gì cũng được, Hân Hân không cần khách sáo với ba!”

Cô gái nhỏ họ Tạ vô cùng thích thú lôi kéo ba đi ăn hải sản, gọi một đĩa tôm hùm lớn.

Dịch Hồi nhớ lại Tạ Xuân Hồng cực kỳ thích ăn hải sản, trước kia anh luôn dẫn cô đến đây ăn tôm hùm, ngồi bên cạnh giúp cô bóc vỏ tôm, chấm nước tương dút vào miệng cô. Bây giờ, anh cũng không ăn được gì nhiều, dành hoàn toàn tâm trí phục vụ con gái.

Toàn bộ đĩa tôm hùm đã chui hết vào bụng Hân Hân, nấc cục, để mặc Dịch Hồi kéo tay cô cẩn thận lau chùi.

“Ba, con muốn ăn kem!”

Dịch Hồi có chút do dự: “Con vừa ăn rất nhiều tôm hùm, lại còn ăn cay, bây giờ ăn lạnh như vậy sẽ bị tiêu chảy.”

Hân Hân khề thờ dài một cái, trong ánh mắt vô cùng tiếc nuối của một người vô cùng mê kem. Về mặt đó giống như chú chó nhỏ ngồi trước mặt chủ nhân xin chút thức ăn, làm cho người khác khó có thể từ chối được.

Trong nháy mắt Dịch Hồi đầu hàng, sờ sờ đầu cô nói: “Được rồi, nhưng chỉ được ăn một cái thôi!”

Tạ Hân Hân lập tức gật đầu như bả cùi, vui mừng khôn xiết chạy đến quầy kem mua một cây lớn nhất.

Ăn xong cảm thấy vô cùng thỏa mãn, theo Dịch Hồi về nhà.

Dịch Hồi lung tung giúp Hân Hân tắm rửa, dùng khăn tắm to quấn quanh người cô bé rồi ôm vào phòng ngủ, sau đó trở lại phòng tắm trút bỏ bộ quần áo ướt đầm, nhanh chóng tắm rửa.

Hân Hân chơi suốt cả ngày nên rất mệt, tự vùi mình trong chăn ngủ thiếp đi, mái đầu bù xù nằm nghiêng trên gối, miệng hơi hé ra, vẻ mặt vô ưu thanh khiết.

Dịch Hồi nhẹ nhàng chỉnh sửa lại chăn, ngồi xuống cạnh giường ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn vào cô bé.

Làm sao có thể kỳ diệu đến như vậy? Có một sinh mệnh nhỏ đang mang trong mình huyết mạch của anh, một đứa bé nhỏ nhắn yếu ớt như thế này lại làm cho người ta cảm thấy mềm lòng đến như vậy. Chưa từng có ai khiến cho anh cảm thấy như vậy, ngay cả Xuân Hồng cũng chưa từng mang đến cho anh cảm giác như thế này, cho dù bộ dáng của cô bé biến thành như thế nào, Dịch Hồi cũng có thể khẳng định anh cũng sẽ yêu thương nó không thay đổi, chỉ cần nhìn thấy đáng điệu với vô vàng biểu cảm đáng yêu của con bé thì anh đã cảm thấy mình vui mừng đến như thế nào rồi.

Rất lâu sau, Dịch Hồi mới tắt đèn lặng lẽ đi ra ngoài, ngủ ở căn phòng ngủ bên cạnh.

Trong đầu tái hiện lại tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay, Dịch Hồi quả thật không dám nhắm mắt, sợ khi tỉnh giấc chợt phát hiện đây chỉ là giấc mơ, sợ một đứa con gái đáng yêu như vậy căn bản chỉ là sự tưởng tượng của chính mình.

Trong biết trải qua bao lâu, Dịch Hồi mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên cảm thấy có người đẩy mạnh vào người, mở mắt ra liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạ Hân Hân, đầu tóc rối bù đang đứng nhìn anh.

Dịch Hồi hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy kéo cô bé lại gần hỏi: “Làm sao vậy? Con sợ gì phải không?”

Tạ Hân Hân lắc lắc đầu, một lúc sau mới phun ra một chữ: “Đau”.

Dịch Hồi vén chăn bế cô bé vào lòng, lo lắng hỏi: “Con đau ở đâu?”

“Đau bụng!” Hân Hân rúc sâu trong lòng anh mỉm miệng uể oải nói: “Con đã xoa nhiều lần rồi, nhưng vẫn còn đau quá!”

Dịch Hồi lập tức hiểu ra cô bé nhất định đã bị tiêu chảy vì bữa ăn tối nay, không khỏi trách mình đã chiều ý cho nó ăn kem, anh lập tức mặc quần áo, sau đó bọc Hân Hân trong áo khoác đem đến bệnh viện.

Bạn nhỏ Tạ Hân Hân sau khi được khám và truyền dịch mới cảm thấy khá hơn một chút, mệt mỏi dựa vào lòng Dịch Hồi ngủ.

Dịch Hồi lo rằng truyền dịch lâu sẽ khiến con bé cảm thấy tê tay liền yêu cầu y tá mang đến một túi chườm ấm đặt dưới cánh tay, sau đó một tay đỡ túi chườm, một tay ôm con gái, ngồi lặng yên không dám nhúc nhích suốt một đêm.

Đêm khuya yên tĩnh, trong bệnh viện lại càng yên tĩnh hơn, bác sĩ trực và y tá đều đã đi nghỉ ngơi, Dịch Hồi không dám ngủ, sợ Hân Hân cựa quậy sẽ làm lệch kim truyền.

“Này, là Dịch Hồi sao?”

Dịch Hồi vội vàng ngẩng đầu lên sau đó lại cúi xuống nhìn Hân Hân, thấy cô bé không thức giấc mới nhỏ giọng nói với người đối diện: “Bác sĩ Lý, hôm nay cô trực à?”

Bác sĩ Lý cười hiền lành nói: “Đúng vậy, từ xa đã nhìn thấy cậu nên đến đây xem thử, sao cậu lại ở đây?”

Dịch Hồi thờ dãi nói: “Không có gì, cháu nhất thời sơ suất cho con gái ăn quá nhiều, kết quả là nửa đêm bị tiêu chảy.”

Lúc này bác sĩ Lý mới đưa mắt nhìn xuống cô gái nhỏ đang nằm trong lòng Dịch Hồi, cẩn thận đánh giá rồi không khỏi mỉm cười: “Con bé rất giống mẹ!”

“Cô còn nhớ mẹ nó sao?” Dịch Hồi ngạc nhiên hỏi.

Bác sĩ Lý gật gù đầu, vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé, thờ ơ mỉm cười nói: “Tất nhiên rồi, mạng của mẹ con nó là chính cô nhật về... Cô đã nói rồi, vợ chồng son cãi vã nhau là chuyện thường, có vấn đề gì mà không giải quyết được chứ? Âm ỉ đòi chết đòi sống mới được sao, ảnh hưởng đến con cái...”

“Cô nói sao? Cái gì đòi sống đòi chết?” Dịch Hồi cau mày, lạnh giọng hỏi.

Bác sĩ Lý thấy anh cái gì cũng không biết, buồn bực nói: “Tai nạn xe cộ lớn như vậy cô ấy không nói với cậu sao? Lúc đó cô ấy bị tai nạn nên được đưa vào đây, chính cô đã kiểm tra cho cô ấy, phúc lớn mệnh lớn đứa bé này mới không bị làm sao...”

“Tai nạn xe? Tai nạn xe gì?” Dịch Hồi biến sắc, vội vàng hỏi tới: “Chuyện đó xảy ra khi nào?”

Bác sĩ Lý thấy hình như anh không biết gì thật, mới giật mình hiểu ra mình đã lỡ lời, còn nhớ lúc đó bà đã đồng ý với bệnh nhân giữ bí mật này, trong lúc này thật vô ý đem nói với cậu ấy. die,n; da.nlze.qu;cydo/mn

“Cô Lý, nói cho cháu biết đi!”

Bác sĩ Lý thờ dãi, không đành lòng nhìn ánh mắt cầu khẩn của Dịch Hồi, xem xét một lúc rồi đem tất cả sự việc xảy ra hôm đó kể hết cho anh nghe.

“Cậu nói xem, đám trẻ tuổi các cậu làm sao có thể kích thích đến vậy, cãi nhau thì cãi nhau, có làm sao phải đề liên lụy đến con cái? Cô thấy lúc đó cô ấy giống như bị đá kích rất lớn, rất hết hy vọng, cả người giống như bị rút mất đi linh hồn, khi tỉnh lại còn hỏi có phải Dịch Hồi đến tìm cô ấy hay không... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà đến cái thai cũng không muốn giữ... Về sau cũng không biết cô ấy đã suy nghĩ thế nào mà rất phối hợp điều trị, rất nhanh chóng xuất viện về nhà.”

Sự sợ hãi to lớn làm cho Dịch Hồi nhất thời không kịp phản ứng, ngày hôm đó... Ngày hôm đó chính là ngày sau sinh nhật của anh, đúng là ngày hôm đó, anh đã đưa ra quyết định chia tay, kiên quyết yêu cầu cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.

Chưa bao giờ Dịch Hồi hối hận như bây giờ, thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa anh đã hại chết Xuân Hồng, hại chết chính con gái của mình! Nếu như lúc ấy xe chạy nhanh một chút, hoặc nếu như tài xế thắng không kịp, nếu Xuân Hồng không tránh được... Anh phải làm thế nào đây?

Cũng chính vì lời nói trước kia của anh mới khiến cho cô ấy mất hết hy vọng sao? Đúng vậy, vốn dĩ cô ấy đã thiếu đi cảm giác an toàn, sợ hãi trước vết xe đổ của chính mẹ cô, lại vừa biết chính bản thân mình cũng chưa kết hôn mà có con, lúc đó cô ấy đã có biết bao nhiêu là khủng hoảng? Khó trách cô ấy không thể đến cuộc hẹn, vì cô ấy biết mình mang thai, cho nên đã tới chậm sao? Còn anh thì sao? Chẳng những không an ủi cô, mà còn không nghe cô giải thích, cứ như thế nhẫn tâm buông lời chia tay, thời điểm đó cô ôm trong lòng bao nhiêu tuyệt vọng chứ!

Cho đến nay, anh vẫn luôn cho rằng trong cuộc tình này, chính anh là người bị hại lại không nghĩ rằng Xuân Hồng mới là người chịu rất nhiều nỗi khổ!

Trước kia vì cái gì anh lại không thể nghe cô nói, vì cái gì mà buông câu “không vì bất cứ lý do gì mà có thể hàn gắn lại”, vì cái gì không thể tha thứ một lần nữa?

Nếu không phải vì anh quá cố chấp, nếu không phải lúc đó anh quá tuyệt tình, thì bây giờ có phải là hoàn toàn tốt đẹp không? Cô sẽ không phải vì anh mà đau như đứt từng đoạn ruột rồi xảy ra tai nạn xe, anh cũng sẽ không để cô phải một mình khốn khổ sinh con, để cho con của mình lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy!

Sự hối hận to lớn và vô cùng hỗn loạn, làm cho tim Dịch Hồi giống như bị khoét từng lỗ, sau đó hung hăng vút lên lơ lửng trên nền đất, đau đớn đến mức thở cũng khó khăn.

Bầu trời đang sáng lên nhanh chóng, Hân Hân truyền dịch cũng đã xong, Dịch Hồi thấy nằm trong bệnh viện không tốt lắm nên ôm con gái đang ngủ say về nhà.

Tạ Hân Hân ngủ một giấc liền thấy khỏe hơn rất nhiều, trẻ con hồi phục rất nhanh, sau khi đánh răng rửa mặt thì cơ thể cũng tràn đầy năng lượng.

Dịch Hồi gọi đồ ăn sáng bên ngoài, gọi con gái đến ăn sáng rồi dọn bát đĩa ra, múc một chén cháo đặt trước mặt nó.

Bụng Tạ Hân Hân đã trống từ lâu nên ngay lập tức cầm thìa bắt đầu ăn.

Dịch Hồi lại sững sờ, nhìn cô bé dùng thìa banh chiếc bánh bao ra, gạt hết phần nhân bên trong sau đó ăn vỏ bánh ngon lành, anh lập tức nhớ tới Tạ Xuân Hồng trước kia, cô cũng không thích ăn nhân bánh bao, thường gạt hết nhân bánh ra rồi mới ăn.

Dịch Hồi vô thức mở miệng hỏi: “Mẹ con... mẹ có khỏe không?”

Tạ Hân Hân ngậm một miếng bánh, cổ sức nuốt xuống hết mới nói: “À, mẹ không khỏe...” Tạ Hân Hân nhớ tới mẹ đang ở nhà một mình, chân lại bị thương, không khỏi có chút lo lắng.

“Mẹ bị sao?” Dịch Hồi cảm thấy trái tim mình như bị bóp chặt, không biết những năm tháng qua một mình cô mang theo con nhỏ sống ra sao.

“Mẹ bị thương... Ba, tại sao ba không tới thăm con? Những đứa trẻ khác đều có ba, vì sao ba không cần mẹ con con?”

Dịch Hồi cảm thấy cổ họng bị cái gì chặn ngang, khó khăn mở miệng nói: “Không phải ba không cần con... Hân Hân, con không hỏi mẹ con tại sao ư?”

Tạ Hân Hân dừng ăn, chớp mắt, vẻ mặt có chút thương tâm, vẻ u buồn không hợp với khuôn mặt ngây thơ của cô bé.

“Con không dám hỏi...”

Dịch Hồi tò mò hỏi: “Tại sao? Có phải mẹ không cho con hỏi tới...”

Tạ Hân Hân lắc đầu: “Không phải, là di Tiểu Mạch! Di Tiểu Mạch nói, lúc con còn ở trong bụng mẹ rất nghịch ngợm, làm cho mẹ cực kỳ vất vả, cũng bởi vì con không ngoan đòi ra sớm, thiếu chút nữa mẹ mất đi, cho nên con phải làm một đứa bé ngoan, hiểu chuyện biết nghe lời, không thể để mẹ đau lòng nữa!”

Đây là... Loại đau lòng như thế nào đây?

Dịch Hồi nhìn không được quay mặt đi, cúi đầu xuống liền rơi nước mắt. Năm năm thiếu hụt tình cảm của ba làm thế nào có thể bù đắp lại đây? Vì lỗi của anh mà khiến người mình yêu suốt chút nữa mất mạng, làm thế nào có thể bù đắp lại được?

Rốt cuộc anh đã làm gì? Để cho bản thân mình lại lâm vào hoàn cảnh thế này!

Tạ Hân Hân ăn sáng xong liền hỏi Dịch Hồi: “Ba, khi nào chúng ta về gặp mẹ?”

Dịch Hồi dừng tay dọn bát đĩa lại, bình tĩnh hỏi: “Hân Hân rất nhớ mẹ sao?”

“Vâng ạ!” Tạ Hân Hân gật gật đầu, “Mấy ngày rồi con chưa gặp mẹ!”

Dịch Hồi suy nghĩ, nếu mang Hân Hân đi gặp Xuân Hồng, có rất nhiều chuyện không thể nói trước mặt con bé, chỉ bằng đưa nó về nhà họ Dịch, ông nội nhìn thấy cháu cố nhất định sẽ rất vui, anh cũng yên tâm.

Dịch Hồi lau tay rồi bế cô bé lên nói: “Trước tiên ba dẫn con đến thăm ông bà nội có được không? Còn có ông cố nữa, ông rất yêu con.”

Hân Hân ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, nhưng mà con muốn thay quần áo trước đã.”

Cô gái nhỏ đã thích làm đẹp, muốn tạo cho ông nội bà nội ấn tượng tốt, sống chết gì cũng không muốn mặc lại bộ đồ thô bông hôm qua, Dịch Hồi đành phải gọi điện nhờ trợ lý mua mấy bộ đồ trẻ em.

Vấn đề quần áo đã được giải quyết, kể đến là vấn đề đầu tóc.

Tạ Hân Hân ngồi vào ghế tựa, đưa lược cho Dịch Hồi.

Dịch Hồi nhận lấy nghi ngờ hỏi: “Con muốn ba giúp con buộc tóc?”

Hân Hân không kiên nhẫn nắm mó tóc dài rối bời lên, tóc cô bé sau một đêm lẫn lóc trong bệnh viện đã thành ra như vậy, thật là mất hình tượng quá rồi!

“Nhanh lên đi ba!”

Thái dương Dịch Hồi nổi gân xanh, bắt đắc dĩ dùng lược chải lên tóc cô bé, vừa chải được một cái Hân Hân đã kêu to.

Dịch Hồi vội vàng nhẹ tay hơn, cầm lược suy nghĩ cả nửa ngày mới chia được tóc cô bé ra thành hai bím, bắt đầu vụng về chải đến mái tóc.

Rất không dễ dàng để hoàn thành, Dịch Hồi trừng mắt nhìn hai bím tóc lộn xộn trên đầu con gái, nhất thời không dám nhìn về mặt của nó.

“Được rồi ạ?” Hân Hân cầm lấy chiếc gương trên bàn, kinh ngạc mở to mắt nhìn, môi mím mím muốn nổi giận với ba, lại nghĩ ba vẫn chưa quen những việc này, sợ ba không vui, đành phải phụng phịu, nước mắt lưng tròng đưa mắt nhìn anh.

Dưới ánh nhìn của con gái Dịch Hồi cảm thấy vô cùng xấu hổ, cười cười nói: “Rất xin lỗi, ba thật sự không. . . Nếu không, ba đưa con đến chỗ bà nội, bà nội sẽ giúp con nhé?”

Hân Hân tóm lấy lược trong tay anh, tức giận nhảy khỏi ghế, mạnh mẽ đẩy anh một cái, vô cùng uất ức nói: “Không cần, để con xấu xí như vậy đi gặp bà nội, bà nội sẽ không thích con! Ba xấu, ba ngốc, con không cần ba nữa! Con cần mẹ!”

Nói xong liền đùng đùng giậm chân chạy về phòng đóng cửa, không thèm để ý đến anh.

Dịch Hồi vỗ trán thở dài, anh chưa bao giờ cảm thấy bất lực như bây giờ, rõ ràng một cô gái nhỏ như vậy cũng không thể đối phó được.

Dịch Hồi bắt đắc dĩ cầm điện thoại, gọi một thợ làm tóc phục vụ tận nơi, mới đỡ được Hân Hân nhoe miệng cười.

Con gái muốn ra ngoài phải mất hai tiếng chỉnh sửa, Dịch Hồi cam tâm tình nguyện ngồi chờ, chờ cho đến khi Tạ Hân Hân hài lòng với ngoại hình của mình, mới vô cùng thích thú nắm tay ba ra ngoài.

Lúc Dịch Hồi đưa Hân Hân về nhà, mọi người đều đang có mặt, mẹ Dịch cười nói: “Mới vừa nhắc đến con và Lily. Sao rồi? Chừng nào con chuẩn bị kết hôn?”

Sắc mặt Dịch Hồi không thay đổi kéo Hân Hân đang đứng sau lưng anh, đi về phía phòng khách.

Mẹ Dịch thấy anh dẫn theo một bé gái tiến vào thì rất ngạc nhiên, tò mò nhìn cô bé đánh giá, hòa nhã hỏi: “A, bé con thật xinh đẹp, là con cái nhà ai thế?”

Dịch Hồi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ bé của Hân Hân nói: “Hân Hân, còn không mau chào ông bà nội!”

Nụ cười của mẹ Dịch đông cứng trên khuôn mặt, mọi người có mặt trong phòng khách không thể tin vào mắt mình, nhìn hai cha con.

Hân Hân cười tí mắt nhìn bọn họ, giọng nói phương nam nhẹ nhàng thanh thoát mềm mại rất dễ nghe.

“Con chào ông nội, bà nội!”

“Đây là, đây là. . . Đây là chuyện gì?” Mẹ Dịch đưa tay đỡ vị trí trái tim, đáng vẻ như muốn ngắt đi.

Ba Dịch, Dịch Học Đông, vẫn có thói quen ăn to nói lớn, sau phút kinh ngạc ngẩn ngai thì vẻ mặt khôi phục lại sự trấn tĩnh, bình thản hỏi: “Con bé là con ruột của con lưu lạc bên ngoài?”

Dịch Hồi kiên định gật đầu: “Vâng, lúc trước do lỗi của con, khiến hai mẹ con phải lưu lạc bên ngoài suốt năm năm. . .”

Dịch Học Đông đập tay lên bàn trà, cầm chén trà ném tới, chỉ vào anh nổi giận mắg: “Vô liêm sỉ! Lương tâm của mày bị chó ăn rồi hả, lại có thể làm ra chuyện vứt bỏ vợ con!”

Dịch Hồi không dám né, chén trà trúng vào mạn sườn, đau đến phát run.

Hân Hân hoảng sợ, mở to mắt nhìn sự việc đang diễn ra trước mắt.

Mẹ Dịch nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội vàng ôm cô bé vào trong lòng, nhìn chồng mắg: “Ông cũng thật là, đứa bé còn nhỏ, lại là lần đầu tiên về nhà, ông hung dữ như vậy để làm gì, xem xem bé con sợ đến mức nào rồi!”

Dịch Học Đông cũng hiểu mình quá hung hăng trước mặt cháu gái, vẻ mặt ôn hòa trở lại nói với Hân Hân: “Ngoan, ông nội chỉ dạy bảo ba của con thôi, ba con làm chuyện sai phải chịu phạt!”

Mẹ Dịch vẫn ngày đêm hy vọng Dịch Hồi sớm lập gia đình, vì anh mà tổn hao không ít công sức. Hiện giờ, đột nhiên có được cháu gái đáng yên như vậy, tất nhiên là vô cùng mừng rỡ, giờ phút này không cần thiết cái gì khác nữa, ôm cô bé vào lòng vui mừng đến rối tinh rối mù, yêu thương hỏi nó: “Con tên gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Hân Hân nhìn ba, thấy ba nhìn mình cười gật đầu, mới ngọt ngào trả lời: “Con họ Tạ, tên Hân Hân, là “vui vẻ hạnh phúc”, năm nay con bốn tuổi!”

“Tạ?” Mẹ Dịch nhíu nháu mày hỏi Dịch Hồi, “Con bé là con gái của Tạ Xuân Hồng?”

Dịch Hồi “vâng” một tiếng, chậm rãi nói: “Năm đó là do con không tốt với Xuân Hồng, mọi chuyện đều là do con gây ra.”

Dịch Học Đông trầm giọng dạy bảo: “Ông nội con còn chưa biết chuyện, ông về mà biết thì sẽ nguy to, nhân dịp ông còn chưa biết, con nên nhanh chóng đưa mẹ đưa bé về đây. Con xem còn ra thể thống gì nữa đây? Con cái đã lớn như vậy rồi, nếu truyền ra ngoài chúng ta còn mặt mũi nào nữa chứ.”

“Con cũng nghĩ như vậy, nhưng mà mang theo con bé sẽ rất bất tiện, cho nên con mang nó về đây nhờ ba mẹ chăm hộ.” dinendian.loqidJon

Mẹ Dịch trông mong anh kết hôn nhiều năm như vậy, nghe thế vội vàng nói: “Con yên tâm đi đi, nhất định phải mang mẹ đưa bé về nhà. Hân hân hãy giao cho chúng ta! Hân Hân ngoan, ở cùng với bà nội nhé, để ba đi đón mẹ về, có được hay không?”

Hân Hân ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Dịch Hồi nói: “Vây ba mau đem mẹ đến đây nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đường Như Chưa Gặp Gỡ

Tạ Xuân Hồng hoạt động rất bất tiện, hai ngày qua phải nhờ đồng nghiệp trợ giúp không ít, mỗi ngày mang đồ ăn đến nhà cho cô, giúp cô mua này nọ, xử lý giùm cô những công việc lặt vặt hàng ngày, làm cho Xuân Hồng cảm thấy rất khó khăn.

Xuân Hồng muốn đến bệnh viện tái khám, Lữ Phầm không biết mượn ở đâu một chiếc xe lăn để cho cô sử dụng, giúp cô đến gặp bác sĩ, sau đó còn giúp cô đi lấy thuốc.

Tạ Xuân Hồng không thể từ chối ý tốt của anh ta, trong lòng vô cùng băn khoăn, vốn dĩ cô không muốn làm phiền người khác, lần này lại để cho anh ta chạy tới chạy lui, trễ cả giờ làm, trong khi chờ đợi cô đã thuận miệng mời anh đến nhà hàng trong thị trấn dùng cơm. da.nlze.qu;yd0/m, dinendian.loqidJon

Lữ Phầm không nghĩ cô lại khách sáo đến như vậy, anh biết Xuân Hồng đã nhiều năm, thấy cô một mình nuôi con nhỏ thật sự rất vất vả, lại không tìm ba cho đứa nhỏ, lúc đầu anh cũng tò mò, về sau càng tiếp xúc với cô càng thấy thích thú vẻ đẹp trầm tĩnh của người phụ nữ từng trải, một lòng muốn theo đuổi cô mà vẫn chưa có cơ hội tiến tới.

Đến dưới nhà, Tạ Xuân Hồng ngẩng đầu nhìn Lữ Phầm cười nói: “Cám ơn anh đã đưa em về.”

Lữ Phầm thấy cô đứng dậy khỏi xe lăn liền vội vã tiến lên phía trước đỡ lấy cô, kỳ thật anh muốn trực tiếp bế cô lên lầu, chỉ sợ quá đường đột làm cho cô có ấn tượng không tốt.

Dịch Hồi ngồi trong xe liền thấy Xuân Hồng được một người đàn ông dìu đi ở phía trước, sau đó thân mật đứng cùng nhau ở một chỗ, trong lòng lập tức bùng lửa giận, đẩy cửa xe bước xuống, lúc này mới nhìn rõ chân Xuân Hồng bị bó bột trắng toát đến ghê người.

Nhiều năm như vậy Tạ Xuân Hồng đã thay đổi rất nhiều, mái tóc xoăn dài quăn rũ trước kia không còn nữa, mà bây giờ mái tóc ấy đen tuyền xỏa xuống bờ vai, kết hợp với chiếc áo sơ mi đơn giản màu xanh nhạt cùng quần jean đen làm cho cô toát lên vẻ đẹp giản dị thanh thoát, sự hấp dẫn quyến rũ của cô trong ký ức của anh hoàn toàn không còn nữa. Nét đẹp mê hoặc lòng người xưa kia đã biết mất, bây giờ cô giống như một di sản lịch sử trong khu phố cổ, sự điềm tĩnh theo tháng năm lắng đọng lại thành an nhiên tự tại, nụ cười thanh thoát, ánh mắt tĩnh lặng nhưng rất sáng trong.

Tạ Xuân Hồng vịn vào tay anh muốn nhảy lên bậc thang, liền cảm thấy một bóng râm lớn bao phủ xuống, vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt lạnh lùng không lộ biểu cảm của Dịch Hồi, ánh mắt đen láy thâm trầm gắt gao nhìn chằm chằm vào bàn tay cô đang đặt trên cánh tay của Lữ Phầm.

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc bước lùi về sau, sợ tới mức tựa hồ như không thể đứng vững được nữa, may có Lữ Phầm ở sau lưng kịp thời đỡ lấy, cô mới không ngã nhào ra đất.

Phản ứng của cô làm lửa giận trong lòng Dịch Hồi càng dâng cao, ánh mắt lạnh lùng quét về phía người đàn ông chưa kịp nhìn rõ mặt, thấy vậy Lữ Phầm càng thêm khó hiểu, nhưng mà trên mặt Xuân Hồng lại lộ vẻ sợ hãi, anh không khỏi cau mày bước lên, trầm giọng nói vô cùng khách sáo: “Xin phiền anh nhường đường một chút.”

Tạ Xuân Hồng lặng thinh không nói, chỉ nhìn vào khuôn mặt năm năm rồi không gặp, đã nhiều năm chưa từng gặp lại, Dịch Hồi càng lúc càng lạnh lùng cao ngạo, cả người toát ra sự lạnh lẽo u ám, thậm chí cô còn cảm nhận được sự tàn bạo của anh, so với anh trong quá khứ cô còn nhớ thật sự lạnh nhạt hơn nhiều.

“Nhường đường? Tại sao?” lúc này Dịch Hối mới quay sang nhìn Lữ Phấn, cặp lông mày nhíu lại nghiêm nghị, nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói bình tĩnh mà vô cùng lạnh lẽo.

Lữ Phấn sững sốt, lời nói cũng bắt đầu có chút bức bối: “Anh là ai?”

“Tôi là ba của con gái cô ấy!” Dịch Hối cười nhạt một tiếng, không thèm quan tâm đến người đàn ông đang chết đứng vì câu nói của anh, trực tiếp bồng Tạ Xuân Hồng lên, không để ý đến sự chống đối của cô, thần nhiên đi lên lầu.

Lữ Phấn rất muốn ngăn cản, nhưng chạm phải ánh mắt lạnh băng của Dịch Hối thì lời nói không thể phát ra thành tiếng.

“Lâu mấy?” Dịch Hối không thèm nhìn cô, ánh mắt hướng về phía trước bước lên.

Tạ Xuân Hồng một tay ôm lấy cổ anh, một tay lại đẩy trước ngực anh, giọng anh trầm ấm quen thuộc dội vào tai làm tim cô đập loạn xạ, hương vị của anh lại quấn quanh trước mũi, cánh tay Dịch Hối mạnh mẽ vững vàng ôm lấy cô làm cho cô có chút hốt hoảng, nghe anh hỏi mới có phản ứng.

“Sao anh lại đến đây? Anh...Anh đã biết rồi...”

Dịch Hối cười lạnh một tiếng: “Nếu em không muốn té thì đừng có nhúc nhích!”

Thái độ lạnh lùng của anh khiến trong lòng Xuân Hồng ngổn ngang trăm ngàn cảm xúc, cô có chút tức giận thấp giọng nói: “Anh đặt em xuống đi.”

“Lâu mấy?”

Dịch Hối không để ý đến cô, cố chấp lặp lại câu hỏi vừa rồi.

Tạ Xuân Hồng biết khi anh đã quyết định chuyện gì thì người khác khó có thể thay đổi được, đành phải ngưng vùng vẫy, không cam tâm nói cho anh biết tầng lầu mình đang ở.

Dịch Hối ôm cô nhẹ nhàng linh hoạt đi lên lầu, mặt không đỏ hơi thở không gấp, một tay ôm Tạ Xuân Hồng, một tay cầm chìa khóa mở cửa, không khách khí đem Tạ Xuân Hồng ném lên sofa ở phòng khách, ánh mắt đen tối thâm sâu, từ trên cao nhìn xuống cô.

Đột nhiên anh cảm thấy phẫn nộ, nổi hận bị lừa gạt suốt năm năm, bây giờ nhìn cô tất cả đều tan biến hết. Lúc nhìn thấy cô ngồi trên xe lăn thì tất cả những oán hận kia trong tích tắc đều biến thành nỗi sợ hãi vô cùng. Sợ cô thật sự xảy ra chuyện, sợ cô thừa nhận không thể chịu đựng thêm được nữa.

Lo lắng quá sẽ dẫn đến mất trí, kỳ thật đã năm năm, mặc dù tai nạn xe trước kia có lưu lại di chứng gì đi nữa thì không thể nào bó bột đến bây giờ, tuy nhiên lúc nhìn thấy chân cô quấn một lớp thạch cao dày trắng toát ngồi trên xe lăn, anh căn bản không kịp nghĩ như thế, trong mắt anh chỉ tràn ngập sự sợ hãi đến kinh người.

Tạ Xuân Hồng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào anh, trong lòng vô cùng bất an, theo như lời anh nói thì anh đã biết chuyện con gái nên mới đến đây, dựa vào tính tình của anh thì xảy ra giống tổ là điều khó tránh khỏi.

Dịch Hối nhìn bộ dạng lo sợ của cô, trong lòng càng thêm giận dữ, nhanh chóng đưa tay ra hung hăng nắm lấy cổ cô, nâng mặt cô ngẩng lên buộc cô phải đối diện với anh.

“Em cũng chột dạ rồi hả? Trước kia em ra đi rất phóng khoáng kia mà, lại có thể gạt anh sinh con, rồi trốn một mạch suốt năm năm trời! Tạ Xuân Hồng sao em dám!”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng chợt quặn thắt, để mặc cho bàn tay nắm lấy cổ mình của anh càng ngày càng siết chặt, chịu đựng cơn đau nói: “Rất xin lỗi...”

“Rất xin lỗi sao?” Dịch Hối hung hăng hất cô trên sofa, con hận làm mất anh tới lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xin lỗi có thể lấp được sự trống rỗng trong lòng anh suốt năm năm sao? Em thần nhiên tạo cho anh cái tội vô vợ bỏ con bất nhân bất nghĩa, em bồi thường danh dự cho anh như thế nào đây? Năm năm, năm năm, con gái anh nhìn anh giống như một người không hề quen biết! Con bé là con gái của anh! Con bé lớn như vậy mà người làm ba như anh mới biết đến sự tồn tại của nó! Em nói xem, một câu xin lỗi thì có lợi ích gì! Em sẽ bồi thường năm năm qua cho anh như thế nào đây?”

Tạ Xuân Hồng không kim được, nước mắt rơi xuống, gơ tay muốn kéo Dịch Hối, lại bị anh tránh đi.

“Dịch Hối, rất xin lỗi, anh oán hận em rất đúng, nhưng mà con gái vô tội, anh đừng chia cắt hai mẹ con em...” Dịch Hối da nẻ q u y d o n,

“Im miệng!” Dịch Hối hung dữ nói, “Em không có quyền mặc cả với anh! Con bé là do em sinh ra, nhưng cũng là con gái của anh! Trước kia em giấu anh sinh con, em cũng đã lường trước việc gánh lấy hậu quả!”

Tạ Xuân Hồng chỉ sợ nỗi oán hận của Dịch Hối với cô quá lớn, sẽ dứt khoát mang Hân Hân đi, cô không để ý gì nữa, khóc lóc nói: “Vậy anh muốn em phải làm gì bây giờ? Lúc trước anh nói sẽ không vì bất cứ lý do gì mà có thể quay lại với em, anh yêu cầu em đừng xuất hiện trước mặt anh nữa, yêu cầu em hãy để anh quên đi...Em còn có thể làm thế nào đây? Bây giờ anh đến đây trách cứ em, chẳng lẽ anh trách em đã sinh ra con gái sao? Nhưng mà em đã không đem con gái đến để cầu xin anh bất cứ thứ gì, cho đến bây giờ em cũng chưa đòi hỏi anh phải nuôi nấng nó ngày nào...”

“Em còn dám nói!” Dịch Hối hoàn toàn bị chọc giận, mạnh bạo đá vào bàn trà làm bằng gỗ nhỏ bên cạnh làm lọ hoa trên bàn rơi xuống gây ra một tiếng

vỡ chói tai, sau đó lại hung hăng đâm vào vách tường làm cho mọi thứ như muốn run lên.

“Trước kia nếu em đã lựa chọn sinh ra con gái thì vì cái gì lại nhẫn tâm bỏ đi suốt năm năm trời? Nếu anh không phát hiện ra, có phải em sẽ giấu diếm anh cả đời không? Em muốn dùng cách này để trả thù, để hành hạ anh sao? Em thắng rồi, sự nhẫn tâm của em không ai có thể sánh được!”

“Không phải!” Tạ Xuân Hồng để cho nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, trong lòng cực kỳ bi ai, “Em chưa từng nghĩ sẽ dùng con gái để ràng buộc anh. Ngày trước anh đau khổ như vậy, đau khổ đến chết đi sống lại, anh để em ra đi, yêu cầu em không xuất hiện nữa, cho nên em đáp ứng anh, em không có lý do gì mà trở về bên cạnh anh, cho nên ngoài việc ra đi thì em phải làm sao đây? Em cũng có kiên trì, cũng có kiêu ngạo, cho nên em không thể cho phép mình hèn mọn trước mặt anh! Thậm chí là bi ối mang con đến ràng buộc anh!”

Dịch Hồi đột nhiên cười bi thương, nụ cười vừa trào phúng vừa bi ai.

Tạ Xuân Hồng ôm mặt khóc nức, tuy rằng biết Dịch Hồi sẽ rất hận cô, nhưng mà sau khi cô giải thích như vậy, anh vẫn thật sự rất hận cô, làm cho lòng cô đau đến không thở được.

“Anh hận em, ngay cả một lần tranh thủ cũng không chịu, không ngần ngại ra đi, anh hận em năm năm trời biến mất không để lại tung tích, không thèm nhớ đến anh...Anh hận bản thân mình vì càng hận em lại càng... yêu em!”

Sắc mặt Dịch Hồi không chút thay đổi, nói xong nhanh chóng đi ra ngoài, hung hăng đóng sầm cánh cửa, để lại Tạ Xuân Hồng một mình đối mặt với căn phòng khách bừa bãi, mấy năm nay cô đối mặt với nỗi nhớ khôn nguôi, rốt cục không nhịn được nữa mà khóc thành tiếng, những giọt nước mắt không kịp lau từng giọt từng giọt rơi xuống sàn nhà.

Cô làm sao không muốn gặp mặt anh chứ? Năm năm nay cô cố duy trì vẻ ngoài lạnh nhạt như nước, nhưng thật ra những nỗi nhớ và đau khổ đều được cô chôn chặt ở nơi sâu nhất trong lòng. Nghe thấy một bài hát, một câu nói, gặp một tình huống trùng hợp, thấy một bóng lưng quen thuộc, đều làm cho lòng cô nổi cơn sóng lớn, làm cho cô không có cách nào trốn tránh được... Có những nỗi đau khiến cô không thể ngủ biết bao nhiêu đêm, những kỷ niệm đau đến khắc cốt ghi tâm làm trái tim cô rỉ máu từng đợt từng đợt.

Cô rất muốn gặp anh, nhưng không dám gặp, năm năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô không còn cách nào khác hơn là chấp nhận rời xa anh, cô sợ rằng khi hai người gặp lại, anh giống như không quen biết cô, xem cô như một người anh đã gặp thoáng qua, cô không thể chịu đựng được cảm giác tuyệt vọng tàn khốc ấy, cô không muốn thấy sự thân mật khắc cốt ghi tâm của hai người biến thành xa lạ như hôm nay! Cô rất muốn gặp anh nhưng cô không thể gặp anh, cô rất sợ khi đối mặt với anh đó là một loại hành hạ! Cô phụ anh quá nhiều, một mình cô nhận lấy những hoài niệm đau khổ, bởi vì cô không thể yêu cầu anh chấp nhận cô lần nữa, không làm phiền anh, không quấy rầy anh là cách duy nhất cô có thể yêu anh.

Dịch Hồi, anh biết không? Trong năm năm nay, anh hận em nhiều bao nhiêu thì em lại hận bản thân mình gấp trăm ngàn lần.

Thật ra Dịch Hồi đi không bao lâu đã trở lại, trong tay mang theo hai cái túi lớn, vẫn không thèm nhìn Tạ Xuân Hồng đang ngồi lặng yên trên sofa, cứ thế đi vào.

Dịch Hồi đem một cái túi lớn vào trong bếp, sau đó lại đem vào phòng ngủ một cái túi lớn khác, lấy ra từ trong túi những món đồ dùng cá nhân như khăn mặt, bàn chải chăm chú sắp xếp.

Cuối cùng Tạ Xuân Hồng cũng có phản ứng, khó hiểu nhìn anh hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Dịch Hồi cầm chiếc áo sơ mi không trả lời mà hỏi lại: “Quần áo của em để ở đâu?”

Lúc này Tạ Xuân Hồng mới nhận ra vấn đề, do dự hỏi: “Anh muốn ở lại sao?”

Dịch Hồi cười lạnh một tiếng: “Anh không muốn Hân Hân vừa mới có ba lại mất mẹ!”

Tạ Xuân Hồng im lặng, chỉ cho anh chiếc tủ lớn trong phòng ngủ ý bảo anh treo quần áo vào đó.

Dịch Hồi dọn đồng dẹp tây xong liền cầm chổi ra phòng khách quét dọn sạch sẽ, sau đó đi vào bếp bắt đầu nấu cơm chiều, Tạ Xuân Hồng có lòng muốn giúp đỡ, vừa một chân lò cò đến cửa thì bị Dịch Hồi nhìn bằng ánh mắt lạnh băng đẩy cô trở về lại phòng khách.

Dịch Hồi làm xong hai món mặn một món canh rất nhanh, giống như ngày trước hai người cùng ở chung anh nấu cơm còn cô dọn bát đĩa. Nhưng mà, khi nhìn thấy những món ăn quen thuộc, ngửi thấy hương vị quen thuộc, Tạ Xuân Hồng lại mất đi hoàn toàn hứng thú.

“Em không ăn? Hay là chê anh nấu không ngon? Xem ra, năm năm nay em đã thay đổi rất nhiều, ngay cả khẩu vị cũng trở nên khó chiều rồi!”

Xuân Hồng cụp mắt xuống không nói nên lời, cầm đũa lên bắt đầu ăn, rõ ràng là mùi vị yêu thích nhưng cổ họng như có cái gì chặn ngang, ngay cả nuốt cũng rất khó khăn.

Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu hai người không còn cùng nhau ăn bữa cơm chiều như hai người bạn thông thường? Anh đã từng thức dậy vào sáng sớm vì cô mà lại hụi nấu cháo, mỗi đêm tự mình nấu canh, đem toàn bộ tình cảm hòa tan vào thức ăn để cô có thể cảm nhận, mà bây giờ, đối mặt với những món thức ăn như trước, tại sao cô lại không thể nuốt trôi?

Tạ Xuân Hồng cố nén những khổ sở trong lòng, không thể kìm nén được những giọt nước mắt lặng lẽ rơi vào bát.

Dịch Hồi nắm chặt đôi đũa trong tay, vì dùng lực mà bàn tay trở nên trắng bệch, đau lòng và chịu đựng đông đầy trong mắt.

“Rắc...”

Sắc mặt Dịch Hồi không chút thay đổi đứng lên: “Chiếc đũa bị gãy.”

Hai người ăn cơm đều có ý ăn cho xong, không biết ngon miệng là gì. Dịch Hồi thu dọn đem vào bếp rửa sạch sẽ, sau đó giống như đang ở nhà mình, rất tự nhiên ngồi trên sofa xem tivi.

Tạ Xuân Hồng có chút khó xử, ngại ngần nhảy tới nhảy lui trên một chân trước mặt anh, nhưng không thể không tắm rửa, có ý muốn anh tránh ra một chút lại không dám mở miệng.

Bất đắc dĩ, Tạ Xuân Hồng đành phải một tay chống nạnh, một tay mang theo quần áo, khó khăn đi ngang trước mặt Dịch Hồi, bước vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm đóng lâu rồi mà chưa có động tĩnh gì, cuối cùng Dịch Hồi hung hăng vút điều khiển tivi, tức giận đi về phía phòng tắm, chẳng lẽ mở miệng ra nhờ anh giúp khó khăn đến thế sao!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Gỡ Bỏ Tấm Mặt Nạ Của Sự Im Lặng

Cửa phòng tắm đóng lâu rồi mà chưa có động tĩnh gì, cuối cùng Dịch Hồi hung hăng vút điều khiển tivi, tức giận đi về phía phòng tắm, chẳng lẽ mở miệng ra nhờ anh giúp khó khăn đến thế sao!

Tạ Xuân Hồng xả nước, ngồi lên thành bồn tắm từ từ cởi bỏ quần áo liền nghe cánh cửa bị đẩy mạnh, cô sợ hãi ôm quần áo che lấy thân.

“Anh, anh... Anh vào đây làm gì?”

Dịch Hồi nghiêm mặt lạnh lùng đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống lấy đi mớ quần áo cô đang ôm trước ngực, khinh thường liếc cô một cái rồi nói: “Hừ, trên người em có chỗ nào anh chưa từng thấy qua chứ? Em không cần giấu bộ như vậy!”

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng đỏ lên, vừa tức vừa thẹn, ngay cả một câu phản đối cũng không thốt ra được, không khỏi tức giận nhìn anh trừng trừng.

“Ra ngoài!”

Dịch Hồi không nhúc nhích, một tay đặt sau gáy một tay luồn dưới đầu gối bồng cô lên, nhẹ nhàng đặt vào bồn tắm, gác cái chân bị băng bột của cô lên thành bồn tắm, sau đó dùng khăn mặt quấn nó lại, tránh không để nước dính vào.

Toàn thân Tạ Xuân Hồng ửng đỏ, khóa thân nằm trước mặt Dịch Hồi, hai tay che ngang ngực, một chân gác lên cao, làm cho cả người cô phơi bày hoàn toàn trước mắt anh, làn da trắng nõn dần dần chuyển thành màu hồng nhạt, hai tai cũng đỏ gay.

Dịch Hồi dường như không để tâm đến vẻ đẹp quyến rũ đang bày ra trước mắt, lạnh lùng cầm lấy vòi sen phun nước ấm lên người cô.

Tạ Xuân Hồng nghi hoặc hỏi lâu rồi do dự hỏi: “Anh giúp em tắm?”

Dịch Hồi hừ một tiếng, lạnh nhạt hỏi lại: “Em nghĩ sao?”

Tạ Xuân Hồng xấu hổ cố che chắn, lúng ta lúng túng nói: “Không cần... tự em làm được.”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn cô một cái: “Tự mình tắm? Nhảy qua nhảy lại rất vui sao? Em cũng không muốn bắt cần ngã trong phòng tắm để rồi làm khổ Hân Hân chứ?”

Tạ Xuân Hồng bị giọng nói châm chọc của anh làm cho không thốt được nên lời, quay đầu nói: “Khi không có anh ở đây em cũng phải tự mình tắm rửa thôi, có xảy ra chuyện gì đâu.”

Dịch Hồi chợt ngừng tay trong giây lát, thô bạo kéo tay cô ấn cô vào trong nước: “Tất nhiên rồi, em cực kỳ có bản lĩnh, điều này anh đã biết từ lâu rồi.”

Tạ Xuân Hồng bị ấn vào nước, xém chút nữa là uống nước trong bồn, chặt vật chống đỡ tìm cách đứng dậy liền muốn mắng người, Dịch Hồi nhanh chóng mở vòi sen tối đa xịt từ trên đỉnh đầu cô.

Tạ Xuân Hồng vội vàng ngậm miệng nín thở, giơ tay che mắt, trong lòng đem cả tổ tông Dịch Hồi ra mắng.

Dịch Hồi dờn vôi sen đi rất nhanh, lấy dầu gội cho ra tay, sau đó bắt đầu xoa lên đầu cô.

Động tác của Dịch Hồi không mấy nhẹ nhàng, nhưng lực tạo ra cũng không mạnh bạo làm đau cô, lần lượt xoa tới xoa lui những đồng bọ xà phòng lớn trên tóc cô sau đó dùng nước xả hết đi. Gội đầu xong, Dịch Hồi lại với tay lấy chai sữa tắm bên cạnh, làm cho Tạ Xuân Hồng sợ hãi vội vàng giặt lại.

“Tự em...”

Dịch Hồi né tránh, đổ sữa tắm ra tay rồi hướng tới cơ thể cô bắt đầu tắm, Tạ Xuân Hồng hận không thể chôn sâu mình trong nước.

Bàn tay nóng bỏng của Dịch Hồi làm cho khắp cơ thể Tạ Xuân Hồng nổi gai ốc, sắc mặt đỏ bừng để mặc anh di chuyển từ cổ đến xương quai xanh rồi dùng lại trước ngực xoay tròn, sau đó chậm rãi di chuyển xuống phía dưới.

Tạ Xuân Hồng ngượng ngùng nhắm mắt lại, dường như Dịch Hồi chỉ chú tâm tắm rửa cho cô mà thôi, động tác chừng mực không hề có chút dục vọng nào, vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc, trong mắt không thể thấy được một tia ham muốn nào.

Đột nhiên Tạ Xuân Hồng cảm giác động tác của anh chợt dừng lại, ngón tay nắn nã trên vùng bụng cô, trong phòng tắm cực kỳ yên lặng, trong lòng Xuân Hồng thấy căng thẳng, có chút bất an, không khỏi mở mắt nhìn.

Toàn thân Dịch Hồi đã ướt đầm, áo sơ mi mỏng tang dính vào người, làm lộ rõ đường nét cứng rắn của cơ bắp trước ngực, sự hiện diện của anh làm cho người khác cảm thấy rất an tâm.

Dịch Hồi cúi đầu che dấu biểu cảm, ngón trỏ chậm rãi vuốt ve vùng bụng cô, hành động nhẹ nhàng giống như đang sờ vào một cổ vật quý giá.

Tạ Xuân Hồng nghi ngờ nhìn xuống, trong lòng bỗng dưng đau xót, vội vàng giữ chặt tay Dịch Hồi.

“Dịch Hồi, vết sẹo này là do hai năm trước giải phẫu vị tràng, không phải do sinh Hân Hân gây ra, lúc em sinh con bé rất nhanh chóng, cũng không chịu đau đớn gì nhiều...”

Dịch Hồi từ từ ngẩng đầu, nhìn cô bằng đôi mắt bị che đi bởi một lớp sương mờ làm nó càng thêm sâu thẳm, khuôn mặt kiên nghị tràn ngập nỗi đau khổ và hối hận, trầm giọng nói: “Hân Hân nói em sinh non...”

Tạ Xuân Hồng thờ dãi, kim lòng không được vuron tay ra chạm vào khuôn mặt anh, trải qua nhiều ngày đêm mơ ước được chạm vào anh lần nữa, điều đó bấy lâu nay cô chỉ thức hiện được trong giấc mơ, khi tỉnh lại nỗi thống khổ lại tăng lên gấp bội, nỗi nhớ anh biến thành muôn vàn con kiến, cắn xé tâm can cô không thương tiếc.

“Không phải lỗi của anh, Dịch Hồi, là cơ thể em yếu ớt nên mới như vậy, không liên quan đến anh...”

Đột nhiên Dịch Hồi vuron tay ôm lấy cổ cô, hôn cô đắm say cả đất trời, môi anh di chuyển khắp mặt cô, sau đó lại phủ lên đôi môi cô, đem toàn bộ những nhớ thương oán hận của năm năm phát ra hết.

Tạ Xuân Hồng thụ động đón nhận nụ hôn của anh, thật ra phải nói là gặm nhấm, chỉ trong chốc lát cảm giác trong miệng tràn ngập mùi máu tanh, Xuân Hồng nhắm mắt lại, những giọt nước trên mặt không rõ có phải là nước mắt hay không, hai tay cô ôm lấy cổ Dịch Hồi, cố nén đau đớn đáp trả lại nụ hôn của anh.

Năm năm, Dịch Hồi phải đợi cả năm năm cuối cùng mới có được nụ hôn này, trước kia anh nói lời đoạn tuyệt, không giữ cho mình một con đường quay đầu, chính vì muốn buông tay hoàn toàn, chưa từng nghĩ đến thời gian không thể làm anh lãng quên mà còn làm anh nhớ cô da diết. Vì thế, anh cứ cố chấp ôm ấp mỗi tình đứng yên tại chỗ, thậm chí càng ngày càng hy vọng cô có thể quay lại.

Có người nói đi là đi, cuộc sống vẫn tiếp tục, giống như cô ấy chưa bao giờ xuất hiện. Đúng là bất kể anh làm như thế nào cũng không có cách nào xem toàn bộ quá khứ có cô như chưa từng tồn tại... Làm sao có thể xem như nó chưa từng xảy ra? Cô đã dùng chính sinh mạng của mình để lưu lại một dấu ấn quá đậm nét cho tương lai, anh làm sao có thể xem như không có việc gì được?

Dịch Hồi dần dần dịu lại, hơi thở hỗn hển rồi khỏi môi cô, ánh mắt đỏ hồng nhìn cô, tiếng nói khàn khàn đầy kiên quyết.

“Tạ Xuân Hồng, nếu em đã lựa chọn sinh ra đứa bé này thì cũng nên chuẩn bị tinh thần mắc kẹt với anh suốt đời đi! Bây giờ, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, em đừng có mơ đến chuyện anh sẽ buông tha cho em!”

Tạ Xuân Hồng bị Dịch Hồi quấn trong khăn tắm dày lớn vút lên giường, lơ đãng lau khô tóc, ngẩn ngơ nghĩ nhớ lại lời nói của Dịch Hồi lúc này.

Không bao lâu sau Dịch Hồi đã tắm rửa thay quần áo xong, đang hoàng vén chăn bên kia giường nằm xuống.

Tạ Xuân Hồng tròn mắt há hốc mồm một lúc sau mới lắp bắp hỏi: “Anh, anh muốn ngủ ở đây sao?”

Dịch Hồi không kiên nhẫn mở mắt ra: “Không thì anh ngủ ở đâu? Ghế sofa sao? Em thật đúng là rất nhẫn tâm!”

Nhưng mà tình huống này là tình huống gì đây? Hiện tại bọn họ đang là mối quan hệ gì đây, đã chia tay nhau năm năm rồi bây giờ lại ngủ chung giường?”

Tạ Xuân Hồng cau mày: “Vậy anh ngủ ở đây đi, em ngủ ngoài sofa.”

Dịch Hồi đột nhiên vươn tay kéo cô lại, run rẩy bung chăn phủ lên hai người, lạnh giọng ra lệnh: “Đi ngủ!”

Tạ Xuân Hồng không nói gì trừng trừng mắt nhìn vào ót của anh, đành phải vươn người tắt đèn, nằm cứng nhắc không nhúc nhích tại chỗ. Thật sau lâu đó, Dịch Hồi đột nhiên mở miệng, giọng nói khàn khàn trầm tĩnh trong đêm nghe vô cùng đặc biệt.

“Tại sao lại nói cho anh biết?”

Tạ Xuân Hồng vốn muốn giả vờ ngủ, nghe hỏi thế liền nhẹ nhàng thở dài, thoáng giật giật cơ thể cứng ngắt, hỏi: “Nói cho anh biết gì?”

Dịch Hồi im lặng một chút, nhàn nhạt nói: “Em có thể nói dối, để anh hỏi hặn một chút, vì lý do gì em muốn nói với anh vết sẹo kia không phải là do sinh Hân Hân?”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng chợt thấy đau xót, nếu là cô của năm năm trước, nhất định cô sẽ làm vậy, nhưng cô không còn là Tạ Xuân Hồng của ngày trước, mà Dịch Hồi cũng không còn là Dịch Hồi của năm năm trước kia, thời gian đã làm thay đổi nhiều thứ, đã nhiều năm như vậy, bọn họ đều đã thay đổi.

“Dịch Hồi, đúng là em có thể làm cho anh áy náy để xoa dịu lòng mình, nhưng mà em không muốn lừa anh.... không đành lòng nhìn anh phải khổ sở.”

Dịch Hồi quay lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô *dyan(lee^qu.domn),

Tạ Xuân Hồng cười khô: “Anh không tin em yêu anh sao? Như lúc trước anh đã nói, em yêu hay không yêu anh, bây giờ anh cũng không cảm thấy vui sướng gì nữa rồi...”

Dịch Hồi xoay mặt đi, nhìn trần nhà nói: “Lúc anh biết em sinh cho anh một đứa con anh đã không còn nghi ngờ gì chuyện đó nữa rồi... Đúng là bây giờ anh không thể xác định được, năm năm là khoảng thời gian khá dài để lãnh quên được quá khứ và bắt đầu lại từ đầu.”

Dưới lớp chăn Tạ Xuân Hồng cảm tay anh, thâm trầm nói: “Trước kia anh không như thế này, anh...”

“Không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được thứ mình muốn sao?” Dịch Hồi nở nụ cười, “Ai cũng có thể thay đổi, anh không thể lúc nào cũng không quan tâm đến mong muốn của em, cưỡng ép chỉ làm tăng thêm sự chán ghét.”

Dịch Hồi cúi xuống, nhẹ giọng hỏi: “Lúc mới sinh Hân Hân... con bé như thế nào?”

Nhắc tới con gái, ánh mắt Tạ Xuân Hồng bất chợt trở nên vô cùng dịu dàng: “Lúc mới sinh con bé gầy như que củi, giống như con khi con, rất xấu xí, nhưng mẹ và Tinh Tử đều nói con bé vô cùng xinh đẹp, con bé không khóc nhiều như những đứa trẻ khác, nó thường cười đùa rất âm ỉ...”

Về mặt Dịch Hồi vô cùng tiếc nuối, tiếc cho bản thân mình không thể thấy được những năm tháng phát triển đầu đời của con gái, e rằng đây sẽ là tiếc nuối lớn nhất trong cả cuộc đời anh.

“Em đã lưu lại tất cả, em nghĩ có lẽ một ngày nào đó anh sẽ muốn biết. Em đã chụp rất nhiều ảnh, còn in rất nhiều dấu chân của con bé theo từng giai đoạn phát triển nữa.”

Dịch Hồi thờ dài một tiếng, cuối cùng ôm Xuân Hồng vào lòng: “Kể cho anh nghe đi, anh muốn biết tất cả về con bé.”

Tối hôm qua Tạ Xuân Hồng nói rất nhiều, cuối cùng không biết mình đã ngủ lúc nào, đã lâu không ngủ ngon như vậy, lúc thức dậy vào buổi sáng, người nào đó đã không còn bên cạnh, cô thậm chí còn hoài nghi tối hôm qua ngủ trong vòng tay anh chỉ là giấc mơ.

Tạ Xuân Hồng khó khăn đi rửa mặt, vừa chỉnh đốn bản thân gọn gàng xong thì nghe âm thanh mở cửa truyền đến, Dịch Hồi mang theo bữa sáng bước vào nhà.

“Anh lấy chìa khóa ở đâu vậy?”

Dịch Hồi tiện tay để chìa khóa lên bàn: “Lấy từ chỗ của em”

Ánh mắt hoài nghi của Tạ Xuân Hồng làm cho Dịch Hồi cười rộ lên

“Yên tâm, anh không đem nhà em đi bán đâu! Anh không thêm nơi này đâu!”

Tạ Xuân Hồng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Dịch Hồi đúng là đã hay đổi rất nhiều.

“Anh đã tìm chủ căn nhà để trả lại căn hộ này, anh cũng xem qua bệnh án của em, ngày mai anh đưa em đi cắt thạch cao, sau đó em có thể theo anh về thành phố N.”

Đột nhiên Tạ Xuân Hồng hoài nghi rằng có phải cô đã ngủ mất mất ngày rồi không, sao anh lại có thể làm được nhiều việc như vậy chỉ trong một buổi sáng tỉnh mơ thế này?

“Không được, em còn công việc....”

“Quản lý thư viện? Anh cũng đã giúp em nộp đơn xin nghỉ.”

“Anh...” Tôi hôm qua nói chuyện còn dễ nghe, hôm nay liền trở lại bá đạo ngang ngược giống trước kia, không quan tâm đến cảm xúc của cô. Tạ Xuân Hồng không khỏi tức giận, “Sao anh có thể làm như vậy? Chưa hỏi ý kiến em đã thay em quyết định tất cả!”

Dịch Hồi đưa mắt nhìn cô một cái: “Không lẽ em vẫn còn muốn ở lại chỗ này? Anh nói cho em biết, nếu em muốn vĩnh viễn không thể gặp lại con gái, em cứ một mình ở đây đi!”

Tạ Xuân Hồng bức mình nói: “Anh cũng phải nói với em một tiếng chứ, em làm việc ở thư viện nhiều năm như vậy, mọi người quan tâm em rất nhiều, cuối cùng liền nghỉ ngang đến cả một tiếng chào tạm biệt mọi người cũng không có.”

“Mọi người?” Dịch Hồi thờ ơ nhìn cô, “Là người hôm qua đưa em về sao?”

Tạ Xuân Hồng ngạc nhiên nhìn anh: “Anh đang nói Lữ Phầm?”

Dịch Hồi hừ lạnh một tiếng không trả lời.

Tạ Xuân Hồng gật gật đầu nói: “Anh ấy thật sự giúp đỡ em rất nhiều, em còn muốn mời anh ấy một bữa cơm để cảm ơn anh ấy đã hỗ trợ em trong thời gian qua...”

“Anh sẽ giúp em cảm ơn anh ta!” Dịch Hồi mặt kiên nhẫn gõ gõ vào chén, “Còn không qua đây ăn sáng?”

Ngày hôm sau Dịch Hồi đưa Xuân Hồng đi bệnh viện cắt thạch cao, vốn chỉ là tổn thương rất nhỏ ở đây chẳng sau khi bỏ lớp thạch cao Xuân Hồng có thể đi lại bình thường, chỉ là cho một thời gian không vận động khó tránh khỏi việc bước đi không mấy tự nhiên, cô vụng về bước đi nhưng dù sao cũng không bị cái chân bó bột làm khó dễ nữa.

Dịch Hồi lái xe rời khỏi thị trấn nhỏ ngay lập tức, Xuân Hồng lại không muốn rời đi nhanh như vậy.

“Không phải là em đang lưu luyến cái gì ở đây chứ?”

Tạ Xuân Hồng không hiểu nhìn anh: “Cái gì là sao?”

Về mặt Dịch Hồi chán ghét nói: “Đồng nghiệp của em!”

Tạ Xuân Hồng muốn cười mà không dám, cố nhịn cười, nói: “Em và Lữ Phầm chẳng liên quan gì nhau, em chỉ muốn lấy ít đồ của em!”

“Không cần, trước kia em đi khỏi thành phố N không phải cũng nhanh như vậy sao? Yên tâm đi, giấy tờ quan trọng anh đã mang theo giúp em rồi!” Dịch Hồi không thèm quan tâm đến lý lẽ, giữ vững tay lái, thành phố nhỏ Tạ Xuân Hồng đã sống hơn năm năm ngày một xa.”

Đến thành phố N, Dịch Hồi không chở cô đến ngay nhà họ Dịch, mà trực tiếp lái xe vào trung tâm thành phố.

Tạ Xuân Hồng xuống xe liền thấy tòa nhà to với ba chữ “Cục dân chính” ngay trước cửa, trên mặt cô hiện lên vẻ kinh sợ, nhìn trừng trừng Dịch Hồi hỏi: “Anh đưa em đến đây làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Nguyện Suốt Đời Cùng Nhau

Dịch Hồi neho mắt nhìn cô: “Em nghĩ sao? Không kết hôn anh mang em đến chỗ này để làm gì?”

Tạ Xuân Hồng nhú nhú mày: “Em chưa nói rằng muốn kết hôn...”

“Em không muốn kết hôn với anh?” Trong nháy mắt lửa giận của Dịch Hồi dâng cao, ánh mắt nhìn cô thiếu điều muốn nuốt cô vào bụng, “Con gái cũng đã lớn như vậy rồi mà em vẫn không muốn kết hôn với anh? Chẳng lẽ em muốn Hân Hân mang danh con ngoài giá thú? Hay là.... Em nhẫn tâm nhìn Hân Hân mãi mãi không thể sống trong một gia đình hạnh phúc trọn vẹn?” ie nd da nl e q u y do n,

Tạ Xuân Hồng bắt đầu nhìn anh: “Không phải là em không muốn gả cho anh, Dịch Hồi, em chỉ là cảm thấy...Chúng ta như vậy là quá nhanh hay không?”

“Nhanh?” Dịch Hồi lạnh lùng cười, “Chúng ta quen biết nhau bảy năm, con gái đã năm tuổi, còn gọi là nhanh? Tạ Xuân Hồng, anh đã ngoài ba mươi, tuổi của em cũng không còn nhỏ... Nếu còn đợi nữa, e rằng sau này trong hôn lễ của chúng ta sẽ có cháu chất là hoa đồng luân rồi!”

Xuân Hồng thở dài: “Dịch Hối, em không muốn anh vì con gái mà miễn cưỡng lấy em, Hân Hân rất hiểu chuyện, con bé sẽ thông cảm cho chúng ta, em không muốn anh vì áy náy hoặc là vì bất cứ nguyên nhân nào đó mà phải ràng buộc với em suốt đời... Anh tốt như vậy, nên tìm cho mình một cô gái hợp ý với anh.”

“Hợp ý với anh?” Dịch Hối sáng giọng, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, “Chẳng lẽ em và anh không hòa hợp yêu thương nhau sao? Hay là em vẫn còn điều gì luyến tiếc? Tạ Xuân Hồng, em vẫn không hiểu, Dịch Hối anh là loại người thích miễn cưỡng bản thân mình sao? Nếu anh chỉ là tìm một người phụ nữ để sống cùng, anh cũng không phải tốn nhiều tâm tư đi theo đuổi em, cũng sẽ không bao giờ phải chờ đợi năm năm dài như vậy.... Anh muốn tìm một người, để khi mà rời xa cô ấy anh cũng không thể sống nổi!”

Đột nhiên Tạ Xuân Hồng cảm thấy trong lòng rất khó sở, bọn họ đang sống trong những năm tháng hạnh phúc nhất, lại vì những nguyên nhân đáng buồn cười mà lãng phí thời gian vô ích, lúc yêu nhau gần nhau lại không biết quý trọng nên năm năm xa cách đều mang đến cho cả hai người nỗi đau khổ không thể diễn đạt được.

Dịch Hối lạnh lùng nhìn cô một cái, lớn tiếng nói: “Vẫn chưa chịu đi vào!”

Tạ Xuân Hồng bị dọa đến co rúm người, yên lặng đi theo phía sau anh.

Cứ như vậy mà kết hôn sao? Giữa bọn họ rõ ràng là còn nhiều vấn đề chưa giải quyết được, nếu cứ như vậy mà kết hôn thì không phải là quá bất cần sao?

Dịch Hối nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô thì rất tức giận, không thèm để ý nắm lấy tay cô dẫn đến chỗ ghi danh, sau đó kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Về mặt Dịch Hối đằng đằng sát khí, trầm giọng nói: “Đăng ký!”

Đến đăng ký kết hôn, không phải là phải mang dáng vẻ hạnh phúc viên mãn sao, làm gì có ai mà giống như ăn cướp vậy chứ? Nhân viên cục dân chính bị anh dọa đến muốn nhảy dựng, ánh mắt kinh ngạc hoài nghi nhìn hai người đối diện không chớp, đánh giá hồi lâu mới cau mày do dự mở miệng

“Xin hỏi.... Hai người đến đăng ký kết hôn hay là đăng ký ly hôn?”

Tạ Xuân Hồng nhin không được, bật cười một tiếng.

Sắc mặt Dịch Hối càng thêm đen, hai mắt thâm sâu ẩn dấu vẻ nguy hiểm, ánh mắt như có lửa nhảy múa làm cho nhân viên cục dân chính càng lúc càng mất tinh thần.

“Cái này... Đăng ký ly hôn thì ra khỏi cửa rồi quẹo trái...”

Không thể trách nhân viên cục dân chính có hành động như vậy được, bất cứ ai nhìn vào hai người bọn họ cũng không nghĩ rằng họ đến đây để kết hôn, giữa hai người không có chút nào gọi là ngọt ngào ân ái, rõ ràng đôi vợ chồng này đang thật sự bất hòa!

Tạ Xuân Hồng thấy Dịch Hối có dấu hiệu muốn bùng nổ, gắt gao cắn môi, cố nén không để bật cười thành tiếng.

Dịch Hối đột nhiên quay qua, hung hăng trừng mắt nhìn cô, lửa giận quả thật đã dâng đầy đôi mắt, tức giận nói: “Rất buồn cười sao?”

Tạ Xuân Hồng lập tức lắc đầu lia lịa, cố nén cười nói: “Rất xin lỗi, chúng tôi đến để đăng ký kết hôn.”

Lửa giận của Dịch Hối từ từ hạ xuống, trong khi đó mặt mày vẫn đóng băng lạnh tanh, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt: “Cô cảm thấy chúng tôi không biết chữ? Hai chữ kết hôn và ly hôn không phải là rất khác nhau sao?”

Nhân viên cục dân chính trong lòng thầm mắng con người này thật không dễ đụng vào, run rẩy xoa trán đang toát mồ hôi lạnh, gật đầu một cái rồi giải thích: “Là là, là lỗi của tôi, thật sự rất xin lỗi... Hai người có mang theo chứng minh thư và hộ khẩu không?”

Dịch Hối đã chuẩn bị từ trước nên đưa ra, sau đó nghiêm mặt nhìn chằm chằm nhân viên cục dân chính.

Lúc ký tên, Tạ Xuân Hồng hơi ngáp ngừng, chậm chạp chưa hạ được bút.

Dịch Hối nhanh chóng ký tên liền thấy Xuân Hồng đứng sững ở đó, ánh mắt liền nheo lại, buồn buồn mở miệng: “Em dám đổi ý thử xem!”

Tạ Xuân Hồng ngẩng đầu chưa kịp nói gì liền nghe thấy giọng cô nhân viên cục dân chính, này giờ cố gắng yên lặng để thu nhỏ sự hiện diện của mình, nhỏ giọng chỉ trích, âm thanh tuy có phần yếu đuối, nhưng lại ẩn chứa một sự kiên định vững chắc: “Dịch, Dịch tiên sinh.... Điều này, hiện tại đã là xã hội pháp trị, cưỡng ép uy hiếp là không đúng...”

Dịch Hối lạnh lùng quét mắt nhìn cô ta một cái, làm cô sợ đến mức rụt lại.

Tạ Xuân Hồng đưa bút ký tên xong, cười tí mắt đưa cho cô ta nói: “Yên tâm, là tôi cam tâm tình nguyện.”

Nhân viên cục dân chính chưa từng làm việc với hiệu suất nhanh như vậy, nhanh chóng in ra bản chứng nhận kết hôn giao cho bọn họ, sau đó cung kính tiễn bước hai vị hung thần đi. dfienddn liequidoon...

Tạ Xuân Hồng cầm giấy chứng nhận màu đỏ tươi, trong lòng không khỏi hoảng hốt, mới hôm qua bọn họ vẫn còn tranh cãi gay gắt, Dịch Hối hận không thể bóp chết cô, mấy ngày hôm trước bọn họ vẫn nghìn trùng xa cách, cô còn tưởng cả đời này không thể gặp lại anh, mà cho dù có gặp lại cũng chưa biết sẽ đối diện nhau như thế nào... Thế mà bây giờ, cô đã trở thành vợ của Dịch Hối, danh chính ngôn thuận và hợp pháp, từ nay về sau, trên sổ hộ khẩu tên hai người bọn họ sẽ được đặt chung một chỗ.

Đang bùi ngùi xúc động, đột nhiên cảm thấy trên tay trống không, Dịch Hối đã rút giấy chứng nhận kết hôn đi, chậm rãi cho vào túi của mình, lạnh như băng nhìn cô, chậm rãi nói: “Từ giờ trở đi, cái này sẽ do anh cất giữ, em đừng có mơ đến chuyện rời xa anh, tốt nhất là xóa bỏ hết mấy cái ý nghĩ ấy đi! Dịch Hối anh một khi đã kết hôn thì tuyệt đối không buông tay đâu! Anh và em có chết mới xa nhau được!”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng ngổn ngang trăm mối, trăm mặc không nói gì theo anh lên xe.

Dịch Hối cho xe chạy nhanh vào khu trung tâm, sau đó đột ngột dừng lại trước cửa một trung tâm thương mại.

“Xuống xe!”

Tạ Xuân Hồng không dám nhiều lời, ngoan ngoãn bước xuống xe, khép nép đi phía sau anh, không hiểu sao nhìn vào có thể cảm thấy được sự ỳ ạch.

Dịch Hối đi nhanh về phía trước, trong lòng bức bối nên đi cực kỳ nhanh, tổn thương dây chằng ở chân Tạ Xuân Hồng mới vừa lành lại, đi lại vẫn có chút khó khăn nên nhất thời không đuổi kịp anh, không kịp được lo lắng gọi: “Dịch Hối, anh chậm một chút, đợi em với...”

Biểu tình của Dịch Hối lạnh giá, bước chân chậm lại rất nhiều, chờ cô đến bên cạnh liền ôm cô vào lòng, kéo cô đi về phía trước.

Đến trước chỗ quầy, Dịch Hối thả cô ra nói: “Chọn một cái đi.”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn vào trong quầy trang sức đang chứa đầy những chiếc nhẫn sang trọng phát ra thứ ánh sáng chói mắt, lúng ta lúng túng không nói nên lời.

Cô gái đứng sau quầy trang sức vô cùng nhiệt tình giới thiệu: “Cô thích kiểu dáng như thế nào? Đây là mấy mẫu nhẫn cao cấp mới nhất, cô thích cái nào cứ đeo thử đi ạ.”

Tạ Xuân Hồng không nhìn vào những chiếc nhẫn đó, kéo tay Dịch Hối dịu dàng nói: “Không cần...”

“Em lại muốn đổi ý?” Sắc mặt Dịch Hối lập tức trở nên rất khó coi.

Tạ Xuân Hồng lắc đầu, nhìn anh khẽ nở một nụ cười dịu dàng nói: “Anh quên rồi sao? Anh đã tặng nhẫn cho em rồi...” Nói xong Tạ Xuân Hồng lôi từ trong cổ áo ra sợi dây chuyền cô đang đeo, mặt của sợi dây chuyền rõ ràng là một chiếc nhẫn kim cương vô cùng lộng lẫy, viên kim cương màu hồng ở giữa sáng rực rỡ, xung quanh được khảm thêm những viên kim cương nhỏ li ti, rất tinh xảo lộng lẫy, toát ra vẻ sang trọng thanh lịch.

Trong nháy mắt Dịch Hối nhận ra chiếc nhẫn mình đã dày công chuẩn bị cho lễ cầu hôn năm đó, trong ánh mắt không khỏi lộ ra chút dịu dàng, trăm mặc một lúc lâu mới vươn tay ra, gỡ sợi dây chuyền xuống, lấy chiếc nhẫn ra, cầm bàn tay trái của Xuân Hồng, tự mình đeo nhẫn vào cho cô.

Giống như một nghi thức, khi đeo chiếc nhẫn nào vào liền giống như hai người đã bị trói buộc vào nhau, từ nay về sau không có cách nào tách ra được nữa.

Tạ Xuân Hồng cúi đầu nhìn tay mình, không khỏi cảm thấy cay cay nơi sống mũi, cô đợi thời khắc này đã lâu lắm rồi, lâu đến mức cô gần như nản lòng thoái chí, tuyệt vọng vậy mà cuối cùng rồi nó cũng đến.

Dịch Hối giữ chặt tay cô, bàn tay to lớn ấm áp cầm tay cô thật chặt, giống như lúc này đang cầm giữ toàn bộ thế giới.

Dịch Hối thân nhiên nói: “Về nhà thôi.”

Về nhà thôi... Bây giờ, Tạ Xuân Hồng chính thức trở về nhà.

Vừa mới tiến vào phòng khách nhà họ Dịch, một vật trắng nõn nho nhỏ liền vọt tới, miệng la lớn: “Mẹ...”

Tạ Xuân Hồng hớn hờ mặt mày ôm lấy cô bé, nghiêng mặt qua cho Hân Hân hôn, sau đó véo vào mũi cô bé hỏi: “Hân Hân có nhớ mẹ không?”

Hân Hân gật đầu, ngọt ngào ngây thơ nói: “Cuối cùng mẹ cũng đến, con còn tưởng ba gạt con!”

Dịch Hối vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, dịu dàng nói: “Ba không gạt Hân Hân, đã đồng ý với Hân Hân chuyện gì thì ba nhất định sẽ làm.”

Tạ Xuân Hồng bế bé vào trong, vừa đi vừa hỏi: “Mấy ngày nay Hân Hân có ngoan không? Có quấy rầy ông bà nội không?”

Hân Hân bĩu môi giận dỗi nói: “Mẹ vừa đến đã nói xấu con, con rất ngoan, ông bà nội rất yêu con, còn có ông cố nữa, ông cố cũng rất yêu Hân Hân!”

Tạ Xuân Hồng thả con gái xuống đất, nhìn thấy bố mẹ và ông nội của Dịch Hối ngồi ngay ngắn trong phòng khách thì cảm thấy bối rối, không biết nên nói cái gì, đành ân hận nói khẽ: “Chú, di, ông nội.... Rất xin lỗi, con đã làm cho mọi người thất vọng rồi.”

Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng đứng hai bên nắm tay Hân Hân, tự nhiên trở thành một cảnh gia đình ba người hạnh phúc, làm sao có thể khiến cho bọn họ tức giận được, hơn nữa, nếu có tức giận thì mấy ngày nay cũng đã tiêu tan hết rồi.

Mẹ Dịch hờn dỗi trách: “Còn gọi là gì? Hân Hân cũng đã gọi là bà nội rồi!”

Tạ Xuân Hồng đỏ mặt, lặng lẽ liếc Dịch Hồi một cái, thấy Dịch Hồi mỉm cười, trong mắt xuất hiện ý cười, cũng đang nhìn cô.

Xuân Hồng mở miệng lí nhí nói: “Mẹ, ba, ông nội...”

“Ừ!” Mẹ Dịch rất thích thú tháo chiếc vòng đang đeo trên cổ tay ra, dịu dàng kéo tay Xuân Hồng đeo vào.

Tạ Xuân Hồng hoảng hốt, vội vàng muốn tháo ra: “Sao có thể cho con được ạ? Mẹ, đồ quý giá như thế này con không thể nhận!”

“Nhận lấy đi!” Dịch Học Đông im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng khích lệ.

Mẹ Dịch vỗ vỗ vào cánh tay cô dỗ dành: “Không sao, vật này vốn dĩ là để dành cho con dâu nhà họ Dịch, con cứ yên tâm nhận lấy đi.”

Tạ Xuân Hồng nghe vậy cũng không thể từ chối nữa, đành phải gật đầu nói: “Cảm ơn mẹ.”

Mẹ Dịch kéo cô ngồi xuống bên cạnh, vô cùng xúc động nói: “Các con cũng thật là, người trẻ càng yêu thương càng dày vò nhau! Cũng may là cuối cùng hai đứa vẫn về được với nhau, mẹ cũng có thể yên tâm rồi! Về sau phải cùng nhau sống cho tốt...Nếu Dịch Hồi dám khinh dễ con, con phải nói với chúng ta ngay, ba mẹ sẽ giải quyết cho con!”

Tạ Xuân Hồng cười nói: “Mẹ, con và Dịch Hồi sẽ sống tốt, mẹ yên tâm!”

Ông Dịch từ khi thấy Dịch Hồi bước vào cửa đã trung ra sắc mặt không vui, hừ lạnh một tiếng, đứng râu trũng mắt nói với cháu nội: “Tên đàn độn kia, con xem con đã làm gì vậy hả, một đứa con gái tốt như thế mà con dám làm cho con bé khổ sở nhiều như vậy sao? Con nói xem, loại chuyện lòng lang dạ sói như thế này con đã học từ ai vậy!”

Tạ Xuân Hồng xấu hổ cúi thấp đầu, định giải thích liền nghe Dịch Hồi trầm giọng nói: “Tất cả mọi chuyện đều do lỗi của con, năm đó con không hiểu chuyện, hại Xuân Hồng và Hân Hân phải lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy...”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn anh, thấy ánh mắt Dịch Hồi ngăm bảo cô không cần nói gì. Dieerndkdan/leeecuhydonnn,

Ông Dịch nện nện chiếc gậy đang cầm trong tay xuống đất, tức tối mắng: “Vậy con bồi thường năm năm đau khổ đó cho con bé như thế nào? Chuyện này nếu đồn ra ngoài thì người khác đánh giá mẹ con nó ra sao? Con còn không khăn trương cho con bé một danh phận, còn chờ đến dư luận bàn ra tán vào mới làm sao!”

Dịch Hồi cúi đầu, thành thật trả lời: “Ông nội yên tâm, con sẽ bù đắp cho mẹ con cô ấy thật tốt... Con và Xuân Hồng cũng vừa mới đi đăng ký, cô ấy đã là cháu dâu của ông rồi!”

Câu nói vừa dứt, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Xuân Hồng khiến sắc mặt cô khẽ biến thành màu hồng.

Về mặt của ông Dịch dịu đi, nhìn Xuân Hồng dịu dàng nói: “Xuân Hồng yên tâm, ông nội làm chỗ dựa cho con, nếu Dịch Hồi khinh dễ con, không cần phải chịu đựng, có gì uất ức thì phải cho ông biết ngay, ông nhất định sẽ thay con dạy bảo nó! Ày da, nhà họ Dịch chúng ta nợ con quá nhiều rồi...”

“Ông nội đừng nói như vậy...” Tạ Xuân Hồng áy náy nhìn ông, “Là con phụ sự trông đợi của mọi người.”

Ông Dịch khoát tay áo cười rạng rỡ: “Thôi thôi, sau này đã là người một nhà, không cần phải khách khí như thế!”

“Ông ơi!” Hân Hân nhanh chóng chạy đến bên ông Dịch, cố sức leo lên ghế sofa ngồi bên cạnh ông Dịch, Ông cố là người thân thiện dễ thương nhất trên thế giới, ông cố không giận ba mẹ Hân Hân đúng không ông?”

Ông Dịch đối với con cháu thì vô cùng nghiêm khắc, chỉ riêng với cô cháu cố này thì không có cách nào, vừa nhìn thấy con bé làm nũng thì trong lòng đã rối tinh lên. Trước kia ông còn có con gái để cưng chiều, về sau con gái lấy chồng xa chỉ mang cháu gái về thăm ông những dịp lễ tết, mỗi lần về đều vội vội vàng vàng làm cho ông cảm thấy vô cùng cô đơn.

Lần này thì tốt rồi, con trai và cháu trai bị ông vớt qua một bên, vượt đầu Hân Hân cười tí mắt nói: “Trong phòng ông cố còn rất nhiều đồ chơi đẹp, Hân Hân có muốn đi xem hay không?”

Hân Hân reo lên một tiếng, lôi kéo ông cố đi lên lầu, trước khi đi còn trợn mắt nhìn ba mẹ một cái.

Lúc này Dịch Học Đông mới trầm giọng mở miệng nói: “Nếu như hai đứa đã đi đăng ký thì hôn lễ cũng nên cử hành sớm một chút, Hân Hân đã lớn như vậy rồi, trì hoãn lâu cũng khó coi!”

Dịch Hồi gật gật đầu nói: “Con cũng nghĩ như vậy, con sẽ lo về vấn đề hôn lễ, ba không cần phải bận tâm.”

Dịch Học Đông trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nhưng ba vẫn muốn gặp bên nhà thông gia trước, Xuân Hồng, người nhà con khi nào thì có thời gian rảnh?”

Tạ Xuân Hồng ngẫm nghĩ nói: “Thật là có lỗi, mẹ con đi du lịch, không biết lúc nào mới trở về.... Nhưng mà mẹ con đã gặp Dịch Hồi và cũng không phản đối chuyện của chúng tôi, con sẽ cố gắng liên lạc với bà.”

Dịch Học Đông “Ừ” một tiếng, dặn dò Dịch Hồi: “Trước khi cười vẫn phải có một bữa tiệc hợp mặt giữa hai gia đình, mời thêm một ít thân bằng quyến thuộc, cũng coi như có một lời thông báo chính thức.”

“Con biết, con sẽ đi chuẩn bị.” Dịch Hồi dừng một chút rồi nói, “Ba yên tâm, con sẽ lo hết toàn bộ.”

Dịch Học Đông biết năng lực của con trai nên gật gật đầu không nói gì thêm.

Dịch Hồi kéo Xuân Hồng lên lầu: “Mẹ, chúng con đi cả một ngày đường nên rất mệt, chúng con đi nghỉ ngơi một chút, khi nào ăn cơm thì gọi chúng con.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Chương Kết

Dùng xong cơm tối, Tạ Xuân Hồng giúp Hân Hân tắm rửa, đã mấy ngày nay cô bé không được gặp mẹ, tắm rửa xong liền nằm lăn ra giường, một chút buồn ngủ cũng không có.

Mẹ Dịch đưa cho Xuân Hồng một số vật dụng cá nhân và quần áo mới để cô tắm rửa, Xuân Hồng không khách khí nhận lấy, đi vào phòng tắm rửa.

Vừa ra tới lên thấy Hân Hân cuộn tròn trong chăn chỉ để lộ cái đầu bù xù bé xíu đang gất gao nắm lấy ngón tay Dịch Hồi, chớp chớp đôi mắt đen láy.

Dịch Hồi nghiêng người tựa vào thành giường, ánh đèn vàng vọt âm áp làm cho sắc mặt anh nhìn rất dịu dàng, đôi mắt vui sướng lạ thường, khắp người tỏa ra sự mềm mại mà Tạ Xuân Hồng chưa bao giờ thấy được, dù là lúc hai người thân mật với nhau nhất Dịch Hồi cũng chưa từng dịu dàng đến như vậy.

Giọng nói Dịch Hồi rất trầm ấm, mang đến cảm giác vô cùng an tâm, bây giờ lại là ban đêm không khỏi làm cho người nghe cảm thấy mê hoặc thích thú.

Tạ Xuân Hồng lấy lại tinh thần, lặng lẽ đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Hân Hân, vuốt ve đầu cô bé, cười hỏi: “Sao còn chưa chịu ngủ?”

Hân Hân thích thú quay mặt lại nói: “Mẹ, ba đang kể chuyện cổ tích cho con nghe!”

Tạ Xuân Hồng cảm thấy rất ngạc nhiên, Dịch Hồi cũng có lúc đọc truyện cổ tích để dỗ trẻ con ngủ sao?

Xuân Hồng hơi có chút không tự nhiên liếc nhìn Dịch Hồi, hỏi Hân Hân: “Ba kể cho con nghe chuyện gì?”

Ánh mắt Hân Hân lộ ra một tia tinh nghịch, nghiêm trang nói: “Kể rất nhiều, nhưng mà ba kể mở đầu thì con đều biết kết thúc như thế nào!”

Dịch Hồi xấu hổ quay mặt đi, nhất thời cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Xuân Hồng cố nén cười, hỏi: “Vậy sao con vẫn lắng nghe chăm chú?”

Cô gái nhỏ cắn môi oan ức nhìn hai người bọn họ: “Con chỉ muốn nghe giọng nói của ba thôi!”

Trong lòng Dịch Hồi đau xót, vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô bé: “Từ nay về sau ba sẽ kể chuyện cho con nghe mỗi ngày.”

Hân Hân tươi cười nét mặt, ngây thơ nói: “Thật tốt quá! Đêm nay ba mẹ ngủ cùng Hân Hân nhé, con muốn ngủ chung với ba mẹ từ rất lâu rồi!”

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng lập tức biến thành màu hồng, giả bộ trừng mắt tức giận nói với cô bé đang bày ra vẻ mặt đáng thương kia: “Con đã lớn như vậy mà vẫn còn đòi quần lấy ba mẹ, ba con đi làm cả ngày mệt chết đi được, Hân Hân phải thông cảm cho ba chứ, để mẹ ngủ cùng con nhé!”

Khuôn mặt bé xíu lập tức ỉu xiu xuống, ừ ừ gật đầu, không cam tâm than thở: “Vậy ngày mai ba ngủ chung với con nha!”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn Xuân Hồng một cái, có ý cảnh cáo cô rồi cúi đầu dịu dàng nói với Hân Hân: “Hân Hân ngoan, ba không mệt, tối nay ba mẹ sẽ ngủ cùng Hân Hân!”

Hân Hân cẩn thận nhìn mẹ một cái, thấy mẹ không vui nhưng cũng không có tức giận, lập tức cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng nằm hai bên Hân Hân, Hân Hân sung sướng nắm tay cả hai người, cười nói mãi không dứt, cho đến khuya giọng nói ấy mới

từ từ tắt đi.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Hân Hân níu chặt tay ba hỏi: “Sau này, ba người chúng ta cùng ở chung một nhà, không phải xa nhau nữa đúng không ạ?”

Dịch Hồi vuốt tóc cô bé, dịu dàng kiên định nói: “Hân Hân yên tâm, ba sẽ ở mãi với Hân Hân!”

Lúc này cô bé con mới an tâm chìm vào giấc ngủ.

Ánh trăng xuyên qua lớp rèm cửa chiếu vào trong phòng, vợ và con gái đang ngủ say bên cạnh, trong phòng cực kỳ yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của hai người họ.

Trong lòng Dịch Hồi chưa bao giờ có cảm giác thỏa mãn và bình an đến như vậy, giống như vào lúc này đây cuộc đời của anh mới chính thức được gọi là trọn vẹn.

So với sự hăng hái chuẩn bị cho lễ cưới của người nhà họ Dịch, thì Tạ Xuân Hồng có vẻ không quan tâm nhiều lắm. Đối với Xuân Hồng thì việc Dịch Hồi còn muốn cưới cô, cô có thể gả cho anh là điều hy vọng lớn lao xa vời, huống chi... cô đã trải qua nhiều biến cố lớn trong những năm vừa qua nên những thứ hình thức vô nghĩa cô không còn hứng thú nữa, hơn nữa, con gái cũng đã lớn như vậy, hôn lễ đối với cô không còn là chuyện tối quan trọng.

Nhìn thấy Dịch Hồi mạnh tay chi trả cho hôn lễ, Tạ Xuân Hồng bất đắc dĩ phải khéo léo chỉ ra không cần thiết phải phô trương như thế, mời một ít họ hàng và bạn bè thân thiết đến dùng một bữa cơm là được rồi, nhưng lại bị Dịch Hồi gạt đi.

Tạ Xuân Hồng đành phải hết lòng khuyên nhủ anh cắt giảm bớt đi, Dịch Hồi trầm mặc rất lâu mới nhẹ nhàng nói: “Đây là những thứ em đáng phải có, anh không muốn em có gì tiếc nuối, những gì người phụ nữ mong muốn nhất anh đều muốn em có được.”

Tạ Xuân Hồng lập tức không phản đối nữa, ngẩn ngơ nhìn anh, hàng vạn câu nói đều bị nghẹn lại trong cổ họng không thể thốt thành lời.

Dịch Hồi nghiêng đầu hỏi: “Vẫn chưa liên lạc được với mẹ sao? Ngoài ba người bạn thân của em, em còn muốn mời ai nữa không?”

Xuân Hồng hồi phục tinh thần nói: “Bảo cho mẹ trước hôn lễ vài ngày là được, bà sẽ trở về kịp, chúng ta không cần hỏi ý kiến bà...” Xuân Hồng có chút do dự, dừng một chút rồi nói: “Dịch Hồi, em nghĩ em muốn mời một người tham dự hôn lễ của chúng ta.”

“Là ai?”

“Chú Lộ Viễn.” Tạ Xuân Hồng giải thích, “Năm đó chính chú ấy đưa em đến bệnh viện, chính chú ấy đồng ý đưa em đi, còn giúp em sắp xếp cuộc sống. Nếu không có chú ấy, em và Hân Hân đã rất khó khăn.... Những năm gần đây tuy không gặp được chú, nhưng em biết chú ấy vẫn thầm giúp đỡ chúng em”

Ánh mắt Dịch Hồi thâm trầm nhìn cô, do dự hỏi: “Em...Em có biết chú ấy là....”

“Chú ấy là ân nhân của em.” Tạ Xuân Hồng mỉm cười, “Em chỉ muốn cảm ơn chú ấy đã nhiều năm chăm sóc mẹ con em, ngoài ra không có ý gì khác, em... em chỉ cảm thấy là nên mời chú ấy.”

Dịch Hồi trầm ngâm nhìn cô, nét mặt dịu dàng: “Được, em muốn mời ai cũng được.”

Trước lễ cưới nhà họ Dịch mời rất nhiều thân bằng quyến thuộc đến dự một bữa tiệc để thông báo tin vui của Dịch Hồi và Xuân Hồng, còn giới thiệu cô con gái năm tuổi Hân Hân. Mọi người ngạc nhiên nhao nhao chúc mừng, chỉ có mấy người bạn của Xuân Hồng đối với tin tức đó thì lại xem đó là chuyện đương nhiên phải diễn ra.

Tạ Xuân Hồng bị ép sắm vai con dâu ngoan hiền thực nữ giữa một đám bạn bè thân thích của Dịch Hồi, lại thêm phải nỡ nệ cười dịu dàng lay động lòng người suốt một đêm, cười đến nổi cơ mặt dường như muốn co rúm lại, cuối cùng cũng trốn ra được liền ngồi xuống bên cạnh bọn người Cố Mạch, liếc mạnh uống nước.

Cố Mạch nhìn dáng vẻ trốn chạy của cô không khỏi vui mừng: “Cẩn thận dáng vẻ của cậu, không khéo bị người khác nhìn thấy đó.”

Tạ Xuân Hồng tức giận liếc Cố Mạch một cái, vẫn giữ bộ điệu như cũ.

Cố Mạch cười khúc khích, vừa định trêu ghẹo cô thêm vài câu thì thấy Hân Hân đang chạy thật nhanh trên đôi chân ngắn mập mập về phía này.

Hôm nay Hân Hân ăn mặc vô cùng xinh đẹp, bộ váy bắt mắt màu đỏ tươi cộng thêm dáng vẻ tươi tắn hoạt bát của cô bé làm người gặp người muốn yêu.

“Di Tiểu Mạch...”

Cố Mạch cúi xuống nhất bồng cô bé ôm vào lòng.

Hân Hân quay lưng lại với Xuân Hồng ghé vào tai Cố Mạch nói nhỏ: “Những gì dì dạy cháu, cháu đều đã nói với ba hết rồi!”

Cố Mạch nhìn thoáng qua Xuân Hồng, thấy cô không để ý, cười cười chỉ vào chiếc mũi nhỏ nhắn của Hân Hân hỏi: “Váy ba con phản ứng ra sao?”

Hân Hân nghiêng đầu suy nghĩ: “Rất khó sờ...”

Cố Mạch vừa ý gật gật đầu, chính miệng con gái của mình nói ra chuyện sinh non thiếu chút nữa thì mất mạng chắc chắc Dịch Hồi rất áy náy, như vậy anh mới không truy xét về sai lầm của Xuân Hồng.

“Ba con không phát hiện ra gì chứ?”

Hân Hân kiêu ngạo ngẩng đầu, vỗ ngực nói: “Làm sao có thể? Con làm việc, di hầy yên tâm”

Cố Mạch nhìn bộ dạng tinh nghịch của cô bé thì rất vui vẻ, nghiêm trang vỗ vỗ vào bả vai nó nói: “Ừ, Hân Hân là thông minh nhất!”

Hân Hân cười hi hi nhìn cô, rốt cục đem ý nghĩ của mình nói ra: “Vậy di Tiểu Mạch có thương...”

“Yên tâm!” Cố Mạch vuốt đầu cô bé nói, “Những thứ con muốn đi đã mua hết cho con, lần sau sẽ mang đến cho con!”

Hân Hân reo lên một tiếng, nhảy khỏi vòng tay Cố Mạch chạy đi.

Cố Mạch đắm chiêu nhìn Xuân Hồng, đột nhiên cười cười: “Không ngờ cũng có ngày chúng mình bị cậu lợi dụng!”

Tạ Xuân Hồng cũng không giấu diếm, nhẹ nhàng cười nói: “Còn nhớ bữa tiệc cuối năm tung bùng ở thành phố N năm đó, Hà Gia Hi đã vì cô em gái bảo bối của mình mà gây thù chuốc oán với tình địch của Nhị Hi là Lương Tử, từ đó trở đi bỗng nhiên nổi tiếng. Tuy lúc đó mình không có mặt ở đây nhưng cũng được nghe rất chi tiết cảnh tượng lúc đó, cậu ấy cố ý đâm lên chiếc váy dạ hội của người khác, không chỉ làm đối phương mất mặt mà còn đem hết tất cả lỗi lầm trút lên người cô ta! Loại thủ đoạn này ngoài cậu ấy ra thì ai có thể suy nghĩ tới được chứ.”

Cố Mạch lắc đầu cười: “Vi vậy, khi cậu ấu giở trò cũ già bộ té ở cầu thang làm cậu bị thương ở chân, chính cậu cũng đã biết ngay từ đầu?”

Tạ Xuân Hồng thờ dài, thâm sâu nói: “Các cậu đều gạt mình nhưng trong thiên hạ có bức tường nào mà không bị gió lửa, huống chi, mình cũng chưa bao giờ có ý bỏ qua tin tức của anh ấy... Tin chân động như vậy, làm sao mình có thể không biết! Nhưng mà mình biết các cậu sẽ không đứng ngoài cuộc, mình lại sợ hãi không dám chủ động đi tìm anh ấy, đành phải tương kế tựu kế... Cố Mạch, cảm ơn các cậu!”

Cố Mạch thờ ơ nhún vai, còn chưa kịp trả lời, Xuân Hồng đã nghe sau lưng phát ra giọng nói quen thuộc.

Phương Tinh mặt đen giống như nữ thần Kim Cang đang đứng chống nạnh, từ trên cao trừng mắt nhìn xuống cô: “Tạ, Xuân, Hồng! Cậu được lắm! Cậu có biết vì chuyện của cậu mà mình làm mất lòng biết bao nhiêu người không? Cậu mọ giận mình, ông nội mắng mình, tuy đến bây giờ anh họ vẫn không nói gì, nhưng mỗi lần gặp mình thì không còn vui vẻ như ngày xưa nữa.... Tốt rồi, lúc trước còn không vui vẻ, bây giờ khẳng định là anh ấy sẽ không bỏ qua cho mình đâu! Cậu nói em, cậu là bạn cái kiểu gì vậy? Cái gì cũng giữ ở trong lòng không nói ra, cứ như vậy mà lợi dụng bọn tôi?”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng quả thật rất áy náy, kéo Phương Tinh ngồi xuống bên cạnh, vô cùng hối lỗi nói: “Thật xin lỗi, Tinh Tử, mình biết cậu khó xử, nhưng mà... mình cũng không còn cách nào khác, mình không thể xác định được anh họ cậu có còn cần mình nữa hay không, mình không biết anh ấy có còn quan tâm đến mình hay không, lúc đó mình rất sợ, rất sợ anh ấy thật sự muốn kết hôn... Mình không cam lòng, mình không muốn bỏ qua anh ấy, cho nên... Rất xin lỗi cậu!”

Phương Tinh hung hăng lườm cô một cái, khề hừ nhẹ một tiếng trong mũi, ra vẻ rộng rãi khoát tay: “Thôi bỏ đi, so với con người cậu trước kia cái gì cũng không muốn làm phiền người khác bây giờ biết lợi dụng bọn mình.... Coi như là có tiến bộ đi.”

Cố Mạch đồng ý gật đầu: “Bạn tốt không phải dùng để lợi dụng sao, điểm này Xuân Hồng không làm gì sai! Nhưng mà bạn bè cũng không thể để lợi dụng mà không được gì, con của Tinh Tử cũng sắp ra đời, đến lúc đó Xuân Hồng cậu phải dẫn theo người đàn ông của mình đến đưa quà thật lớn đấy!”

Phương Tinh sờ sờ cái bụng tròn vo, cảm phẫn nói: “Còn phải làm anh họ không còn giận mình nữa!”

Tạ Xuân Hồng dở khóc dở cười, trong lòng tràn ngập niềm vui và cảm kích, mặc kệ những lúc bình thường những người bạn này có vô lý ngang ngược như thế nào nhưng những lúc cô khó khăn đau khổ nhất thì các cô ấy vẫn luôn ở bên cô, ủng hộ cô, lo lắng cho cô.

Trong phòng khách đầy ắp khách khứa, Tạ Xuân Hồng tuy có chút mệt mỏi nhưng vẫn cố giữ vững tinh thần nhiệt tình tiếp đãi mọi người. Sau khi cáo lỗi cùng các đi bên cạnh, Xuân Hồng đi vào nhà vệ sinh.

Hành lang trống không, Tạ Xuân Hồng mới bước đến thì gặp ngay Lý Lily toàn thân bận một bộ váy ngắn bằng lụa đen tuyền, duyên dáng yêu kiều dưới ánh đèn. Nhiều năm không gặp, cô ấy chẳng thay đổi gì nhiều, vẫn cao ngạo lạnh nhạt như vậy, chỉ có điều khuôn mặt cô ấy toát ra vẻ dịu dàng nữ tính và hạnh phúc.

Sắc mặt Lý Lily cứng đờ, cười lạnh một tiếng rồi đến trước mặt Tạ Xuân Hồng: “Không nghĩ rằng cuối cùng Dịch Hồi cũng mang được cô quay lại.”

Tạ Xuân Hồng nhàn nhạt nhìn cô một cái: “Làm cô thất vọng rồi sao? Vậy thì thật sự xin lỗi.”

Lý Lily cười nhạo một tiếng, liếc xéo cô: “Tôi còn tưởng rằng, rốt cục cô cũng một lần chủ động. Lại không nghĩ rằng, trước sau gì Dịch Hồi vẫn là người chủ động... Tạ Xuân Hồng, về mặt tình cảm cô quả thật rất lợi hại, so với Dịch Hồi cô độc ác hơn nhiều, trong canh bạc này Dịch Hồi không làm sao thắng được, cho nên mỗi lần cúi đầu đều là anh ấy!”

Tạ Xuân Hồng thở dài nói: “Tôi cũng không còn cách nào khác...” Thật ra Tạ Xuân Hồng chưa từng thua sao? Cô cũng rất nóng lòng mới có thể ngầm đồng ý bọn Hà Giaio Hi lập mưu giúp cô, đem Hàn Hân đến trước mặt Dịch Hồi... Cô không xác định được Dịch Hồi có còn yêu cô hay không, cô cũng không thể trở mặt đứng nhìn Dịch Hồi kết hôn rồi sau đó vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô nữa. Cô sợ chính mình sẽ hối hận cả đời, tiếc nuối cả đời, cho nên cô mới “Đập nổi chìm thuyền” (Nguyên văn: Phá Phũ Trầm Chu) đem tất cả những gì mình đang có đặt lên thanh bạc. Nếu thắng, cô sẽ đạt được mục đích cùng Dịch Hồi đi suốt quãng đường đời còn lại, nếu thua... không, nghĩ đến lúc đó, cô tuyệt đối không cho phép chính mình thua Dịch Hồi!

“Tháng sau tôi kết hôn!” Trong mắt Lý Lily xuất hiện tia nhìn tinh quái, lông mi khẽ chớp nói: “Đều là do cô làm lộn xộn kế hoạch kết hôn của tôi!”

Tạ Xuân Hồng cố trấn tĩnh, cất giọng thờ ơ: “Vây thật sự xin lỗi cô... Năm năm vừa qua cảm ơn cô thay tôi ở bên cạnh chăm sóc cho Dịch Hồi. Nhưng mà từ nay về sau tôi sẽ tự mình làm lấy!”

Lý Lily lạnh lùng hừ khê: “Vô nghĩa! Thật không biết cô có điểm nào tốt, làm cho Dịch Hồi cứ lưu luyến không quên được nhiều năm như vậy... Tôi nói cho cô biết, sau khi cô đi không lâu, Dịch Hồi liền hối hận, anh ấy đi Mỹ xử lý công việc trở về thì không thấy cô đâu nữa, lúc đó nản lòng thoát chí, sụp trong một thời gian dài... Về sau, có một lần uống say, tôi đưa anh ấy về nhà, anh ấy tự nhiên theo bản năng nói địa chỉ tiểu khu hai người từng ở, cô có biết không, lúc anh ấy chiếc chìa khóa đặt trên bàn, cả người thiếu chút nữa là đứng không vững! Ày da, tôi nói cô cũng thật là độc ác, cứ như vậy mà phui mông bỏ đi, may mà tôi không yên tâm phái người để ý anh ấy, nếu không thì anh ấy có chết cũng không ai biết được...”

“Cô nói cái gì?” Tạ Xuân Hồng chấn động cả người nắm lấy tay Lý Lily, lo lắng hỏi, “Cái gì mà có chết cũng không ai biết được?”

Lý Lily liên tục cười lạnh: “Cô cho rằng một mình cô ở ngoài sinh con cực khổ hơn so với Dịch Hồi à? Tôi nói cho cô biết, Dịch Hồi căn bản là không nợ gì cô, là cô có lỗi với anh ấy.... Cô có biết anh ấy uống rượu đến nỗi dạ dày bị xuất huyết, tôi đưa anh ấy đến bệnh viện, anh ấy hôn mê bất tỉnh mà vẫn gọi tên cô!”

Sắc mặt Lý Lily đột nhiên có chút cô đơn: “Cho dù bản thân sinh bệnh đến nỗi phải nhập viện nhưng anh ấy vẫn không có cách nào quên được cô, vẫn nhất quyết từ chối tôi. Từ đó tôi liền hiểu rõ, thật ra trên đời này có vài chuyện không thể cưỡng ép được, không phải đối thủ biến thủ biến mất thì mình có thể thắng cuộc... Năm năm qua tôi thấy Dịch Hồi càng ngày càng buồn bã, thấy anh ấy vì cô mà càng lúc càng lạnh lùng cứng rắn, khẳng khái có chấp chờ đợi cô, cho đến cuối cùng tôi nhìn không được nữa, mới tung tin kết hôn cùng anh ấy...”

Nói đến đây, Lý Lily cười cười, nhìn cô với ý đồ không tốt: “Thật ra Dịch Hồi luôn giữ im lặng, tùy ý các phòng viên phối hợp cùng với tôi đưa tin kết hôn truyền ra ngoài, thật ra là anh ấy muốn mượn cơ hội này ép cô phải xuất hiện.... Không nghĩ ra rằng, anh ấy không ép được cô xuất hiện, ngược lại ép ra một đứa con!”

Tạ Xuân Hồng giật mình, khó hiểu hỏi: “Nếu Dịch Hồi có lòng muốn đi tìm tôi, dựa vào năng lực của anh ấy, không phải chờ đến cả năm năm vẫn không tìm ra... Tôi cũng không phải cố hết sức che dấu tung tích của mình.”

Lý Lily khinh thường lườm cô một cái: “Nói gì thì nói Dịch Hồi cũng là đàn ông! Dựa vào cái gì mà bắt anh ấy phải năm lần bảy lượt chủ động cúi đầu với cô? Anh ấy cũng có sĩ diện, lúc trước nói chia tay, cô một chút cũng không thêm lưu luyến anh ấy, anh ấy đương nhiên là hận cô đến thấu xương! Ày da, vậy mới nói, cô ngốc đến như thế nào vậy? Phẩm vị của Dịch Hồi quả là đặc biệt, tại sao lại thích loại người như cô chứ?”

Tạ Xuân Hồng không để ý đến lời lẽ châm biếm của Lý Lily, lạnh lùng nói: “Cảm ơn cô vì những gì đã làm cho chúng tôi...”

Lý Lily giơ một ngón tay ra lắc lắc: “Tôi không phải vì cô, tôi là vì Dịch Hồi, cho nên cô không cần cảm ơn tôi.”

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng trầm hẳn xuống, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt dương dương tự đắc của Lý Lily, bất chợt mỉm cười rạng rỡ.

“Không, dù sao vẫn muốn cảm ơn cô, dù sao tôi cũng đã là vợ của Dịch Hồi, cô vì anh ấy cũng là vì tôi... Vợ chồng chúng tôi một lòng, tuy hai là một!”

Sắc mặt Lý Lily xiu xuống, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Hai người phụ nữ không ai nhường ai, chiếu ánh mắt hung hăng về phía đối phương, hận không thể làm đối phương biến mất vĩnh viễn, nhìn nhau thật lâu đột nhiên cùng bật cười.

Về mặt Lý Lily lộ vẻ hết cách: “Cái người này, đúng thật là.... Miệng lưỡi sắc bén không bao giờ chịu thua ai, bực chết đi được!”

Tạ Xuân Hồng mỉm cười nói: “Cô cũng vậy thôi, cô cũng là thua người không thua trận, khí thế hùng hục áp đảo đối phương!”

Lý Lily nở nụ cười thật lâu, đột nhiên nghiêm túc lại, nhìn Xuân Hồng ôn tồn nói: “Trong lòng Dịch Hồi vẫn chưa hoàn toàn gỡ bỏ được những khúc mắc, đôi khi dừng nên so đo quá, hai người sống với nhau còn rất nhiều thời gian, đừng vì những chuyện không quan trọng là ảnh hưởng đến tình cảm.”

Tạ Xuân Hồng thành khẩn cười nói: “Cảm ơn, cô yên tâm, tôi sẽ cố gắng làm tốt nhất có thể!”

Lý Lily phì cười thở dài: “Thôi, chuyện hai vợ chồng cô không liên quan gì đến tôi! Tôi cũng không muốn dính dáng đến đàn ông đã có vợ.”

Nói xong, Lý Lily băng qua Tạ Xuân Hồng bước đi, trước khi rẽ vào hành lang đột nhiên dừng bước quay lại vui vẻ nói với Xuân Hồng: “Tháng sau tôi tổ chức lễ cưới, nhưng mà chú rể không phải là Dịch Hồi! Vợ chồng hai người nợ tôi không ít, nhớ phải đưa tiền mừng hậu hĩnh một chút!”

Tạ Xuân Hồng nhìn cô, chân thành cười đồng ý: “Yên tâm, nhất định sẽ làm cô hài lòng! Chúc cô tân hôn vui vẻ, hạnh phúc mỹ mãn!”

Tiền khách về hết, Tạ Xuân Hồng cảm thấy toàn thân như không còn chút sức lực nào, Hân Hân cũng mệt mỏi sau một ngày chơi đùa không nghỉ, cô bé lập tức ngủ ngay mà không cần dỗ dành.

Tạ Xuân Hồng sau khi rửa mặt bước ra, liền thấy Dịch Hôi ngồi trên giường, ánh mắt dịu dàng đang chăm chú nhìn Hân Hân đang say ngủ, thỉnh thoảng đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, một cảnh quang dịu dàng như vậy làm cho Tạ Xuân Hồng không nhịn được cười rộ lên.

Dịch Hôi ngẩng đầu thấy Xuân Hồng, đưa ngón tay cẩn thận “xuyt” một tiếng, sau đó có ý bảo cô đi ra cửa.

Tạ Xuân Hồng không biết anh muốn làm cái gì, trong lòng tràn đầy thắc mắc đi ra ngoài, sau đó Dịch Hôi cũng ra theo, cẩn thận đóng cửa lại nói: “Hân Hân ngủ rồi, không cần quấy rầy nó, qua phòng bên cạnh ngủ đi!”

Phòng bên cạnh là phòng của Dịch Hôi, sắc mặt Tạ Xuân Hồng khẽ ửng đỏ, lắp bắp nói: “Hay là, hay là em ngủ cùng Hân Hân, nửa đêm con bé thức giấc cũng còn có em bên cạnh...”

Dịch Hôi lạnh lùng nhìn cô, chậm rãi mở miệng: “Hân Hân nói lúc trước đã từng ngủ một mình... Em không định mới vừa kết hôn đã định ly thân với anh?”

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng càng đỏ hơn, miễn cưỡng cười cười nói: “Không...”

Dịch Hôi không nhiều lời với cô, đẩy cửa phòng mình rồi bước vào.

Tạ Xuân Hồng nuốt nước miếng, lấy hết dũng khí đi vào phòng, sau đó tiện tay đóng cửa phòng lại.

Căn phòng được trang trí vô cùng phù hợp với phong cách lạnh lùng của Dịch Hôi, không có quá nhiều đồ đạc. Thật ra trước kia anh có nói qua, anh không thường xuyên ở nhà, lúc trẻ đã vào bộ đội, ở trong quân ngũ nhiều năm, sau đó trở về lại dốc hết sức kinh doanh, đôi khi xã giao quá nhiều về nhà e bất tiện nên chuyển ra ngoài sống.

Dịch Hôi không ở trong phòng, phòng tắm đang truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Tạ Xuân Hồng trừng mắt nhìn vào chiếc giường lớn trải drap màu xanh bắt mắt trong phòng, càng lúc tim đập càng nhanh, mặt càng đỏ hơn.

Vừa mới chui vào tóng chắn, Dịch Hôi liền khoác áo ngủ ra khỏi phòng tắm, nước rơi từ trên tóc xuống thành giọt, áo ngủ cột dây lưng rộng thùng thình không cài nút, lộ ra một mảng ngực lớn màu mật ong, làm Tạ Xuân Hồng xấu hổ cúi gầm mặt.

Dịch Hôi không nói tiếng nào vén chăn lên chui vào phía bên kia giường, tùy tiện lau tóc qua loa rồi ném khăn sang một bên.

Tạ Xuân Hồng thầm thở dài trong lòng, với tay lấy khăn rồi quỳ gối bên cạnh anh, dịu dàng lau tóc cho anh.

Toàn thân Dịch Hôi cứng đờ, liền nghe Xuân Hồng ôn tồn nói: “Đề tóc ướt đi ngủ rất dễ bị đau đầu...”

Động tác của Tạ Xuân Hồng vô cùng mềm mại, trong chốc lát đã lau khô tóc, sau đó vắt khăn sang một bên rồi quay trở lại phía giường bên kia chui vào chăn.

Hai mắt Dịch Hôi sáng quắc nhìn cô/

Xuân Hồng giật mình, vươn tay vuốt ve khuôn mặt Dịch Hôi, trong ánh mắt chất chứa sự quyến luyến và thâm tình.

“Dịch Hôi, lúc trước em nói em yêu anh, có thể anh không hiểu được, em không phải muốn anh nhanh chóng tha thứ cho em mà nói vậy, thật sự là em rất rất yêu anh...”

Dịch Hôi trầm mặc nhìn cô, ánh mắt đen láy sâu thẳm không dò được cảm xúc.

Xuân Hồng thờ thật dài nói: “Năm đó, em đi tiễn Đường Sơ, lúc anh ấy gọi điện thoại tạm biệt, em sợ anh ấy nghĩ quãng trong lòng mới vội vã đến đó....”

Dịch Hôi đột nhiên giơ ngón tay đặt trên môi cô, ngăn không cho cô nói tiếp.

“Không cần phải nói, nếu bây giờ anh còn nghi ngờ tình cảm của em thì quả thật là rất ngốc! Nếu không phải vì yêu anh, em làm sao có thể tình nguyện sinh con cho anh, bất chấp bản thân sẽ phải gánh chịu nhiều áp lực?”

Dịch Hôi cười cười, nắm lấy bàn tay của cô đang đặt trên mặt mình nói: “Anh không muốn biết đã xảy ra chuyện gì, những chuyện đó bây giờ không quan trọng, anh không quan tâm, về sau chúng mình còn rất nhiều điều quan trọng hơn!”

Kỳ thật một câu nói anh chờ em, ngoài việc anh yêu em cần phải có dũng khí nữa. Đời người có bao nhiêu cái năm năm để hao phí, lại có bao nhiêu cuộc tình có thể chờ nhau suốt năm năm? Sau năm năm em chưa chồng anh chưa vợ, chúng ta vẫn yên thương nhau, vẫn chung thủy chờ đợi đối phương, như lặng yên như vậy, cho dù thế sự đất trời có xoay vần, đều không thể khiến cho chúng ta xoay người rời đi. Cho nên hiện tại, còn có chuyện gì quan trọng để so đo sao? Tất cả những nghi ngờ lẫn nhau đều đã biến mất không còn lại gì nữa rồi.

Dịch Hôi vui đầu vào cổ cô, hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai cô, nhỏ giọng nói: “Bà xã...”

Toàn thân Tạ Xuân Hồng chấn động, đẩy anh ra thì thào hỏi: “Anh vừa mới... Anh gọi em là gì?”

Dịch Hồi nhếch miệng cười: “Bà xã, anh đã sớm muốn gọi em như vậy, muốn gọi đã rất nhiều năm...”

Bà xã, hai chữ đơn giản Dịch Hồi vừa mới nói ra mang theo rất nhiều sự yêu thương và cưng chiều, khiến khóe mắt Xuân Hồng đột nhiên cay cay, trong lòng dâng lên cảm giác xót xa, hạnh phúc đến muốn rơi lệ.”

“Ông xã.” Mở miệng ra gọi mới phát hiện rất vừa ý, Tạ Xuân Hồng áp mặt vào lòng anh, nhắm mắt lại nói: “Mấy năm nay em rất nhớ anh, nhớ về lúc hai chúng ta cùng chung một nhà, em mới biết mình đối với anh vô cùng không tốt.”

Dịch Hồi vuốt ve tóc cô cảm động nói: “Anh cũng đối với em không tốt.”

“Dịch Hồi, từ nay về sau anh đừng uống rượu nữa.”

“Được.”

“Về sau anh đừng buông tay em nữa.”

“Yên tâm, em muốn chạy anh cũng không để em thoát.”

“Dịch Hồi, thật xin lỗi, em yêu anh!”

“Đồ ngốc, yêu không phải dùng để nói.”

“Sao?”

“Yêu là dùng để làm!”

“...”

“Anh đã nhìn năm năm nay rồi...”

“Em mệt rồi, ngủ thôi!”

Lời tác giả: <> Chính văn đến đây đã chính thức kết thúc.

Mỗi lần kết thúc một câu chuyện, cảm giác giống như người mẹ tiễn con gái đi lấy chồng, vừa vui mừng, vừa thương xót, đủ mọi cảm xúc!

Hơn hai tháng qua, cảm ơn mọi người đã làm bạn! Mặc kệ các bạn có khen hay chê, thì tôi biết các bạn cũng không bỏ rơi tôi!

Phần ngoại truyện! Trước mắt phần ngoại truyện có: Tạ Vân và Lộ Viễn, cuộc sống sau hôn nhân của Dịch Hồi, tình yêu, tình dục viết ra sợ bị bão hòa, không biết có nên viết ra hay không....

-Hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.